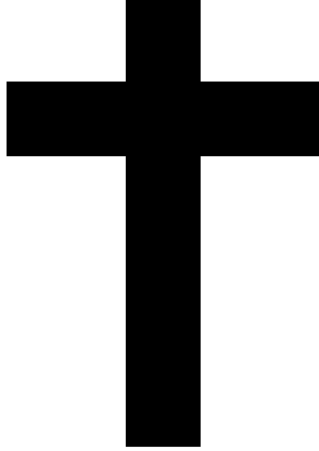

Bibla e Shenjtë

The Holy Bible in Albanian

Bibla e Shenjtë
The Holy Bible in Albanian

Public Domain

Language: shqiptar (Albanian, Tosk)

Translation by: Albanian Bible Society

This Bible is in the PUBLIC DOMAIN in the United States. You may copy it freely.

2014-09-04

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 11 Nov 2022 from source files dated 9 Oct 2020
92fc4cc0-e5ee-58a5-884d-3139a6413894

Contents

Mateu	1
Marku	36
Luka	58
Gjoni	95
Veprat e Apostujve	123
Romakëve	160
1 e Korintasve	175
2 e Korintasve	190
Galatasve	200
Efesianëve	205
Filipianëve	210
Kolosianëve	214
1 Thesalonikasve	218
2 Thesalonikasve	221
1 Timoteut	223
2 Timoteut	227
Titi	230
Filemonit	232
Hebrenjve	233
Jakobit	244
1 Pjetrit	248
2 Pjetrit	252
1 Gjonit	255
2 Gjonit	259
3 Gjonit	260
Juda	261
Zbulesa	263
Psalmet	281

Mateu

¹ Libri i gjenealogjisë së Jezu Krishtit, birit të Davidit, birit të Abrahamit. ² Abrahamit i lindi Isaku; Isakut i lindi Jakobi; Jakobit i lindi Juda dhe vëllezërit e tij. ³ Judës i lindi nga Tamara Faresi dhe Zara; Faresit i lindi Esromi; Esromit i lindi Arami; ⁴ Aramit i lindi Aminadabi; Aminadabit i lindi Naasoni; Naasonit i lindi Salmoni. ⁵ Salmonit i lindi Booz nga Rahabi; Boozit i lindi Obedi nga Ruthi; Obedit i lindi Jeseu. ⁶ Jeseut i lindi Davidi mbret; mbretit David i lindi Salomoni nga ajo që kishte qenë bashkëshortja e Urias. ⁷ Salomonit i lindi Roboami; Roboamit i lindi Abia; Abias i lindi Asai. ⁸ Asait i lindi Jozafati; Jozafatit i lindi Jorami; Joramit i lindi Ozia. ⁹ Ozias i lindi Joatami; Joatamit i lindi Akazi; Akazit i lindi Ezekia. ¹⁰ Ezekias i lindi Manaseu; Manaseut i lindi Amoni; Amonit i lindi Josia. ¹¹ Josias i lindi Jekonia dhe vëllezërit e tij në kohën e internimit në Babiloni. ¹² Pas internimit në Babiloni Jekonias i lindi Salatieli; Salatielit i lindi Zorobabeli. ¹³ Zorobabelit i lindi Abiudi; Abiudit i lindi Eliakimi; Eliakimit i lindi Azori. ¹⁴ Azorit i lindi Sadoku; Sadokut i lindi Akimi; Akimit i lindi Eliudi. ¹⁵ Eliudit i lindi Eleazari, Eleazarit i lindi Matthani, Matthanit i lindi Jakobi. ¹⁶ Jakobit i lindi Jozefi, bashkëshorti i Marisë, nga e cila lindi Jezusi, që quhet Krisht. ¹⁷ Kështu të gjithë brezat nga Abrahami deri te Davidi bëhen katërmëdhjetë breza; dhe, nga Davidi deri te internimi në Babiloni, katërmëdhjetë breza; dhe, nga internimi në Babiloni deri te Krishti, katërmëdhjetë breza. ¹⁸ Tani lindja e Jezu Krishtit ndodhi në këtë mënyrë: Maria, nëna e tij, i ishte premtuar Jozefit, por para se të fillonin të rrinin bashkë, mbeti shtatzënë nga Frymën e Shenjtë. ¹⁹ Atëherë Jozefi, i fejuari i saj, i cili ishte njeri i drejtë dhe nuk donte ta poshtëronte botërisht, vendosi ta linte fshehtas. ²⁰ Por, ndërsa bluante me vete këto çështje, ja që iu shfaq në ëndërr një engjell i Zotit dhe i tha: “Jozef, bir i Davidit, mos ki frikë ta marrësh me vete Marinë si gruan tënde, sepse ç’është ngjizur në të është vepër e Frymës së Shenjtë. ²¹ Dhe ajo do të lindë një djalë dhe ti do t’i vësh emrin Jezus, sepse ai do të shpëtojë popullin e tij nga mëkatet e tyre”. ²² E gjithë kjo ndodhi që të përmbushej fjala e Zotit, e thënë me anë të profetit që thotë: ²³ “Ja, virgjëresha do të mbetet shtatzënë dhe do të lindë një djalë, të cilit do t’i venë emrin Emanuel, që do të thotë: “Zoti me ne””. ²⁴ Dhe Jozefi, si u zgjua nga gjumi, veproi ashtu siç e kishte urdhëruar engjëlli i Zotit dhe e mori pranë vetës gruan e tij; ²⁵ por ai nuk e njohu, derisa ajo lindi djalin e saj të parëlindur, të cilit ia vuri emrin Jezus.

2

¹ Pasi Jezusi lindi në Bethlehëm të Judesë në kohën e mbretit Herod, ja që disa dijetarë nga lindja arritën në Jeruzalem, ² duke thënë: “Ku është mbreti i Judenjve, që ka lindur? Sepse pamë yllin e tij në Lindje dhe erdhëm për ta adhuruar”. ³ Mbreti Herod, kur dëgjoji këto fjala, u shqetësua, dhe bashkë me të mbarë Jeruzalemi. ⁴ Dhe, mbasi i mblodhi të gjithë krerët e priftërinjve dhe skribët e popullit, i pyeti ku duhet të lindte Krishti. ⁵ Dhe ata i thanë: “Në Bethlehëm të Judesë, sepse kështu është shkruar nëpërmjet profetit: ⁶ “Dhe ti, Bethlehëm, tokë në Jude, nuk je aspak më e parendësishmja ndër princat e Judesë, sepse nga ti do të

dalë një udhëheqës, që do të kullotë popullin tim, Izraelin””.⁷ Atëherë Herodi i thirri fshehurazi dijetarët, dhe i pyeti me hollësi se kur e kishin parë yllin për herë të parë.⁸ Dhe i dërgoi në Bethlehem dhe tha: “Shkoni dhe pyesni me kujdes për fëmijën; dhe, kur ta gjeni, më njoftoni që të vij edhe unë ta adhuroj”.⁹ Dhe ata, pasi e dëgjuan mbretin, u nisën; dhe ja, ylli që kishin parë në lindje u shkante përpara atyre derisa u ndal përmbi vendin ku ndodhej fëmija.¹⁰ Ata, kur e panë yllin, u gëzuan me gëzim shumë të madh.¹¹ Dhe, mbasi hynë në shtëpi, panë fëmijën me Marien, nënën e tij, dhe ranë përmbys dhe e adhuruan. Pastaj hapën thesaret e tyre dhe dhuruan: ar, temjan dhe mirrë.¹² Pasi Perëndia i udhëzoi në ëndërr që të mos ktheheshin te Herodi, ata u kthyen në vendin e tyre nga një rrugë tjetër.¹³ Tani pasi u nisën Dijetarët, ja një engjëll i Zotit iu shfaq në ëndërr Jozefit dhe i tha: “Çohu, merr fëmijën dhe nënën e tij dhe ik në Egjipt, dhe rri aty deri sa të të lajmëroj, sepse Herodi do ta kërkojë fëmijën për ta vrrarë”.¹⁴ Jozefi, pra, u zgjua, mori fëmijën dhe nënën e tij natën dhe iku në Egjipt.¹⁵ Dhe qëndroi aty deri sa vdiq Herodi, që të përmbushet ç’ ishte thënë nga Zoti me anë të profetit: “E thirra birin tim nga Egjipti”.¹⁶ Atëherë Herodi, duke parë se dijetarët e kishin mashtruar, u zemërua fort dhe urdhëroi të vriten të gjithë fëmijët meshkuj që ishin në Bethlehem dhe në tërë rrethinën e tij, nga dy vjeç e poshtë,¹⁷ Atëherë u përmbush ajo që ishte thënë nëpërmjet profetit Jeremi që thotë:¹⁸ “Në Ramë u dëgjua një klithmë, një vaje një qarje dhe gjëmë e madhe; Rakela vajton bijtë e saj dhe nuk pranon të ngushëllohet, sepse ata nuk janë më”.¹⁹ Pasi vdiq Herodi, ja një engjëll i Zotit i shfaqet në ëndërr Jozefit në Egjipt,²⁰ dhe i thotë: “Çohu, merr fëmijën dhe nënën e tij dhe shko në vendin e Izraelit, sepse ata që donin ta vrisnin fëmijën kanë vdekur”.²¹ Dhe ai u çua, mori fëmijën dhe nënën e tij dhe shkoi në vendin e Izraelit;²² por, kur dëgjoje se Arkelau mbretëronte në Judë në vend të Herodit, atit të tij, pati frikë të shkojë atje. Dhe, mbasi u udhëzua nga Perëndia në ëndërr, iku në krahinën e Galilesë,²³ dhe, mbasi arriti atje, zuri vend në një qytet që quhej Nazaret, që të përmbushej ajo që ishte thënë nga profetët: “Ai do të quhet Nazareas”.

3

¹ Tani në ato ditë erdhi Gjon Pagëzori, që predikonte në shkretëtirën e Judesë,² dhe thoshte: “Pendohuni, sepse mbretëria e qiejve është afër!”³ Dhe në fakt për Gjonin kishte folur profeti Isaia kur tha: “Një zë i atij që bërtet në shkretëtirë: “Përgatitni udhën e Zotit, drejtoni shtigjet e tij””.⁴ Tani Gjoni vet kishte veshur një rrobë prej leshi të devesë dhe një brez prej lëkure në bel; ai ushqehet me karkaleca dhe mjaltë të egër.⁵ Në atë kohë njerëzit e Jeruzalemit, nga gjithë Judeja dhe nga krahina e Jordanit rendnin tek ai,⁶ dhe pagëzoheshin nga ai, në Jordan duke rrëfyer mëkatet e tyre.⁷ Por ai, kur pa se shumë farisenj dhe saducenj po vinin për t’u pagëzuar tek ai, u tha atyre: “Pjellë nepërkash, kush ju ka mësuar t’i arratiseni zemërimit që po vjen?”⁸ Jepni pra frytë të denja të pendesës!⁹ Dhe mos t’ju shkojë mendja të thoni me vete: “Ne kemi Abrahamin për atë”; sepse unë po ju them se Perëndia mund të nxjerrë bij të Abrahamit edhe prej këtyre gurëve.¹⁰ Dhe tashmë sëpata është në rrënjën e drurëve; çdo dru, pra, që nuk jep fryt të mirë, do të pritet dhe do të hidhet në zjarr.¹¹ Unë po ju pagëztoj me ujë, për pendim; por ai që vjen pas meje

është më i fortë se unë, dhe unë nuk jam i denjë as të mbaj sandalet e tij; ai do t'ju pagëzojë me Frymën e Shenjtë dhe me zjarrin. ¹² Ai mban në dorë terploten dhe do ta pastrojë plotësisht lëmin e tij; grurin e tij do ta mbledhë në hambar, por bykun do ta djegë me zjarr të pashueshëm”. ¹³ Atëherë erdhi Jezusi nga Galileja në Jordan te Gjoni për t'u pagëzuar prej tij. ¹⁴ Por Gjoni e kundërshtoi fort duke i thënë: “Mua më duhet të pagëzohem prej teje dhe ti po vjen tek unë?”. ¹⁵ Dhe Jezusi, duke iu përgjigjur, u tha: “Lejo të bëhet për tani, sepse në këtë mënyrë përmbushim çdo drejtësi”. Atëherë ai e lejoi. ¹⁶ Dhe Jezusi, sapo u pagëzua, doli nga uji; dhe ja, qiejt iu hapën, dhe ai pa Frymën e Perëndisë duke zbritur si një pëllumb e duke ardhur mbi të; ¹⁷ dhe ja një zë nga qielli që tha: “Ky është Biri im i dashur, në të cilin jam kënaqur”.

4

¹ Atëherë Fryma e çoi Jezusin në shkretëtirë, që djalli ta tundonte. ² Dhe, mbasi agjëroi dyzet ditë e dyzet net, në fund e mori uria. ³ Atëherë tunduesi, pasi iu afrua, i tha: “Në qoftë se je Biri i Perëndisë, thuaj që këta gurë të bëhen bukë”. ⁴ Por ai, duke iu përgjigjur, tha: “Është shkruar: “Njeriu nuk rron vetëm me bukë, por me çdo fjalë që del nga goja e Perëndisë””. ⁵ Atëherë djalli e çoi në qytetin e shenjtë dhe e vendosi në majë të tempullit ⁶ dhe i tha: “Nëse je Biri i Perëndisë, hidhu poshtë, sepse është shkruar: “Ai do t'u japë urdhër engjëjve të tij për ty; edhe ata do të mbajnë mbi duart e tyre që të mos ndeshësh me këmbën tënde ndonjë gur””. ⁷ Jezusi i tha: “Është shkruar gjithashtu: “Mos e tundo Zotin, Perëndinë tënd””. ⁸ Djalli e çoi sërish mbi një mal shumë të lartë dhe i tregoi të gjitha mbretëritë e botës dhe lavdinë e tyre, ⁹ dhe i tha: “Unë do të t'i jap të gjitha këto, nëse ti bie përmbys para meje dhe më adhuron”. ¹⁰ Atëherë Jezusi i tha: “Shporru, Satan, sepse është shkruar: “Adhuro Zotin, Perëndinë tënde, dhe shërbeji vetëm atij””. ¹¹ Atëherë djalli e la; dhe ja, u afruan engjëjt dhe i shërbenin. ¹² Jezusi, mbasi dëgjoi se Gjonin e kishin futur në burg, u tërhoq në Galile. ¹³ Pastaj la Nazaretin dhe shkoi të banojë në Kapernaum, qytet bregdetar, në kufijtë të Zabulonit dhe të Neftalit, ¹⁴ që të përmbushej ç'ishte thënë nëpërmjet profetit Isaia kur tha: ¹⁵ “Toka e Zabulonit, toka e Neftalit, mbi bregun e detit, krahina përtej Jordanit, Galileja e paganëve, ¹⁶ populli që dergjej në errësirë ka parë një dritë të madhe, dhe përmbi ata që dergjeshin në krahinë dhe në hijen e vdekjes, doli drita”. ¹⁷ Që nga ajo kohë Jezusi filloi të predikojë dhe të thotë: “Pendohuni, sepse mbretëria e qiejve është afër!”. ¹⁸ Duke ecur gjatë bregut të detit të Galilesë, Jezusi pa dy vëllezër: Simonin, të quajtur Pjetër, dhe Andrean, të vëllanë, të cilët po hidhnin rrjetën në det, sepse ishin peshkatarë; ¹⁹ dhe u tha atyre: “Ndiqmeni dhe unë do t'ju bëj peshkatarë njerëzish”. ²⁰ Dhe ata i lanë menjëherë rrjetat dhe e ndoqën. ²¹ Dhe, duke vazhduar rrugën, pa dy vëllezër të tjerë: Jakobin, birin e Zebedeut dhe Gjonin, vëllanë e tij, në barkë bashkë me Zebedeun, atin e tyre, duke ndrequr rrjetat; dhe i thirri. ²² Dhe ata lanë menjëherë barkën dhe atin e tyre dhe i shkuan pas. ²³ Jezusi shkante kudo nëpër Galile, duke mësuar në sinagogat e tyre, duke predikuar ungjillin e mbretërisë dhe duke shëruar çdo sëmundje dhe çdo lëngatë në popull. ²⁴ Dhe fama e tij u përhap në gjithë Sirinë; dhe i sillnin të gjithë të sëmurët që vuanin nga lëngata dhe dhimbje të ndryshme, të demonizuar, epileptikë dhe

paralitikë; dhe ai i shëronte. ²⁵ Dhe një mori e madhe njerëzish i shkonte pas, nga Galileja, nga Dekapoli, nga Jeruzalemi, nga Judeja dhe nga përtej Jordanit.

5

¹ Dhe ai, kur pa turmat, u ngjit në mal dhe, pasi u ul, iu afruan dishepujt e tij. ² Atëherë ai hapi gojën dhe i mësoi duke u thënë: ³ “Lum skamësit në frymë, sepse e tyre është mbretëria e qiejve. ⁴ Lum ata që vajtojnë, sepse ata do të ngushëllohen. ⁵ Lum ata që janë zemërbutë, sepse ata do ta trashëgojnë tokën. ⁶ Lum ata që janë të uritur dhe të etur për drejtësi, sepse ata do të ngopen. ⁷ Lum ata që janë të mëshirshëm, sepse ata do të gjejnë mëshirë. ⁸ Lum ata që janë të pastër në zemër, sepse ata do ta shohin Perëndinë. ⁹ Lum ata që përpiqen për paqen, sepse ata do të quhen bij të Perëndisë. ¹⁰ Lum ata që janë përndjekur për hir të drejtësisë, sepse e tyre është mbretëria e qiejve. ¹¹ Lum ju kur do t’ju shajnë dhe do t’ju përndjekin dhe, duke gënjyer, do të thonë të gjitha të zezat kundër jush, për shkakun tim. ¹² Gëzohuni dhe ngazëllohuni, sepse shpërblimi juaj është i madh në qiej, sepse kështu i kanë përndjekur profetët që qenë para jush”. ¹³ “Ju jeni kripa e tokës; por në qoftë se kripa bëhet e amësht, me se mund ta rifitojë shijen? Nuk vlen për asgjë, veçse për t’u hedhur dhe ta shkelin njerëzit. ¹⁴ Ju jeni drita e botës; një qytet i ngritur në majë të malit nuk mund të fshihet. ¹⁵ Po ashtu nuk ndizet një qiri për ta vënë nën babunë, por për ta vënë mbi shandan, dhe t’u bëjë dritë të gjithë atyre që janë në shtëpi. ¹⁶ Ashtu le të shndritë drita juaj para njerëzve, që të shohin veprat tuaja të mira dhe ta lëvdojnë Atin tuaj që është në qiej”. ¹⁷ “Mos mendoni se unë erdha për të shfuqizuar ligjin ose profetët; unë nuk erdha për t’i shfuqizuar, po për t’i plotësuar. ¹⁸ Sepse në të vërtetë ju them: Deri sa qielli dhe toka, të kalojnë asnjë jotë a asnjë pikë e ligjit nuk do të kalojnë, para se të plotësohet gjithçka. ¹⁹ Ai, pra, që do të shkelë një nga këto urdhërime më të vogla, dhe do t’u ketë mësuar kështu njerëzve, do të quhet më i vogli në mbretërinë e qiejve; kurse ai që do t’i vërë në praktikë dhe do t’ua mësojë të tjerëve, do të quhet i madh në mbretërinë e qiejve. ²⁰ Prandaj unë po ju them: në qoftë se drejtësia juaj nuk është më e lartë nga ajo e skribëve dhe e farisenjve ju nuk do të hyni fare në mbretërinë e qiejve. ²¹ Ju keni dëgjuar se u qe thënë të lashtëve: “Mos vrisni”; dhe: “Kushdo që vret do t’i nënshtrohet gjyqit”; ²² por unë po ju them: “Kushdo që zemërohet pa shkak kundër vëllait të tij, do t’i nënshtrohet gjyqit; dhe kush i thotë vëllait të vet: “Rraka”, do t’i nënshtrohet sinedrit; dhe kush do t’i thotë: “Budalla”, do t’i nënshtrohet zjarrit të Gehenës. ²³ Nëse ti, pra, po paraqet ofertën tënde te altari, dhe atje kujtohesh se yt vëlla ka diçka kundër teje, ²⁴ lëre atje ofertën tënde para altarit dhe shko pajtohu më parë me vëllanë tënd; pastaj kthehu dhe paraqite ofertën tënde. ²⁵ Bëj një marrëveshje miqësore me kundërshtarin tënd, sa je në një rrugë me të, që kundërshtari yt të mos të dorëzojë te gjykatësi dhe gjykatësi të të dorëzojë te rojtari dhe ti të futesh në burg. ²⁶ Në të vërtetë të them se nuk do të da-lësh prej andej pa e paguar edhe qindarkën e fundit. ²⁷ Ju keni dëgjuar se të lashtëve u qe thënë: “Mos shkel kurorën”. ²⁸ Por unë po ju them se kushdo që shikon një grua për ta dëshiruar, ka shkelur kurorën me të në zemrën e vet. ²⁹ Në qoftë se syri yt i djathtë të çon në mëkat, hiqe dhe flake larg teje, sepse është më mirë për ty që të humbësh një

nga gjymtyrët e tua se sa të hidhet në Gehenën gjithë trupi yt; ³⁰ dhe në qoftë se dora jote e djathtë të çon në mëkat, preje dhe hidhe larg teje, sepse është më mirë që të humbësh një nga gjymtyrët e tua se sa të hidhet në Gehena gjithë trupi yt. ³¹ Qe thënë gjithashtu: “Kush e lë gruan e tij, le t’i japë letrën e ndarjes”. ³² Por unë po ju them: Kushdo që e përzë gruan e tij, me përjashtim të rastit të kurvërisë, e bën atë të shkelë kurorën; dhe kushdo që martohet me një grua të ndarë, shkel kurorën. ³³ Keni dëgjuar gjithashtu se të lashtëve u qe thënë: “Mos bëj betim të rremë; por plotëso premtimet për të cilat je betuar para Zotit”. ³⁴ Por unë po ju them: “Mos u betoni fare, as për qiellin, sepse është froni i Perëndisë, ³⁵ as për tokën, sepse është stol i këmbëve të tij, as për Jeruzalemin, sepse është qyteti i Mbretit të madh. ³⁶ Mos u beto as për kokën tënde, sepse nuk ke fuqi të zbardhësh ose të nxish qoftë edhe një fije floku; ³⁷ Por fjala jote të jetë: Po, po; jo, jo; gjithçka më tepër vjen nga i ligu. ³⁸ Ju keni dëgjuar se qe thënë: “Sy për sy dhe dhëmb për dhëmb”. ³⁹ Por unë po ju them: Mos i rezisto të ligut; madje, në qoftë se dikush të qëllon mbi faqen e djathtë, ktheja dhe tjetrën, ⁴⁰ dhe në qoftë se dikush do të të nxjerrë në gjyq për të të marrë tunikën, jepi edhe mantelin. ⁴¹ Dhe në qoftë se dikush të detyron të ecësh një milje, ti bëji dy me të. ⁴² Jepi atij që të kërkon, dhe mos refuzo t’i japësh atij që të kërkon hua. ⁴³ Ju keni dëgjuar se qe thënë: “Duaje të afërmin tënd dhe urreje armikun tënd”. ⁴⁴ Por unë po ju them: “Duani armiqtë tuaj, bekoni ata që ju mallkojnë, u bëni të mirë atyre që ju urrejnë, dhe lutuni për ata që ju keqtrajtojnë dhe ju përndjekin, ⁴⁵ për të qenë bij të Atit tuaj, që është në qiej, sepse ai bën të lindë diellin e tij mbi të mirët dhe mbi të këqijtë, dhe bën të bjerë shi mbi të drejtët dhe të padrejtët. ⁴⁶ Sepse, po të doni vetëm ata që ju duan, çfarë shpërblimi do të keni? A nuk bëjnë kështu edhe tagrambledhësit? ⁴⁷ Dhe nëse përshendetni vetëm vëllezërit tuaj, çfarë bëni të veçantë? A nuk bëjnë kështu edhe tagrambledhësit? ⁴⁸ Jini, pra, të përkryer, ashtu siç është i përsosur Ati juaj, që është në qiej”.

6

¹ “Mos e jepni lëmoshën tuaj para njerëzve, me qëllim që ata t’ju admirojnë; përndryshe nuk do të shpërbleheni te Ati juaj, që është në qiej. ² Kur do të japësh lëmoshë, pra, mos i bjer borisë para teje, ashtu siç bëjnë hipokritët në sinagoga dhe në rrugët, për të qenë të nderuar nga njerëzit; në të vërtetë ju them, se ata tashmë e kanë marrë shpërblimin e tyre. ³ Madje kur jep lëmoshë, e majta jote të mos dijë ç’bën e djathta, ⁴ që lëmosha jote të jepet fshehurazi; dhe Ati yt, që shikon në fshehtësi, do të ta shpërblejë haptas. ⁵ Dhe kur ti lutesh, mos u bëj si hipokritët, sepse atyre u pëlqen të luten në këmbë në sinagoga dhe në sheshet e rrugëve, në mënyrë që njerëzit t’i shohin; në të vërtetë ju them se ata tashmë e kanë marrë shpërblimin e tyre. ⁶ Por ti, kur lutesh, futu në dhomëzën tënde, mbylle derën dhe lutju Atit tënd në fshehtësi; dhe Ati yt, që shikon në fshehtësi, do të ta shpërblejë publikisht. ⁷ Por kur ju luteni, mos përdorni përsëritje të kota siç bëjnë paganët, sepse ata mendojnë se do t’u plotësohet lutja se kanë përdorur shumë fjalë. ⁸ Mos u bëni, pra, si ata, sepse Ati juaj i di gjërat për të cilat keni nevojë, para se ju t’i kërkon. ⁹ Ju, pra, lutuni kështu: “Ati ynë që je në qiej, u shenjtëroftë emri yt. ¹⁰ Ardhtë mbretëria jote. U bëftë vullneti yt në tokë si në qiell. ¹¹ Bukën tonë të përditshme na e jep sot. ¹² Dhe na i fal fajet tona, ashtu siç u falim ne fajtorëve tanë.

¹³ Dhe mos lejo të biem në tundim, por na çliro nga i ligu, sepse jotja është mbretëria dhe fuqia dhe lavdia përjetë. Amen". ¹⁴ Sepse në qoftë se ju ua falni njerëzve gabimet e tyre, Ati juaj qiellor do t'ju falë edhe juve; ¹⁵ por në qoftë se ju nuk ua falni njerëzve gabimet e tyre, as Ati juaj nuk do t'ua falë juve gabimet tuaja. ¹⁶ Dhe kur të agjëroni, mos u tregoni të pikëlluar si hipokritët; sepse ata shfityrohen për t'u treguar njerëzve se agjërojnë; në të vërtetë ju them se ata tashmë e kanë marrë shpërblimin e tyre. ¹⁷ Kurse ti, kur të agjërosh, vajose kokën dhe laje fytyrën, ¹⁸ me qëllim që të mos u tregosh njerëzve se ti agjëron, por Atit tënd në fshehtësi; dhe Ati yt, i cili shikon në fshehtësi, do ta japë shpërblimin publikisht. ¹⁹ Mos mblidhni për vete thesare mbi tokë, ku i brejnë tenja dhe ndryshku, dhe ku vjedhësit shpërthejnë dhe vjedhin, ²⁰ përkundrazi mblidhni për vete thesare në qiell, ku as tenja as ndryshku nuk prishin dhe ku vjedhësit nuk shpërthejnë dhe nuk vjedhin. ²¹ Sepse ku është thesari juaj do të jetë edhe zemra juaj. ²² Drita e trupit është syri; në qoftë se syri yt është i pastër, gjithë trupi yt do të jetë i ndriçuar, ²³ por në qoftë se syri yt është i lig, gjithë trupi yt do të jetë në errësirë; në qoftë se drita, pra, që është në ty është errësirë, sa e madhe do të jetë errësira! ²⁴ Askush nuk mund t'u shërbejë dy zotërinjve, sepse ose do të urrejë njërin dhe do ta dojë tjetrin; ose do t'i qëndrojë besnik njerit dhe do të përçmojë tjetrin; ju nuk mund t'i shërbeni Perëndisë dhe mamonit. ²⁵ Prandaj po ju them: mos u shqetësoni për jetën tuaj, për atë që do të hani ose do të pini, as për trupin tuaj, për atë që do të vishni. A nuk është vallë jeta më me vlerë se ushqimi dhe trupi më me vlerë se veshja? ²⁶ Vini re zogjtë e qiellit: ata nuk mbjellin, nuk korrin dhe nuk mbledhin në hambare; megjithatë Ati juaj qiellor i ushqen. A nuk vleni ju shumë më tepër se sa ata? ²⁷ Dhe cili nga ju, me gjithë kujdesin e tij, mund t'i shtojë shtatit të tij qoftë edhe një kubit të vetëm? ²⁸ Pse shqetësoheni për veshjen tuaj? Vini re si rriten zambakët e fushës: ata nuk lodhen dhe nuk tjerrin; ²⁹ dhe unë, pra, po ju them se Salomoni vetë, me gjithë lavdinë e tij, nuk ishte veshur si ndonjë nga ata. ³⁰ Tani nëse Perëndia e vesh kështu barin e fushës, që sot është dhe nesër hidhet në furrë, vallë nuk do t'ju veshë shumë më tepër ju, njerëz besimpakë? ³¹ Mos u shqetësoni, pra duke thënë: "Çfarë do të hamë ose çfarë do të pimë, ose me çfarë do të vishemi?". ³² Sepse janë paganët ata që kërkojnë të gjitha këto gjëra; Ati juaj qiellor, pra, e di mirë se ju keni nevojë për të gjitha këto gjëra. ³³ Por para së gjithash kërkonte mbretërinë e Perëndisë dhe drejtësinë e tij dhe të gjitha këto gjëra do t'ju shtohen. ³⁴ Mos u brengosni, pra, për të nesërmen, sepse e nesërmja do të kujdeset vetë për vete. Secilës ditë i mjafton pikëllimi i vet".

7

¹ "Mos gjykoni, që të mos gjykoheni. ² Sepse ju do të gjykoheni sipas gjykimit me të cilin ju gjykoni; dhe me masën me të cilën ju masni, do t'ju masin të tjerët. ³ Pse shikon lëmishten që është në syrin e vëllait tënd dhe nuk shikon trarin që është në syrin tënd? ⁴ Ose, si mund t'i thuash vëllait tënd: "Dale të të heq lëmishten nga syri", kur ke një tra në syrin tënd? ⁵ O hipokrit, hiqe më parë trarin nga syri yt dhe pastaj shiko qartë për të nxjerrë lëmishten nga syri i vëllait tënd. ⁶ Mos u jepni qenve ç'është e shenjtë dhe mos i hidhni margaritarët tuaj para derrave, që të mos i shkelin me këmbë dhe të kthehen kundër jush dhe t'ju shqyejnë. ⁷ Lypni

dhe do t'ju jepet; kërkoni dhe do të gjeni; trokitni dhe do t'ju çelet. ⁸ Sepse kush lyp merr, kush kërkon gjen dhe do t'i çelet atij që troket. ⁹ A ka midis jush ndonjë njeri që, po t'i kërkojë i biri bukë, t'i japë një gur? ¹⁰ Ose po t'i kërkojë një peshk, t'i japë një gjarpër? ¹¹ Në qoftë se ju, që jeni të këqij, dini t'u jepni dhurata të mira bijve tuaj, aq më tepër Ati juaj, që është në qiej, do t'u japë gjëra të mira atyre që ia kërkojnë. ¹² Gjithçka, pra, që ju dëshironi t'ju bëjnë njerëzit, ua bëni edhe ju atyre, sepse ky është ligji dhe profetët. ¹³ Hyni nga dera e ngushtë, sepse e gjërë është dera dhe e hapur është udha që të çon në shkatërrim, dhe shumë janë ata që hyjnë nëpër të. ¹⁴ Përkundrazi sa e ngushtë është dera dhe sa e vështirë është udha që çon në jetë! Dhe pak janë ata që e gjejnë! ¹⁵ Ruhuni nga profetët e rremë, të cilët vijnë te ju duke u shtënë si dele, por përbrenda janë ujqër grabitqarë. ¹⁶ Ju do t'i njihni nga frytet e tyre. A vilet vallë rrush nga ferrat ose fiq nga murrizat? ¹⁷ Kështu çdo dru i mirë jep fryte të mira; por druri i keq prodhon fryte të këqija. ¹⁸ Një dru i mirë nuk mund të japë fryte të këqija, as një dru i keq të japë fryte të mira. ¹⁹ Çdo dru që nuk jep fryt të mirë pritet dhe hidhet në zjarr. ²⁰ Ju, pra, do t'i njihni profetët nga frytet e tyre. ²¹ Jo çdo njeri që më thotë: “Zot, Zot” do të hyjë në mbretërinë e qieve; por do të hyjë ai që kryen vullnetin e Atit tim që është në qiej. ²² Shumë do të më thonë atë ditë: “O Zot, o Zot, a nuk profetizua me në emrin tënd, a nuk i dëbuam demonët në emrin tënd, a nuk kemi bërë shumë vepra të fuqishme në emrin tënd?”. ²³ Dhe atëherë unë do t'u sqaroj atyre: “Unë s'ju kam njohur kurrë; largohuni nga unë, ju të gjithë, që keni bërë paudhësi”. ²⁴ Prandaj, ai që i dëgjon këto fjalë të mia dhe i vë në praktikë, mund të krahasohet prej meje me një njeri të zgjuar, që e ka ndërtuar shtëpinë e tij mbi shkëmb. ²⁵ Ra shiu, erdhi përmytja, frynë erërat dhe u përplasën mbi atë shtëpi; por ajo nuk u shemb, sepse ishte themeluar mbi shkëmb. ²⁶ Përkundrazi ai që i dëgjon këto fjalë dhe nuk i vë në praktikë, do të krahasohet me një njeri budalla, që e ka ndërtuar shtëpinë e tij mbi rërë. ²⁷ Më pas ra shiu, erdhi përmytja, frynë erërat dhe u përplasën mbi atë shtëpi; ajo u shemb dhe rrënim i saj qe i madh”. ²⁸ Tani kur Jezusi i mbaroi këto fjalë, turmat mbetën të habitura nga doktrina e tij, ²⁹ sepse ai i mësonte, si një që ka autoritet dhe jo si skribët.

8

¹ Tani kur Jezusi zbriti nga mali, turma të mëdha e ndiqnin. ² Dhe ja, një lebroz erdhi dhe e adhuroi, duke thënë: “O Zot, po të duash, ti mund të më shërosh”. ³ Jezusi e shtriu dorën, e preku dhe i tha: “Po, unë dua, shërohu”. Dhe në atë çast u shërua nga lebra e tij. ⁴ Atëherë Jezusi i tha: “Ruhu se ia tregon kujt; por shko, paraqitu te prifti, bëj flijimin që ka urdhëruar Moisiu, me qëllim që kjo të jetë dëshmi për ta”. ⁵ Kur Jezusi hyri në Kapernaum i erdhi një centurion duke iu lutur, ⁶ dhe duke thënë: “O Zot, shërbëtori im rri shtrirë në shtëpi i paralizuar dhe po vuan shumë”. ⁷ Dhe Jezusi i tha: “Do të vij dhe do ta shëroj”. ⁸ Centurioni duke u përgjigjur i tha: “Zot, unë nuk jam i denjë që ti të hysh nën strehën time; por thuaj vetëm një fjalë dhe shërbëtori im do të shërohet. ⁹ Sepse unë jam një njeri nën urdhërin e të tjerëve, dhe i kam ushtarët nën vete; dhe, po t'i them dikujt: “Shko”, ai shkon; dhe po t'i them një tjetri: “Eja”, ai vjen; dhe po t'i them shërbëtorit tim: “Bëje këtë”, ai e bën”. ¹⁰ Dhe Jezusi, kur i dëgjoji këto gjëra, u mrekullua dhe u tha atyre që e ndiqnin: “Në të vërtetë po ju

them, se askund në Izrael nuk e gjeta një besim aq të madh. ¹¹ Unë po ju them se shumë do të vijnë nga lindja dhe nga perëndimi dhe do të ulen në tryezë me Abrahamin, nga Isaaqun dhe me Jakobin, në mbretërinë e qiejve, ¹² por bijtë e mbretërisë do të flaken në errësitat e jashtme. Atje do të jetë e qara dhe kërcëllimi dhëmbëve”. ¹³ Dhe Jezusi i tha centurionit: “Shko dhe u bëftë ashtu si besove!”. Dhe shërbëtori i tij u shërua që në atë çast. ¹⁴ Pastaj Jezusi hyri në shtëpinë e Pjetrit dhe pa që e vjehrra ishte në shtrat me ethe. ¹⁵ Dhe ai ia preku dorën dhe ethet e lanë; dhe ajo u ngrit dhe nisi t’u shërbejë. ¹⁶ Dhe kur u ngrys, i sollën shumë të pushtuar nga demonë; dhe ai, me fjalë, i dëboi frymërat dhe i shëroi të gjithë të sëmurët, ¹⁷ që kështu të përmbushej fjala e profetit Isaia kur tha: “Ai i mori lëngatat tona dhe i mbarti sëmundjet tona”. ¹⁸ Tani Jezusi, duke parë rreth tij turma të mëdha, urdhëroi që të kalonin në bregun tjetër. ¹⁹ Atëherë një skribiu afërua dhe i tha: “Mësues, unë do të ndjek kudo që të shkosh”. ²⁰ Dhe Jezusi i tha: “Dhelprat i kanë strofkat, dhe zogjtë e qiellit i kanë çerdhet, por Biri i njeriut nuk ka as ku të mbështetë kokën”. ²¹ Pastaj një tjetër nga dishepujt e tij i tha: “O Zot, më jep më parë leje të shkoj të varros atin tim”. ²² Por Jezusi i tha: Më ndiq, dhe lëri të vdekurit të varrosin të vdekurit e vet”. ²³ Dhe mbasi ai hipi në barkë, dishepujt e tij e ndiqnin. ²⁴ Dhe ja, që u ngrit në det një stuhia aq e madhe, sa valët po e mbulonin barkën, por ai flinte. ²⁵ Dhe dishepujt e tij iu afruan dhe e zgjuan duke i thënë: “O Zot, na shpëto, ne po mbarojmë!” ²⁶ Por ai u tha atyre: “Pse keni frikë, o njerëz besimpakë?”. Dhe, pasi u ngrit, qortoi erërat dhe detin, dhe u bë bunacë e madhe. ²⁷ Atëherë njëri i u mrekulluan dhe thoshnin: “Kush është ky, të cilit po i binden deti dhe erërat?”. ²⁸ Dhe kur arriti në bregun tjetër, në krahinën e Gergesenasve, i dolën para dy të demonizuar, që kishin dalë nga varret, dhe ishin aq të tërbuar sa që askush nuk mund të kalonte në atë udhë. ²⁹ Dhe ja, ata filluan të bërtasin duke thënë: “Ç’është mes nesh dhe ty, Jezus, Biri i Perëndisë? Mos ke ardhur këtu të na mundosh para kohe?”. ³⁰ Jo larg tyre një tufë e madhe derrash po kulloste. ³¹ Dhe demonët iu lutën duke i thënë: “Në qoftë se na dëbon, na lejo të shkojmë në atë tufë derrash”. ³² Dhe ai u tha atyre: “Shkoni!”. Kështu ata, pasi dolën, hynë në atë tufë derrash; dhe ja, gjithë ajo tufë u hodh nga gremina në det, dhe u mbyt në ujë. ³³ Dhe ata që i kullotnin ikën dhe, kur shkuan në qytet, i treguan të gjitha këto gjëra, duke përfshirë ngjarjen e të demonizuarve. ³⁴ Dhe ja, gjithë qyteti i doli para Jezusit; dhe, kur e panë, iu lutën që të largohej prej vendit të tyre.

9

¹ Dhe ai, pasi hipi në barkë, kaloi në bregun tjetër dhe erdhi në qytetin e vet. ² Dhe ja, iu paraqit një paralitik i shtrirë në vig; dhe Jezusi, kur pa besimin që kishin ata, i tha paralitikut: “Merr zemër, o bir, mëkatet e tua të janë falur!” ³ Atëherë disa skribë thanë me vete: “Ky po blasfemon!”. ⁴ Por Jezusi, duke njohur mendimet e tyre, tha: “Pse mendoni gjëra të mbrapështa në zemrat tuaja? ⁵ Në fakt, ç’është më e lehtë, të thuash: “Mëkatet e tua të janë falur”, apo: “Çohu dhe ec”? ⁶ Tani, që ta dini se Biri i njeriut ka autoritet në tokë të falë mëkatet: Çohu (i tha paralitikut), merr vigan tënd dhe shko në shtëpinë tënde”. ⁷ Dhe ai u çua dhe shkoi në shtëpinë e vet. ⁸ Turmat, kur e panë këtë, u çuditën dhe lëvdonin Perëndinë, që u kishte dhënë pushtet të tillë njerëzve. ⁹ Pastaj Jezusi, duke

shkuar tutje, pa një burrë që rrinte në doganë, i quajtur Mate, dhe i tha: “Ndiqme!” Dhe ai u çua dhe e ndoqi. ¹⁰ Dhe ndodhi që, kur Jezusi u ul në tryezë në shtëpi, erdhën shumë tagrambledhës dhe mëkatarë dhe u ulën në tryezë bashkë me të dhe me dishepujt e tij. ¹¹ Farisenjtë, kur e panë këtë, u thanë dishepujve të tij: “Pse Mësuesi juaj ha bukë me tagrambledhësit dhe me mëkatarët?”. ¹² Jezusi, mbasi i dëgjoi, u tha atyre: “Nuk janë të shëndoshët ata që kanë nevojë për mjekun, por të sëmurët. ¹³ Tani shkoni dhe mësoni ç’do të thotë: “Unë dua mëshirë dhe jo flijime”. Sepse unë nuk erdha për të thirrur në pendim të drejtët, por mëkatarët”. ¹⁴ Atëherë iu afruan dishepujt e Gjonit dhe i thanë: “Pse ne dhe farisenjtë agjërojmë shpesh, ndërsa dishepujt e tu nuk agjërojnë?”. ¹⁵ Dhe Jezusi u tha atyre: “A mund të mbajnë zi dasmorët, ndërsa dhëndërrri është midis tyre? Por do të vijë koha kur do t’ua marrin dhëndërrin dhe atëherë ata do të agjërojnë. ¹⁶ Askush nuk vë një copë prej stofi të ri mbi një petk të vjetër, sepse kështu arna bie dhe grisja bëhet më e madhe. ¹⁷ Dhe as nuk shtihet vera e re në kacekë të vjetër; përndryshe kacekët shpohen, vera derdhet dhe kacekët humbin; por shtihet vera e re në kacekë të rinj, kështu që ruhen të dy”. ¹⁸ Ndërsa Jezusi u thoshte këto, iu afrua një nga krerët e sinagogës, ra përmbys para tij, dhe i tha: “Sapo më vdiq vajza, por eja, vëre dorën mbi të dhe ajo do të jetojë”. ¹⁹ Dhe Jezusi u ngrit dhe e ndoqi bashkë me dishepujt e tij. ²⁰ Dhe ja një grua, e cila vuante prej dymbëdhjetë vjetësh nga një fluks gjaku, iu afrua nga mbrapa dhe i preku cepin e rrobës së tij. ²¹ Sepse thoshte me vete: “Po të prek vetëm rroben e tij, do të shërohem”. ²² Jezusi u kthye, e pa dhe tha: “Merr zemër, o bijë; besimi yt të ka shëruar”. Dhe që në atë çast gruaja u shërua. ²³ Kur Jezusi arriti në shtëpinë e kryetarit të sinagogës dhe pa fyelltarët dhe turmën që zhurmonte, ²⁴ u tha atyre: “Largohuni, sepse vajza nuk ka vdekur, por fle”. Dhe ata e përqeshnin. ²⁵ Pastaj, kur turmën e nxorën jashtë, ai hyri, e zuri për dore vajzën dhe ajo u ngrit. ²⁶ Fama e kësaj u përhap në mbarë atë vend. ²⁷ Dhe ndërsa Jezusi po largohej prej andej, dy të verbër e ndiqnin duke bërtitur dhe duke thënë: “Ki mëshirë për ne, Bir i Davidit!”. ²⁸ Kur arriti në shtëpi, të verbërit iu afruan dhe Jezusi u tha atyre: “A besoni ju se unë mund ta bëj këtë gjë?”. Ata iu përgjigjën: “Po, o Zot”. ²⁹ Atëherë ai u preku sytë, duke thënë: “U bëftë sipas besimit tuaj”. ³⁰ Dhe atyre iu hapën sytë. Pastaj Jezusi i urdhëroi rreptësisht duke thënë: “Ruhuni se mos e merr vesh njeri”. ³¹ Por ata, sapo dolën, e përhapën famën e tij në mbarë atë vend. ³² Dhe, kur ata po dilnin, i paraqitën një burrë memec dhe të demonizuar. ³³ Dhe, mbasi e dëboi demonin, memeci foli dhe turmat u çuditën dhe thanë: “Nuk është parë kurrë një gjë e tillë në Izrael”. ³⁴ Por farisenjtë thonin: “Ai i dëbon demonët me ndihmën e princit të demonëve!”. ³⁵ Dhe Jezusi kalonte nëpër të gjitha qytetet dhe fshatrat, duke i mësuar në sinagogat e tyre, duke predikuar ungjillin e mbretërisë dhe duke shëruar çdo sëmundje e çdo lëngatë në popull. ³⁶ Duke parë turmat, kishte dhembshuri për to, sepse ishin të lodhur dhe të shpërndarë si delet pa bari. ³⁷ Atëherë ai u tha dishepujve të vet: “E korra është me të vërtetë e madhe, por punëtorët janë pak. ³⁸ Lutjuni, pra, Zotit të të korrave, të dërgojë punëtorë në të korrat e tij”.

10

¹ Pastaj Jezusi i thirri të dymbëdhjetë dishepujt e tij rreth vetes dhe u

dha autoritet t'i dëbojnë frymërat e ndyra, dhe të shërojnë çdo sëmundje e çdo lëngatë. ² Dhe emrat e dymbëdhjetë apostujve janë këta: i pari Simoni, i quajtur Pjetër dhe Andrea, vëllai i tij; Jakobi i Zebedeut dhe Gjoni, vëllai i tij; ³ Filipi dhe Bartolomeu; Thomai dhe Mateu tagrambledhësi, Jakobi i Alfeut dhe Lebeu, i mbiquajtur Tade; ⁴ Simon Kananeasi dhe Judë Iskarioti, ai që më pas e tradhtoi. ⁵ Këta janë të dymbëdhjetët që Jezusi i dërgoi mbasi u dha këto urdhëra: "Mos shkoni ndër paganë dhe mos hyni në asnjë qytet të Samaritanëve, ⁶ por shkoni më mirë te delet e humbura të shtëpisë së Izraelit. ⁷ Shkoni dhe predikoni duke thënë: "Mbretëria e qiejve u afrua". ⁸ Shëroni të sëmurët, pastroni lebrozët, ngjallni të vdekurit, dëboni demonët; falas morët, falas jepni. ⁹ Mos grumbulloni ar, as argjend as bakër në qesen tuaj, ¹⁰ as trasta për udhë, as dy palë tunika, as sandale, as shkop, sepse punëtori është i denjë për ushqimin e vet. ¹¹ Në çfarëdo qytet ose fshat që të hyni, pyetni në se ka aty ndonjë njeri të denjë dhe banoni tek ai deri sa të niseni. ¹² Dhe kur hyni në shtëpi, e përsëritni. ¹³ Dhe në se ajo shtëpi është e denjë, le të vijë paqja juaj mbi të; por, në se nuk është e denjë, paqja juaj le të kthehet përsëri tek ju. ¹⁴ Dhe në se dikush nuk ju pret dhe nuk i dëgjon fjalët tuaja, duke dalë nga ajo shtëpi ose nga ai qytet, shkundni pluhurin nga këmbët tuaja. ¹⁵ Dhe në të vërtetë po ju them se ditën e gjyqit, vendi i Sodomës dhe i Gomorës do të trajtohet me më shumë tolerancë se ai qytet. ¹⁶ Ja, unë po ju dërgoj si dele në mes të ujçërve; jini, pra, të mënçur si gjarpërinjtë dhe të pastër si pëllumbat. ¹⁷ Por ruhuni nga njerëzit, sepse do t'ju zvarrisin përpara sinedrave të tyre dhe do t'ju fshikullojnë në sinagogat e tyre. ¹⁸ Dhe do t'ju çojnë përpara guvernatorëve dhe përpara mbretërve për shkakun tim, për të dëshmuar para tyre dhe para johebrenjve. ¹⁹ Dhe, kur t'ju dorëzojnë në duart e tyre, mos u shqetësoni se çfarë dhe si do të flisni; sepse në atë çast do t'ju jepet se çfarë duhet të thoni; ²⁰ sepse nuk do të jeni ju që do të flisni, por Fryma e Atit tuaj që do të flasë në ju. ²¹ Tani vëllai do të dorëzojë vëllanë në vdekje dhe ati të birin; dhe bijtë do të çohen kundër prindërve dhe do t'i vrasin. ²² Dhe të gjithë do t'ju urrejnë për shkak të emrit tim; por ai që do të qëndrojë deri në fund, do të shpëtojë. ²³ Por kur do t'ju përndjekin në një qytet, ikni në një tjetër, sepse në të vërtetë ju them se nuk do të përfundoni së përsikuari qytetet e Izraelit, para se të vijë Biri i njeriut. ²⁴ Dishepulli nuk del mbi mësuesin, as shërbëtori mbi zotin e tij. ²⁵ I mjafton dishepullit të bëhet si mësuesi i tij dhe shërbëtorit të bëhet si zotëria e tij. Në se të zotin e shtëpisë e quajten Beelzebub, aq më tepër do t'i quajnë ashtu ata të shtëpisë së tij! ²⁶ Mos ia kini frikën pra, sepse nuk ka gjë të fshehtë që të mos zbulohet dhe asnjë sekret që nuk do të njihet. ²⁷ Atë që unë ju them në terr, e thoni në dritë; dhe atë që dëgjoni të thënë në vesh, predikojeni mbi çatitë. ²⁸ Dhe mos kini frikë nga ata që vrasin trupin, por nuk mund të vrasin shpirtin; kini frikë më tepër nga ai që mund t'ua humbë shpirtin dhe trupin në Gehena. ²⁹ A nuk shiten vallë dy harabela për një aspër? Dhe, megjithatë asnjë prej tyre nuk bie për tokë pa dashjen e Atit tuaj. ³⁰ Sa për ju, madje edhe të gjitha fijet e flokëve të kokës suaj janë të numëruara. ³¹ Mos kini frikë, pra; ju vleni më tepër se shumë harabela. ³² Prandaj kushdo që do të më rrëfenjë përpara njerëzve, dhe unë do ta rrëfejë përpara Atit tim që është në qiej. ³³ Por kushdo që do të më mohojë përpara njerëzve, edhe unë do ta mohoj përpara Atit tim që

është në qiej”.³⁴ “Mos mendoni se unë erdha të sjell paqen mbi tokë; nuk erdha të sjell paqen, por shpatën. ³⁵ Sepse unë erdha ta ndaj birin nga ati, bijën nga nëna, nusen nga vjehrra, ³⁶ dhe armiqt e njeriut do të jenë ata të shtëpisë së vet. ³⁷ Ai që e do të atin ose nënën më shumë se unë, nuk është i denjë për mua; dhe ai që e do birin ose bijën më shumë se unë, nuk është i denjë për mua. ³⁸ Dhe ai që nuk e merr kryqin e vet dhe nuk vjen pas meje, nuk është i denjë për mua. ³⁹ Kush do të gjejë jetën e vet, do ta humbasë; por ai që do të humbasë jetën e vet për hirin tim, do ta gjejë përsëri. ⁴⁰ Ai që ju pranon, më pranon mua; dhe ai që më pranon mua, pranon atë që më ka dërguar. ⁴¹ Ai që pranon një profet në emër të një profeti, do të marrë shpërblimin që i takon profetit; dhe ai që pranon të drejtin në emër të të drejtit, do të marrë shpërblimin që i takon të drejtit. ⁴² Dhe kushdo që i jep për të pirë qoftë edhe vetëm një gotë uji të freskët ndonjërit prej këtyre të vegjëlve në emër të një dishepulli, në të vërtetë ju them, që ai nuk do të humbë aspak shpërblimin e tij”.

11

¹ Mbasi Jezusi përfundoi dhënien e porosive të tij dymbëdhjetë dishepuje të vet, u largua nga ai vend, për të mësuar dhe për të predikuar në qytetet e tyre. ² Por Gjoni, që kishte dëgjuar në burg të flitej për veprat e Krishtit, dërgoi dy nga dishepujt e vet për t'i thënë: ³ “A je ti ai që duhet të vijë, apo duhet të presim një tjetër?” ⁴ Dhe Jezusi, duke u përgjigjur, u tha atyre: “Shkoni dhe i tregoni Gjonit gjërat që dëgjoni dhe shikoni: ⁵ Të verbërit po shohin, të çalët po ecin, lebrozët janë pastruar dhe të shurdhërit po dëgjojnë; të vdekurit po ngjallen dhe ungjilli po u predikohet të varfërve. ⁶ Lum ai që nuk do të skandalizohet nga unë!”. ⁷ Dhe kur ata po largoheshin, Jezusi nisi t'u thotë turmave për Gjonin: “Çfarë keni dalë të shikoni në shkretëtirë? Kallamin që e tund era? ⁸ Por çfarë keni dalë të shikoni? Njeriun e mbështjellur me rroba të buta? Ja, ata që veshin rroba të buta banojnë në pallatet mbretërore. ⁹ Atëherë, pra, ç'dolët të shikoni? Një profet? Po, ju them: ai është më shumë se një profet. ¹⁰ Sepse ky është ai për të cilin është shkruar: “Ja, unë po dërgoj lajmëtarin tim para fytyrës sate; ai do ta bëjë gati rrugën tënde para teje”. ¹¹ Në të vërtetë po ju them: ndër ata që janë lindur prej gruas nuk ka dalë kurrë ndonjë më i madh se Gjon Pagëzori; por më i vogli në mbretërinë e qiejve është më i madh se ai. ¹² Dhe qysh nga ditët e Gjon Pagëzorit e deri tash mbretëria e qiejve po pëson dhunë dhe të dhunshmit e grabitën. ¹³ Sepse të gjithë profetët dhe ligji kanë profetizuar deri te Gjoni. ¹⁴ Dhe, në daçi ta pranoni, ai është Elia, që duhej të vijë. ¹⁵ Kush ka veshë për të dëgjuar, le të dëgjojë! ¹⁶ Por me kë ta krahasoj këtë brez? Ai u ngjan fëmijëve që rrinë në sheshe dhe u drejtohen shokëve të tyre ¹⁷ duke thënë: “Ne i kemi rënë fyellit për ju dhe ju nuk kërcyct; nisëm vajin dhe ju nuk u brengosët”. ¹⁸ Pra, erdhi Gjoni që as hante, as pinte, dhe ata thonë: “Ai ka një demon”. ¹⁹ Erdhi Biri i njeriut, që ha dhe pi dhe ata thonë: “Ja një grykës dhe një pijanec, miku i tagrambledhësve dhe i mëkatarëve”. Por dituria është justifikuar nga bijtë e vet”. ²⁰ Atëherë ai nisi t'i qortojë ato qytete, ku ishte kryer pjesa më e madhe e veprave të fuqishme të tij, sepse ato nuk ishin penduar duke thënë: ²¹ “Mjerë ti, Korazin! Mjerë ti Betsaida! Sepse, në se në Tiro dhe në Sidon do të ishin kryer veprat e fuqishme që u bënë ndër ju, prej kohësh do të ishin penduar me thes

dhe hi. ²² Prandaj unë po ju them se ditën e gjyqit, Tiro dhe Sidoni do të trajtohen me më shumë tolerancë se ju. ²³ Dhe ti, o Kapernaum, që u ngrite deri në qiell, do të fundosesh deri në ferr, sepse në se do të ishin kryer në Sodomë veprat të fuqishme që janë kryer në ty, ajo do të ishte edhe sot e kësaj dite. ²⁴ Prandaj unë po ju them se ditën e gjyqit fati i vendit të Sodomës do të jetë më i lehtë se yti”. ²⁵ Në atë kohë Jezusi nisi të thotë: “Unë të lavdëroj, o Atë, Zot i qiellit dhe i dheut, sepse ua fshehe këto gjëra të urtit dhe të mençurit, dhe ua zbulove fëmijëve të vegjël. ²⁶ Po, o Atë, sepse kështu të pëlqeu ty. ²⁷ Çdo gjë më është dhënë në dorë nga Ati im, dhe asnjëri nuk e njeh Birin, përveç Atit; dhe asnjëri nuk e njeh Atin, përveç Birit dhe atij të cilit Biri don t’ia zbulojë. ²⁸ Ejani tek unë, o ju të gjithë të munduar dhe të rënduar, dhe unë do t’ju jap çlodhje. ²⁹ Merrni mbi vete zgjedhën time dhe mësoni nga unë, sepse unë jam zemërbutë dhe i përlur nga zemra; dhe ju do të gjeni prehje për shpirtat tuaj. ³⁰ Sepse zgjedha ime është e ëmbël dhe barra ime është e lehtë!”.

12

¹ Në atë kohë Jezusi po ecte një të shtunë nëpër arat me grurë; dhe dishepujt e vet, të uritur, filluan të këpusin kallinj dhe t’i hanë. ² Por farisenjtë, kur panë këtë, i thanë: “Ja, dishepujt e tu po bëjnë atë që nuk është e lejueshme të bëhet të shtunën”. ³ Dhe ai u tha atyre: “A nuk keni lexuar vallë se ç’bëri Davidi kur pati uri, ai dhe ata që qenë me të? ⁴ Si ai hyri në shtëpinë e Perëndisë dhe hëngri bukët e paraqitjes, të cilat nuk lejohej t’i hante as ai e as ata që ishin me të, por vetëm priftërinjtë? ⁵ Apo nuk keni lexuar në ligj që në tempull, të shtunave, priftërinjtë e shkelin të shtunën dhe megjithatë nuk mëkatojnë? ⁶ Dhe unë po ju them se këtu është një më i madh se tempulli. ⁷ Dhe, po të dinit se çfarë do të thotë: “Unë dua mëshirë dhe jo flijime”, nuk do të kishit dënuar të pafajshmit. ⁸ Sepse Biri i njeriut është zot edhe i së shtunës”. ⁹ Pastaj, mbasi u largua që andej, hyri në sinagogën e tyre; ¹⁰ dhe ja, aty ishte një burrë të cilit i qe tharë dora. Ata e pyetën Jezusin, me qëllim që ta padisin më pas: “A është e lejueshme që dikush të shërojë ditën e shtunë?”. ¹¹ Dhe ai u tha atyre: “A ka ndonjë prej jush që ka një dele, dhe ajo bie në një gropë ditën e shtunë, dhe e ai nuk shkon ta nxjerrë jashtë? ¹² E, pra, sa më i vlefshëm është njeriu se delja! A është, pra, e lejueshme të bësh të mirën të shtunën?”. ¹³ Atëherë ai i tha atij burri: “Shtrije dorën tënde!”. Dhe ai e shtriu dhe ajo iu shëndosh si tjetra. ¹⁴ Por farisenjtë, mbasi dolën jashtë, bënë këshill kundër tij si ta vrasin. ¹⁵ Por kur Jezusi e mori vesh u largua prej andej dhe turma të mëdha e ndiqnin dhe ai i shëroi të gjithë, ¹⁶ dhe i urdhëroi ata rreptësisht të mos thonin kush ishte ai, ¹⁷ me qëllim që të përmbushej ç’ishte thënë nëpërmjet profetit Isaia që thotë: ¹⁸ “Ja shërbëtori im, që unë e zgjodha; i dashuri im, në të cilin shpirti im është i kënaqur. Unë do ta vë Frymën tim mbi të dhe ai do t’u shpall drejtësinë popujve. ¹⁹ Ai nuk do të zihet dhe as nuk do të bërtasë dhe askush nuk do t’ia dëgjojë zërin e tij nëpër sheshe. ²⁰ Ai nuk do ta thërmojë kallamin e thyer dhe nuk do ta shuajë kandilin që bën tym, deri sa të mos e ketë bërë të triumfojë drejtësinë. ²¹ Dhe njerëzit do të shpresojnë në emrin e tij”. ²² Atëherë i paraqitën një të idemonizuar, që ishte i verbër dhe memec; dhe ai e shëroi, kështu që i verbëri e memeci fliste dhe shikonte. ²³ Dhe mbarë turmat çuditëshin dhe thonin: “A mos është ky i Biri i Davidit?”.

24 Por farisenjtë, kur e dëgjuan këtë, thanë: “Ky i dëbon demonët vetëm me fuqinë e Beelzebubit, princit të demonëve”. 25 Dhe Jezusi, duke njohur mendimet e tyre, u tha: “Çdo mbretëri, që përçahet në vetvete, shkon drejt shkatërrimit; dhe çdo qytet ose shtëpi, që përçahet në vetvete, nuk shkon gjatë. 26 Atëherë, në qoftë se Satani dëbon Satanë, ai është përçarë në vetvete, dhe si mund të qëndrojë mbretëria e tij? 27 Dhe në qoftë se unë i dëboj djajtë me ndihmën e Beelzebubit, me ndihmën e kujt i dëbojnë bijtë tuaj? Prandaj ata do të jenë gjykatësit tuaj. 28 Por, në qoftë se unë i dëboj djajtë me ndihmën e Frymës së Perëndisë, atëherë mbretëria e Perëndisë ka ardhur në mes tuaj. 29 Ose, si mund të hyjë dikush në shtëpinë e të fuqishmit dhe t’i grabisë pasurinë, po të mos e ketë lidhur më parë të fuqishmin? Vetëm atëherë ai do të mund t’ia plaçkisë shtëpinë. 30 Kush nuk është me mua, është kundër meje dhe kush nuk mbledh me mua, shkapërderdh. 31 Prandaj unë po ju them: Çdo mëkat dhe blasfemi do t’u falet njerëzve; por blasfemia kundër Frymës nuk do t’u falet atyre. 32 Dhe kushdo që flet kundër Birit të njeriut do të falet; por ai që flet kundër Frymës së Shenjtë nuk do të falet as në këtë botë as në atë të ardhme”. 33 “Ose bëjeni të mirë pemën dhe fryti i saj do të jetë i mirë, ose bëjeni të keqe pemën dhe fryti i saj do të jetë i keq; sepse pema njihet nga fryti. 34 O pjellë nepërkash! Si mund të flisni mirë, kur jeni të këqij? Sepse ç’ka zemra qet goja. 35 Njeriu i mirë nga thesari i mirë i zemrës nxjerr gjëra të mira; por njeriu i keq nxjerr gjëra të këqija nga thesari i tij i keq. 36 Por unë po ju them se ditën e gjyqit njërezit do të japin llogari për çdo fjalë të kotë që kanë thënë. 37 Sepse në bazë të fjalëve të tua do të justifikohesh, dhe në bazë të fjalëve të tua do të dënohesh”. 38 Atëherë disa skribë dhe farisenj e pyetën duke thënë: “Mësues, ne duam të shohim ndonjë shenjë prej teje”. 39 Por ai duke iu përgjigjur u tha atyre: “Ky brez i mbrapshtë dhe kurorëshkelës kërkon një shenjë, por asnjë shenjë nuk do t’i jepet, përveç shenjës së profetit Jona. 40 Në fakt ashtu si Jona qëndroi tri ditë e tri net në barkun e peshkut të madh, kështu Biri i njeriut do të qëndrojë tri ditë e tri net në zemër të tokës. 41 Banorët e Ninivit do të ringjallen në gjyq bashkë me këtë brez dhe do ta dënojnë, sepse ata u penduan me predikimin e Jonas; dhe ja, këtu është një më i madh se Jona. 42 Mbretëresha e jugut do të ringjallet në gjyq bashkë me këtë brez dhe do ta dënojë, sepse ajo erdhi nga skaji më i largët i tokës për të dëgjuar diturinë e Salomonit; dhe ja, këtu është një më i madh se Salomoni. 43 Tani kur fryma e ndyrë ka dalë nga një njeri, endet nëpër vende të thata, duke kërkuar qetësi, por nuk e gjen. 44 Atëherë thotë: “Do të kthehem në shtëpinë time, nga kam dalë”; po kur arrin e gjen të zbrazët, të pastruar dhe të zbukuruar; 45 atëherë shkon e merr me vete shtatë frymëra të tjera më të liga se ai, të cilët hyjnë dhe banojnë aty; kështu gjendja e fundit e këtij njeriut bëhet më e keqe nga e mëparshmeja. Kështu do t’i ndodhë edhe këtij brezi të mbrapshtë”. 46 Ndërsa ai vazhdonte t’u fliste turmave, ja nëna e tij dhe vëllezërit e tij po rrinin jashtë dhe kërkonin të flisnin me të. 47 Dhe dikush i tha: “Ja, nëna jote dhe vëllezërit e tu janë atje jashtë dhe duan të flasin me ty”. 48 Por ai duke iu përgjigjur, i tha atij që e kishte lajmëruar: “Kush është nëna ime dhe kush janë vëllezërit e mi?”. 49 E shtriu dorën e vet drejt dishepujve të vet dhe tha: “Ja nëna ime dhe vëllezërit e mi. 50 Sepse kushdo që kryen vullnetin e Atit tim që është në qiej, më është vëlla, motër dhe nënë”.

13

¹ Tani po atë ditë, Jezusi doli nga shtëpia dhe u ul në breg të detit. ² Turma të mëdha u mbloodhën rreth tij kështu që ai hipi mbi një barkë dhe u ul; dhe gjithë populli rrinte në këmbë në breg. ³ Dhe ai u paraqiti shumë gjëra në shëmbëlltyrë, duke thënë: “Ja, një mbjellës doli për të mbjellë. ⁴ Ndërsa po mbillte, një pjesë e farës ra përgjatë rrugës; dhe zogjtë erdhën dhe e hëngrën. ⁵ Një pjesë tjetër ra në gurishte, ku nuk kishte shumë tokë, dhe mbiu shpejt sepse terreni nuk ishte i thellë; ⁶ por kur doli dielli u fishk dhe u tha sepse s’kishte rrënjë. ⁷ Një pjesë tjetër ra midis ferrave dhe ferrat u rritën dhe ia zunë frymën. ⁸ Një tjetër ra në tokë të mirë dhe dha fryt duke dhënë njëra njëqindfish, tjetra gjashtëdhjetëfish dhe tjetra tridhjetëfish. ⁹ Kush ka vesh për të dëgjuar, le të dëgjojë!”. ¹⁰ Atëherë dishepujt iu afruan dhe i thanë: “Pse po u flet atyre me shëmbëlltyrë?”. ¹¹ Dhe ai duke u përgjigjur u tha atyre: “Sepse juve ju është dhënë mundësia të njihni të fshehtat e mbretërisë së qiejve, ndërsa atyre nuk u është dhënë. ¹² Sepse atij që ka, do t’i jepet dhe do të ketë bollëk; ndërsa atij që nuk ka, do t’i merret edhe ajo që ka. ¹³ Prandaj unë u flas atyre me shëmbëll-tyrë, sepse duke parë nuk shohin, dhe duke dëgjuar nuk dëgjojnë as nuk kuptojnë. ¹⁴ Kështu ndër ta përmbushet profecia e Isaias, që thotë: “Ju do të dëgjoni, por nuk do të kuptoni, do të vështroni, por nuk do të shikoni. ¹⁵ Sepse zemra e këtij populli është bërë e pandjeshme, ata janë bërë të rëndë nga veshët dhe kanë mbyllur sytë, që nuk shohin me sy dhe nuk dëgjojnë me vesh, dhe nuk gjykojnë me zemër dhe nuk kthehen, dhe unë t’i shëroj. ¹⁶ Por lum sytë tuaj që shohin dhe veshët tuaj që dëgjojnë. ¹⁷ Sepse në të vërtetë ju them se shumë profetë dhe të drejtë deshën t’i shohin gjërat që ju po shihni dhe nuk i panë, dhe t’i dëgjojnë gjërat që ju dëgjoni dhe nuk i dëgjuan! ¹⁸ Juve pra kuptoni shëmbëlltyrën e mbjellësit. ¹⁹ Kur dikush dëgjon fjalën e mbretërisë dhe nuk e kupton, vjen i ligu dhe i merr atë që ishte mbjellë në zemrën e tij. Ky është ai njeri që ka marrë fara përgjatë rrugës. ²⁰ Dhe ai që ka marrë farën nëpër gurishte, është ai që dëgjon fjalën dhe e pranon menjëherë me gëzim; ²¹ por, nuk ka rrënjë në vete, dhe është për pak kohë; dhe kur vijnë mundimi ose përndjekja për shkak të fjalës, skandalizohet menjëherë. ²² Dhe ai që ka marrë farën midis ferrave është ai që e dëgjon fjalën, por shqetësimet e kësaj bote dhe mashtrimet e pasurisë ia mbysin fjalën; dhe ajo bëhet e pafrytshme. ²³ Por ai që merr farën në tokë të mirë, është ai që e dëgjon fjalën, e kupton dhe jep fryt; dhe prodhon njëri njëqindfish, tjetri gjashtëdhjetëfish dhe tjetri tridhjetëfish. ²⁴ Ai u propozoi atyre një shëmbëlltyrë tjetër: “Mbretëria e qiejve i ngjan një njeriu që mbolli farë të mirë në arën e vet. ²⁵ Por, ndërsa njerëzit po flinin, erdhi armiku i tij dhe mbolli egjër nëpër grurë dhe iku. ²⁶ Kur më pas gruri u rrit dhe jepte fryt u duk edhe egjra. ²⁷ Dhe shërbëtorët e padronit të shtëpisë iu afruan atij dhe i thanë: “Zot, a nuk ke mbjellë farë të mirë në arën tënde? Vallë nga doli egjra? ²⁸ Dhe ai u tha atyre: “Këtë e ka bërë armiku”. Atëherë shërbëtorët i thanë: “A do ti të shkojmë e ta shkulum?”. ²⁹ Por ai tha: “Jo, kam frikë se, duke shkulum egjërën, bashkë me të, do të shkulum edhe grurin. ³⁰ I lini të rriten bashkë deri në të korra. Në kohën e korrjes unë do t’u them korrësve: Mblidhni më parë egjërën, lidhni në duaj për ta djegur; por grurin futeni në hambarin tim”. ³¹ Ai u propozoi atyre një shëmbëlltyrë tjetër duke thënë: “Mbretëria e qiejve

i ngjan një kokrrë sinapi, të cilën e merr një njeri dhe e mbjell në arën e vet. ³² Ajo, pa dyshim, është më e vogla nga të gjitha farërat; por, kur rritet, është më e madhe se të gjitha barishtet, dhe bëhet një pemë, aq sa zogjtë e qiellit vijnë dhe gjejnë strehë në degët e saj”. ³³ Ai u tha atyre një shëmbëlltë të tjetër: “Mbretëria e qiejve i ngjan majasë që e merr një grua dhe zë brumë me tri masa miell deri sa brumi të mbruhet plotësisht”. ³⁴ Jezusi ua tha turmave të gjitha këto gjëra në shëmbëlltë; dhe u fliste atyre vetëm në shëmbëlltë, ³⁵ që të përmbushej ç’është e thënë nëpërmjet profetit: “Unë do të hap gojën time në shëmbëlltë dhe do të zbuloj gjëra të fshehura që nga themelimi i botës”. ³⁶ Atëherë Jezusi, mbasi i lejoi turmat, u kthye në shtëpi dhe dishepujt e tij iu afruan e i thanë: “Na e shpjego shëmbëlltë të egrës në arë”. ³⁷ Dhe ai duke u përgjigjur u tha atyre: “Ai që mbjell farën e mirë është Biri i njeriut. ³⁸ Ara është bota, fara e mirë janë bijtë e mbretërisë dhe egjra janë bijtë e të ligut, ³⁹ dhe armiku që e ka mbjellë është djalli, ndërsa korrja është fundi i botës dhe korrësit janë engjëjt. ⁴⁰ Ashtu si mbledhet egjra dhe digjet në zjarr, kështu, do të ndodhë në mbarimin e botës. ⁴¹ Biri i njeriut do të dërgojë engjëjt e vet dhe ata do të mbledhin nga mbretëria e tij gjithë skandalet dhe ata që bëjnë paudhësi, ⁴² dhe do t’i hedhin në furrën e zjarrit. Atje do të ketë qarje dhe kërcëllim dhëmbësh. ⁴³ Atëherë të drejtët do të shkëlqejnë si dielli në mbretërinë e Atit të tyre. Kush ka veshë për të dëguar, të dëgjojë!”. ⁴⁴ “Përsëri, mbretëria e qiejve i ngjan një thesari të fshehur në një arë, që një njeri që e ka gjetur e fsheh; dhe, nga gëzimi që ka, shkon, shet gjithçka që ka dhe e blen atë arë. ⁴⁵ Akoma mbretëria e qiejve i ngjan një tregtari që shkon të kërkojë margaritarë të bukur. ⁴⁶ Dhe, kur gjen një margaritar me vlerë të madhe, shkon dhe shet gjithçka që ka dhe e blen. ⁴⁷ Mbretëria e qiejve i ngjan gjithashtu një rrjete të hedhur në det, që mbledh gjithfarë lloje gjërash. ⁴⁸ Kur ajo është mbushur, peshkatarët e nxjerrin atë në breg, ulen dhe mbledhin në kosha ç’është e mirë, por i hedhin ata që nuk janë të mirë. ⁴⁹ Kështu do të ndodhë në mbarimin e botës; do të vijnë engjëjt dhe do t’i ndajnë të mbrapshtët nga të drejtët; ⁵⁰ dhe do t’i hedhin në furrën e zjarrit. Atje do të ketë qarje dhe kërcëllim dhëmbësh”. ⁵¹ Jezusi u tha atyre: “A i kuptuat të gjitha këto?”. Ata i thanë: “Po, Zot”. ⁵² Dhe ai u tha atyre: “Prandaj çdo skrib, që është mësuar për mbretërinë e qiejve i ngjan një padroni shtëpie që nxjerr jashtë nga thesari i vet gjërat e reja dhe të vjetra”. ⁵³ Tani kur Jezusi i kishte mbaruar këto shëmbëlltë, u largua që andej. ⁵⁴ Dhe, pasi erdhi në vendlindjen e tij, i mësonte ata në sinagogën e tyre, kështu që ata, habiteshin dhe thonin: “Nga i erdhën këtij kjo dituri dhe këto vepra të pushtetshme? ⁵⁵ A nuk është ky i biri i marangozit? Nuk quhet nëna e tij Mari, dhe vëllezërit e tij Jakob, Iose, Simon dhe Juda? ⁵⁶ Dhe motrat e tij nuk janë të gjitha ndër ne? Atëherë nga i erdhën këtij të gjitha këto?”. ⁵⁷ Dhe skandalizoheshin me të. Por Jezusi u tha atyre: “Asnjë profet nuk përçmohet, veçse në vendlindjen e vet dhe në shtëpinë e vet”. ⁵⁸ Dhe, për shkak të mosbesimit të tyre, ai nuk bëri aty shumë vepra të pushtetshme.

14

¹ Në atë kohë Herodi, tetrarku, mori vesh famën e Jezusit, ² dhe u tha shërbëtorëve të vet: “Ky është Gjon Pagëzori; ai u ngjall së vdekuri dhe prandaj fuqitë e mbinatyrshme veprojnë në të”. ³ Herodi, në fakt, e

kishte arrestuar Gjonin, i kishte hedhur prangat dhe e kishte futur në burg, për shkak të Herodiadës, gruas së Filipit, vëllait të vet. ⁴ Sepse Gjoni i thoshte: “Nuk është e lejueshme të bashkëjetosh me të!”. ⁵ Dhe, ndonëse donte ta vriste, Herodi kishte frikë nga populli që e konsideronte Gjonin profet. ⁶ Kur po festohej ditëlindja e Herodit, e bija e Herodiadës vallëzoi përpara tij dhe i pëlqeu Herodit ⁷ aq shumë, sa ai i premtoi asaj me betim se do t’i jepte çfarëdo që t’i kërkonte. ⁸ Dhe ajo, e shtyrë nga e ëma, tha: “Ma jep këtu, mbi një pjatë, kokën e Gjon Pagëzorit”. ⁹ Mbretit i erdhi keq, po për shkak të betimit dhe të ftuarve që ishin me të në tryezë, urdhëroi që t’ia japin. ¹⁰ Kështu dërgoi dikë për t’i prerë kokën Gjon Pagëzorit në burg; ¹¹ dhe kokën e tij e prunë mbi një pjatë dhe ia dhanë vajzës; ajo ia çoi s’ëmës. ¹² Pastaj erdhën dishepujt e tij, e morën trupin dhe e varrosën, mandej ata shkuan dhe ia treguan ngjarjen Jezusit. ¹³ Kur Jezusi i dëgjoi këto, u nis që andej me një barkë dhe u tërhoq në vetmi, në një vend të shkretë. Dhe turmat, kur e morën vesh, e ndiqnin në këmbë nga qytetet. ¹⁴ Dhe Jezusi, kur doli nga barka, pa një turmë të madhe, pati dhembshuri për të dhe shëroi ata që ishin të sëmurë. ¹⁵ Pastaj në mbrëmje dishepujt e tij iu afruan dhe i thanë: “Ky vend është i shkretë dhe u bë vonë; lejo turmat të shkojnë nëpër fshatra për të blerë ushqime”. ¹⁶ Por Jezusi u tha atyre: “Nuk është nevoja të shkojnë; u jepni juve të hanë”. ¹⁷ Dhe ata i thanë: “Ne këtu nuk kemi tjetër përveç pesë bukë dhe dy peshq”. ¹⁸ Dhe ai u tha: “M’i sillni këtu”. ¹⁹ Atëherë i urdhëroi që turmat të ulen mbi bar; pastaj i mori pesë bukët dhe dy peshqit dhe, pasi i çoi sytë drejt qiellit, i bekoj; i ndau bukët dhe ua dha dishepujve, dhe dishepujt turmave. ²⁰ Dhe të gjithë hëngrën dhe u ngopën; pastaj dishepujt mblodhën tepricat në dymbëdhjetë kosha plot. ²¹ Dhe ata që hëngrën ishin rreth pesë mijë burra, pa i numëruar gratë dhe fëmijët. ²² Fill pas kësaj Jezusi i detyroi dishepujt e vet të hyjnë në barkë dhe t’i prijnë në bregun tjetër, deri sa ai t’i lëshojë turmat. ²³ Mbas i nisi ato, u ngjit vetëm mbi mal për t’u lutur. Dhe kur u ngrys ai gjëndeje aty, i vetëm fare. ²⁴ Ndërkaq barka ndodhej në mes të detit; dhe përplasej nga valët sepse era i ishte e kundërt. ²⁵ Në rojën e katërt të natës, Jezusi shkoi drejt tyre, duke ecur mbi det. ²⁶ Dishepujt duke parë atë që po ecte mbi det, u trembën dhe thanë: “Është një fantazmë!”. Dhe filluan të bërtasin nga frika; ²⁷ por menjëherë Jezusi u foli atyre duke thënë: “Qetësohuni; jam unë, mos kini frikë!”. ²⁸ Dhe Pjetri, duke u përgjigjur tha: “Zot, nëse je ti, më urdhëro të vij te ti mbi ujëra”. ²⁹ Ai tha: “Eja!”. Dhe Pjetri zbriti nga barka dhe eci mbi ujëra, për të shkuar te Jezusi. ³⁰ Por, duke parë erën e fortë, kishte frikë, dhe duke filluar të fundosej, bërtiti duke thënë: “O Zot, shpëtomë!”. ³¹ Dhe Jezusi ia zgjati menjëherë dorën, e zuri dhe i tha: “O njeri besimpak, pse dyshove?”. ³² Pastaj, kur hynë në barkë, era pushoi. ³³ Atëherë ata që ishin në barkë erdhën dhe e adhuruan, duke thënë: “Me të vërtetë ti je Biri i Perëndisë!”. ³⁴ Pastaj, mbasi dolën në bregun tjetër, erdhën në krahinën e Gjenezaretit. ³⁵ Dhe njerëzit e atij vendi, sapo e njohën, e përhapën fjalën në gjithë krahinën përreth; dhe i sollën të gjithë të sëmurët; ³⁶ dhe iu lutën që të mund t’i preknin të paktën cepin e rrobës së tij; dhe të gjithë ata që e prekën u shëruan plotësisht.

15

¹ Atëherë skribët dhe farisenjtë e Jeruzalemit erdhën te Jezusi dhe i

thanë: ²“Përse dishepujt e tu shkelin traditën e pleqve? Sepse nuk i lajnë duart para se të hanë”. ³Por ai u përgjigj dhe u tha atyre: “Dhe ju përse shkelni urdhërimin e Perëndisë për shkak të traditës suaj? ⁴Perëndia, në fakt, ka urdhëruar kështu: “Ndero atin dhe nënën”; dhe: “Ai që e mallkon të atin ose të ëmën të dënohet me vdekje”. ⁵Kurse ju thoni: “Kushdo që i thotë atit ose nënës: “Gjithçka me të cilën mund të të mbaja i është ofruar Perëndisë”, ⁶ai nuk është më i detyruar të nderojë atin e vet dhe nënën e vet. Kështu ju keni prapësuar urdhërimin e Perëndisë për shkak të traditës suaj. ⁷Hipokritë, mirë profetizoi Isaia për ju kur tha: ⁸“Ky popull po më afrohet me gojë dhe më nderon me buzët; por zemra e tyre rri larg meje. ⁹Dhe më kot më nderojnë, duke i mësuar doktrina që janë urdhërime nga njerëzit”. ¹⁰Pastaj e thirri turmën pranë tij dhe u tha atyre: “Dëgjoni dhe kuptoni: ¹¹Njeriun nuk e ndot çfarë i hyn në gojë, por ajo që del nga goja e tij e ndot njeriun”. ¹²Atëherë dishepujt e tij iu afruan dhe i thanë: “A e di se farisenjtë, kur i dëgjuan këto fjalë u skandalizuan?”. ¹³Por ai duke u përgjigjur u tha: “Çdo bimë që Ati im qiellor nuk e ka mbjellë, do të shkulet me rrënjë. ¹⁴Hiqni dorë prej tyre; ata janë të verbër, prijës të verbërish; dhe në qoftë se një i verbër i prin një të verbëri tjetër, të dy do të bien në gropë”. ¹⁵Atëherë Pjetri iu përgjigj dhe i tha: “Na e shpjego këtë shëmbëlltiryë”. ¹⁶Dhe Jezusi tha: “As juve s’keni kuptuar akoma? ¹⁷A nuk e kuptoni se çdo gjë që hyn në gojë kalon në bark dhe jashtëqitet në gjiriz? ¹⁸Por gjërat që dalin nga goja, dalin nga zemra; dhe ato ndotin njeriun. ¹⁹Sepse nga zemra dalin mendimet e mbrapshta, vrasjet, shkeljet e kurorës; kurvëria, vjedhjet, dëshmitë e rreme, blasfemitë. ²⁰Këto janë gjërat që e ndotin njeriun, kurse të hash pa i larë duart nuk e ndot njeriun”. ²¹Pastaj Jezusi, pasi u largua që andej, u nis drejt rrethinave të Tiros dhe të Sidonit. ²²Dhe ja, një grua kananease, që kishte ardhur nga ato anë, filloi të bërtasë duke thënë: “Ki mëshirë për mua, o Zot, o Bir i Davidit! Vajza ime është tmerrësisht e pushtuar nga një demon!”. ²³Por ai nuk iu përgjigj fare. Dhe dishepujt e tij iu afruan dhe iu lutën duke thënë: “Lëshoje atë, sepse po bërtet pas nesh”. ²⁴Por ai u përgjigj dhe tha: “Unë nuk jam dërguar gjetiu, përveç te delet e humbura të shtëpisë së Izraelit”. ²⁵Por ajo erdhi dhe e adhuroi, duke thënë: “O Zot, ndihmomë!”. ²⁶Ai u përgjigj, duke thënë: “Nuk është gjë e mirë të marrësh bukën e fëmijëve dhe t’ua hedhësh këlyshëve të qenve”. ²⁷Por ajo tha: “Është e vërtetë, Zot, sepse edhe këlyshët e qenve hanë thërrimet që bien nga tryeza e zotërinjve të tyre”. ²⁸Atëherë Jezusi iu përgjigj duke thënë: “O grua, i madh është besimi yt! T’u bëftë ashtu si dëshiron”. Dhe që në atë çast e bija u shërua. ²⁹Pastaj, mbasi u nis që andej, Jezusi erdhi pranë detit të Galileesë, u ngjit në mal dhe u ul atje. ³⁰Dhe iu afruan turma të mëdha që sillnin me vete të çalë, të verbër, memecë, sakatë dhe shumë të tjerë; i ulën përpara këmbëve të Jezusit dhe ai i shëroi. ³¹Turmat mrrekulloheshin kur shikonin se memecët flisnin, sakatët shëroheshin, të çalët ecnin dhe të verbërit shihnin; dhe lëvdonin Perëndinë e Izraelit. ³²Dhe Jezusi i thirri dishepujt e vet pranë vetes dhe u tha: “Unë kam mëshirë për turmën, sepse u bënë tri ditë që rri me mua dhe nuk ka asgjë për të ngrënë; nuk dua t’i nis të pangrënë, se mos ligështohen gjatë rrugës”. ³³Dhe dishepujt e tij i thanë: “Po ku mund të gjejmë në këtë vend të shkretë aq bukë sa të ngopim një turmë

kaq të madhe?”. ³⁴ Dhe Jezusi u tha atyre: “Sa bukë keni?”. Ata thanë: “Shtatë dhe pak peshq të vegjël”. ³⁵ Atëherë ai u dha urdhër turmave që të uleshin për tokë. ³⁶ Pastaj i mori shtatë bukët dhe peshqit, falënderoi, i theu dhe ua dha dishepujve të tij, dhe dishepujt turmës. ³⁷ Dhe të gjithë hëngrën dhe u ngopën; dhe ngritën tepricën e copave, shtatë kosha plot. ³⁸ Dhe ata që hëngrën ishin katër mijë burra, pa i numëruar gratë dhe fëmijët. ³⁹ Pastaj, mbasi e lejoi turmën, hipi në barkë dhe u drejtua për në krahinën e Magdalas.

16

¹ Pastaj iu afruan farisenjtë dhe saducenjtë dhe, për ta tunduar, i kërkuan që t’u tregojë një shenjë nga qielli. ² Por ai iu përgjigj atyre dhe tha: “Në mbrëmje ju thonë: “Do të jetë mot i mirë, sepse qielli është i kuq”. ³ Dhe në mëngjes thonë: “Sot do të jetë stuhi, sepse qielli është i kuq dhe i vranët”. Hipokritë, pra, ju dini të dalloni dukuritë e qiellit, por nuk arrini të kuptoni shenjat e kohës? ⁴ Një brez i mbrapshtë dhe kurorëshkelës kërkon një shenjë, por nuk do t’i jepet asnjë shenjë, përveç shenjës së profetit Jona”. Dhe i la ata dhe shkoi. ⁵ Kur dishepujt e vet arritën në bregun tjetër, ja që kishin harruar të marrin bukë me vete. ⁶ Dhe Jezusi u tha atyre: “Kini kujdes dhe ruhuni nga majaja e farisenjve dhe e saducenjve!”. ⁷ Dhe ata arsyetuan ndërmjet tyre duke thënë: “Se nuk kemi marrë bukë”. ⁸ Por Jezusi i vuri re e iu tha atyre: “O njerëz besimpakë, përse diskutoni ndërmjet jush që nuk keni marrë bukë? ⁹ Nuk e keni kuptuar akoma dhe nuk kujtoni të pesë bukët për pesë mijë burrat dhe sa kosha keni mbledhur? ¹⁰ Dhe të shtatë bukët për katër mijë bu-rra dhe sa kosha keni mbushur? ¹¹ Si nuk kuptoni që nuk e kisha fjalën për bukën kur ju thashë të ruheni nga majaja e farisenjve dhe saducenjve?”. ¹² Atëherë ata e kuptuan se ai nuk u kishte thënë të ruheshin nga majaja e bukës, por nga doktrina e farisenjve dhe të saducenjve. ¹³ Pastaj Jezusi, mbasi arriti në krahinën e Cezaresë së Filipit, i pyeti dishepujt e vet: “Kush thonë njerëzit se jam unë, i Biri i njeriut?”. ¹⁴ Dhe ata thanë: “Disa Gjon Pagëzori, të tjerë Elia, të tjerë Jeremia, ose një nga profetët”. ¹⁵ Ai u tha atyre: “Po ju, kush thonë se jam unë?”. ¹⁶ Dhe Simon Pjetri duke u përgjigjur tha: “Ti je Krishti, Biri i Perëndisë të gjallë”. ¹⁷ Dhe Jezusi duke përgjigjur u tha: “I lumur je ti, o Simon, bir i Jonas, sepse këtë nuk ta zbuloi as mishi as gjaku, por Ati im që është në qiej. ¹⁸ Dhe unë po të them gjithashtu se ti je Pjetri, dhe mbi këtë shkëmb unë do të ndërtoj kishën time dhe dyert e ferrit nuk do ta mundin atë. ¹⁹ Dhe unë do të të jap çelësat e mbretërisë së qiejve; gjithçka që të kesh lidhur mbi tokë, do të jetë lidhur në qiej, dhe gjithçka që të kesh zgjidhur mbi tokë, do të jetë zgjidhur në qiej”. ²⁰ Atëherë i urdhëroi dishepujt e vet që të mos i thonin askujt se ai ishte Jezusi, Krishti. ²¹ Që nga ai çast Jezusi filloi t’u sqarojë dishepujve të vet se i duhej të shkonte në Jeruzalem, të vuante shumë për shkak të pleqve, të krerëve të priftërinjve dhe të skribëve, se do të vritej dhe do të ringjallej të tretën ditë. ²² Atëherë Pjetri e mori mënjanë dhe nisi ta qortojë duke thënë: “O Zot, të shpëtoftë Perëndia; kjo nuk do të të ndodhë kurrë”. ²³ Por ai u kthye dhe i tha Pjetrit: “Shporru prej meje, o Satan! Ti je një skandal për mua, sepse s’ke ndër mend punët e Perëndisë, por punët e njerëzve”. ²⁴ Atëherë Jezusi u tha dishepujve të vet: “Në qoftë se dikush don të vijë pas meje, ta mohojë vetveten, ta marrë kryqin e

vet dhe të më ndjekë. ²⁵ Sepse ai që do të dojë ta shpëtojë jetën e vet, do ta humbasë; por ai që do ta humbasë jetën e vet për hirin tim, do ta gjejë atë. ²⁶ Ç'përfitim ka njeriu nëse fiton gjithë botën dhe pastaj e humb shpirtin e vet? Ose çfarë do të japë njeriu si shkëmbim të shpirtit të vet? ²⁷ Sepse Biri i njeriut do të vijë në lavdinë e Atit të vet bashkë me engjëjt e tij; dhe atëherë ai do të shpërblejë secilin sipas veprës së tij. ²⁸ Në të vërtetë ju them se disa nga ata që janë të pranishëm këtu nuk do të vdesin pa e shikuar më parë Birin e njeriut duke ardhur në mbretërinë e vet”.

17

¹ Mbas gjashtë ditësh Jezusi mori me vete Pjetrin, Jakobin dhe Gjonin, vëllanë e tij, dhe i çoi mbi një mal të lartë, në vetmi; ² dhe u shpërfytyrua përpara tyre: fytyra e tij shkëlqeu si dielli dhe rrobat e tij u bënë të bardha si drita. ³ Dhe ja, iu shfaqën atyre Moisiu dhe Elia, të cilët bisedonin me të. ⁴ Atëherë Pjetri, duke marrë fjalën, i tha Jezusit: “Zot, është mirë që ne jemi këtu; po të duash, do të ngremë këtu tri çadra: një për ty, një për Moisiun dhe një për Elian”. ⁵ Ndërsa ai fliste akoma, ja një re plot dritë i mbuloi; dhe nga reja u dëgjua një zë që thoshte: “Ky është Biri im i dashur; në të jam kënaqur; dëgjojeni!”. ⁶ Dhe dishepujt, sapo e dëgjuan këtë, ranë me fytyrë për tokë dhe i zuri një frikë e madhe. ⁷ Por Jezusi u afrua, i preku dhe tha: “Çohuni dhe mos kini frikë!”. ⁸ Dhe ata, kur i çuan sytë, nuk panë njeri, përveç Jezusit vetëm. ⁹ Pastaj, kur po zbrisnin nga mali, Jezusi u dha atyre këtë urdhër duke thënë: “Mos i flisni askujt për këtë vegim, derisa i Biri i njeriut të jetë ringjallur prej së vdekuri”. ¹⁰ Atëherë dishepujt e tij e pyetën duke thënë: “Vallë pse skribët thonë se duhet të vijë më parë Elia?”. ¹¹ Dhe Jezusi u përgjigj: “Vërtetë Elia duhet të vijë më parë dhe të rivendosë çdo gjë. ¹² Por unë ju them se Elia ka ardhur dhe ata nuk e kanë njohur; madje u sollën me të si deshën; kështu edhe Biri i njeriut do t'i duhet të vuajë prej tyre”. ¹³ Atëherë dishepujt e kuptuan se u kishte folur për Gjon Pagëzorin. ¹⁴ Kur arritën afër turmës, një burrë iu afrua dhe, duke u gjunjëzuar para tij, ¹⁵ tha: “Zot, ki mëshirë për birin tim, sepse është epileptik dhe vuan shumë; shpesh ai bie në zjarr dhe shpesh në ujë. ¹⁶ Tani unë e solla te dishepujt e tu, por ata nuk mundën ta shërojnë”. ¹⁷ Dhe Jezusi duke u përgjigjur tha: “O brez që nuk beson dhe i çoroditur! Deri kur do të qëndroj midis jush? Deri kur do t'ju duroj? E sillni këtu tek unë”. ¹⁸ Atëherë Jezusi e qortoi demonin dhe ky doli nga djali; dhe që nga ai çast djali u shërua. ¹⁹ Atëherë dishepujt iu afruan Jezusit mënjanë dhe i thanë: “Përse ne nuk ishim në gjendje ta dëbonim?”. ²⁰ Dhe Jezusi u tha atyre: “Prej mosbesimit tuaj; sepse në të vërtetë, unë po ju them, se po të keni besim sa një kokërr sinapi, do t'i thoni këtij mali: “Zhvendosu nga këtu atje”, dhe ai do të zhvendoset; dhe asgjë nuk do të jetë e pamundshme për ju. ²¹ Por ky lloji demoni nuk del veçse me anë të lutjes dhe të agjërit”. ²² Por, ndërsa ata qëndronin në Galile, Jezusi u tha atyre: “Biri i njeriut do t'u dorëzohet në duart e njerëzve, ²³ dhe ata do ta vrasin; por ditën e tretë ai do të ringjallet”. Dhe ata u pikëlluan shumë. ²⁴ Kur arritën në Kapernaum, vjelësit e të drahmeve iu afruan Pjetrit dhe thanë: “Mësuesi juaj a e paguan taksën e tempullit?”. ²⁵ Ai tha: “Po”. Kur hyri në shtëpi, Jezusi e priti përpara duke thënë: “Ç'mendon ti, Simon? Prej kujt i marrin haraçet ose taksat mbretërit e dheut? Prej bijve të vet apo prej të huajve?”. ²⁶ Pjetri i tha: “Prej të huajve”. Jezusi tha: “Bijtë,

pra, përjashtohen. ²⁷ Megjithatë, për të mos i skandalizuar ata, shko në det, hidhe grepin dhe merr peshkun e parë që do vijë lart, hapja gojën dhe do të gjesh një staterë; merre dhe jepjau atyre për ty dhe për mua”.

18

¹ Në atë orë dishepujt iu afruan Jezusit dhe e pyetën: “Kush është, pra, më i madhi në mbretërinë e qiejve?”. ² Dhe Jezusi, pasi thirri një fëmijë të vogël pranë vetes, e vuri në mes tyre ³ dhe tha: “Në të vërtetë po ju them: në qoftë se nuk ktheheni dhe nuk bëheni si fëmijët e vegjël, ju nuk do të hyni fare në mbretërinë e qiejve. ⁴ Kush, pra, do të përulet si ky fëmijë i vogël, do të jetë më i madhi në mbretërinë e qiejve. ⁵ Dhe kushdo që e pranon një fëmijë të vogël si ky në emrin tim, më pranon mua. ⁶ Por ai që do të skandalizojë një prej këtyre të vegjëlve që besojnë tek unë, do të jetë më mirë për atë t'i varet në qafë një gur mulliri (që e sjell rrotull gomari) dhe të zhytet në thellësi të detit. ⁷ Mjerë bota për skandalet! Sepse është nevojshëm të vijnë skandalët, por mjerë ai njeri për faj të të cilit do të vijë skandali! ⁸ Tani në qoftë se dora jote ose këmba jote të skandalizohet për mëkat, preje dhe flake nga vetja; është më mirë për ty të hysh në jetë dorëçung ose i çalë, se sa të kesh dy duar dhe dy këmbë dhe të hidhesh në zjarr të përjetshëm. ⁹ Po ashtu, në qoftë se syri yt të skandalizohet për mëkat, nxirre dhe hidhe larg teje; është më mirë për ty të hysh në jetë vetëm me një sy se sa t'i kesh të dy dhe të të hedhin në Gehena të zjarrit. ¹⁰ Ruhuni se përbuzni ndonjë nga këta të vegjël, sepse unë po ju them se engjëjt e tyre në qiej shohin vazhdimisht fytyrën e Atit tim, që është në qiej. ¹¹ Sepse Biri i njeriut erdhi për të shpëtuar atë që qe humbur. ¹² Si mendoni? Në qoftë se një njeri ka njëqind dele dhe njera prej tyre humb rrugën, a nuk do t'i lërë ai të nëntëdhjetë e nëntat mbi male për të kërkuar atë që humbi rrugën? ¹³ Dhe në se i ndodh ta gjejë, unë ju them në të vërtetë se ai do të gëzohet më shumë për këtë, se sa për të nëntëdhjetë e nëntat që nuk kishin humbur rrugën. ¹⁴ Kështu është dëshira e Atit tuaj që është në qiej, që asnjë nga këta të vegjël të mos humbasë”. ¹⁵ “Por në qoftë se vëllai yt ka mëkatuar kundër teje, shko dhe qortoje vetëm për vetëm; në qoftë se të dëgjon, ti e fitove vëllanë tënd; ¹⁶ por në qoftë se nuk të dëgjon, merr me vete edhe një ose dy vetë, që çdo fjalë të vërtetohet nga goja e dy ose tre dëshmitarëve. ¹⁷ Në se pastaj refuzon t'i dëgjojë, thuaja kishës; dhe në qoftë se refuzon edhe ta dëgjojë kishën, le të jetë për ty si pagan ose tagrambledhës. ¹⁸ Në të vërtetë ju them se gjitha gjërat që do të keni lidhur mbi tokë do të jenë lidhur edhe në qiell; dhe gjitha gjërat që keni zgjidhur mbi tokë do të jenë zgjidhur edhe në qiell. ¹⁹ Po ju them gjithashtu se, në qoftë se dy prej jush bien në ujdin mbi tokë të kërkojnë çfarëdo gjëje, kjo do t'u jepet atyre nga Ati im që është në qiej. ²⁰ Sepse, kudo që dy a tre janë bashkuar në emrin tim, unë jam në mes të tyre”. ²¹ Atëherë Pjetri iu afrua dhe tha: “Zot, në se vëllai im mëkaton kundër meje, sa herë duhet ta fal? Deri shtatë herë?”. ²² Jezusi i tha: “Unë nuk të them deri shtatë herë, por deri shtatëdhjetë herë shtatë. ²³ Prandaj mbretëria e qiejve i ngjan një mbreti që deshi të bënte llogaritë me shërbëtorët e vet. ²⁴ Mbasi filloi t'i bëjë llogaritë, i sollën një që i detyrohej dhjetë mijë talenta. ²⁵ Dhe, duke qenë se ky nuk kishte të paguanta, zotëria e tij urdhëroi që të shitej ai me gruan e tij, bijtë e tij dhe gjithë ç'kishte, dhe të shlyejë detyrimin. ²⁶ Atëherë ai shërbëtor i ra

ndër këmbë e i lutej duke thënë: “Zot, ki durim me mua dhe unë do t’i paguaj të gjitha”. ²⁷ I shtyrë nga dhembshuria, zotëria e atij shërbëtori e la të lirë atë dhe ia fali detyrimin. ²⁸ Por ai shërbëtor, si doli, takoi një nga shërbëtorët e tjerë, që i detyrohej njëqind denarë; dhe, mbasi e zuri për fyti, po e mbyste duke thënë: “Më paguaj detyrimin që më ke”. ²⁹ Atëherë shërbëtori shok i tij, i ra ndër këmbë dhe iu lut duke thënë: “Ki durim me mua, dhe do t’i paguaj të gjitha”. ³⁰ Por ai nuk deshi, madje shkoi dhe e futi në burg deri sa ai ta shlyente detyrimin. ³¹ Por shërbëtorët e tjerë, kur e panë ngjarjen, u pikëlluan shumë dhe shkuan e i thanë zotërisë së tyre gjithçka që kishte ndodhur. ³² Atëherë zotëria e tij e thirri dhe i tha: “Shërbëtor i lig, unë ta fala gjithë këtë detyrim, sepse m’u lute. ³³ A nuk duhej të kishe mëshirë edhe ti për shokun tënd, ashtu si pata mëshirë unë për ty?”. ³⁴ Dhe zotëria i tij, i zemëruar, ua dorëzoi torturuesve deri sa të paguante gjithë detyrimin. ³⁵ Kështu do të veprojë me ju edhe Ati im qiellor; në qoftë se secili prej jush nuk e fal me gjithë zemër vëllanë e vet për fajet e tij”.

19

¹ Mbasi Jezusi i mbaroi këto ligjërat, u nis nga Galilea dhe erdhi në krahinë e Judesë, përtej Jordanit. ² Turma të mëdha e ndiqnin dhe ai i shëroi atje. ³ Atëherë iu afruan disa farisenj për ta provokuar dhe i thanë: “A është e lejueshme që burri ta ndajë gruan për një shkak çfarëdo?”. ⁴ Dhe ai, duke u përgjigjur u tha atyre: “A nuk keni lexuar ju, se ai që i krijoi që në fillim, i krijoi mashkull dhe femër? ⁵ Dhe tha: “Për këtë arsye njeriu do ta lërë babanë dhe nënën e vet dhe do të bashkohet me gruan e vet; dhe të dy do të jenë një mish i vetëm”. ⁶ Dhe kështu ata nuk janë më dy, por një mish i vetëm; prandaj atë që Perëndia ka bashkuar, njeriu të mos e ndajë”. ⁷ Ata i thanë: “Atëherë përse Moisiu urdhëroi të jepet letërndarja dhe të lëshohet?”. ⁸ Ai u tha atyre: “Moisiu ju lejoi t’i ndani gratë tuaja për shkak të ngurtësisë së zemrave tuaja, por në fillim nuk ka qenë kështu. ⁹ Por unë ju them se kushdo që e lëshon gruan e vet, përveç rasti të kurvërisë, dhe martohet me një tjetër, shkel kurorën; edhe ai që martohet me gruan e ndarë, shkel kurorën”. ¹⁰ Dishepujt e vet i thanë: “Në qoftë se kushtet e burrit ndaj gruas janë të tilla, më mirë të mos martohet”. ¹¹ Por ai u tha atyre: “Jo të gjithë i kuptojnë këto fjalë, por atyre që iu është dhënë. ¹² Sepse ka eunukë që kanë lindur të tillë nga barku i nënës; ka eunukë që janë bërë eunukë nga njerëzit, dhe ka eunukë që janë bërë vet eunukë për mbretërinë e qiejve. Ai që mund ta kuptojë, le ta kuptojë”. ¹³ Atëherë i sollën fëmijë të vegjël që të vinte duart mbi ata dhe të lutej, por dishepujt i qortuan. ¹⁴ Por Jezusi tha: “I lini fëmijët e vegjël të vijnë tek unë, sepse atyre u përket mbretëria e qiejve”. ¹⁵ Dhe, mbasi vuri duart mbi ata, u nis që andej. ¹⁶ Dhe ja, iu afrua dikush dhe i tha: “Mësues i mirë, çfarë të mire duhet të bëj që të kem jetë të përjetshme?”. ¹⁷ Dhe ai tha: “Pse më quan të mirë? Askush nuk është i mirë, përveç një të vetmi: Perëndia. Tani në qoftë se ti don të hysh në jetë, zbato urdhërimet”. ¹⁸ Ai i tha: “Cilat?”. Atëherë Jezusi i tha: “Mos vraj, mos shkel kurorën, mos vidh, mos bëj dëshmi të rreme, ¹⁹ ndero atin tënd dhe nënën tënde dhe duaje të afërmin tënd si veten tënde”. ²⁰ I riu i tha: “Të gjitha këto gjëra unë i kam zbatuar që në rinë; çfarë më mungon tjetër?”. ²¹ Jezusi i tha: “Në qoftë se do të jesh i përsosur, shko, shit ç’të kesh, jepua të varfërve dhe ti do

të kesh një thesar në qiell; pastaj eja dhe më ndiq mua”.²² Por i riu, kur i dëgjoi këto fjalë, iku i trishtuar, sepse kishte pasuri të madhe.²³ Atëherë Jezusi u tha dishepujve të vet: “Në të vërtetë ju them se një i pasur me vështirësi do të hyjë në mbretërinë e qiejve.”²⁴ Dhe po jua përsëris: “Është më lehtë të kalojë deveja nga vrima e gjilpërës, se sa i pasuri të hyjë në mbretërinë e Perëndisë”.²⁵ Kur i dëgjuan këto fjalë, dishepujt e vet u habitën shumë dhe thanë: “Atëherë, kush do të shpëtojë vallë?”.²⁶ Dhe Jezusi duke përqëndruar shikimin mbi ata tha: “Për njerëzit kjo është e pamundur, por për Perëndinë çdo gjë është e mundur”.²⁷ Atëherë Pjetri iu përgjig duke thënë: “Ja, ne i lamë të gjitha dhe të ndoqëm; çfarë do të fitojmë, pra?”.²⁸ Jezusi u tha atyre: “Në të vërtetë po ju them, në krijimin e ri, kur Biri i njeriut të ulet në fronin e lavdisë së vet, edhe ju që më keni ndjekur do të uleni mbi dymbëdhjetë frone për të gjykuar të dymbëdhjetë fiset e Izraelit.”²⁹ Dhe kushdo që ka lënë, për hir të emrit tim, shtëpi, vëllezër, motra, atë, nënë, grua, bij ose ara, do të marrë njëqindfish dhe do të trashëgojë jetë të përjetshme.³⁰ Por shumë të parë do të jenë të fundit, dhe shumë të fundit do të jenë të parët”.

20

¹ “Mbretëria e qiejve i ngjan, pra, një zot shtëpie, që doli herët në mëngjes për të pajtuar me mëditje punëtorë për vreshtin e vet. ² Mbasira në ujudi me punëtorët për një denar në ditë, i dërgoi në vreshtin e vet. ³ Pastaj doli rreth orës së tretë dhe pa të tjerë që rrinin në shesh, të papunë. ⁴ Dhe u tha atyre: “Shkoni edhe ju në vresht dhe unë do t’ju jap sa është e drejtë”. Dhe ata shkuan. ⁵ Doli përsëri rreth orës së gjashtë dhe orës së nëntë dhe bëri po ashtu. ⁶ Kur doli përsëri rreth orës njëmbëdhjetë, gjeti disa të tjerë, të papunë, dhe u tha: “Përsëri rri gjithë ditën këtu pa bërë asgjë?”. ⁷ Ata i thanë: “Sepse askush nuk na ka marrë me mëditje”. Ai u tha atyre: “Shkoni edhe ju në vresht dhe do të merrni aq sa është e drejtë”. ⁸ Kur erdhi mbrëmja, i zoti i vreshtit i tha kujdestarit të vet: “Thirri punëtorët dhe jepu mëditjen e tyre, duke filluar nga ata të fundit e deri te të parët”. ⁹ Dhe kur erdhën ata të orës njëmbëdhjetë, morën nga një denar secili. ¹⁰ Kur erdhën të parët, menduan se do të merrnin më shumë, por edhe ata morën nga një denar secili. ¹¹ Duke e marrë, murmurisnin kundër zotit të shtëpisë, ¹² duke thënë: “Këta të fundit punuan vetëm një orë, dhe ti i trajtove si ne që hoqëm barrën dhe vapën e ditës”. ¹³ Por ai duke u përgjigjur i tha njerit prej tyre: “Mik, unë nuk po të ha hakun; a nuk re në ujudi me mua për një denar? ¹⁴ Merr atë që të takon ty dhe shko; por unë dua t’i jap këtij të fundit aq sa ty. ¹⁵ A nuk më lejohet të bëj me timen ç’të dua? Apo bëhesh syllig, sepse unë jam i mirë?”. ¹⁶ Kështu të fundit do të jenë të parët dhe të parët të fundit, sepse shumë janë të thirrur, por pak janë të zgjedhur”. ¹⁷ Pastaj, kur Jezusi po ngjitej në Jeruzalem, i mori mënjanë të dymbëdhjetë dishepujt gjatë rrugës dhe u tha atyre: ¹⁸ “Ja, ne ngjitemi në Jeruzalem dhe Biri i njeriut do t’u dorëzohet krerëve të priftërinjve dhe skribëve, dhe ata do ta dënojnë me vdekje. ¹⁹ Do t’ua dorëzojnë pastaj në duart e paganëve që ta tallin, ta fshikullojnë dhe ta kryqëzojnë; por ai ditën e tretë do të ringjallet”. ²⁰ Atëherë nëna e bijve të Zebedeut iu afrua bashkë me bijtë e vet, ra përmbys para tij dhe i kërkoi diçka. ²¹ Dhe ai i tha: “Çfarë do?”. Ajo u përgjigj: “Urdhëro që këta dy bijtë e mi të ulen njeri në të djathtë dhe

tjetri në të majtën në mbretërinë tënde”.²² Dhe Jezusi, duke u përgjigjur tha: “Ju nuk dini çfarë kërkonti; a mund ta pini ju kupën që unë do të pi dhe të pagëzoheni me pagëzimin me të cilin unë do të pagëzohem? Ata i thanë: “Po, mundemi”.²³ Atëherë ai u tha atyre: “Ju me të vërtetë do ta pini kupën time dhe do të pagëzoheni me pagëzimin me të cilin unë do të pagëzohem; por nuk është në dorën time që të uleni në të djathtën time ose në të majtën time, por u është rezervuar atyre, të cilëve u është përgatitur nga Ati im”.²⁴ Kur i dëgjuan këto fjalë, të dhjetët të tjerët u indinjuan kundër të dy vëllezërve.²⁵ Dhe Jezusi i thirri ata pranë vetes dhe u tha: “Ju e dini se të parët e kombeve i sundojnë ato dhe të mëdhenjtë përdorin pushtet mbi ato,²⁶ por midis jush kështu nuk do të ndodhë; madje secili prej jush që do të dojë të bëhet i madh, qoftë shërbëtori juaj;²⁷ dhe kushdo prej jush që do të dojë të jetë i pari, qoftë skllavi juaj.²⁸ Sepse edhe Biri i njeriut nuk erdhi që t’i shërbejnë, por për të shërbyer dhe për të dhënë jetën e tij si çmim për shpengimin e shumë vetëve.²⁹ Kur po dilnin nga Jeriko, një turmë e madhe e ndoqi.³⁰ Dhe ja, dy të verbër që uleshin gjatë rrugës, kur dëgjuan se po kalonte Jezusi, filluan të bërtasin duke thënë: “Ki mëshirë për ne, Zot, Biri i Davidit”.³¹ Por turma i qortoi që të heshtnin; por ata bërtisnin edhe më fort duke thënë: “Ki mëshirë për ne, Zot, Biri i Davidit!”.³² Atëherë Jezusi ndaloi, i thirri dhe tha: “Çfarë doni të bëj për ju?”.³³ Ata i thanë: “Zot, të na hapen sytë!”.³⁴ Dhe Jezusi pati mëshirë për ta dhe ua preku sytë e tyre; dhe në atë çast u erdhën drita e syve dhe ata e ndiqnin.

21

¹ Kur iu afruan Jeruzalemit dhe arritën në Betfage, afër malit të Ullinjve, Jezusi dërgoi dy dishepuj,² duke u thënë atyre: “Shkoni në fshatin që ndodhet përballë jush; aty do të gjeni menjëherë një gomare të lidhur dhe një pulishtë me të; zgjidhni dhe m’i sillni!”³ Dhe nëse dikush ju thotë gjë, i thoni se Zoti ka nevojë për to, por do t’i kthejë shpejt”.⁴ Tani kjo ndodhi për të përmbushur ç’ishtë thënë nga profeti, që thotë:⁵ “I thoni bijës së Sionit: Ja po të vjen mbreti yt, zemërbutë, hipur mbi një gomare, madje një pulishtë, pjellë e një kafshe barrë”.⁶ Dishepujt shkuan dhe vepruan ashtu si i kishte urdhëruar Jezusi.⁷ Sollën gomaren dhe pulishtin, shtruan mbi to mantelet e tyre, dhe ai u hipi.⁸ Dhe një turmë shumë e madhe shtronte mantelet e veta gjatë rrugës, ndërsa të tjerë thyenin degë nga pemët dhe i shtronin mbi rrugë.⁹ Turmat që vinin përpara dhe ato që e ndiqnin brohoritnin, duke thënë: “Hosana Birit të Davidit! Bekuar qoftë ai që vjen në emër të Zotit! Hosana në vendet shumë të larta!”.¹⁰ Dhe kur hyri Jezusi në Jeruzalem, gjithë qyteti u ngrit në këmbë dhe tha: “Kush është ky?”.¹¹ Dhe turmat thonin: “Ky është Jezusi, profeti nga Nazareti i Galileës.¹² Pastaj Jezusi hyri në tempullin e Perëndisë, i dëboi të gjithë ata që shisnin dhe blinin në tempull dhe përmbysi tryezat e këmbysesve të parave dhe ndenjset e shitësve të pëllumbave.¹³ Dhe u tha atyre: “Është shkruar: “Shtëpia ime do të quhet shtëpi lutje”, por ju e keni kthyer në një shpellë kusarësh”.¹⁴ Atëherë iu paraqitën të verbër dhe të çalë, dhe ai i shëroi.¹⁵ Por krerët e priftërinjve dhe skribët, kur panë mrekullitë që ai kishte bërë dhe fëmijët që brohoritnin në tempull duke thënë: “Hosana Birit të Davidit!”, u zemëruan,¹⁶ dhe i thanë: “A po dëgjon ti çfarë thonë këta?”. Jezusi u

tha atyre: “Po! A nuk keni lexuar kurrë: “Nga goja e të vegjëleve dhe të foshnjave në gji ti ke përgatitur lavdi?””.¹⁷ Dhe, mbasi i la ata, doli nga qyteti për në Betani, dhe atje kaloi natën.¹⁸ Në mëngjes, kur po kthehej në qytet e mori uria.¹⁹ Dhe gjatë rrugës pa një fik dhe iu afrua, por nuk gjeti asgjë përveç gjetheve; dhe i tha: “Mos u lidhtë më kurrë fryt prej teje përjetë!”. Dhe fiku u tha menjëherë.²⁰ Kur e panë këtë, dishepujt u çuditën dhe thanë: “Qysh u tha fiku në çast?”.²¹ Dhe Jezusi duke u përgjigjur u tha atyre: “Në të vërtetë ju them që, po të keni besim dhe të mos dyshoni, do të bëni jo vetëm atë që unë i bëra fikut, por, edhe sikur t’i thoni këtij mali: “Hiq andej dhe hidhu në det”, kjo do të ndodhë.²² Dhe gjithçka të kërkoni në lutje, duke patur besim, do të merrni”.²³ Kur hyri në tempull, krerët e priftërinjve dhe pleqtë e popullit iu afruan, ndërsa i mësonte, dhe i thanë: “Me ç’pushtet i bën ti këto gjëra? Dhe kush ta ka dhënë këtë pushtet?”.²⁴ Dhe Jezusi, duke u përgjigjur, u tha atyre: “Edhe unë do t’ju bëj një pyetje, dhe në qoftë se ju do të më përgjigjeshit, unë gjithashtu do t’ju them me ç’pushtet i kryej këto gjëra.²⁵ Pagëzimi i Gjonit nga erdhi? Nga qielli apo nga njerëzit?”. Dhe ata arsyetonin midis tyre duke thënë: “Po t’i themi nga qielli, do të na thotë: “Përse atëherë nuk i besuat?”.²⁶ Në qoftë se i themi nga njerëzit, kemi frikë nga turma, sepse të gjithë e konsiderojnë Gjonin profet”.²⁷ Dhe iu përgjigjën Jezusit duke thënë: “Nuk e dimë”. Atëherë ai u tha atyre: “As unë nuk do t’ju them me ç’pushtet i bëj këto gjëra”.²⁸ “Ç’mendoni? Një njeri kishte dy bij dhe duke iu drejtuar të parit tha: “Bir, shko sot të punosh në vreshtin tim”;²⁹ por ai u përgjigji dhe tha: “Nuk dua”; por më vonë, i penduar, shkoi.³⁰ Pastaj iu kthye të dytit dhe i tha të njëjtën gjë. Dhe ai u përgjigji dhe tha: “Po, imzot, do ta bëj”, por nuk shkoi.³¹ Cili nga të dy e kreu vullnetin e të atit?”. Ata i thanë: “I pari”. Jezusi u tha atyre: “Në të vërtetë ju them se tagrambledhësit dhe prostitutat hyjnë para jush në mbretërinë e qiejve.³² Sepse Gjoni erdhi tek ju në rrugën e drejtësisë, dhe iu nuk i besuat, ndërsa tagrambledhësit dhe prostitutat i besuan; as mbasi i keni parë këto gjëra, nuk u penduat për t’i besuar”.³³ “Dëgjoni një shëmbëlltje tjetër: Ishte një pronar shtëpie, i cili mbolli një vresht, e rrethoi me gardh, gërmoi një vend ku të shtrydhte rrushin, ndërtoi një kullë dhe, mbasi ua besoi disa vreshtarëve, u nis në një vend të huaj.³⁴ Dhe kur erdhi koha e të vjelave, ai dërgoi shërbëtorët e vet te vreshtarët, për të marrë frutat e tij,³⁵ por vreshtarët i kapën shërbëtorët e tij, njërin e rrahën, një tjetër e vranë dhe një tjetër e vranë me gurë.³⁶ Përsëri, ai dërgoi shërbëtorë të tjerë, më shumë se të parët, dhe këta vreshtarët i trajtuan në të njëjtën mënyrë.³⁷ Më në fund ai i dërgoi atyre birin e vet duke thënë: “Për djalin tim do të kenë respekt!”.³⁸ Por vreshtarët, kur e panë të birin, i thanë njeri tjetrit: “Ky është trashëgimtari; e jani, ta vrasim dhe marrim si pronë trashëgiminë e tij”.³⁹ Dhe e kapën, e nxorën jashtë nga vreshti dhe e vranë.⁴⁰ Tani, kur të vijë i zoti i vreshtit, çfarë do t’u bëjë këtyre vreshtarëve?”.⁴¹ Ata i thanë: “Ai do t’i vrasë keqas ata faqezinj dhe do t’ua besojë vreshtin vreshtarëve të tjerë, të cilët do t’i japin prodhimet në kohën e vet”.⁴² Jezusi u tha atyre: “A nuk keni lexuar kurrë në Shkrimet: “Guri, që ndërtesit e nxorën të papërdorshëm, u bë guri i qoshes. Kjo është vepri e Zotit, dhe është e mrekullueshme në sytë tonë”?⁴³ Prandaj unë po ju them se juve do t’ju hiqet mbretëria e Perëndisë dhe do t’i jepet një kombi që do ta bëjë të japë fryt.⁴⁴ Dhe ai që do të bjerë mbi këtë gur do

të bëhet copëcopë; dhe ai mbi të cilin do të bjerë ai do të jetë i thërrmuar”.⁴⁵ Dhe krerët e priftërinjve dhe farisenjtë, kur i dëgjuan shëmbëlltyrat e tij, e kuptuan se po fliste për ta.⁴⁶ Dhe kërkonin ta kapnin, por kishin frikë nga turmat, sepse ato e konsideronin profet.

22

¹ Dhe Jezusi, nisi përsëri t’u flasë atyre me shëmbëlltyra, duke thënë:
² “Mbretëria e qiejve i ngjan një mbreti, i cili përgatiti dasmën e të birit.
³ Dhe dërgoi shërbëtorët e vet për të thirrur të ftuarit në dasmë, por ata nuk deshën të vijnë. ⁴ Dërgoi përsëri shërbëtorë të tjerë duke thënë: “U thoni të ftuarve: Ja unë e kam shtruar drekën time, viçat e mi dhe bagëtia ime e majmur janë therur dhe gjithçka është gati; ejani në dasmë”. ⁵ Por ata, pa e përfillur, shkuan: dikush në arën e vet e dikush në punët e veta. ⁶ Dhe të tjerët, mbasi kapën shërbëtorët e tij, i shanë dhe i vranë. ⁷ Mbreti atëherë, kur dëgjoj këtë, u zemërua dhe dërgoi ushtritë e veta për të shfarosur ata gjaksorë dhe dogji qytetin e tyre. ⁸ Atëherë u tha shërbëtorëve të vet: “Dasma është gati, por të ftuarit nuk ishin të denjë. ⁹ Shkoni, pra, në udhëkryqe dhe ftoni në dasmë këdo që të gjeni.” ¹⁰ Dhe ata shërbëtorët dolën nëpër rrugë, mblodhën të gjithë ata që gjetën, të këqij dhe të mirë, dhe vendi i dasmës u mbush me të ftuar. ¹¹ Atëherë mbreti hyri për të parë të ftuarit dhe gjeti aty një njeri që nuk kishte veshur rrobë dasme; ¹² dhe i tha: “Mik, si hyre këtu pa pasur rrobë dasme?”. Dhe ai mbylli gojën. ¹³ Atëherë mbreti u tha shërbëtorëve: “Lidheni duar dhe këmbë, kapeni dhe hidheni në errësitat e jashtme. Atje do të jetë e qara dhe kërcëllim dhëmbësh”. ¹⁴ Sepse shumë janë të thirrur, por pak janë të zgjedhur”. ¹⁵ Atëherë farisenjtë u veçuan dhe bënë këshill se si ta zinin gabim në fjalë. ¹⁶ Dhe i dërguan dishepujt e tyre bashkë me herodianët, për t’i thënë: “Mësues, ne e dimë se ti je i vërtetë dhe që mëson udhën e Perëndisë në të vërtetë, pa marrë parasysh njeri, sepse ti nuk shikon pamjen e jashtme të njerëzve. ¹⁷ Na thuaj, pra: Si e mendon? A është e ligjshme t’i paguhet taksa Cezarit apo jo?”. ¹⁸ Por Jezusi, duke e njohur ligësinë e tyre, tha: “Pse më tundoni, o hipokritë? ¹⁹ Më tregoni monedhën e taksës”. Atëherë ata i treguan një denar. ²⁰ Dhe ai u tha atyre: “E kujt është kjo fytyrë dhe ky mbishkrim?”. ²¹ Ata i thanë: “E Cezarit”. Atëherë ai u tha atyre: “Jepni, pra, Cezarit atë që i përket Cezarit dhe Perëndisë atë që i përket Perëndisë”. ²² Dhe ata, kur e dëgjuan këtë, u mrekulluan, e lanë, dhe ikën. ²³ Po atë ditë erdhën tek ai saducenjtë, të cilët thonë se nuk ka ringjallje, dhe e pyetën ²⁴ duke thënë: “Mësues, Moisiu ka thënë: “Në se dikush vdes pa lënë fëmijë, i vëllai le të martohet me gruan e tij, për t’i lindur trashëgimtarë vëllait të tij. ²⁵ Tani ndër ne ishin shtatë vëllezër; i pari u martua dhe vdiq dhe duke mos pasë trashëgimtarë, ia la gruan vëllait të vet. ²⁶ Kështu edhe i dyti dhe i treti, deri tek i shtati. ²⁷ Në fund vdiq edhe gruaja. ²⁸ Në ringjallje, pra, e kujt nga këta të shtatë do të jetë grua? Sepse të gjithë e patën gruaja”. ²⁹ Por Jezusi, duke u përgjigjur u tha atyre: “Ju bëni gabim, sepse nuk e kuptoni as Shkrimin as pushtetin e Perëndisë. ³⁰ Në ringjallje, pra, as martohen as martojnë, por ata do të jenë në qiell si engjëjt e Perëndisë. ³¹ Pastaj sa për ringjalljen e të vdekurve, a nuk e keni lexuar ç’ju ishte thënë nga Perëndia kur thotë: ³² “Unë jam Perëndia i Abrahamit, Perëndia i Isakut dhe i Jakobit”? Perëndia nuk është Perëndia i të vdekurve, por i të gjallëve”.

33 Dhe turmat, kur i dëgjuan këto gjëra, habiteshin nga doktrina e tij.
 34 Atëherë farisenjtë, kur dëgjuan se ai ua kishte zënë gojën saducenjve, u mblodhën tok. 35 Dhe një nga ata, mësues i ligjit, e pyeti për të vënë në provë, duke thënë: 36 “Mësues, cili është urdhërimi i madh i ligjit?”. 37 Dhe Jezusi i tha: ““Duaje Zotin, Perëndinë tënde me gjithë zemrën tënde, me gjithë shpirtin tënd dhe me gjithë mendjen tënde”. 38 Ky është urdhërimi i parë dhe i madh. 39 Dhe i dyti, i ngjashëm me këtë, është: “Duaje të afërmin tënd porsi vetveten”. 40 Nga këto dy urdhërime varet i tërë ligji dhe profetët”. 41 Tani, kur u mblodhën farisenjtë, Jezusi i pyeti: 42 “Ç’u duket juve për Krishtin? Biri i kujt është?”. Ata i thanë: “I Davidit”. 43 Ai u tha atyre: “Si pra Davidi, në Frymë, e quan Zot, duke thënë: 44 “Zoti i ka thënë Zotit tim: Ulu në të djathtën time, deri sa unë t’i vë armiqtë e tu si stol të këmbëve të tua”? 45 Në qoftë se Davidi e quan Zot, si mund të jetë biri i tij?”. 46 Por asnjë nuk ishte në gjendje t’i përgjigjej; dhe, që nga ajo ditë, askush nuk guxoi ta pyesë më.

23

1 Atëherë Jezusi u foli turmave dhe dishepujve të vet, 2 duke thënë: “Skribët dhe farisenjtë ulen mbi katedrën e Moisiut. 3 Zbatoni, pra, dhe bëni gjithçka t’ju thonë të zbatoni; por mos bëni si bëjnë ata, sepse thonë, por nuk e bëjnë. 4 Por lidhin barrë të rënda që barten me vështirësi, dhe ua vënë mbi kurrizin e njerëzve; Por ata nuk duan të luajnë vetë as me gisht. 5 Por të gjitha veprat e tyre i bëjnë për t’u dukur nga njerëzit; i zgjetrojnë filateritë e tyre dhe i zgjatin thekët e rrobave të tyre. 6 Duan kryet e vendit në gostira dhe vendet e para në sinagoga, 7 si edhe përshëndetjet në sheshe dhe të quhen rabbi, rabbi nga njerëzit. 8 Por ju mos lejoni që t’ju quajnë rabbi, sepse vetëm një është mësuesi juaj: Krishti, dhe ju të gjithë jeni vëllezër. 9 Dhe përmbi tokë mos thirrni askënd atë tuaj, sepse vetëm një është Ati juaj, ai që është në qiej. 10 As mos lejoni që t’ju quajnë udhëheqës, sepse vetëm një është udhëheqësi juaj: Krishti. 11 Dhe më i madh prej jush le të jetë shërbëtori juaj. 12 Sepse kush do të lartësojë veten, do të poshtërohet; dhe kush do të përulë veten, do të lartësohet. 13 Por mjerë ju, o skribë dhe farisenj hipokritë! Sepse mbyllni mbretërinë e qiejve para njerëzve; sepse as ju nuk hyni, as nuk i lini të hyjnë ata që janë për të hyrë. 14 Mjerë ju, o skribë dhe farisenj hipokritë! Sepse gllabëroni shtëpitë e të vejave dhe për sy e faqe bëni lutje të gjata; për këtë arsye ju do të pësoni një dënim më të rreptë. 15 Mjerë ju, o skribë dhe farisenj hipokritë! Sepse përshkoni detin dhe dheun për të bërë prozelitë, dhe kur ndokush bëhet i tillë, e bëni bir të Gehenas dhe dy herë më të keq se ju! 16 Mjerë ju, udhëheqës të verbër, që thoni: “Në qoftë se dikush betohet për tempullin, kjo s’është gjë; por në qoftë se betohet për arin e tempullit, është i detyruar”. 17 Të marrë dhe të verbër! Sepse cili është më i madh: ari apo tempulli që e shenjtëron arin? 18 Dhe në qoftë se dikush betohet për altarin, s’është gjë; por ne qoftë se betohet për ofertën që është mbi të, është i detyruar”. 19 Të marrë dhe të verbër! Sepse cila është më e madhe, oferta apo altari që e shenjtëron ofertën? 20 Ai, pra, që betohet për altarin, betohet për të dhe për çdo gjë që është përmbi të! 21 Ai që betohet për tempullin, betohet për të dhe për atë që banon atje. 22 Dhe ai që betohet për qiellin, betohet për fronin e Perëndisë dhe për atë që është ulur mbi të. 23 Mjerë ju, skribë dhe farisenj hipokritë! Sepse ju llogaritni

të dhjetën e mëndrës, të koprës dhe të barit të gjumit, dhe lini pas dore gjërat më të rëndësishme të ligjit: gjyqin, mëshirën dhe besimin; këto gjëra duhet t'i praktikoni pa i lënë pas dore të tjerat. ²⁴ Udhëheqës të verbër, që sitni mushkonjën dhe kapërdini devenë! ²⁵ Mjerë ju, skribë dhe farisenj hipokritë! Sepse pastroni anën e jashtme të kupës dhe të pjatës, ndërsa përbrenda janë plot me grabitje dhe teprime. ²⁶ Farise i verbër! Pastro më parë përbrenda kupën dhe pjatën, që edhe përjashta të jetë e pastër. ²⁷ Mjerë ju, o skribë dhe farisenj hipokritë! Sepse u ngjani varreve të zbardhuara (me gëlqere), që nga jashtë duken të bukur, por brenda janë plot eshtra të vdekurish dhe gjithfarë papastërtish. ²⁸ Kështu edhe ju nga jashtë u paraqiteni njerëzve si të drejtë; por përbrenda jeni plot hipokrizi dhe paudhësi. ²⁹ Mjerë ju, o skribë dhe farisenj hipokritë! Sepse ndërtoni varrezat e profetëve dhe zbukuroni monumentet e të drejtëve, ³⁰ dhe thoni: “Po të kishim jetuar në kohën e etërve tanë, nuk do të kishim bashkëpunuar me ta në vrasjen e profetëve”. ³¹ Duke folur kështu, ju dëshmoni kundër vetes suaj, se jeni bijtë e atyre që vranë profetët. ³² Ju e kaloni masën e etërve tuaj! ³³ O gjarpërinj, o pjellë nëpërkash! Si do t'i shpëtoni gjykimit të Gehenas? ³⁴ Prandaj, ja unë po ju dërgoj profetë, dijetarë dhe skribë; ju disa prej tyre do t'i vritni dhe do t'i kryqëzoni, disa të tjerë do t'i fshikulloni në sinagogat tuaja dhe do t'i persekutoni nga një qytet në tjetrin, ³⁵ që të bjerë mbi ju gjithë gjaku i drejtë i derdhur mbi dhe, nga gjaku i të drejtit Abel, deri te gjaku i Zaharias, birit të Barakias, që ju e vratë ndërmjet tempullit dhe altarit. ³⁶ Në të vërtetë po ju them se të gjitha këto gjëra do të bien mbi këtë brez. ³⁷ Jeruzalem, Jeruzalem, që i vret profetët dhe i vret me gurë ata që të janë dërguar! Sa herë kam dashur t'i mbledh bijtë e tu ashtu si i mbledh klluçka zogjtë e vet nën krahë, por ju nuk deshët! ³⁸ Ja, shtëpia juaj po ju lihet e shkretë. ³⁹ Sepse unë po ju them, se tash e tutje nuk do të më shihni më deri sa të thoni: “I bekuar qoftë ai që vjen në emër të Zotit!””.

24

¹ Tani kur Jezusi doli nga tempulli dhe po largohej, dishepujt e tij iu afruan për t'i treguar ndërtesat e tempullit. ² Por Jezusi u tha atyre: “A nuk i shikoni ju të gjitha këto? Në të vërtetë po ju them se këtu nuk do të mbetet asnjë gur mbi gur që nuk do të rrënohet”. ³ Pastaj, kur ai u ul të rrinte në malin e Ullinjve, dishepujt e vet iu afruan mënjanë dhe i thanë: “Na thuaj, kur do të ndodhin këto gjëra? Dhe cila do të jetë shenja e ardhjes sate dhe e mbarimit të botës?”. ⁴ Dhe Jezusi duke u përgjigjur u tha atyre: “Ruhuni se mos ju mashtron ndokush! ⁵ Sepse shumë do të vijnë në emrin tim, duke thënë: “Unë jam Krishti” dhe do të mashtrojnë shumë njerëz. ⁶ Atëherë do të dëgjoni të flitet për lufta dhe për ushthima luftash; ruhuni të mos shqetësoheni, sepse të gjitha këto duhet të ndodhin, por ende mbarimi nuk do të ketë ardhur. ⁷ Do të ngrihet, pra, popull kundër populli dhe mbretëri kundër mbretërie; do të ketë zi buke, murtajë dhe tërmete në vende të ndryshme. ⁸ Por të gjitha këto gjëra do të jenë vetëm fillimi i dhembjeve të lindjes. ⁹ Atëherë do t'ju dorëzojnë në mundime dhe do t'ju vrasin; dhe të gjithë kombet do t'ju urrejnë për shkak të emrit tim. ¹⁰ Atëherë shumë do të skandalizohen, do ta tradhëtojnë njeri tjetrin dhe do të urrejnë njeri tjetrin. ¹¹ Dhe do të dalin shumë profetë të rremë, dhe do të mashtrojnë shumë njerëz.

12 Dhe, duke qenë se paudhësia do të shumohet, shumëkujt do t'i ftohet dashuria; 13 por ai që do të ngulmojë deri në fund do të shpëtohet. 14 Dhe ky ungjill i mbretërisë do të predikohet në gjithë botën si një dëshmi për gjithë kombet, dhe atëherë do të vijë mbarimi". 15 "Kur të shihni, pra, neverinë e shkretimit, që është parathënë nga profeti Daniel, që ka zënë vend në vendin e shenjtë (kush lexon le ta kuptojë), 16 atëherë ata që janë në Jude, le të ikin ndër male. 17 Kush ndodhet mbi taracën e shtëpisë, të mos zbresë për të marrë diçka në shtëpinë e vet; 18 dhe kush është ndër ara, të mos kthehet për të marrë mantelin e tij. 19 Por mjerë gratë shtatzëna dhe ato që do t'u japin gji fëmijëve në ato ditë! 20 Dhe lutuni që ikja juaj të mos ndodhë në dimër, as të shtunën, 21 sepse atëherë do të ketë një mundim aq të madh, sa nuk ka ndodhur kurrë që nga krijimi i botës e deri më sot, dhe as nuk do të ketë më kurrë! 22 Dhe, po të mos shkurtoheshin ato ditë, asnjë mish nuk do të shpëtonte; por për shkak të zgjedhurve, ato ditë do të shkurtohen. 23 Atëherë, në qoftë se dikush do t'ju thotë: "Ja, Krishti është këtu", ose "Është atje", mos i besoni. 24 Sepse do të dalin krishtër të rremë dhe profetë të rremë, dhe do të bëjnë shenja të mëdha dhe mrrekulli të tilla aq sa t'i mashtrojnë, po të ishte e mundur, edhe të zgjedhurit. 25 Ja, unë ju paralajmërova. 26 Pra, në qoftë se ju thonë: "Ja, është në shkretëtirë", mos shkoni atje: "Ja, është në dhomat e fshehta", mos u besoni. 27 Sepse, si vetëtima që del nga lindja dhe flakëron deri në perëndim, kështu do të jetë ardhja e Birit të njeriut. 28 Sepse ku të ketë kërma, aty do të mbliidhen shqiponjat". 29 "Tani, fill pas pikëllimit të atyre ditëve, dielli do të erret dhe hëna nuk do të japë dritën e vet, yjet do të bien nga qielli dhe fuqitë e qiejve do të tronditen. 30 Dhe atëherë do të duket në qiell shenja e Birit të njeriut; dhe të gjitha kombet e dheut do të mbajnë zi dhe do ta shohin Birin e njeriut duke ardhur mbi retë e qiellit me fuqi dhe lavdi të madhe. 31 Ai do t'i dërgojë engjëjt e vet me tinguj të fuqishëm borie; dhe ata do t'i mbledhin të zgjedhurit e tij nga të katër erërat, nga një skaj i qiellit te tjetri. 32 Tani mësoni nga fiku këtë shëmbëlltyrë: kur tashmë degët e tij njomësohen dhe nxjerrin gjethet, ta dini se vera është afër. 33 Kështu edhe ju, kur t'i shihni të gjitha këto gjëra, ta dini se ai është afër, madje te dera. 34 Në të vërtetë po ju them se ky brez nuk do të kalojë, pa u realizuar të gjitha këto. 35 Qielli dhe toka do të kalojnë, por fjalët e mia nuk do të kalojnë. 36 Tani sa për atë ditë dhe për atë orë, askush s'e di, as engjëjt e qeive, por vetëm Ati im. 37 Por, ashtu si qe në ditët e Noeut, kështu do të jetë edhe në ardhjen e Birit të njeriut. 38 Sepse, ashtu si në ditët përpara përmytjes, njerëzit hanin dhe pinin, martoheshin dhe martonin, derisa Noeu hyri në arkë; 39 dhe nuk kuptuan asgjë, deri sa erdhi përmytja dhe i fshiu të gjithë; kështu do të ndodhë në ardhjen e Birit të njeriut. 40 Atëherë dy do të jenë në arë, një do të merret dhe tjetri do të lihet. 41 dy gra do të bluajnë në mulli, një do të merret dhe tjetra do të lihet. 42 Rrini zgjuar, pra, sepse nuk e dini në cilën orë do të vijë Zoti juaj. 43 Por dijeni këtë, se ta dinte i zoti i shtëpisë në çfarë orë të natës do të vijë vjedhësi, do të rrinte zgjuar dhe nuk do të lejonte t'i shpërthehej shtëpia. 44 Prandaj edhe ju jini gati, sepse Biri i njeriut do të vijë në atë orë kur ju nuk mendoni". 45 "Cili është, pra, ai shërbëtor besnik dhe i mençur, që zotëria e tij e caktoi përmbi shtëpiarët e vet, për t'u dhënë atyre ushqimin në kohën e duhur? 46 Lum ai shërbëtor

që, kur të kthehet zotëria e tij, e gjen duke bërë kështu. ⁴⁷ Në të vërtetë po ju them se ai do t'ia besojë administrimin e gjithë pasurisë së vet. ⁴⁸ Por, në qoftë se ky shërbëtor i mbrapshtë, thotë në zemër të vet: “Zotëria ime vonon të vijë”, ⁴⁹ dhe fillon t'i rrahë shokët e vet dhe të hajë e të pijë me pijanecët; ⁵⁰ zotëria e këtij shërbëtori do të vijë në atë ditë kur ai nuk e pret dhe në atë orë kur ai nuk e di; ⁵¹ do ta ndëshkojë rëndë dhe do t'i rezervojë fatin e hipokritëve. Atje do të jetë e qara dhe kërcëllim dhëmbësh”.

25

¹ “Atëherë mbretëria e qiejve do t'u ngajë dhjetë virgjëreshave, të cilat i morën llampat e tyre, dhe i dolën para dhëndrit. ² Tani pesë nga ato ishin të mençura dhe pesë budallaçka. ³ Budallaçkat, kur morën llampat e tyre, nuk morën me vet vajin; ⁴ kurse të mençurat, bashkë me llampat, morën edhe vajin në enët e tyre. ⁵ Tani, duke qenë se dhëndri po vononte, dremitën të gjitha dhe i zuri gjumi. ⁶ Aty nga mesnata u dëgjua një britmë: “Ja, po vjen dhëndri, i dilni para!”. ⁷ Atëherë të gjitha ato virgjëreshat u zgjuan dhe përgatitën llampat e tyre. ⁸ Dhe budallaçkat u thanë të mençurave: “Na jepni nga vaji juaj, sepse llampat tona po na fiken”. ⁹ Por të mençurat duke u përgjigjur thanë: “Jo, sepse nuk do të mjaftonte as për ne e as për ju; më mirë shkoni te tregtarët dhe e blini”. ¹⁰ Tani kur ato shkuan ta blejnë, erdhi dhëndri; virgjëreshat që ishin gati, hynë bashkë me të në dasmë; dhe dera u mbyll. ¹¹ Më pas erdhën edhe virgjëreshat e tjera, duke thënë: “Zot, zot, hapna”. ¹² Por ai, duke u përgjigjur, tha: “Në të vërtetë po ju them se nuk ju njoh”. ¹³ Prandaj rrini zgjuar, sepse nuk e dini as ditën as orën në të cilët do të vijë Biri i njeriut”. ¹⁴ “Mbretëria e qiejve i ngjan gjithashtu një njeriu, që, kur po nisej për një udhëtim, i thirri shërbëtorët e tij dhe u besoi pasuritë e veta. ¹⁵ Njërit i dha pesë talenta, tjetrit dy dhe një tjetri një; secilit sipas zotësisë së tij; dhe u nis fill. ¹⁶ Tani ai që kishte marrë të pesë talentat shkoi, dhe bëri tregti me to dhe fitoi pesë të tjerë. ¹⁷ Po ashtu edhe ai që kishte marrë dy talenta fitoi edhe dy të tjerë. ¹⁸ Por kurse ai që kishte marrë një, shkoi, hapi një gropë në dhe dhe e fshehu denarin e zotit të vet. ¹⁹ Tani mbas një kohe të gjatë, u kthye zoti i atyre shërbëtorëve dhe i bëri llogaritë me ta. ²⁰ Dhe ai që kishte marrë të pesë talentat doli përpara dhe i paraqiti pesë të tjerë, duke thënë: “Zot, ti më besove pesë talenta; ja, me ato unë fitova pesë talenta të tjerë”. ²¹ Dhe i zoti i tha: “Të lumtë, shërbëtor i mirë dhe besnik; ti u tregove besnik në gjëra të vogla, unë do të të vë mbi shumë gjëra; hyr në gëzimin e zotit tënd”. ²² Pastaj erdhi edhe ai që kishte marrë të dy talenta dhe tha: “Zot, ti më besove dy talenta; ja, me ato unë fitova dy talenta të tjerë”. ²³ Dhe zoti i tij i tha: “Të lumtë, shërbëtor i mirë dhe besnik; ti u tregove besnik në gjëra të vogla; unë do të të vë mbi shumë gjëra; hyr në gëzimin e zotit tënd”. ²⁴ Në fund erdhi edhe ai që kishte marrë vetëm një talent dhe tha: “Zot, unë e dija se je njeri i ashpër, që korr atje ku nuk ke mbjellë dhe vjel ku nuk ke shpërndarë, ²⁵ prandaj pata frikë dhe shkova dhe e fsheha talentin tënd nën tokë; ja, unë po ta kthej”. ²⁶ Dhe i zoti duke u përgjigjur i tha: “Shërbëtor i mbrapshtë dhe përtac, ti e dije se unë korr atje ku nuk kam mbjellë dhe vjel aty ku nuk kam shpërndarë; ²⁷ Ti duhet t'ia kishë besuar denarin tim bankierëve dhe kështu, në kthimin tim, do ta kisha marrë me interes. ²⁸ Prandaj ia hiqni këtë talentin dhe ia jepni atij që ka dhjetë talenta. ²⁹ Sepse atij që ka do t'i jepet edhe më

e do të ketë me bollëk të madh, por atij që nuk ka, do t'i merret edhe ajo që ka. ³⁰ Dhe flakeni në errësirën e jashtme këtë shërbëtor të pavlefshëm. Atje do të jetë e qara dhe kërcëllim dhëmbësh””. ³¹ “Dhe kur të vijë Biri i njeriut në lavdinë e tij, bashkë me të gjithë engjëjt e shenjtë, atëherë do të ulet mbi fronin e lavdisë së vet. ³² Dhe të gjithë kombet do të mblidhen para tij; dhe ai do ta ndajë njerin nga tjetri ashtu si i ndan bariu delet nga cjeptë. ³³ Dhe delet do t'i vërë në të djathtën e tij dhe cjeptë në të majtën. ³⁴ Atëherë Mbreti do t'u thotë atyre që do të jenë në të djathtën e tij: “Ejani, të bekuar të Atit tim; merrni në trashëgim mbretërinë që u bë gati për ju që nga krijimi i botës. ³⁵ Sepse pata uri dhe më dhatë për të ngrënë, pata etje dhe më dhatë për të pirë; isha i huaj dhe më pritët, ³⁶ isha i zhveshur dhe më veshët, isha i sëmurë dhe ju më vizitonit, isha në burg dhe erdhët tek unë”. ³⁷ Atëherë të drejtët do t'i përgjigjen duke thënë: “Zot, kur të pamë të uritur dhe të dhamë për të ngrënë; ose të etur dhe të dhamë për të pirë? ³⁸ Dhe kur të pamë të huaj dhe të pritëm ose të zhveshur dhe të veshëm? ³⁹ Dhe kur të pamë të lënguar ose në burg dhe erdhëm te ti?”. ⁴⁰ Dhe Mbreti duke iu përgjigjur do t'u thotë: “Në të vërtetë po ju them: sa herë ia keni bërë këtë ndonjërit prej këtyre vëllezërve të mi më të vegjël, këtë ma bëtë mua. ⁴¹ Pastaj ai do t'u thotë edhe atyre që do të jenë në të majtë: “Largohuni nga unë, të mallkuar, në zjarr të përjetshëm, të përgatitur për djallin dhe engjëjt e tij. ⁴² Sepse pata uri dhe nuk më dhatë për të ngrënë, pata etje dhe nuk më dhatë për të pirë, ⁴³ isha i huaj dhe nuk më pritët, i zhveshur dhe nuk më veshët, i sëmurë dhe në burg dhe nuk erdhët të më shihni”. ⁴⁴ Atëherë edhe ata do t'i përgjigjen duke thënë: “Zot, kur të pamë të uritur ose të etur, ose të huaj, ose të zhveshur, ose të lëngatë ose në burg dhe nuk të shërbyem?”. ⁴⁵ Atëherë ai do t'u përgjigjet atyre duke thënë: “Në të vërtetë ju them: sa herë nuk ia keni bërë këtë ndonjërit prej këtyre më të vegjëlve, këtë nuk ma bëtë as edhe mua”. ⁴⁶ Dhe ata do të shkojnë në mundim të përjetshëm, dhe të drejtët në jetën e përjetshme”.

26

¹ Dhe ndodhi që, mbasi Jezusi i mbaroi të gjitha këto fjalime, u tha dishepujve të vet: ² “Ju e dini se pas dy ditësh janë Pashkët dhe Biri i njeriut do të dorëzohet për t'u kryqëzuar”. ³ Atëherë krerët e priftërinjve, skribët dhe pleqtë e popullit u mblodhën në pallatin e kryepriftit që quhej Kajafa. ⁴ Edhe bënin këshillë për ta zënë Jezusin me dredhi dhe ta vrasin; ⁵ por thonin: “Jo gjatë festës, që të mos bëhet ndonjë trazirë në popull”. ⁶ Tani, kur Jezusi ishte në Betani, në shtëpinë e lebrozit Simon, ⁷ iu afrua një grua me një alabastër me vaj të parfumuar shumë të kushtueshëm, dhe ia derdhi mbi kokën e tij, kur ai po rrinte në tryezë. ⁸ Kur e panë këtë gjë, dishepujt e tij u zemëruan dhe thanë: “Përse gjithë ky shpenzim i kotë? ⁹ Ky vaj, në fakt, mund të shitej shumë shtrenjtë dhe paratë t'u jepeshin të varfërve”. ¹⁰ Por Jezusi e mori vesh dhe u tha atyre: “Pse e shqetësoni këtë grua? Ajo kreu në fakt një vepër të mirë ndaj meje. ¹¹ Sepse të varfërit do t'i keni përherë me ju, por mua nuk do të më keni përherë. ¹² Sepse, duke derdhur këtë vaj të parfumuar mbi trupin tim, ajo e bëri për ta përgatitur trupin tim për varrim. ¹³ Në të vërtetë unë po ju them se kudo që do të predikohet ky ungjill, në gjithë botën, do të tregohet edhe çfarë bëri kjo grua, në përkujtim të saj”. ¹⁴ Atëherë një nga

të dymbëdhjetët, me emër Judë Iskarioti, shkoi te krerët e priftërinjëve,¹⁵ dhe u tha atyre: “Sa do të më jepni që unë t’jua dorëzoj?”. Dhe ata i numëruan tridhjetë sikla argjendi.¹⁶ Dhe qysh atëherë ai kërkonte rastin e përshtatshëm për ta tradhtuar.¹⁷ Tani ditën e parë të ndormëve, dishepujt iu afruan Jezusi dhe i thanë: “Ku don të shtrojmë për të ngrenë Pashkën?”.¹⁸ Dhe ai u përgjigj: “Shkoni në qytet te filani dhe i thoni: “Mësuesi thotë: Koha ime është afër; do të bëj Pashkën në shtëpinë tënde bashkë me dishepujt e mi””.¹⁹ Atëherë dishepujt bënë ashtu si i kishte urdhëruar Jezusi dhe përgatitën Pashkën.²⁰ Dhe, kur u ngrys, ai u ul në tryezë bashkë me të dymbëdhjetët;²¹ dhe, ndërsa po hanin, tha: “Në të vërtetë unë po ju them se një nga ju do të më tradhtojë”.²² Ata u pikëlluan shumë dhe secili prej tyre filloi të thotë: “Mos jam unë; Zot?”.²³ Dhe ai duke u përgjigjur, tha: “Ai që ka ngjyer bashkë me mua dorën në çanak, ai do të më tradhtojë.²⁴ Sikurse është shkruar për të, Biri i njeriut pa tjetër shkon; por mjerë ai njeri me anë të të cilit Biri i njeriut tradhtohet! Për të do të ishte më mirë të mos kishte lindur kurrë”.²⁵ Dhe Juda, ai që do ta tradhtonte, e pyeti dhe tha: “Rabbi, mos jam unë ai?”. Ai i tha: “Ti po thua!”.²⁶ Dhe ndërsa po hanin, Jezusi mori bukën, e bekoi, e theu, dhe ua dha dishepujve dhe tha: “Merrni, hani; ky është trupi im”.²⁷ Pastaj mori kupën, dhe falenderoi, dhe ua dha atyre duke thënë: “Pini prej tij të gjithë,²⁸ sepse ky është gjaku im, gjaku i besëlidhjes së re, i cili është derdhur për shumë për faljen e mëkatëve.²⁹ Dhe unë po ju them, se që tani e tutje unë nuk do të pi më nga ky fryt i hardhisë, deri në atë ditë kur, bashkë me ju, do ta pi të re në mbretërinë e Atit tim”.³⁰ Dhe, mbasi kënduan himnin, dolën jashtë te mali i Ullinjve.³¹ Atëherë Jezusi u tha atyre: “Këtë natë të gjithë ju do të skandalizoheni për shkakun tim, sepse është shkruar: “Do të godas bariun dhe delet e kopesë do të shpërndahen”.³² Por, mbasi të jem ngjallur, do të shkoj përpara jush në Galile”.³³ Atëherë Pjetri duke u përgjigjur i tha: “Edhe sikur të gjithë të skandalizohen për shkakun tënd, unë nuk do të skandalizohem kurrë!”.³⁴ Jezusi i tha: “Në të vërtetë po të them se pikërisht këtë natë, para se të këndojë gjeli, ti do të më mohosh tri herë”.³⁵ Pjetri i tha: “Edhe sikur të duhej të vdisja bashkë me ty, nuk do të të mohoj kurrësi”. Po atë thanë edhe të gjithë dishepujt.³⁶ Atëherë Jezusi shkoi bashkë me ta në një vend, që quhej Gjetsemani, dhe u tha dishepujve: “Uluni këtu, ndërsa unë po shkoj aty të lutem”.³⁷ Dhe mori me vete Pjetrin dhe të dy djemtë e Zebedeut, dhe filloi të ndjeje trishtim dhe ankth të madh.³⁸ Atëherë ai u tha atyre: “Shpirti im është thellësisht i trishtuar, deri në vdekje; qëndroni këtu dhe rrini zgjuar bashkë me mua”.³⁹ Dhe, si shkoi pak përpara, ra me fytyrë për tokë dhe lutej duke thënë: “Ati im, në qoftë se është e mundur, largoje prej meje këtë kupë; megjithatë, jo si dua unë, por si do ti”.⁴⁰ Pastaj u kthye te dishepujt dhe i gjeti që flinin, dhe i tha Pjetrit: “Po si, nuk mundët të vigjëloni me mua të paktën për një orë?⁴¹ Rrini zgjuar dhe lutuni, që të mos bini në tundim; sepse fryma është gati, por mishi është i dobët”.⁴² U largua përsëri për herë të dytë dhe u lut duke thënë: “Ati im, në qoftë se nuk është e mundur që kjo kupë të largohet prej meje pa u pirë prej meje, u bëftë vullneti yt!”.⁴³ Pastaj u kthye dhe i gjeti përsëri që flinin, sepse sytë u ishin rënduar.⁴⁴ Dhe, mbasi i la ata, u largua përsëri dhe u lut për të tretën herë, duke thënë të njëjtat fjalë.⁴⁵ Pastaj u kthye te dishepujt e vet dhe u tha atyre: “Tani vazhdoni të flini dhe pushoni; ja

erdhi ora, dhe Biri i njeriut do të bjerë në duart e mëkatarëve. ⁴⁶ Çohuni, të shkojmë; ja, ai që po më tradhëton është afër”. ⁴⁷ Dhe ndërsa ai ende po fliste, ja Juda, një nga të dymbëdhjetët, erdhi, dhe bashkë me të një turmë e madhe me shpata dhe me shkopinj, e dërguar nga krerët e priftërinjve dhe nga pleqtë e popullit. ⁴⁸ Tani ai që e tradhtonte u kishte dhënë atyre një shenjë, duke thënë: “Atë që unë do të puth, ai është; kapeni”. ⁴⁹ Dhe menjëherë iu afrua Jezusit dhe i tha: “Tungjatjeta, Mësues!”. Dhe e puthi për zemërsisht. ⁵⁰ Dhe Jezusi i tha: “Mik, çfarë ke ardhur të bësh?”. Atëherë ata iu afruan, vunë duart mbi Jezusin dhe e zunë. ⁵¹ Dhe ja, një nga ata që ishte me Jezusin, zgjati dorën, nxori shpatën e vet, iu hodh shërbëtorit të kryepriftit dhe ia preu veshin. ⁵² Atëherë Jezusi i tha: “Ktheje shpatën në vendin e vet, sepse të gjithë ata që rrokin shpatën, prej shpate do të vdesin. ⁵³ A kujton ti, vallë, se unë nuk mund t’i lutem Atit tim, që të më dërgojë më shumë se dymbëdhjetë legjione engjëjsh? ⁵⁴ Po atëherë si do të përmbusheshin Shkrimet, sipas të cilave duhet të ndodhë kështu?”. ⁵⁵ Në atë moment Jezusi u tha turmave: “Ju dolët të më zini mua me shpata dhe me shkopinj, si kundër një kusar; e pra, çdo ditë isha ulur midis jush duke mësuar në tempull, dhe ju nuk më kapët. ⁵⁶ Por të gjitha këto ndodhën që të përmbushen Shkrimet e profetëve”. Atëherë të gjithë dishepujt e lanë dhe ikën. ⁵⁷ Dhe ata që e kishin arrestuar Jezusin e çuan te Kajafa, kryepriifti, ku tashmë ishin mbledhur skribët dhe pleqtë. ⁵⁸ Dhe Pjetri e ndoqi nga larg deri në pallatin e kryepriiftit, dhe, mbasi hyri aty, u ul bashkë me rojet për të parë fundin. ⁵⁹ Tani krerët e priftërinjve, pleqtë dhe gjithë sindri kërkonin ndonjë dëshmi të rreme kundër Jezusit, për ta vrarë, ⁶⁰ por nuk gjetën asnjë; ndonëse u paraqitën shumë dëshmitarë të rremë, nuk e gjetën. Por në fund u paraqitën dy dëshmitarë të rremë, ⁶¹ të cilët thanë: “Ky ka thënë: “Unë mund ta shkatërroj tempullin e Perëndisë dhe ta rindërtoj për tri ditë””. ⁶² Atëherë kryepriifti u çua dhe i tha: “Nuk po përgjigjesh fare për çka po dëshmojnë këta kundër teje?”. ⁶³ Por Jezusi rrinte në heshtje. Dhe kryepriifti vazhdoi duke thënë: “Unë po të përbej për Perëndinë e gjallë të na thuash në se ti je Krishti, Biri i Perëndisë”. ⁶⁴ Jezusi i tha: “Ti po thua! Madje unë po ju them se në të ardhmen ju do ta shihni Birin e njeriut duke ndënjur në të djathtën e Pushtetit, dhe duke ardhur mbi retë e qiellit”. ⁶⁵ Atëherë kryepriifti ia shqeu rrobat e veta, duke thënë: “Ai blasfemoi; ç’na duhen më dëshmitarët? Ja, tani e dëgjuat blasfeminë e tij. ⁶⁶ Si ju duket juve?”. Dhe ata, duke u përgjigjur, thanë: “Ai është fajtor për vdekje!”. ⁶⁷ Atëherë e pështynë në fytyrë, e goditën me shuplaka; dhe disa të tjerë i ranë me grushta, ⁶⁸ duke thënë: “O Krisht, profetizo! Kush të ra?”. ⁶⁹ Tani Pjetri ndënji përjashta, në oborr dhe një shërbëtores iu afrua duke thënë: “Edhe ti ishe me Jezusin, Galileasin”. ⁷⁰ Por ai e mohoi përpara të gjithëve, duke thënë: “Nuk di ç’po thua!”. ⁷¹ Dhe kur ai po dilte në hajat, e pa atë një shërbëtores tjetër dhe u tha të pranishmëve: “Edhe ky ishte me Jezusin, Nazareasin!”. ⁷² Por ai përsëri e mohoi me be, duke thënë: “Unë nuk e njoh atë njeri”. ⁷³ Mbas pak edhe të pranishmit iu afruan dhe i thanë Pjetrit: “Sigurisht, edhe ti je një nga ata, sepse e folura jote të tradhton!”. ⁷⁴ Atëherë ai nisi të mallkojë dhe të bëjë be, duke thënë: “Unë nuk e njoh atë njeri”. Dhe në atë çast këndoi gjeli. ⁷⁵ Atëherë Pjetri kujtoi atë që i kishte thënë Jezusi: “Para se të këndojë gjeli, do të më mohosh tri herë”. Dhe ai doli përjashta dhe qau me hidhërim.

27

¹ Kur erdhi mëngjesi, të gjithë krerët e priftërinjve dhe pleqtë e popullit bënë këshill kundër Jezusit për ta vvarë. ² Dhe, mbasi e lidhën, e çuan dhe e dorëzuan në duart e Ponc Pilatit, guvernatorit. ³ Atëherë Juda, që e kishte tradhtuar, kur pa se e dënuan Jezusin, u pendua dhe ua ktheu krerëve të priftërinjve dhe pleqve të tridhjetë siklat prej argjendi, ⁴ duke thënë: “Mëkatova duke tradhtuar gjakun e pafaj”. Por ata thanë: “Po ne ç’na duhet? Punë për ty!”. ⁵ Dhe ai, mbasi i hodhi siklat prej argjendi në tempull, u largua dhe shkoi e u var në litar. ⁶ Por krerët e priftërinjve i mblodhën këta denarë dhe thanë: “Nuk është e ligjshme t’i vëmë në thesarin e tempullit, sepse është çmim gjaku”. ⁷ Dhe, mbasi bënë këshill, me këtë denar blenë arën e poçarit për varreza të të huajve. ⁸ Prandaj këtë arë e quajtën deri ditën e sotme: “Ara e gjakut”. ⁹ Atëherë u përmbush ç’ ishte thënë nga profeti Jeremia që thotë: “Dhe i morën të tridhjetë monedhat prej argjendi, çmimin e atij që e çmuan, siç kishin çmuar bijtë e Izraelit; ¹⁰ dhe i shpenzuan për arën e poçarit, ashtu si më urdhëroi Zoti”. ¹¹ Dhe Jezusi qëndroi para guvernatorit; dhe qeveritari e pyeti duke thënë: “A je ti mbreti i Judenjve?”. Dhe Jezusi i tha: “Ti po thua!”. ¹² Pastaj krerët e priftërinjve dhe pleqtë e akuzuan, por ai nuk u përgjigjej fare. ¹³ Atëherë Pilati i tha: “A nuk po dëgjon sa gjëra po dëshmojnë kundër teje?”. ¹⁴ Por ai nuk iu përgjigj në asnjë fjalë, kështu që guvernatori u çudit shumë. ¹⁵ Tani me rastin e festave guvernatori e kishte zakon t’i lironte popullit një të burgosur, atë që populli kërkonte. ¹⁶ Kishin në ato kohë një të burgosur me nam, me emër Baraba. ¹⁷ Kur u mblodhën njerëzit, Pilati i pyeti ata: “Kë doni t’ju liroj, Barabën apo Jezusin, që quhet Krisht?”. ¹⁸ Sepse ai e dinte mirë se atë ia kishin dorëzuar nga smira. ¹⁹ Dhe ndërsa ai po rrinte në gjykatë, gruaja e tij i çoi fjalë: “Mos u përziej aspak me çështjen e atij të drejti, sepse sot kam vuajtur shumë në ëndërr për shkak të tij”. ²⁰ Por krerët e priftërinjve dhe pleqtë ia mbushën mendjan turmës që të kërkonte Barabën, dhe Jezusi të vritej. ²¹ Dhe guvernatori duke vazhduar u tha atyre: “Cilin nga të dy doni që t’ju liroj?”. Ata thanë: “Barabën!”. ²² Pilati u tha atyre: “Ç’të bëj, pra, me Jezusin, që quhet Krisht?”. Të gjithë i thanë: “Të kryqëzohet!”. ²³ Por guvernatori tha: “Po ç’të keqe ka bërë?”. Mirëpo ata po bërtisnin edhe më fort: “Të kryqëzohet!”. ²⁴ Atëherë Pilati, duke parë se nuk po arrinte gjë, madje se trazimi po shtohet gjithnjë e më shumë, mori ujë dhe i lau duart para turmës, duke thënë: “Unë jam i pafaj për gjakun e këtij të drejti; mendojeni ju”. ²⁵ Dhe gjithë populli duke u përgjigjur tha: “Le të jetë gjaku i tij mbi ne dhe mbi fëmijët tanë!”. ²⁶ Atëherë ai ua liroi atyre Barabën; dhe mbasi e fshikulloi Jezusin, ua dorëzoi, që të kryqëzohet. ²⁷ Atëherë ushtarët e guvernatorit, mbasi e çuan Jezusin në pretoriumin e guvernatorit, mblodhën rreth tij gjithë kohortën. ²⁸ Dhe, pasi e zhveshën, i hodhën mbi trup një mantel të kuq. ²⁹ Dhe i thurën një kurorë me ferra, ia vunë mbi krye dhe i dhanë një kallam në dorën e djathtë; dhe, duke u gjunjëzuar përpara tij, e përqeshnin duke thënë: “Tungjatjeta, o mbret i Judenjve!”. ³⁰ Pastaj e pështynë, ia morën kallamin dhe me të i binin në kokë. ³¹ Dhe, mbasi e përqeshën, ia hoqën mantelin dhe e veshën me rrobat e tij; dhe e çuan për ta kryqëzuar. ³² Dhe duke dalë, takuan një njeri nga Kirena, që quhej Simon, të cilin e detyruan ta mbartë kryqin e Jezusit. ³³ Dhe, kur arritën në vendin që quhej Golgota, domethënë “Vendi i kafkës”, ³⁴ i dhanë të pijë uthull të

përzier me vrer; por ai, mbasi e provoi, nuk deshi ta pinte. ³⁵ Mbasi e kryqëzuan, i ndanë me short rrobat e tij, që të përmbushej ç' ishte thënë nga profeti: "I ndanë ndërmjet tyre rrobat e mia dhe hodhën short mbi tunikën time". ³⁶ Pastaj u ulën dhe e ruanin. ³⁷ Përmbi krye të tij, i vunë gjithashtu motivacionin e shkruar të dënimit të tij: "KY ËSHTË JEZUSI, MBRETI I JUDENJVE". ³⁸ Atëherë u kryqëzuan bashkë me të dy cuba, njeri në të djathtë dhe tjetri në të majtën. ³⁹ Dhe ata që kalonin andej e fyenin duke tundur kokën, ⁴⁰ dhe duke thënë: "Ti që e shkatërron tempullin dhe e rindërton për tri ditë, shpëto vetveten; në qoftë se je Biri i Perëndisë, zbrit nga kryqi!". ⁴¹ Po ashtu, edhe krerët e priftërinjve, bashkë me skribët dhe me pleqtë, duke e tallur, i thonin: ⁴² "Ai i shpëtoi të tjerët dhe nuk mund të shpëtojë vetveten; në qoftë se është mbreti i Izraelit, le të zbresë tani nga kryqi dhe ne do të besojmë në të; ⁴³ ai ka besuar në Perëndinë; le ta lirojë tani në qoftë se e do me të vërtetë, sepse ka thënë: "Unë jam Biri i Perëndisë"". ⁴⁴ Po ashtu e fyenin edhe cubat që ishin kryqëzuar me të. ⁴⁵ Që nga ora gjashtë deri në orën nëntë errësira e mbuloi gjithë vendin. ⁴⁶ Rreth orës nëntë, Jezusi briti me zë të lartë duke thënë: "Eli, Eli, lama sabaktani?". Domethënë: "Perëndia im, Perëndia im, përse më ke braktisur?". ⁴⁷ Dhe disa nga të pranishmit, kur e dëgjuan, thanë: "Ky po thërret Elian". ⁴⁸ Dhe në atë çast një nga ata vrapoi, mori një sfungjer, e zhyti në uthull dhe, mbasi e vuri në majë të një kallami, ia dha për ta pirë. ⁴⁹ Por të tjerët thonin: "Lëre, të shohim në se do të vijë Elia për ta shpëtuar". ⁵⁰ Dhe Jezusi bërtiti edhe një herë me zë të lartë dhe dha frymë. ⁵¹ Dhe ja, veli i tempullit u shqye në dy pjesë, nga maja e deri në fund; toka u drodh dhe shkëmbinjtë u çanë; ⁵² varret u hapën dhe shumë trupa të të shenjtëve që flinin u ringjallën; ⁵³ dhe, të dalë nga varret mbas ringjalljes së Jezusit, hynë në qytetin e shenjtë dhe iu shfaqën shumëkujt. ⁵⁴ Tani centurioni dhe ata që bashkë me të ruanin Jezusin, kur panë tërmetin dhe ngjarjet e tjera, u trembën shumë dhe thanë: "Me të vërtetë ky ishte Biri i Perëndisë!". ⁵⁵ Ishin aty edhe shumë gra që vërenin nga larg; ato e kishin ndjekur Jezusin që nga Galilea për t'i shërbyer; ⁵⁶ midis tyre ishte Maria Magdalena, Maria, nëna e Jakobit dhe e Ioseut; dhe nëna e bijve të Zebedeut. ⁵⁷ Edhe si u ngrys, erdhi një njeri i pasur nga Arimatea, me emër Jozef, i cili ishte edhe vet dishepull i Jezusit. ⁵⁸ Ai shkoi të Pilati dhe i kërkoi trupin e Jezusit. Atëherë Pilati dha urdhër që t'ia dorëzonin trupin. ⁵⁹ Dhe Jozefi, mbasi e mori trupin, e mbështolli me një pëlhurë të pastër, ⁶⁰ dhe e vendosi në varrin e vet të ri, që ai kishte hapur në shkëmb; pastaj rrokullisi një gur të madh në hyrje të varrit dhe u largua. ⁶¹ Dhe Maria Magdalena dhe Maria tjetër rrinin aty, ulur përballë varrit. ⁶² Dhe të nesërmen, që ishte mbas ditës së Përgatitjes, krerët e priftërinjve dhe farisenjtë u mblodhën te Pilati, ⁶³ duke thënë: "Zot, na ra në mend se ai mashtruesi, sa ishte gjallë, tha: "Pas tri ditësh unë do të ringjallem". ⁶⁴ Prandaj urdhëro që varri të ruhet mirë deri në ditën e tretë, se mos vijnë dishepujt e tij natën e ta vjedhin trupin dhe pastaj t'i thonë popullit: "U ringjall së vdekuri"; kështu mashtrimi i fundit do të ishte më i keq se i pari". ⁶⁵ Por Pilati u tha atyre: "Rojen e keni; shkoni dhe e siguroni varrin, si t'ju duket më mirë". ⁶⁶ Dhe ata, pra, shkuan dhe e siguruan varrin dhe, përveç rojës, vulosën gurin.

28

¹ Tani në fund të së shtunave, kur po zbardhte dita e parë e javës, Maria Magdalena dhe Maria tjetër shkuan për të parë varrin. ² Dhe ja, ra një tërmet i madh, sepse një engjëll i Zotit zbriti nga qielli, erdhi dhe e rrokullisi gurin nga hyrja e varrit dhe u ul mbi të. ³ Pamja e tij ishte si vetëtima dhe veshja e tij e bardhë si bora. ⁴ Dhe nga frika e tij, rojet u drodhën dhe mbetën si të vdekur; ⁵ por engjëlli, duke iu drejtuar grave, u tha atyre: “Mos kini frikë, sepse unë e di se ju kërkon Jezusin, që u kryqëzua. ⁶ Ai nuk është këtu, sepse u ringjall, sikurse kishte thënë; e jani, shikoni vendin ku që vënë Zoti. ⁷ Shkoni shpejt t’u thoni dishepujve të tij se ai u ringjall së vdekuri; dhe ja, po shkon përpara jush në Galile; atje do ta shihni; ja, jua thashë”. ⁸ Ato, pra, u larguan me të shpejtë nga varri me frikë dhe me gëzim të madh; dhe rendën ta çojnë lajmin te dishepujt e tij. ⁹ Dhe, ndërsa po shkonin për t’u thënë dishepujve, ja Jezusi u doli përpara dhe tha: “Tungjatjeta!”. Atëherë ato u afruan, i rrokën këmbët dhe e adhuruan. ¹⁰ Atëherë Jezusi u tha atyre: “Mos kini frikë, shkoni të lajmëroni vëllezërit e mi që të shkojnë në Galile dhe atje do të më shohin”. ¹¹ Ndërsa ato po shkonin, ja që disa nga rojtarët arritën në qytet dhe u raportuan krerëve të priftërinjve të gjitha ato që kishin ndodhur. ¹² Atëherë këta bënë këshill me pleqtë dhe vendosën t’u japin ushtarëve një shumë të madhe denarësh, ¹³ duke u thënë atyre: “Thoni: Dishepujt e tij erdhën natën dhe e vodhën, ndërsa ne po flinim. ¹⁴ Dhe në qoftë se kjo i shkon në vesh guvernatorit, ne do ta bindim dhe do të bëjmë në mënyrë që ju të mos kini merak”. ¹⁵ Dhe ata i morën denarët dhe bënë ashtu si i kishin mësuar, dhe kjo e thënë u përhap ndër Judenjtë deri ditën e sotme. ¹⁶ Pastaj të njëmbëdhjetë dishepujt shkuan në Galile, në atë mal që u kishte caktuar Jezusi ¹⁷ dhe, kur e panë, e adhuruan; por disa dyshuan. ¹⁸ Pastaj Jezusi u afrua dhe u foli atyre duke thënë: “Mua më është dhënë çdo pushtet në qiell e në tokë. ¹⁹ Shkoni, pra, dhe bëni dishepuj nga të gjithë popujt duke i pagëzuar në emër të Atit e të Birit e të Frymës së Shenjtë, ²⁰ dhe duke i mësuar të zbatojnë të gjitha gjërat që unë ju kam urdhëruar. Dhe ja, unë jam me ju gjithë ditët, deri në mbarim të botës. Amen”.

Marku

¹ Fillimi i Ungjillit të Jezu Krishtit, Birit të Perëndisë. ² Ashtu si është shkruar tek profetët: “Ja, unë po dërgoj lajmëtarin tim para fytyrës tënde, i cili do të përgatit udhën tënde përpara teje. ³ Ka një zë që bërtet në shkretëtirë: “Përgatitni udhën e Zotit, drejtoni shtigjet e tij””. ⁴ Gjoni erdhi në shkretëtirë duke pagëzuar dhe duke predikuar një pagëzim pendese për faljen e mëkateve. ⁵ Dhe gjithë vendi i Judës dhe ata nga Jeruzalemi shkonin tek ai, dhe pagëzoheshin të gjithë nga ai në lumin Jordan, duke rrëfyer mëkatet e tyre. ⁶ Por Gjoni ishte i veshur me lesh deveje, mbante një brez lëkure përreth ijëve dhe ushqej me karkaleca dhe me mjaltë të egër. ⁷ Ai predikonte duke thënë: “Pas meje po vjen një që është më i fortë se unë. Unë nuk jam i denjë as të ulem para tij për t’i zgjidhur lidhësat e sandaleve të tij. ⁸ Unë ju pagëzova me ujë, ndërsa ai do t’ju pagëzojë me Frymën e Shenjtë”. ⁹ Dhe ndodhi në ato ditë që Jezusi erdhi nga Nazareti i Galileesë dhe u pagëzua nga Gjoni në Jordan. ¹⁰ Dhe menjëherë, kur po dilte nga uji, pa se qiejtë po hapeshin dhe Fryma po zbriste mbi të si një pëllumb. ¹¹ Dhe një zë erdhi nga qielli: “Ti je Biri im i dashur në të cilin jam kënaqur. ¹² Fill pas kësaj, Fryma e Shenjtë e çoi në shkretëtirë; ¹³ dhe qëndroi në shkretëtirë dyzet ditë, i tunduar nga Satanai. Ishte bashkë me bishat dhe engjëjt i shërbenin. ¹⁴ Dhe mbasi e burgosën Gjonin, Jezusi erdhi në Galileë duke predikuar ungjillin e mbretërisë së Perëndisë, ¹⁵ dhe duke thënë: “U mbush koha dhe mbretëria e Perëndisë është afër. Pendohuni dhe besoni ungjillin”. ¹⁶ Ndërsa po kalonte gjatë bregut të detit të Galileesë, ai pa Simonin dhe Andrian, vëllanë e tij, të cilët po hidhnin rrjetën në det sepse ishin peshkatarë. ¹⁷ Dhe Jezusi u tha atyre: “Ndiqmëni dhe unë do t’ju bëj peshkatarë njerëzish”. ¹⁸ Dhe ata i lanë menjëherë rrjetat dhe e ndoqën. ¹⁹ Mbasi eci edhe pak, pa Jakobin, birin e Zebedeut dhe Gjonin, vëllanë e tij, të cilët ndreqnin rrjetat e tyre në barkë. ²⁰ Dhe i thirri menjëherë; dhe ata e lanë atin e tyre Zebedeun në barkë me mëditësit dhe e ndoqën. ²¹ Pastaj hynë në Kapernaum dhe menjëherë, ditën e shtunë, ai hyri në sinagogë dhe i mësonte njerëzit. ²² Dhe njerëzit habiteshin nga doktrina e tij, sepse ai i mësonte si një që ka pushtet dhe jo si skribët. ²³ Atëherë në sinagogën e tyre ishte një njeri i pushtuar nga një frymë e ndyrë, i cili filloi të bërtasë, ²⁴ duke thënë: “Ç’ka midis nesh dhe teje, o Jezus Nazareas? A erdhe të na shkatërrosh? Unë e di kush je: I Shenjti i Perëndisë”. ²⁵ Por Jezusi e qortoi duke thënë: “Hesht dhe dil prej tij!”. ²⁶ Dhe fryma e ndyrë, mbasi e sfiliti, dhe duke lëshuar një britmë të madhe doli prej tij. ²⁷ Dhe të gjithë u mahnitën aq shumë sa pyesnin njeri tjetrin duke thënë: “Vallë ç’është kjo? Cfarë doktrinë e re qënka kjo? Ky i urdhëroka me autoritet edhe frymërat e ndyra, dhe ata i binden”. ²⁸ Dhe fama e tij u përhap menjëherë në mbarë krahinën përreth Galileesë. ²⁹ Sapo dolën nga sinagoga, erdhën në shtëpinë e Simonit dhe të Andreas, me Jakobin dhe Gjonin. ³⁰ Vjehrra e Simonit ishte në shtat me ethe dhe ata menjëherë i folën për të. ³¹ Atëherë ai u afro, e kapi për dore dhe e ngriti. Menjëherë ethet e lanë dhe ajo nisi t’u shërbejë. ³² Në mbrëmje, pas perëndimit të diellit, i prunë të gjithë të sëmurit dhe të idemonizuarit. ³³ Dhe gjithë qyteti ishte mbledhur përpara derës. ³⁴ Ai

shëroi shumë, që lëngonin nga sëmundje të ndryshme, dhe dëboi shumë demonë; dhe nuk i lejoi demonët të flasin, sepse ata e njihnin. ³⁵ Pastaj, të nesërmen në mëngjes, kur ende ishte shumë errët, Jezusi u ngrit, doli dhe shkoi në një vend të vetmuar dhe atje u lut. ³⁶ Dhe Simoni dhe ata që ishin me të e kërkonin. ³⁷ Dhe, kur e gjetën, i thanë: “Të gjithë po të kerkojnë!”. ³⁸ Dhe ai u tha atyre: “Lë të shkojmë në fshatrat e afërm që të predikoj edhe atje, sepse për këtë kam ardhur”. ³⁹ Dhe ai e përshkoi gjithë Galilenë duke predikuar nëpër sinagogat e tyre dhe duke dëbuar demonët. ⁴⁰ Dhe erdhi tek ai një lebroz i cili, duke iu lutur, ra në gjunj dhe i tha: “Po të duash, ti mund të më pastrosh”. ⁴¹ Dhe Jezusi, duke e mëshiruar, shtriu dorën, e preku dhe i tha: “Po, e dua, qofsh pastruar!”. ⁴² Dhe, posa tha këto, menjëherë lebra e la dhe u shërua. ⁴³ Pastaj, mbasi e paralajmëroi rreptësisht, menjëherë e largoi, ⁴⁴ duke i thënë: “Ruhu se i tregon gjë ndokujt, por shko, paraqitu te prifti dhe ofro për pastrimin tënd sa ka urdhëruar Moisiu, si dëshmi për ta”. ⁴⁵ Por ai, sapo doli, filloi ta shpallë dhe ta përhapë fort faktin, sa që Jezusi nuk mund të hynte më publikisht në qytet, por qëndronte përjashta nëpër vende të vetmuara; dhe nga çdo anë vinin tek ai.

2

¹ Pas disa ditësh, ai erdhi përsëri në Kapernaum dhe u muar vesh se ai gjendej në shtëpi; ² dhe menjëherë u mblodhën aq shumë njerëz, sa nuk gjeje më vend as përpara derës; dhe ai u predikonte Fjalën. ³ Atëherë i erdhën disa që i paraqitën një të paralizuar, që po e bartnin katër vetë. ⁴ Por, duke qenë se nuk mund t'i afroheshin për shkak të turmës, zbuluan çatinë në vendin ku ndodhej Jezusi dhe, mbasi hapën një vrimë, e lëshuan vigun mbi të cilin rrinte shtrirë i paralizuar. ⁵ Jezusi, kur pa besimin e tyre, i tha të paralizuarit: “O bir, mëkatet e tua të janë falur!”. ⁶ Por aty po rrinin ulur disa shkribë, të cilët, në zemër të vet, po mendonin: ⁷ “Pse vallë ky po flet blasfemi. Kush mund të falë mëkatet, veç Perëndisë vetë?”. ⁸ Por Jezusi, i cili menjëherë kuptoi në frymën e vet se ata po i mendonin këto gjëra në veten e tyre, u tha atyre: “Pse i mendoni këto gjëra në zemrat tuaja? ⁹ Çfarë është më lehtë: t'i thuash të paralizuarit: “Mëkatet e tua të janë falur”, apo t'i thuash: “Çohu, merre vigun tënd dhe ec”? ¹⁰ Dhe tani, që ta dini se Biri i njeriut ka pushtet të falë mëkatët mbi dhe, ¹¹ unë po të them (i tha të paralizuarit): Çohu, merre vigun tënd dhe shko në shtëpinë tënde!”. ¹² Dhe ai u ngrit menjëherë, mori vigun e vet dhe doli përjashta në praninë e të gjithëve dhe kështu të gjithë u habitën dhe lëvduan Perëndinë duke thënë: “Një gjë të tillë s’e kemi parë kurrë!”. ¹³ Jezusi doli përsëri gjatë bregut të detit dhe gjithë turma erdhi tek ai dhe ai e mësonte. ¹⁴ Duke kaluar, pa Levin, birin e Alfeut, i cili që ulur në vendin e tatimeve, dhe i tha: “Ndiqme!”. Ai u ngrit dhe e ndoqi. ¹⁵ Dhe ndodhi që, kur Jezusi ishte në tryezë në shtëpinë e Levit, shumë tagrambledhës dhe mëkatarë u ulën në tryezë me Jesusin dhe me dishepujt e tij; në fakt ishin shumë ata që e ndiqnin. ¹⁶ Atëherë skribët dhe farisenjtë, duke e parë se po hante me tagrambledhës dhe me mëkatarë, u thanë dishepujve të tij: “Qysh ha dhe pi ai bashkë me tagrambledhës e me mëkatarë?”. ¹⁷ Dhe Jezusi, kur e dëgjoi, u tha atyre: “Nuk janë të shëndoshet që kanë nevojë për mjekun, por të sëmurët; unë nuk erdha për të thirrur të drejtët, por mëkatarët për pendim. ¹⁸ Atëherë dishepujt e Gjonit dhe ata të farisenjve po agjëronin.

Ata erdhen te Jezusi dhe i thanë: “Përse dishepujt e Gjonit dhe ata të farisenjve agjërojnë, kurse dishepujt e tu nuk agjërojnë?”.¹⁹ Dhe Jezusi u përgjigj atyre: “Vallë a mund të agjërojnë dasmorët, ndërsa dhëndri është me ta? Për sa kohë kanë më vete dhëndrin, nuk mund të agjërojnë!²⁰ Por do të vijnë ditët kur do t’u merret dhëndri dhe atëherë, në ato ditë, ata do të agjërojnë.²¹ Askush nuk qep një copë stof të ri mbi një rrobe të vjetër, përndryshe copa e re e shkul gjithë arnesën dhe shqyerja bëhet më keq.²² Po ashtu askush nuk shtie verë të re në kacekë të vjetër, përndryshe vera e re i prish kacekët, vera derdhet dhe kacekët shkojnë dëm; porse vera e re duhet shtënë në kacekë të rinj”.²³ Por ndodhi që një ditë të shtunë ai po kalonte nëpër ara dhe dishepujt e tij, duke kaluar, filluan të këpusin kallinj.²⁴ Dhe farisenjtë i thanë: “Shih, përse po bëjnë atë që nuk është e ligjshme ditën e shtunë?”.²⁵ Por ai u tha atyre: “A nuk keni lexuar vallë ç’bëri Davidi, kur pati nevojë dhe kishte uri, ai dhe ç’genë me të?”.²⁶ Se si hyri ai në shtëpinë e Perëndisë në kohën e kryepriftit Abiathar, dhe hëngri bukët e paraqitjes, të cilat nuk lejohet t’i hajë askush, përveç priftërinjve, dhe u dha edhe atyre që genë me të?”.²⁷ Pastaj u tha atyre: “E shtuna është bërë për njeriun dhe jo njeriu për të shtunën.²⁸ Prandaj Biri i njeriut është zot edhe i së shtunës”.

3

¹ Pastaj ai hyri përsëri në sinagogë dhe aty ishte një njeri që kishte një dorë të tharë.² Dhe ata po e ruanin në se do ta shëronte në ditën e së shtunës, që pastaj ta paditnin.³ Dhe ai i tha njeriut që e kishte dorën të tharë: “Çohu në mes të të gjithëve!”.⁴ Dhe u tha atyre: “A është e lejueshme ditën e së shtunës të bësh të mirë apo të keqe, të shpëtosh një jetë apo ta vrasësh?”. Por ata heshtnin.⁵ Atëherë ai, si i shikoi rreth e qark me zemërim, i hidhëruar për ngurtësinë e zemrës së tyre, i tha atij njeriu: “Shtrije dorën tëndel”. Ai e shtriu, dhe dora e tij u shëndosh përsëri si tjetra.⁶ Dhe farisenjtë dolën jashtë e menjëherë bënë këshill bashkë me herodianët kundër tij, se si ta vrasin.⁷ Por Jezusi me dishepujt e vet u tërhoq drejt detit; dhe një turmë e madhe nga Galilea i ndoqi; edhe nga Judea;⁸ dhe nga Jeruzalemi, nga Idumea, nga përtej Jordanit; gjithashtu një turmë e madhe nga rrethinat Etiros dhe të Sidonit, kur dëgjoji gjërat e medha që ai bënte, erdhi tek ai.⁹ Atëherë ai u tha dishepujve të tij të kenë gjithnjë gati një barkë, që populli mos e shtynte.¹⁰ Sepse ai kishte shëruar shumë veta, të gjithë që kishin sëmundje dyndeshin rreth tij që ta preknin.¹¹ Dhe frymërat e ndyrë, kur e shihnin, binin përmbys para tij dhe bërtitnin, duke thënë: “Ti je Biri i Perëndisë!”.¹² Por ai i qortoi rreptësisht që të mos thonin se kush ishte ai.¹³ Pastaj ai u ngjit në mal dhe thirri pranë vetes ata që deshë. Dhe ata erdhën tek ai.¹⁴ Dhe ai i caktoi dymbëdhjetë që të rrinin me të dhe që mund t’i dërgonte të predikojnë,¹⁵ dhe të kishin pushtet të shëronin sëmundjet dhe të dëbonin demonët.¹⁶ Ata ishin: Simoni, të cilit ia vuri emrin Pjetër;¹⁷ Jakobi, bir i Zebedeut, dhe Gjoni, vëllai i Jakobit, të cilave ua vuri emrin Boanerges, që do të thotë: “Bij të bubullimës”;¹⁸ Andrea, Filipi, Bartolomeu, Mateu, Thomai, Jakobi i Alfeut, Tadeu, Simon Kananeasi,¹⁹ dhe Juda Iskarioti, i cili më pas e tradhëtoi.²⁰ Pastaj hynë në një shtëpi. Dhe u mblodh përsëri një turmë aq e madhe, sa që as bukë s’mund të hanin.²¹ Dhe kur të afërmit e tij e morën vesh, shkuan ta marrin atë, sepse flitej: “Nuk është në vete”.

²² Kurse skribët, që kishin zbritur nga Jeruzalemi, thoshnin: “Ai e ka Beelzebubin dhe i dëbon demonët me princin e demonëve”. ²³ Por ai i thirri pranë vetes dhe u foli me anë të shëmbëlltyrave: “Si mund Satanai të dëbojë Satananë? ²⁴ Në qoftë se një mbretëri është përçarë kundër vetvetes, ajo mbretëri nuk mund të qëndrojë. ²⁵ Dhe në qoftë se një shtëpi përçahet kundër vetvetes, ajo shtëpi nuk mund të qëndrojë. ²⁶ Kështu, në se Satanai ngrihet kundër vetvetes dhe është përçarë, nuk mbahet dot, por i erdhi fundi! ²⁷ Askush nuk mund të hyjë në shtëpinë e njeriut të fortë dhe t’ia grabitë pasuritë e tij, pa e lidhur më parë njeriun e fortë; vetëm atëherë mund t’ia plaçkitë shtëpinë. ²⁸ Në të vërtetë po ju them se bijve të njerëzve do t’u falet çfarëdo mëkat dhe çdo blasfemi që do të thonë; ²⁹ po për atë që do të blasfemojë kundër Frymës së Shenjtë nuk do të ketë falje përjetë; ai është fajtor për dënim të përjetshëm”. ³⁰ Sepse ata thoshnin: “Ai ka një frymë të ndyrë!”. ³¹ Ndërkaq erdhën vëllezërit e tij dhe e ëma dhe, si ndaluan përjashta, dërguan ta thërrasin. ³² Turma ishte ulur përreth tij; dhe i thanë: “Ja, nëna jote dhe vëllezërit e tu janë përjashta dhe po të kërkojnë”. ³³ Por ai u përgjigj atyre duke thënë: “Kush është nëna ime, ose vëllezërit e mi?”. ³⁴ Pastaj duke vështruar rreth e qark mbi ata që ishin ulur rreth tij, tha: “Ja nëna ime dhe vëllezërit e mi! ³⁵ Sepse kushdo që bën vullnetin e Perëndisë, ai është vëllai im, motra ime dhe nëna!”.

4

¹ Pastaj nisi përsëri të mësojë në breg të detit; dhe rreth tij u mbledh një turmë aq e madhe, sa që ai hyri në barkë dhe rrinte ulur në det, ndërsa gjithë turma ishte në tokë pranë detit. ² Dhe ai u mësonte atyre shumë gjëra në shëmbëlltyra, dhe u thoshte atyre në mësimin e tij: ³ “Dëgjoni! Ja, doli mbjellësi të mbjellë. ⁴ Dhe ndodhi që kur hidhte farën, një pjesë e farës ra gjatë rrugës dhe zogjtë e qiellit erdhën dhe e hëngrën. ⁵ Një pjesë tjetër ra në gurishte, ku nuk kishte shumë dhe dhe mbiu menjëherë, sepse s’kishte një tokë të thellë. ⁶ Por, kur doli dielli, u dogj; dhe me që nuk kishte rrënjë, u tha. ⁷ Një pjesë tjetër ra midis ferrave; ferrat u rritën, e mbyten dhe nuk dha fryt. ⁸ Një pjesë tjetër ra në tokë të mirë, dhe solli fruit që rritej, dhe u zhvillua për të dhënë njëra tridhjetë, tjetra gjashtdhjetë dhe tjetra njëqind”. ⁹ Pastaj ai u tha atyre: “Kush ka veshë për të dëgjuar, le të dëgjojë!”. ¹⁰ Tani kur ishte vetëm, ata që i rrinin përreth bashkë me të dymbëdhjetët e pyetën për shëmbëlltyrën. ¹¹ Dhe ai u tha atyre: “Juve u është dhënë të njihni misterin e mbretërisë së Perëndisë; kurse atyre që janë përjashta të gjitha këto jepen me shëmbëlltyra, ¹² që: “Duke parë, të shohin, por të mos vën re; edhe duke dëgjuar, të dëgjojnë, por të mos kuptojnë, se mos pendohen dhe mëkatet u falen””. ¹³ Pastaj u tha atyre: “Nuk e kuptoni këtë shëmbëlltyrë? Po atëherë si do t’i kuptoni të gjitha shëmbëlltyrat e tjera? ¹⁴ Mbjellësi mbjell fjalën. ¹⁵ Ata gjatë rrugës janë ata në të cilët mbillet fjala; por pasi e kanë dëgjuar atë, vjen menjëherë Satanai dhe ua heq fjalën e mbjellë në zemrat e tyre. ¹⁶ Po ashtu ata që e marrin farën mbi një gurishte janë ata që, kur e kanë dëgjuar fjalën, e pranojnë menjëherë me gëzim; ¹⁷ por nuk kanë rrënjë në vetvete, dhe janë të përkohshëm; dhe kur vjen mundimi ose përndjekja për shkak të fjalës, skandalizohen menjëherë. ¹⁸ Ata përkundrazi të cilët e marrin farën midis ferrave, janë ata që e dëgjojnë fjalën, ¹⁹ por shqetësimet e kësaj bote, mashtrimet e pasurisë dhe lakmitë për gjëra të

tjera që hynë, e mbyten fjalën dhe ajo bëhet e pafrytshme. ²⁰ Kurse ata që e morën farën në tokë të mirë, janë ata që e dëgjojnë fjalën, e pranojnë dhe japin fryt: një tridhjetë, tjetri gjashtëdhjetë dhe tjetri njëqind”. ²¹ Pastaj u tha atyre: “A merret vallë llamba për ta vënë nën babunë ose nën shtrat? A nuk vihet mbi dritëmbajtësen? ²² Sepse nuk ka asgjë të fshehtë që të mos zbulohet, as kurrëgjë sekrete që të mos dalin në dritë. ²³ Kush ka veshë për të dëgjuar, le të dëgjojë!” ²⁴ Dhe u tha atyre: “Vini re atë që dëgjoni. Me atë masë që ju matni, do t’iu matet juve; edhe juve që dëgjoni do t’iu jepet edhe më. ²⁵ Sepse atij që ka, do t’i jepet, por atij që s’ka, do t’i merret edhe ajo që ka. ²⁶ Tha akoma: “Mbretëria e Perëndisë është si një njeri që hedh farën në dhe. ²⁷ Dhe natën dhe ditën, ndërsa ai fle dhe çohet, fara mbin dhe rritet, pa e ditur ai se si. ²⁸ Sepse dheu prodhon vetvetiu më parë kërcellin, pastaj kallirin, dhe më në fund kallirin plot me kokrra. ²⁹ Dhe kur fryti piqet, menjëherë korrësi i vë drapërin, sepse erdhi koha e korrjes. ³⁰ Edhe tha: Me se ta krahasojmë mbretërinë e Perëndisë? Ose me çfarë shëmbëlltyre ta paraqesim? ³¹ Ajo i ngjan farës së sinapit, që, kur është mbjellë në dhe, është më e vogla nga të gjitha farërat që janë mbi dhe; ³² por, pasi mbillet, rritet dhe bëhet më e madhe se të gjitha barishtet; dhe lëshon degë aq të mëdha, sa zogjtë e qiellit mund të gjejnë strehë nën hijen e saj”. ³³ Dhe me shumë shëmbëlltyra të tilla, u shpallte atyre fjalën, ashtu si ata ishin në gjendje ta kuptojnë. ³⁴ Dhe nuk u fliste atyre pa shëmbëlltyra, ndërsa dishepujve të tij, veçmas, u shpjegonte çdo gjë. ³⁵ Tani po atë ditë, si u ngrys, u tha atyre: “Kalojmë te bregu matanë! ³⁶ Dhe dishepujt, si e nisën popullin, e morrën me vete Jezusin, ashtu si ishte, në barkë. Me të ishin edhe disa barka të tjera të vogla. ³⁷ Ndërkaq shpërtheu një furtunë e madhe dhe valët përplaseshin mbi barkë aq shumë sa ajo po mbushej. ³⁸ Ai ndërkaq po flinte në këmbë mbi një jastëk. Ata e zgjuan dhe i thanë: “Mësues, a nuk merakosesh që ne po marrim fund?”. ³⁹ Dhe ai si u zgjua, e qortoi erën dhe i foli detit: “Pusho dhe fashitu!”. Dhe era pushoi dhe u bë qetësi e madhe. ⁴⁰ Atëherë u tha atyre: “Pse jeni ju aq frikacakë? Vallë, si nuk keni besim?”. ⁴¹ Dhe ata i zuri një frikë e madhe dhe i thoshnin njëritjetrit: “Vallë, kush është ky, që po i binden edhe era edhe deti?”.

5

¹ Kështu arritën në bregun tjetër të detit, në krahinë e Gadarenasve. ² Dhe, sapo Jezusi zbriti nga barka, menjëherë i doli përpara nga varrezat një njeri i pushtuar nga një frymë e ndyrë, ³ i cili banonte në varreza dhe kurrkush s’kishte mundur ta lidhë, qoftë edhe me zinxhirë. ⁴ Shpesh herë, pra, e kishin lidhur me pranga e zinxhirë; por ai gjithnjë i thyente zinxhirët dhe i këpuste prangat; dhe kurrkush nuk e kishte bërë dot zap. ⁵ Vazhdimisht, natën dhe ditën, nëpër varre e mbi male, shkonte duke bërtitur dhe duke e rrahur veten me gurë. ⁶ Tani kur e pa Jezusin prej së largu, ai u turr dhe ra përmbys përpara tij, ⁷ dhe me një britmë të madhe tha: “Ç’ka ndërmjet mes nesh dhe teje, o Jezus, Bir i Perëndisë të shumë të lartit? Unë të përgjërohem në emrin e Perëndisë, mos më mundo!;”. ⁸ Sepse ai i kishte thënë: “Frymë e ndyrë, dil prej këtij njeriu!”. ⁹ Atëhere Jezusi e pyeti: “Cili është emri yt?”. Dhe ai u përgjigj duke thënë: “Unë quhem Legion, sepse jemi shumë”. ¹⁰ Dhe i lutej me të madhe që ai të mos i përzinte nga ajo krahinë. ¹¹ Tani aty ishte, në brinjë të malit, një

tufë e madhe derrash që kulloste. ¹² Atëhere gjithë demonët e lutën duke thënë: “Na dërgo në derrat, që të hymë në ta”. ¹³ Dhe Jezusi menjëherë u lejoi atyre; atëherë frymërat e ndyra mbasi dolën, hynë në derrat dhe tufa u hodh poshtë nga greminat në det; ishin afërsisht dymijë krerë, dhe u mbytën në det. ¹⁴ Atëherë ata që i kullotnin derrat ikën dhe e përhapën lajmin në qytet e nëpër fshatra; dhe njerëzit erdhën për të parë çfarë kishte ndodhur. ¹⁵ Kur erdhën te Jezusi, panë të idemonizuarin ulur, të veshur dhe me mendje në rregull, atë që ishte idemonizuar nga Legjoni, dhe kishin frikë. ¹⁶ Dhe ata që e kishin parë ngjarjen u treguan atyre se çfarë i kishte ngjarë të idemonizuarit dhe çështjen e derrave. ¹⁷ Atëhere ata filluan t’i luten Jezusit që të largohej nga krahina e tyre. ¹⁸ Kur ai po hynte në barkë, ai që kishte qenë i idemonizuar i lutej që të mund të rrinte me të; ¹⁹ por Jezusi nuk e lejoi, madje i tha: “Shko në shtëpinë tënde, te të tut dhe u trego atyre çfarë gjërash të medha bëri Zoti dhe si pati mëshirë për ty”. ²⁰ Dhe ai shkoi dhe nisi të predikojë nëpër Dekapolis për të gjitha ato që i kishte bërë Jezusi; të gjithë u mrrekulluan. ²¹ Dhe kur Jezusi kaloi përsëri në bregun tjetër me barkë, një turmë e madhe u mblodh rreth tij; dhe ai qëndroi në breg të detit. ²² Atëhere erdhi një nga krerët e sinagogës, me emër Jair, që, kur e pa, i ra ndër këmbë, ²³ dhe ju lut me të madhe duke thënë: “Ime bijë është duke dhënë shpirt; eja, vëri duart mbi të që të shërohet dhe të jetojë!”. ²⁴ Dhe ai shkoi me të. Një turmë e madhe e ndiqte dhe shtyhej rreth tij. ²⁵ Tani një grua që kishte një fluks gjaku që prej dymbëdhjetë vjetësh ²⁶ dhe kishte vuajtur shumë nga ana e mjekëve të ndryshëm duke shpenzuar gjithë pasurinë e vet pa kurrfarë dobie, madje duke u bërë më keq, ²⁷ kur dëgjoi të flitej për Jezusin, u fut në turmë dhe pas shpinës preku rrobën e Jezusit, ²⁸ sepse thoshte: “Nëse vetëm ia prek rroben e tij, do të shërohem”. ²⁹ Dhe menjëherë rrjedha e gjakut iu ndal dhe ajo ndjeu në trupin e vet se u shërua nga ajo sëmundje. ³⁰ Por menjëherë Jezusi, duke e ndjerë në vete që një fuqi kishte dalë prej tij, u kthye midis turmës, tha: “Kush m’i preku rrobat? ³¹ Dhe dishepujt e vet i thanë: “A nuk po e sheh që turma po të shtyhet nga të gjitha anët dhe ti thua: “Kush më preku?”. ³² Por ai vështronte rreth e qark për të parë atë që bëri këtë. ³³ Atëhere gruaja, plot frikë e duke u dridhur, duke ditur se ç’i kishte ndodhur, erdhi dhe i ra ndër këmbë dhe i tha gjithë të vërtetën. ³⁴ Dhe ai i tha: “Bijë, besimi yt të shëroi; shko në paqe dhe jë e shëruar nga sëmundja jote!”. ³⁵ Ndërsa Jezusi ende po fliste, erdhën disa nga shtëpia e kryetarit të sinagogës duke thënë: “Jote bijë ka vdekur; pse e bezdis akoma Mësuesin?”. ³⁶ Por Jezusi, sapo dëgjoi ç’u tha, i tha kryetarit të sinagogës: “Mos ki frikë, vetëm ki besim!”. ³⁷ Dhe nuk lejoi që ta ndiqte kurrkush tjetër, përveç Pjetrit, Jakobit, dhe Gjonit, vëllait të Jakobit. ³⁸ Dhe mbasi arriti në shtëpinë e kryetarit të sinagogës, pa një rrëmujë të madhe dhe njerëz që qanin dhe ulërinin me të madhe. ³⁹ Hyri dhe u tha atyre: “Pse bërtitni e qani? Vajza nuk ka vdekur, por fle”. ⁴⁰ Dhe ata e përqeshën, por ai, mbasi i nxori jashtë të gjithë, mori me vete atin dhe nënën e vajzës dhe ata që qenë me atë, dhe hyri atje ku dergjej vajza. ⁴¹ E mori, pra, për dore vajzën dhe i tha: “Talitha kumi”, që e përkthyer do të thotë: “Vajzë, ty po të them: Çohu!”. ⁴² Dhe menjëherë vajza u ngrit dhe filloi të ecë. Ajo ishte në fakt dymbëdhjetë vjeçe. Dhe ata u habitën me habi të madhe. ⁴³ Por ai urdhëroi rreptësisht që askush të mos e marrë vesh; pastaj urdhëroi që t’i japin vajzës të hajë.

6

¹ Pastaj doli prej andej dhe erdhi në vendlindjen e tij, dhe dishepujt e vet e ndiqnin. ² Dhe kur erdhi e shtuna, filloi t'i mësojë në sinagogë. Dhe shumë, kur e dëgjonin, habiteshin dhe thoshnin: "Nga i vijnë këtyrë këto? Vallë ç'dituri është kjo që i është dhënë? Dhe si kryhen këto vepra të mëdha nëpërmjet dorës së tij?" ³ A s'është ky zdrukthëtar i biri Marisë, vëllai i Jakobit, i Joses, i Judës dhe i Simonit? Dhe nuk janë këtu midis nesh motrat e tij?". Dhe skandalizoheshin për shkak të tij. ⁴ Por Jezusi u tha atyre: "Asnjë profet s'është i përbuzur përveç në vendlindjen e tij, në farefisën e vet dhe në shtëpinë e vet". ⁵ Dhe nuk mundi të kryejë aty asnjë vepër të pushtetshme, përveçse shëroi disa të lëngatë, duke vënë mbi ta duart. ⁶ Dhe çuditej për mosbesimin e tyre; dhe dilte nëpër fshatra përreth e i mësonte. ⁷ Pastaj ai i thirri te vetja të dymbëdhjetët dhe filloi t'i dërgojë dy nga dy; dhe u dha pushtet mbi frymët e ndyra. ⁸ Dhe i urdhëroi të mos marrin asgjë tjetër udhës, përveç një shkop vetëm: as trasta, as bukë, as denar në brez; ⁹ dhe të mbathin vetëm sandalet e të mos veshin dy palë tunika. ¹⁰ U tha akoma: "Kudo që të hyni në një shtëpi, rrini aty derisa të largoheni nga ai vend. ¹¹ Në qoftë se disa nuk ju presin dhe nuk ju dëgjojnë, kur të largoheni që andej, shkundni pluhurin nga këmbët tuaja si dëshmi kundër tyre. Në të vërtetë ju them se ditën e gjyqit Sodoma dhe Gomorra do të trajtohen me më shumë tolerancë se sa ai qytet". ¹² Kështu ata shkuan dhe u predikonin njerëzve që të pendoheshin; ¹³ dhe dëbonin shumë demonë dhe vajosnin me vaj shumë të lëngatë dhe i shëronin. ¹⁴ Tani mbreti Herod dëgjoi të flitej për Jezusin, sepse emri i tij ishte bërë i njohur, dhe ai tha: "Ky Gjoni që pagëzonte u ngjall së vdekuri; prandaj në të po veprojnë pushtete çudibërëse". ¹⁵ Disa të tjerë thonin: "Është Elia"; dhe disa të tjerë: "Është një profet, ose si një nga profetët". ¹⁶ Por kur i dëgjoi Herodi të gjitha këto, tha: "Ky Gjoni, të cilin ia pata prerë kokën, u ngjall së vdekuri!". ¹⁷ Në fakt Herodi vet kishte dhënë urdhër të arrestohej Gjoni dhe të mbahej i lidhur në burg për shkak të Herodiadës, gruas së Filipit, vëllait të tij, sepse e kishte marrë për grua. ¹⁸ Gjoni, pra, i thoshte Herodit: "Nuk është e lejueshme të kesh gruan e vëllait tënd!" ¹⁹ Dhe Herodiada e urrente dhe dëshironte ta vriste, por nuk mundte. ²⁰ Herodi, pra, i druhej Gjoni, të cilin e dinte si njeri të drejtë dhe të shenjtë, dhe e mbronte; dhe, mbasi e dëgjonte, kryente shumë gjëra dhe e dëgjonte me dëshirë. ²¹ Por erdhi dita e volitshme dhe Herodi, për ditëlindjen e vet, shtroi një gosti për të mëdhenjtë e tij, për komandantët dhe për parinë e Galileës. ²² Hyri vetë e bija e Herodiadës, kërceu dhe i pëlqeu Herodit e atyre që ishin bashkë me të në tryezë, atëherë mbreti i tha vajzës: "Më kërko ç'të duash dhe unë do të ta jap". ²³ Dhe iu betua: "Gjithçka që të më kërkoksh, do të ta jap, deri gjysmën e mbretërisë sime!". ²⁴ Ajo doli dhe i tha s'emës: "Çfarë duhet t'i kërkoj?" Ajo u përgjigj: "Kokën e Gjon Pagëzorit!". ²⁵ Ajo u kthye menjëherë te mbreti dhe i kërkoj me nxitim: "Unë dëshiroj që ti të më japësh menjëherë, mbi një pjatë, kokën e Gjon Pagëzorit". ²⁶ Dhe mbreti, megjithëse u trishtua shumë nga kjo, nuk deshi të refuzojë për shkak të betimit dhe për respekt të të ftuarve. ²⁷ Kështu mbreti dërgoi menjëherë një roje me urdhër që ti sillnin kokën e Gjoni. ²⁸ Dhe ky shkoi, ia preu kokën në burg, dhe e solli kokën e tij mbi një pjatë, ia dha vajzës dhe vajza ia dha s'emës. ²⁹ Kur dishepujt e Gjoni i dëgjuan këto, erdhën, morën trupin e tij dhe e vunë në varr. ³⁰ Tani

apostujt u mblodhën tek Jezusi dhe i treguan të gjitha ato që kishin bërë dhe i kishin mësuar. ³¹ Dhe ai u tha atyre: “Ejani veçmas në një vend të vetmuar dhe pushoni pak”. Sepse njerëzit që vinin dhe shkonin ishin aq shumë, sa s’u dilte koha as për të ngrënë. ³² U nisën, pra, me një barkë drejt një vend të vetmuar e të mënjeluar. ³³ Porsa turma i pa që u nisën, dhe shumë veta e njohën; dhe nga të gjitha qytetet erdhën aty me këmbë dhe mbërritën përpara tyre; dhe u mblodhën rreth tij. ³⁴ Kur Jezusi doli nga barka, pa një turmë të madhe dhe iu dhimbs, sepse ishin si delet pa bari; dhe nisi t’u mësojë shumë gjëra. ³⁵ Duke qenë se u bë vonë, dishepujt e tij iu afruan dhe i thanë: “Ky vend është i shkretë, dhe tashmë është vonë. ³⁶ Lejoi këta njerëz që të shkojnë në fushat dhe në fshatrat rreth e qark që të blejnë bukë, se s’kanë gjë për të ngrënë”. ³⁷ Por ai, duke iu përgjigjur, u tha atyre: “U jepni ju të hanë!” Ata i thanë: “A duhet të shkojmë ne të blejmë për dyqind denarë bukë dhe t’u japim të hanë?”. ³⁸ Dhe ai u tha atyre: “Sa bukë keni? Shkoni e shikoni”. Ata, mbasi shikuan, thanë: “Pesë bukë e dy peshq”. ³⁹ Atëherë ai i urdhëroi ata që t’i rregullojnë të gjithë, ulur në grupe, mbi barin e njomë. ⁴⁰ Kështu ata u ulën në grupe nga njëqind e nga pesëdhjetë. ⁴¹ Pastaj ai mori pesë bukët dhe dy peshqit, i ngriti sytë nga qielli, i bekoi; i theu bukët dhe ua dha dishepujve të vet, që t’ua shpërndanin atyre; ua ndau gjithashtu dy peshqit të gjithëve. ⁴² Të gjithë hëngrën sa u ngopën. ⁴³ Dhe mblodhën dymbëdhjetë shporta me copa buke dhe me mbetje peshku. ⁴⁴ Ata që hëngrën nga ato bukë ishin pesë mijë burra. ⁴⁵ Menjëherë Jezusi i detyroi dishepujt e vet të hyjnë në barkë dhe t’i prijnë në bregun tjetër drejt Betsaidas, derisa ai ta lejonte turmën. ⁴⁶ Sapo e lejoi, ai iu ngjiti malit për t’u lutur. ⁴⁷ U ngrys, barka ishte në mes të detit dhe ai ishte i vetëm fare në tokë. ⁴⁸ Dhe kur i pa dishepujt që po mundoheshin duke vozitur, sepse era ishte kundër tyre, aty nga roja e katërt e natës, ai u nis drejt tyre duke ecur përmbi det dhe donte t’i kalonte. ⁴⁹ Por ata, kur e panë që po ecte mbi det, menduan se ishte një fantazmë dhe filluan të bërtasin, ⁵⁰ sepse e kishin parë të gjithë dhe ishin trembur; por ai menjëherë filloi të flasë me ta dhe tha: “Merrni zemër, jam unë, mos kini frikë!” ⁵¹ Pastaj hipi në barkë me ta dhe era pushoi; dhe ata mbetën jashtëzakonisht të habitur në veten e tyre dhe u mrekulluan, ⁵² sepse nuk e kishin kuptuar ndodhinë e bukëve, sepse zemra e tyre ishte ngurtësuar. ⁵³ Mbasi kaluan, arritën në krahinën e Gjenasaretit dhe aty e lidhën barkën. ⁵⁴ Dhe kur dolën nga barka, njerëzit e njohën menjëherë ⁵⁵ dhe, duke përshkuar me vrap mbarë krahinën përreth, filluan të sjellin të sëmurë në vigje, kudo që dëgjonin se gjendej; ⁵⁶ dhe kudo ku ai vinte, në fshatra, në qytete a në lagje, njerëzit i vendosnin të lënguarit në sheshe dhe e lutnin që të paktën të mund të preknin cepin e rrobes së tij; dhe të gjithë ata që e preknin, shëroheshin.

7

¹ Atëherë rreth tij u mblodhën farisenjtë dhe disa skribë që kishin ardhur nga Jeruzalemi. ² Ata vunë re se disa nga dishepujt e tij po hanin bukë me duar të papastrat, domethënë të palara, dhe i paditën. ³ Në fakt farisenjtë dhe të gjithë Judenjtë nuk hanë pa i larë më parë me shumë kujdes duart, duke iu përmbytur traditës së pleqve; ⁴ dhe, kur kthehen nga tregu, nuk hanë pa u pastruar më parë. Ka shumë gjëra të tjera që ata duhet të respektojnë për shkak të traditës: larjen e kupave, të brokave, të

enëve prej bakri dhe të shtretërve. ⁵ Pastaj farisenjtë dhe skribët e pyetën: “Përse dishepujt e tu nuk sillen sipas traditës së pleqve, por hanë bukë pa i larë duart?”. ⁶ Por ai duke u përgjigjur u tha atyre: “Mirë profetizoi Isaia për ju, hipokritë, siç është shkruar: “Ky popull me buzë më nderon, por zemra e tyre rri larg meje. ⁷ Por kot më bëjnë një kult, duke mësuar doktrina, të cilat janë porosi nga njerëzit”. ⁸ Duke lënë pas dore, pra, urdhërimin e Perëndisë, ju i përmbaheni traditës së njerëzve: larje brokash dhe kupash; dhe bëni shumë gjëra të tjera të ngjashme”. ⁹ U tha atyre akoma: “Ju jeni të shkathët për të anuluar urdhërimin e Perëndisë, për të zbatuar traditën tuaj. ¹⁰ E në fakt Moisiu tha: “Ndero atin tënd dhe nënën tënde”, dhe: “Ai që mallkon atin ose nënën, të dënohet me vdekje”. ¹¹ Por ju thoni: “Në qoftë se dikush i thotë atit të vet ose nënës së vet: Gjithçka që mund të bëjë për ty është kurban, domethënë një ofertë Perëndisë”, ¹² nuk e lejoni atë të bëjë asgjë për atin e vet ose për nënën e vet, ¹³ duke e anuluar kështu fjalën e Perëndisë me traditën tuaj, që ju e keni trashëguar. Dhe ju po bëni shumë gjëra të tjera të ngjashme”. ¹⁴ Pastaj thirri gjithë turmën rreth vetes dhe i tha: “Më dëgjoni të gjithë dhe kuptoni: ¹⁵ Nuk ka asgjë jashtë njeriut që, duke hyrë në të, mund ta ndotë atë; përkundrazi janë ato gjëra që dalin prej tij që e ndotin. ¹⁶ Kush ka veshë për të dëguar, le të dëgjojë! ¹⁷ Më pas, kur ai u kthye në shtëpi, larg turmës, dishepujt e vet e pyetën për kuptimin e shëmbëlltyrës. ¹⁸ Dhe ai u tha atyre: “Edhe ju qënkeni kaq të pamend? A nuk e kuptoni se çdo gjë që nga jashtë hyn te njeriu nuk mund ta ndotë, ¹⁹ sepse nuk i hyn në zemër, por në bark, dhe pastaj jashtëqitet në gjiriz?”. Duke folur kështu, ai i deklaroi të pastra të gjitha ushqimet. ²⁰ Tha akoma: “Ajo që del nga njeriu, e bën atë të ndotur. ²¹ Sepse nga brenda, domethënë nga zemra e njeriut, dalin mendimet e mbrapshta, shkeljet e kurorës, kurvërimi, vrasjet, ²² vjedhjet, lakmitë, ligësitë, mashtrimet, pafytyrësia, smira, blasfemia, kryelartësia, budallallëku. ²³ Të gjitha këto të mbrapshta dalin nga brenda dhe e ndotin njeriut”. ²⁴ Pastaj u nis që andej dhe shkoi në krahinën e Tiros dhe të Sidonit; hyri në një shtëpi dhe donte që askush të mos e dinte, por nuk mundi të qëndrojë i fshehur. ²⁵ Në fakt një grua, vajza e së cilës kishte një frymë e ndyrë, duke dëguar për Jezusin, erdhi dhe u hodh para këmbëve të tij. ²⁶ Tani ajo grua ishte greke, me prejardhje sirofenikase; dhe iu lut që ta dëbonte demonin nga e bija; ²⁷ por Jezusi i tha: “Lëri më parë fëmijët të ngopen, sepse nuk është mirë të merret buka e fëmijëve e t’u hidhet këlyshëve të qenve”. ²⁸ Por ajo u përgjigj dhe i tha: “Mirë po flet, o Zot, por edhe këlyshët nën tryezë hanë thërimet e fëmijëve!” ²⁹ Atëherë ai i tha: “Për këtë fjalën tënde, shko; demoni doli nga vajza jote!”. ³⁰ Dhe ajo, kur u kthye në shtëpinë e vet, e gjeti të bijën në shtrat, dhe demoni i kishte dalë. ³¹ Mbas i nis përsëri nga krahina e Tiros dhe e Sidonit, Jezusi arriti te deti i Galileesë, në mes të krahinës së Dekapolit. ³² Dhe i paraqitën një të shurdhët që mezi fliste, dhe iu lutën t’i vërë duart mbi të. ³³ Si e mori veçmas, larg turmës, ia shtiu gishtrinj të në vesh dhe mbasi e pështyu ia preku gjuhën. ³⁴ Pastaj i drejtoi sytë nga qielli, psherëtiu dhe i tha: “Effatha”, që do të thotë: “Hapu!”. ³⁵ Dhe menjëherë iu hapën veshët, iu zgjidh nyja e gjuhës dhe foli rrjedhshëm. ³⁶ Dhe Jezusi i urdhëroi ata që të mos i tregojnë askujt; por sa më tepër ua ndalonte, aq më tepër ata e përhapnin. ³⁷ Dhe, të habitur shumë, thonin: “Ai çdo gjë e ka bërë mirë:

ai i bën që të shurdhët të dëgjojnë dhe memecët të flasin!”.

8

¹ Në ato ditë, duke qenë se u mblodh një turmë shumë e madhe dhe s’kishin ç’të hanin, Jezusi i thirri dishepujt e vet dhe u tha atyre: ² “Kam mëshirë për këtë turmë, sepse u bënë tri ditë që po rri me mua, dhe nuk ka ç’të hajë. ³ Dhe po t’i nis të pa ngrënë në shtëpitë e tyre, do të mbeten udhës; disa prej tyre kanë ardhur që nga larg”. ⁴ Dhe dishepujt e tij iu përgjigjën: “Si do të mund t’i ngopte me bukë këta dikush, këtu në shkretëtirë?”. ⁵ Dhe ai i pyeti: “Sa bukë keni?”. Ata i thanë: “Shtatë”. ⁶ Atëherë ai e urdhëroi turmën të ulet për tokë; dhe mori të shtatë bukët, falënderoi, i theu dhe ua dha dishepujve të vet që t’ia shpërndajnë turmës; dhe ata ia shpërndanë. ⁷ Kishin edhe disa peshq të vegjël; mbasi i bekoi, urdhëroi që edhe ata t’i shpërndahen turmës. ⁸ Kështu ata hëngrën dhe u ngopën; dhe dishepujt çuan shtatë kosha me copat që tepruan. ⁹ Ata që hëngrën ishin rreth katër mijë veta; pastaj i lejoi. ¹⁰ Dhe menjëherë hipi në barkë me dishepujt e vet dhe shkoi në rrethinën e Dalmanutës. ¹¹ Atëherë erdhën farisenjtë dhe nisën të diskutojnë me të, duke i kërkuar një shenjë nga qielli për ta vënë në provë. ¹² Por ai, duke psherëtirë në frymë, tha: “Përse ky brez kërkon një shenjë? Në të vërtetë po ju them se këtij brezi nuk do t’i jepet asnjë shenjë”. ¹³ Atëherë i la, hipi përsëri në barkë dhe kaloi në bregun tjetër. ¹⁴ Tani dishepujt kishin harruar të marrin bukë me vete, dhe në barkë s’kishin asgjë përveç një buke. ¹⁵ Dhe Jezusi i qortoi duke thënë: “Kini kujdes, ruhuni nga majaja e farisenjve dhe nga majaja e Herodit!”. ¹⁶ Por ata diskutonin midis tyre duke thënë: “Nuk kemi bukë”. ¹⁷ Jezusi e vuri re dhe u tha: “Përse diskutoni që s’keni bukë? Ende nuk po e kuptoni e nuk e merrni vesh? Ende e keni zemrën të ngurtë? ¹⁸ Keni sy dhe nuk shihni, keni veshë dhe nuk dëgjoni? Dhe nuk po mbani mend? ¹⁹ Kur ndava të pesë bukët për të pesë mijtë, sa kosha plot me copa mblodhët?”. Ata thanë: “Dymbëdhjetë”. ²⁰ “Po kur theva të shtatë bukët për të katër mijtët, sa shporta plot me bukë mblodhët?”. Dhe ata thanë: “Shtatë”. ²¹ Dhe ai u tha atyre: “Po si, ende nuk po kuptoni?”. ²² Pastaj arriti në Betsaida; dhe i prunë një të verbër e iu lutën ta prekte. ²³ Atëherë e mori për dore të verbërin, e nxori jashtë fshatit dhe, pasi i pështyu në sy dhe vuri duart mbi të, e pyeti nëse shihte gjë. ²⁴ Dhe ai, duke hapur sytë, tha: “Po shoh njerëz si pemë që ecin”. ²⁵ Atëherë Jezusi i vuri përsëri duart mbi sytë dhe e bëri të shikojë lart; dhe atij iu kthye të parit dhe shikonte qartë gjithçka. ²⁶ Dhe Jezusi e nisi të shkojë në shtëpinë e tij duke i thënë: “Mos hyr në fshat dhe mos ia trego askujt në fshat”. ²⁷ Pastaj Jezusi shkoi bashkë me dishepujt e vet ndër fshatrat e Cesaresë së Filipit; dhe gjatë rrugës i pyeti dishepujt e vet duke u thënë atyre: “Kush thonë njerëzit se jam unë?”. ²⁸ Ata u përgjigjën: “Disa Gjon Pagëzori, të tjerë Elia, dhe të tjerë një nga profetët”. ²⁹ Dhe ai u tha atyre: “Po ju, kush thoni se jam?”. Dhe Pjetri, duke iu përgjigjur i tha: “Ti je Krishti”. ³⁰ Atëherë ai i urdhëroi rreptësisht që të mos i tregojnë askujt për të. ³¹ Pastaj nisi t’u mësojë atyre se Birit të njeriut i duhet të vuajë shumë gjëra, do të hidhet poshtë nga pleqtë, nga krerët e priftërinjve dhe nga skribët; se do të vritet dhe pas tri ditësh do të ringjallet. ³² Dhe ai i tha këto gjëra haptas. Atëherë Pjetri e mori mënjandë dhe filloi ta qortojë. ³³ Por ai u kthye, shikoi dishepujt e vet dhe e qortoi Pjetrin, duke thënë: “Largohu

nga unë, Satana, se ti nuk ke shqisën për gjërat e Perëndisë, por për gjërat e njerëzve!”.³⁴ Pastaj e thirri pranë vetes turmën me dishepujt e vet dhe iu tha: “Kushdo që don të vijë pas meje, të mohojë vetveten, të marrë kryqin e vet dhe të më ndjekë,³⁵ sepse ai që don të shpëtojë jetën e vet, do ta humbasë; por ai që do të humbasë jetën e vet për hirin tim e për ungjillin, do të shpëtojë.”³⁶ Ç’dobi do të ketë njeriu të fitojë gjithë botën, nëse më pas do të humbë shpirtin e vet?³⁷ Ose çfarë mund të japë njeriu në shkëmbim të shpirtit të vet?³⁸ Sepse kujtdo që do t’i vijë turp për mua dhe për fjalët e mia në mes të këtij brezi kurorëshkelës dhe mëkatar, për atë do t’i vijë turp edhe Birit të njeriut, kur të arrijë në lavdinë e Atit të vet, me engjëjt e shenjtë”.

9

¹ Pastaj u tha atyre: “Në të vërtetë ju them se midis jush që jeni këtu ka disa që nuk do ta shijojnë vdekjen para se të shohin të vijë me fuqi mbretëria e Perëndisë”.² Mbas gjashtë ditësh Jezusi mori me vete Pjetrin, Jakobin e Gjonin dhe i çoi në vetmi, vetëm ata, mbi një mal të lartë; dhe u shpërfytyrua përpara tyre.³ Dhe rrobat e tij u bënë të shndritshme dhe krejt të bardha, si bora, më të bardha nga sa nuk mund t’i zbardhojë asnjë rrobalarës mbi tokë.⁴ Dhe atyre iu shfaqën Elia me Moisiun, që po bisedonin me Jezusin.⁵ Atëherë Pjetri e mori fjalën dhe i tha Jezusit: “Mësues, për ne është mirë të jemi këtu; bëjmë, pra, tri çadra: një për ty, një për Moisiun dhe një për Elian!”.⁶ Në fakt ai nuk dinte çfarë thoshte, sepse ata ishin të trembur.⁷ Pastaj erdhi një re dhe i mbuloi me hijen e vet; dhe nga reja doli një zë që tha: “Ky është Biri im i dashur; dëgjojeni!”.⁸ Dhe menjëherë ata shikuan rreth e qark, por nuk panë më asnjëri, përveçse Jezusi fill i vetëm me ta.⁹ Tani kur po zbrisnin nga mali, Jezusi i urdhëroi të mos i tregojnë askujt gjërat që kishin parë, derisa i Biri i njeriut të ringjallej prej së vdekuri.¹⁰ Ata e mbajtën porosinë dhe diskutonin mes tyre se ç’do të thoshte të ringjallej prej së vdekuri.¹¹ Pastaj e pyetën duke thënë: “Përse skribët thonë se më parë duhet të vijë Elia?”.¹² Dhe ai, duke u përgjigjur, u tha atyre: “Elia me të vërtetë duhet të vijë më parë dhe të rivendosë çdo gjë; por, ashtu siç është shkruar për Birin e njeriut, ai duhet të vuajë shumë gjëra dhe të përçmohet.¹³ Por unë po ju them se Elia erdhi dhe me të bënë ç’dëshën, ashtu siç është shkruar për të”.¹⁴ Mbasi u kthye te dishepujt, pa një turmë të madhe rreth tyre dhe disa skribë që po grindeshin me ta.¹⁵ Dhe menjëherë e gjithë turma, kur e pa, u habit dhe erdhi me vrap për ta përshëndetur.¹⁶ Atëherë ai i pyeti skribët: “Për çfarë po diskutoni me ta?”.¹⁷ Dhe dikush nga turma, duke u përgjigjur, tha: “Mësues, të prura djalin tim që ka një frymë memece,¹⁸ dhe e kap kudo, e përplas dhe ai shkumon, kërcëllon dhëmbët dhe i ngrijnë gjymtyrët. Dhe u thashë dishepujve të tu ta dëbojnë, por ata s’e bënë dot.”¹⁹ Dhe ai duke u përgjigjur tha: “O brez që s’beson, deri kur do të jem me ju? Deri kur do t’ju duroj? Ma sillni këtë!”.²⁰ Dhe ata ia prunë. Por, sapo e pa, fryma e përplasi me forcë dhe fëmija, që kishte rënë përtokë, rrokullisej duke shkumuar.²¹ Dhe Jezusi e pyeti babanë e atij: “Sa kohë ka që i ndodh kështu?”. Dhe ai tha: “Që në fëmijëri.²² Shpesh e ka hedhur në zjarr dhe në ujë për ta shkatërruar por, nëse mund të bësh diçka, ki mëshirë për ne dhe na ndihmo!”.²³ Dhe Jezusi i tha: “Nëse ti mund të besosh, çdo gjë është e mundshme për atë që beson”.²⁴ Menjëherë babai i fëmijës,

duke bërëtitur me lot, tha: “Unë besoj, o Zot, ndihmo mosbesimin tim”.²⁵ Atëherë Jezusi, duke parë se po vinte turma me vrap, e qortoi frymën e ndyrë duke thënë: “O frymë memece dhe e shurdhët, unë po të urdhëroj, dil prej tij dhe mos hyr më kurrë tek ai!”.²⁶ Dhe demoni, duke bërëtitur dhe duke e sflitur fort, doli prej tij. Dhe fëmija mbeti si i vdekur, saqë shumë njerëz thoshin: “Ka vdekur”.²⁷ Por Jezusi e zuri për dore, e ngriti dhe ai u çua në këmbë.²⁸ Kur Jezusi hyri në shtëpi, dishepujt e vet e pyetën veçmas: “Përse ne nuk mundëm ta dëbojmë?”.²⁹ dhe ai u tha atyre: “Ky lloj frymërash nuk mund të dëbohet ndryshe, përveç, se me lutje dhe agjërim”.³⁰ Mbasi u nisën prej andej, kaluan nëpër Galile; dhe ai nuk donte që ta merrte vesh njeri.³¹ Ai, në fakt, i mësonte dishepujt e vet dhe u thoshte atyre: “Së shpejti Biri i njeriut do të dorëzohet në duart e njerëzve dhe ata do ta vrasin; dhe, pasi të jetë vvarë, ai do të ringjallet ditën e tretë”.³² Por ata nuk i kuptonin këto fjalë dhe kishin frikë ta pyesnin.³³ Dhe arritën në Kapernaum; dhe kur hyri në shtëpi, i pyeti: “Për çfarë diskutoni ndërmjet jush rrugës?”.³⁴ Dhe ata heshtën, sepse rrugës kishin diskutuar se cili ndër ta ishte më i madhi.³⁵ Atëherë ai u ul, i thirri të dymbëdhjetët dhe u tha atyre: “Nëse dikush don të jetë i pari, le të bëhet i fundit i të gjithëve dhe shërbëtori i të gjithëve”.³⁶ Dhe mori një fëmijë të vogël dhe e vuri në mes të tyre; pastaj e mori në krahë dhe u tha atyre:³⁷ “Cilido që pranon një nga këta fëmijë në emrin tim, më pranon mua; dhe kushdo që më pranon mua, nuk më pranon mua, por atë që më ka dërguar”.³⁸ Atëherë Gjoni mori fjalën dhe i tha: “Mësues, ne pamë një njeri që nuk na ndjek, që i dëbonte demonët në emrin tënd dhe ia ndaluam sepse ai nuk na ndjek”.³⁹ Por Jezusi tha: “Mos ia ndaloni, sepse s’ka njeri që mund të bëjë një vepër të fuqishme në emrin tim, dhe fill pas kësaj të flasë keq për mua.⁴⁰ Sepse kush nuk është kundër nesh, është me ne.⁴¹ Në fakt, kushdo që do t’ju japë të pini një gotë ujë në emrin tim, sepse jeni të Krishtit, në të vërtetë po ju them se me siguri nuk do ta humbasë shpërblimin e vet”.⁴² “Dhe kush do të skandalizojë një nga këta të vegjël që besojnë në mua, do të ishte më mirë për të t’i varet në qafë një gur mulliri dhe të hidhet në det.⁴³ Tani nëse dora jote të skandalizon për mëkat, preje; është më mirë për ty të hysh dorëçung në jetë, sesa të kesh dy duar dhe të shkosh në Gehena, në zjarrin e pashueshëm,⁴⁴ atje ku krimbi i tyre nuk vdes dhe zja-rrin nuk fiket.⁴⁵ Dhe nëse këmba jote të skandalizon për mëkat, preje; është më mirë për ty të hysh i çalë në jetë, se sa të kesh dy këmbë dhe të të hedhin në Gehena, në zjarrin e pashueshëm,⁴⁶ atje ku krimbi i tyre nuk vdes dhe zjarri nuk fiket.⁴⁷ Dhe nëse syri yt të skandalizon për mëkat, nxirre; është më mirë për ty të hysh me një sy në jetë sesa të kesh dy sy dhe të të hedhin në Gehenën e zjarrit,⁴⁸ atje ku krimbi i tyre nuk vdes dhe zja-rrin nuk fiket.⁴⁹ Sepse gjithkush duhet të kripet me zjarr, dhe çdo fli duhet të kripet me kripë.⁵⁰ Kripa është e mirë, por nëse kripa bëhet e amësht, me se do t’i jepni shijen? Kini kripë në vetvete dhe jetoni në paqe njëri me tjetrin!”.

10

¹ Mbasi u nis prej andej, Jezusi shkoi në krahinën e Judesë gjatë Jordanit dhe përsëri u mblodhën rreth tij turma; ai përsëri filloi t’i mësojë, siç e kishte zakon. ² Dhe farisenjtë, për ta vënë në provë, e pyetën: “A është e ligjshme që burri ta lë gruan?”. ³ Dhe ai, duke u përgjigjur, u tha

atyre: “Çfarë ju ka urdhëruar Moisiu?”.⁴ Ata thanë: “Moisiu ka lejuar të shkruhet letra e shkurorezimit dhe ta lësh gruan”.⁵ Dhe Jezusi, duke u përgjigjur, u tha atyre: “Për shkak të ngurtësisë së zemrës suaj ai e shkroi atë rregull; ⁶ por në fillim të krijimit, Perëndia i bëri maskull e femër. ⁷ Për këtë arsye njeriu do ta braktisë babanë e tij dhe nënën e tij dhe do të bashkohet me gruan e tij; ⁸ dhe të dy do të jenë një mish i vetëm; kështu nuk janë më dy, por një mish i vetëm. ⁹ Prandaj njeriu të mos ndajë atë që Perëndia e ka bashkuar!”.¹⁰ Dhe në shtëpi dishepujt e vet e pyetën përsëri për këtë çështje. ¹¹ Atëherë ai u tha atyre: “Ai që lë gruan e vet dhe martohet me një tjetër, shkel kurorën me të. ¹² Po ashtu, nëse gruaja lë burrin e vet dhe martohet me një tjetër, shkel kurorën. ¹³ Atëherë i prunë disa fëmijë të vegjël që ai t'i prekte ata; por dishepujt i qortonin ata që i prunë. ¹⁴ Kur Jezusi e pa këtë, i indinjuar, u tha atyre: “I lini fëmijët e vegjël të vijnë tek unë dhe mos i pengoni, sepse e tyre është mbretëria e Perëndisë. ¹⁵ Në të vërtetë po ju them se kushdo që nuk e pranon mbretërinë e Perëndisë si një fëmijë i vogël, nuk do të hyjë në të”. ¹⁶ Dhe, si i mori në krahë, i bekoi duke vënë duart mbi ta. ¹⁷ Tani kur po bëhej gati për rrugë, i doli përpara dikush me vrap; u gjuhëzua para tij dhe e pyeti: “Mësues i mirë, çfarë duhet të bëj që të trashëgoj jetën e përjetshme?”. ¹⁸ Dhe Jezusi i tha: “Përse më quan i mirë? Askush nuk është i mirë, përveç një të vetmi, domethënë Perëndisë. ¹⁹ Ti i njeh urdhërimet: “Mos shkel kurorën. Mos vrit. Mos vidh. Mos bëj dëshmi të rreme. Mos mashtro. Ndero atin tënd dhe nënën tënde”. ²⁰ Dhe ai, duke iu përgjigjur, i tha: “Mësues, të gjitha këto i kam zbatuar që në fëmijërinë time”. ²¹ Atëherë Jezusi e vështroi në fytyrë, ndjeu dashuri për të dhe i tha: “Një gjë të mungon; shko, shit të gjitha ato që ke dhe jepua të varfërve dhe do të kesh një thesar në qiell; pastaj eja, merre kryqin tënd dhe më ndiq”. ²² Por ai u trishtua për këto fjalë dhe u largua me keqardhje, sepse kishte shumë pasuri. ²³ Atëherë Jezusi, mbasi e hodhi vështrimin përreth, u tha dishepujve të vet: “Sa vështirë është për ata që kanë pasuri të hyjnë në mbretërinë e Perëndisë!”. ²⁴ Dishepujt u habitën shumë nga këto fjalë të tij. Por Jezusi foli përsëri dhe u tha atyre: “O bij, sa e vështirë është që të hyjnë në mbretërinë e Perëndisë ata që mbështeten te pasuria. ²⁵ Është më e lehtë që një deve të kalojë nëpër vrimën e një gjilpëre, se sa të hyjë një i pasur në mbretërinë e Perëndisë”. ²⁶ Dhe ata u çuditën edhe më tepër dhe i thoshin njëri-tjetrit: “Atëherë kush vallë mund të shpëtohet?”. ²⁷ Por Jezusi, duke i ngulur sytë mbi ta, u tha: “Kjo për njerëzit është e pamundur, por jo për Perëndinë, sepse gjithçka është e mundur për Perëndinë”. ²⁸ Atëherë Pjetri e mori fjalën dhe tha: “Ja, ne lamë çdo gjë dhe të kemi ndjekur”. ²⁹ Jezusi, duke u përgjigjur, tha: “Në të vërtetë po ju them që nuk ka asnjëri që të ketë lënë shtëpinë, a vëllezërit a motrat, a atin, a nënën, a fëmijët ose arat për hirin tim dhe për ungjillin, ³⁰ që të mos marrë tani, në këtë kohë, njëqindfish shtëpi, vëllezër, motra, nëna, fëmijë e ara, së bashku me përndjekje, dhe në botën e ardhshme, jeta e përjetshme. ³¹ Por shumë të parë do të jenë të fundit dhe shumë të fundit do të jenë të parët”. ³² Ata ishin në udhëtim për t'u ngjitur në Jeruzalem, dhe Jezusi i paraprinte. Dhe ata ishin të tronditur dhe e ndiqnin me ndrojtje. Dhe ai i mblodhi përsëri të dymbëdhjetët mënjane dhe nisi t'u thotë çfarë do t'i ndodhte: ³³ “Ja, ne po ngjitemi në Jeruzalem dhe Biri i njeriut do t'u dorëzohet krerëve të priftërinjve dhe skribëve; dhe ata do ta

dënojnë me vdekje dhe do ta dorëzojnë në duar të paganëve, ³⁴ të cilët do ta tallin, do ta fshikullojnë, do ta pështyjnë dhe do ta vrasin, por ai, ditën e tretë, do të ringjallet”. ³⁵ Atëherë Jakobi dhe Gjoni, bij të Zebedeut, iu afruan dhe i thanë: “Mësues, ne dëshirojmë që ti të bësh për ne atë që do të të kërkojmë”. ³⁶ Dhe ai u tha atyre: “Çfarë doni të bëj për ju?” ³⁷ Ata i thanë: “Na lejo që të ulemi njëri në të djathtën tënde dhe tjetri në të majtën tënde në lavdinë tënde”. ³⁸ Dhe Jezusi u tha atyre: “Ju nuk dini çfarë kërkon. A mund të pini ju kupën që unë do të pi dhe të pagëzoheni me atë pagëzim me të cilin unë jam pagëzuar?”. Ata i thanë: “Po, mundemi”. ³⁹ Dhe Jezusi u tha atyre: “Vërtetë ju do të pini kupën që unë po pij dhe do të pagëzoheni me atë pagëzim me të cilin jam pagëzuar, ⁴⁰ por nuk më takon mua të vë dikë të ulet në të djathtën time ose në të majtën time, por është për ata për të cilët është përgatitur”. ⁴¹ Kur i dëgjuan këto, të dhjetë të tjerët filluan të indinjohen kundër Jakobit dhe Gjonit. ⁴² Por Jezusi i thirri pranë vetes dhe tha: “Ju e dini që ata që konsiderohen sundues të kombeve i sundojnë ato dhe të mëdhenjtë e tyre ushtrojnë mbi to pushtetin e tyre; ⁴³ por kjo s’duhet të ndodhë midis jush; madje ai nga ju që do të dojë të bëhet i madh, do të jetë shërbëtori juaj; ⁴⁴ dhe kushdo nga ju që do të dojë të jetë i pari, do të jetë skllavi i të gjithëve. ⁴⁵ Sepse edhe Biri i njeriut nuk erdhi që t’i shërbejnë, por për të shërbyer dhe për të dhënë jetën e tij si çmim për shpëngimin e shumë vetave”. ⁴⁶ Kështu arritën në Jeriko. Kur ai po dilte nga Jeriko me dishepujt e tij dhe me një turmë të madhe, biri i Timoteut, Bartimeu i verbër, ishte ulur gjatë rrugës dhe lypte. ⁴⁷ Kur dëgjoi se ai që po kalonte ishte Jezusi Nazareas, filloi të bërtasë dhe të thotë: “Jezus, Bir i Davidit, ki mëshirë për mua!”. ⁴⁸ Shumë e qortonin që të heshte, por ai bërtiste edhe më fort: “Bir i Davidit, ki mëshirë për mua!”. ⁴⁹ Dhe Jezusi qëndroi dhe urdhëroi që ta thërrasin. Ata e thirrën, pra, të verbërin duke i thënë: “Merr zemër, çohu, ai po të thërret!”. ⁵⁰ Atëherë ai hodhi tej rrobën e tij, u ngrit dhe erdhi te Jezusi. ⁵¹ Dhe Jezusi mori fjalën dhe i tha: “Çfarë do që unë të të bëj?”. I verbëri i tha: “Rabboni, që të më kthehet të parit!”. ⁵² Dhe Jezusi i tha: “Shko, besimi yt të shëroi”. Dhe në çast atij iu kthye të parit dhe nisi të ndjekë Jezusin në udhë.

11

¹ Tani kur iu afruan Jeruzalemit, drejt Betfage dhe Betania, afër malit të Ullinjve, Jezusi dërgoi dy nga dishepujt e vet, ² duke u thënë: “Shkoni në fshatin përballë dhe, posa të hyni aty, do të gjeni një kërraç të lidhur, mbi të cilin akoma nuk ka hipur askush; zgjidheni dhe ma sillni. ³ Dhe në se ndokush iu thotë: “Pse po veproni kështu?”, përgjigjuni: “I duhet Zotit. Ai do ta kthejë menjëherë këtu”. ⁴ Ata shkuan dhe e gjetën kërraçin të lidhur afër një dere, në rrugë, dhe e zgjidhën. ⁵ Disa nga të pranishmit u thanë atyre: “Ç’po bëni? Pse po e zgjidhni kërraçin?”. ⁶ Këta iu përgjigjën ashtu si u kishte thënë Jezusi dhe ata i lanë të shkojnë. ⁷ Atëherë ia çuan Jezusit kërraçin, vunë mbi të mantelet e tyre dhe ai u ul mbi të. ⁸ Shumë njerëz i shtronin rrobat e tyre rrugës dhe të tjerë pritnin degë nga pemët dhe i hidhnin rrugës. ⁹ Dhe si ata që pararendnin, edhe ata që ndiqnin Jezusin, thërrisnin dhe thonin: “Hosana! Bekuar është ai që vjen në emër të Zotit! ¹⁰ E bekuar është mbretëria e Davidit, atit tonë, që vjen në emër të Zotit. Hosana në vendet shumë të larta!”. ¹¹ Kështu hyri Jezusi në Jeruzalem

dhe në tempull; dhe, mbasi shikoi mirë çdo gjë, duke qenë se ishte vonë, doli bashkë me të dymbëdhjetët në drejtim të Betanias. ¹² Të nesërmen, kur dolën nga Betania, ai kishte uri. ¹³ Dhe, duke parë nga larg një fik që kishte gjethe, shkoi për të parë në se mund të gjente diçka atje; por, kur iu afrua, s'gjeti asgjë përveç gjetheve, sepse nuk ishte koha e fivqe. ¹⁴ Atëherë Jezusi, duke iu drejtuar fikut, tha: "Askush mos ngrëntë kurrë fryt prej teje përjetë". Dhe dishepujt e tij e dëgjuan. ¹⁵ Kështu arritën në Jeruzalem. Dhe Jezusi, mbasi hyri në tempull, filloi t'i dëbojë ata që shisnin dhe blinin brenda tempullit dhe përmbysi tavolinat e këmbyesve të parave dhe ndenjëset e shitësve të pëllumbave. ¹⁶ Dhe nuk lejoi asnjë që të mbartte sende nëpër tempull. ¹⁷ Dhe i mësonte duke u thënë atyre: "Vallë nuk është shkruar: "Shtëpia ime do të quhet shtëpi e lutjes për të gjithë kombet"? Ju, përkundrazi, e keni bërë shpellë kusarësh!". ¹⁸ Tani skribët dhe krerët e priftërinjve kur i dëgjuan këto fjalë kërkonin mënyrën se si ta vrisnin, por kishin frikë prej tij, sepse gjithë turma ishte e mahnitur nga doktrina e tij. ¹⁹ Dhe kur u bë darkë, Jezusi doli jashtë qytetit. ²⁰ Të nesërmen në mengjes, duke kaluar, panë se fiku ishte tharë me gjithë rrënjë. ²¹ Dhe Pjetri, duke u kujtuar, i tha: "Mësues, ja, fiku që ti mallkove genka tharë". ²² Atëherë Jezusi, duke u përgjigjur, u tha atyre: "Kini besimin e Perëndisë! ²³ Sepse ju them në të vërtetë se nëse dikush do t'i thotë këtij mali: "Luaj vendit dhe hidhu në det", dhe nuk do të ketë dyshime në zemër të vet, por do të besojë se ajo që po thotë do të ndodhë, çdo gjë që të thotë do t'i bëhet. ²⁴ Prandaj po ju them: Të gjitha ato që ju kërkon duke lutur, besoni se do t'i merrni dhe ju do t'i merrni. ²⁵ Dhe kur nisni të luteni, nëse keni diçka kundër ndokujt, faleni, që edhe Ati juaj që është në qiejt, t'ju falë mëkatet tuaja. ²⁶ Por në se ju nuk falni, as Ati juaj, që është në qiejt, nuk do t'ju falë mëkatet tuaja". ²⁷ Pastaj ata erdhën përsëri në Jeruzalem; dhe ndërsa ai po ecte nëpër tempull, krerët e priftërinjve, skribët dhe pleqtë iu afruan, ²⁸ dhe i thanë: "Me ç'pushtet i bën ti këto gjëra? Kush ta dha këtë pushtet për t'i kryer këto gjëra?". ²⁹ Dhe Jezusi, duke u përgjigjur, u tha atyre: "Edhe unë do t'ju pyes diçka; më jepni përgjigje, pra, dhe unë do t'ju them me ç'pushtet i bëj këto gjëra. ³⁰ Pagëzimi i Gjonit a ishte nga qielli apo nga njerëzit? Më jepni përgjigje. ³¹ Ata filluan të arsyetonin midis tyre: "Po të themi "nga qielli", ai do të thotë: "Atëherë pse ju nuk i besuat?". ³² Por po t'i themi "nga njerëzit", kemi frikë nga populli, sepse të gjithë e konsideronin Gjonin se ishte me të vërtetë një profet". ³³ Prandaj, duke iu përgjigjur, i thanë Jezusit: "Nuk e dimë". Dhe Jezusi duke u përgjigjur, u tha atyre: "As unë nuk po ju them se me çfarë pushteti i bëj këto gjëra".

12

¹ Pastaj ai filloi t'u flasë me shëmbëlltyra: "Një njeri mbolli një vresht, e thuri me gardh, gërmoi një vend për të shtrydhur rrushin, ndërtoi një kullë dhe ua besoi disa vreshtarëve dhe pastaj shkoi larg. ² Në kohën e të vjelave dërgoi shërbëtorin të vreshtarët për të marrë prej tyre pjesën e vet të frutave të vreshtit. ³ Por ata e kapën, e rrahën dhe e kthyen duarbosh. ⁴ Ai u nisi përsëri një shërbëtor tjetër, por ata, mbasi e gjuajtën me gurë, e plagosën në kokë dhe e kthyen të turpëruar. ⁵ Përsëri dërgoi edhe një tjetër, por ata e vranë. Më pas dërgoi shumë të tjerë dhe nga këta disa i rrahën, të tjerët i vranë. ⁶ I ngeli edhe një për të dërguar: birin e tij të dashur. Më së

fundi ua dërgoi edhe atë duke thënë: “Për djalin tim do të kenë respekt”.
⁷ Por ata vreshtarë i thanë njeri tjetrit: “Ky është trashëgimtari, e jani ta vrasim dhe do të na mbesë trashëgimia”.⁸ Dhe e kapën, e vranë dhe e hodhën jashtë vreshtit.⁹ Çfarë do të bëjë, pra, i zoti i vreshtit? Ai do të vijë dhe do t’i shfarosë vreshtarët dhe vreshtin do t’ua japë të tjerëve.¹⁰ Po a nuk e keni lexuar këtë shkrim: “Guri, që ndërtuesit e hodhën poshtë, u bë guri i qoshes.¹¹ Kjo është bërë nga Zoti dhe është një gjë e mrekullueshme në sytë tanë?”¹² Atëherë ata kërkuan ta kapin, sepse kuptuan se ai e kishte thënë atë shëmbëlltyrë kundër tyre; por kishin frikë nga turma; dhe e lanë e ikën.¹³ Pastaj i dërguan disa farisenj dhe herodianë për ta zënë në gabim në fjalë.¹⁴ Këta erdhën dhe i thanë: “Mësues, ne e dimë se ti je i vërtetë pa pyetur për njeri, sepse nuk merr parasysh dukjen e njerëzve, por u mëson udhën e Perëndisë sipas së vërtetës. A është e ligjshme t’i paguhet taksa Cezarit apo jo? Duhet t’ia paguajmë apo jo?”¹⁵ Por ai, duke njohur hipokrizinë e tyre, u tha atyre: “Përse më tundoni? Më sillni një denar që ta shoh!”.¹⁶ Ata ia prunë. Dhe ai u tha atyre: “E kujt është kjo fytyrë dhe ky mbishkrim?”. Ata i thanë: “E Cezarit”.¹⁷ Atëherë Jezusi u përgjigj dhe u tha atyre: “I jepni Cezarit atë që është e Cezarit, dhe Perëndisë atë që është e Perëndisë”. Dhe ata u çuditën nga ai.¹⁸ Pastaj iu paraqitën disa saducenj, të cilët thonë se nuk ka ringjallje, dhe e pyetën duke thënë: “Mësues, Moisiu na la të shkruar që, nëse vdes vëllai i dikujt dhe e lë gruan pa fëmijë, vëllai i tij duhet të martohet me të venë për t’i lindur pasardhës vëllait të tij.²⁰ Tani ishin shtatë vëllezër; i pari u martua dhe vdiq pa lënë fëmijë.²¹ E mori, pra, i dyti, por edhe ky vdiq pa lënë fëmijë; po kështu i treti.²² Që të shtatë e morën për grua dhe vdiqën pa lënë fëmijë. E fundit, pas të gjithëve, vdiq edhe gruaja.²³ Në ringjallje, pra, kur të ringjallen, gruaja e kujt do të jetë ajo? Sepse që të shtatë e patën grua”.²⁴ Jezusi, duke u përgjigjur, tha atyre: “A nuk është pikërisht për këtë që jeni në gabim, sepse nuk i njihni as shkrimet as pushtetin e Perëndisë?²⁵ Sepse kur njerëzit do të ringjallen së vdekuri, as do të martohen as do të martojnë, por do të jenë si engjëjt në qiell.²⁶ Sa për ringjalljen e të vdekurve, a nuk keni lexuar në librin e Moisiut se si foli Perëndia nga ferrishta duke thënë: “Unë jam Perëndia i Abrahamit, Perëndia i Isakut dhe Perëndia i Jakobit”?²⁷ Ai nuk është Perëndia i të vdekurve, por Perëndia i të gjallëve. Ju, pra, po gaboni shumë”.²⁸ Atëherë një nga skribët që e kishte dëgjuar diskutimin e tyre, duke kuptuar se ai u ishte përgjigjur mirë, iu afrova dhe e pyeti: “Cili është i pari i të gjithë urdhërimeve?”.²⁹ Dhe Jezusi u përgjigj: “Urdhërimi i parë i të gjithëve është: “Dëgjo, o Izrael: Zoti, Perëndia ynë, është i vetmi Zot”,³⁰ dhe: “Duaje Zotin, Perëndinë tënd, me gjithë zemrën tënde, me gjithë shpirtin tënd, me gjithë mendjen tënde e me gjithë forcën tënde!”. Ky është i pari urdhërim.³¹ Dhe i dyti i ngjan këtij: “Duaje të afërmin tënd porsivetveten”. Nuk ka urdhërim tjetër më të madh se këta”.³² Atëherë skribi i tha: “Mirë, Mësues. The, sipas së vërtetës, se ka vetëm një Perëndi dhe s’ka asnjë tjetër përveç tij; ³³ dhe ta duash me gjithë zemër, me gjithë mendje, me gjithë shpirt dhe me gjithë forcë, dhe ta duash të afërmin porsivetvetja vlen më tepër se sa gjithë olokaustet dhe flijimet”.³⁴ Dhe Jezusi, duke parë se ai ishte përgjigjur me mend, i tha: “Ti nuk je larg nga mbretëria e Perëndisë”. Dhe kurrkush nuk guxoi më ta pyesë.³⁵ Dhe Jezusi, duke i mësuar në tempull,

tha: “Vallë, si mund të thonë skribët se Krishti është Bir i Davidit? ³⁶ Sepse vetë Davidi, nëpërmjet Frymës së Shenjtë, tha: “Zoti i ka thënë Zotit tim: Ulu në të djathtën time, derisa t’i bëj armiqhtë e tu stol të këmbëve të tua”. ³⁷ Vetë Davidi, pra, e quan Zot; si mund të jetë vallë bir i tij?”. Dhe pjesa më e madhe e dëgjonte me ëndje. ³⁸ Dhe ai u thoshte atyre në doktrinën e vet: “Ruhuni nga skribët, të cilëve u pëlqen të shëtisin me rroba të gjata dhe t’i përshëndetin në sheshe, ³⁹ dhe të kenë vendet e para në sinagoga dhe vendet e para në gosti, ⁴⁰ që i gllabërojnë shtëpitë e të vejave dhe, për t’u dukur, luten gjatë; ata do të marrin një gjykim më të rreptë!”. ⁴¹ Dhe Jezusi u ul përballë arkës së thesarit dhe vërente se njerëzit hidhnin aty denar; shumë të pasur hidhnin shumë. ⁴² Erdhi një e ve e varfër dhe hodhi dy monedha të vogla, domethënë një kuadrant. ⁴³ Dhe Jezusi i thirri dishepujt e vet pranë vetes dhe u tha atyre: “Ju them në të vërtetë se kjo e ve e varfër ka hedhur në thesar më shumë se të gjithë të tjerët. ⁴⁴ Sepse të gjithë hodhën aty nga teprica e tyre, kurse ajo, me skamjen e vet, hodhi gjithë sa kishte për të jetuar”.

13

¹ Ndërsa ai po dilte nga tempulli, një nga dishepujt e vet i tha: “Mësues, shih ç’gurë e ç’ndërtesa!”. ² Dhe Jezusi duke iu përgjigjur i tha: “A po i shikon këto ndërtesa të mëdha? Nuk do të mbetet gur mbi gur pa u rrënuar”. ³ Dhe pasi ai ishte ulur mbi malin e Ullinjve përballë tempullit, Pjetri, Jakobi, Gjoni dhe Andrea e pyetën veçmas: ⁴ “Na thuaj, kur do të ndodhin këto gjëra dhe cila do të jetë shenja e kohës në të cilën të gjitha këto gjëra do të duhet të mbarohen?”. ⁵ Dhe Jezusi duke u përgjigjur atyre nisi të flasë: “Kini kujdes që të mos ju mashtrojë njeri. ⁶ Sepse do të vijnë shumë në emrin tim duke thënë: “Unë jam!”; dhe do të mashtrohen shumë veta. ⁷ Por, kur të dëgjoni të flitet për luftëra dhe për ushtime luftërash, mos u shqetësoni; sepse këto gjëra duhet të ndodhin; por nuk do të jetë ende mbarimi. ⁸ Në fakt do të ngrihet kombi kundër kombit dhe mbretëria kundër mbretërisë; do të ndodhin tërmete në vende të ndryshme, zi buke dhe turbullira. Këto gjëra nuk do të jenë tjetër veçse fillimi i dhembjeve të lindjes. ⁹ Kujdesuni për veten! Sepse do t’ju dorëzojnë gjyqeve dhe do t’ju rrahin ndër sinagoga; do t’ju nxjerrin përpara guvernatorëve dhe mbretërve, për shkakun tim, që të dëshmoni përpara tyre. ¹⁰ Por më parë duhet që t’u përhapet ungjilli gjithë popujve. ¹¹ Tani, kur t’ju çojnë për t’ju dorëzuar në duart e tyre, mos u shqetësoni që më parë për atë që do të duhet të thoni dhe mos e paramendoni; por thoni çfarë t’ju jepet në atë çast, sepse nuk jeni ju që flisni, por Fryma e Shenjtë. ¹² Tani vëllai do të dorëzojë vëllanë në vdekje dhe ati birin; dhe bijtë do të çohen kundër prindërve dhe do t’i bëjnë të vdesin. ¹³ Dhe ju do të jeni të urreyer nga të gjithë për shkak të emrit tim; por ai që do të ngulmojë deri në fund, do të shpëtohet”. ¹⁴ Dhe kur të shihni neverinë e shkatërrimit, të parathënë nga profeti Daniel, e cila qëndron atje ku nuk duhej të ishte (ai që lexon le ta kuptojë), atëherë ata që do të jenë në Jude, le të ikin maleve. ¹⁵ Dhe ai që ndodhet mbi çatinë e shtëpisë, të mos zbresë, dhe as të hyjë në shtëpi për të marrë ndonjë gjë nga shtëpia e vet. ¹⁶ Dhe ai që do të jetë në arë, të mos kthehet prapa për të marrë rrobën e vet. ¹⁷ Tani mjerë gratë shtatzëna dhe ato me fëmijë në gji në ato ditë! ¹⁸ Dhe lutuni që ikja juaj të mos ndodhë në dimër. ¹⁹ Sepse në atë ditë do të jetë një mundim

i madh, më i madhi që ka ndodhur që nga zanafilla e krijimit që kreu Perëndia deri më sot, dhe të tillë nuk do të ketë më kurrë. ²⁰ Dhe, nëse Zoti nuk do t'i kishte shkurtuar ato ditë, asnjë i gjallë nuk do të shpëtonte; por Zoti i shkurttoi ato ditë për shkak të të zgjedhurve, që ai i zgjodhi. ²¹ Atëherë, nëse dikush do t'ju thotë: “Ja, Krishti është këtu!”; ose “Është atje”, mos e besoni. ²² Sepse do të dalin krishtër të rremë dhe profetë të rremë dhe do të bëjnë shenja e çudi për të gënjyer, po të jetë e mundur, edhe të zgjedhurit. ²³ Por ju kini kujdes; ja, unë ju paralajmërova çdo gjë”. ²⁴ “Por në ato ditë, pas atij mundimi, dielli do të erret dhe hëna nuk do të japë shkëlqimin e vet; ²⁵ yjet e qiellit do të bien dhe fuqitë që janë në qiej do të lëkundën. ²⁶ Atëherë do ta shohin Birin e njeriut duke ardhur në re, me pushtet të madh e me lavdi. ²⁷ Atëherë ai do të dërgojë engjëjt e vet dhe do t'i mbledhë të zgjedhurit e vet nga të katër erërat, nga skaji i tokës deri në skaj të qiellit. ²⁸ Tani mësoni nga shëmbëlltyra e fikut: kur degët e tij njomësohen dhe nxjerrin gjethe, ju e dini se vera është afër. ²⁹ Kështu edhe ju, kur do të shihni se po ndodhin këto gjëra, ta dini se ai është afër, madje te dera. ³⁰ Në të vërtetë po ju them se ky brez nuk do të kalojë, derisa e gjithë kjo të ketë ndodhur. ³¹ Qielli dhe toka do të kalojnë, por fjalët e mia nuk do të kalojnë”. ³² “Sa për atë ditë dhe atë orë, askush nuk e di, as engjëjt në qiell, as Biri, por vetëm Ati. ³³ Tregoni kujdes, rrini zgjuar dhe lutuni, sepse nuk e dini kur do të jetë ai moment. ³⁴ Është sikurse një njeriu i cili, duke u nisur për rrugë, lë shtëpinë e vet duke u dhënë autoritet shërbëtorëve të tij, secilit në detyrën e tij, dhe portjerin e urdhëron të rrije zgjuar. ³⁵ Rrini zgjuar, pra, sepse nuk e dini kur do të vijë i zoti i shtëpisë: në mbrëmje a në mesnatë, kur këndon gjeli a në mëngjes; ³⁶ që ai, duke u kthyer papritmas, të mos ju gjejë në gjumë. ³⁷ Tani, këtë që po ju them juve, ua them të gjithëve: Rrini zgjuar!”.

14

¹ Tani dy ditë më vonë ishte Pashka dhe festa e të Ndormëve; dhe krerët e priftërinjve dhe skribët kërkonin mënyrën se si ta kapnin Jezusin me mashtrim dhe ta vrisnin. ² Por thonin: “Jo gjatë festës, që të mos ndodhë ndonjë trazirë nga populli”. ³ Tani ai ishte në Betania, në shtëpinë e Simonit lebroz, dhe ndërsa ishte në tryezë, hyri një grua me një enë alabastri me vaj të parfumuar me nard të vërtetë, shumë të kushtueshëm; ajo e theu enën prej alabastri dhe ia derdhi vajin mbi krye. ⁴ Disa u indinjuan midis tyre dhe thanë: “Përse bëhet gjithë ky shpenzim i kotë i vajit? ⁵ Sepse ky vaj mund të shitej për më shumë se treqind denarë dhe këto t'u jepeshin të varfërve”. Dhe ishin të indinjuar ndaj asaj. ⁶ Por Jezusi tha: “Lëreni të qetë; pse e shqetësoni? Ajo kreu një vepër të mirë ndaj meje. ⁷ Sepse të varfërit do t'i keni gjithmonë me ju; dhe, kur të doni, mund t'u bëni mirë; por mua nuk do të më keni gjithmonë. ⁸ Ajo bëri atë që mundi; vajosi para kohe trupin tim për varrim. ⁹ Por po ju them në të vërtetë se në gjithë botën, kudo që do të predikohet ky ungjill, do të tregojnë edhe atë që ajo bëri, në përkujtim të saj”. ¹⁰ Atëherë Juda Iskarioti, një nga të dymbëdhjetët, shkoi te krerët e priftërinjve, që t'ua dorëzonte Jezusin. ¹¹ Dhe ata, kur e dëgjuan, u gëzuan dhe i premtuan se do t'i jepnin para. Kështu ai kërkonte rastin e përshtatshëm për ta tradhtuar. ¹² Tani në ditën e parë të festës së të Ndormëve, kur flijohej Pashka, dishepujt e vet

i thanë: “Ku don të shkojmë dhe të përgatisim për ta ngrënë Pashkën?”.¹³ Atëherë ai dërgoi dy nga dishepujt e vet duke u thënë: “Shkoni në qytet dhe atje do të takoni një njeri, që bart një kanë plot me ujë; ndiqeni atë.¹⁴ Dhe atje ku ai do të hyjë, i thoni të zotit të shtëpisë: “Mësuesi pyet: Ku është dhoma ku mund të ha Pashkën me dishepujt e mi?”.¹⁵ Atëherë ai do t’ju tregojë lart një sallë të madhe të mobiluar dhe gati; aty përgatitni për ne”.¹⁶ Dishepujt e tij shkuan, arritën në qytet dhe gjetën ashtu siç ai u kishte thënë; dhe përgatitën Pashkën.¹⁷ Kur u bë darkë, ai erdhi me të dymbëdhjetët.¹⁸ Dhe kur po rrinin në tryezë dhe po hanin, Jezusi tha: “Ju them në të vërtetë se njëri prej jush, që po ha me mua, do të më tradhtojë”.¹⁹ Atëherë ata filluan të trishtohen dhe t’i thoshin njëri pas tjetrit: “Mos jam unë?”. Dhe një tjetër tha: “Mos jam unë?”.²⁰ Dhe ai, duke u përgjigjur, u tha atyre: “Është një nga të dymbëdhjetët që po ngjyen me mua në çanak.²¹ Po, Biri i njeriut po shkon ashtu siç është shkruar për të; por mjerë ai njeri me anë të cilit tradhtohet Biri i njeriut. Do të ishte më mirë për të, që ai njeri të mos kishte lindur kurrë!”.²² Dhe, ndërsa ata po hanin, Jezusi mori buk, e bekoi, e theu dhe ua dha atyre duke thënë: “Merrni, hani; ky është trupi im”.²³ Pastaj mori kupën, e falënderoi, ua dha atyre dhe të gjithë pinë prej saj.²⁴ Atëherë u tha: “Ky është gjaku im, gjaku i besëlidhjes së re, që derdhet për shumë veta.²⁵ Në të vërtetë unë po ju them se nuk do të pi më prej frytit të hardhisë deri në atë ditë kur do ta pi të ri në mbretërinë e Perëndisë”.²⁶ Dhe, mbasi kënduan një himn, dolën dhe u drejtuan nga mali i Ullinjve.²⁷ Dhe Jezusi u tha atyre: Ju të gjithë do të skandalizoheni me mua sonte, sepse është shkruar: “Do ta godas Bariun dhe delet do të shpërndahen”.²⁸ Por, mbasi të ringjallem, unë do t’ju pararend në Galile”.²⁹ Dhe Pjetri i tha: “Edhe sikur të gjithë të tjerët të skandalizohen me ty, unë nuk do të skandalizohem”.³⁰ Dhe Jezusi i tha: “Unë po të them në të vërtetë se sot, pikërisht në këtë natë, para se gjeli të këndojë dy herë, ti do të më mohosh tri herë”.³¹ Por ai, duke ngulur këmbë më tepër, thoshte: “Edhe sikur të më duhet të vdes me ty, nuk do të të mohoj kurrë”. Të njëjtën gjë thoshnin edhe gjithë të tjerët.³² Pastaj ata arritën në një vend që quhej Gjetsemani; dhe ai u tha dishepujve të vet: “Uluni këtu, deri sa unë të jem lutur”.³³ Mori, pra, me vete Pjetrin, Jakobin dhe Gjonin, dhe filloi ta zërë frika dhe ankthi;³⁴ dhe u tha atyre: “Shpirti im është thellësisht i trishtuar, deri në vdekje; qëndroni këtu dhe rrini zgjuar”.³⁵ Dhe, si shkoi pak përpara, ra përmbys përtokë dhe lutej që, po të ishte e mundur, të largohej prej tij ajo orë.³⁶ Dhe tha: “Abba, Atë, çdo gjë për ty është e mundur; largoje prej meje këtë kupë! Por jo atë që dua unë, por atë që do ti!”.³⁷ Pastaj u kthye mbrapa, i gjeti dishepujt duke fjetur dhe i tha Pjetrit: “Simon, po fle? S’ke qenë i zoti të rrisht zgjuar një orë të vetme?³⁸ Rrini zgjuar dhe lutuni që të mos hyni në tundim; sigurisht fryma është e gatshme, por mishi është i dobët”.³⁹ U largua përsëri dhe u lut duke thënë të njëjtat fjalë.⁴⁰ Kur u kthye, i gjeti përsëri në gjumë dishepujt, sepse sytë e tyre ishin rënduar dhe ata nuk dinin çfarë t’i përgjigjeshin.⁴¹ Së fundi, kthehet për të tretën herë dhe u thotë atyre: “Ende po flini dhe pushoni? Mjaft! Erdhi ora. Ja, Biri i njeriut po dorëzohet në duart e mëkatarëve.⁴² Çohuni, të shkojmë; ja, ai që po më tradhton është afër!”.⁴³ Dhe në atë çast, ndërsa ai ende po fliste, erdhi Juda, një nga të dymbëdhjetët, dhe

me të një turmë e madhe me shpata e shkopinj, e dërguar nga krerët e priftërinjve, nga skribët dhe nga pleqtë. ⁴⁴ Dhe ai që po e tradhtonte u kishte dhënë atyre një shenjë: “Kë do të puth, ai është. Kapeni dhe çojeni me shoqërim të sigurt”. ⁴⁵ Dhe si arriti, u afrova menjëherë tek ai dhe tha: “Rabbi, Rabbi!”; dhe e puthi për zemërsisht! ⁴⁶ Atëherë ata vunë dorë mbi të dhe e arrestuan. ⁴⁷ Dhe një nga të pranishmit nxori shpatën, i ra shërbëtorit të kryepriftit dhe ia preu veshin. ⁴⁸ Atëherë Jezusi, duke iu përgjigjur, i tha: “Paskeni ardhur me shpata e me shkopinj që të më kapni sikurse të isha një cub? ⁴⁹ E pra, përditë isha midis jush në tempull duke i mësuar njerëzit dhe ju nuk më kapët; por kjo po ndodh që të përmbushen Shkrimet!”. ⁵⁰ Atëherë dishepujt e lanë dhe ikën të gjithë. ⁵¹ Dhe një farë djaloshi, që ishte i mbështjellur me një çarçaf mbi trupin e zhveshur, po e ndiqte, por ata e kapën. ⁵² Por ai e lëshoi çarçafin dhe iku lakuriq nga duart e tyre. ⁵³ Atëherë ata e çuan Jezusin te kryeprifti, ku u mblodhën të gjithë krerët e priftërinjve, pleqtë dhe skribët. ⁵⁴ Dhe Pjetri e ndoqi nga larg deri brenda në pallatin e kryepriftit dhe u ul atje bashkë me rojat dhe ngrohej afër zjarrit. ⁵⁵ Dhe krerët e priftërinjve dhe gjithë sinedrit kërkonin dëshmi kundër Jezusit për ta vrarë, por nuk po gjenin. ⁵⁶ Shumë veta në fakt jepnin dëshmi të rreme kundër tij; por dëshmitë e tyre nuk përkonin. ⁵⁷ Atëherë disa u ngritën dhe dëshmuuan rrejshëm kundër tij duke thënë: ⁵⁸ “Ne e kemi dëgjuar se ka thënë: “Unë do ta shkatërroj këtë tempull të bërë me duar, dhe brenda tri ditësh do të ndërtoj një tjetër që nuk është bërë me duar””. ⁵⁹ Por as mbi këtë dëshmia e tyre nuk përkonte. ⁶⁰ Atëherë kryeprifti u ngrit në mes të kuvendit dhe e pyeti Jezusin duke thënë: “Nuk përgjigjesh fare? Çfarë po dëshmojnë këta kundër teje?”. ⁶¹ Por ai heshti dhe nuk u përgjigj fare. Përsëri kryeprifti e pyeti dhe i tha: “A je ti Krishti, Biri i të Bekuarit?”. ⁶² Dhe Jezusi tha: “Unë jam. Dhe ju do ta shihni Birin e njeriut të ulur në të djathtën e Pushtetit dhe duke ardhur me retë e qiellit”. ⁶³ Atëherë kryeprifti, duke i shqyer rrobat, tha: “Ç’nevojë kemi më për dëshmitarë? ⁶⁴ Ju e dëgjuat blasfeminë, ç’ju duket?”. Dhe të gjithë gjykuan se meritonte vdekjen. ⁶⁵ Atëherë disa filluan ta pështyjnë, t’ia zënë fytyrën, ta qëllojnë me shuplaka dhe t’i thonë: “Profetizo!”. Dhe rojat e godisnin. ⁶⁶ Ndërsa Pjetri ishte poshtë në pallat, erdhi një shërbëtorë e kryepriftit. ⁶⁷ Dhe kur pa Pjetrin që po ngrohej, e vështroi me kujdes dhe tha: “Edhe ti ishe me Jezusin Nazareas”. ⁶⁸ Por ai e mohoi duke thënë: “Nuk e njoh, nuk kuptoj çfarë thua”. Pastaj doli jashtë në hajat dhe gjeli këndoi. ⁶⁹ Dhe shërbëtorja, duke e parë përsëri, filloi t’u flasë të pranishmëve: “Ky është një nga ata”. ⁷⁰ Por ai përsëri e mohoi. Dhe pak më vonë të pranishmit i thanë përsëri Pjetrit: “Me të vërtetë ti je një nga ata; se ti je Galileas dhe e folura jote e zbulon”. ⁷¹ Por ai nisi të mallkojë dhe të betohet: “Unë nuk e njoh atë njeri për të cilin po flisni”. ⁷² Dhe gjeli këndoi për të dytën herë; atëherë Pjetrit iu kujtua fjala që Jezusi i kishte thënë: “Përpara se gjeli të këndojë dy herë, ti do të më mohosh tri herë”. Dhe, duke e menduar këtë, qau.

15

¹ Dhe herët në mëngjes krerët e priftërinjve me pleqtë, skribët dhe gjithë sinedrit bënë keshill, e lidhën Jezusin e çuan jashtë e ia dorëzuan Pilatit. ² Dhe Pilati e pyeti: “A je ti mbreti i Judenjve?”. Dhe ai, duke u përgjigjur, i tha: “Ti e thua!”. ³ Dhe krerët e priftërinjve e akuzonin për shumë

gjëra; por ai nuk përgjigjej aspak. ⁴ Pilati e pyeti përsëri, duke thënë: “Nuk po përgjigjesh fare? Shih për sa gjëra të akuzojnë!”. ⁵ Por Jezusi nuk u përgjigj më asgjë, aq sa Pilati mbeti i çuditur. ⁶ Dhe në çdo festë ishte zakon t’u lëshohej atyre një i burgosur, këdo që ata do kërkonin. ⁷ Por ishte në burg një njeri që quhej Baraba, bashkë me shokë të tjerë rebelë, të cilët kishin bërë një vrasje gjatë një kryengritjeje. ⁸ Dhe turma, duke bërë titur, filloi të kërkojë që të bënte ashtu siç kishte vepruar gjithnjë për ta. ⁹ Atëherë Pilati iu përgjigj atyre duke thënë: “A doni t’ju liroj mbretin e Judenjve?”. ¹⁰ Sepse e dinte që krerët e priftërinjve ia kishin dorëzuar nga smira. ¹¹ Por krerët e priftërinjve e nxitën turmën që të kërkojë që t’u lironte atyre Barabanë. ¹² Dhe Pilati e mori përsëri fjalën dhe u tha atyre: “Çfarë doni, pra, të bëj me atë që ju e quani mbret të Judenjve?”. ¹³ Dhe ata bërëtitën përsëri: “Kryqëzoje!”. ¹⁴ Dhe Pilati u tha atyre: “Po ç’të keqe ka bërë?”. Atëherë ata bërëtitën edhe më fort: “Kryqëzoje!”. ¹⁵ Prandaj Pilati, duke dashur ta kënaqë turmën, ua lëshoi Barabanë. Dhe, mbasi e fshikulluan Jezusin, ua dorëzoi atyre që të kryqëzohej. ¹⁶ Atëherë ushtarët e çuan Jezusin në oborrin e brendshëm domëthënë në pretorium, dhe mblodhën gjithë kohortën. ¹⁷ E veshën në purpur dhe, si thurën një kurorë me ferra, ia vunë mbi krye. ¹⁸ Pastaj nisën ta përshëndesin duke i thënë: “Tungjatjeta, o mbret i Judenjve!”. ¹⁹ Dhe e goditnin në krye me një kallam, e pështynin dhe, duke u gjunjëzuar përpara tij, e adhuronin. ²⁰ Pasi e tallën, ia hoqën purpurën, e veshën me rrobat e tij dhe e nxorën jashtë për ta kryqëzuar. ²¹ Ata e detyruan një kalimtar, një farë Simoni nga Kirena që kthehej nga ara, babai i Aleksandrit dhe i Rufit, që ta mbante kryqin e tij. ²² Pastaj e çuan Jezusin në vendin të quajtur Golgota, që do të thotë: “Vendi i Kafkës”. ²³ I dhanë të pijë verë të përzier me mirrë, por ai nuk e mori. ²⁴ Dhe, pasi e kryqëzuan, i ndanë rrobat e tij duke hedhur short, për të ditur çfarë do t’i binte secilit. ²⁵ Ishte ora e tretë kur e kryqëzuan. ²⁶ Dhe mbishkrimi që tregonte shkaku e dënimit, i cili ishte vënë përmbi të, thoshte: “Mbreti i Judenjve”. ²⁷ Bashkë me të kryqëzuan edhe dy vjedhës, njërin në të djathtë e tij dhe tjetrin në të majtë e tij. ²⁸ Kështu u përmbush Shkrimi që thotë: “Ai u përfshi ndër keqbërësit”. ²⁹ Dhe ata që kalonin aty afër e fyenin, duke tundur kokën, dhe duke thënë: “Hej, ti që e shkatërron tempullin dhe e rindërton në tre ditë, ³⁰ shpëto veten tënde dhe zbrit nga kryqi!”. ³¹ Po ashtu edhe krerët e priftërinjve me skribët, duke e tallur, i thoshnin njeri tjetrit: “Të tjerët i shpëtoi, por veten s’mund ta shpëtojë. ³² Krishti, mbreti i Izraelit, le të zbresë tani nga kryqi që ta shohim dhe ta besojmë”. Edhe ata që ishin kryqëzuar bashkë me të, e fyenin atë. ³³ Pastaj, kur erdhi e gjashta orë, errësira e mbuloi gjithë vendin deri në të nëntën orë. ³⁴ Dhe në të nëntën orë Jezusi bërëtititi me zë të lartë: “Eloi, Eloi; lama sabaktani?”, që e përkthyer do të thotë: “Perëndia im, Perëndia im, përse më ke braktisur?”. ³⁵ Dhe disa nga të pranishmit, kur e dëgjuan, thoshnin: “Ja, ai po thërret Elian!”. ³⁶ Atëherë një prej tyre erdhi me vrap, e zhyti një sfungjer në uthull dhe, mbasi e vuri në një kallam, ia dha të pijë, duke thënë: “Lëreni; të shohim nëse vjen Elia që ta zbresë poshtë”. ³⁷ Por Jezusi, si lëshoi një britmë të madhe, dha frymën. ³⁸ Atëherë veli i tempullit u çua më dysh nga maja deri në fund. ³⁹ Dhe centurioni që qëndronte përballë Jezusit, kur pa se, pasi Jezusi bërëtititi ashtu, kishte dhënë shpirt, tha: “Me

të vërtetë ky njeri ishte Biri i Perëndisë!”. ⁴⁰ Aty ishin gjithashtu edhe gra që shikonin nga larg; midis tyre ishin Maria Magdalena dhe Maria, nëna e Jakobit të vogël të Joses dhe Salomeja, ⁴¹ të cilat e kishin ndjekur dhe i kishin shërbyer kur ishte në Galile; dhe kishte edhe shumë të tjera që ishin ngjitur bashkë me të në Jeruzalem. ⁴² Pastaj, u afrua tashmë mbrëmja, sepse ishte Përgatitja, domethënë vigjilja e së shtunës, ⁴³ Jozefi nga Arimatea, një këshilltar i respektuar, i cili priste edhe ai mbretërinë e Perëndisë, me guxim hyri te Pilati dhe kërkoi trupin e Jezusit. ⁴⁴ Dhe Pilati u çudit që tashmë kishte vdekur. Dhe thirri centurionin dhe e pyeti nëse kishte vdekur prej shumë kohe. ⁴⁵ Dhe si u sigurua nga centurioni, ia la trupin Jozefit. ⁴⁶ Ky, mbasi bleu një çarçaf, e zbriti Jezusin nga kryqi, e mbështolli në çarçaf dhe e vuri në një varr që ishte hapur në shkëmb; pastaj rrokullisi një gur para hyrjes së varrit. ⁴⁷ Dhe Maria Magdalena dhe Maria, nëna e Joses, vërenin ku e vunë.

16

¹ Si kaloi e shtuna, Maria Magdalena dhe Maria, nëna e Jakobit, dhe Salomeja blenë aroma për të shkuar të vajosin Jezusin. ² Në mëngjesin e ditës së parë të javës, shumë herët, ato erdhën te varri, kur po lindte dielli. ³ Dhe thonin në mes tyre: “Kush do të na rrokullisë gurin nga hyrja e varrit?”. ⁴ Por, kur ngritën sytë, panë se guri ishte rrokullisur, megjithëse ishte shumë i madh. ⁵ Hynë, pra, në varr dhe panë një djalosh që ishte ulur në të djathtë, të veshur me të bardha, dhe mbetën të trembura. ⁶ Dhe ai u tha atyre: “Mos u trembni! Ju kërkoni Jezusin Nazareas që ka qenë kryqëzuar; ai u ringjall, nuk është këtu; ja vendi ku e kishin vënë. ⁷ Por shkoni dhe u thoni dishepujve të tij dhe Pjetrit se ai po ju pararend në Galile; atje do ta shihni, ashtu siç ju pati thënë”. ⁸ Dhe ato dolën shpejt dhe ikën nga va-rr, sepse i zuri tmerri dhe habia; dhe nuk i thanë asgjë kurrkujt, sepse kishin frikë. ⁹ Tani Jezusi, pasi ishte ringjallur në mëngjesin e ditës së parë të javës, iu shfaq së pari Marisë Magdalenë, nga e cila pati dëbuar shtatë demonë. ¹⁰ Dhe ajo shkoi dhe ua tregoi atyre që kishin qenë bashkë me të, të cilët ishin të pikëlluar dhe e qanin. ¹¹ Por këta, kur dëgjuan se ishte gjallë dhe se u pa nga ajo, nuk i besuan. ¹² Mbas këtyre gjërave, iu shfaq në trajtë tjetër dyve prej tyre, që po shkonin në fshat. ¹³ Edhe ata shkuan dhe ua treguan të tjerëve; por as këtyre nuk u besuan. ¹⁴ Në fund iu shfaq të njëmbëdhjetëve kur ishin në tryezë dhe i qortoi për mosbesimin e tyre dhe për ngurtësinë e zemrës, sepse nuk u kishin besuar atyre që e kishin parë të ringjallur. ¹⁵ Pastaj u tha atyre: “Dilni në mbarë botën dhe i predikoni ungjillin çdo krijese; ¹⁶ ai që beson dhe është pagëzuar, do të jetë i shpëtuar; por ai që nuk ka besuar, do të jetë i dënuar. ¹⁷ Dhe këto janë shenjat që do t’i përcjellin ata që do të besojnë: në emrin tim ata do t’i dëbojnë demonët, do të flasin gjuhë të reja; ¹⁸ do t’i kapin me dorë gjarpërinjtë, edhe nëse do të pijnë diçka që shkakton vdekjen, nuk do t’u bëjë asnjë të keq; do t’i vënë duart mbi të sëmurët dhe këta do të shërohen”. ¹⁹ Zoti Jezus, pra, mbasi u foli, u ngrit në qiell dhe u ul në të djathtë të Perëndisë. ²⁰ Pastaj ata dolën dhe predikuan kudo, ndërsa Zoti bashkëvepronte me ta dhe e vërtetonte fjalën me shenjat që e shoqëronin. Amen.

Luka

¹ Mbasi shumë vetë ndërmorën të renditin tregimin e ngjarjeve që ndodhën në mesin tonë, ² ashtu si na i përcollën ata që ishin bërë nga fillimi dëshmitarë okularë dhe shërbyes të fjalës, ³ m'u duk e mirë edhe mua, pasi i hetova të gjitha gjërat me kujdes që nga fillimi, të t'i shkruaj sipas radhës, fort i nderuari Teofil, ⁴ që ti të njohësh vërtetësinë e gjërave që të kanë mësuar. ⁵ Në ditën e Herodit, mbretit të Judesë, ishte një prift me emër Zakaria, nga rendi i Abias; gruaja e tij ishte pasardhëse e Aaronit dhe quhej Elizabetë. ⁶ Që të dy ishin të drejtë në sytë e Perëndisë, duke ecur pa të metë në të gjitha urdhërimet dhe ligjet e Zotit. ⁷ Por nuk kishin fëmijë, sepse Elizabeta ishte shterpe, dhe të dy ishin të kaluar në moshë. ⁸ Ndodhi që, kur Zakaria po ushtronte detyrën e tij priftërore para Perëndisë sipas rregullit të rendit të vet, ⁹ sipas zakonit të shërbesës priftërore, i ra shorti të hyjë në tempullin e Zotit për të djegur temjanin. ¹⁰ Ndërkaq mbarë turma e popullit rrinte jashtë e lutej, në orën e temjanit. ¹¹ Atëherë një engjll i Zotit iu shfaq duke qëndruar në këmbë në të djathtën e altarit të temjanit. ¹² Zakaria, kur e pa, u trondit dhe e zuri frika. ¹³ Por engjëlli i tha: “Mos u tremb, Zakaria, sepse lutja jote u plotësua dhe gruaja jote Elizabeta do të lindë një djalë, të cilit do t'ia vësh emrin Gjon. ¹⁴ Dhe ai do të jetë për ty shkak gëzimi dhe hareje, dhe shumë vetë do të gëzohen për lindjen e tij. ¹⁵ Sepse ai do të jetë i madh përpara Zotit; nuk do të pijë as verë as pije dehëse dhe do të jetë i përplotë me Frymën e Shenjtë që në barkun e s'ëmës. ¹⁶ Dhe do t'i kthejë shumë prej bijve të Izraelit te Zoti, Perëndia i tyre. ¹⁷ Dhe do të shkojë përpara tij në frymë dhe pushtet të Elias, për t'i kthyer zemrat e prindërve të fëmijët dhe rebelët në urtinë e të drejtëve, për t'ia bërë gati Zotit një popull të përgatitur mirë”. ¹⁸ Dhe Zakaria i tha engjëllit: “Nga se do ta njoh këtë? Sepse unë jam plak dhe gruaja ime është e kaluar në moshë”. ¹⁹ Dhe engjëlli, duke iu përgjigjur, i tha: “Unë jam Gabrieli që rri në prani të Perëndisë, dhe më kanë dërguar që të flas me ty dhe të të njoftoj këto lajme të mira. ²⁰ Dhe ja, ti do të jesh i pagojë dhe nuk do të mund të flasësh deri në atë ditë kur do të ndodhin këto gjëra, sepse nuk u ke besuar fjalëve të mia, të cilat do të përmbushen në kohën e tyre”. ²¹ Ndërkaq populli po priste Zakarian dhe çuditej që ai po vonohej aq shumë brenda tempullit. ²² Por, kur doli, nuk mundi t'u flasë atyre; atëherë ata e kuptuan se ai kishte pasur një vegim në tempull; ai u bënte shenja atyre, por mbeti i pagojë. ²³ Dhe ndodhi që, kur u plotësuan ditët e shërbesës së tij, ai u kthye në shtëpinë e vet. ²⁴ Dhe, pas atyre ditëve Elizabeta, gruaja e tij, u ngjiz; dhe u fsheh pesë muaj dhe thoshte: ²⁵ “Ja ç'më bëri Zoti, në ato ditë kur e ktheu vështrimin e tij mbi mua për të më hequr turpin përpara njerëzve”. ²⁶ Në muajin e gjashtë, engjëlli Gabriel u dërgua nga Perëndia në një qytet të Galilesë, që quhej Nazaret, ²⁷ te një e virgjër, që ishte e fejuar me një njeri që quhej Jozef, nga shtëpia e Davidit; dhe emri i virgjërshës ishte Maria. ²⁸ Dhe engjëlli hyri te ajo dhe tha: “Tungjatjeta, o hirplote, Zoti është me ty; ti je e bekuar ndër gratë”. ²⁹ Por kur e pa atë, ajo mbeti e shqetësuar nga fjalët e tij, dhe pyeste vetveten çfarë kuptimi mund të kishte një përshëndetje e tillë. ³⁰ Dhe engjëlli i tha: “Mos ki frikë, Mari, sepse ke gjetur hir para Perëndisë. ³¹ Dhe ja, ti do

të mbetesh shtatzënë dhe do të lindësh një djalë, dhe do t'ia vesh emrin Jezus. ³² Ai do të jetë i madh dhe do të quhet Biri i Shumë të Lartit; dhe Zoti Perëndi do t'i japë fronin e Davidit, atit të tij; ³³ dhe do të mbretërojë mbi shtëpinë e Jakobit përjetë, dhe mbretëria e tij nuk do të ketë kurrë të sosur". ³⁴ Dhe Maria i tha engjëllit: "Si do të ndodhë kjo, përderisa unë nuk njoh burrë?". ³⁵ Dhe engjëlli duke u përgjigjur, i tha: "Fryma e Shenjtë do të vijë mbi ty dhe pushteti i Shumë të Lartit do të të mbulojë me hijen e vet; prandaj i shenjtë që do të lindë prej teje do të quhet Bir i Perëndisë. ³⁶ Dhe ja, Elizabeta, e afërmja jote, edhe ajo, në pleqërinë e saj, mbeti shtatzënë me një djalë; dhe ky është muaji i gjashtë për të, që e quanin shterpë, ³⁷ sepse me Perëndinë asgjë s'është e pamundshme". ³⁸ Atëherë Maria tha: "Ja shërbëtorja e Zotit; le të më ndodhë sipas fjalës sate". Dhe engjëlli u largua prej saj. ³⁹ Dhe në ato ditë Maria u ngrit dhe shkoi me nxitim në krahinë malore, në një qytet të Judesë, ⁴⁰ dhe hyri në shtëpinë e Zakarias e përshëndeti Elizabetën. ⁴¹ Dhe ndodhi që, sapo Elizabeta dëgjoji përshëndetjen e Maries, fëmija i kërceu në bark, dhe Elizabeta u mbush me Frymën e Shenjtë, ⁴² dhe thërriti me zë të lartë, duke thënë: "Ti je e bekuar ndër gratë dhe i bekuar është fryti i barkut tënd. ⁴³ Dhe përse po më ndodh kjo, që nëna e Zotit tim të vijë tek unë? ⁴⁴ Sepse, ja, sapo arriti në veshët e mi zëri i përshëndetjes sate, fëmija nga gëzimi kërceu në barkun tim. ⁴⁵ Tani, e lumur është ajo që besoi, sepse gjërat që i janë thënë nga ana e Zotit do të realizohen!". ⁴⁶ Dhe Maria tha: "Shpirti im e madhëron Zotin, ⁴⁷ dhe fryma im ngazëllon në Perëndinë, Shpëtimtarin tim, ⁴⁸ sepse ai e shikoi me pëlqim ultësinë e shërbëtores së tij; sepse ja, tani e tutje të gjitha brezat do të më shpallin të lume, ⁴⁹ sepse i Pushtetshmi më bëri gjëra të mëdha, dhe i Shenjtë është emri i tij! ⁵⁰ Dhe mëshira e tij shtrihet nga brezi në brez për ata që e druajnë. ⁵¹ Ai veproi pushtetshëm me krahun e vet; i shpërndau krenarët me mendimet e zemrave të tyre; ⁵² i përmbysi pushtetarët nga fronat e tyre dhe i ngriti të përlulurit; ⁵³ i mbushi me të mira të uriturit dhe i ktheu duarbosh të pasurit. ⁵⁴ Ai e ndihmoi Izraelin, shërbëtorin e vet, duke i kujtuar për mëshirën e tij, ⁵⁵ ashtu si ua pati deklaruar etërve tanë, Abrahamit dhe pasardhësve të tij, për gjithmonë". ⁵⁶ Dhe Maria ndenji me Elizabetën gati tre muaj, pastaj u kthye në shtëpinë e vet. ⁵⁷ Dhe Elizabetës i erdhi koha që të lindë dhe të nxjerrë në dritë një djalë. ⁵⁸ Fqinjët e saj dhe të afërmit, kur dëgjuan se Zoti kishte treguar mëshirë të madhe ndaj saj, u gëzuan me të. ⁵⁹ Dhe ndodhi që të tetën ditë erdhën për ta rrethprerë djalin, dhe donin t'ia quanin Zakaria, me emrin e atit të tij; ⁶⁰ por e ëma ndërhyri dhe tha: "Jo, por përkundrazi do të quhet Gjon". ⁶¹ Dhe ata i thanë: "S'ka njeri në fisin tënd që të quhet me këtë emër". ⁶² Kështu me shenja e pyetën të atin, si donte që t'i quhej. ⁶³ Ai atëherë kërkoi një tabelë shkrimi dhe shkroi mbi të: "Emri i tij është Gjon". Dhe të gjithë u mrrrekulluan. ⁶⁴ Në atë çast goja e tij u hap dhe gjuha e tij u zgjidh, dhe fliste duke bekuar Perëndinë. ⁶⁵ Dhe të gjithë fqinjëve të tyre u hyri druajtja, dhe të gjitha këto gjëra u përhapën nëpër krejt krahinë malore të Judesë. ⁶⁶ Të gjitha ata që i dëgjuan, i vunë në zemrën e tyre duke thënë: "Vallë kush do të jetë ky fëmijë?". Dhe dora e Zotit ishte me të. ⁶⁷ Dhe Zakaria, ati i tij, u mbush me Frymën e Shenjtë dhe profetizoi, duke thënë: ⁶⁸ Bekuar qoftë Zoti, Perëndia i Izraelit, sepse e ka vizituar dhe e kreu çlirimin e popullit të vet; ⁶⁹ dhe na ngriti një

shpëtim të pushtetshëm në shtëpinë e Davidit, shërbëtorit të vet, ⁷⁰ ashtu si ai e kishte deklaruar nëpërmjet gojës së profetëve të tij të shenjtë që nga kohët e lashta, që ne të shpëtojmë ⁷¹ prej armiqve tanë dhe prej dorës së gjithë atyre që na urrejnë, ⁷² për të treguar mëshirë tek etërit tanë e për t'u kujtuar për besëlidhjen e tij të shenjtë, ⁷³ betimin që i bëri Abrahamit, atit tonë, ⁷⁴ për të na lejuar që, pasi të çlirohemi nga duart e armiqve tanë, të mund t'i shërbejmë pa frikë, ⁷⁵ në shenjtëri e në drejtësi përpara atij, të gjitha ditët e jetës sonë. ⁷⁶ Dhe ti, o fëmijë i vogël, do të quhesh profet nga Shumë i Larti, sepse ti do të shkosh përpara fytyrës së Zotit për të përgatitur udhët e tij, ⁷⁷ për t'i dhënë popullit të tij njohjen e shpëtimit, në faljen e mëkateve të tyre; ⁷⁸ për hir të thellësisë së mëshirës së Perëndisë sonë, për të cilën agimi nga lart na ka vizituar, ⁷⁹ për të ndriçuar ata që dergjeshin në errësirë dhe në hijen e vdekjes, për të udhëhequr hapat tona në udhën e paqes". ⁸⁰ Ndërkaq fëmija rritej dhe forcohej në frymë: dhe qëndroi në shkretëtirë deri në atë ditë, kur ai duhej t'i zbulohej Izraelit.

2

¹ Tani, në atë ditë u shpall një dekret nga ana e Cezar Augustit, për të kryer regjistrimin e popullsisë të gjithë perandorisë. ² Ky regjistrim që i pari që u krye kur Kuirini ishte guvernatori i Sirisë. ³ Dhe të gjithë shkonin të regjistroheshin, secili në qytetin e vet. ⁴ Tani edhe Jozefi doli nga qyteti i Nazaretit të Galileasë, për të shkuar në Jude, në qytetin e Davidit, që quhet Bethlehem, sepse ai ishte i shtëpisë dhe i familjes së Davidit, ⁵ për t'u regjistruar bashkë me Marinë, gruan e vet, me të cilën ishte martuar dhe që ishte shtatzënë. ⁶ Kështu, ndërsa ishin atje, asaj i erdhi koha të lindë. ⁷ Dhe ajo lindi djalin e saj të parëlindur, e mbështolli me pelena dhe e vendosi në një grazhd, sepse në han nuk kishte vend për ta. ⁸ Tani në po atë krahinë ishin disa barinj që rrinin jashtë, në fusha, dhe natën ruanin kopenë e tyre. ⁹ Dhe ja, një engjëll i Zotit iu paraqit atyre dhe lavdia e Zotit shkëlqeu rreth tyre e ata i zuri një frikë e madhe. ¹⁰ Por engjëlli u tha atyre: "Mos druani, sepse unë po ju lajmëroj një gëzim të madh për të gjithë popullin; ¹¹ sepse sot në qytetin e Davidit lindi për ju një Shpëtimtar, që është Krishti, Zoti. ¹² Dhe kjo do t'ju vlejë si shenjë: ju do të gjeni një fëmijë të mbështjellur me pelena, të shtrirë në një grazhd". ¹³ Dhe menjëherë engjëllit iu bashkua një shumicë e ushtrisë qiellore, që lëvdonte Perëndinë, duke thënë: ¹⁴ "Lavdi Perëndisë në vendet më të larta, dhe paqe mbi tokë njerëzve mbi të cilët qëndron mirëdashja e tij!". ¹⁵ Dhe ndodhi që, kur engjëjt u larguan prej tyre për t'u kthyer në qiell, barinjtë i thanë njeri tjetrit: "Le të shkojmë deri në Bethlehem për të parë ç'ka ndodhur dhe ç'na bëri të ditur Zoti". ¹⁶ Shkuan, pra, me nxitim dhe gjetën Marinë, Jozefin dhe fëmijën që ndodhej në një grazhd. ¹⁷ Mbas e panë, përhapën ato që u ishte thënë për atë fëmijë. ¹⁸ Dhe të gjithë ata që i dëgjuan, u mrekulluan nga gjërat që u treguan barinjtë. ¹⁹ Maria i ruante të gjitha këto fjalë, duke i medituuar në zemrën e saj. ²⁰ Dhe barinjtë u kthyen, duke përlëvdur dhe lavdëruar Perëndinë për të gjitha gjërat që kishin dëgjuar dhe parë, ashtu si u ishte thënë atyre. ²¹ Dhe kur kaluan të tetë ditët, pas të cilave ai duhej rrethprerë, ia vunë emrin Jezus, emër të dhënë nga engjëlli para se ai të ngjizej në bark. ²² Kur pastaj ishin plotësuar ditët e pastrimit të saj sipas ligjit të Moisiut, e çuan fëmijën në Jeruzalem për t'ia paraqitur Zotit, ²³ ashtu siç është shkruar në ligjin e

Zotit: “Çdo mashkull i parëlindur do të jetë thirrur shenjt për Zotin”,²⁴ dhe për të ofruar flijim, siç është thënë në ligjin e Zotit, një çift turtojsh ose dy pëllumbash të rinj.²⁵ Dhe ja, në Jeruzalem ishte një njeri që quhej Simeon; Ky njeri ishte i drejtë dhe i përsëpirtshëm dhe priste ngushtëllimin e Izraelit; dhe Fryma e Shenjtë ishte mbi të.²⁶ Dhe në mënyrë hyjnore atij i qe zbuluar nga Fryma e Shenjtë se nuk do të vdiste para se të kishte parë Krishtin e Zotit.²⁷ Ai pra, i shtyrë nga Fryma, erdhi në tempull; dhe, si prindërit i prunë fëmijën Jezus për të bërë me të ato që përshkruan ligji,²⁸ ai e mori në krah e bekoj Perëndinë duke thënë: ²⁹ “Tani, o Zot, lejo që shërbëtori yt të vdesë në paqe, sipas fjalës sate, ³⁰ sepse sytë e mi e panë shpëtimin tënd³¹ që ti e përgatite përpara gjithë popujve: ³² dritën për të ndriçuar kombet dhe lavdinë e popullit tënd, Izraelit”. ³³ Dhe Jozefi e nëna e fëmijës mrrekulloheshin për gjërat që thuheshin për të. ³⁴ Pastaj Simeoni i bekoj dhe i tha Marisë, nënës së tij: “Ja, ky është vënë për rënien dhe për ngritjen e shumë vetave në Izrael dhe për të qenë shenjë kundërshtimesh,³⁵ edhe ty vetë një shpatë do të ta tejshpojë shpirtin, që të zbulohen mendimet e shumë zemrave”. ³⁶ Aty ishte edhe Ana, një profeteshë, bija e Fanuelit, nga fisit i Aserit, e cila ishte shumë e kaluar në moshë, që kishte jetuar mbas virgjërisë së saj shtatë vjet me burrin. ³⁷ Ajo ishte e ve dhe, megjithëse ishte tetëdhjetë e katër vjeçe, nuk largohej kurrë nga tempulli duke i shërbyer Perëndisë natë e ditë me agjërime dhe lutje. ³⁸ Edhe ajo erdhi në atë moment, lavdëroi Zotin dhe u fliste për këtë fëmijë të gjithë atyre që prisnin çlirimin në Jeruzalem. ³⁹ Dhe mbasi i kryen të gjitha ato që i takonin sipas ligjit të Zotit, u kthyen në Galile, në qytetin e tyre, Nazaret. ⁴⁰ Ndërkaq fëmija rritej dhe forcohej në frymë, duke qenë plot dituri; dhe hiri i Perëndisë ishte mbi të. ⁴¹ Tani prindërit e tij shkonin çdo vit në Jeruzalem për festën e Pashkës. ⁴² Dhe, kur ai i mbushi dymbëdhjetë vjeç, ata u ngjitën në Jeruzalem, sipas zakonisht të festës. ⁴³ Dhe si u përmbushën ato ditë, kur ata u kthyen, fëmija Jezus ndënji në Jeruzalem; por Jozefi dhe e ëma e tij nuk e dinin. ⁴⁴ Duke menduar se ai ishte në shoqëri, ata bënë një ditë rrugë, pastaj filluan ta kërkojnë midis farefisit dhe të njohurve; ⁴⁵ dhe, duke qenë se nuk e gjetën, u kthyen në Jeruzalem për ta kërkuar. ⁴⁶ Dhe ndodhi që, pas tri ditësh, e gjetën në tempull, të ulur në mes të dijetarëve, duke i dëgjuar dhe duke u bërë atyre pyetje. ⁴⁷ Dhe të gjithë ata që e dëgjonin, habiteshin nga zgjuarësia e tij dhe nga përgjigjet e tij. ⁴⁸ Dhe, kur ata e panë, mbetën të habitur, dhe e ëma i tha: “Bir, pse na e bërë këtë? Ja, yt atë dhe unë, në ankth, po të kërkonim!”. ⁴⁹ Por ai u tha atyre: “Përse më kërkonit? A nuk e dinit se më duhet të merrem me punët e Atit tim?”. ⁵⁰ Por ata nuk i kuptuan fjalët që ai u tha atyre. ⁵¹ Dhe ai zbriti bashkë me ta, u kthye në Nazaret dhe i bindej atyre. E ëma i ruante të gjitha këto fjalë në zemrën e saj. ⁵² Dhe Jezusi rritej në dituri, në shtat dhe në hir përpara Perëndisë dhe njerëzve.

3

¹ Tani në vitin e pesëmbëdhjetë të mbretërimit të Tiberit Cezar, kur Ponc Pilati ishte qeveritari i Judesë, Herodi tetrarku i Galilesë, i vëllai, Filipi, tetrarku i Itureas dhe i krahinës së Trakonitidës dhe Lizania tetrarku i Abilenës,² nën kryepriiftërinjtë Ana dhe Kajfa, fjala e Perëndisë iu drejtua Gjonit, birit të Zakarias, në shkretëtirë. ³ Atëherë ai e përshkoi gjithë krahinën përreth Jordanit, duke predikuar një pagëzim pendimi

për faljen e mëkateve, ⁴ ashtu siç është shkruar në librin e fjalëve të profetit Isaia, që thotë: “Ja zëri i njerit që bërtet në shkretirë: Përgatitni udhën e Zotit, drejtoni shtigjet e tij!” ⁵ Çdo luginë të jetë e mbushur dhe çdo mal e kodër të jetë sheshuar; vendet dredha-dredha të drejtohen dhe rrugët e vështira të sheshohen ⁶ dhe çdo mish do të shohë shpëtimin e Perëndisë”. ⁷ Ai, pra, u thoshte turmave që shkonin të pagëzoheshin prej tij: “Pjellë nepërkash, kush ju ka mesuar t’i arratiseni zemërimin që po vjen? ⁸ Bëni, pra, fryte të denja pendimi dhe mos filloni të thoni brenda jush: “Ne kemi Abrahamin për Atë”, sepse unë po ju them se Perëndia mund t’i nxjerrë fëmijë Abrahamit edhe nga këta gurë. ⁹ Tashmë s’pata u vu në rrënjë të pemëve; çdo pemë që nuk jep fryt të mirë do të pritet dhe do të hidhet në zjarr”. ¹⁰ Dhe turmat e pyesnin, duke thënë: “Dhe ne, pra, ç’të bëjmë?”. ¹¹ Atëherë ai, duke përgjigjur, u tha atyre: “Ai që ka dy tunika le t’i ndajë me atë që s’ka, dhe ai që ka të hajë le të veprojë po kështu”. ¹² Tani erdhën edhe disa tagrambledhës që të pagëzohen dhe e pyetën: “Mësues, ç’duhet të bëjmë?”. ¹³ Dhe ai u tha atyre: “Mos vilni asgjë më tepër nga sa ju është urdhëruar”. ¹⁴ Edhe ushtarët e pyetën duke thënë: “Dhe ne, ç’duhet të bëjmë?”. Dhe ai u tha atyre: “Mos i bëni shantazh asnjëri, mos i bëni akuza të rreme kurrkujt dhe jini të kënaqur me pagën tuaj!”. ¹⁵ Dhe populli ishte në pritje dhe të gjithë pyesnin në zemrat e veta nëse Gjoni ishte Krishti vetë. ¹⁶ Gjoni u përgjigj duke u thënë të gjithëve: “Unë ju pagëzoi me ujë; por vjen ai që është më i fortë nga unë, të cilit unë nuk jam i denjë as t’ia zgjidh lidhëset e sandaleve; ai do t’ju pagëzojë me Frymën e Shenjtë dhe me zjarr. ¹⁷ Ai mban në dorë lopatën e vet, për ta pastruar krejt lëmin e vet dhe për të mbledhur grurin në hambarin e tij, por bykun do ta djegë me zjarr që nuk shuhet”. ¹⁸ Kështu ai e ungjillizonte popullin duke e këshilluar me shumë mënyra të tjera. ¹⁹ Por Herodi, tetraku, mbasi u qortua prej tij për shkak të Herodiadës, gruas së vëllait të tij Filipit, dhe për të gjitha mbrapshtitë që ai kishte kryer, ²⁰ U shtoi të gjitha të tjerave edhe këtë, domethënë e futi Gjonin në burg. ²¹ Tani, si u pagëzua gjithë populli, edhe Jezusi u pagëzua; dhe ndërsa po lutej, qielli u hap ²² dhe Fryma e Shenjtë zbriti mbi të, në trajtën trupore si të pëllumbit, dhe nga qielli erdhi një zë, që thoshte: “Ti je Biri im i dashur, në ty unë jam kënaqur!”. ²³ Dhe Jezusi ishte rreth tridhjetë vjeç; dhe e pandehnin se ishte bir i Jozefit, bir i Elit; ²⁴ bir i Mathatit, bir i Levit, bir i Melkit, bir i Janas, bir i Jozefit; ²⁵ bir i Matathias, bir i Amosit, bir i Naumit, bir i Eslit, bir i Nagait; ²⁶ bir i Maathit, bir i Matathias, bir i Semeit, bir i Jozefit, bir i Judës; ²⁷ bir i Joannas, bir i Resas, bir i Zorobabelit, bir i Salatielit, bir i Nerit; ²⁸ bir i Melkit, bir i Adit, bir i Kosamit, bir i Elmodamit, bir i Erit; ²⁹ bir i Joseut, bir i Eliezerit, bir i Iorimit, bir i Mathatit, bir i Levit; ³⁰ bir i Simeonit, bir i Judës, bir i Jozefit, bir i Jonanit, bir i Eliakimit; ³¹ bir i Meleas, bir i Menas, bir i Matathas, bir i Natanit, bir i Davidit; ³² bir i Jeseut, bir i Obedit, bir i Boozit, bir i Salmonit, bir i Naasonit; ³³ bir i Aminadabit, bir i Aramit, bir i Esromit, bir i Faresit, bir i Judës; ³⁴ bir i Jakobit, bir i Isakut, bir i Abrahamit, bir i Tares, bir i Nakorit; ³⁵ bir i Serukut, bir i Ragaut, bir i Pelekut, bir i Eberit, bir i Selës; ³⁶ bir i Kainanit, bir i Arfaksadit, bir i Semit, bir i Noeut, bir i Lamekut; ³⁷ bir i Mathusalës, bir i Enokut, bir i Jaredit, bir i Mahalaleelit, bir i Kainanit; ³⁸ bir i Enosit, bir i Setit, bir i Adamit, i Perëndisë.

4

¹ Dhe Jezusi, plot me Frymën e Shenjtë, u kthye nga Jordani dhe Fryma e çoi në shkretëtirë, ² ku për dyzet ditë e tundoi djalli; gjatë atyre ditëve ai nuk hëngri asgjë, por kur ato kaluan, e mori uria. ³ Dhe djalli i tha: “Nëse je Biri i Perëndisë, i thuaj këtij guri të bëhet bukë”. ⁴ Por Jezusi u përgjigj duke thënë: “Është shkruar: “Njeriu nuk do të rrojë vetëm me bukë, por me çdo fjalë të Perëndisë””. ⁵ Pastaj djalli e çoi në një mal të lartë dhe, për një çast, i tregoi të gjitha mbretëritë e botës. ⁶ Dhe djalli i tha: “Unë do të të jap gjithë pushtetin e këtyre mbretërive dhe lavdinë e tyre, sepse m’u dha mua në dorë dhe unë ia jap kujt të dua. ⁷ Në qoftë se ti, pra, duke rënë përmbys, më adhuron, do të jetë krejt jotja”. ⁸ Por Jezusi, duke u përgjigjur, i tha: “Largohu prej meje, Satana. Është shkruar: “Adhuro Zotin, Përendinë tënd dhe shërbeji vetëm atij””. ⁹ Pastaj e çoi në Jeruzalem, e vuri në majë të tempullit, në cep, dhe i tha: “Nëse je Biri i Perëndisë, hidhu poshtë që këtej; ¹⁰ sepse është shkruar: “Ai do t’u urdhërojë engjëjve të vet rreth teje të të ruajnë. ¹¹ Dhe ata do të të mbajnë mbi duart e tyre që këmba jote të mos ndeshë me asnjë gur””. ¹² Dhe Jezusi u përgjigj dhe i tha: “Është thënë: “Mos e tundo Zotin, Përendinë tënd””. ¹³ Dhe kur djalli i mbaroi të gjitha tundimet, u largua prej tij, për një farë kohe. ¹⁴ Dhe Jezusi, në fuqinë e Frymës, u kthye në Galile dhe fama e tij u përhap në mbarë krahinën përreth. ¹⁵ Dhe ai mësonte në sinagogat e tyre, i nderuar nga të gjithë. ¹⁶ Pastaj erdhi në Nazaret, ku ishte rritur, dhe si e kishte zakon ditën e shtunë, hyri në sinagogë dhe u ngrit për të lexuar. ¹⁷ I dhanë në dorë librin e profetit Isaia; e hapi dhe gjeti vendin ku ishte shkruar: ¹⁸ “Fryma e Zotit është mbi mua, sepse ai më vajosi për të ungjillizuar të varfërit; ai më dërgoi për të shëruar ata që e kanë zemrën të thyer, për të shpallur çlirimin e të burgosurve dhe kthimin e të parit të verbërve, për të çliruar përsëri të shtypurit, ¹⁹ dhe për të predikuar vitin e pranueshëm të Zotit”. ²⁰ Pastaj, si e mbylli librin dhe ia dha shërbyesit, u ul; dhe sytë e të gjithëve në sinagogë u drejtuan mbi të. ²¹ Atëherë ai nisi të thotë: “Sot ky Shkrim u përmbush në veshët tuaja”. ²² Dhe të gjithë jepnin dëshmi dhe mrekulloheshin për fjalët e hirit që dilnin nga goja e tij, dhe thoshnin: “Po ky, a nuk është biri i Jozefit?”. ²³ Dhe ai u tha atyre: “Me siguri ju do të më përmendni fjalën e urtë: “Mjek, shëro veten tënde”; të gjitha ato që dëgjuam se u bënë në Kapernaum, bëji edhe këtu në atdheun tënd”. ²⁴ Por ai tha: “Në të vërtetë po ju them se asnjë profet nuk mirëpritet në atdheun e vet. ²⁵ Në të vërtetë po ju them se në kohën e Elias, kur qielli u mbyll për tre vjet e gjashtë muaj dhe u bë një uri e madhe në gjithë vendin, ishin shumë të veja në Izrael; ²⁶ e megjithatë tek asnjëra nga ato nuk u dërgua Elia, përveç se te një grua e ve në Sareptë të Sidonit. ²⁷ Dhe në kohën e profetit Elize kishte shumë lebrozë në Izrael; megjithatë asnjë prej tyre nuk u pastrua, përveç Naamanit Sirian”. ²⁸ Kur i dëgjuan këto fjalë, të gjithë ata që ishin në sinagogë u zemëruan shumë. ²⁹ Dhe u ngritën, e dëbuan nga qyteti dhe e çuan deri në buzë të majës së malit, mbi të cilin ishte ndërtuar qyteti i tyre, për ta hedhur poshtë. ³⁰ Por ai, duke kaluar përmes tyre, u largua. ³¹ Pastaj zbriti në Kapernaum, qytet i Galileesë, dhe i mësonte njerëzit ditët e shtuna. ³² Dhe ata habiteshin nga mësimi i tij, sepse fjala e tij ishte me autoritet. ³³ Në sinagogë ishte një njeri që ishte pushtuar me frymën e një demoni të ndyrë. Ai bërtiti me zë të lartë

duke thënë: ³⁴ “Ah, ç’ka mes nesh dhe teje, o Jezus Nazareas? A erdhe të na shkatërrosh? Unë e di se kush je ti: i Shenjti i Perëndisë!”. ³⁵ Por Jezusi e qortoi duke thënë: “Hesht dhe dil prej tij!”. Dhe demoni, pasi e përplasi përpara tyre, doli prej tij pa i bërë asgjë të keqe. ³⁶ Atëherë të gjithë i pushtoi habia dhe i thoshin njëri-tjetrit: “Ç’fjalë është kjo, vallë? Ai urdhëron me autoritet dhe pushtet frymërat e ndyra dhe ata dalin!”. ³⁷ Dhe fama e tij përhapej në çdo vend të krahinës përreth. ³⁸ Mbasi doli nga sinagoga, Jezusi hyri në shtëpinë e Simonit. Vjehrrën e Simonit e kishin zënë ethe të forta; dhe ata e lutën për të. ³⁹ Ai u përkul mbi të, qortoi ethet dhe ato e lëshuan; dhe ajo u ngrit menjëherë dhe filloi t’u shërbejë. ⁴⁰ Kur perëndoi dielli, të gjithë ata që kishin të sëmurë me sëmundje të ndryshme i prunë tek ai; dhe ai i shëroi duke vënë duart mbi secilin prej tyre. ⁴¹ Prej shumë vetëve dilnin demonë që bërtitnin dhe thoshnin: “Ti je Krishti, Biri i Perëndisë”. Por ai i qortonte dhe nuk i lejonte të flisnin, sepse ata e dinin se ai ishte Krishti. ⁴² Kur zbardhi drita ai doli dhe shkoi në një vend të pabanuar. Por turmat e kërkonin dhe e arritën; dhe e mbanin që të mos largohej prej tyre. ⁴³ Por ai u tha atyre: “Më duhet ta shpall lajmin e mirë të mbretërisë së Perëndisë edhe në qytete të tjera, sepse për këtë jam dërguar”. ⁴⁴ Dhe ai predikonte nëpër sinagoga të Galileesë.

5

¹ Dhe ndodhi që Jezusi, kur po ndodhej në bregun e liqenit të Gjenezaretit e ndërsa turma po shtyhej rreth tij për të dëgjuar fjalën e Perëndisë, ² pa dy barka të lidhura në breg të liqenit, nga të cilat kishin dalë peshkatarët dhe po lanin rrjetat. ³ Atëherë hyri në një nga ato barka, në atë që ishte e Simonit, dhe iu lut që të largohej pak nga bregu. U ul dhe mësonte turmat nga barka. ⁴ Dhe kur mbaroi së foluri i tha Simonit: “Shko në të thella, dhe hidhni rrjetat tuaja për të zënë peshk”. ⁵ Dhe Simoni, duke u përgjigjur, i tha: “Mësues, u munduam gjithë natën dhe nuk zumë asgjë; por, për fjalën tënde, do ta hedh rrjetën. ⁶ Dhe, si bënë kështu, zunë një sasi aq të madhe peshku, sa po shqyhej rrjeta. ⁷ Atëherë u bënë shenjë shokëve të tyre që ishin në barkën tjetër, që të vinin e t’i ndihmonin. Dhe ata erdhën dhe i mbushën të dy barkat aq sa gati po fundoseshin. ⁸ Simon Pjetri, kur pa këtë, i ra ndër këmbë Jezusit dhe i tha: “Zot, largohu prej meje, sepse jam njeri mëkatar”. ⁹ Në të vërtetë Pjetri dhe të gjithë ata që ishin me të, habiteshin për shkak të sasisë së peshkut që kishin zënë. ¹⁰ E njëjta gjë u ngjau edhe Jakobit dhe Gjonit, bijve të Zebedeut, që ishin shokë të Simonit. Atëherë Jezusi i tha Simonit: “Mos ki frikë; tash e tutje ti do të jesh peshkatar njerëzish të gjallë”. ¹¹ Pastaj ata, si i nxorën në breg barkat, lanë çdo gjë dhe ndiqnin. ¹² Ndodhi që, ndërsa Jezusi ndodhej në një nga ato qytete, erdhi një njeri i mbushur plot me lebër, i cili, kur e pa Jezusin, ra me fytyrë për dhe dhe iu lut duke thënë: “Zot, po të duash, ti mund të më pastrosh”. ¹³ Atëherë ai e zgjati dorën, e preku duke thënë: “Po, e dua, qofsh i pastruar”. Dhe menjëherë lebra iu zhduk. ¹⁴ Dhe Jezusi e urdhëroi: “Mos ia trego kurrkujt; por shko, paraqitu te prifti dhe bëj një ofertë për pastrimin tënd, sikurse e ka përshkruar Moisiu, që kjo t’u shërbejë si dëshmi”. ¹⁵ Dhe fama e tij po përhapej gjithnjë e më shumë; dhe turma të mëdha mblidheshin për ta dëgjuar dhe për t’u shëruar prej tij nga sëmundjet e veta. ¹⁶ Por ai

tërhiqej në vende të vetmuara dhe lutej. ¹⁷ Një ditë ndodhi që, ndërsa Jezusi po mësonte, ishin të pranishëm, ulur, disa farisenj të mësues të ligjit, që kishin ardhur nga të gjitha fshatrat e Galileisë, të Judesë dhe nga Jeruzalemi; dhe fuqia e Zotit ishte me të, që të kryente shërime. ¹⁸ Dhe ja, disa njerëz po sillnin mbi një vig një njeri të paralizuar dhe kërkonin ta fusnin brenda dhe ta vinin përpara tij. ¹⁹ Por, duke mos gjetur se si ta fusnin brenda për shkak të turmës, hipën mbi çatinë e shtëpisë dhe e lëshuan përmjet tjegullave me gjithë vig midis njerëzve, përpara Jezusit. ²⁰ Dhe ai, duke parë besimin e tyre, i tha atij: “Njeri, mëkatet e tua të janë falur”. ²¹ Atëherë skribët dhe farisenjtë filluan të arsyetojnë duke thënë: “Kush është ky që thotë blasfemi? Kush mund t’i falë mëkatet, përveç vetëm Perëndi?”. ²² Por Jezusi, duke i njohur mendimet e tyre, e mori fjalën dhe tha: “Ç’po arsyetoni në zemrat tuaja? ²³ Çfarë është më e lehtë, të thuhet: “Mëkatet e tua të janë falur”, apo të thuhet: “Çohu dhe ec”? ²⁴ Tani, pra, me qëllim që ju ta dini se Biri i njeriut ka pushtet mbi tokë të falë mëkatet, unë të them (i tha të paralizuarit), çohu, merre vigun tënd dhe shko në shtëpinë tënde!”. ²⁵ Dhe menjëherë ai njeri u ngrit përpara tyre, mori vigun mbi të cilin që shtrirë dhe shkoi në shtëpinë e vet, duke përlëvduar Perëndinë. ²⁶ Dhe të gjithë u habitën dhe përlëvdonin Perëndinë, dhe, plot frikë, thoshnin: “Sot pamë gjëra të mahnitshme”. ²⁷ Dhe, mbas këtyre gjërave, ai doli dhe pa një tagrambledhës, që quhej Levi, dhe rrinte në vendin e tatimeve, dhe i tha: “Ndiqme”. ²⁸ Dhe ai i la të gjitha, u ngrit dhe e ndoqi. ²⁹ Pastaj Levi i përgatiti në shtëpinë e tij një gosti të madhe, dhe një numër i madh tagrambledhësish e të tjerë rrinin në tryezë bashkë me ta. ³⁰ Por skribët dhe farisenjtë e atij vendi murmurisnin kundër dishepujve të Jezusit duke thënë: “Përse hani dhe pini bashkë me tagrambledhës dhe mëkatarë?”. ³¹ Dhe Jezusi, duke u përgjegjur, u tha: “Nuk janë të shëndoshët ata që kanë nevojë për mjek, por të sëmurët. ³² Unë nuk erdha t’i thërres të pendohen të drejtit, por mëkatarët”. ³³ Atëherë ata i thanë: “Përse dishepujt e Gjonit si dhe ata të farisenjve agjërojnë shpesh dhe luten, kurse të tutë hanë dhe pinë?”. ³⁴ Ai u përgjigj atyre: “A mund t’i bëni dasmorët të agjërojnë, derisa dhëndri është me ta? ³⁵ Por do të vij në ditët kur do t’ua heqin dhëndrin dhe atëherë, në ato ditë, ata do të agjërojnë”. ³⁶ Përveç kësaj ai u tregoi një shëmbëlltjërë: “Askush nuk qep një copë të një rrobe të re mbi një rrobe të vjetër; përndryshe gjendet me rrobën e re të shqyer, dhe pjesa që u hoq nga rroba e re nuk i përshtatet së vjetrës. ³⁷ Dhe askush nuk shtie verë të re në kacekë të vjetër; përndryshe vera e re i pëlçet kacekët, dhe ajo derdhet e kacekët shkojnë dëm. ³⁸ Por duhet shtënë vera e re në kacekë të rinj dhe kështu që të dyja ruhen. ³⁹ Askush që ka pirë verë të vjetër, nuk do menjëherë verë të re, sepse ai thotë: “E vjetra është më e mirë””.

6

¹ Ndodhi që një të shtunë, pas së shtunës së madhe, ai po ecte nëpër arat me grurë, dhe dishepujt e vet këputnin kallinj, i shkoqnin me dorë dhe i hanin. ² Dhe disa nga farisenjtë u thanë atyre: “Përse bëni atë që nuk është e lejueshme të bëhet të shtunën?”. ³ Por Jezusi, duke u përgjigjur, u tha atyre: “A nuk keni lexuar çfarë bëri Davidi dhe ata që ishin bashkë me të kur i mori uria? ⁴ Si hyri në shtëpinë e Perëndisë, ai mori bukët e paraqitjes, hëngri vetë dhe u dha të hanë edhe atyre

që ishin bashkë me të, ndonëse nuk ishte e lejueshme për asnjërin t'i hante, përveç priftërinjve?". ⁵ Pastaj u tha atyre: "Biri i njeriut është zot edhe i së shtunës". ⁶ Një të shtunë tjetër ndodhi që ai hyri në sinagogë dhe po mësonte; atje ishte një njeri që e kishte dorën e djathtë të tharë. ⁷ Dhe farisenjtë dhe skribët rrinin dhe e ruanin nëse ai do ta shëronte të shtunën, që pastaj ta paditnin. ⁸ Por ai ua njihte mendimet e tyre dhe i tha njeriut me dorë të tharë: "Çohu dhe dil këtu në mes". Dhe ai u ngrit në këmbë. ⁹ Pastaj Jezusi u tha atyre: "Unë po ju pyes: A është e lejueshme, të shtunave, të bësh mirë apo keq, të shpëtosh një njeri apo ta vrasësh?". ¹⁰ Dhe si i vështroi të gjithë rreth e rrotull, i tha atij njeriu: "Shtrije dorën tënde!". Dhe ai veproi kështu dhe dora e tij iu shëndosh si tjetra. ¹¹ Ata u tërbuan dhe diskutonin me njëri-tjetrin se ç'mund t'i bënin Jezusit. ¹² Në ato ditë ndodhi që ai shkoi në mal për t'u lutur, dhe e kaloi natën duke iu lutur Perëndisë. ¹³ Dhe kur zbardhi dita, thirri pranë vetes dishepujt e vet dhe zgjodhi prej tyre dymbëdhjetë, të cilëve u dha edhe emrin apostuj: ¹⁴ Simonin, të cilit i vuri emrin Pjetër, dhe Andrean, vëllanë e tij, Jakobin e Gjonin, Filipin dhe Bartolomeun, ¹⁵ Mateun dhe Thomain, Jakobin e Alfeit dhe Simonin, që e quanin Zelota, ¹⁶ Judën, vëllanë e Jakobit dhe Judën Iskariot, i cili u bë tradhtar. ¹⁷ Pastaj, pasi zbriti bashkë me ta, ndaloi në një vend të sheshtë, me turmën e dishepujve të vet dhe me një numër të madh njerëzish nga gjithë Judea, nga Jeruzalemi dhe nga bregdeti i Tiros dhe i Sidonit, të cilët kishin ardhur për ta dëgjuar atë dhe për t'u shëruar nga sëmundjet e veta; ¹⁸ Por edhe ata që i mundonin frymërat e ndyrë shëroheshin. ¹⁹ E gjithë turma kërkonte ta prekte, sepse prej tij dilte një fuqi që i shëronte të gjithë. ²⁰ Ai, si i drejtoi sytë nga dishepujt e vet, thoshte: "Lum ju, të varfër, sepse juaja është mbretëria e Perëndisë". ²¹ Lum ju, që tani keni uri, sepse do të ngopeni. Lum ju, që tani qani, sepse do të qeshni. ²² Lum ju, kur njerëzit do t'ju urrejnë, do t'ju mallkojnë dhe do t'ju fyejnë, do ta shpallin emrin tuaj si të keq, për shkak të Birit të njeriut. ²³ Gëzohuni atë ditë dhe hidhuni nga gëzimi, sepse ja, shpërblimi juaj është i madh në qiell; në të njëjtën mënyrë, pra, etërit e tyre i trajtonin profetët. ²⁴ Por mjerë ju, o të pasur, sepse e keni ngushëllimin tuaj! ²⁵ Mjerë ju, që jeni të ngopur, sepse do të keni uri. Mjerë ju, që tani qeshni, sepse do të hidhëroheshin e do të qani! ²⁶ Mjerë ju, kur të gjithë njerëzit do të flasin mirë për ju, sepse në të njëjtën mënyrë vepruan etërit e tyre me profetët e rremë. ²⁷ Por unë po ju them juve që më dëgjoni: "T'i doni armiqtë tuaj; u bëni të mirë atyre që ju urrejnë. ²⁸ Bekoni ata që ju mallkojnë dhe lutuni për ata që ju keqtrajtojnë. ²⁹ Nëse dikush të bie në njërën faqe, ktheja edhe tjetrën; dhe atij që të merr mantelin, mos e pengo të të marrë edhe tunikën. ³⁰ Jepi kujtdo që kërkon prej teje; dhe në se dikush merr gjënë tënde, mos kërkë të ta kthejë. ³¹ Por, ashtu siç dëshironi që t'ju bëjnë juve njerëzit, po ashtu bëni me ta. ³² Por po t'i doni ata që ju duan, ç'meritë do të keni nga kjo? Sepse edhe mëkatarët i duan ata që i duan. ³³ Dhe në se u bëni të mirë atyre që ju bëjnë të mirë, çfarë merite do të keni nga kjo? Të njëjtën gjë bëjnë edhe mëkatarët. ³⁴ Dhe nëse u jepni hua atyre që shpresoni t'jua kthejnë, çfarë merite do të keni nga kjo? Edhe mëkatarët u japin hua mëkatarëve, që t'u kthehet aq sa dhanë. ³⁵ Por ju t'i doni armiqtë tuaj, bëni të mirë dhe jepni hua pa pasur shpresë për asgjë, dhe shpërblimi juaj do të jetë i madh dhe ju do të jeni bijtë e Shumë të Lartit, sepse ai është mirëdashës me mos-mirënjohësit

dhe të mbrapshtët. ³⁶ Jini të mëshirshëm, pra, sikurse edhe Ati juaj është i mëshirshëm. ³⁷ Mos gjykoni dhe nuk do të gjykoheni; mos dënoni dhe nuk do të dënoheni; falni dhe do të jeni të falur. ³⁸ Jepni dhe do t'ju jepet: një masë e mirë, e ngjeshur, e tundur, gufuese do t'ju matet edhe juve gjithashtu". ³⁹ Pastaj ai u tha një shëmbëlltyrë: "Një i verbër a mund t'i prijë një të verbri tjetër? Vallë nuk do të bien të dy në gropë? ⁴⁰ Dishepulli nuk ia kalon mësuesit të vet, madje çdo dishepull që ka mësuar do të jetë si mësuesi i vet. ⁴¹ Po pse ti e shikon lëmishtën në sy të vëllait tënd dhe nuk e sheh traun në syrin tënd? ⁴² Ose, si mund t'i thuash vëllait tënd: "Vëlla, më lër të të heq lëmishtën që ke në syrin tënd", kur ti vetë nuk e sheh traun në syrin tënd? O hipokrit, nxirre më parë traun nga syri yt dhe atëherë do të mund të shohësh mirë për të nxjerrë lëmishtën nga syri i vëllait tënd. ⁴³ Sepse nuk ka pemë të mirë që të japë fryt të keq, as pemë të keqe që të japë fryt të mirë. ⁴⁴ Çdo pemë, pra, njihet nga fryti i vet, sepse nuk mblidhen fiq nga gjembat dhe nuk vilet rrush nga ferra. ⁴⁵ Njeriu i mirë e nxjerr të mirën nga thesari i mirë i zemrës së vet; dhe njeriu i mbrapshtë e nxjerr të mbrapshta nga thesari i keq i zemrës së vet, sepse goja e njerit flet nga mbushullia e zemrës. ⁴⁶ Përse më thirrni, "Zot, Zot" dhe nuk bëni atë që ju them? ⁴⁷ Çdo njëri që vjen tek unë dhe dëgjon fjalët e mia dhe t'i vë në praktikë, unë do t'ju tregoj kujt i ngjan. ⁴⁸ Ai i ngjan njeriut që, kur ndërtoi shtëpinë e vet, gërmoi shumë thellë dhe e vendosi themelin mbi shkëmb. Erdhi një vërshim, përroi u sul mbi atë shtëpi, por s'e tundi dot, sepse e kishte themelin mbi shkëmb. ⁴⁹ Përkundrazi, ai që e dëgjoi dhe nuk i vuri në praktikë, i ngjan njeriut që e ndërtoi shtëpinë mbi tokë, por pa themel; kur iu sul përroi, ajo u shemb menjëherë dhe rrënimi i saj që i madh".

7

¹ Si e përfundoi gjithë këtë ligjëratë drejtuar popullit që e dëgjoi, hyri në Kapernaum. ² Tani një centurion kishte një shërbëtor që e donte shumë; e kishte të sëmurë keq për vdekje. ³ Dhe centurioni, kur dëgjoi për Jezusin, i dërgoi disa pleq Judenj që ta lusnin të vinte e të shëronte shërbëtorin e tij. ⁴ Si arritën te Jezusi, ata e lutën me ngulm duke i thënë: "Ai e meriton që ti ta pranosh këtë gjë, ⁵ sepse ai e do popullin tonë dhe ai na e ndërtoi sinagogën". ⁶ Atëherë Jezusi shkoi me ta. E kur ishte jo shumë larg shtëpisë, centurioni dërgoi disa miq të tij për t'i thënë: "Zot, mos u shqetëso, sepse unë nuk jam i denjë që ti të hysh nën pullazin tim. ⁷ Për këtë shkak nuk e çmova veten të denjë të vij tek ti; por ti fol një fjalë dhe shërbëtori im do të shërohet. ⁸ Sepse edhe unë jam një njeri nën autoritetin e tjetërkujt dhe kam nën urdhër ushtarë; dhe i them njerit: "Shko", dhe ai shkon; dhe një tjetri: "Eja", dhe ai vjen; dhe shërbëtorit tim: "Bëjë këtë", dhe ai e bën". ⁹ Kur i dëgjoi këto fjalë, Jezusi u mrekullua prej tij, dhe, duke iu drejtuar turmës që i vinte pas, tha: "Unë po ju them se as në Izrael nuk kam gjetur një besim kaq të madh". ¹⁰ Dhe, kur të dërguarit u kthyen në shtëpi, shërbëtorin, që kishte qenë i sëmurë, e gjetën të shëruar. ¹¹ Dhe të nesërmen ai shkoi në një qytet që quhej Nain; dhe bashkë me të shkonin shumë nga dishepujt e vet dhe një turmë e madhe. ¹² Dhe, kur iu afrua portës së qytetit, ja që po çonin për ta varrosur një të vdekur; djalin e vetëm të nënës së tij, që ishte e ve; dhe një turmë e madhe nga qyteti ishte me të. ¹³ Posa e pa, Zoti pati dhemshuri për të dhe i tha: "Mos

qaj!”¹⁴ U afrua, preku arkivolin, dhe ata që e bartnin u ndalën; atëherë ai tha: “Djalosh, unë të them, çohu!”¹⁵ Dhe i vdekuri u çua ndenjurr dhe filloi të flasë. Dhe Jezusi iua dha së ëmës.¹⁶ Atëherë të gjithë u mrekulluan dhe lëvdonin Perëndinë duke thënë: “Midis nesh doli një profet i madh” dhe: “Perëndia e vizitoi popullin e vet”.¹⁷ Dhe kjo e thënë për të u përhap nëpër gjithë Judenë dhe anembanë krahinës përreth.¹⁸ Gjoni u informua prej dishepujve të vet për të gjitha këto gjëra.¹⁹ Dhe Gjoni thirri pranë tij dy nga dishepujt e vet, i dërgoi te Jezusi për t’i thënë: “A je ti ai që duhet të vijë, apo duhet të presim një tjetër?”.²⁰ Këta njerëz, pra, shkuan te ai dhe i thanë: “Gjon Pagëzori na dërgoi te ti për të të thënë: “A je ti ai që duhet të vijë, apo duhet të presim një tjetër?””.²¹ Dhe në atë orë Jezusi shëroi shumë veta nga sëmundjet, nga fatkeqësitë dhe nga frymërat e lig, dhe shumë të verbërve ua dhuroi të parit.²² Dhe Jezusi duke u përgjegjur u tha atyre: “Shkoni dhe i thoni Gjonit ç’keni parë e dëgjuar: të verbërit fitojnë përsëri të parit, të çalët ecin, lebrozët po pastrohen, të shurdhërit po dëgjojnë, të vdekurit po ringjallen, dhe ungjilli u shpallet të varfërve.²³ I lumi ai që nuk do të skandalizohet prej meje!”.²⁴ Kur lajmëtarët e Gjonit u larguan, ai filloi t’u thotë turmave për Gjonin: “Ç’dolët të shihni në shkreti? Një kallam që e tund era?²⁵ Po, ç’dolët të shihni? Një njeri të veshur me rroba të buta? Ja, ata që veshin rroba të shkëlqyera dhe jetojnë në bollëk banojnë në pallatet e mbretërve.²⁶ Por, ç’dolët të shihni? Një profet? Po, unë po ju them: akoma më shumë se një profet.²⁷ Ai është ai për të cilin u shkrua: “Ja, unë po dërgoj përpara fytyrës tënde lajmëtarin tim, që do ta përgatitë rrugën sate para teje”.²⁸ Sepse unë po ju them që nga të lindurit prej gruaje nuk ka asnjë profet më të madh se Gjon Pagëzori; por më i vogli në mbretërinë e Perëndisë është më i madh se ai”.²⁹ Dhe gjithë populli që e dëgjoi dhe tagrambledhësit e pranuan drejtësinë e Perëndisë dhe u pagëzuan me pagëzimin e Gjonit.³⁰ Por farisenjtë dhe mësuesit e ligjit e refuzuan planin e Perëndisë për ta dhe nuk u pagëzuan.³¹ Atëherë Zoti tha: “Me çfarë t’i krahasoj, pra, njerëzit e këtij brezi? Dhe kujt i ngjajnë?”³² U ngjajnë fëmijëve që ulen ndër sheshe dhe i bërtasin njëri-tjetrit duke thënë: “Ne i kemi rënë fyellit për ju dhe ju nuk keni kërcyer; ne kemi kënduar vajtime për ju dhe ju nuk keni qarë”.³³ Erdhi, pra, Gjon Pagëzori, që nuk ha bukë dhe as pi verë dhe ju thoni: “Ai ka një demon”.³⁴ Erdhi Biri i njeriut që ha dhe pi, dhe ju thoni: “Ja grykësi dhe pijaneci, miku i tagrambledhësve dhe i mëkatarëve”.³⁵ Por urtisë i japin të drejtë gjithë bijtë e saj”.³⁶ Një nga farisenjtë e ftoi atë të hajë bashkë me të; dhe ai hyri në shtëpinë e fariseut dhe u ul në tryezë.³⁷ Dhe ja, një grua nga ai qytet, që ishte një mëkatare, kur mori vesh se ai ishte në tryezën e shtëpisë së një fariseu, solli një enë alabastri plot me vaj erëkëndshëm.³⁸ Dhe, duke qëndruar prapa te këmbët e tij dhe duke qarë, filloi t’ia lajë me lot këmbët dhe t’ia fshijë me flokët e kokës së saj; dhe t’ia puthte e t’ia vajoste me vaj erëkëndshëm.³⁹ Kur e pa këtë gjë, fariseu që e kishte ftuar, tha me vete: “Nëse ky do të ishte një profet, do ta dinte çfarë lloj njeriu është gruaja që po e prek, sepse ajo është një mëkatare.”⁴⁰ Dhe Jezusi, duke u përgjigjur, i tha: “Simon, kam diçka për të të thënë”. Dhe ai tha: “Fol, Mësues”.⁴¹ Dhe Jezusi i tha: “Një huadhënësishte dy huamarrës; njëri i kishte borxh pesëqind denarë dhe tjetri pesëdhjetë.⁴² Meqë ata nuk kishin të paguanin, ai ua fali borxhin të dyve. Sipas teje, cili nga ata do ta

dojë më shumë?”.⁴³ Dhe Simoni, duke u përgjigjur, tha: “Ma do mendja, ai, të cilit i fali më shumë”. Dhe Jezusi i tha: “Gjykove drejt”.⁴⁴ Pastaj, si u suall nga gruaja, i tha Simonit: “A e sheh këtë grua? Unë hyra në shtëpinë tënde dhe ti nuk më dhe ujë për të larë këmbët; ajo, përkundraz, m’i lau këmbët me lot dhe m’i fshiu me flokët e kresë.⁴⁵ Ti nuk më dhe as edhe një puthje; por ajo, qysh se hyra, nuk pushoi së puthuri këmbët e mia.⁴⁶ Ti nuk ma vajose kokën me vaj; kurse ajo m’i vajosi këmbët me vaj erëkëndshëm.⁴⁷ Prandaj unë po të them se mëkatet e saj të shumta i janë falur, sepse ka dashur shumë; por kujt i falen pak, do pak”.⁴⁸ Pastaj i tha asaj: “Mëkatet e tua të janë falur”.⁴⁹ Atëherë ata që ishin në tryezë bashkë me të filluan të thonin me vete: “Po kush qenka ky që po falta edhe mëkatet?”.⁵⁰ Por Jezusi i tha asaj gruaje: “Besimi yt të shpëtoi; shko në paqe!”.

8

¹ Dhe pas kësaj ndodhi që ai shkonte nëpër qytete dhe nëpër fshatra, duke predikuar dhe duke shpallur lajmin e mirë të mbretërisë së Perëndisë; me të ishin të dymbëdhjetët,² dhe disa gra, të cilat i kishte shëruar nga shpirtërat e këqij dhe nga sëmundjet: Maria, e quajtur Magdalenë, prej së cilët pati dëbuar shtatë demonë,³ Joana, gruaja e Kuzës, administratorit të Herodit, Suzana dhe shumë të tjera të cilat e ndihmonin atë me pasuritë e tyre.⁴ Si u mblodh një turmë e madhe dhe i erdhën njerëz nga çdo qytet, Jezusi tha në shëmbëlltyrë: ⁵ “Një mbjellës doli të mbjellë farën e vet; dhe, ndërsa po mbillte, një pjesë ra gjatë rrugës, u shkel dhe zogjtë e qiellit e hëngrën. ⁶ Një pjesë tjetër ra në gurishte dhe, sapo mbiu, u tha për mungesë vlage. ⁷ Një pjesë tjetër ra ndër ferra; ferrat u rritën bashkë me të dhe ia zunë frymën. ⁸ Kurse një pjesë ra në tokë të mirë, mbiu dhe dha fryt njëqindfish”. Si i tha këto gjëra, thirri: “Kush ka veshë për të dëgjuar, le të dëgjojë!”. ⁹ Atëherë dishepujt e vet e pyetën çfarë kuptimi kishte ajo shëmbëlltyrë. ¹⁰ Dhe ai tha: “Juve ju është dhënë të njihni misteret e mbretërisë së Perëndisë; por të tjerëve me anë të shëmbëlltyrave, që ata, duke shikuar të mos shohin dhe, duke dëgjuar të mos kuptojnë. ¹¹ Ky është kuptimi i shëmbëlltyrës: fara është fjala e Perëndisë. ¹² Ata përgjatë rrugës janë ata që e dëgjojnë fjalën; por pastaj vjen djalli dhe ua merr fjalën nga zemra e tyre, që ata të mos besojnë dhe të mos shpëtojnë. ¹³ Ata mbi gurishte janë ata që, kur dëgjojnë, e presin fjalën me gëzim; por ata nuk kanë rrënjë, besojnë për njëfarë kohe, por në momentin e sprovës tërhiqen. ¹⁴ Pjesa që ka rënë ndër ferra janë ata që e dëgjuan fjalën; por, gjatë rrugës, ua zënë frymën shqetësimet, pasuritë dhe kënaqësitë e kësaj jete, dhe nuk arrijnë të piquen. ¹⁵ Por pjesa që ra në tokë të mirë janë ata që, pasi e dëgjuan fjalën, e ruajnë në zemër të ndershme dhe të mirë dhe japin fryt me qëndrueshmëri”. ¹⁶ “Askush, pasi të ketë ndezur llambën, nuk e mbulon me një enë ose e fut nën shtrat, por e vë mbi mbajtësen e vet me qëllim që ata që hyjnë të shohin dritë. ¹⁷ Sepse nuk ka asgjë të fshehtë që nuk do të zbulohet, as sekret që të mos njihet dhe të dalë në dritë. ¹⁸ Prandaj tregoni kujdes se si dëgjoni, sepse atij që ka, do t’i jepet, kurse atij që nuk ka, do t’i hiqet edhe ajo që ai kujton se ka”. ¹⁹ Nëna e tij dhe vëllezërit e tij erdhën tek ai, por nuk mund t’i afroreshin për shkak të turmës. ²⁰ Dhe nga disa i ishte thënë: “Nëna jote dhe vëllezërit e tu janë atje jashtë dhe duan të të shohin”. ²¹ Por ai, duke u

përgjigjur, u tha atyre: “Nëna ime dhe vëllezërit e mi janë ata që e dëgjojnë fjalën e Perëndisë dhe e vënë në praktikë”.²² Në një prej atyre ditëve ndodhi që Jezusi hipi në një barkë bashkë me dishepujt e vet dhe u tha: “Të kalojmë në bregun tjetër të liqenit”. Dhe ata u larguan nga bregu.²³ Ndërsa po lundronin, atë e zuri gjumi; dhe një furtunë ra mbi liqen, aq sa barka po mbushej, dhe ishin në rrezik.²⁴ Atëherë ata iu afruan, e zgjuan dhe i thanë: “Mësues, Mësues, po mbytemi!”. Dhe ai u zgjua, i bërtiti erës dhe tërbimit të ujit; dhe këto u qetësuan dhe u bë bunacë.²⁵ Dhe Jezusi u tha dishepujve të vet: “Ku është besimi juaj?”. Dhe ata, të frikësuar, mrekulloheshin dhe i thoshnin njeri tjetrit: “Vallë, kush është ky, që urdhëron edhe erën dhe ujin, dhe ata i binden?”.²⁶ Pastaj lundruan drejt krahinës së Gadareasve, që ndodhet përballë Galileës;²⁷ dhe, porsa Jezusi zbriti në tokë, i doli përpara një njeri nga ai qytet, i cili prej shumë kohe ishte pushtuar nga demonët, nuk vishte rroba, nuk banonte në shtëpi, por ndër varreza.²⁸ Kur e pa Jezusin, lëshoi një britmë, iu hodh ndër këmbë dhe tha me zë të lartë: “Ç’ka mes meje dhe ty, Jezus, Biri i Perëndisë Shumë të Lartë? Të lutem, mos më mundo!”.²⁹ Sepse Jezusi po i jepte urdhër frymës së ndyrë të dilte nga ai njeri, sepse shumë herë e kishte pushtuar dhe ndonëse e kishin lidhur me zinxhirë e me pranga dhe e ruanin, ai i këpuste prangat dhe shtyhej prej demonit nëpër shkretëtirat.³⁰ Dhe Jezusi e pyeti duke thënë: “Si e ke emrin?”. Dhe ai u përgjigj: “Legjion”. Sepse shumë demonë i kishin hyrë në të.³¹ Dhe ata e lutnin të mos i urdhëronte të shkonin në humnerë.³² Dhe aty ishte një tufë e madhe derrash që kullotnin në mal, dhe këta demonë iu lutën t’i lejonte të hynin në ta. Ai ua lejoi atyre.³³ Atëherë demonët, si dolën nga ai njeri, hynë te derrat, dhe ajo tufë u turr nga gremina në liqen dhe u mbyt.³⁴ Kur panë ç’ndodhi, ata që i ruanin derrat ikën dhe e çuan lajmin në qytet e nëpër fshatra.³⁵ Atëherë njerëzit dolën për të parë ç’kishte ndodhur dhe erdhën te Jezusi, dhe gjetën atë njeri, nga i cili kishin dalë demonët, të ulur te këmbët e Jezusit, të veshur dhe me mendje në rregull, dhe patën frikë.³⁶ Ata që e kishin parë ngjarjen, u treguan atyre si ishte shëruar i idemonizuari.³⁷ Atëherë gjithë popullsia e krahinës së Gadareasve, i kërkoi Jezusit të largohej prej tyre, sepse i kishte zënë një frikë e madhe. Dhe Jezusi hyri në barkë dhe u kthye mbrapa.³⁸ Ndërkaq njeriu prej të cilit dolën demonët, i lutej të rrinte me të; por Jezusi e përcolli duke i thënë:³⁹ “Kthehu në shtëpinë tënde dhe trego çfarë gjërash të mëdha ka bërë Perëndia për ty”. Dhe ai shkoi anembanë qytetit duke treguar gjërat e mëdha që Jezusi bëri për të.⁴⁰ Ndodhi që, kur Jezusi u kthye, turma e mirëpriti sepse të gjithë e prisnin.⁴¹ Dhe ja, erdhi një njeri me emër Jair, që ishte kryetari i sinagogës; ai i ra ndër këmbë Jezusit dhe iu lut të shkonte në shtëpinë e tij,⁴² sepse ai kishte një vajzë të vetme rreth dymbëdhjetë vjeçe, që ishte për vdekje. Ndërsa Jezusi po shkonte atje, turma po shtyhej përreth tij.⁴³ Dhe një grua që kishte një fluks gjaku prej dymbëdhjetë vjetësh dhe kishte shpenzuar ndër mjekë gjithë pasurinë e saj, pa mundur që të shërohej nga njeri,⁴⁴ iu afrua nga pas dhe i preku cepin e rrobës së tij dhe në atë çast iu pre fluksi i gjakut.⁴⁵ Dhe Jezusi tha: “Kush më preku?”. Mbasi të gjithë e mohuan, Pjetri dhe ata që ishin me të, thanë: “Mësues, turmat po shtyhen dhe po të ndeshin dhe ti thua: “Kush më preku?”.⁴⁶ Por Jezusi tha: “Dikush më preku, sepse e ndjeva që një fuqi doli prej meje”.⁴⁷ Atëherë gruaja, duke parë

se nuk mbeti e padiktuar, erdhi, duke u dridhur e tëra, dhe i ra ndër këmbë dhe i deklaroi në prani të gjithë popullit, përse e kishte prekur dhe si ishte shëruar në çast. ⁴⁸ Dhe ai i tha: “Merr zemër, bijë; besimi yt të shëroi; shko në paqe!”. ⁴⁹ Ndërsa Jezusi vazhdonte të fliste, erdhi një nga shtëpia e kryetarit të sinagogës dhe i tha: “Vajza jote vdiq, mos e shqetëso Mësuesin”. ⁵⁰ Por Jezusi, mbasi i dëgjoi këto, i tha: “Mos druaj; ti vetëm beso dhe ajo do të shpëtojë”. ⁵¹ Si arriti në shtëpi, nuk la asnjëri të hyjë, përveç Pjetrit, Gjonit dhe Jakobit, dhe atin e nënën e vajzës. ⁵² Të gjithë qanin dhe mbajtën zi. Por ai tha: “Mos qani; ajo nuk ka vdekur, por po fle”. ⁵³ Dhe ata e përqeshnin; duke e ditur se kishte vdekur. ⁵⁴ Por ai, mbasi i nxori jashtë të gjithë, e kapi për dore dhe thirri duke thënë: “Vajzë, çohu!”. ⁵⁵ Asaj iu kthye fryma e saj dhe menjëherë u çua; pastaj Jezusi urdhëroi që t’i jepnin të hante. ⁵⁶ Dhe prindërit e saj mbetën të habitur. Por Jezusi i porositi të mos i thonin kurrkujt ç’kishte ndodhur.

9

¹ Pastaj, mbasi i thirri bashkë të dymbëdhjetë dishepujt e vet, u dha atyre pushtet dhe autoritet mbi të gjithë demonët dhe të shërojnë sëmundjet. ² Dhe i nisi të predikojnë mbretërinë e Perëndisë dhe të shërojnë të sëmurët. ³ Dhe u tha atyre: “Mos merrni asgjë për rrugë: as shkop, as trastë, as bukë, as para dhe asnjë prej jush të mos ketë dy tunika me vete. ⁴ Në atë shtëpi ku të hyni, aty rrini deri sa të largoheni. ⁵ Nëse disa nuk ju pranojnë, duke dalë prej atij qyteti, shkundni edhe pluhurin nga këmbët tuaja, si dëshmi kundër tyre”. ⁶ Atëherë ata u nisën dhe përshkuan fshatrat duke përhapur ungjillin dhe duke shëruar kudo. ⁷ Herodi, tetrarku, kishte dëgjuar për të gjitha gjërat që kishte kryer Jezusi dhe ishte në mëdyshje, sepse disa thoshin se Gjoni ishte ringjallur së vdekuri, ⁸ të tjerë se ishte shfaqur Elia, e disa të tjerë se ishte ringjallur një nga profetët e lashtë. ⁹ Por Herodi tha: “Gjonit unë ia kam prerë kokën; kush do të jetë ky, për të cilin po dëgjoj të thuhet të tilla gjëra?”. Dhe kërkonte ta shihte. ¹⁰ Kur u kthyen apostujt, i treguan Jezusit të gjitha gjërat që kishin bërë. Atëherë ai i mori me vete dhe u tërhoq mënjanë, në një vend të shkretë të një qyteti, që quhej Betsaida. ¹¹ Po, kur turmat e morën vesh, i ndiqnin; dhe ai i mirëpriti dhe u fliste për mbretërinë e Perëndisë, dhe shëronte ata që kishin nevojë për shërim. ¹² Tani kur dita filloi të mbarojë, të dymbëdhjetët iu afruan dhe i thanë: “Nise turmën, që të shkojë nëpër fshatra e nëpër fushat përreth, që të gjejë strehë dhe ushqim, sepse këtu jemi në një vend të shkretë”. ¹³ Por ai u tha atyre: “U jepni ju të hanë”. Ata u përgjigjen: “Ne nuk kemi tjetër veç se pesë bukë e dy peshq; vetëm nëse shkojmë vetë të blejmë ushqim për gjithë këta njerëz”. ¹⁴ Ishin, pra, rreth pesë mijë burra. Por ai u tha dishepujve të vet: “I vini të ulen në grupe nga pesëdhjetë”. ¹⁵ Ata vepruan në këtë mënyrë dhe i ulën të gjithë. ¹⁶ Atëherë ai i mori të pesë bukët dhe të dy peshqit dhe, pasi i ngriti sytë drejt qiellit, i bekoj, i ndau dhe ua dha dishepujve të vet që t’ia shpërndajnë turmës. ¹⁷ Dhe të gjithë hëngrën e u ngopën; nga copat që tepruan mblodhën dymbëdhjetë shporta. ¹⁸ Dhe ndodhi që, ndërsa Jezusi po lutej në vetmi, dishepujt ishin bashkë me të. Dhe ai i pyeti duke thënë: “Kush thonë turmat se jam unë?”. ¹⁹ Ata duke u përgjigjur thanë: “Disa thonë ‘Gjon Pagëzori’, të tjerë ‘Elia’ dhe të tjerë një nga profetët e lashtë që është ringjallur”. ²⁰ Dhe ai u tha atyre: “Po ju,

kush thoni se jam unë?”. Atëherë Pjetri duke u pergjigjur tha: “Krishti i Perëndisë”.²¹ Atëherë ai i porositi rreptë dhe i urdhëroi të mos i tregojnë kurrkujt,²² duke thënë: “Birit të njeriut i duhet të vuajë shumë gjëra, ta përbuzin pleqtë, krerët e priftërinjve dhe skribët, ta vrasin dhe të tretën ditë të ringjallet”.²³ Pastaj u tha të gjithëve: “Nëse dikush do të vijë pas meje, le ta mohojë vetveten, ta marrë çdo ditë kryqin e vet dhe të më ndjekë.²⁴ Sepse kush do ta shpëtojë jetën e vet, do ta humbasë; por kush do ta humbasë jetën e vet për shkakun tim, do ta shpëtojë.²⁵ E pra, ç’dobi ka njeriu po të fitojë tërë botën, dhe pastaj të shkatërrojë veten dhe të shkojë në humbje?²⁶ Sepse, nëse dikujt i vjen turp për mua dhe për fjalët e mia, edhe Birit të njeriut do t’i vijë turp për të, kur të vijë në lavdinë e vet dhe të Atit e të engjëjve të shenjtë.²⁷ Në të vërtetë po ju them se këtu janë të pranishëm disa që nuk do ta shojnë vdekjen, para se ta shohin mbretërinë e Perëndisë”.²⁸ Dhe ndodhi që afërsisht tetë ditë pas këtyre thënieve, Ai mori me vete Pjetrin, Gjonin Jakobin dhe u ngjit në mal për t’u lutur.²⁹ Dhe ndërsa po lutej, pamja e fytyrës së tij ndryshoi dhe veshja e tij u bë e bardhë dhe e ndritshme.³⁰ Dhe ja, dy burra po bisedonin me të; ata ishin Moisiu dhe Elia,³¹ të cilët, të shfaqur në lavdi, i flisnin për ikjen e tij nga kjo jetë që do të kryhej së shpejti në Jeruzalem.³² Pjetri dhe shokët e tij ishin të këputur nga gjumi; po kur u zgjuan plotësisht, panë lavdinë e tij dhe ata dy burra që ishin bashkë me të.³³ Dhe, ndërsa këta po ndaheshin prej tij, Pjetri i tha Jezusit: “Mësues, për ne është mirë të rrijmë këtu; le të bëjmë, pra, tri çadra: një për ty, një për Moisiun dhe një për Elian”; por ai nuk dinte ç’toshte.³⁴ Dhe ndërsa ai po fliste kështu, erdhi një re që i mbuloi në hijen e vet; dhe dishepujt i zuri frika, kur hynë në re.³⁵ Dhe një zë dilte nga reja duke thënë: “Ky është Biri im i dashur; dëgjojeni”.³⁶ Dhe ndërsa fliste ky zë, Jezusi u gjet krejt vetëm. Ata heshtën dhe në ato ditë nuk i treguan kurrkujt asgjë nga ç’kishin parë.³⁷ Të nesërmen, kur ata zbritën nga mali, ndodhi që një turmë e madhe i doli përpara Jezusit.³⁸ Dhe ja, një burrë nga turma filloi të bërtasë, duke thënë: “Mësues, të lutem, ktheje vështrimin mbi djalin tim, sepse është i vetmi që kam.³⁹ Dhe ja, një frymë e kap dhe menjëherë ai bërtet; pastaj e përpëlit dhe e bën të nxjerrë shkundë dhe mezi largohet, pasi e ka sflitur.”⁴⁰ U jam lutur dishepujve të tu ta dëbojnë, por ata nuk kanë mundur”.⁴¹ Dhe Jezusi, duke u pergjigjur, tha: “O brez mosbesues dhe i çoroditur, deri kur do të jem me ju dhe deri kur do t’ju duroj? Sille këtu djalin tënd”.⁴² Dhe, ndërsa fëmija po afrohej, demoni e përpëliti atë dhe e sfliti. Por Jezusi e qortoi frymën e ndyrë, e shëroi djalin dhe ia dorëzoi atit të vet.⁴³ Të gjithë mbetën të mahnitur nga madhëria e Perëndisë. Dhe, ndërsa të gjithë po mrekulloheshin për gjithçka bënte Jezusi, ai u tha dishepujve të vet: “I shtini mirë në vesh këto fjalë, sepse Biri i njeriut do të bjerë në duart e njerëzve”.⁴⁵ Por ata nuk i kuptuan këto fjalë; ato ishin të fshehta dhe për këtë shkak ata nuk i kuptonin dot, dhe druanin ta pyesnin për ato që kishte thënë.⁴⁶ Pastaj midis tyre filloi një grindje: cili prej tyre do të ishte më i madhi.⁴⁷ Atëherë Jezusi, duke ditur ç’mendime kishin në zemrat e tyre, mori një fëmijë të vogël dhe e afrooi pranë vetes,⁴⁸ dhe u tha atyre: “Ai që e pranon këtë fëmijë të vogël në emrin tim, më pranon mua; dhe ai që më pranon mua, pranon atë që më dërgoi mua, sepse ai që është më i vogli nga ju të gjithë, ai do të jetë i madh”.⁴⁹ Atëherë Gjoni e mori fjalën dhe tha: “Mësues, ne pamë një që i dëbonte demonët në emrin tënd dhe ia

ndalua, sepse ai nuk të ndjek bashkë me ne". ⁵⁰ Por Jezusi i tha: "Mos ia ndaloni, sepse kush nuk është kundër nesh është me ne". ⁵¹ Ndodhi që kur po plotësohej koha që Jezusi duhet të ngrihej në qiell, ai vendosi prerazi të shkojë në Jeruzalem, ⁵² dhe dërgoi përpara lajmëtarët. Këta, si u nisën, hynë në një fshat të Samaritanëve, për t'i përgatitur ardhjen. ⁵³ Por ata të fshatit nuk deshën ta pranonin, sepse ai ecte me fytyrë të drejtuar nga Jeruzalemi. ⁵⁴ Kur e panë këtë gjë, dishepujt e vet Jakobi dhe Gjoni thanë: "Zot, a do ti që të themi të zbresë zjarr nga qielli dhe t'i përvëlojë, ashtu si bëri edhe Elia?". ⁵⁵ Por ai u kthye nga ata dhe i qortoi duke thënë: "Ju nuk e dini nga cili frymë jeni; ⁵⁶ sepse Biri i njeriut nuk erdhi për të shkatërruar shpirtërat e njerëzve, po për t'i shpëtuar". Pastaj shkuan në një fshat tjetër. ⁵⁷ Ndodhi që, ndërsa po ecnin rrugës, dikush i tha: "Zot, unë do të të ndjek kudo të shkosh". ⁵⁸ Por Jezusi i tha: "Dhelprat kanë strofka dhe zogjtë e qiellit fole; kurse Biri i njeriut nuk ka ku ta mbështesë kokën". ⁵⁹ Pastaj i tha një tjetri: "Ndiqme!". Por ai përgjigjej: "Zot, më lejo më parë të shkoj e të varros atin tim". ⁶⁰ Jezusi i tha: "Lëri të vdekurit t'i varrosin të vdekurit e vet; por ti shko dhe prediko mbretërinë e Perëndisë". ⁶¹ Akoma një tjetër i tha: "Zot, unë do të të ndjek ty, por më lejo më parë të ndahem me ata të familjes sime". ⁶² Jezusi i tha: "Asnjëri që ka vënë dorë në parmendë dhe kthehet e shikon prapa, nuk është i përshtatshëm për mbretërinë e Perëndisë".

10

¹ Pastaj Zoti caktoi shtatëdhjetë të tjerë dhe i nisi dy nga dy përpara tij, në çdo qytet dhe vend, ku ai do të shkonte. ² Dhe u thoshte atyre: "E korra është e madhe, kurse punëtorë janë pak; lutni Zotin e të korrës që të çojë punëtorë në të korrën e vet. ³ Shkoni; ja, unë ju dërgoj si qengja në mes të ujërve. ⁴ Mos merrni me vete as çanta, as trasta, as sandale dhe mos përshtëndetni asnjëri rrugës. ⁵ Dhe në cilëndo shtëpi ku të hyni, më përpara thoni: "Paqe në këtë shtëpi". ⁶ Dhe nëse është aty një bir i paqes, paqja juaj do të zbresë mbi të; nëse jo, do të kthehet tek ju. ⁷ Rrini, pra, në të njëjtën shtëpi, hani dhe pini atë që do t'ju japin, sepse punëtori meriton shpërblimin e vet. Mos kaloni nga një shtëpi në një tjetër. ⁸ Dhe në çdo qytet ku të hyni, nëse ju pranojnë, hani çfarë t'ju vënë përpara. ⁹ Dhe shëroni të sëmurit që do të jenë në të dhe u thoni atyre: "Mbretëria e Perëndisë ju është afruar". ¹⁰ Por në çdo qytet ku të hyni, nëse nuk ju pranojnë, dilni në rrugët e tij dhe thoni: ¹¹ "Ne po shkundim kundër jush edhe pluhurin e qytetit tuaj që na u ngjit; veç ta dini se mbretëria e Perëndisë ju është afruar". ¹² Unë ju them se atë ditë Sodoma do ta ketë më të lehtë sesa ai qytet. ¹³ Mjerë ti, Korazin! Mjerë ti, Betsaida! Sepse, po të ishin bërë në Tiro dhe në Sidon mrekullitë që u bënë te ju, ata prej kohësh do të kishin bërë pendesë duke u veshur me thasë dhe duke u ulur në hi. ¹⁴ Prandaj ditën e gjyqit Tiro dhe Sidoni do ta kenë më lehtë se ju. ¹⁵ Dhe ti, Kapernaum, që të kanë ngritur deri në qiell, do të poshtërohesh deri në ferr. ¹⁶ Kush ju dëgjon, më dëgjon mua; kush ju përbuz, më përbuz mua; dhe kush më përbuz, përbuz atë që më ka dërguar". ¹⁷ Dhe të shtatëdhjetë u kthyen me gëzim dhe thanë: "Zot, edhe demonët na nënshtrohen në emrin tënd". ¹⁸ Dhe ai u tha atyre: "Unë e shikoja Satanin që po binte nga qielli si një rrufe. ¹⁹ Ja, ju dhashë pushtet të shkelni përmbi gjarpërinj dhe akrepa, dhe mbi çdo pushtet të armikut; dhe asgjë nuk do të mund

t'ju dëmtojë. ²⁰ Megjithatë mos u gëzoni për faktin se po ju nënshtrohen frymërat, por gëzohuni më shumë se emrat tuaj janë shkruar në qiej". ²¹ Në të njëjtën orë Jezusi ngazëlloi në frym dhe tha: "Unë të lavdëroj, o Atë, Zot i qiellit dhe i tokës, sepse ua fshehe këto të urtëve dhe të zgjuarve dhe ua zbulove fëmijëve të vegjël. Po, o Atë, sepse kështu ty të pëlqeu. ²² Gjithçka më është dhënë në dorë nga Ati im; dhe askush nuk e di kush është Biri, përveç Atit, dhe kush është Ati, përveç Birit, dhe atij që Biri do t'ia zbulojë". ²³ Pastaj, si u kthye nga dishepujt, u tha atyre veçmas: "Lum sytë që shohin ato që shihni ju, ²⁴ sepse ju them se shumë profetë dhe mbretër dëshiruan të shohin ato që ju shihni, por nuk i panë, dhe të dëgjojnë ato që ju po dëgjoni, por nuk i dëgjuan". ²⁵ Atëherë ja, një doktor i ligjit u ngrit që ta vinte në provë dhe i tha: "Mësues, çfarë duhet të bëj që të trashëgoj jetën e përvetshme?". ²⁶ Dhe ai tha: "Çfarë është shkruar në ligj? Si e lexon?". ²⁷ Ai duke u përgjigjur tha: "Duaje Zotin, Perëndinë tënd, me gjithë zemrën tënde, me gjithë shpirtin tënd, me gjithë forcën tënde dhe me gjithë mendjen tënde, edhe të afërmin tënd porsì vetveten". ²⁸ Jezusi i tha: "U përgjigje drejti; vepro kështu dhe do të rrosh". ²⁹ Por ai, duke dashur të justifikonte veten, i tha Jezusit: "Po kush është i afërmi im?". ³⁰ Atëherë Jezusi u përgjigj dhe tha: "Një burr zbriste nga Jeruzalemi për në Jeriko dhe ra në duart e kusarëve, të cilët, mbasi e zhveshën dhe e bënë gjithë plagë, u larguan dhe e lanë gati të vdekur. ³¹ Rastësisht një prift po zbriste nëpër të njëjtën rrugë dhe, mbasi e pa atë burrë, vazhdoi tutje, në anën tjetër. ³² Po ashtu edhe një levit, kur arriti aty, erdhi dhe e pa dhe vazhdoi tutje, në anën tjetër. ³³ Por një Samaritan, që po udhëtonte, i kaloi afër, e pa dhe kishte dhembshuri. ³⁴ Dhe mbasi iu afrua, ia lidhi plagët duke ia larë me vaj dhe me verë; pastaj e vuri mbi kafshën e vet, e çoi në një han dhe u kujdesua për të. ³⁵ Dhe të nesërmen, para se të niset, nxori dy denarë dhe ia dha hanxhiut duke i thënë: "Kujdesu për të dhe ç'të shpenzosh më shumë, do të të jap kur të kthehem". ³⁶ Cili nga këta të tre, pra, të duket se që i afërmi i atij që ra në duart e kusarëve?". ³⁷ Dhe ai tha: "Ai që u tregua i mëshirshëm ndaj tij". Atëherë Jezusi i tha: "Shko dhe bëj kështu edhe ti". ³⁸ Ndodhi që, ndërsa ata po udhëtonin, Jezusi hyri në një fshat; dhe një grua, që e kishte emrin Marta, e priti në shtëpinë e vet. ³⁹ Ajo kishte një motër që quhej Mari, e cila u ul të këmbët e Jezusit dhe dëgjonte fjalën e tij. ⁴⁰ Por Marta, që ishte krejt e zënë nga punët e shumta, iu afrua dhe i tha: "Zot, a nuk të intereson që ime motër më la vetëm të shërbej? I thuaj, pra, të më ndihmojë". ⁴¹ Por Jezusi, duke u përgjigjur, i tha: "Martë, Martë, ti po shqetësohesh dhe kujdesesh për shumë gjëra; ⁴² por vetëm një gjë është e nevojshme, dhe Maria zgjodhi pjesën më të mirë, që asaj nuk do t'i hiqet".

11

¹ Dhe ndodhi që ai ndodhej në një vend dhe lutej dhe, si mbaroi, një nga dishepujt e tij i tha: "Zot, na mëso të lutemi, ashtu siç i mësoi Gjoni dishepujt e vet". ² Dhe ai u tha: "Kur të luteni, thoni: "Ati ynë që je në qiej, u shenjtëroftë emri yt, ardhhtë mbretëria jote, u bëftë vullneti yt si në qiell edhe në tokë. ³ Na jep çdo ditë bukën tonë të nevojshme. ⁴ Dhe na i fal mëkatet tona, sepse edhe ne i falim fajtorët tanë; dhe mos lejo të biem në tundim, por na shpëto nga i ligu". ⁵ Pastaj u tha atyre: "A ka midis jush njeri që ka një mik dhe i shkon në mesnatë e i thotë: "Mik,

më jep hua tri bukë, ⁶ sepse më erdhi nga udha një miku im dhe unë s'kam çfarë t'i vë përpara"; ⁷ dhe ai, nga brenda, duke u përgjigjur, i tha: "Mos më bezdis, dera është tashmë e mbyllur dhe fëmijët e mi ranë në shtrat me mua; nuk mund të çohem e të t'i jap?" ⁸ Unë po ju them se, edhe nëse nuk çohet t'ia japë sepse e ka mik, do të çohet gjithsesi për shkak të insistimit të tij dhe do t'i japë të gjitha bukët që i nevojiten. ⁹ Prandaj po ju them: Lypni dhe do t'ju jepet; kërkoni dhe do të gjeni; trokitni dhe do t'ju hapet. ¹⁰ Sepse kushdo që lyp, merr, kush kërkon, gjen dhe do t'i hapet atij që troket. ¹¹ Dhe cili nga ju është baba i tillë që, po t'i kërkojë bukë djali, i jep një gur? Ose po t'i kërkojë një peshk, në vend të peshkut i jep një gjarpër? ¹² Ose, po t'i kërkojë një vezë, i jep një akrep? ¹³ Nëse ju, pra, që jeni të këqij, dini t'u jepni dhurata të mira bijve tuaj, aq më tepër Ati juaj qiellor do t'u dhurojë Frymën e Shenjtë atyre që ia kërkojnë". ¹⁴ Dhe Jezusi po dëbonte një demon që ishte memec; dhe ndodhi që, kur demoni doli, memeci foli dhe turmat u mrekulluan. ¹⁵ Por disa nga ata thanë: "Ai i dëbon demonët nëpërmjet Beelzebubit, princit të demonëve". ¹⁶ Kurse disa nga ata, për ta vënë në provë, kërkonin prej tij një shenjë nga qielli. ¹⁷ Por ai, duke i njohur mendimet e tyre, u tha atyre: "Çdo mbretëri, e përçarë në vetvete shkatërrohet, dhe çdo shtëpi e përçarë në vetvete rrëzohet. ¹⁸ Po të jetë, pra, edhe Satanai i përçarë në vetvete, si do të mund të qëndrojë mbretëria e tij? Sepse ju thoni se unë i dëboj demonët nëpërmjet Beelzebubit. ¹⁹ Por, nëse unë i dëbokam demonët nëpërmjet Beelzebubit, nëpërmjet kujt i dëbojnë ata bijtë tuaj? Prandaj ata do të jenë gjykatësit tuaj. ²⁰ Por në se unë i dëboj demonët me gishtin e Perëndisë, mbretëria e Perëndisë, pra ka arritur deri te ju. ²¹ Kur burri i fortë, i armatosur mirë, e ruan shtëpinë e vet, pasuria e tij është në paqe. ²² Por në qoftë se vjen një më i fortë se ai dhe e mund atë, ia merr armët në të cilat kishte shpresë dhe i ndan plaçkat e tij. ²³ Kush nuk është me mua, është kundër meje dhe kush nuk mbledh me mua, shpërndan. ²⁴ Kur fryma e ndyrë del nga një njeri, endet në vende të shkreta, duke kërkuar pushim, dhe duke mos e gjetur dot, thotë: "Do të kthehem në shtëpinë time nga dola". ²⁵ Dhe, kur kthehet, e gjen të fshirë e të zbukuruar, ²⁶ atëherë shkon e merr me vete shtatë frymëra të tjerë më të këqij se ai, dha ata hyjnë aty dhe banojnë aty; dhe gjendja e fundit e atij njeriu bëhet më e keqe se e para". ²⁷ Ndodhi që, ndërsa ai po thoshte këto gjëra, një grua nga turma e çoi zërin e saj dhe i tha: "Lum barku që të barti dhe gjinjtë që të mëndën". ²⁸ Por ai u tha: "Me tepër lum ata që e dëgjojnë fjalën e Perëndisë dhe e zbatojnë". ²⁹ Duke qenë se turmat po i shtyheshin përreth, ai filloi të thotë: "Ky brez është i lig; ai kërkon një shenjë, por asnjë shenjë nuk do t'i jepet, përveç shenjës së profetit Jona. ³⁰ Sepse, ashtu si Jona që një shenjë për Ninivasit, kështu edhe Biri i njeriut do të jetë një shenjë për këtë brez. ³¹ Mbretëresha e Mesditës do të ngrihet ditën e gjyqit me njerëzit e këtij brezi dhe do t'i dënojë, sepse ajo po vjen nga skaji i dheut për të dëgjuar urtësinë e Salomonit; dhe ja, këtu është dikush më i madh se Salomoni. ³² Ninivasit, ditën e gjyqit, do të ringjallen me këtë brez dhe do ta dënojnë, sepse ata u penduan për predikimin e Jonas; dhe ja, këtu është dikush më i madh se Jona". ³³ Asnjëri, kur ndez një llambë, nuk e vë në një vend të fshehtë ose nën babunë, po përmbi dritëmbajtësen, që të shohin dritë ata që hyjnë. ³⁴ Llamba e trupit është syri; në se syri yt është i shëndoshë, gjithë trupi yt do të jetë i ndriçuar; por në se syri yt është

i sëmurë, edhe gjithë trupi yt do të jetë plot me errësi. ³⁵ Prandaj trego kujdes që drita që është në ty të mos jetë terr. ³⁶ Në se gjithë trupi yt është i ndriçuar, pa asnjë pjesë të errët, gjithçka do të jetë e ndriçuar, sikurse ndodh kur llamba të ndriçon me shkëlqimin e saj”. ³⁷ Por ndërsa Jezusi po fliste, një fariseu e ftoi për drekë në shtëpinë e vet. Dhe ai hyri dhe u vendos në tryezë. ³⁸ Fariseu e vuri re këtë dhe u mrekullua që Jezusit nuk lau para buke. ³⁹ Dhe Zoti i tha: “Tani ju farisenjtë pastroni të jashtmen e kupës dhe të pjatës, ndërsa brendinë tuaj e keni plot me grabitje dhe ligësi. ⁴⁰ Të pamend! Ai që bëri anën e jashtme, vallë nuk bëri edhe të brendshmen? ⁴¹ Por jepni si lëmoshë atë që është përbrenda, dhe çdo gjë do të jetë e pastër për ju. ⁴² Por mjerë ju, o farisenj! Sepse ju paguani të dhjetën e ryzës, të mendrës dhe të çdo barishteje, dhe pastaj lini pas dore drejtësinë dhe dashurinë e Perëndisë. Këto gjëra duhet t’i bënit, pa i lënë pas dore të tjerat. ⁴³ Mjerë ju, o farisenj! Sepse ju e doni vendin e parë ndër sinagoga dhe përshëndetjet nëpër sheshe. ⁴⁴ Mjerë ju, skribë dhe farisenj hipokritë! Sepse jeni si varret që nuk shihen dhe njërezit ecin sipër tyre, pa e ditur”. ⁴⁵ Atëherë, duke u përgjigjur, një nga mësuesit e ligjit, i tha: “Mësues, duke folur kështu, ti po na fyen edhe ne”. ⁴⁶ Dhe ai thoshte: “Mjerë edhe ju, o mësues të ligjit! Sepse i ngarkoni njerëzit me barrë që me vështirësi baren, dhe ju nuk i prekni ato barrë as edhe me një gisht. ⁴⁷ Mjerë ju! Sepse ju ndërtoat varret e profetëve dhe etërit tuaj i patën vranë ata. ⁴⁸ Duke vepruar në këtë mënyrë, ju dëshmoni se i miratoni veprat e etërve tuaj; në fakt ata vranë profetët dhe ju ndërtoni varret e tyre. ⁴⁹ Për këtë arsye edhe urtësia e Perëndisë tha: “Unë do t’u dërgoj profetë dhe apostuj, dhe ata do të vrasin disa prej tyre kurse të tjerët do t’i përndjekin”, ⁵⁰ me qëllim që këtij brezi t’i kërkohet llogari për gjakun e të gjithë profetëve, i cili u derdh që nga krijimi i botës: ⁵¹ nga gjaku i Abelit deri te gjaku i Zakarias, që u vra ndërmjet altarit dhe tempullit; po, unë po ju them, se këtij brezi do t’i kërkohet llogari. ⁵² Mjerë ju, o mësues të ligjit! Sepse ju e morët çelësin e dijes; ju vetë nuk hytë dhe penguat hyrjen e atyre që po hynin”. ⁵³ Po ndërsa ai u fliste atyre këto gjëra, skribët dhe farisenjtë filluan të zemërohen shumë kundër tij dhe ta sulmojnë atë me shumë pyetje, ⁵⁴ për t’i ngritur kurthe, për ta zënë në gabim e për të mundur ta akuzojnë për ndonjë fjalë të tij.

12

¹ Ndërkaq u mblodh një turmë me mijëra, saqë shkelnin njeri tjetrin. Jezusi filloi t’u thotë dishepujve të vet: “Para së gjithash ruhuni nga majaja e farisenjve, që është hipokrizia. ² Nuk ka asgjë të mbuluar që nuk do të zbulohet, as të fshehtë që nuk do të njihet. ³ Prandaj të gjitha ato që thatë në terr, do të dëgohen në dritë; dhe ato që pëshpëritët në vesh ndër dhomat e brendshme, do të shpallen nga çatitë e shtëpive”. ⁴ Po ju them juve, o miq të mi, të mos keni frikë nga ata që vrasin trupin, por pas kësaj nuk mund të bëjnë asgjë tjetër. ⁵ Unë do t’ju tregoj prej kujt duhet të keni frikë: druani nga ai që, pasi ka vranë, ka pushtet të të hedhë në Gehena; po, po ju them, nga ai të keni frikë. ⁶ A nuk shiten vallë pesë harabela për dy pare? E megjithëatë as edhe një prej tyre nuk harrohet përpara Perëndisë. ⁷ Madje, edhe flokët e kokës janë të gjitha të numëruara; prandaj mos keni frikë, ju vleni më tepër se shumë harabela. ⁸ Dhe unë po ju them: Kushdo që do të rrëfeje për mua përpara njerëzve,

edhe Biri i njeriut do ta rrëfejë përpara engjëjve të Perëndisë. ⁹ Por ai që do të më mohojë përpara njerëzve, do të mohohet përpara engjëjve të Perëndisë. ¹⁰ Dhe kushdo që do të blasfemojë kundër Birit të njeriut do të jetë i falur, por ai që do të blasfemojë kundër Frymës së Shenjtë, nuk do të jetë i falur. ¹¹ Pastaj, kur do t'ju çojnë përpara sinagogave, gjykatësve dhe autoriteteve, mos u shqetësoni se si ose se çfarë do të thoni për t'u mbrojtur, ose për çfarë do t'ju duhet të thoni, ¹² sepse Fryma e Shenjtë në po atë moment do t'ju mësojë se ç'duhet të thoni". ¹³ Atëherë dikush nga turma i tha: "Mësues, i thuaj vëllait tim ta ndajë me mua trashëgiminë". ¹⁴ Por ai u përgjigj: "O njeri, kush më vuri mua gjykatës ose ndarës përmbi ju?". ¹⁵ Pastaj u tha atyre: "Kini kujdes dhe ruhuni nga kopracia, sepse jeta e njeriut nuk qëndron në mbushullinë e gjërave që zotëron". ¹⁶ Dhe ai u tha atyre një shëmbëlltyrë: "Tokat e një pasaniku dhanë të korra të bollshme; ¹⁷ dhe ai arsyetonte me vete duke thënë: "Ç'të bëj, sepse nuk kam vend ku t'i shtie të korrat e mia?". ¹⁸ Dhe tha: "Këtë do të bëj: do të shemb hambarët e mia dhe do t'i bëj më të mëdhenj, ku do të shtie të gjitha të korrat dhe pasuritë e tjera, ¹⁹ dhe pastaj do t'i them shpirtit tim: Shpirt, ti ke pasuri të shumta të shtëna për shumë vjet; pusho, ha, pi dhe gëzo". ²⁰ Por Perëndia i tha: "O i pamend, po atë natë shpirtin tënd do të ta kërkojnë dhe ato që përgatite të kujt do të jenë?". ²¹ Kështu i ndodh atij që grumbullon thesare për vete dhe nuk është i pasur ndaj Perëndisë". ²² Pastaj u tha dishepujve të vet: "Prandaj po ju them: mos u shqetësoni për jetën tuaj se çfarë do të hani, as për trupin tuaj se çfarë do të vishni. ²³ Jeta vlen më shumë se ushqimi dhe trupi më shumë se veshja. ²⁴ Vini re korbat! Ata nuk mbjellin e nuk korrin, nuk kanë as qilar as hambar, e megjithatë Perëndia i ushqen; mirë, pra, ju vleni shumë më tepër se zogjtë. ²⁵ Dhe cili nga ju me shqetësimin e tij mund ta zgjatë shtatin e vet qoftë edhe një kubit? ²⁶ Atëherë, kur nuk jeni në gjendje të bëni as atë që është më e pakta, përse shqetësoheni për të tjerat? ²⁷ Vini re si rriten zambakët: ata nuk punojnë dhe nuk tjerrin; megjithëatë unë po ju them se as Salomoni, në gjithë lavdinë e vet, nuk qe i veshur si një nga ata. ²⁸ Atëherë, nëse Perëndia vesh në këtë mënyrë barin që sot është në fushë dhe nesër hidhet në furrë, aq më tepër do t'ju veshë, o njerëz besimpakë? ²⁹ Përveç kësaj mos kërkon çfarë do të hani ose do të pini, dhe mos jini në merak, ³⁰ sepse njerëzit e botës i kërkojnë të gjitha këto, por Ati juaj e di që ju keni nevojë për to. ³¹ Kërkon më parë mbretërinë e Perëndisë dhe të gjitha këto do t'ju jepen si shtesë. ³² Mos ki frikë, o tufë e vogël, sepse Atit tuaj i pëlqeu t'ju japë mbretërinë. ³³ Shtitni pasurinë tuaj dhe jepni lëmshë! Bëni për vete trasta që nuk vjetrohen, një thesar të pashtershëm në qiejt, ku vjedhësi nuk arrin dhe tenja nuk bren. ³⁴ Sepse atje ku është thesari juaj, atje do të jetë edhe zemra juaj". ³⁵ Le të jenë ngjeshur ijët tuaja, dhe llambat ndezur. ³⁶ Ngjajini atyre që presin zotërinë e tyre, kur kthehet nga dasma, për t'ia hapur derën sapo të vijë dhe të trokasë. ³⁷ Lum ata shërbëtorë, që zotëria, kur të kthehet, do t'i gjejë zgjuar! Në të vërtetë po ju them se ai vetë do të ngjeshet dhe do t'i vendosë ata në tryezë, dhe ai vetë do t'u shërbejë. ³⁸ Dhe, në se do të vijë në të dytën a në të tretën rojë të natës dhe t'i gjejë kështu, lum ata shërbëtorë. ³⁹ Por ta dini këtë: se po ta dinte i zoti i shtëpisë në cilën orë i vjen vjedhësi, do të rrinte zgjuar dhe nuk do të linte t'i shpërthenin shtëpinë. ⁴⁰ Edhe ju pra, jini gati, sepse Biri i njeriut do të vijë në atë orë që nuk e mendoni". ⁴¹ Dhe Pjetri

i tha: “Zot, këtë shëmbëlltyrë po e thua vetëm për ne apo për të gjithë?”.⁴² Dhe Zoti tha: “Kush është, pra, ai administrues besnik dhe i mençur, që do ta verë zotëria përmbi shërbëtorët e vet për t’u dhënë atyre racionin e ushqimeve në kohën e duhur?”⁴³ Lum ai shërbëtor të cilin zotëria e tij, kur kthehet, e gjen se vepron kështu.⁴⁴ Në të vërtetë po ju them se ai do ta vërë mbi gjithë pasurinë e vet.⁴⁵ Por, nëse ai shërbëtor mendon në zemër të vet: “Zotëria im vonon të kthehet” dhe fillon t’i rrahë shërbëtorët dhe shërbëtoret, të hajë, të pijë dhe të dehet,⁴⁶ zotëria e atij shërbëtori do të vijë ditën kur nuk e pret, dhe në orën që ai nuk e di; do ta ndëshkojë rëndë dhe do t’i caktojë fatin me të pabesët.⁴⁷ Shërbëtori që e dinte vullnetin e zotërisë së tij dhe nuk u bë gati e nuk e kreu vullnetin e tij, do të rrihet shumë.⁴⁸ Por ai që nuk e dinte, po të bëjë gjëra që meritojnë të rrahura, do të rrihet më pak. Kujt iu dha shumë, do t’i kërkohet shumë; dhe kujt iu besua shumë, do t’i kërkohet më shumë”.⁴⁹ “Unë erdha të hedh zjarr mbi tokë dhe sa dëshiroj që ai të ishte tashmë i ndezur.⁵⁰ Tani unë kam një pagëzim me të cilën duhet të pagëzohem dhe jam në anktë deri sa të kryhet.⁵¹ A kujtoni se erdha të sjell paqen mbi tokë? Jo, po ju them, por më shumë përçarjen;⁵² sepse, tash e tutje, pesë veta në një shtëpi do të jenë të ndarë: tre kundër dyve dhe dy kundër treve.⁵³ Babai do të ndahet kundër të birit, dhe i biri kundër babait; nëna kundër së bijës dhe e bija kundër nënës; vjehrra kundër nuses së saj dhe nusja kundër vjehrrës së vet”.⁵⁴ Atëherë ai u tha akoma turmave: “Kur ju shihni një re që ngrihet nga perëndimi menjëherë thoni: “Do të vijë shiu”, dhe ashtu ndodh;⁵⁵ përkundrazi, kur fryn juga, ju thoni: “Do të bëjë vapë”, dhe ashtu ndodh.⁵⁶ Hipokritë! Ju dini të dalloni dukurinë e qiellit dhe të tokës, por vallë si nuk dini ta dalloni këtë kohë?”⁵⁷ Dhe përse nuk gjykoni nga vetë ju ç’është e drejtë?⁵⁸ Kur ti shkon bashkë me kundërshtarin tënd te gjykatësi, bëj ç’është e mundur gjatë rrugës që të merresh vesh me të, që ai mos të të nxjerrë përpara gjykatësit dhe gjykatësi të të dorëzojë te roja dhe roja të të futë në burg.⁵⁹ Unë po të them se ti nuk do të dalësh prej andej, derisa të mos kesh paguar deri në qindarkën e fundit”.

13

¹ Pikërisht në atë kohë ishin aty disa që i treguan për ata Galileasve, gjakun e të cilëve Pilati e kishte përzier me flijimet e tyre.² Dhe Jezusi, duke u përgjigjur, tha: “A mendoni ju se ata Galileas ishin më shumë mëkatarë nga gjithë Galileasit e tjerë, sepse vuajtën të tilla gjëra? ³ Unë po ju them: Jo! Por nëse ju nuk pendoheni, do të vdisni të gjithë me të njëjtën mënyrë.⁴ Ose, a mendoni ju që ata të tetëmbëdhjetë, mbi të cilët ra kulla në Siloe dhe i vrau, ishin më shumë fajtorë se gjithë banorët e Jeruzalemit? ⁵ Unë po ju them: Jo! Por nëse ju nuk pendoheni, do të vdisni të gjithë me të njëjtën mënyrë”.⁶ Atëherë ai tha këtë shëmbëlltyrë: “Një njeri kishte një fik të mbjellë në vreshtin e tij; ai erdhi e kërkoi fryte, por nuk gjeti.⁷ Atëherë i tha vreshtarit: “Ja, u bënë tre vjet tashmë që unë vij e kërkoi frytin e këtij fiku dhe s’po gjej; preje; pse të zërë kot tokën?”.⁸ Por ai u përgjigj dhe tha: “Zot, lëre edhe këtë vit, që ta punoj përreth dhe t’i hedh pleh ⁹ dhe, po dha fryt, mirë; përndryshe, pastaj do ta presësh”. Shërimi i një gruaje të paralizuar¹⁰ Një të shtunë Jezusi po mësonte në një sinagogë.¹¹ Dhe ja, ishte një grua, e cila prej tetëmbëdhjetë vjetësh kishte një frymë lëngate, dhe ajo ishte krejt e kërrusur dhe në asnjë

mënyrë nuk drejtohej dot. ¹² Dhe kur Jezusi e pa, e thirri pranë vetes dhe i tha: “O grua, ti je e liruar nga lëngata jote”. ¹³ Dhe i vuri duart mbi të dhe ajo u drejtua menjëherë, dhe përlëvdonte Perëndinë. ¹⁴ Por kryetari i sinagogës, i indinjuar sepse Jezusi kishte shëruar ditën e shtunë, iu drejtua turmës dhe i tha: “Gjashtë janë ditët kur duhet të punohet; ejani, pra, të shëroheni në ato ditë dhe jo ditën e shtunë”. ¹⁵ Atëherë Zoti u përgjigj dhe tha: “Hipokritë! A nuk e zgjidh secili nga ju të shtunave nga grazhdi kaun e vet, ose gomarin e ta çojë për të pirë? ¹⁶ A nuk duhej, pra, të zgjidhej nga këto pranga, ditën e shtunë, kjo që është bijë e Abrahamit dhe që Satani e mbajti lidhur prej tetëmbëdhjetë vjetësh?”. ¹⁷ Dhe, kur ai thoshte këto gjëra, të gjithë kundërshtarët e tij mbetën të turpëruar, ndërsa mbarë turma gëzohej për të gjitha veprat madhështore që ai kishte kryer. ¹⁸ Atëherë ai tha: “Kujt i përngjan mbretëria e Perëndisë, me se ta krahasoj? ¹⁹ I ngjan kokrrës së sinapit, që një njeri e mori dhe e hodhi në kopshtin e vet; pastaj u rrit dhe u bë një pemë e madhe, dhe zogjtë e qiellit erdhën e kërkuan strehë në degët e saj”. ²⁰ Pastaj tha përsëri: “Me se ta krahasoj mbretërinë e Perëndisë? ²¹ Ajo i ngjan majasë që e merr një grua dhe e përzien me tri masa mielli deri sa të mbruhet i gjithë”. ²² Dhe ai kalonte nëpër qytete dhe fshatra duke mësuar, e kështu po i afrohej Jeruzalemit. ²³ Dhe një njeri e pyeti: “Zot, a janë pak ata që do të shpëtohen?”. Ai u tha atyre: ²⁴ “Përpiquni të hyni nëpër derë të ngushtë, sepse unë po ju them se shumë do të kërkojnë të hyjnë dhe nuk do të mundën. ²⁵ Kur i zoti i shtëpisë është çuar dhe ka mbyllur derën, ju atëherë, që keni mbetur jashtë, do të filloni të trokitni në derë duke thënë: “Zot, Zot, na e hap”. Por ai, duke u përgjigjur, do të thotë: “Nuk e di nga vini”. ²⁶ Atëherë do të filloni të thoni: “Po ne hëngrëm dhe pimë me ty dhe ti mësove ndër rrugët tona”. ²⁷ Por ai do thotë: “Unë po ju them se nuk di nga vini; largohuni nga unë, të gjithë ju që bëni paudhësi”. ²⁸ Atje do të jetë qarje dhe kërcëllim dhëmbësh, kur të shihni Abrahamin, Isakun, Jakobin dhe gjithë profetët në mbretërinë e Perëndisë, ndërsa ju do të dëboheni përjashta. ²⁹ Dhe do të vijin nga lindja e nga perëndimi, nga veriu dhe nga jugu, dhe do të ulen në tryezë në mbretërinë e Perëndisë. ³⁰ Dhe ja, disa ndër të fundit do të jenë të parët, dhe disa nga të parët do të jenë të fundit”. ³¹ Po në atë ditë disa farisenj erdhën dhe i thanë: “Nisu dhe largohu prej këtej, sepse Herodi do të të vrasë”. ³² Dhe ai u përgjigj atyre: “Shkoni e i thoni asaj dhelprë: “Ja, sot dhe nesër po dëboj demonë dhe kryej shërime, dhe të tretën ditë po i jap fund punës sime”. ³³ Por sot, nesër e pasnesër më duhet të ec, sepse nuk mundet që një profet të vdesë jashtë Jeruzalemit. ³⁴ Jeruzalem, Jeruzalem, që i vret profetet dhe i vret me gurë ata që të janë dërguar! Sa herë desha t’i mbledh bijtë e tu sikurse kllçoçka i mbledh nën krahë zogjtë e vet, por ju nuk deshët! ³⁵ Ja, shtëpia juaj ju lihet e shkretë. Dhe unë po ju them se nuk do të më shihni më deri sa të vijë koha të thoni: “Bekuar qoftë ai që vjen në emër të Zotit!””.

14

¹ Dhe ndodhi që një ditë të shtunë, kur ai hyri në shtëpinë e një kryetari të farisenjve për të ngrënë bukë, ata po e përgjonin; ² dhe ja, para tij ishte një njeri hidropik. ³ Dhe Jezusi, duke iu përgjigjur mësuesve të ligjit dhe farisenjve, tha: “A është e lejueshme të shërosh ditën e shtunë?”. ⁴ Por ata heshtën. Atëherë ai e mori për dore atë, e shëroi dhe e nisi të

shkojë. ⁵ Pastaj, duke iu përgjigjur atyre, tha: “Cili nga ju, po t’i bjerë gomari i vet ose kau në një pus, nuk e nxjerr menjëherë jashtë ditën e shtunë?”. ⁶ Por ata nuk mund të përgjigjeshin asgje për këto gjëra. ⁷ Dhe, duke vënë re se ata zgjidhnin vendet e para në tryezë, Jezusi u thoshte atyre këtë shëmbëlltëri duke thënë: ⁸ “Kur je ftuar në dasmë, mos u ul në krye të vendit, sepse ai njeri mund të ketë ftuar një tjetër që është më i rëndësishëm se ti, ⁹ dhe ai që të ftoi ty dhe atë të të mos vijë e të thotë: “Lëshoja vendin këtëj”. Dhe atëherë ti, plot turp, do të shkosh të zësh vendin e fundit. ¹⁰ Por, kur je ftuar, shko e rri në vendin e fundit që, kur të vijë ai që të ka ftuar, të thotë: “O mik, ngjitu më lart”. Atëherë do të jesh i nderuar përpara atyre që janë në tryezë bashkë me ty. ¹¹ Sepse kushdo që e larton veten do të poshterohet, dhe kush e poshtëron veten do të lartohet”. ¹² Ai i tha edhe atij që e kishte ftuar: “Kur shtron drekë a darkë, mos i thirr miqtë e tu, as vëllezërit e tu, as farefisnin tënd, as fqinjët e pasur, se mos ata një herë të të ftojnë ty, dhe kështu ta kthejnë shpërblimin. ¹³ Por, kur të bësh një gosti, thirr lypësit, sakatët, të çalët, të verbërit; ¹⁴ dhe do të jesh i lum, sepse ata nuk kanë se si të ta kthejnë shpërblimin; por shpërblimi do të të jepet në ringjallje të të drejtëve”. ¹⁵ Dhe një nga të ftuarit, si i dëgjoi këto gjëra, i tha: “Lum kush do të hajë bukë në mbretërinë e Perëndisë”. ¹⁶ Atëherë Jezusi i tha: “Një njeri përgatiti një darkë të madhe dhe ftoi shumë veta; ¹⁷ dhe, në kohë të darkës, dërgoi shërbëtorin e vet t’u thotë të ftuarve: “Ejani, sepse gjithçka tashmë është gati”. ¹⁸ Por të gjithë, pa përjashtim, filluan të kërkojnë ndjesë. I pari i tha: “Bleva një arë dhe më duhet të shkoj ta shoh; të lutem, të më falësh”. ¹⁹ Dhe një tjetër tha: “Bleva pesë pendë që dhe po shkoj t’i provoj; të lutem, të më falësh”. ²⁰ Dhe një tjetër akoma tha: “Mora grua e prandaj nuk mund të vij”. ²¹ Kështu shërbëtori u kthye dhe ia dëftoi të gjitha zotit të vet. Atëherë i zoti i shtëpisë, plot zemërim, i tha shërbëtorit të vet: “Shpejt, shko nëpër sheshet dhe nëpër rrugët e qytetit e sill këtu lypës, sakatë, të çalë dhe të verbër”. ²² Pastaj shërbëtori i tha: “Zot, u bë ashtu siç urdhërove ti, por ka vend edhe më”. ²³ Atëherë zoti i tha shërbëtorit: “Dil nëpër udhë dhe përgjatë gardheve dhe detyroji të hyjnë që të mbushet shtëpia ime. ²⁴ Sepse unë po ju them se asnjë nga ata njerëz që ishin të ftuar, nuk do ta shijojë darkën time”. ²⁵ Dhe turma të mëdha shkonin me të. Ai u kthye nga ata dhe tha: ²⁶ “Nëse ndokush vjen tek unë dhe nuk urren babanë e vet dhe nënën e vet, gruan dhe fëmijët, vëllezërit dhe motrat, madje edhe jetën e vet, nuk mund të jetë dishepulli im. ²⁷ Dhe kush nuk e mbart kryqin e vet dhe nuk më ndjek, nuk mund të jetë dishepulli im. ²⁸ Kush nga ju, pra, kur do të ndërtojë një kullë, nuk ulet më parë të llogaritë shpenzimet, për të parë nëse ka mjaftueshëm për ta mbaruar? ²⁹ Që atëherë, kur t’i ketë hedhur themelet e të mos mundë ta përfundojë, të gjithë ata që e shohin, të mos fillojnë e të tallen, ³⁰ duke thënë: “Ky njeri filloi të ndërtojë e nuk mundi ta përfundojë”. ³¹ Ose cili mbret, kur nisat të luftojë kundër një mbreti tjetër, nuk ulet më parë të gjykojë në se mund ta përballojë me dhjetë mijë atë që po i vjen kundër me njëzet mijë? ³² Në mos, ndërsa ai është ende larg, i dërgon një delegacion për të biseduar për paqe. ³³ Kështu, pra, secili nga ju që nuk heq dorë nga të gjitha ato që ka, nuk mund të jetë dishepulli im. ³⁴ Kripa është e mirë, por nëse kripa bëhet e amëshat, me se do të mund t’i kthehet shija? ³⁵ Ajo nuk vlen as për tokë, as për pleh, por hidhet tutje. Kush ka veshë për të dëgjuar, le të dëgjojë”.

15

1 Pastaj të gjithë tagrambledhësit dhe mëkatarët i afroheshin për ta dëgjuar. 2 Dhe farisenjtë dhe skribët murmuritnin duke thënë: “Ky i pranon mëkatarët dhe ha bashkë me ta”. 3 Atëherë ai u tha këtë shëmbëlltyrë: 4 “Cili njeri prej jush, që ka njëqind dele dhe një prej tyre t’i humbasë, nuk i lë të nëntëdhjetë e nëntat në shkretirë dhe nuk shkon pas asaj që humbi deri sa ta gjejë? 5 Dhe, kur e gjen, e merr mbi supe gjithë gaz; 6 dhe, kur arrin në shtëpi, i thërret miqtë dhe fqinjët dhe u thotë: “Gëzohuni bashkë me mua, sepse e gjeta delen time që më kishte humbur. 7 Dhe unë po ju them se po kështu në qiell do të ketë më shumë gëzim për një mëkatar të vetëm që pendohet, sesa për nëntëdhjetë e nëntë të drejtët, që nuk kanë nevojë të pendohen. 8 Ose, cila grua që ka dhjetë dhrahmi dhe humbet një nga ato, nuk ndez llambën, nuk e fshin shtëpinë dhe nuk kërkon me kujdes derisa ta gjejë? 9 Dhe, kur e gjen, fton tok shoqet dhe fqinjët, duke thënë: “Gëzohuni bashkë me mua, sepse e gjeta dhrahminë që kisha humbur”. 10 Po kështu po ju them: do të ketë gëzim në mes të engjëjve të Perëndisë për një mëkatar të vetëm që pendohet”. 11 Tha akoma: “Një njeri kishte dy bij. 12 Më i riu i tyre i tha babait: “Atë, më jep pjesën e pasurisë që më takon”. Dhe i ati ua ndau mes tyre pasurinë. 13 Mbas pak ditësh biri më i ri mblodhi çdo gjë, shkoi në një vend të largët dhe atje e prishi gjithë pasurinë, duke bërë një jetë të shturur. 14 Por, si i shpenzoi të gjitha, në atë vend ra një zi e madhe buke, dhe ai filloi të jetë në hall. 15 Atëherë shkoi e iu ngjit pas një banori të atij vendi, i cili e çoi në arat e tij që të ruajë derrat. 16 Dhe ai dëshironte të mbushte barkun me lendet që hanin derrat, por askush nuk ia jepte. 17 Atëherë erdhi në vete dhe tha: “Sa punëtorëve mëditës të atit tim u tepron buka, kurse unë po vdes nga uria! 18 Do të çohem dhe do të shkoj tek im atë dhe do t’i them: Atë, mëkatova kundër qiellit dhe para teje; 19 nuk jam më i denjë të quhem yt bir; trajtomë si një nga mëditësit e tu”. 20 U çua, pra, dhe shkoi tek i ati. Por kur ishte ende larg, i ati e pa dhe dhembshuri; u lëshua vrap, ra mbi qafën e tij dhe e puthi. 21 Dhe i biri i tha: “O atë, mëkatova kundër qiellit dhe para teje dhe nuk jam më i denjë të quhem biri yt”. 22 Por i ati u tha shërbëtorëve të vet: “Sillni këtu rrobën më të bukur dhe visheni, i vini një unazë në gisht dhe sandale në këmbë. 23 Nxirrni jashtë viçin e majmur dhe thereni; të hamë dhe të gëzohemi, 24 sepse ky biri im kishte vdekur dhe u kthye në jetë, kishte humbur dhe u gjet përsëri”. Dhe filluan të bënin një festë të madhe. 25 Djali i tij i madh ishte në ara; dhe kur u kthye dhe iu afrua shtëpisë, dëgjoji këngë e valle. 26 Atëherë thirri një shërbëtor dhe e pyeti ç’ishte e gjitha kjo. 27 Dhe ai i tha: “U kthye yt vëlla dhe yt atë theri viçin e majmur, sepse iu kthye djali shëndoshë e mirë”. 28 Kur i dëgjoj këto, ai u zemërua dhe nuk desh të hynte; atëherë i ati doli dhe iu lut të hynte. 29 Por ai iu përgjigj të atit dhe tha: “Ja, u bënë kaq vite që unë të shërbej dhe kurrë s’kam shkelur asnjë nga urdhërat e tu, e megjithatë kurrë s’më dhe një kec për të bërë një festë me miqtë e mi. 30 Por, kur u kthye ky djali yt, që prishi pasurinë tënde me prostituta, ti there për të viçin e majmur”. 31 Atëherë i ati i tha: “O bir, ti je gjithmonë me mua, dhe çdo gjë që kam është jotja. 32 Por duhet të festojmë dhe të gëzohemi, sepse ky vëllai yt kishte vdekur dhe u kthye në jetë, kishte humbur dhe u gjet përsëri””.

16

¹ Tani ai u foli akoma dishepujve të vet: “Ishte një njeri i pasur që kishte një administrator; këtë e paditën se po ia shkapërderdhte pasurinë e tij. ² Atëherë ai e thirri dhe i tha: “Ç’është kjo që po dëgjoj për ty? Më jep llogari për ato që ke administruar, sepse ti nuk mund të jesh më administratori im”. ³ Dhe administratori tha me vete: “Ç’do të bëj unë tani, që zotëria im po ma heq administrimin? Të gërmoj, s’e bëj dot, dhe të lyp, më vjen turp. ⁴ E di ç’do të bëj që njerëzit të më pranojnë në shtëpitë e tyre kur të hiqem nga administrimi”. ⁵ I thirri atëherë një nga një ata që i detyroheshin zotërisë së tij dhe i tha të parit: “Sa i detyrohesh zotërisë tim?”. ⁶ Ai u përgjigj: “Njëqind bato vaj”. Atëherë ai i tha: “Merre dëftesën tënde, ulu dhe shkruaj shpejt pesëdhjetë”. ⁷ Pastaj i tha një tjetri: “Po ti sa i detyrohesh?”. Ai u përgjigj: “Njëqind kora grurë”. Atëherë ai i tha: “Merre dëftesën tënde dhe shkruaj tetëdhjetë”. ⁸ Zotëria e lavdëroi administratorin e pandershëm, se kishte vepruar me mençuri, sepse bijtë e kësaj bote, në brezin e tyre, janë më të mençur se bijtë e dritës. ⁹ Unë, pra, po ju them: Bëjini miqtë me pasuri të padrejta sepse, kur këto do t’ju mungojnë, t’ju pranojnë në banesat e përjetshme. ¹⁰ Kush është besnik në të vogla, është besnik edhe në të mëdhatë; dhe kush është i padrejtë në të vogla, është i padrejtë edhe në të mëdhatë. ¹¹ Pra, në qoftë se ju nuk keni qenë besnikë në pasuritë e padrejta, kush do t’ju besojë pasuritë e vërteta? ¹² Dhe, në qoftë se nuk keni qenë besnikë në pasurinë e tjetrit, kush do t’ju japë tuajën? ¹³ Asnjë shërbëtor nuk mund t’u shërbejë dy zotërinjve; sepse ose do ta urrejë njerin e tjetrin do ta dojë, ose do të lidhet me njerin dhe tjetrin do ta përbuzë; ju nuk mund t’i shërbeni Perëndisë dhe mamonit”. ¹⁴ Dhe farisenjtë, të cilët ishin shumë të dhënë pas parasë, i dëgjonin të gjitha këto dhe e tallnin. ¹⁵ Dhe ai u tha atyre: “Ju jeni ata që e justifikoni veten përpara njerëzve, por Perëndia i njeh zemrat tuaja; sepse ajo që vlerësohet shumë ndër njerëzit është gjë e neveritshme para Perëndisë. ¹⁶ Ligji dhe profetët arrijnë deri në kohën e Gjonit; që atëherë shpallet mbretëria e Perëndisë dhe gjithkush përpiqet të hyjë aty. ¹⁷ Por është më lehtë që të mbarojnë qielli dhe toka, se sa të bjerë poshtë goftë edhe një pikë nga ligji. ¹⁸ Ai që lëshon gruan e vet dhe merr një tjetër, shkel kurorën; edhe ai që martohet me një grua të lëshuar nga i burri, shkel kurorën”. ¹⁹ Por atje ishte një njeri i pasur, që vishej me të purpurta dhe me rroba të çmueshme prej liri dhe për ditë e kalonte shkëlqyeshëm. ²⁰ Atje ishte edhe një lypës, i quajtur Llazar, që rrinte para derës së tij, dhe trupin e kishte plot me plagë të pezmatuara, ²¹ dhe dëshironte të ngopej me thërrimet që binin nga tryeza e pasanikut; madje edhe qentë vinin e ia lëpinin plagët. ²² Por ndodhi që lypësi vdiq dhe engjëjt e çuan në gjë të Abrahamit; vdiq edhe pasaniku dhe e varrosën. ²³ Dhe, duke pasur mundime në ferr, i çoi sytë dhe pa nga larg Abrahamin dhe Llazarin në gjë të tij. ²⁴ Atëherë ai bërtiti dhe tha: “O atë Abraham, ki mëshirë për mua, dhe dërgoje Llazarin të lagë majën e gishtit të vet në ujë që të më freskojë gjuhën, sepse po vuaj tmerrësisht në këtë flakë. ²⁵ Por Abrahami thoshte: “O bir, kujto se ti i ke marrë të mirat e tua gjatë jetës sate, kurse Llazari të këqijat; tashti, përkundrazi, ai po përdëllehet dhe ti vuan. ²⁶ Dhe, veç të gjithave, midis nesh dhe jush është një humnerë e madhe, kështu që ata që do të donin të kalonin që këtej tek ju nuk mundën; po ashtu askush nuk mund të kalojë që andej te ne”. ²⁷ Por ai i tha: “Atëherë, o

atë, të lutem ta dërgosh atë te shtëpia e tim eti, ²⁸ sepse unë kam pesë vëllezër e le t'i paralajmërojë rreptësisht që të mos vijnë edhe ata në këtë vend mundimesh". ²⁹ Abrahami u përgjigj: "Kanë Moisiun dhe profetët, le t'i dëgjojnë ata". ³⁰ Ai tha: "Jo, o atë Abraham, por nëse dikush nga të vdekurit do të shkojë tek ata, do të pendohen". ³¹ Atëherë ai i tha: "Nëse ata nuk e dëgjojnë Moisiun dhe profetët, nuk do të binden edhe në se dikush ringjallet prej të vdekurish".

17

¹ Atëherë Jezusi u tha dishepujve të vet: "Është e pamundur që të mos ndodhin skandale; por mjerë ai për faj të të cilit vijnë! ² Për të do të ishte më mirë t'i varnin në qafë një gur mulliri dhe ta hidhnin në det, se sa të skandalizojë një të vetëm nga këta të vegjël. ³ Kini kujdes veten tuaj! Në se yt vëlla mëkaton kundër teje, qortoje; dhe në se pendohet, fale. ⁴ Edhe sikur të mëkatonte shtatë herë në ditë kundër teje, dhe shtatë herë në ditë do të kthehet te ti duke thënë: "Pendohem", fale". ⁵ Atëherë apostujt i thanë Zotit: "Na e shto besimin". ⁶ Dhe Zoti tha: "Po të kishit besim sa një kokërr sinapi, do të mund t'i thonit këtij mani: "Shkulu me gjithë rrënjë dhe mbillu në det", dhe ai do t'ju bindej. ⁷ Tani cili nga ju, po të ketë një shërbëtor që i lëron tokën ose i kullot kopenë, do t'i thotë kur ai kthehet nga fusha në shtëpi: "Eja menjëherë në tryezë"? ⁸ A nuk do t'i thotë përkundrazi: "Ma bëj gati darkën, përvishu e më shërbe që unë të ha e të pi e pastaj të hash dhe të pish edhe ti"? ⁹ Do ta falënderojë ndoshta atë shërbëtor sepse i zbatoi ato që i ishin urdhëruar? Mendoj se jo. ¹⁰ Kështu edhe ju, kur të keni bërë të gjitha ato që ju urdhërohen, thoni: "Jemi shërbëtorë të padobishëm. Bëmë atë që kishim detyrë të bënim". ¹¹ Dhe ndodhi që duke udhëtuar për në Jeruzalem, ai kaloi nëpër Samari dhe Galile. ¹² Dhe, kur po hynte në një fshat, i dolën para dhjetë lebrozë, të cilët ndaluan larg, ¹³ dhe duke ngritur zërin, thanë: "Mjeshtër, Jezus, ki mëshirë për ne". ¹⁴ Dhe ai, si i pa, u tha atyre: "Shkoni e paraqituni te priftërinjtë". Dhe ndodhi që, ndërsa ata po shkonin, u pastruan. ¹⁵ Dhe një nga ata, si e pa se u shërua, u kthye mbrapa dhe përlëvdonte Perëndinë me zë të lartë. ¹⁶ Dhe ra përmbys me fytyrë për tokë të këmbët e Jezusit, duke e falënderuar. Ky ishte Samaritan. ¹⁷ Jezusi atëherë filloi të thotë: "A nuk u shëruan që të dhjetë? Ku janë nëntë të tjerët? ¹⁸ A nuk gjet asnjë që të kthehet për të dhënë lavdi Perëndisë, përveç këtij të huaji?". ¹⁹ Dhe i tha atij: "Çohu dhe shko; besimi yt të shëroi". ²⁰ Tani kur u pyet nga farisenjtë se kur do të vinte mbretëria e Perëndisë, ai u përgjigj atyre dhe tha: "Mbretëria e Perëndisë nuk vjen në mënyrë të dukshme; ²¹ dhe as nuk do të mund të thuhet: "Ja, këtu", ose: "Ja, atje"; sepse ja, mbretëria e Perëndisë është përbrenda jush". ²² Pastaj u tha dishepujve të vet: "Do të vijnë ditë kur ju do të dëshironi të shihni një nga ditët e Birit të njeriut, por nuk do ta shihni. ²³ Dhe do t'ju thonë: "Ja, është këtu" ose: "Ja, është atje", por ju mos shkoni dhe mos i ndiqni. ²⁴ Sepse ashtu si rrufeja, që vetëtin nga njëri skaj i qiellit te tjetri e ndriçon, kështu do të jetë edhe Biri i njeriut në ditën e tij. ²⁵ Por më parë i duhet të vuajë shumë dhe të hidhet poshtë nga ky brez. ²⁶ Dhe, ashtu siç ndodhi në kohën e Noes, ashtu do të ndodhë edhe në ditët e Birit të njeriut. ²⁷ Njerëzit hanin, pinin, martonin dhe martoheshin, deri ditën kur Noeu hyri në arkë; dhe erdhi përmbytja dhe i zhduku të gjithë. ²⁸ Po kështu ndodhi në kohën e Lotit:

njerëzit hanin, pinin, blinin, shitnin, mbillin dhe ndërtonin; ²⁹ por ditën kur Loti doli nga Sodoma, ra shi zjarri e squfuri nga qielli dhe i zhduku të gjithë. ³⁰ Kështu do të jetë edhe atë ditë kur Biri i njeriut do të shfaqet. ³¹ Në atë ditë, ai që ndodhet mbi çatinë e shtëpisë të mos zbresë në shtëpi për të marrë gjërat e tij; e po kështu ai që ndodhet në ara, të mos kthehet prapa. ³² Kujtoni gruan e Lotit. ³³ Ai që do të kërkojë të shpëtojë jetën e vet, do ta humbasë; por ai që do ta humbasë, do ta shpëtojë. ³⁴ Unë po ju them: atë natë dy veta do të jenë në një shtrat; njëri do të merret dhe tjetri do të lihet. ³⁵ Dy gra do të bluajnë bashkë; njëra do të merret e tjetra do të lihet. ³⁶ Dy burra do të jenë në ara; njëri do të merret e tjetri do të lihet”. ³⁷ Atëherë dishepujt u përgjigjën dhe thanë: “Ku, o Zot?” Dhe ai u tha atyre: “Ku të jetë trupi, atje do të mblidhen shqiponjat”.

18

¹ Pastaj u tha atyre edhe një shëmbëlltyrë, për të treguar se duhet të lutemi vazhdimisht pa u lodhur; ² duke thënë: “Në një qytet ishte një gjykatës që nuk kishte frikë nga Perëndia dhe nuk kishte respekt për njeri. ³ Tani po në atë qytet ishte një grua e ve që shkante tek ai duke thënë: “Ma jep të drejtën para kundërshtarit tim”. ⁴ Për një farë kohe ai nuk deshi ta bënte, por pastaj tha me vete: “Megjithse nuk kam frikë nga Perëndia dhe s’kam respekt për asnjeri, ⁵ duke qenë se kjo grua e ve po vazhdon të më mërzi, do t’ia jap të drejtën, sepse, duke më ardhur vazhdimisht, do të më rraskapitë””. ⁶ Dhe Zoti tha: “Dëgjoni ç’thotë gjykatësi i padrejtë. ⁷ Vallë Perëndia nuk do të marrë hak për të zgjedhurit e tij që i këlthasin atij ditë e natë? A do të vonojë, vallë, të ndërhyjë në favor të tyre? ⁸ Po, unë ju them se ai do t’ua marrë hakun së shpejti. Po kur të vijë Biri i njeriut, a do të gjejë besim mbi tokë?”. ⁹ Ai tha edhe këtë shëmbëlltyrë për disa që pretendonin se ishin të drejtë dhe i përbuznin të tjerët. ¹⁰ “Dy njerëz u ngjitën në tempull për t’u lutur; njëri ishte fariseu dhe tjetri tagrambledhës. ¹¹ Fariseu rrinte në këmbë dhe lutej në vetvete kështu: “O Perëndi, të falënderoj që nuk jam si njerëzit e tjerë, grabitqarë, të padrejtë, kurorëshkelës, dhe as si ai tagrambledhës. ¹² Unë agjëroj dy herë në javë dhe paguaj të dhjetën e gjithçkaje që kam”. ¹³ Kurse tagrambledhësi rrinte larg dhe as që guxonte t’i çonte sytë drejt qiellit; por rrihte kraharorin e vet duke thënë: “O Perëndi, ji i mëshirshëm ndaj mua mëkatarit”. ¹⁴ Dhe unë po ju them se ky, dhe jo tjetri, u kthye në shtëpinë e vet i shfajësuar; sepse kushdo që lartohet do të ulet, dhe kush ulet, do të lartohet”. ¹⁵ I prunë edhe disa fëmijë të vegjël që t’i prekte; por dishepujt, kur panë këtë, i qortuan. ¹⁶ Atëherë Jezusi i thirri fëmijët pranë vetes dhe tha: “I lini fëmijët e vegjël të vijnë tek unë dhe mos i pengoni, sepse e tyre është mbretëria e Perëndisë. ¹⁷ Në të vërtetë po ju them se ai që nuk e pranon mbretërinë e Perëndisë si një fëmijë i vogël, nuk do të hyjë atje”. ¹⁸ Një nga krerët e pyeti duke thënë: “Mësues i mirë, ç’duhet të bëj për të trashëguar jetën e përjetshme?”. ¹⁹ Dhe Jezusi i tha: “Përse më quan të mirë? Askush nuk është i mirë, përveç një të vetmi, domethënë Perëndisë. ²⁰ Ti i njeh urdhërimet: “Mos shkel kurorën, mos vrit, mos vidh, mos thuaj dëshmi të rrem, ndero atin tënd dhe nënën tënde””. ²¹ Dhe ai tha: “Të gjitha këto i kam zbatuar që nga rinia”. ²² Si e dëgjoi, Jezusi i tha: “Të mungon akoma një gjë: shit gjithçka që ke dhe jepua të varfërve dhe do të kesh një thesar në qiell; pastaj eja e më ndiq”. ²³ Por ai, kur i dëgjoi

këto gjëra, u trishtua shumë, sepse ishte shumë i pasur. ²⁴ Atëherë Jezusi, kur pa se ai ishte trishtuar shumë, tha: “Sa është e vështirë për ata që kanë pasuri të hyjnë në mbretërinë e Perëndisë! ²⁵ Sepse është më lehtë që një deve të kalojë nëpër vrimën e gjilpërës, sesa i pasuri të hyjë në mbretërinë e Perëndisë”. ²⁶ Dhe ata që e dëgjonin thanë: “Po kush, pra, mund të shpëtohet?”. ²⁷ Por ai tha: “Gjëra të pamundshme për njerëzit janë të mundshme për Perëndinë”. ²⁸ Pastaj Pjetri tha: “Ja, ne kemi lënë çdo gjë dhe të kemi ndjekur”. ²⁹ Dhe ai u tha atyre: “Në të vërtetë po ju them se nuk ka asnjë që të ketë lënë shtëpinë ose prindërit, ose vëllezërit, ose gruan ose fëmijët, për mbretërinë e Perëndisë, ³⁰ që të mos marrë shumëfish në këtë kohë, dhe në kohën e ardhshme jetën e përjetshme”. ³¹ Pastaj i mori me vete të dymbëdhjetët dhe u tha atyre: “Ja, ne po ngjitemi në Jeruzalem dhe të gjitha ato që shkruan profetët për Birin e njeriut do të përmbushen. ³² Ai, pra, do t’u dorëzohet paganëve, do të fyhet e do të poshtërohet dhe do ta pështyjnë. ³³ Dhe, pasi ta fshikullojnë, do ta vrasin, por ai do të ringjallet të tretën ditë”. ³⁴ Por ata nuk morën vesh asgjë nga të gjitha këto: këto fjalë për ta ishin fshehtësi dhe ata nuk kuptonin ato që u ishin thënë. ³⁵ Tani ndërsa ai po i afrohej Jerikos, një i verbër ishte ulur përgjatë rrugës dhe po lypte; ³⁶ dhe kur dëgjoji se po kalonte turma, pyeti çfarë ishte; ³⁷ iu përgjigjën se po kalonte Jezusi nga Nazareti. ³⁸ Atëherë ai bërtiti duke thënë: “O Jezus, Bir i Davidit, ki mëshirë për mua”. ³⁹ Ata që ecnin përpara i bërtitën të heshte, por ai bërtiste edhe më fort: “O Bir i Davidit: ki mëshirë për mua”. ⁴⁰ Atëherë Jezusi ndaloi dhe urdheroi t’ia sillnin dhe, kur ai iu afrua, e pyeti ⁴¹ duke thënë: “Çfarë dëshiron të bëj për ty?”. Dhe ai tha: “Zot, të rimarr dritën e syve”. ⁴² Dhe Jezusi i tha: “Rimerr dritën e syve, Besimi yt të shëroi”. ⁴³ Në çast rimori dritën e syve dhe e ndiqte duke përlehtëuar Perëndinë; dhe gjithë populli, kur pa këtë, i dha lavdi Perëndisë.

19

¹ Pastaj Jezusi hyri në Jeriko dhe po kalonte nëpër qytet; ² dhe ja, një njeri i quajtur Zake, i cili ishte kryetari i tagrambledhësve dhe ishte i pasur. ³ Ai kërkonte të shihte kush ishte Jezusi, por nuk mundte për shkak të turmës, sepse ishte i shkurtër nga shtati. ⁴ Atëherë rendi përpara dhe u ngjit në një fik për ta parë, sepse ai duhet të kalonte andej. ⁵ Dhe kur Jezusi arriti në atë vend, i çoi sytë, e pa dhe i tha: “Zake, zbrit shpejt poshtë, sepse sot duhet të rri në shtëpinë tënde”. ⁶ Dhe ai zbriti me nxitim dhe e priti me gëzim. ⁷ Kur panë këtë, të gjithë murmuritën, duke thënë: “Ai shkoi të rrijë në shtëpinë e një njeriu mëkatar”. ⁸ Por Zakeu u çua dhe i tha Zotit: “Zot, unë po u jap të varfërve gjysmën e pasurisë sime dhe, po të kem marrë ndonjë gjë nga ndonjëri me mashtrim, do t’ia kthej katërfish”. ⁹ Dhe Jezusi i tha: “Sot në këtë shtëpi ka hyrë shpëtimi, sepse edhe ky është bir i Abrahamit. ¹⁰ Sepse Biri i njeriut erdhi të kërkojë dhe të shpëtojë atë që kishte humbur”. ¹¹ Dhe, ndërsa ata po i dëgjonin këto, Jezusi vazhdoi të tregojë një shembëlltëri, sepse ai ishte afër Jeruzalemit dhe ata mendonin se mbretëria e Perëndisë do të shfaqej menjëherë. ¹² Tha, pra: “Një njeri fisnik shkoi në një vend të largët për të marrë në dorëzim një mbretëri e pastaj të kthehej. ¹³ Dhe, si i thirri dhjetë shërbëtorët e vet, u dha dhjetë mina dhe u tha atyre: “Tregtoni deri sa të kthehem”. ¹⁴ Por qytetarët e vet e urrenin dhe i dërguan pas një përfaqësi duke thënë: “Nuk duam që ky të mbretërojë përmbi ne”. ¹⁵ Dhe kur ai u kthye, pasi

e mori në dorëzim mbretërinë, urdhëroi t'i thërresin ata shërbëtorët, të cilëve u kishte dhënë paratë për të marrë vesh sa kishte fituar secili duke tregtuar. ¹⁶ Atëherë doli i pari dhe tha: “Zot, mina jote dha dhjetë mina të tjera”; ¹⁷ dhe ai tha: “Mirë, o shërbëtor i mirë, sepse ke qenë besnik në gjëra të vogëla, merr sundimin mbi dhjetë qytete”. ¹⁸ Pastaj erdhi i dyti duke thënë: “Zot, mina jote dha edhe pesë mina”; ¹⁹ dhe ai i tha edhe këtij: “Edhe ti ji sundimtar mbi pesë qytete”. ²⁰ Atëherë erdhi një tjetër i cili tha: “Zot, ja mina jote që e ruajta në një shami, ²¹ sepse kisha frikë nga ti, që je njeri i rreptë; ti merr atë që nuk ke vënë dhe korr atë që nuk ke mbjellë”. ²² Dhe zoti i tij i tha: “Do të të gjykoj nga vetë fjalët e tua, o shërbëtor i keq; ti e dije se jam njeri i rreptë, që marr atë që nuk kam vënë dhe korr atë që nuk kam mbjellë; ²³ përse nuk e vure paranë time në bankë që, kur të kthehem, ta marr bashkë me përqindje?”. ²⁴ Pastaj u tha të pranishmëve: “Merrani minën dhe ia jepni atij që ka dhjetë mina”. ²⁵ Dhe ata i thanë: “Zot, po ai ka dhjetë mina”. ²⁶ Unë po ju them se atij që ka, do t'i jepet; por atij që s'ka do t'i hiqet edhe ajo që ka. ²⁷ Veç kësaj, i sillni këtu armiqtë e mi, të cilët nuk donin që unë të mbretëroja mbi ta dhe i vritni përpara meje!”. ²⁸ Mbasi tha këto gjëra, ai shkoi përpara duke u ngjitur në Jeruzalem. ²⁹ Dhe, si iu afrua Betfagës dhe Betanias, afër malit që quhet i Ullinjve, dërgoi dy nga dishepujt e vet, ³⁰ duke u thënë: “Shkoni në fshatin përballë dhe, kur të hyni, do të gjeni aty një kërraç të lidhur, mbi të cilin nuk ka hipur kurrë njeri; zgjidhni atë dhe ma sillni. ³¹ Dhe nëse ndokush ju pyet: “Përse po e zgjidhni?”, u thoni atyre kështu: “Zoti ka nevojë”. ³² Dhe ata që ishin dërguar shkuan dhe e gjetën ashtu siç u kishte thënë. ³³ Dhe, ndërsa ata po e zgjidhnin kërraçin, të zotët e tij u thanë atyre: “Përse po e zgjidhni kërraçin?”. ³⁴ Dhe ata thanë: “Zoti ka nevojë”. ³⁵ Dhe e prunë, pra, te Jezusi dhe, mbasi i hidhnin rrobat e veta mbi kërraçin, e hipën Jezusin mbi të. ³⁶ Dhe, ndërsa ai ecte kështu përpara, ata shtronin rrobat e tyre në rrugë. ³⁷ Dhe kur ai iu afrua teposhtës së malit të Ullinjve, gjithë turma e dishepujve filloi me gëzim të lavdërojë Perëndinë me zë të lartë për të gjitha veprat e pushtetshme që kishin parë, ³⁸ duke thënë: “Bekuar goftë Mbreti që po vjen në emër të Zotit; paqe në qiell dhe lavdi në vendet shumë të larta”. ³⁹ Dhe disa farisenj që ishin midis turmës i thanë: “Mësues, qorto dishepujt e tu!”. ⁴⁰ Dhe ai, duke u përgjigjur, u tha atyre: “Unë po ju them se në se këta do të heshtnin, gurët do të bërtisnin”. ⁴¹ Dhe kur ai po afrohej, e pa qytetin dhe qau mbi të, ⁴² duke thënë: “Oh, sikur ti, pikërisht ti, të njihje të paktën në ditën tënde ato që janë te nevojshme për paqen tënde! Por tashti ato janë të fshehura për sytë e tu. ⁴³ Sepse përmbi ty do të vijnë ditë kur armiqtë e tu do të të qarkojnë me ledh, do të të rrethojnë dhe do të të zënë nga të gjitha anët. ⁴⁴ Dhe do të të rrëzojnë përtokë ty dhe bijtë e tu në ty; dhe s'do të lënë në ty gur mbi gur, sepse ti nuk e ke njohur kohën kur je vizituar”. ⁴⁵ Pastaj, mbasi hyri në tempull, filloi t'i dëbojë jashtë ata që shistin e blinin, ⁴⁶ duke u thënë atyre: “Është shkruar: “Shtëpia ime është shtëpi e lutjes, por ju e bëtë shpellë kusarësh”. ⁴⁷ Çdo ditë ai mësonte në tempull. Dhe krerët e priftërinjve, skribët dhe krerët e popullit kërkonin ta vrisnin. ⁴⁸ Dhe nuk arrinin dot të vendosnin çfarë të bënin; sepse gjithë populli e dëgjonte me vemendje të madhe.

20

1 Dhe në një nga ato ditë ndodhi që, ndërsa ai po mësonte popullin në tempull dhe predikonte ungjillin, erdhën krerët e priftërinjve dhe skribët bashkë me pleqtë, 2 dhe i thanë: “Na trego me ç’autoritet i bën këto gjëra; ose kush është ai që ta dha ty këtë pushtet?”. 3 Dhe ai duke u përgjigjur, u tha atyre: “Edhe unë do t’ju pyes një gjë dhe ju m’u përgjigjni: 4 Pagëzimi i Gjonit vinte nga qielli apo nga njerëzit?”. 5 Dhe ata arsyetonin në mes tyre duke thënë: “Po të themi prej qiellit, ai do të na thotë: “Atëherë përse nuk i besuat?”. 6 Kurse po t’i themi prej njerëzve, gjithë populli do të na vrasë me gurë, sepse ai është i bindur se Gjoni ishte një profet”. 7 Prandaj u përgjigjen se nuk dinin nga vinte. 8 Atëherë Jezusi u tha atyre: “As unë nuk po ju them me ç’pushtet i bëj këto gjëra”. 9 Pastaj filloi t’i tregojë popullit këtë shëmbëlltyrë: “Një njeri mbolli një vresht, ua besoi disa vreshtarëve dhe iku larg për një kohë të gjatë. 10 Në kohën e të vjelave, dërgoi një shërbëtor tek ata vreshtarë që t’i jepnin pjesën e vet nga prodhimi i vreshtit; por vreshtarët e rrahën atë dhe e kthyen duarbosh. 11 Ai dërgoi përsëri një shërbëtor tjetër; por ata, pasi e rrahën dhe e shanë edhe atë, e kthyen duarbosh. 12 Ai dërgoi edhe një të tretë, por ata e plagosën edhe atë dhe e përzunë. 13 Atëherë i zoti i vreshtit tha: “Çfarë duhet të bëj? Do të dërgoj djalin tim të dashur. Ndoshta, duke e parë atë, do ta respektojnë!”. 14 Por vreshtarët, kur e panë, thanë midis tyre: “Ky është trashëgimtari; ejani e ta vrasim që trashëgimia të na mbetet neve”. 15 Kështu e nxorën jashtë vreshtit dhe e vranë. Ç’do t’u bëjë, pra, këtyre, i zoti i vreshtit? 16 Ai do të vijë, do t’i vrasë ata vreshtarë dhe do t’ua japë vreshtin të tjerëve”. Por ata, kur e dëgjuan këtë, thanë: “Kështu mos qoftë”. 17 Atëherë Jezusi, duke i shikuar në fytyrë, tha: “Ç’është, pra, ajo që është shkruar: “Guri që ndërtuesit e kanë hedhur poshtë u bë guri i qoshes”? 18 Kushdo që do të bjerë mbi këtë gur do të bëhet copë-copë, dhe ai mbi të cilin do të bjerë guri, do të dërmohet”. 19 Në këtë moment, krerët e priftërinjve dhe skribët kërkuan të vënë dorë në të, sepse e morën vesh se ai e kishte treguar atë shëmbëlltyrë për ata, por kishin frikë nga populli. 20 Ata e përgjonin me kujdes dhe i dërguan disa spiunë të cilët, duke u paraqitur si njerëz të drejtë, ta zinin në gabim në ndonjë ligjëratë dhe pastaj t’ia dorëzonin pushtetit dhe autoritetit të guvernatorit. 21 Këta e pyetën duke thënë: “Mësues ne e dimë se ti flet dhe mëson drejt dhe që nuk je aspak i anshëm, por mëson rrugën e Perëndisë në të vërtetë. 22 A është e lejueshme për ne t’i paguajmë taksë Cezarit apo jo?”. 23 Por ai, duke e kuptuar ligësinë e tyre, u tha atyre: “Përse më provokoni? 24 Më tregoni një denar: e kujt është fytyra dhe mbishkrimi që ka?”. Dhe ata, duke përgjigjur, thanë: “E Cezarit”. 25 Atëherë ai u tha atyre: “I jepni, pra, Cezarit atë që i përket Cezarit, dhe Perëndisë atë që është e Perëndisë”. 26 Dhe nuk mundën ta zënë në gabim në ligjëratën e tij përpara popullit dhe, të habitur nga përgjigjja e tij, heshtën. 27 Pastaj iu afruan disa saducej, të cilët mohojnë se ka ringjallje, dhe e pyetën, 28 duke thënë: “Mësues, Moisiu na la të shkruar që, nëse vëllai i dikujt vdes kishte grua dhe vdiq pa lënë fëmijë, i vëllai ta marrë gruan e tij dhe t’i ngjallë pasardhës vëllait të vet. 29 Tashti, ishin shtatë vëllezër; i pari u martua dhe vdiq pa lënë fëmijë. 30 I dyti e mori për grua dhe vdiq edhe ai pa lënë fëmijë. 31 E mori pastaj i treti; dhe kështu që të shtatë vdiqën pa lënë fëmijë. 32 Dhe pas tyre vdiq edhe gruaja. 33 Atëherë, në ringjallje, e kujt

do të jetë grua? Sepse që të shtatë e patën grua”.³⁴ Dhe Jezusi, duke u përgjigjur, tha atyre: “Bijtë e kësaj bote martohen dhe martojnë;³⁵ por ata që do të gjenden të denjë të kenë pjesë në botën tjetër dhe në ringjalljen e të vdekurve, nuk martohen dhe nuk martojnë;³⁶ ata as nuk mund të vdesin më, sepse janë si engjëjt dhe janë bij të Perëndisë, duke qenë bij të ringjalljes.³⁷ Dhe se të vdekurit do të ringjallen, e ka deklaruar vetë Moisiu në pjesën e ferrishtes, kur e quan Zot, Perëndinë e Abrahamit, Perëndinë e Isakut dhe Perëndinë e Jakobit.³⁸ Ai nuk është perëndi i të vdekurve, por i të gjallëve, sepse të gjithë jetojnë për të”.³⁹ Atëherë disa skribë morën fjalën dhe thanë: “Mësues, mirë fole”.⁴⁰ Dhe nuk guxuan më t’i bëjnë asnjë pyetje.⁴¹ Dhe ai i tha atyre: “Vallë, si thonë se Krishti është Bir i Davidit?⁴² Vetë Davidi, në librin e Psalmeve, thotë: “Zoti i tha Zotit tim: Ulu në të djathtën time,⁴³ derisa unë t’i vë armiqtë e tu si stol të këmbëve të tua”.⁴⁴ Davidi, pra, e quan Zot; si mund të jetë bir i tij?”.⁴⁵ Dhe, ndërsa gjithë populli po e dëgjonte, ai u tha dishepujve të vet: ⁴⁶“Ruhuni nga skribët, të cilët shëtisin me kënaqësi me rroba të gjata, duan t’i përshëndesin nëpër sheshe, të jenë në vendet e para në sinagoga dhe në kryet e vendit nëpër gosti;⁴⁷ ata gllabërojnë shtëpitë e te vejave dhe, për t’u dukur, bëjnë lutje të gjata. Ata do të marrin një dënim më të rëndë”.

21

¹ Pastaj Jezusi i çoi sytë dhe pa pasanikët që qitnin dhuratat e tyre në arkën e thesarit,² dhe pa edhe një të ve të varfër që qiti dy pare të vogla ³dhe tha: “Në të vërtetë po ju them se kjo e ve e varfër ka qitur më shumë se gjithë të tjerët.⁴ Sepse të gjithë këta dhanë nga tepricat e pasurisë së tyre për shtëpinë e Perëndisë, kurse ajo, në varfërinë e vet, dha gjithçka që kishte për të jetuar”.⁵ Pastaj, kur disa po flisnin për tempullin dhe vinin në pah se ishte i stolisur me gurë të bukur dhe me oferta, ai tha: ⁶“Nga të gjitha këto gjëra që ju admironi, do të vijnë ditët kur nuk do të mbetet gur mbi gur pa u rrënuar”.⁷ Atëherë ata e pyetën duke thënë: “Mësues, kur do të ndodhin këto dhe cila do të jetë shenja se këto janë duke u kryer?”.⁸ Dhe ai tha: “Ruhuni se mos ju mashtrojnë, sepse shumë veta do të vijnë në emrin tim duke thënë: “Unë jam”, dhe: “Erdhi koha”. Mos shkonit, pra, pas tyre.⁹ Dhe kur të dëgjoni të flitet për luftëra e për trazira, mos u trembni, sepse të gjitha këto duhet të ndodhin më parë, por mbarimi nuk do të vijë menjëherë”.¹⁰ Atëherë u tha atyre: “Do të ngrihet kombi kundër kombit; dhe mbretëria kundër mbretërisë;¹¹ do të ngjajnë tërmete të mëdha, zi buke dhe murtaja në vende të ndryshme; do të ndodhin edhe dukuri të llahtarshme dhe shenja të mëdha nga qielli.¹² Por, para të gjitha këtyre gjërave, do të vënë dorë mbi ju dhe do t’ju përndjekin dhe do t’ju dorëzojnë në sinagoga e do t’ju futin në burg; dhe do t’ju nxjerrin përpara mbretërve dhe guvernatorëve për shkak të emrit tim,¹³ por kjo do t’ju japë rastin që të dëshmoni.¹⁴ Ta vini, pra, në zemrën tuaj që të mos mendoni më parë se si do përgjigjeni për t’u mbrojtur,¹⁵ sepse unë do t’ju jap një gojë e një dituri të tillë të cilën të gjithë kundërshtarët tuaj nuk do të jenë në gjendje ta kundërshtojnë ose t’i rezistojnë.¹⁶ Dhe ju madje do t’ju tradhetojnë edhe prindërit, dhe vëllezërit, dhe farefisi dhe miqtë; dhe disa prej jush do t’i vrasin.¹⁷ Dhe të gjithë do t’ju urrejnë për shkak të emrit tim.¹⁸ Por as edhe një fije floku e kokës suaj nuk do t’ju

humbasë. ¹⁹ Me durimin tuaj ju do t'i fitoni shpirtrat tuaj". ²⁰ "Dhe kur do të shikoni Jeruzalemin të rrethuar nga ushtritë, ta dini se shkretimi i saj është afër. ²¹ Atëherë ata që janë në Jude, të ikin në male; dhe ata që janë në qytet të largohen; dhe ata që janë në fushë të mos hyjnë në të. ²² Sepse ato janë ditë të hakmarrjes, që të përmbushen të gjitha ato gjëra që janë shkruar. ²³ Mjerë gratë shtatzëna dhe ato që mëndin në ato ditë, sepse do të ketë mjerim të madh në vend dhe mëri mbi këtë popull. ²⁴ Dhe ata do të bien nga tehu i shpatës, do t'i çojnë robër ndër të gjitha kombet, dhe Jeruzalemin do ta shkelin paganët, derisa të plotësohen kohët e paganëve". ²⁵ "Dhe do të ketë shenja në diell, në hënë dhe në yje, dhe mbi tokë ankth popujsh, në përhumbjen prej gjëmës së detit dhe të valëve të tij; ²⁶ njerëzit do të mpaken nga frika dhe nga pritja se çfare do ta pllakosë botën, sepse fuqitë qiellore do të lëkunden. ²⁷ Atëherë do të shohin Birin e njeriut duke ardhur mbi një re, me fuqi dhe lavdi të madhe. ²⁸ Dhe kur këto të fillojnë të ndodhin, shikoni lart dhe ngrini kokat tuaja, sepse çlirimi juaj është afër". ²⁹ Pastaj u tha atyre një shëmbëlltyrë: "Vini re fikun dhe të gjitha pemët. ³⁰ Kur ata nisin e mugullojnë, duke i parë, ju vete e kuptoni se vera është afër; ³¹ kështu edhe ju, kur do të shikoni se po ndodhin këto, ta dini se mbretëria e Perëndisë është afër. ³² Në të vërtetë unë po ju them se nuk do të kalojë ky brez, derisa të gjitha këto gjëra të kenë ndodhur. ³³ Qielli dhe toka do të kalojnë, por fjalët e mia nuk do të kalojnë". ³⁴ "Tani kini kujdes që zemrat tuaja të mos rëndohen nga të llupurit, nga të dehurit dhe nga preokupimet e kësaj jete; që ajo ditë të mos ju zërë në befasi. ³⁵ Sepse do të vijë si një lak mbi të gjithë ata që banojnë mbi faqen e mbarë dheut. ³⁶ Prandaj, rrini zgjuar dhe lutuni kurdoherë që të çmoheni të denjë të shpëtoni nga të gjitha ato që do të ngjasin dhe të dilni para Birit të njeriut". ³⁷ Gjatë ditës ai mësonte në tempull, dhe natën dilte dhe e kalonte jashtë, në malin e Ullinjeve. ³⁸ Dhe gjithë populli, herët në mëngjes, erdhi tek ai në tempull për ta dëgjuar.

22

¹ Ndërkaq po afrohej festa e të Ndormëve, që quhet Pashkë. ² Dhe krerët e priftërinjve e skribët kërkonin mënyrën se si ta vrisnin, sepse kishin frikë nga populli. ³ Atëherë Satani hyri në Judën, i mbiquajtur Iskariot, që ishte një nga të dymbëdhjetët. ⁴ Kështu ai shkoi të merret vesh me krerët e priftërinjve e dhe me krerët e rojës për mënyrën se si do ta tradhtonte. ⁵ Ata u gëzuan dhe i premtuan t'i japin para. ⁶ Dhe ai pranoi dhe kërkonte rastin e volitshëm për t'ua dorëzuar pa qenë e pranishme turma. ⁷ Tani erdhi dita e të Ndormëve, kur duhet therur flijimi i Pashkës. ⁸ Dhe Jezusi dërgoi Pjetrin dhe Gjonin duke u thënë: "Shkoni e na bëni gati Pashkën, që ne ta hamë". ⁹ Dhe ata e thanë: "Ku dëshiron ta përgatisim?". ¹⁰ Atëherë ai tha atyre: "Ja, kur të hyni në qytet, do t'ju dalë përpara një njeri që mban një brokë uji; ndiqeni në shtëpinë ku ai do të hyjë. ¹¹ I thoni të zotit të shtëpisë: "Mësuesi të çon fjalë: Ku është salla, në të cilën mund të ha Pashkën bashkë me dishepujt e mi?". ¹² Atëherë ai do t'ju tregojë një sallë të madhe të shtruar; aty do të bëni përgatitjet". ¹³ Ata shkuan, pra, dhe gjetën ashtu siç u tha dhe përgatitën Pashkën. ¹⁴ Dhe, kur erdhi ora, ai u ul në tryezë dhe bashkëmetë dymbëdhjetë apostujt. ¹⁵ Atëherë ai u tha atyre: "Kam pasur dëshirë të madhe ta ha këtë Pashkë bashkë me ju, para se të vuaj, ¹⁶ sepse po ju them se nuk do të ha më të tillë

derisa ajo të plotësohet në mbretërinë e Perëndisë”.¹⁷ Pastaj mori kupën, falenderoi, dhe tha: “Merrnie këtë dhe ndanie midis jush,¹⁸ sepse unë po ju them se nuk do të pi më nga fryti i hardhisë derisa të vijë mbretëria e Perëndisë”.¹⁹ Pastaj mori bukën, falënderoi, e theu dhe ua dha atyre duke thënë: “Ky është trupi im, që është dhënë për ju; bëni këtë në përkujtimin tim”.²⁰ Po kështu, pas darkës, mori kupën duke thënë: “Kjo kupë është besëlidhja e re në gjakun tim, që është derdhur për ju.”²¹ Por ja, dora e atij që më tradhton është me mua mbi tryezë.²² Sigurisht Biri i njeriut shkon, siç është caktuar, por mjerë ai njeri me anë të cilit është tradhëtuar!”.²³ Atëherë ata filluan ta pyesin njëri-tjetrin se kush nga ata do ta bënte këtë gjë.²⁴ Dhe midis tyre lindi edhe një grindje se cili nga ata duhej të konsiderohej më i madhi.²⁵ Por Jezusi u tha atyre: “Mbretërit e kombeve i sundojnë ato, dhe ata që ushtrojnë pushtet mbi to quhen bamirës.²⁶ Por me ju mos qoftë kështu; madje më i madhi ndër ju le të jetë si më i vogli dhe ai që drejton si ai që shërben.²⁷ Në fakt kush është më i madh: ai që është në tryezë apo ai që shërben? Vallë, a s’është ai që rri në tryezë? E pra, unë jam midis jush porsi ai që shërben.”²⁸ Ju jeni ata që qëndruat me mua në sprovat e mia.²⁹ Dhe unë ju caktoj mbretërinë ashtu si ma ka caktuar mua Ati im,³⁰ që ju të hani e të pini në tryezën time, në mbretërinë time, dhe të uleni mbi frone për të gjykuar të dymbëdhjetë fiset e Izraelit.³¹ Edhe Zoti tha: “Simon, Simon, ja, Satani ka kërkuar t’ju shoshë ashtu siç shoshet gruri.³² Por unë jam lutur për ty, që besimi yt të mos mpaket; dhe ti, kur të jesh kthyer, forco vëllezërit e tu”.³³ Por ai tha: “Zot, unë jam gati të shkoj bashkë me ty edhe në burg edhe në vdekje”.³⁴ Por Jezusi tha: “Pjetër, unë të them se sot gjeli nuk do të këndoje, para se ti të kesh mohuar tri herë se më njeh”.³⁵ Pastaj u tha atyre: “Kur ju dërgova pa trasta, pa thes dhe pa sandale, vallë a ju mungoi gjë?”. Dhe ata thanë: “Asgjë”.³⁶ U tha, pra, atyre: “Po tani, kush ka një trastë le ta marrë me vete, dhe po kështu thesin; dhe kush nuk ka shpatë, le të shesë rrobën e vet e ta blejë një.³⁷ Sepse unë po ju them se çfarë është shkruar duhet të plotësohet ende në mua: “Dhe ai është radhitur ndër keqbërësit”. Sepse ato gjëra që janë shkruar për mua do të kenë kryerjen e tyre”.³⁸ Atëherë ata thanë: “Zot, ja këtu dy shpata”. Por ai u tha atyre “Mjaft!”.³⁹ Pastaj Jezusi doli dhe shkoi si zakonisht në malin e Ullinjve, dhe edhe dishepujt e tij e ndiqnin.⁴⁰ Kur arriti në vend, u tha atyre: “Lutuni që të mos hyni në tundim”.⁴¹ Dhe u largua prej tyre, aq sa mund të hidhet një gur, dhe ra në gjunj dhe lutej,⁴² duke thënë: “O Atë, po të duash, largoje këtë kupë nga unë! Megjithatë mos u bëftë vullneti im, por yti”.⁴³ Atëherë iu shfaq një engjëll nga qie-lli për t’i dhënë forcë.⁴⁴ Dhe ai, duke qenë në agoni, lutej edhe më fort; dhe djersa e tij po i bëhej si gjak i mpiksur që bie për tokë.⁴⁵ Si u çua pastaj nga lutja, erdhi te dishepujt e vet dhe i gjeti që flinin nga trishtimi,⁴⁶ dhe u tha atyre: “Pse po flini? Çohuni dhe lutuni që të mos hyni në tundim”.⁴⁷ Ndërsa ai ende po fliste, ja një turmë; dhe ai që quhej Judë, një nga të dymbëdhjetët, i printe dhe iu afrua Jezusit për ta puthur.⁴⁸ Dhe Jezusi i tha: “Judë, ti po e tradhton Birin e njeriut me një puthje?”.⁴⁹ Atëherë ata që ishin përreth tij, duke parë çfarë do të ndodhte, i thanë: “Zot, a t’u biem me shpatë?”.⁵⁰ Dhe një nga ata i ra shërbëtorit të kryepriftit dhe ia preu veshin e djathtë.⁵¹ Por Jezusi, duke u përgjigjur, tha: “Lëreni, mjaft kështu”. Dhe si e preku veshin e atij

njeriu, e shëroi. ⁵² Pastaj Jezusi u tha krerëve të priftërinjve, krerëve të rojeve të tempullit dhe pleqve që kishin ardhur kundër tij: “Keni dalë kundër meje me shpata dhe me shkopinë si kundër një kusari?” ⁵³ Kur unë çdo ditë isha me ju në tempull, ju nuk vutë dorë kurrë mbi mua; por kjo është ora juaj dhe pushteti i errësirës”. ⁵⁴ Mbasi e kapën, e çuan dhe e shtinë në shtëpinë e kryepriftit. Dhe Pjetri e ndiqte nga larg. ⁵⁵ Kur ata ndezën një zjarr në mes të oborrit dhe u ulën rreth tij, Pjetri u ul midis tyre. ⁵⁶ Një shërbëtoe e pa ulur pranë zjarrit, e shikoi me vëmendje dhe tha: “Edhe ky ishte me të”. ⁵⁷ Por ai e mohoi duke thënë: “O grua, nuk e njoh”. ⁵⁸ Pak më vonë e pa një tjetër dhe tha: “Edhe ti je nga ata”. Por Pjetri tha: “O njeri, nuk jam”. ⁵⁹ Mbasi kaloi rreth një orë, një tjetër pohoi me këmbëngulje duke thënë: “Në të vërtetë edhe ky ishte bashkë me të, sepse është Galileas”. ⁶⁰ Por Pjetri tha: “O njeri, s’di ç’po thua”. Dhe menjëherë, ndërsa ai ende po fliste, këndoi gjeli. ⁶¹ Dhe Zoti u kthye, dhe e shikoi Pjetrin. Dhe Pjetrit iu kujtua fjala që i kishte thënë Zoti: “Para se të këndoje gjeli, ti do të më mohosh tri herë”. ⁶² Atëherë Pjetri doli përjashta dhe çau me hidhërim. ⁶³ Ndërkaq njerëzit që e mbanin Jezusin e përqeshnin dhe e rrihnin. ⁶⁴ Dhe, mbasi ia mbuluan sytë, i binin në fytyrë dhe e pyetnin duke thënë: “Profetizo, kush është ai që të ra?”. ⁶⁵ Dhe duke blasfemuar thoshin shumë gjëra të tjera kundër tij. ⁶⁶ Dhe, kur u bë ditë, u mblodhën pleqtë e popullit, kreret e priftërinjve dhe skribët dhe e çuan në sinedrin e tyre, duke thënë: ⁶⁷ “Në se ti je Krishti, na e thuaj”. Por ai u tha atyre: “Edhe sikur t’jua thoja, nuk do ta besonit. ⁶⁸ Edhe sikur t’ju pyesja, ju nuk do të më përgjigjeshit dhe as nuk do të më linit të shkoja. ⁶⁹ Por tash e tutje Biri i njeriut do të ulet në të djathtën e fuqisë së Perëndisë”. ⁷⁰ Atëherë të gjithë thanë: “Je ti, pra, Biri i Perëndisë?”. Dhe ai u tha atyre: “Ju thoni se unë jam”. ⁷¹ Atëherë ata thanë: “Ç’nevojë kemi akome për dëshmi? Ne vetë e dëgjuam nga goja e tij”.

23

¹ Atëherë u ngrit gjithë asambleja dhe e çuan te Pilati. ² Dhe filluan ta paditin duke thënë: “Këtë ne e gjetëm që përmbyste kombin tonë dhe ndalonte t’i jepeshin taksa Cezarit, duke u vetëquajtur një mbret, Krishti”. ³ Atëherë Pilati e pyeti duke thënë: “A je ti mbreti i Judenjve?”. Dhe Jezusi iu përgjigj dhe tha: “Ti po thua”. ⁴ Pilati u tha atëherë krerëve të priftërinjve dhe popullit: “Unë nuk po gjej asnjë faj te ky njeri”. ⁵ Por ata ngulnin këmbë, duke thënë: “Ai po ngre popullin në kryengritje duke mësuar në mbarë Judenë, që nga Galilea e deri këtu”. ⁶ Atëherë Pilati, kur dëgjoji se u fol për Galilenë, pyeti në se ai njeri ishte Galileas. ⁷ Dhe kur mori vesh se ai i takonte juridiksionit të Herodit, e dërgoi te Herodi, i cili, ndër ato ditë, ndodhej edhe ai në Jeruzalem. ⁸ Kur Herodi pa Jezusin, u gëzua shumë; prej shumë kohësh ai donte ta shihte, sepse kishte dëgjuar shumë për të dhe shpresonte të shihte ndonjë mrekulli të kryer prej tij. ⁹ Ai i drejtoi shumë pyetje, por Jezusi nuk u përgjigj fare. ¹⁰ Ndërkaq krerët e priftërinjve dhe skribët rrinin aty dhe e paditnin me furi. ¹¹ Atëherë Herodi, me ushtarët e vet, mbasi e fyu dhe e talli, e veshi me një rrobe të shkëlqyeshme dhe ia riktheu Pilatit. ¹² Atë ditë Herodi dhe Pilati u bënë miq me njëri-tjetrin, ndërsa më parë ishin armiq. ¹³ Atëherë Pilati, mblodhi krerët e priftërinjve, kryetarët dhe popullin, ¹⁴ dhe u tha atyre: “Ju më prutë këtë njeri si çoroditës të popullit; dhe ja, unë, pasi e hetova

para jush, nuk kam gjetur tek ai asnjë nga fajet për të cilat ju e paditni,¹⁵ dhe as Herodi, sepse na e ktheu përsëri te ne; në fakt ai s'ka bërë asgjë që të meritojë vdekjen.¹⁶ Prandaj, pasi ta fshikullojnë, do ta lëshoj".¹⁷ Tani me rastin e festës së Pashkës qeveritari duhet të lironte dikë.¹⁸ Por ata, të gjithë njëzëri, bërtitën duke thënë: "Vraje këtë dhe na liro Barabën".¹⁹ Ky ishte hedhur në burg për një trazirë të bërë në qytet dhe për vrasje.²⁰ Prandaj Pilati, duke dashur të lëshojë Jezusin, u foli përsëri.²¹ Por ata bërtitnin duke thënë: "Kryqëzoje!".²² Për të tretën herë ai u tha atyre: "Po ç'të keqe bëri ky? Unë nuk gjeta në të asnjë faj që të meritojë vdekjen. Prandaj, pasi ta fshikullojnë, do ta lëshoj".²³ Por ata ngulnin këmbë me britma te mëdha duke kërkuar që ta kryqëzonin; dhe britmat e tyre dhe të krerëve të priftërinjve u bënë mbisunduese.²⁴ Atëherë Pilat vendosi që të bëhej çka ata kërkonin.²⁵ Dhe ua lëshoi atë që qe burgosur për trazirë dhe vrasje dhe që ata e kishin kërkuar; dhe Jezusin ia dorëzoi vullnetit të tyre.²⁶ Ndërsa po e çonin, kapën njëfarë Simoni nga Kirena, që po kthehej nga fusha, e ngarkuan me kryqin që ta mbarte pas Jezusit.²⁷ Dhe e ndiqte një turmë e madhe populli dhe disa gra që hidhëroheshin dhe vajtonin për të.²⁸ Por Jezusi u kthye nga ato dhe u tha: "O bija të Jeruzalemit, mos qani për mua, por qani për veten tuaj dhe për fëmijët tuaj.²⁹ Sepse ja, do të vijnë ditët kur do të thuhet: "Lum gratë shterpe dhe lum barqet që nuk kanë pjellë dhe gjinjtë që nuk kanë mëndur!".³⁰ Atëherë do të fillojnë t'u thonë maleve: "Bini përmbi ne!", dhe kodrave: "Na mbuloni!".³¹ Sepse, në se bëhet kështu me drurin e njomë, ç'do të bëhet me të thatin?".³² Dhe dy të tjerë, që ishin keqbërës, i prunë bashkë me të, për t'i vrrarë.³³ Dhe kur arritën në vendin që quhet "Kafka", aty e kryqëzuan atë dhe keqbërësit, njërin në të djathtë dhe tjetri në të majtë.³⁴ Dhe Jezusi tha: "O Atë, fali ata sepse nuk dinë ç'bëjnë". Pastaj, pasi i ndanë rrobat e tij, hodhën short.³⁵ Dhe populli rrinte aty për të parë; dhe kryetarët me popullin e përqeshnin, duke thënë: "Ai i shpëtoi të tjerët, le të shpëtojë veten, po qe se me të vërtetë është Krishti, i zgjedhuri i Perëndisë".³⁶ Edhe ushtarët e tallnin, duke iu afruar dhe duke i ofruar uthull,³⁷ dhe duke thënë: "Nëse ti je mbreti i Judenjve, shpëto veten".³⁸ Përveç kësaj përmbi kryet e tij ishte një mbishkrim me shkronja greke, latine dhe hebraike: "KY ËSHTË MBRETI I JUDENJVE".³⁹ Tani një nga keqberësit e kryqëzuar e shau duke thënë: "Nëse ti je Krishti, shpëto vetveten dhe neve".⁴⁰ Por ai tjetri duke e përgjigjur e qortoi duke i thënë: "A s'ke frikë nga Perëndia, që je nën të njëjtin dënim?"⁴¹ Në realitet, ne me të drejtë jemi dënuar, sepse po marrim ndëshkimin e merituar për ato që kemi kryer, ndërsa ky nuk ka bërë asnjë të keqe".⁴² Pastaj i tha Jezusit: "Zot, kujtohu për mua kur të vish në mbretërinë tënde".⁴³ Atëherë Jezusi i tha: "Në të vërtetë po të them: sot do të jesh me mua në parajsë".⁴⁴ Ishte afërsisht ora e gjashtë dhe errësira e mbuloi gjithë vendin deri në orën e nëntë.⁴⁵ Dielli u err dhe perdja e tempullit u nda në mes.⁴⁶ Dhe Jezusi bërtiti me zë të lartë dhe tha: "O Atë, në duart e tua po e dorëzoi frymën tim!". Dhe, si tha këto, dha fryma.⁴⁷ Atëherë centurioni, kur pa ç'ndodhi, përlëvdoi Perëndinë duke thënë: "Me të vërtetë ky njeri ishte i drejtë!".⁴⁸ Dhe gjithë turma, që ishte mbledhur për të parë ç'po ndodhte, kur e pa këtë, u kthye duke rrahur kraharorin.⁴⁹ Të gjithë të njohurit e tij dhe gratë që e kishin ndjekur që nga Galilea qendronin larg, duke

parë këto gjëra. ⁵⁰ Tani ishte një burrë me emër Jozef, që ishte anëtar i sinedrit, njeri i drejtë dhe i mirë; ⁵¹ ai nuk kishte miratuar vendimin dhe veprimin e të tjerëve. Ai ishte nga Arimatea, qytet i Judesë dhe priste edhe ai mbretërinë e Perëndisë. ⁵² Ai iu paraqit Pilatit dhe kërkoi trupin e Jezusit. ⁵³ Dhe, pasi e zbriti poshtë nga kryqi, e mbështolli në një çarçaf dhe e vuri në një varr të gërmuar në shkëmb, ku ende nuk ishte varrosur asnjëri. ⁵⁴ Ishte dita e Përgatitjes dhe e shtuna po fillonte. ⁵⁵ Gratë që kishin ardhur me Jezusin nga Galilea duke e ndjekur nga afër, e panë varrin dhe mënyrën se si ishte vënë trupi i Jezusit; ⁵⁶ pastaj ato u kthyen dhe përgatitën erëra të mira dhe vajra; dhe gjatë së shtunës pushuan, sipas urdhërimit.

24

¹ Tani ditën e parë të javës, shumë herët në mëngjes, ato me gra të tjera shkuan te varri, duke sjellë erërat e mira që kishin përgatitur. ² Dhe gjetën që guri ishte rrokullisur nga varri. ³ Por, kur hynë, nuk e gjetën trupin e Zotit Jezus. ⁴ Dhe, ndërsa ishin shumë të hutuara nga kjo, ja, iu paraqitën atyre dy burra të veshur me rroba të ndritshme. ⁵ Dhe, mbasi ato, të tmerruara, e mbanin fytyrën të përkulur për dhe, ata u thanë: “Pse e kërkoni të gjallin midis të vdekurve? ⁶ Ai nuk është këtu, por është ringjallur; kujtohuni si ju foli, kur ishte ende në Galile, ⁷ duke thënë se Biri i njeriut duhej të dorëzohej në duar të njerëzve mëkatarë, duhej kryqëzuar dhe do të ringjallej ditën e tretë”. ⁸ Dhe ato kujtonin fjalët e tij. ⁹ kur u kthyen nga varri, ato ua treguan të gjitha këto gjëra të njëmbëdhjetëve dhe gjithë të tjerëve. ¹⁰ Ato që u treguan apostujve këto gjëra ishin Maria Magdalena, Joana, Maria, nëna e Jakobit dhe gratë e tjera që ishin me to. ¹¹ Por këto fjalë atyre iu dukën si dokrra; dhe ata nuk u besuan atyre. ¹² Megjithatë Pjetri u çua, vrapoi te varri, u përkul dhe nuk pa tjetër përveç çarçafëve që dergjeshin vetëm; pastaj u largua, i mrekulluar me veten e tij për sa kishte ndodhur. ¹³ Po ate ditë, dy nga ata po shkonin drejt një fshati, me emër Emaus, gjashtëdhjetë stade larg Jeruzalemit. ¹⁴ Dhe ata po bisedonin midis tyre për të gjitha ato që kishin ndodhur. ¹⁵ Dhe ndodhi që, ndërsa po flisnin dhe bisedonin bashkë, vetë Jezusi u afrua dhe nisi të ecë me ta. ¹⁶ Por sytë e tyre ishin të penguar kështu që të mos e njihnin. ¹⁷ Dhe ai u tha atyre: “Ç’janë këto biseda që bëni me njëri-tjetrin udhës? Dhe pse jeni të trishtuar?”. ¹⁸ Dhe një nga ata, i me emër Kleopa, duke u përgjigjur tha: “Je ti i vetmi i huaj në Jeruzalem, që nuk i di gjërat që kanë ndodhur këtu në këto ditë?”. ¹⁹ Dhe ai u tha atyre: “Cilat?”. Ata i thanë: “Çështjen e Jezusit nga Nazareti, që ishte një profet i fuqishëm në vepra dhe në fjalë përpara Perëndisë dhe përpara gjithë popullit. ²⁰ Dhe se si krerët e priftërinjve dhe kryetarët tanë e kanë dorëzuar për ta dënuar me vdekje dhe e kanë kryqëzuar. ²¹ Por ne kishim shpresë se ai do të ishte ky që do ta çlironte Izraelin; por, megjithkëtë, sot është e treta ditë që kur ndodhën këto gjëra. ²² Por edhe disa gra në mes nesh na kanë çuditur, sepse, kur shkuan herët në mëngjes te varri, ²³ dhe nuk e gjetën trupin e tij, u kthyen duke thënë se kishin parë një vegim engjëjsh, të cilët thonë se ai jeton. ²⁴ Dhe disa nga tanët shkuan te varri dhe e gjetën ashtu si kishin treguar gratë, por atë nuk e panë”. ²⁵ Atëherë ai u tha atyre: “O budallenj dhe zemërgathët për të besuar gjithçka që kanë thënë profetët! ²⁶ Por a nuk duhej që Krishti të vuajë gjëra të tilla

që të hyjë kështu në lavdinë e tij?”.²⁷ Dhe, duke zënë fill nga Moisiu dhe nga gjithë profetët, ai u shpjegoi atyre në të gjitha Shkrimet gjërat që i takonin atij.²⁸ Kur iu afruan fshatit për ku ishin drejtuar, ai bëri sikur do të vazhdonte më tutje.²⁹ Por ata e detyruan duke thënë: “Rri me ne, sepse po ngrysët dhe dita po mbaron”. Edhe ai hyri që të rrijë me ta.³⁰ Dhe, siç ishte në tryezë me ta, mori bukën, e bekoj dhe, si e theu, ua ndau atyre.³¹ Atëherë atyre iu çelën sytë dhe e njohën, por ai u zhduk prej syve të tyre.³² Dhe ata i thanë njeri tjetrit: “Po a nuk na digjej zemra përbrenda, kur ai na fliste udhës dhe na hapte Shkrimet?”.³³ Në po atë çast u ngritën dhe u kthyen në Jeruzalem, ku e gjetën të njëmbëdhjetët dhe ata që ishin mbledhur bashkë me ta.³⁴ Ata thoshnin: “Zoti u ringjall me të vërtetë dhe iu shfaq Simonit”.³⁵ Ata atëherë treguan ç’u kishte ndodhur rrugës dhe si e kishin njohur në ndarjen e bukës.³⁶ Dhe, ndërsa ata po bisedonin për këto gjëra, vetë Jezusi u shfaq në mes tyre dhe u tha atyre: “Paqja me ju!”.³⁷ Por ata, të tmerruar dhe gjithë frikë, mendonin se po shihnin një frymë.³⁸ Atëherë ai u tha atyre: “Pse jeni shqetësuar Dhe pse në zemrat tuaja po lindin dyshime? ³⁹ Shikoni duart e mia dhe këmbët e mia, sepse unë jam. Më prekni dhe shikoni, sepse një frymë nuk ka mish e eshtra, si po shihni se unë kam!”.⁴⁰ Dhe, si i tha këtë, u tregoj atyre duart dhe këmbët.⁴¹ Por, duke qenë se ende nuk besonin prej gëzimit dhe ishin të çuditur, ai u tha atyre: “A keni këtu diçka për të ngrënë?”.⁴² Dhe ata i dhanë një pjesë peshku të pjekur dhe një huall mjalti.⁴³ Dhe ai i mori dhe hëngri para tyre.⁴⁴ Pastaj u tha atyre: “Këto janë fjalët që unë ju thoja kur isha ende me ju: se duhet të përmbushen të gjitha gjërat që janë shkruar lidhur me mua në ligjin e Moisiut, në profetët dhe në psalmet”.⁴⁵ Atëherë ua hapi mendjen, që të kuptonin Shkrimet,⁴⁶ dhe u tha atyre: “Kështu është shkruar dhe kështu ishte e nevojshme që Krishti të vuante dhe të ngjallej së vdekuri ditën e tretë,⁴⁷ dhe që në emër të tij të predikohet pendimi dhe falja e mëkateve ndër të gjithë popujt, duke filluar nga Jeruzalemi.⁴⁸ Dhe ju jeni dëshmitarët e këtyre gjërave.”⁴⁹ Dhe ja, unë po dërgoj mbi ju premtimin e Atit tim, por ju qëndroni në qytetin e Jeruzalemit deri sa të visheni me pushtet nga lart”.⁵⁰ Pastaj iu priu jashtë deri në Betani dhe, si i ngriti lart duart, i bekoj.⁵¹ Dhe ndodhi që, ndërsa ai po i bekonte, u nda prej tyre dhe e morën lart në qiell.⁵² Dhe ata, pasi e adhuruan, u kthyen në Jeruzalem me gëzim të madh.⁵³ Dhe rrinin vazhdimisht në tempull duke lavdëruar dhe bekuar Perëndinë. Amen!

Gjoni

¹ Në fillim ishte Fjala dhe Fjala ishte pranë Perëndisë, dhe Fjala ishte Perëndi. ² Ai (fjala) ishte në fillim me Perëndinë. ³ Të gjitha gjërat u bënë me anë të tij (fjala), dhe pa atë nuk u bë asnjë nga ato që u bënë. ⁴ Në atë ishte jeta, dhe jeta ishte drita e njerëzve. ⁵ Dhe drita shkëlqen në errësirë dhe errësira nuk e kuptoi. ⁶ Qe një njeri i dërguar nga Perëndia; emri i tij ishte Gjon. ⁷ Ai erdhi si dëshmitar, për të dëshmuar për dritën, që të gjithë të besonin nëpërmjet tij; ⁸ ai nuk ishte drita, por u dërgua për të dëshmuar për dritën. ⁹ Ai (fjala) ishte drita e vërtetë, që ndriçon çdo njeri që vjen në botë. ¹⁰ Ai (fjala) ishte në botë, dhe bota u krijua me anë të tij, por bota nuk e njohu. ¹¹ Ai erdhi në shtëpinë e vet dhe të vetët nuk e pranuan, ¹² por të gjithë atyre që e pranuan, ai u dha pushtetin të bëhen bij të Perëndisë, atyre që besojnë në emrin e tij, ¹³ të cilët nuk janë lindur nga gjaku, as nga vullneti i mishit, as nga vullneti i burrit, por janë lindur nga Perëndia. ¹⁴ Dhe Fjala u bë mish dhe banoi ndër ne; dhe ne soditëm lavdinë e tij, si lavdia e të vetëmlindurit prej Atit, plot hir e të vërtetë. ¹⁵ Gjoni dëshmoi për të dhe thirri duke thënë: “Ky është ai, për të cilin thashë: ‘Ai që vjen pas meje më ka paraprirë, sepse ishte përpara meje’”. ¹⁶ Dhe ne të gjithë morëm, prej mbushullisë së tij, hir mbi hir. ¹⁷ Sepse Ligji u dha nëpërmjet Moisiut, por hiri dhe e vërteta erdhën nëpërmjet Jezu Krishtit. ¹⁸ Askush s’e pa Perëndinë kurrë; i vetëmlinduri Bir, që është në gjirin e t’Et, është ai që e ka bërë të njohur. ¹⁹ Dhe kjo është dëshmia e Gjonit, kur Judenjët i dërguan nga Jeruzalemi priftërinj dhe levitë për ta pyetur: “Kush je ti?”. ²⁰ Ai edhe e rrëfeu, edhe nuk e mohoi, dhe rrëfeu: “Unë nuk jam Krishti”. ²¹ Atëherë ata e pyetën: “Kush je, pra? A je Elia?”. Ai tha: “Nuk jam!”. “Je ti profeti?”. Dhe ai përgjigjej: “Jo!”. ²² Atëherë ata i thanë: “Kush je ti, që t’u japim përgjigje atyre që na dërguan? Ç’thua për veten tënde?”. ²³ Ai u përgjigj: “Unë jam zëri i atij që bërtet në shkretëtirë: drejtoni udhën e Zotit, sikurse tha profeti Isaia”. ²⁴ Dhe ata që qenë dërguar, ishin nga farisenjtë; ²⁵ ata e pyetën dhe i thanë: “Atëherë pse ti pagëzon, kur nuk je as Krishti, as Elia, as profeti?”. ²⁶ Gjoni iu përgjigj atyre, duke thënë: “Unë pagëzoj me ujë, por midis jush është një që ju nuk e njihni. ²⁷ Ai është ai që vjen pas meje e më paraprin, të cilit unë nuk jam i denjë t’ia zgjidh lidhësen e sandaleve”. ²⁸ Këto gjëra ndodhën në Betabara, përtej Jordanit, ku Gjoni po pagëzonte. ²⁹ Të nesërmen, Gjoni e pa Jezusin që po vinte drejt tij dhe tha: “Ja, Qengji i Perëndisë, që heq mëkatin e botës! ³⁰ Ky është ai për të cilin unë thashë: ‘Mbas meje vjen një burrë që më ka paraprirë, sepse ishte përpara meje!’”. ³¹ Unë nuk e njihja, prandaj erdha të pagëzoj me ujë, që ky t’i zbulohet Izraelit”. ³² Dhe Gjoni dëshmoi duke thënë: “E pashë Frymën duke zbritur nga qielli si një pëllumb dhe ndenji mbi të. ³³ Unë nuk e njihja, por ai që më dërgoi të pagëzoj në ujë, më tha: ‘Ai, mbi të cilin do të shikosh se zbret Fryma dhe qëndron mbi të, është ai që pagëzon me Frymën e Shenjtë’. ³⁴ Dhe unë pashë e dëshmova se ai është Biri i Perëndisë”. ³⁵ Të nesërmen Gjoni rrinte përsëri atje me dy nga dishepujt e vet. ³⁶ Dhe, duke i ngulur sytë mbi Jezusin që po kalonte, tha: “Ja Qengji i Perëndisë!”. ³⁷ Dhe të dy dishepujt dëgjuan atë duke folur, dhe e ndoqën Jezusin. ³⁸ Por Jezusi u kthye dhe, kur pa se po e ndiqnin, u tha atyre:

“Ç’kërkoni?”. Ata i thanë: “Rabbi (që e përkthyer do të thotë “mësues”), ku banon?”.³⁹ Ai iu përgjigj atyre: “Ejani e shikoni”. Ata shkuan dhe e panë ku banonte ai, dhe ndenjën atë ditë bashkë me të. Ishte rreth orës dhjetë.⁴⁰ Andrea, vëllai i Simon Pjetrit, ishte një nga ata të dy që e kishin dëgjuar këtë nga Gjoni dhe kishin ndjekur Jezusin.⁴¹ Ky gjeti më të parin vëllanë e vet, Simonin, dhe i tha: “E gjetëm Mesian që përkthyer do të thotë: “Krishti””;⁴² dhe e çoi te Jezusi. Atëherë Jezusi e shikoi dhe tha: “Ti je Simoni, bir i Jonas. Ti do të quhesh Kefa, që do të thotë: “gur””.⁴³ Të nesërmen, Jezusi donte të dilte në Galile; gjeti Filipin dhe i tha: “Ndiqme!”.⁴⁴ Dhe Filipi ishte nga Betsaida, nga i njeiti qytet i Andreas dhe i Pjetrit.⁴⁵ Filipi gjeti Natanaelin dhe i tha: “E gjetëm atë, për të cilin shkroi Moisiu në ligj dhe profetët: Jezusin nga Nazareti, të birin e Jozefit!”.⁴⁶ Dhe Natanaeli i tha: “A mund të dalë diçka e mirë nga Nazareti?”. Filipi i tha: “Eja e shih!”.⁴⁷ Jezusi pa se Natanaeli po vinte drejt tij dhe tha për të: “Ja një Izraelit i vërtetë, tek i cili s’ka mashtrim”.⁴⁸ Natanaeli i tha: “Nga më njuh?”. Jezusi u përgjigj dhe i tha: “Të pashë kur ishe nën fik, para se të të thërriste Filipi”.⁴⁹ Natanaeli duke iu përgjigjur tha: “Mësues, ti je Biri i Perëndisë, ti je mbreti i Izraelit!”.⁵⁰ Jezusi u përgjigj dhe i tha: “Sepse të thashë se të pashë nën fik, ti beson; do të shohësh gjëra më të mëdha se këto!”.⁵¹ Pastaj i tha: “Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them se tash e tutje ju do të shihni qiellin e hapur dhe engjëjt e Perëndisë duke u ngjitur dhe duke zbritur mbi Birin e njeriut”.

2

¹ Tri ditë më vonë po bëhej një dasmë në Kanë të Galilesë, dhe nëna e Jezusit ishte atje.² Edhe Jezusi me dishepujt e vet ishte ftuar në dasmë.³ Duke qenë se mbaroi vera, nëna e Jezusit i tha: “Nuk kanë më verë!”.⁴ Jezusi i tha: “Ç’ke me mua, o grua? Ora ime s’ka ardhur akoma!”.⁵ Nëna e tij u tha shërbëtorëve: “Bëni gjithçka që ai t’ju thotë!”.⁶ Aty ishin gjashtë enë prej guri, që përdoreshin për pastrimin e Judenjve, dhe secila nxente dy ose tri masa.⁷ Jezusi u tha: “Mbushni enët me ujë!”. Dhe ata i mbushën deri në grykë.⁸ Pastaj u tha: “Nxirreni tani dhe çojani të parit të festës”. Dhe ata ia çuan.⁹ Dhe, mbasi i pari i festës e provoi ujin e shndërruar në verë (ai nuk e dinte nga vinte kjo verë, por e dinin mirë shërbëtorët që e kishin nxjerrë ujin), i pari i festës e thirri dhëndrin,¹⁰ dhe i tha: “Çdo njeri nxjerr në fillim verën më të mirë dhe, kur të ftuarit kanë pirë shumë, verën e keqe; ti, përkundrazi, e ke ruajtur verën e mirë deri tani!”.¹¹ Jezusi bëri këtë fillim të shenjave në Kanë të Galilesë dhe e shfaqti lavdinë e tij, dhe dishepujt e tij besuan në të.¹² Pas kësaj, ai zbriti në Kapernaum me nënën e tij, vëllezërit e tij dhe me dishepujt e tij; dhe ata qëndruan aty pak ditë.¹³ Pra, Pashka e Judenjve ishte afër dhe Jezusi u ngjit në Jeruzalem.¹⁴ Dhe në tempull gjeti ata që shisnin qe, dele e pëllumba dhe këmbyes monedhash duke ndenjor;¹⁵ dhe si bëri një kamxhik me litarë, i dëboi të gjithë nga tempulli bashkë me qetë dhe delet, dhe ua hallakati paratë këmbyesve të monedhave dhe ua përmbysi tavolinat,¹⁶ dhe shitësve të pëllumbave u tha: “Hiqni këto gjëra që këtej; mos e bëni shtëpinë e Atit tim shtëpi tregtie!”.¹⁷ Kështu dishepujtë të tij i kujtohej se ishte shkruar: “Zelli i shtëpisë sate më ka përpirë!”.¹⁸ Atëherë Judenjët u përgjigjën dhe i thanë: “Ç’shenjë na tregon se i bën këto gjëra?”.¹⁹ Jezusi u përgjigj dhe u tha atyre: “Shkatërroni këtë tempull dhe unë

për tri ditë do ta ngre përsëri!”. ²⁰ Atëherë Judenjët thanë: “U deshën dyzet e gjashtë vjet që të ndërtohet ky tempull, dhe ti do ta ngresh për tri ditë?”. ²¹ Por ai fliste për tempullin e trupit të vet. ²² Kur, më pas, ai ishte ringjallur prej së vdekuri, dishepujt e vet u kujtuan se ai këtë ua kishte thënë dhe u besuan Shkrimin dhe fjalëve që kishte thënë Jezusi. ²³ Dhe kur që në Jeruzalem për festën e Pashkës, shumë vetë besuan në emrin e tij duke parë shenjat që bënte, ²⁴ por Jezusit nuk u zinte besë atyre, sepse i njihje të gjithë, ²⁵ dhe sepse nuk kishte nevojë që ndokush të jepte dëshmi për njeriun, sepse ai e dinte ç’kishte përbrenda njeriut.

3

¹ Midis farisenjve ishte një njeri me emrin Nikodem, një krer i Judenjve. ² Ky erdhi natën te Jezusi dhe i tha: “Mësues, ne e dimë se ti je një mësues i ardhur nga Perëndia, sepse askush nuk mund të bëjë shenjat që bën ti, në qoftë se Perëndia nuk është me të”. ³ Jezusi iu përgjigj dhe tha: “Në të vërtetë, në të vërtetë po të them që nëse një nuk ka rilindur, nuk mund ta shohë mbretërinë e Perëndisë”. ⁴ Nikodemi i tha: “Po si mund të lindë njeriu kur është plak? A mund të hyjë ai për së dyti në barkun e nënës së vet dhe të lindë?”. ⁵ Jezusi u përgjigj: “Në të vërtetë, në të vërtetë po të them se kush nuk ka lindur nga uji dhe nga Fryma, nuk mund të hyjë në mbretërinë e Perëndisë. ⁶ Ç’ka lindur nga mishi është mish; por ç’ka lindur nga Fryma është frymë. ⁷ Mos u mrrekullo që të thashë: “Duhet të lindni përsëri”. ⁸ Era fryn ku të dojë dhe ti ia dëgjon zërin, por ti nuk e di nga vjen as ku po shkon; kështu është edhe çdo njëri që ka lindur nga Fryma”. ⁹ Nikodemi, duke u përgjigjur, i tha: “Si mund të ndodhin këto gjëra?”. ¹⁰ Jezusi u përgjigj dhe i tha: “Ti je mësuesi i Izraelit dhe nuk i ditke këto gjëra? ¹¹ Në të vërtetë, në të vërtetë po të them se ne flasim atë që dimë dhe dëshmojmë atë që pamë, por ju nuk e pranoni dëshminë tonë. ¹² Në qoftë se ju fola për gjërat tokësore dhe ju nuk besoni, si do të më besoni nëse ju flas për gjërat qiellore? ¹³ Askush nuk u ngjit në qiell, përveç atij që zbriti nga qielli, pra, Birit të njeriut që është në qiell. ¹⁴ Dhe ashtu si Moisiu e ngriti lart gjarprin në shkretëtirë, kështu duhet të ngrihet lart Biri i njeriut, ¹⁵ që kushdo që beson në të të mos humbasë, por të ketë jetë të përjetshme. ¹⁶ Sepse Perëndia e deshi aq botën, sa dha Birin e tij të vetëmlindurin, që, kushdo që beson në të, të mos humbasë, por të ketë jetë të përjetshme. ¹⁷ Sepse Perëndia nuk e dërgoi Birin e vet në botë që ta dënojë botën, por që bota të shpëtohet prej tij. ¹⁸ Ai që beson në të nuk dënohet, por ai që nuk beson tashmë është dënuar, sepse nuk ka besuar në emrin e Birit të vetëmlindur të Perëndisë. ¹⁹ Tani gjykimi është ky: Drita erdhi në botë dhe njerëzit deshën errësirën më tepër se dritën, sepse veprat e tyre ishin të mbrapshta. ²⁰ Sepse kushdo që bën gjëra të mbrapshta e urren dritën dhe nuk vjen te drita, që të mos zbulohen veprat e tij; ²¹ por kush bën të vërtetën vjen te drita, që veprat e tij të zbulohen, sepse u bënë në Perëndinë”. ²² Pas këtyre gjërave, Jezusi erdhi me dishepujt e vet në tokën e Judesë dhe qëndroi aty bashkë me ta dhe pagëzonte. ²³ Por edhe Gjoni pagëzonte në Enon, afër Salimit, sepse aty kishte shumë ujë; dhe njerëzit vinin dhe pagëzoheshin, ²⁴ sepse Gjoni s’ishte hedhur akoma në burg. ²⁵ Atëherë lindi një diskutim ndërmjet dishepujve të Gjonit me Judenjët rreth pastrimit. ²⁶ Kështu erdhën te Gjoni dhe i thanë: “Mësues, ai që ishte me ty përtej Jordanit, për të cilin ti

bëre dëshmi, ja, ai pagëzon dhe të gjithë shkojnë tek ai”.²⁷ Gjoni u përgjigj dhe tha: “Njeriu nuk mund të marrë asgjë, nëse nuk i është dhënë nga qielli.”²⁸ Ju vetë më jeni dëshmitarë se thashë: “Unë nuk jam Krishti, por jam dërguar përpara tij”.²⁹ Ai që e ka nusen është dhëndri, por miku i dhëndrit, që është i pranishëm dhe e dëgjon, gëzohet shumë për zërin e dhëndrit; prandaj ky gëzimi im është i plotësuar!³⁰ Ai duhet të rritet dhe unë të zvogëlohem.³¹ Ai që vjen nga lart është përmbi të gjithë; ai që vjen nga dheu është nga dheu dhe flet për dheun; ai që vjen nga qielli është përmbi të gjithë.³² Dhe ai dëshmon çfarë ka parë dhe dëgjuar, por askush nuk e pranon dëshminë e tij.³³ Ai që e pranoi dëshminë e tij e vulosi se Perëndia është i vërtetë.³⁴ Sepse ai që Perëndia ka dërguar flet fjalët e Perëndisë, sepse Perëndia nuk e jep Frymën e tij me masë.³⁵ Ati e do Birin dhe i ka dhënë në dorë çdo gjë.³⁶ Kush beson në Birin ka jetë të përjetshme, kurse kush nuk i bindet Birit nuk do të shohë jetë, por zemërimi i Perëndisë qëndron mbi të”.

4

¹ Pra, kur Zoti mori vesh se farisenjtë kishin dëgjuar se Jezusi po bënte më shumë dishepuj dhe po pagëzonte më shumë se Gjoni² (ndonëse nuk pagëzonte Jezusi vetë, por dishepujt e tij),³ e la Judenë dhe shkoi përsëri në Galile.⁴ Por duhej të kalonte nëpër Samari.⁵ Arriti, pra, në një qytet të Samarisë që quhej Sihar, afër tokës që Jakobi i kishte dhënë Jozefit, birit të vet.⁶ Por aty ishte pusi i Jakobit. Dhe Jezusi, i lodhur nga udhëtimi, u ul pranë pusit; ishte rreth orës së gjashtë.⁷ Një grua nga Samaria erdhi të nxjerrë ujë. Dhe Jezusi i tha: “Më jep të pi”,⁸ sepse dishepujt e vet kishin shkuar në qytet për të blerë ushqime.⁹ Por gruaja samaritane i tha: “Po qysh, ti që je Jude kërkon të pish prej meje, që jam një grua samaritane?” (Sepse Judenjtë nuk shoqërohen me Samaritanët).¹⁰ Jezusi u përgjigj dhe i tha: “Po ta njihje ti dhuratën e Perëndisë dhe kush është ai që të thotë: “Më jep të pi!”, ti vetë do të kërkoje nga ai dhe ai do të të jepte ujë të gjallë”.¹¹ Gruaja i tha: “Zot, ti nuk ke as kovë për të nxjerrë dhe pusi është i thellë; nga e ke, pra, atë ujë të gjallë?”¹² Vallë je më i madh se Jakobi, ati ynë, që na dha këtë pus dhe piu prej tij ai vetë, bijtë e tij dhe bagëtitë e tij?”.¹³ Jezusi u përgjigj dhe i tha: “Kushdo që pi nga ky ujë, do të ketë përsëri etje,¹⁴ por kush pi nga uji që do t’i jap unë nuk do të ketë më kurrë etje përjetë; por uji që unë do t’i jap do të bëhet në të një burim uji që gufon në jetë të përjetshme”.¹⁵ Gruaja i tha: “Zot, më jep këtë ujë, që unë të mos kem më etje dhe të mos vij këtu të nxjerr ujë!”.¹⁶ Jezusi i tha: “Shko thirrre burrin tënd dhe eja këtu”.¹⁷ Gruaja u përgjigj dhe i tha: “Unë nuk kam burrë”. Jezusi i tha: “Mirë the: “Nuk kam burrë”,¹⁸ sepse ti kishe pesë burra dhe ky që ke tani nuk është burri yt; për këtë ke thënë të vërtetën!”.¹⁹ Gruaja i tha: “Zot, po shoh se ti je një profet.²⁰ Etërit tanë adhuronin mbi këtë mal, dhe ju thoni se në Jeruzalem është vendi ku duhet të adhurojmë”.²¹ Jezusi i tha: “O grua, më beso: vjen ora që as mbi këtë mal as në Jeruzalem nuk do të adhuroni Atin.²² Ju adhuroni atë që s’e njihni; ne adhurojmë atë që njohim; sepse shpëtimi vjen nga Judenjtë.²³ Por vjen ora, madje ajo ka ardhur, që adhuresit e vërtetë ta adhurojnë Atin në frymë dhe në të vërtetën, sepse të tillë janë adhuresit që kërkon Ati.²⁴ Perëndia është Frymë, dhe ata që e adhurojnë duhet t’a adhurojnë në frymë dhe në të vërtetën”.²⁵ Gruaja i tha: “Unë

e di se do të vijë Mesia, që e quajnë Krisht; kur të ketë ardhur, ai do të na kumtojë çdo gjë”.²⁶ Jezusi i tha: “Unë jam, ai që po të flet!”.²⁷ Në këtë moment erdhën dishepujt e tij dhe u mrekulluan që po fliste me një grua; por asnjë nuk i tha: “Çfarë do?” ose: “Pse po flet me të?”.²⁸ Atëherë gruaja e la kovën e saj dhe u kthye në qytet dhe u tha njerëzve: “Ejani të shikoni një njeri që më ka thënë gjithçka kam bërë; vallë mos është ky Krishti?”.³⁰ Dolën, pra, nga qyteti dhe erdhën tek ai.³¹ Ndërkaq dishepujt e vet po i luteshin duke thënë: “Mësues, ha”.³² Por ai u tha atyre: “Unë kam një ushqim për të ngrënë të cilin ju s’e njihni”.³³ Prandaj dishepujt i thonin njëri-tjetrit: “Mos i solli vallë dikush për të ngrënë?”.³⁴ Jezusi u tha atyre: “Ushqimi im është të bëj vullnetin e atij që më dërgoi dhe të kryej veprën e tij”.³⁵ A nuk thoni ju se ka edhe katër muaj dhe vjen korrrja? Ja, unë po ju them: Ngrini sytë tuaj dhe shikoni fushat që tashmë zbardhojnë për korrrjen.³⁶ Korrrësi e merr shpërblimin dhe mbledh frytin për jetën e përjetshme, që mbjellësi dhe korrrësi të gëzohen sëbashku.³⁷ Sepse në këtë vërtetohet e thëna: “Një mbjell e tjetri korr”.³⁸ Unë ju dërgova të korrni atë për të cilin ju nuk u munduat; të tjerët u munduan dhe ju hytë në mundimin e tyre”.³⁹ Dhe shumë Samaritanë nga ai qytet besuan në të, për shkak të fjalës së gruas që dëshmoi: “Ai më tregoi gjithçka kam bërë”.⁴⁰ Por kur Samaritanët erdhën tek ai, e lutën të qëndrojnë me ta; dhe ai ndenji aty dy ditë.⁴¹ Dhe shumë më tepër njerëz besuan për shkak të fjalës së tij.⁴² Dhe ata i thoshnin gruas: “S’është më vetëm për shkak të fjalëve të tua që besojmë, por sepse ne vetë e kemi dëgjuar dhe dimë se ai është me të vërtetë Krishti, Shpëtimtari i botës”.⁴³ Pra, si kaluan ato dy ditë, ai u nis prej andej dhe shkoi në Galile,⁴⁴ sepse vetë Jezusi dëshmoi se një profet nuk nderohet në vendlindjen e vet.⁴⁵ Pra, kur arriti në Galile, Galileasit e pritën, sepse kishin parë të gjitha ato që kishte bërë në Jeruzalem gjatë festës, sepse edhe ata kishin shkuar për festë.⁴⁶ Jezusi erdhi, pra, përsëri në Kanë të Galilesë, ku e kishte bërë ujin verë. Dhe aty ishte një nëpunës i mbretit, djali i të cilit ishte i sëmurë në Kapernaum.⁴⁷ Ky, kur dëgjoji se Jezusi kishte ardhur nga Judeja në Galile, shkoi tek ai dhe iu lut që të zbriste e ta shëronte birin e tij, që ishte gati për vdekje.⁴⁸ Atëherë Jezusi i tha: “Po të mos shikoni shenja dhe mrekulli, ju nuk besoni”.⁴⁹ Nëpunësi i mbretit i tha: “Zot, zbrit para se djali im të vdesë”.⁵⁰ Jezusi i tha: “Shko, djali yt jeton!”. Dhe ai njeri i besoi fjalës që i tha Jezusi dhe shkoi.⁵¹ Pikërisht kur ai po zbriste, i dolën përpara shërbëtorët e vet dhe e informuan duke thënë: “Djali yt jeton!”.⁵² Dhe ai i pyeti ata në cilën orë u bë më mirë; ata i thanë: “Dje në orën e shtatë e lanë ethet”.⁵³ Atëherë i ati e kuptoi se ishte pikërisht në atë orë në të cilën Jezusi i kishte thënë: “Djali yt jeton”; dhe besoi ai dhe gjithë shtëpia e tij.⁵⁴ Jezusi bëri edhe këtë shenjë të dytë, kur u kthye nga Judeja në Galile.

5

¹ Pas këtyre ngjarjeve ishte një festë e Judenjve dhe Jezusi u ngjit në Jeruzalem.² Në Jeruzalem, afër portës së dhenve, është një pellg që në hebraisht quhet Betesda, dhe ka pesë portikë.³ Nën to dergjeshin një numër i madh të lënguarish: të verbër, të çalë dhe të paralizuar, të cilët prisnin lëvizjen e ujit.⁴ Sepse një engjëll, kohë pas kohe, zbriste në pellg dhe e lëvizte ujin; dhe i pari që hynte, mbasi uji ishte lëvizur, shërohej nga çfarëdo sëmundje që të kishte.⁵ Aty ishte një njeri i lënguar prej tridhjetë

e tetë vjetësh. ⁶ Jezusi, duke e parë shtrirë dhe duke ditur se prej shumë kohe ishte në atë gjendje, i tha: “A dëshiron të shërohesh?”. ⁷ I lënguari u përgjigj: “Zot, unë s’kam njeri që, kur lëviz ujë, të më fusë në pellg; dhe, ndërsa unë po shkoj, një tjetër zbret para meje”. ⁸ Jezusi i tha: “Çohu, merr vigun tënd dhe ec!”. ⁹ Njeriu u shërua në çast, mori vigun e tij dhe eci. Atë ditë ishte e shtunë. ¹⁰ Prandaj Judenjtë i thanë atij që u shërua: “Është e shtunë; nuk është e ligjshme për ty të ngresh vigun tënd!”. ¹¹ Ai iu përgjigj atyre: “Ai që më shëroi më tha: “Merre vigun tënd dhe ec!””. ¹² Atëherë ata e pyetën: “Kush është ai njeri që të tha: “Merre vigun tënd dhe ec?””. ¹³ Por ai që ishte shëruar nuk e dinte kush ishte, sepse Jezusi ishte larguar për shkak të turmës që ishte në atë vend. ¹⁴ Më vonë Jezusi e gjeti në tempull dhe i tha: “Ja, ti u shërove; mos mëkato më që të mos të të bëhet një gjë më e keqe”. ¹⁵ Ai njeri shkoi dhe u tregoi Judenjve se Jezusi ishte ai që e shëroi. ¹⁶ Për këtë Judenjtë e përndiqnin Jezusin dhe kërkonin ta vrisnin, sepse bënte këto gjëra të shtunave. ¹⁷ Por Jezusi u përgjigj atyre: “Im Atë vepron deri më tash, e edhe unë veproj”. ¹⁸ Për këtë Judenjtë kërkonin edhe më tepër ta vrisnin, sepse jo vetëm se shkelte të shtunën, por edhe se thoshte se Perëndia ishte ati i vet, duke e barazuar veten me Perëndinë. ¹⁹ Atëherë Jezusi u përgjigj dhe u tha atyre: “Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them se Biri nuk mund të bëjë asgjë prej vetvetes, përveç asaj që sheh se bën Ati; gjërat në fakt që bën Ati, i bën po ashtu dhe Biri. ²⁰ Sepse Ati e do Birin dhe i dëfton gjithçka që bën vetë; dhe do t’i dëftojë vepra më të mëdha se këto, që të mrekulloheni. ²¹ Në fakt ashtu si ati ringjall të vdekurit dhe u jep atyre jetën, po kështu edhe Biri i jep jetën kujtdo që do. ²² Sepse Ati nuk gjykon asnjë, por gjithë gjyqin ia dha Birit, ²³ që të gjithë ta nderojnë Birin ashtu siç nderojnë Atin; kush nuk e nderon Birin, nuk nderon Atin që e ka dërguar. ²⁴ Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them: Ai që e dëgjon fjalën time dhe beson në atë që më ka dërguar, ka jetë të përjetshme, dhe ai nuk vjen në gjyq, por ka kaluar nga vdekja në jetë. ²⁵ Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them: Po vjen ora, madje ka ardhur, kur të vdekurit do të dëgjojnë zërin e Birit të Perëndisë, dhe ata që e kanë dëgjuar do të jetojnë. ²⁶ Sepse, sikurse Ati ka jetë në vetvete, kështu ia ka dhënë dhe Birit të ketë jetë në vetvete; ²⁷ dhe i ka dhënë gjithashtu autoritet të gjykojë, sepse është Bir i njeriut. ²⁸ Mos u mrekulloni për këtë, sepse po vjen ora kur të gjithë ata që janë në varre do ta dëgjojnë zërin e tij ²⁹ dhe do të dalin prej tyre; ata që kanë bërë të mira, në ringjallje të jetës, dhe ata që kanë bërë të liga, në ringjalljen e dënimit. ³⁰ Unë s’mund të bëj asgjë nga vetja ime; gjykoj sipas asaj që dëgjoj dhe gjyqi im është i drejtë, sepse nuk kërkoj vullnetin tim, por vullnetin e Atit që më ka dërguar. ³¹ Nëse unë dëshmoj për veten time, dëshmia ime nuk është e vërtetë. ³² Është një tjetër që dëshmon për mua, dhe unë e di se dëshmia që ai jep për mua është e vërtetë. ³³ Ju keni dërguar te Gjoni dhe ai i ka dhënë dëshmi të vërtetës. ³⁴ Tani unë nuk e marr dëshminë nga asnjë njeri, por i them këto gjëra që ju të shpëtoheni. ³⁵ Ai ishte një kandil që digjet e ndriçon; dhe ju deshët të gëzoheni për pak kohë në dritën e tij. ³⁶ Por dëshmia që kam unë është më e madhe nga ajo e Gjoni; sepse veprat që Ati më ka dhënë të kryej, ato vepra që bëj unë, dëshmojnë për mua, se Ati më ka dërguar. ³⁷ Dhe Ati, që më dërgoi, ai vetë ka dëshmuar për mua; ju nuk e keni dëgjuar kurrë zërin e tij dhe as nuk e keni parë fytyrën e tij, ³⁸ dhe nuk e keni fjalën e tij

që të banojë në ju, sepse nuk besoni në atë që ai ka dërguar. ³⁹ Ju hetoni Shkrimet sepse mendoni të keni nëpërmjet tyre jetë të përjetshme; dhe ato janë këto që dëshmojnë për mua. ⁴⁰ Por ju nuk doni të vini tek unë që të keni jetën. ⁴¹ Unë nuk marr lavdi nga njerëzit. ⁴² Por unë ju njoh, që nuk keni dashurinë e Perëndisë në ju. ⁴³ Unë kam ardhur në emër të Atit tim dhe ju nuk më pranoni; po të vinte ndonjë tjetër në emër të vet, ju do ta pranoni. ⁴⁴ Si mund të besoni ju, ju që ia merrni lavdinë njëri-tjetrit dhe nuk kërkon lavdinë që vjen vetëm nga Perëndia? ⁴⁵ Mos mendoni se unë ju padis tek Ati; ka kush t'ju padisë: Moisiu, në të cilin ju kishit varur shpresën tuaj; ⁴⁶ sepse nëqoftëse ju do t'i kishit besuar Moisiut, do të më besonit edhe mua, sepse ai ka shkruar për mua. ⁴⁷ Por nëqoftëse ju nuk u besoni shkrimeve të tij, si do t'u besoni fjalëve të mia?"

6

¹ Pas këtyre gjërave, Jezusi kaloi përtej detit të Galilesë, domethënë të Tiberiadës. ² Dhe një turmë e madhe e ndiqte, sepse shikonte shenjat që ai bënte mbi të lënguarit. ³ Por Jezusi u ngjit mbi malin dhe atje u ul me dishepujt e tij. ⁴ Dhe Pashka, festa e Judenjve ishte afër. ⁵ Jezusi, pra, i ngriti sytë dhe, duke parë se një turmë e madhe po vinte tek ai, i tha Filipit: "Ku do të blejmë bukë që këta të mund të hanë?". ⁶ Por ai e thoshte këtë për ta vënë në provë, sepse ai e dinte ç'do të bënte. ⁷ Filipi iu përgjigj: "Dyqind denarë bukë nuk do të mjaftojnë për ata, që secili prej tyre mund të ketë një copë". ⁸ Andrea, i vëllai i Simon Pjetrit, një nga dishepujt e tij, i tha: ⁹ "Këtu është një djalosh që ka pesë bukë elbi dhe dy peshq të vegjël; por ç'janë këto për aq njerëz?". ¹⁰ Dhe Jezusi tha: "Bëjini njerëzit të ulen!". Por në atë vend kishte shumë bar. Njerëzit, pra, u ulën dhe ishin në numër rreth pesë mijë. ¹¹ Pastaj Jezusi mori bukët dhe, pasi falenderoi, ua ndau dishepujve dhe dishepujt njerëzve të ulur; të njëjtën gjë bënë edhe me peshqit, aq sa deshën. ¹² Dhe mbasi ata u ngopën, Jezusi u tha dishepujve të vet: "Mblidhni copat që tepruan, që të mos shkojë dëm asgjë". ¹³ I mblodhën, pra, dhe mbushën dymbëdhjetë shporta me copa nga ato pesë bukë prej elbi që u tepruan atyre që kishin ngrënë. ¹⁴ Atëherë njerëzit, kur panë shenjën që bëri Jezusi, thanë: Me të vërtetë ky është profeti, që duhet të vijë në botë". ¹⁵ Por Jezusi, duke ditur se po vinin ta kapnin për ta bërë mbret, u tërhoq përsëri mbi malin, fill i vetëm. ¹⁶ Kur u ngrys, dishepujt e tij zbritën drejt detit. ¹⁷ Hipën në barkë dhe shkuan përtej detit, drejt Kapernaumit; tashmë ishte errët dhe Jezusi ende nuk kishte ardhur tek ata. ¹⁸ Deti ishte i trazuar, sepse frynte një erë e fortë. ¹⁹ Dhe pasi kishin vozitur rreth njëzet e pesë ose tridhjetë stade, panë Jezusin që po ecte mbi det dhe po i afrohej barkës dhe patën frikë. ²⁰ Por ai u tha atyre: "Jam unë, mos druani!". ²¹ Ata, pra, deshnin ta merrnin në barkë, dhe menjëherë barka u bregëzua në atë vend ku ishin drejtuar. ²² Të nesërmen turma, që kishte mbetur në bregun tjetër të detit, pa se atje nuk kishte tjetër përveç një barke të vogël, në të cilën kishin hipur dishepujt e Jezusit, dhe që ai nuk kishte hipur me ta, dhe që dishepujt e tij ishin nisur vetëm; ²³ ndërkaq kishin ardhur barka të tjera nga Tiberiada, afër vendit ku kishin ngrënë bukë, pasi Zoti kishte falënderuar. ²⁴ Turma, kur pa se Jezusi nuk ishte më atje dhe as dishepujt e tij, hipi edhe ajo nëpër barka dhe erdhi në Kapernaum, duke kërkuar Jezusin. ²⁵ Kur e gjetën përtej detit i thanë: "Mësues, kur erdhe këtu?"

²⁶ Jezusi u përgjigj dhe tha: “Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them se ju më kërkonit jo pse patë shenja, por sepse keni ngrënë nga bukët dhe keni qenë të ngopur. ²⁷ Mos punoni për ushqimin që prishet, por për ushqimin që mbetet për jetë të përjetshme, të cilin do t’jua japë Biri i njëriut, sepse mbi të Ati, domethënë Perëndia, vuri vulën e tij.” ²⁸ Atëherë e pyetën: “Çfarë duhet të bëjmë për të kryer veprat e Perëndisë?” ²⁹ Jezusi u përgjigj dhe u tha atyre: “Kjo është vepra e Perëndisë: të besoni në atë që ai ka dërguar.” ³⁰ Atëherë ata i thanë: “Çfarë shenjë bën ti, pra, që ne ta shohim e ta besojmë? Ç’vepër po kryen? ³¹ Etërit tanë hëngrën manën në shkretëtirë, siç është shkruar: “Ai u dha të hanë bukë nga qielli””. ³² Atëherë Jezusi u tha atyre: “Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them se jo Moisiu jua ka dhënë bukët nga qielli, por Ati im ju jep bukën e vërtetë nga qielli. ³³ Sepse buka e Perëndisë është ai që zbret nga qielli dhe i jep jetë botës”. ³⁴ Atëherë ata i thanë: “Zot, na jep gjithmonë atë bukë”. ³⁵ Dhe Jezusi u tha atyre: “Unë jam buka e jetës; kush vjen tek unë nuk do të ketë më kurrë uri dhe kush beson në mua, nuk do të ketë më kurrë etje. ³⁶ Por unë jua thashë: ju më keni parë, por nuk besoni. ³⁷ Gjithçka që më jep Ati do të vijë tek unë; dhe atë që vjen tek unë, unë nuk do ta nxjerr jashtë kurrë, ³⁸ sepse unë kam zbritur nga qielli jo për të bërë vullnetin tim, por vullnetin e atij që më ka dërguar. ³⁹ Ky është vullneti i Atit që më ka dërguar: që unë të mos humbas asgjë nga të gjitha ato që ai më ka dhënë, por t’i ringjall në ditën e fundit. ⁴⁰ Ky, pra, është vullneti i atij që më ka dërguar: që kushdo që sheh Birin dhe beson në të, të ketë jetë të përjetshme, dhe unë do ta ringjall atë në ditën e fundit”. ⁴¹ Judenjët, pra, murmurisnin për të, sepse kishte thënë: “Unë jam buka që zbriti nga qielli”, ⁴² dhe thoshnin: “Vallë, a nuk është ky Jezusi, biri i Jozefit, të cilit ia njohim babanë dhe nënën? Si thotë, pra, ky: “Unë zbrita nga qielli”?”. ⁴³ Atëherë Jezusi u përgjigj dhe u tha atyre: “Mos murmurisni midis jush. ⁴⁴ Askush nuk mund të vijë tek unë, po qe se Ati që më ka dërguar nuk e tërheq dhe unë do ta ringjall atë në ditën e fundit. ⁴⁵ Në profetët është shkruar: “Të gjithë do të jenë të mësuar nga Perëndia”. Çdo njeri, pra, që ka dëgjuar dhe mësuar nga Ati, vjen tek unë. ⁴⁶ Jo s’e ka parë ndonjë Atin, përveç atij që është nga Perëndia; ky e ka parë Atin. ⁴⁷ Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them: Kush beson në mua ka jetë të përjetshme. ⁴⁸ Unë jam buka e jetës. ⁴⁹ Etërit tuaj hëngrën manën në shkretëtirë dhe vdiqën. ⁵⁰ Kjo është buka që zbret nga qielli, që një mund të hajë e të mos vdesë. ⁵¹ Unë jam buka e gjallë që zbriti nga qielli; nëse një ha nga kjo bukë do të jetojë përjetë; buka që unë do të jap është mishi im, që unë do ta jap për jetën e botës”. ⁵² Atëherë Judenjët filluan të diskutojnë njeri me tjetrin duke thënë: “Si mundet ky të na japë të hamë mishin e tij?”. ⁵³ Prandaj Jezusi u tha atyre: “Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them se, po të mos hani mishin e Birit të njëriut dhe të mos pini gjakun e tij, nuk keni jetën në veten tuaj. ⁵⁴ Kush ha mishin tim dhe pi gjakun tim, ka jetë të përjetshme, dhe unë do ta ringjall atë në ditën e fundit. ⁵⁵ Sepse mishi im është me të vërtetë ushqim dhe gjaku im është me të vërtetë pije. ⁵⁶ Kush ha mishin tim dhe pi gjakun tim, mbetet në mua dhe unë në të. ⁵⁷ Sikurse Ati i gjallë më ka dërguar dhe unë jetoj për shkak të Atit, ashtu edhe ai që më ha mua do të jetojë edhe ai për shkakun tim. ⁵⁸ Kjo është buka që zbriti nga qielli; nuk është si mana që hëngrën etërit tuaj dhe vdiqën; kush ha këtë bukë do të jetojë përjetë”. ⁵⁹ Këto gjëra

tha Jezusi në sinagogë, duke mësuar në Kapernaum. ⁶⁰ Kur i dëgjuan këto, shumë nga dishepujt e tij thanë: “Kjo e folur është e rëndë, kush mund ta kuptojë?”. ⁶¹ Por Jezusi, duke e ditur në vetvete se dishepujt e vet po murmurisnin për këtë, u tha atyre: “Kjo ju skandalizon? ⁶² Ç’do të ishte po ta shihnit, pra, Birin e njeriut duke u ngjitur atje ku ishte më parë? ⁶³ Është Fryma që jep jetë; mishi nuk vlen asgjë; fjalët që po ju them janë frymë dhe jetë. ⁶⁴ Por janë disa midis jush që nuk besojnë”; në fakt Jezusi e dinte që në fillim kush ishin ata që nuk besonin, dhe kush ishte ai që do ta tradhtonte; ⁶⁵ dhe thoshte: “Për këtë arsye ju thashë se askush nuk mund të vijë tek unë, nëse nuk i është dhënë nga Ati im”. ⁶⁶ Që nga ai moment shumë nga dishepujt e vet u tërhoqën dhe nuk shkuan më me të. ⁶⁷ Atëherë Jezusi u tha të dymbëdhjetëve: “A doni edhe ju të largoheni?”. ⁶⁸ Dhe Simon Pjetri iu përgjigj: “Zot, te kush të shkojmë? Ti ke fjalë jete të përjetshme. ⁶⁹ Ne kemi besuar dhe kemi njohur se ti je Krishti, Biri i Perëndisë të gjallë”. ⁷⁰ Jezusi u përgjigj atyre: “A nuk ju kam zgjedhur unë ju të dymbëdhjetët? E një prej jush është një djall”. ⁷¹ Por ai fliste për Judë Iskariotin, birin e Simonit, sepse ky kishte për ta tradhtuar, ndonëse ishte një nga të dymbëdhjetët.

7

¹ Pas këtyre gjërave, Jezusi përshkoi Galilenë, sepse nuk donte të endej nëpër Jude, nga që Judenjtë kërkonin ta vrisnin. ² Por festa e Judenjve, ajo e Tabernakujve ishte afër. ³ Prandaj vëllezërit e tij i thanë: “Nisu prej këndeje dhe shko në Jude, që edhe dishepujt e tu t’i shohin veprat që ti bën. ⁴ Askush në fakt nuk bën asgjë në fshehtësi kur kërkon të njihet botërisht; kur ti do të bësh gjëra të tilla, tregohu botës!”. ⁵ Në fakt as vëllezërit e tij nuk besonin në të. ⁶ Atëherë Jezusi u tha atyre: “Koha ime nuk ka ardhur ende; por koha juaj është gjithmonë gati. ⁷ Bota nuk mund t’ju urrejë juve, por më urren mua sepse unë dëshmoj për të se veprat e saj janë të mbrapshta. ⁸ Ngjituni ju në këtë festë; unë nuk po ngjitem ende në këtë festë, sepse koha ime ende nuk është plotësuar”. ⁹ Dhe si u tha atyre këto gjëra, mbeti në Galile. ¹⁰ Mbasi vëllezërit e tij u ngjitën në festë, atëherë edhe ai u ngjit atje, jo haptas, por si fshehurazi. ¹¹ Judenjtë, pra, e kërkonin gjatë festës dhe thoshnin: “Ku është ai?”. ¹² Në turmë pëshpëritej shumë për të; disa thoshnin: “Ai është i mirë!”. Të tjerë thoshnin: “Jo, madje ai e mashtron popullin”. ¹³ Por askush nuk fliste haptas për të, nga druajtja e Judenjve. ¹⁴ Por, aty nga mesi i festës, Jezusi u ngjit në tempull dhe mësonte. ¹⁵ Dhe Judenjtë mrrekulloheshin duke thënë: “Si i ditka ky shkronjat, pa pasur studiuar?”. ¹⁶ Jezusi atëherë iu përgjigj atyre dhe tha: “Doktrina ime nuk është imja, por e atij që më ka dërguar. ¹⁷ Në qoftë se dikush don të bëjë vullnetin e tij, do ta njohë nëse kjo doktrinë vjen nga Perëndia apo që unë flas nga vetja ime. ¹⁸ Kush flet nga vetja e tij kërkon lavdinë e vet, kurse ai që kërkon lavdinë e atij që e ka dërguar është i vërtetë, dhe në të nuk ka padrejtësi. ¹⁹ A nuk jua ka dhënë Moisiu ligjin? E pra, asnjë nga ju nuk e vë në praktikë ligjin. Pse kërkonti të më vritni?”. ²⁰ Turma u përgjigj dhe tha: “Ti ke një demon; kush kërkon të të vrasë?”. ²¹ Jezusi u përgjigj dhe u tha: “Unë bëra një vepër dhe ju të gjithë jeni të mreku-lluar. ²² Prandaj Moisiu iu dha rrethprerjen (ajo nuk është prej Moisiut, por prej etërve); dhe ju e rrethpritni një njeri të shtunën. ²³ Në qoftë se një njeri merr rrethprerjen të shtunën, që të mos shkelet

ligji i Moisiut, ju zemëroheni kundër meje sepse shërova tërësishtë një njeri të shtunën? ²⁴ Mos gjykoni sipas pamjes së jashtme, por gjykoni sipas drejtësisë!” ²⁵ Atëherë disa nga Jeruzalemi thanë: “A nuk është ky ai që kërkojnë ta vrasin? ²⁶ E megjithatë ja, ai po flet lirisht dhe nuk i thonë asgjë; mos kanë njohur krerët me të vërtetë se ai është Krishti? ²⁷ Por ne e dimë se nga është ai; ndërsa kur të vijë Krishti, askush nuk do ta dijë se nga është”. ²⁸ Atëherë Jezusi, duke mësuar në tempull, thirri dhe tha: “Ju më njihni dhe e dini se nga jam, megjithatë unë s’kam ardhur nga vetja, por ai që më ka dërguar është i vërtetë dhe ju nuk e njihni. ²⁹ Por unë atë e njoh, sepse jam nga ai dhe ai më dërgoi”. ³⁰ Prandaj ata kërkonin ta kapnin, por askush nuk vuri dorë mbi të, sepse ora e tij s’kishte ardhur akoma. ³¹ Por shumë veta nga turma besuan në të dhe thoshnin: “Kur të vijë Krishti, a do të bëjë më shumë shenja se këto që ka bërë ky?”. ³² Farisenjtë dëgjuan turmën duke pëshpëritur këto gjëra për të; prandaj farisenjtë dhe krerët e priftërinjve dërguan roje për ta kapur. ³³ Atëherë Jezusi u tha atyre: “Unë jam edhe për pak kohë me ju, pastaj do të shkoj tek ai që më ka dërguar. ³⁴ Do të më kërkonin e nuk do të më gjeni; dhe atje ku do të jem unë, ju nuk do të mund të vini”. ³⁵ Prandaj Judenjtë thonin në mes tyre: “Ku do të shkojë ky që ne nuk do ta gjejmë? Mos do të shkojë tek ata që janë shpërndarë midis Grekëve, dhe të mësojë Grekët? ³⁶ Çfarë deshi të thoshte kur tha: “Ju do të më kërkonin dhe nuk do të më gjeni”; dhe: “Atje ku do të jem unë, ju nuk mund të vini?””. ³⁷ Ditën e fundit, në ditën e madhe të festës, Jezusi u çua në këmbë dhe thirri duke thënë: “Nëse dikush ka etje, le të vijë tek unë e të pijë. ³⁸ Ai që beson në mua, siç ka thënë Shkrimi, nga brendësia e tij do të burojnë lumenj uji të gjallë”. ³⁹ Por këtë ai e tha për Frymën, që do të merrnin ata që do të besonin në të; sepse Fryma e Shenjtë në fakt nuk ishte dhënë ende, sepse Jezusi ende nuk ishte përlëvduar. ⁴⁰ Shumë veta nga turma, kur i dëgjuan këto fjalë, thoshnin: “Ky është me të vërtetë Profeti!”. ⁴¹ Të tjerë thoshnin: “Ky është Krishti”. Kurse të tjerë thoshnin: “Vallë nga Galilea vjen Krishti? ⁴² A nuk thotë Shkrimi se Krishti vjen nga pasardhja e Davidit dhe nga Bethlehemi, fshati ku jetonte Davidi?”. ⁴³ Kështu pati përçarje në turmë për shkak të tij. ⁴⁴ Dhe disa prej tyre donin ta kapnin, por askush nuk vuri dorë mbi të. ⁴⁵ Atëherë rojet u kthyen te krerët e priftërinjve dhe te farisenjtë, dhe këta u thanë atyre: “Pse nuk e sollët?”. ⁴⁶ Rojet u përgjigjen: “Asnjëri nuk ka folur kurrë si ai njeri”. ⁴⁷ Prandaj farisenjtë iu përgjigjën atyre: “Mos u gënjet edhe ju? ⁴⁸ Mos vallë ndonjë nga krerët ose nga farisenjtë besoi në të? ⁴⁹ Por kjo turmë, që nuk e njeh ligjin, është e mallkuar”. ⁵⁰ Nikodemi, një prej tyre, i cili natën kishte shkuar te Jezusi, u tha atyre: ⁵¹ “Ligji ynë dënon vallë një njeri para se ta ketë dëgjuar dhe ta dijë ç’ka bërë ai?”. ⁵² Ata u përgjigjën dhe i thanë: “Mos je edhe ti nga Galilea? Hulumto Shkrimet dhe do të shohësh se nga Galilea s’ka dalë kurrë profet”. ⁵³ Dhe secili u kthye në shtëpinë e vet.

8

¹ Dhe Jezusi shkoi në malin e Ullinjve. ² Por, si zbardhi dita, u kthye përsëri në tempull dhe gjithë populli erdhi tek ai; dhe ai u ul dhe i mësonte. ³ Atëherë farisenjtë dhe skribët i prunë një grua që ishte kapur duke shkelur kurorën dhe, mbasi e vunë në mes, ⁴ i thanë Jezusit: “Mësues, kjo grua është kapur në flagrancë, duke shkelur kurorën. ⁵ Por

në ligj Moisiu na ka urdhëruar të vriten me gurë gra të tilla, por ti ç'thua?".⁶ Flisnin kështu për ta vënë në provë dhe për të pasur diçka për ta paditur. Por Jezusi, duke u shtënë se nuk dëgjoji, u përkul dhe shkruante me gisht në dhe.⁷ Dhe, kur ata vazhdonin ta pyesnin, ai u drejtua dhe u tha atyre: "Kush nga ju është pa mëkat, le ta hedhë i pari gurin kundër saj!".⁸ Pastaj u përkul përsëri dhe shkruante në dhe.⁹ Atëherë ata, e dëgjuan këtë dhe të bindur nga ndërgjegjja, u larguan një nga një, duke filluar nga më të vjetrit e deri te të fundit; kështu Jezusi mbeti vetëm me atë grua, që qëndronte atje në mes.¹⁰ Jezusi atëherë u ngrit dhe, duke mos parë tjetër përveç gruas, i tha: "O grua, ku janë ata që të paditnin? Askush nuk të dënoi?".¹¹ Dhe ajo u përgjigj: "Askush, Zot". Atëherë Jezusi i tha: "As unë nuk të dënoj; shko dhe mos mëkato më".¹² Dhe Jezusi u foli atyre përsëri duke thënë: "Unë jam drita e botës; kush më ndjek nuk do të ecë në errësirë, por do të ketë dritën e jetës".¹³ Atëherë farisenjtë i thanë: "Ti dëshmon për vetveten; dëshmimi yt nuk është i vërtetë".¹⁴ Jezusi u përgjigj dhe u tha atyre: "Edhe pse dëshmoj për vetvete, dëshmimi im është i vërtetë, sepse unë e di nga kam ardhur e ku po shkoj; ju, përkundrazi, nuk e dini as nga vij dhe as ku po shkoj."¹⁵ Ju gjykoni sipas mishit, unë nuk gjykoj asnjëri.¹⁶ Por, edhe kur gjykoj, gjykimi im është i vërtetë, sepse unë nuk jam vetëm, por jam unë dhe Ati që më dërgoi.¹⁷ Edhe në ligjin tuaj është shkruar se dëshmimi i dy njerëzve është i vërtetë.¹⁸ Unë jam ai që dëshmoj për vetvete dhe Ati që më ka dërguar dëshmon për mua".¹⁹ Atëherë i thanë: "Ku është Ati yt?". Jezusi u përgjigj: "Ju nuk më njihni as mua, as Atin tim; po të më njihnit mua, do të njihnit edhe Atin tim".²⁰ Jezusi i shprehu këto fjalë në vendin e thesarit, duke mësuar në tempull dhe askush nuk e kapi, sepse nuk i kishte ardhur akoma ora.²¹ Jezusi, pra, u tha atyre përsëri: "Unë po shkoj dhe ju do të më kërkoni, dhe do të vdisni në mëkatin tuaj. Atje ku shkoj unë, ju nuk mund të vini".²² Prandaj Judenjtë thoshnin: "Mos don të vrasë veten, sepse thotë: "Ku shkoj unë, ju nuk mund të vini"?".²³ Dhe ai u tha atyre: "Ju jeni nga këtu poshtë, kurse unë jam nga atje lart; ju jeni prej kësaj bote, unë nuk jam prej kësaj bote."²⁴ Prandaj ju thashë se ju do të vdisni në mëkatet tuaja, sepse po të mos besoni se unë jam, ju do të vdisni në mëkatet tuaja".²⁵ Atëherë ata i thanë: "Kush je ti?". Dhe Jezusi u tha atyre: "Pikërisht atë që ju thashë."²⁶ Shumë gjëra kam për të thënë e për të gjykuar lidhur me ju; por ai që më ka dërguar është i vërtetë dhe gjërat që kam dëgjuar nga ai, ia them botës".²⁷ Ata nuk e kuptuan se ai po u fliste atyre për Atin.²⁸ Atëherë Jezusi u tha atyre: "Kur ta keni lartuar Birin e njeriut, atëherë do të njihni se unë jam, dhe se nuk bëj asgjë prej vetvetes, por i them këto gjëra ashtu si Ati më ka mësuar."²⁹ Dhe ai që më ka dërguar është me mua; Ati s'më ka lënë vetëm, sepse bëj vazhdimisht gjërat që i pëlqejnë".³⁰ Ndërsa ai thoshte këto gjëra, shumë veta besuan në të.³¹ Atëherë Jezusi u tha Judenjve që besuan në të: "Nëse do të qëndroni në fjalën time, jeni me të vërtetë dishepujt e mi;³² do ta njihni të vërtetën dhe e vërteta do t'ju bëjë të lirë".³³ Ata iu përgjigjën: "Ne jemi pasardhës të Abrahamit dhe s'kemi qenë kurrë skllavër të askujt; si mund të thuash ti: "Do të bëheni të lirë"?".³⁴ Jezusi u përgjigj atyre: Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them: Kush bën mëkatin është skllav i mëkatit.³⁵ Por skllavi nuk rri përgjithmonë në shtëpi; ndërsa biri rri përgjithmonë.³⁶ Pra, nëse Biri do t'ju bëjë të lirë, do të jeni me të vërtetë të lirë".³⁷ "Unë e di se jeni pasardhësit e Abrahamit, por ju kërkoni

të më vrisni, sepse fjala ime nuk gjen vend në ju. ³⁸ Unë flas për ç'kam parë tek Ati im, dhe ju bëni gjërat që keni parë tek ati juaj". ³⁹ Ata, duke u përgjigjur, i thanë: "Ati ynë është Abrahami". Jezusi u tha atyre: "Po të ishit bij të Abrahamit, do të bënit veprat e Abrahamit; ⁴⁰ por ju tani kërkonit të më vrisni mua, që ju kam folur të vërtetën që kam dëguar nga Perëndia; Abrahami këtë nuk e bëri. ⁴¹ Ju bëni veprat e atit tuaj". Prandaj ata i thanë: "Ne nuk lindëm nga kurvërimi; ne kemi një Atë të vetëm: Perëndinë". ⁴² Atëherë Jezusi u tha atyre: "Po të ishte Perëndia Ati juaj, ju do të më donit, sepse kam dalë dhe kam ardhur nga Perëndia; nuk kam ardhur, pra, nga vetja ime, por ai më ka dërguar. ⁴³ Përse nuk e kuptoni thënien time? Sepse nuk mund të dëgjoni fjalën time. ⁴⁴ Ju jeni nga djalli, që është ati juaj, dhe doni të bëni dëshirat e atit tuaj; ai ishte vrasës që nga fillimi dhe nuk qëndroi në të vërtetën, sepse në të nuk ka të vërtetë. Kur thotë të rrema, flet nga vetvetja, sepse është gënjeshtar dhe ati i rrenës. ⁴⁵ Kurse mua, duke qenë se ju them të vërtetën, nuk më besoni. ⁴⁶ Cili nga ju më bind për mëkat? Nëse flas të vërtetën, përse nuk më besoni? ⁴⁷ Kush është prej Perëndisë, i dëgjon fjalët e Perëndisë; prandaj ju nuk dëgjoni, se nuk jeni prej Perëndisë". ⁴⁸ Atëherë Judenjët iu përgjigjën dhe i thanë: "A nuk themi me të drejtë se ti je Samaritan dhe se ke një demon?". ⁴⁹ Jezusi u përgjigj: "Unë s'kam një demon, por nderoj Atin tim; ju përkundrazi më çnderoni. ⁵⁰ Tani unë nuk kërkoj lavdinë time, ka kush e kërkon dhe gjykon. ⁵¹ Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them se ai që zbaton fjalën time, nuk do ta shohë kurrë vdekjen, përjetë". ⁵² Pra Judenjët i thanë: "Tani njohim se ti ke një demon. Abrahami dhe profetët kanë vdekur; kurse ti thua: "Kur njëri zbaton fjalën time, nuk do ta shijojë kurrë vdekjen, përjetë". ⁵³ Ti qenke më i madh se ati ynë Abraham, i cili ka vdekur? Edhe profetët kanë vdekur; kush pretendon se je?". ⁵⁴ Jezusi u përgjigj: "Në qoftë se unë e përlëvdoj veten, lavdia ime s'është asgjë. Është Ati im ai që më përlëvdon, për të cilin ju thoni se është Perëndia juaj. ⁵⁵ Por ju ende s'e keni njohur; kurse unë e njoh dhe, po të thoja se nuk e njoh, do të isha një gënjeshtar si ju; por unë e njoh dhe e zbatoj fjalën e tij. ⁵⁶ Abrahami, ati juaj, ngazëllohej në shpresën që të shihte ditën time; e pa dhe u gëzua". ⁵⁷ Judenjët, pra, i thanë: "Ti ende nuk je pesëdhjetë vjeç dhe e paske parë Abrahamin?". ⁵⁸ Jezusi u tha atyre: "Në të vërtetë, në të vërtetë unë po ju them: para se të kishte lindur Abrahami, unë jam". ⁵⁹ Atëherë ata morën gurë, që t'i hidhnin kundër tij; por Jezusi u fsheh dhe doli nga tempulli, duke kaluar midis tyre; dhe kështu u largua.

9

¹ Kur po kalonte, pa një njeri që ishte i verbër që nga lindja. ² Dhe dishepujt e tij e pyetën duke thënë: "Mësues, kush ka mëkatuar, ai apo prindërit e tij, që ai ka lindur i verbër?". ³ Jezusi u përgjigj: "As ai, as prindërit e tij s'kanë mëkatuar, por kjo ndodhi që tek ai të dëftohen veprat e Perëndisë. ⁴ Unë duhet t'i kryej veprat e atij që më ka dërguar sa është ditë; vjen nata kur askush nuk mund të veprojë. ⁵ Derisa jam në botë, unë jam drita e botës". ⁶ Pasi kishte thënë këto gjëra, pështyu përdhe, bëri baltë me pështymë dhe leu sytë e të verbërit me të. ⁷ Pastaj i tha: "Shko, lahu në pellgun e Siloamit" (që do të thotë: dërguar); dhe ai shkoi atje, u la dhe u kthye duke parë. ⁸ Atëherë fqinjët dhe ata që më parë e kishin parë të verbër, thanë: "A s'është ky ai që rrinte ulur dhe lypte?". ⁹ Disa

thoshnin: “Ai është”. Të tjerë: “I përngjan atij”. Dhe ai thoshte: “Unë jam”.¹⁰ I thanë pra: “Si të janë hapur sytë?”.¹¹ Ai u përgjigj dhe tha: “Një njeri, që quhet Jezus, ka bërë baltë, m’i leu sytë dhe më tha: “Shko te pellgu i Siloamit dhe lahu”. Dhe unë shkova atje, u lava dhe m’u kthye drita e syve”.¹² Dhe ata i thanë: “Ku është ai?”. Ai u përgjigj: “Nuk e di”.¹³ Atëherë ata e çuan te farisenjtë atë që më parë kishte qenë i verbër.¹⁴ Dhe ishte e shtunë kur Jezusi bëri baltën dhe ia hapi sytë.¹⁵ Edhe farisenjtë, pra, e pyesnin përsëri si e fitoi dritën e syve. Dhe ai u tha atyre: “Më vuri baltë mbi sy, u lava dhe shoh”.¹⁶ Atëherë disa farisenj thanë: “Ky njeri nuk është nga Perëndia, sepse nuk e respekton të shtunën!”. Të tjerë thoshnin: “Si mund të kryejë shenja të tilla një njeri mëkatar?”. Dhe kishte përçarje midis tyre.¹⁷ E pyetën, pra, përsëri të verbrin: “Po ti, ç’thua për atë për faktin që t’i ka hapur sytë?”. Ai tha: “Është një profet”.¹⁸ Por Judenjtë nuk besuan se ai kishte qenë i verbër dhe se kishte fituar dritën e syve, derisa thirrën prindërit e atij që kishte fituar dritën e syve.¹⁹ Dhe i pyetën ata: “A është ky djali juaj, për të cilin ju thoni se ka lindur i verbër? Vallë si sheh tani?”.²⁰ Prindërit e tij, duke u përgjigjur atyre, thanë: “E dimë se ky është djali ynë dhe se ka lindur i verbër,²¹ por ne nuk dimë se si sheh tani ose se kush ia ka hapur sytë; pyeteni atë; ai moshë ka, do t’ju flasë për veten e vet”.²² Këto thanë prindërit e tij, sepse kishin frikë nga Judenjtë; sepse Judenjtë kishin vendosur që, nëse dikush do ta rrëfente Jezusin si Krishti, do të përjashtoj nga sinagoga.²³ Prandaj prindërit e tij thanë: “Moshë ka, pyeteni atë”.²⁴ Atëherë ata e thirrën përsëri njeriun që kishte qenë i verbër dhe i thanë: “Jepi lavdi Perëndisë; ne e dimë se ai njeri është mëkatar”.²⁵ Ai atëherë u përgjigj dhe tha: “Në është mëkatar, nuk e di, por di një gjë, që isha i verbër dhe tani shoh”.²⁶ E pyetën përsëri: “Ç’të bëri? Si t’i ka hapur sytë?”.²⁷ Ai u përgjigj atyre: “Unë tashmë ua kam thënë dhe ju nuk keni dëgjuar; pse doni ta dëgjoni përsëri? Doni ndoshta të bëheni edhe ju dishepuj të tij?”.²⁸ Por ata e fyen dhe thanë: “Ti je dishepull i tij, por ne jemi dishepuj të Moisiut!²⁹ Ne e dimë se Perëndia i foli Moisiut; sa për atë, nuk e dimë se nga është”.³⁰ Ai njeri u përgjigj dhe u tha atyre: “E pra, është e çuditshme që ju të mos dini nga është ai; megjithatë ai m’i hapi sytë!³¹ Dhe ne e dimë se Perëndia nuk i dëgjon mëkatarët, por nëse dikush është i druajtshëm ndaj Perëndisë dhe bën vullnetin e tij, ai atë e dëgjon!³² Që prej fillimit të botës nuk është dëgjuar që dikush t’ia ketë hapur sytë një të linduri të verbër.³³ Po të mos ishte ky nga Perëndia, nuk do të mund të bënte asgjë”.³⁴ Ata u përgjigjën dhe i thanë: “Ti ke lindur i tëri në mëkate e don të na mësosh?”. Dhe e nxorën jashtë.³⁵ Jezusi e mori vesh se e nxorën jashtë dhe, kur e gjeti, i tha: “A beson ti në Birin e Perëndisë?”.³⁶ Ai u përgjigj dhe tha: “Kush është, Zot, që unë të besoj në të?”.³⁷ Dhe Jezusi i tha: “Ti e ke parë; është pikërisht ai që po të flet”.³⁸ Atëherë ai tha: “Unë besoj, o Zot”; dhe e adhuroi.³⁹ Pastaj Jezusi tha: “Unë kam ardhur në këtë botë për të bërë një gjyq, që ata që nuk shohin të shohin dhe ata që shohin të verbohen”.⁴⁰ Disa nga farisenjtë që ishin me të i dëgjuan këto gjëra dhe i thanë: “Jemi të verbër edhe ne?”.⁴¹ Jezusi u përgjigj atyre: “Po të ishit të verbër, nuk do të kishit asnjë mëkat; por tani thoni: “Ne shohim”, prandaj mëkati juaj mbetet”.

10

¹ “Në të vërtetë, në të vërtetë unë po ju them: Ai që nuk hyn nëpër derë të

vathës së deleve, por ngjitet nga një anë tjetër, ai është vjedhës dhe kusar; ² kurse kush hyn nëpër derë është bariu i deleve. ³ Atij ia hap portieri; delet e dëgjojnë zërin e tij, dhe ai i thërret delet e tij me emër dhe i prin jashtë. ⁴ Dhe, pasi i ka nxjerrë delet e tij, shkon para tyre; dhe delet e ndjekin, sepse njohin zërin e tij. ⁵ Por nuk ndjekin asnjë të huaj, por do të ikin larg tij, sepse nuk e njohin zërin e të huajve”. ⁶ Jezusi u tha atyre këtë shëmbëlltë, por ata nuk morën vesh për çfarë po u fliste. ⁷ Prandaj Jezusi u tha atyre përsëri: “Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them: unë jam dera e deleve. ⁸ Të gjithë ata që erdhën para meje janë vjedhës e kusarë; por delet nuk i kanë dëgjuar. ⁹ Unë jam dera; nëse dikush hyn nëpërmjet meje, do të shpëtohet; do të hyjë, do të dalë dhe do të gjejë kullotë. ¹⁰ Vjedhësi nuk vjen veçse për të vjedhur, për të vrarë e për të shkatërruar; por unë kam ardhur që të kenë jetë e ta kenë me bollëk. ¹¹ Unë jam bariu i mirë; bariu i mirë jep jetën e vet për delet. ¹² Kurse rrogëtari, që nuk është bari, dhe delet nuk janë të vetat, sheh ujkun që po vjen, i braktis delet dhe ikën; dhe ujku i rrëmben dhe i shpërndan delet. ¹³ Rrogëtari ikën, sepse është rrogëtar dhe nuk do t’ia dijë për delet. ¹⁴ Unë jam bariu i mirë, dhe i njoh delet e mia dhe ato më njohin mua, ¹⁵ ashtu siç më njeh Ati mua dhe unë e njoh Atin dhe lë jetën time për delet. ¹⁶ Unë kam edhe dele të tjera që nuk janë të kësaj vathe; duhet t’i mbledh edhe ato, dhe ato do ta dëgjojnë zërin tim, dhe do të jetë një tufë e vetme dhe një Bari i vetëm. ¹⁷ Prandaj Ati më do, sepse unë e lë jetën time që ta marr përsëri. ¹⁸ Askush nuk mund të ma heqë, por e lë nga vetja; unë kam pushtet ta lë e pushtet ta marr përsëri; ky është urdhri që kam marrë nga Ati im”. ¹⁹ Atëherë lindi përsëri një përçarje midis Judenjve për shkak të këtyre fjalëve. ²⁰ Dhe shumë nga ata thoshnin: “Ai ka një demon dhe nuk është në vete; përse e dëgjon?” ²¹ Të tjerë thoshnin: “Këto nuk janë fjalë të një të demonizuar; a mundet një demon t’ua hap sytë të verbërve?”. ²² U kremtua festa e Kushtimit në Jeruzalem, dhe ishte dimër. ²³ Dhe Jezusi po ecte në tempull, nën portikun e Salomonit. ²⁴ E rrethuan, pra, Judenjtë dhe i thanë: “Deri kur do të na mbash pezull? Nëse je Krishti, na e thuaj haptas”. ²⁵ Jezusi u përgjigj atyre: “Unë jua kam thënë, por ju nuk besoni; veprat që bëj në emër të Atit tim, janë ato që dëshmojnë për mua. ²⁶ Por ju nuk besoni, sepse nuk jeni nga delet e mia, siç jua kam thënë. ²⁷ Delet e mia e dëgjojnë zërin tim, unë i njoh dhe ato më ndjekin; ²⁸ dhe unë u jap atyre jetën e përjetshme dhe nuk do të humbasin kurrë, e askush nuk do t’i rrëmbejë nga dora ime. ²⁹ Ati im, që m’i dha, është më i madh se të gjithë; dhe askush nuk mund t’i rrëmbejë nga dora e Atit tim. ³⁰ Unë dhe Ati jemi një”. ³¹ Prandaj Judenjtë morën përsëri gurë për ta vrarë me gurë. ³² Jezusi u përgjigj atyre: “Ju tregova shumë vepra të mira nga Ati im; për cilën nga këto më vrisni me gurë?”. ³³ Judenjtë u përgjigjën duke thënë: “Ne nuk të vrasim me gurë për asnjë vepër të mirë, po për blasfemi, dhe sepse ti, duke qenë njeri, e bën veten Perëndi”. ³⁴ Jezusi u përgjigj atyre: “A nuk është shkruar në ligjin tuaj: “Unë thashë: Ju jeni perëndi”? ³⁵ Nëse ai i quan perëndi ata, të cilëve u qe drejtuar fjala e Perëndisë (dhe Shkrimi nuk mund të bjerë poshtë), ³⁶ ju thoni se ai, që Ati e ka shenjtëruar dhe e ka dërguar në botë, blasfemon, sepse ka thënë: “Unë jam Biri i Perëndisë”? ³⁷ Nëse unë nuk bëj veprat e Atit tim, mos më besoni, ³⁸ por nëse i bëj, edhe po të mos më besoni mua, u besoni të

paktën veprave, që të njihni e të besoni se Ati është në mua dhe unë në atë”.³⁹ Për këtë arsye ata kërkonin përsëri ta kapnin, por ai ikte nga duart e tyre.⁴⁰ Dhe shkoi përsëri përtej Jordanit, në vendin ku më parë Gjoni pagëzonte; dhe ndaloi aty.⁴¹ Dhe shumë veta erdhën tek ai dhe thoshnin: “Gjoni vërtet nuk bëri asnjë shenjë, por gjithçka që Gjoni tha për këtë ishte e vërtetë”.⁴² Dhe atje shumë veta besuan në të.

11

¹ Ishte atëherë i sëmurë një farë Llazari nga Betania, fshati i Marisë dhe i Martës, motrës së saj. ² Maria ishte ajo që e vajosi me vaj erëkëndëshëm Zotin dhe ia fshiu këmbët me flokët e saj; dhe vëllai i saj, Llazari, ishte i sëmurë. ³ Prandaj motrat i dërguan fjalë Jezusit: “Zot, ja, ai që ti e do shumë është i sëmurë”. ⁴ Dhe Jezusi si dëgjoji këto tha: “Kjo sëmundje nuk është për vdekje, po për lavdinë e Perëndisë, që nëpërmjet saj të përlevdohet Biri i Perëndisë”. ⁵ Por Jezusi e donte Martën, motrën e saj dhe Llazarin. ⁶ Kur dëgjoji se Llazari ishte i sëmurë, qëndroi edhe dy ditë në vendin ku ishte. ⁷ Pastaj u tha dishepujve: “Të kthehemi përsëri në Jude”. ⁸ Dishepujt i thanë: “Mësues, pak më parë Judenj të kërkonin të të vrisnin me gurë dhe ti po shkon përsëri atje?”. ⁹ Jezusi u përgjigj: “Nuk janë vallë dymbëdhjetë, orët e ditës? Kur dikush ecën ditën, nuk pengohet, sepse sheh dritën e kësaj bote, ¹⁰ por nëse dikush ecën natën, pengohet, sepse drita nuk është në të”. ¹¹ Mbasi i tha këto gjëra, shtoi: “Mikun tonë, Llazarin e ka zënë gjumi, por unë po shkoj ta zgjoj”. ¹² Atëherë dishepujt e tij thanë: “Zot, po të flejë, do të shpëtojë”. ¹³ Por Jezusi u kishte folur për vdekjen e tij, kurse ata pandehnin se kishte folur për fjetjen e gjumit. ¹⁴ Atëherë Jezusi u tha atyre haptas: “Llazari ka vdekur. ¹⁵ Edhe unë gëzohem për ju që nuk isha atje, që të besoni; por le të shkojmë tek ai”. ¹⁶ Atëherë Thomai, i quajtur Binjaku, u tha bashkëdishepujve: “Të shkojmë edhe ne, që të vdesim me të”. ¹⁷ Kur arriti Jezusi, pra, gjeti që Llazari ishte që prej katër ditësh në varr. ¹⁸ Por Betania ishte rreth pesëmbëdhjetë stade larg Jeruzalemit. ¹⁹ Dhe shumë Judenj kishin ardhur te Marta dhe te Maria për t’i ngushëlluar për vëllanë e tyre. ²⁰ Marta, pra, si e mori vesh se po vinte Jezusi, i doli përpara; kurse Maria ishte ulur në shtëpi. ²¹ Marta i tha Jezusit: “Zot, po të ishe këtu, im vëlla nuk do të kishte vdekur, ²² por edhe tani e di se të gjitha ato që ti i kërkon Perëndisë, Perëndia do të t’i japë”. ²³ Jezusi i tha: “Yt vëlla do të ringjallet”. ²⁴ Marta i tha: “E di se do të ringjallet, në ringjallje, ditën e fundit”. ²⁵ Jezusi i tha: “Unë jam ringjallja dhe jeta; ai që beson në mua, edhe sikur të duhej të vdesë do të jetojë. ²⁶ Dhe ai që jeton e beson në mua, nuk do të vdesë kurrë përjetë. A e beson këtë?”. ²⁷ Ajo i tha: “Po, Zot, unë besoj se ti je Krishti, Biri i Perëndisë, që duhet të vinte në botë” ²⁸ Dhe, si tha kështu, shkoi të thërrasë fshehtas Marinë, motrën e saj, duke thënë: “Mësuesi është këtu dhe po të thërret”. ²⁹ Posa e dëgjoji, ajo u çua me nxitim dhe erdhi tek ai. ³⁰ Por Jezusi ende nuk kishte arritur në fshat, por ndodhej në vendin ku Marta e kishte takuar. ³¹ Prandaj Judenj të që ishin me të në shtëpi për ta ngushëlluar, kur panë se Maria u çua me nxitim dhe doli, e ndoqën, duke thënë: “Ajo po shkon te varri për të qarë aty”. ³² Sapo Maria arriti te vendi ku ndodhej Jezusi dhe e pa atë, i ra ndër këmbë duke i thënë: “Zot, po të ishe ti këtu, im vëlla nuk do të kishte vdekur”. ³³ Atëherë Jezusi, kur pa se ajo dhe Judenj të që kishin ardhur me të po qanin, u psherëtiu

në frymë dhe u trondit, ³⁴ dhe tha: “Ku e keni vënë?”. Ata i thanë: “Zot, eja e shih!”. ³⁵ Jezusi qau. ³⁶ Atëherë Judenjët thanë: “Shih, sa e donte!”. ³⁷ Por disa nga ata thanë: “Ky, që i hapi sytë të verbërit, s’mund të bënte që ky të mos vdiste?”. ³⁸ Prandaj Jezusi, përsëri i tronditur përbrenda, erdhi te varri; por ky ishte një guvë dhe kishte përpara një gur. ³⁹ Jezusi tha: “Hiqni gurin!”. Marta, motra e të vdekurit, i tha: “Zot, ai tashmë qelbet, sepse ka vdekur prej katër ditësh”. ⁴⁰ Jezusi i tha: “A nuk të thashë se po të besosh, do të shohësh lavdinë e Perëndisë?”. ⁴¹ Atëherë ata e hoqën gurin prej vendit ku ishte shtrirë i vdekuri. Dhe Jezusi i ngriti sytë lart dhe tha: “O Atë, të falënderoj që më ke dëgjuar. ⁴² Unë e dija mirë se ti gjithnjë më dëgjon, por i kam thënë këto për turmën që është përreth, që të besojnë se ti më ke dëgjuar”. ⁴³ Dhe, mbasi tha këto, thirri me zë të lartë: “Lazari, eja jashtë!”. ⁴⁴ Atëherë i vdekuri doli, me duart e këmbët të lidhura me rripa pëlhure dhe me fytyrën të mbështjellë në një rizë. Jezusi u tha atyre: “Zgjidheni dhe lëreni të shkojë!”. ⁴⁵ Atëherë shumë nga Judenjët, që kishin ardhur te Maria dhe kishin parë gjithçka kishte bërë Jezusi, besuan në të. ⁴⁶ Por disa nga ata shkuan te farisenjtë dhe u treguan atyre ç’kishte bërë Jezusi. ⁴⁷ Atëherë krerët e priftërinjve dhe farisenjtë mblodhën sinedrën dhe thanë: “Ç’të bëjmë? Ky njeri po bën shumë shenja. ⁴⁸ Po ta lëmë të vazhdojë kështu, të gjithë do të besojnë në të, do të vijnë Romakët dhe do të shkatërrojnë vendin dhe kombin tonë”. ⁴⁹ Por një nga ata, Kajafa, që ishte kryepriifti i atij viti, u tha atyre: “Ju nuk kuptoni asgjë; ⁵⁰ dhe as nuk e konceptoni se është e leverdishme për ne që të vdesë vetëm një njeri për popullin, dhe të mos humbasë gjithë kombi”. ⁵¹ Por këtë ai nuk e tha nga vetja; por, duke qenë kryepriifti i atij viti, profetizoi se Jezusi duhej të vdiste për kombin, ⁵² dhe jo vetëm për kombin, por edhe për t’i mbledhur në një, bijtë e Perëndisë që ishin të shpërndarë. ⁵³ Që nga ajo ditë, pra, ata vendosën ta vrasin. ⁵⁴ Për këtë arsye Jezusi nuk ecte më haptasi midis Judenjve, por u tërhoq në një krahinë afër shkretëtirës, në një qytet që quhej Efraim dhe aty rrinte me dishepujt e tij. ⁵⁵ Dhe Pashka e Judenjve ishte afër dhe shumë veta nga ajo krahinë u ngjitën në Jeruzalem përpara Pashkës për t’u pastruar. ⁵⁶ E kërkonin, pra, Jezusin dhe, duke qëndruar në tempull, thoshnin në mes tyre: “Si ju duket juve? A do të vijë ai për festë?”. ⁵⁷ Krerët e priftërinjve dhe farisenjtë kishin dhënë urdhër që, po ta dinte ndokush se ku ishte ai, të sinjalizonte që ta kapnin.

12

¹ Jezusi, pra, gjashtë ditë përpara Pashkës, erdhii në Betani, ku banonte Llazari, ai që kishte vdekur dhe Jezusi e kishte ringjallur prej së vdekurish. ² Dhe aty i shtruan një darkë: Marta shërbente dhe Llazari ishte një nga ata që rrinin në tryezë me të. ³ Atëherë Maria mori një liber vaj erëkëndshëm prej nardi të pastër shumë të kushtueshëm, vajosi me të këmbët e Jezusit dhe i fshiu këmbët e tij me flokët e saj; dhe shtëpia u mbush me erën e këtij vaji. ⁴ Atëherë një nga dishepujt e tij, Juda Iskarioti, bir i Simonit, ai që do ta tradhtonte, tha: ⁵ “Pse nuk u shit ky vaj për treqind denarë dhe t’u jepej fitimi të varfërve?”. ⁶ Por ai e tha këtë, jo se kujdesej për të varfrit, por sepse ishte vjedhës dhe, duke qenë se ai e mbante qesen, mbante ç’shtinin atje brenda. ⁷ Jezusi, pra, tha: “Lëre! Ajo e ka ruajtur për ditën e varrimit tim. ⁸ Të varfrit në fakt, i keni gjithmonë me ju, por mua nuk më keni gjithmonë”. ⁹ Ndërkaq një

turmë e madhe Judenjsh mori vesh se ai ishte atje dhe erdhi jo vetëm për shkak të Jezusit, por edhe për të parë Llazarin, te cilin ai e kishte ngjallur prej së vdekurish. ¹⁰ Atëherë krerët e priftërinjve vendosën ta vrasin edhe Llazarin, ¹¹ sepse për shkak të tij, shumë veta braktisnin Judenjtdhe besonin në Jezusin. ¹² Të nesërmen, një turmë e madhe që kishte ardhur në festë, kur dëgjoi se Jezusi po vinte në Jeruzalem, ¹³ mori degë palmash dhe i doli para, duke thirrur: “Hosana! Bekuar ai që vjen në emër të Zotit, mbreti i Izraelit!”. ¹⁴ Dhe Jezusi gjeti një kërraç dhe hipi në të, siç është shkruar: ¹⁵ “Mos druaj, o bijë e Sionit; ja, mbreti yt po vjen duke kalëruar mbi një kërraç gomareje!”. ¹⁶ Dishepujt e tij nuk i kuptuan për momentin këto gjëra, po, kur Jezusi ishte përlëvduar, atëherë u kujtuan se këto gjëra ishin shkruar për të, dhe që i kishin bërë këto gjëra për të. ¹⁷ Kështu turma, që ishte me të kur ai e kishte thirrur jashtë Llazarin nga varri dhe e kishte ringjallur prej së vdekuri, jepte dëshmi për të. ¹⁸ Prandaj turma i doli përpara, sepse kishte dëgjuar se ai kishte bërë këtë shenjë. ¹⁹ Atëherë farisenjtë thanë midis tyre: “A e shihni se s’po bëni asgjë; ja, bota shkon pas tij”. ²⁰ Dhe midis atyre që ishin ngjitur për të adhuruar gjatë festës ishin edhe disa Grekë. ²¹ Ata, pra, iu afruan Filipit, që ishte nga Betsaida e Galileesë, dhe iu lutën duke thënë: “Zot, duam të shohim Jezusin”. ²² Filipi shkoi e ia tha Andreas; dhe përsëri Andrea dhe Filipi ia thanë Jezusit. ²³ Por Jezusi u përgjigj atyre duke thënë: “Ora ka ardhur, në të cilën Biri i njeriut duhet të përlëvdohet, ²⁴ Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them: Nëse kokrra e grurit e rënë në dhe nuk vdes, ajo mbetet e vetme; por, po të vdesë, jep shumë fryt! ²⁵ Kush e do jetën e vet do ta humbasë; dhe kush e urren jetën e vet në këtë botë, do ta ruajë për jetën e përjetshme. ²⁶ Në qoftë se dikush më shërben, të më ndjekë; dhe ku jam unë, atje do të jetë dhe shërbëtori im; në qoftë se dikush më shërben, Ati im do ta nderojë. ²⁷ Tani shpirti im është i tronditur dhe çfarë të them: O Atë, më shpëto nga kjo orë? Por për këtë unë kam ardhur në këtë orë. ²⁸ O Atë, përlëvdo emrin tënd!” Atëherë një zë erdhi nga qielli: “E kam përlëvduar dhe do ta përlëvdoj akoma!”. ²⁹ Turma, pra, që ishte e pranishme dhe e dëgjoi zërin, thoshte se qe një bubullimë. Të tjerë thoshnin: “Një engjell i ka folur!”. ³⁰ Dhe Jezusi u përgjigj dhe tha: “Ky zë nuk ka ardhur për mua, por për ju. ³¹ Tani është gjykimi i kësaj bote; tani do të hidhet jashtë princi i kësaj bote! ³² Dhe unë, kur të jem ngritur lart nga toka, do t’i tërheq të gjithë tek unë”. ³³ Por ai i thoshte këto për të treguar nga ç’lloj vdekje duhet të vdiste. ³⁴ Turma iu përgjigj: “Ne kemi dëgjuar nga ligji se Krishti mbetet përjetë; tani si mund të thuash ti se Biri i njeriut duhet të ngrihet lart? Kush është ky Bir i njeriut?”. ³⁵ Atëherë Jezusi u tha atyre: “Drita është me ju edhe për pak kohë; ecni gjersa keni dritë, që të mos ju zërë errësira; kush ecën në errësi nuk di se ku shkon”. ³⁶ “Gjersa keni dritë, besoni në dritë, që të bëheni bij të dritës”. Këto gjëra tha Jezusi; pastaj u largua dhe u fsheh prej tyre. ³⁷ Ndonëse kishte bërë shumë shenja para tyre, ata nuk besonin në të, ³⁸ që të përmbushej fjala e profetit Isaia që tha: “Zot, kush i ka besuar predikimit tonë? Dhe kujt iu shfaq krahu i Zotit?”. ³⁹ Prandaj ata nuk mund të besonin, sepse Isaia gjithashtu tha: ⁴⁰ “Ai i ka verbuar sytë e tyre dhe i ka ngurtësuar zemrat e tyre, që të mos shohin me sy dhe të mos kuptojnë me zemër, të mos kthehen dhe unë të mos i shëroj”. ⁴¹ Këto gjëra tha Isaia, kur e pa lavdinë e tij dhe foli për të. ⁴² Megjithatë,

edhe midis krerëve, shumë besuan në të; por, për shkak të farisenjve, nuk e rrëfenin, për të mos qenë të përjashtuar nga sinagoga, ⁴³ sepse donin lavdinë e njerëzve më tepër, se lavdinë e Perëndisë. ⁴⁴ Pastaj Jezusi thirri dhe tha: “Kush beson në mua, nuk beson në mua, por në atë që më ka dërguar. ⁴⁵ Dhe kush më sheh mua, sheh atë që më ka dërguar. ⁴⁶ Unë kam ardhur si drita për botën, që kushdo që beson në mua të mos mbetet në errësi. ⁴⁷ Dhe nëse ndokush i dëgjon fjalët e mia dhe nuk beson, unë nuk e gjykoj; sepse unë nuk kam ardhur ta gjykoj botën, por ta shpëtoj botën. ⁴⁸ Kush më hedh poshtë dhe nuk i pranon fjalët e mia, ka kush e gjykon; fjala që kam shpallur do të jetë ajo që do ta gjykojë në ditën e fundit. ⁴⁹ Sepse unë nuk kam folur nga vetja ime, por Ati vetë më ka dërguar dhe më ka urdhëruar ç’duhet të them e të shpall. ⁵⁰ Dhe unë e di se urdhërimi i tij është jetë e përjetshme; gjërat, pra, që them unë, i them ashtu siç m’i ka thënë Ati”.

13

¹ Por përpara festës së Pashkës, Jezusi, duke e ditur se kishte ardhur ora e tij të kalojë nga kjo botë tek Ati, duke i dashur të vetët që ishin në botë, i deshi deri në fund. ² Dhe, kur mbaroi darka, mbasi djalli i kishte shtënë në zemër Judë Iskariotit, birit të Simonit, ta tradhtonte, ³ Jezusi, duke ditur se Ati i kishte dhënë gjithçka në duar, dhe se ai kishte dalë nga Perëndia dhe te Perëndia po kthehej, ⁴ u ngrit nga darka dhe hoqi rrobat e tij, mori një peshqir dhe u ngjesh. ⁵ Mbasi hodhi ujë në një legen, filloi të lante këmbët e dishepujve dhe t’ua fshijnte me peshqirin, me të cilin ishte ngjeshur. ⁶ Erdhi, pra, te Simon Pjetri. Dhe ai i tha: “Zot, ti të m’i lash këmbët mua?”. ⁷ Jezusi u përgjigj dhe i tha: “Atë që po bëj unë, ti tani nuk e kupton, por do ta kuptosh mbas kësaj”. ⁸ Pjetri i tha: “Ti kurrë nuk do të m’i lash këmbët”. Jezusi iu përgjigj: “Po nuk të lava, ti nuk do të kesh pjesë me mua”. ⁹ Simon Pjetri i tha: “Zot, jo vetëm këmbët, por edhe duart dhe kokën”. ¹⁰ Jezusi i tha: “Ai që është i larë, s’ka nevojë veçse të lajë këmbët dhe është krejt i pastër; edhe ju jeni të pastër, por jo të gjithë”. ¹¹ Sepse ai e dinte se kush do ta tradhtonte, prandaj tha: “Nuk jeni të gjithë të pastër”. ¹² Kështu, mbasi ua lau këmbët, mori përsëri rrobat e tij, zuri vend rishitas në tryezë dhe u tha atyre: “A e kuptoni këtë që ju kam bërë? ¹³ Ju më quani Mësues dhe Zot, dhe mirë thoni, sepse jam. ¹⁴ Në qoftë se unë, Zoti dhe Mësuesi, ju kam larë këmbët, edhe ju duhet t’i lani këmbët njëri-tjetrit. ¹⁵ Unë, në fakt, ju kam dhënë shëmbullin që ashtu siç kam bërë unë, bëni edhe ju. ¹⁶ Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them: Shërbëtori nuk është më i madh se padroni i tij, as i dërguari më i madh se ai që e ka dërguar. ¹⁷ Po t’i dini këto gjëra, të lumur jeni ju nëse do t’i bëni. ¹⁸ Nuk po flas për ju të gjithë; unë i njoh ata që kam zgjedhur, por duhet të përmbushet ky Shkrim: “Ai që ha bukën me mua, ka ngritur thembrën kundër meje”. ¹⁹ Po ju them që tani, para se të ndodhë, që, kur të ketë ndodhur, të besoni se unë jam Krishti. ²⁰ Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them: Kush pranon atë që dërgoj unë, më pranon mua; dhe kush më pranon mua, pranon atë që më ka dërguar”. ²¹ Mbasi i tha këto fjalë, Jezusi, u trondit në frymë, dhe dëshmoi e tha: “Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them se një nga ju do të më tradhtojë”. ²² Atëherë dishepujt u panë njëri me tjetrin, por nuk arrinin të kuptonin për kë po fliste. ²³ Por një nga dishepujt e tij, të cilin Jezusi e donte, ishte mbështetur te kraharori i

Jezusit. ²⁴ Atëherë Simon Pjetri i bëri shenjë të pyeste kush ishte ai për të cilin foli. ²⁵ Dhe ai dishepull, duke u përkulur mbi kraharorin e Jezusit, e pyeti: “Zot, kush është?”. ²⁶ Jezusi u përgjigj: “Është ai të cilit do t’i jap kafshatën, pasi ta kem ngjyer”. Dhe e ngjeu kafshatën e ia dha Judë Iskariotit, birit të Simonit. ²⁷ Dhe pas kafshatës, Satani hyri në të. Atëherë Jezusi i tha: “Ç’ke për të bërë, bëje shpejt!”. ²⁸ Por asnjë nga ata që ishin në tryezë nuk e mori vesh pse ai e tha këtë. ²⁹ Disa në fakt mendonin se, duke qenë se Juda e mbante qesen, Jezusi i kishte thënë: “Bli gjërat që na duhen për festën”; ose që t’u jepte diçka të varfërve. ³⁰ Ai, pra, mori kafshatën dhe doli menjëherë. Ishte natë. ³¹ Kur doli ai, Jezusi tha: “Tani Biri i njeriut është përlëvdur dhe Perëndia është përlëvdur në të. ³² Në qoftë se Perëndia është përlëvdur në të, Perëndia do ta përlëvdojë edhe në vetvete dhe do ta përlëvdojë menjëherë. ³³ Djema, edhe për pak kohë jam me ju; ju do të më kërkoni, por ashtu siç u kam thënë Judenjve: “Atje ku po shkoj unë ju nuk mund të vini”. Kështu tani po ju them edhe juve. ³⁴ Po ju jap një urdhërim të ri: ta doni njëri-tjetrin; sikurse unë ju kam dashur, ashtu edhe ju ta doni njëri-tjetrin. ³⁵ Prej kësaj do t’ju njohin të gjithë që jeni dishepujt e mi, nëse keni dashuri për njëri-tjetrin”. ³⁶ Simon Pjetri i tha: “Zot, ku po shkon?”. Jezusi iu përgjigj: “Atje ku po shkoj unë, ti nuk mund të më ndjekësh tani; por më vonë do të më ndjekësh”. ³⁷ Pjetri i tha: “Zot, pse nuk të ndiqkam dot tani? Unë do të jap jetën time për ty!”. ³⁸ Jezusi iu përgjigj: “Ti do ta japësh jetën tënde për mua? Në të vërtetë, në të vërtetë po të them: gjeli nuk do të këndojë, para se ti të më kesh mohuar tri herë!”.

14

¹ “Zemra juaj mos u tronditë; besoni në Perëndi dhe besoni edhe në mua! ² Në shtëpinë e Atit tim ka shumë banesa; përndryshe do t’ju thoja. Unë po shkoj t’ju përgatis një vend. ³ Dhe kur të shkoj e t’ju përgatis vendin, do të kthehem dhe do t’ju marr pranë meje, që aty ku jam unë, të jeni edhe ju. ⁴ Ju e dini se ku po shkoj dhe e njihni edhe udhën”. ⁵ Thomai i tha: “Zot, ne nuk e dimë se ku po shkon; pra, si mund ta njohim udhën?” ⁶ Jezusi i tha: “Unë jam udha, e vërteta dhe jeta; askush nuk vjen tek Ati përveçse nëpërmjet meje. ⁷ Po të më kishit njohur, do të kishit njohur edhe Atin tim; qysh tani e njihni dhe e keni parë”. ⁸ Filipi i tha: “Zot, na e trego Atin, dhe na mjafton”. ⁹ Jezusi i tha: “Ka qaq kohë që unë jam me ju dhe ti nuk më ke njohur akoma, o Filip? Kush më ka parë mua, ka parë Atin; Si vallë po thua: “Na e trego Atin?””. ¹⁰ A nuk beson se unë jam në Atin dhe se Ati është në mua? Fjalët që po ju them, nuk i them nga vetja. Ati që qëndron në mua, është ai që i bën veprat. ¹¹ Më besoni se unë jam në Atin dhe se Ati është në mua; në mos, më besoni për shkak të vet veprave. ¹² Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them: kush beson në mua do të bëjë edhe ai veprat që bëj unë; madje do të bëjë edhe më të mëdha se këto, sepse unë po shkoj tek Ati. ¹³ Dhe çfarëdo të kërkoni në emrin tim, do ta bëj, që Ati të përlëvdohet në Birin. ¹⁴ Në qoftë se do të kërkoni diçka në emrin tim, unë do ta bëj”. ¹⁵ “Nëse më doni, zbatoni urdhërimet e mia. ¹⁶ Dhe unë do t’i lutem Atit dhe ai do t’ju japë një Ngushëllues tjetër, që do të qëndrojë përgjithmonë me ju, ¹⁷ Frymën e së Vërtetës, që bota nuk mund ta marrë, sepse nuk e sheh dhe nuk e njeh; por ju e njihni, sepse qëndron me ju dhe do të jetë në ju. ¹⁸ Nuk do t’ju lë bonjakë, do të kthehem te ju. ¹⁹ Edhe pak

kohë dhe bota nuk do të më shohë më, por ju do të më shihni; sepse unë jetoj, edhe ju do të jetoni. ²⁰ Atë ditë do të mësoni se unë jam në Atin tim, dhe se ju jeni në mua dhe unë në ju. ²¹ Kush ka urdhërimet e mia dhe i zbaton, është ai që më do; dhe kush më do mua, Ati im do ta dojë; dhe unë do ta dua dhe do t'i dëftëhem atij". ²² Juda, jo Iskarioti, i tha: "Zot, si vallë do të na dëftësh neve dhe jo botës?". ²³ Jezusi u përgjigj dhe i tha: "Nëse ndokush më do, do ta zbatojë fjalën time; edhe Ati im do ta dojë dhe ne do të vijmë tek ai dhe do të bëjmë banesën tek ai. ²⁴ Kush nuk më do, nuk i zbaton fjalët e mia; dhe fjala që po dëgjoni nuk është imja, por e Atit që më ka dërguar. ²⁵ Ju kam thënë këto gjëra, ndërkaq jam me ju; ²⁶ por Ngushëlluesi, Fryma e Shenjtë, që Ati do ta dërgojë në emrin tim, do t'ju mësojë çdo gjë dhe do t'ju kujtojë të gjitha këto që ju thashë. ²⁷ Unë po ju lë paqen, po ju jap paqen time: unë po jua jap, po jo si e jep bota; zemra juaj mos u tronditë dhe mos u frikësoftë. ²⁸ Ju keni dëgjuar që ju thashë: "Unë po shkoj dhe do të kthehem te ju". Po të më donit, do të gëzoheshit sepse unë thashë: "Po shkoj tek Ati"; sepse Ati është më i madh se unë. ²⁹ Dhe jua kam thënë tani, para se të ndodhë, që, kur të ndodhë, të besoni. ³⁰ Nuk do të flas më gjatë me ju, sepse po vjen princi i kësaj bote dhe ai nuk ka asgjë në mua; ³¹ por kjo ndodh që bota ta njohë se unë e dua Atin dhe se bëj ashtu siç Ati më ka urdhëruar. Çohuni, ikim prej këndeje!"

15

¹ "Unë jam hardhia e vërtetë dhe Ati im është vreshtari. ² Çdo shermend që nuk jep fryt në mua, ai e heq; kurse çdo shermend që jep fryt, ai e krasit që të japë edhe më shumë fryt. ³ Ju tashmë jeni të pastër, për shkak të fjalës që ju kumtova. ⁴ Qëndroni në mua dhe unë do të qëndroj në ju; sikurse shermendi nuk mund të japë fryt nga vetja, po qe se nuk qëndron në hardhi, ashtu as ju, nëse nuk qëndroni në mua. ⁵ Unë jam hardhia, ju jeni shermendet; kush qëndron në mua dhe unë në të, jep shumë fryt, sepse pa mua nuk mund të bëni asgjë. ⁶ Në qoftë se ndokush nuk qëndron në mua, hidhet jashtë si shermendi dhe thahet; pastaj i mbledhin, i hedhin në zjarr dhe digjen. ⁷ Në qoftë se qëndroni në mua dhe fjalët e mia qëndrojnë në ju, kërkoni çfarë të doni dhe do t'ju bëhet. ⁸ Në këtë është përlevduar Ati im, që të jepni shumë fryt, dhe kështu do të jeni dishepujt e mi. ⁹ Sikurse Ati më ka dashur mua, ashtu edhe unë ju kam dashur juve; qëndroni në dashurinë time. ¹⁰ Po të zbatoni urdhërimet e mia, do të qëndroni në dashurinë time, sikurse unë i zbatova urdhërimet e Atit tim dhe qëndroj në dashurinë e tij. ¹¹ Këto gjëra jua kam thënë që gëzimi im të qëndrojë në ju dhe gëzimi juaj të jetë i plotë. ¹² Ky është urdhërimi im: ta doni njëri-tjetrin, ashtu si unë ju kam dashur juve. ¹³ Askush s'ka dashuri më të madhe nga kjo: të japë jetën e vet për miqtë e tij. ¹⁴ Ju jeni miqtë e mi, nëse bëni gjërat që unë ju urdhëroj. ¹⁵ Unë nuk ju quaj më shërbëtorë, sepse shërbëtori nuk e di ç'bën i zoti; por unë ju kam quajtur miq, sepse ju bëra të njihni të gjitha gjëra që kam dëgjuar nga Ati im. ¹⁶ Nuk më keni zgjedhur ju mua, por unë ju kam zgjedhur juve; dhe ju caktova të shkoni dhe të jepni fryt, dhe fryti juaj të jetë i qëndrueshëm, që, çfarëdo gjë që t'i kërkoni Atit në emrin tim, ai t'jua japë. ¹⁷ Këtë ju urdhëroj: ta doni njëri-tjetrin. ¹⁸ Nëse bota ju urren, ta dini se më ka urreyer mua para jush. ¹⁹ Po të ishit nga bota, bota do të donte të vetët; por sepse nuk jeni nga bota, por unë ju kam zgjedhur nga bota, prandaj bota ju urren. ²⁰ Kujtoni fjalën

që ju thashë: “Shërbëtori nuk është më i madh se i zoti”. Nëse më kanë përndjekur mua, do t’ju përndjekin edhe ju; nëse kanë zbatuar fjalën time, do të zbatojnë edhe tuajën. ²¹ Të gjitha këto gjëra do t’jua bëjnë për shkak të emrit tim, sepse nuk e njohin atë që më ka dërguar. ²² Po të mos kisha ardhur dhe të mos u kisha folur atyre, nuk do të kishin faj; por tani ata nuk kanë asnjë shfajësim për mëkatën e tyre. ²³ Kush më urren mua, urren edhe Atin tim. ²⁴ Po të mos kisha bërë në mes tyre vepra që askush tjetër nuk ka bërë, nuk do të kishin faj; por tani, përkundrazi, e kanë parë, dhe më kanë urreyer mua dhe Atin tim. ²⁵ Por kjo ndodhi që të përmbushet fjala e shkruar në ligjin e tyre: “Më kanë urreyer pa shkak”. ²⁶ Por kur të vijë Ngushëlluesi, që do t’ju dërgoj prej Atit, Fryma e së vërtetës, që del nga Ati im, ai do të dëshmojë për mua. ²⁷ Edhe ju, gjithashtu, do të dëshmoni, sepse ishit me mua që nga fillimi”.

16

¹ “Jua kam thënë këto gjëra, që të mos skandalizoheni. ² Do t’ju përjashtojnë nga sinagogat; madje po vjen ora kur, kushdo që t’ju vrasë, do të mendojë se i ka kryer një shërbim Perëndisë. ³ Dhe do t’ju bëjnë këto gjëra, sepse nuk kanë njohur as Atin, as mua. ⁴ Por unë jua kam thënë këto gjëra që, kur të vijë momenti, të kujtoheni se unë jua kisha thënë; por nga fillimi këto fjalë nuk jua pata thënë, sepse isha me ju. ⁵ Por tani unë po shkoj tek ai që më ka dërguar, dhe askush nga ju s’po më pyet: “Ku po shkon?”. ⁶ Madje, për shkak se ju thashë këto gjëra, trishtimi e ka mbushur zemrën tuaj. ⁷ Megjithatë unë ju them të vërtetën: është mirë për ju që unë të shkoj, sepse, po nuk shkova, nuk do të vijë te ju Ngushëlluesi; por, po shkova, unë do t’jua dërgoj. ⁸ Dhe kur të ketë ardhur, ai do ta bindë botën për mëkat, për drejtësi dhe për gjykim. ⁹ Për mëkat, sepse nuk besojnë në mua; ¹⁰ për drejtësi, sepse unë po shkoj tek Ati dhe nuk do të më shihni më; ¹¹ për gjykim, sepse princi i kësaj bote është gjykuar. ¹² Kam edhe shumë gjëra të tjera për t’ju thënë, por ato ende ju nuk mund t’i mbani. ¹³ Por, kur të vijë ai, Fryma e së vërtetës, ai do t’ju prijë në çdo të vërtetë, sepse ai nuk do të flasë nga vetja, por do të thotë gjitha ato gjëra që ka dëgjuar dhe do t’ju kumtojë gjërat që do vijnë. ¹⁴ Ai do të më përlëvdojë, sepse do të marrë prej meje dhe do t’jua kumtojë. ¹⁵ Të gjitha gjërat që ka Ati janë të miat; për këtë ju thashë se ai do të marrë prej simes dhe do t’jua kumtojë. ¹⁶ Pas pak nuk do të më shihni më; e përsëri një kohë e shkurtër e do të më shihni, sepse unë po shkoj tek Ati”. ¹⁷ Atëherë disa nga dishepujt e tij thoshnin midis tyre: “Ç’është kjo që po na thotë: “Pas pak nuk do të më shihni më”, dhe: “e përsëri një kohë e shkurtër e do të më shihni” dhe: “Sepse unë po shkoj te Ati?””. ¹⁸ Thoshnin pra: “Ç’është kjo “Pas pak”, për të cilën flet? Ne s’dimë ç’don të thotë”. ¹⁹ Jezusi, pra, e kuptoi se ata donin ta pyesnin dhe u tha atyre: “Ju po pyesni njeri tjetrin pse thashë: “Pas pak nuk do të më shihni më”, dhe: “E përsëri një kohë e shkurtër e do të më shihni”? ²⁰ Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them: ju do të qani dhe do të mbani zi dhe bota do të gëzohet. Ju do të pikëlloheni, por pikëllimi juaj do të kthehet në gëzim. ²¹ Gruaja, kur lind, ka dhembje, sepse i erdhi ora; por, sapo e ka lindur fëmijën, nuk kujton më ankthin prej gëzimit që lindi një qenie njerëzore në botë. ²² Kështu edhe ju tani jeni në dhembje, por unë do t’ju shoh përsëri dhe zemra juaj do të gëzohet, dhe askush nuk do t’ua heqë gëzimin tuaj.

²³ Atë ditë ju nuk do të më bëni më asnjë pyetje. Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them se çdo gjë që t'i kërkonti Atit në emrin tim, ai do t'ju japë. ²⁴ Deri tani ju s'keni kërkuar asgjë në emrin tim; kërkonti dhe do të merrni, që gëzimi juaj të jetë i plotë. ²⁵ Jua kam thënë këto gjëra në shëmbëlltyra, por po vjen ora kur nuk do t'ju flas më me shëmbëlltyra, por do t'ju flas haptas për Atin. ²⁶ Në atë ditë ju do të kërkonti në emrin tim; dhe nuk po them se unë do t'i lutem Atit për ju; ²⁷ Ati vetë në fakt ju do, sepse ju më deshët mua dhe keni besuar se unë dola nga Perëndia. ²⁸ Unë dola nga Ati dhe erdha në botë; përsëri po e lë botën dhe kthehem tek Ati". ²⁹ Dishepujt e tij i thanë: "Ja, ti tani po flet haptas dhe s'po përdor asnjë shëmbëlltyrë. ³⁰ Tani ne njohim se ti di gjithçka dhe s'ke nevojë që ndokush të të pyesë; prandaj ne besojmë se ke dalë nga Perëndia". ³¹ Jezusi u përgjigj atyre: "A besoni tani? ³² Ja, po vjen ora, madje tashmë ka ardhur, në të cilën ju do të shpërndaheni, secili për punë të vet, dhe do të më lini vetëm; por unë nuk jam vetëm, sepse Ati është me mua. ³³ Jua kam thënë këto gjëra, që ta keni pagën në mua; në botë do të keni mundime, por merrni zemër, unë e munda botën!"

17

¹ Jezusi tha këto gjëra, pastaj i ngriti sytë drejt qiellit dhe tha: "O Atë, ora ka ardhur, përlëvdo Birin tënd, që edhe Biri yt të të përlëvdojë, ² sepse ti i ke dhënë pushtet mbi çdo mish, që t'u japë jetë të përjetshme të gjithë atyre që ti ia ke dhënë. ³ Dhe kjo është jeta e përjetshme, të të njohin ty, të vetmin Perëndi të vërtetë, dhe Jezu Krishtin që ti ke dërguar. ⁴ Unë të kam përlëvduar mbi tokë; unë e kam kryer veprën që më ke dhënë të bëj. ⁵ Tani, pra, më përlëvdo, o Atë, pranë teje, me lavdinë që unë e kisha pranë teje para se të bëhej bota. ⁶ Unë ia kam dëftuar emrin tënd njerëzve që ti m'i ke dhënë nga bota; ishin të tutë dhe ti m'i ke dhënë; dhe ata e kanë zbatuar fjalën tënde. ⁷ Tani ata kanë njohur se të gjitha gjërat që ti më ke dhënë vijnë prej teje, ⁸ sepse ua kam dhënë atyre fjalët që ti më ke dhënë mua; dhe ata i kanë pranuar dhe kanë njohur se me të vërtetë unë dola nga ti, dhe kanë besuar se ti më ke dërguar. ⁹ Unë lutem për ta, nuk lutem për botën, po për ata që më ke dhënë, sepse janë të tutë. ¹⁰ Dhe të gjitha gjërat e mia janë të tuat, dhe gjërat e tua janë të miat; dhe unë jam përlëvduar në to. ¹¹ Tani unë nuk jam më në botë, por ata janë në botë, dhe unë po vij te ti. O Atë i shenjtë, i ruaj ata në emrin tënd, ata që më ke dhënë, që të jenë një sikurse ne! ¹² Kur isha me ata në botë, unë i kam ruajtur në emrin tënd; unë i kam ruajtur ata që ti më ke dhënë dhe askush nga ata nuk ka humbur, përveç birit të humbjes, që të përmbushej Shkrimi. ¹³ Por tani unë po vij te ti dhe i them këto gjëra në botë, që gëzimi im të bëhet i plotë në ta. ¹⁴ Unë u kam dhënë atyre fjalën tënde dhe bota i ka urryer, sepse nuk janë prej botës, ashtu si edhe unë nuk jam prej botës. ¹⁵ Unë nuk kërkoj që ti t'i heqësh nga bota, por që ti t'i mbrosh nga i ligu. ¹⁶ Ata nuk janë nga bota, sikurse unë nuk jam nga bota. ¹⁷ Shenjtëroji në të vërtetën tënde; fjala jote është e vërtetë. ¹⁸ Sikurse ti më ke dërguar mua në botë, po ashtu unë i kam dërguar ata në botë. ¹⁹ Dhe unë për ta po shenjtëroj vetveten, që edhe ata të jenë të shenjtëruar në të vërtetë. ²⁰ Tani unë nuk lutem vetëm për ta, por edhe për ata që do të besojnë në mua me anë të fjalës së tyre, ²¹ që të gjithë të jenë një, ashtu si ti, o Atë, je në mua dhe unë në ty; edhe ata të jenë një në ne, që bota të besojë se ti më ke dërguar. ²² Dhe unë u

kam dhënë lavdinë që më ke dhënë, që ata të jenë një, ashtu si ne jemi një. ²³Unë jam në ta dhe ti në mua, që të jenë të përsosur në unitet dhe që bota të njohë që ti më ke dërguar dhe që i ke dashur, ashtu si më ke dashur mua. ²⁴O Atë, unë dua që atje ku jam unë, të jenë me mua edhe ata që më ke dhënë, që ta shohin lavdinë time që ti më ke dhënë, sepse ti më ke dashur para themelimit të botës. ²⁵O atë i drejtë, bota nuk të ka njohur, por unë të kam njohur; dhe këta e kanë njohur se ti më ke dërguar. ²⁶Dhe unë i kam bërë të njohin emrin tënd dhe do të bëj ta njohin akoma, që dashuria, me të cilën ti më ke dashur mua, të jetë në ta dhe unë në ta”.

18

¹Mbasi i tha këto gjëra, Jezusi doli me dishepujt e vet dhe shkoi përtej përroit të Kedronit, ku ishte një kopsht, në të cilin hyri ai me dishepujt e tij. ²Dhe Juda, i cili po e tradhtonte, e njihte edhe ai atë vend, sepse shpesh herë Jezusi tërhiqej atje me dishepujt e tij. ³Atëherë Juda mori një grup ushtarësh dhe rojat e dërguara nga krerët e piftërinjve dhe nga farisenjtë, erdhi atje me fenerë, pishtarë dhe me armë. ⁴Atëherë Jezusi, duke ditur gjithçka që do t'i ndodhte, doli dhe i pyeti: “Kë kërkoni?”. ⁵Ata iu përgjigjën: “Jezusin Nazareas”. Jezusi u tha atyre: “Unë jam!”. Por Juda, që po e tradhtonte, ishte edhe ai me ta. ⁶Sapo ai u tha atyre: “Unë jam”, ata u zmbropsën dhe ranë për dhe. ⁷Atëherë Jezusi i pyeti përsëri: “Kë kërkoni?”. Ata thanë: “Jezusin Nazareas”. ⁸Jezusi u përgjigj: “Ju kam thënë se unë jam; prandaj nëse më kërkoni mua, i lini këta të shkojnë”; ⁹që të përmbushej fjala që kishte thënë: “Nuk kam humbur asnjë nga ata që më ke dhënë”. ¹⁰Atëherë Simon Pjetri, që kishte një shpatë, e nxori, i ra shërbëtorit të kryepriftit dhe ia preu veshin e djathtë; dhe ai shërbëtor quhej Malk. ¹¹Por Jezusi i tha Pjetrit: “Fute shpatën tënde në mill; a nuk do ta pi unë kupën që më ka dhënë Ati?”. ¹²Atëherë grupi i ushtarëve, kapiteni dhe rojet e Judenjve e kapën Jezusin dhe e lidhën. ¹³E çuan më parë te Ana, sepse ishte vjehri i Kajafës, që ishte kryepriifti i atij viti. ¹⁴Kajafa ishte ai që i kishte këshilluar Judenjtë se ishte e leverdishme që një njeri të vdiste për popullin. ¹⁵Por Simon Pjetri dhe një dishepull tjetër ndiqnin Jezusit. Dhe ky dishepull ishte i njohur i kryepriiftit; dhe hyri me Jezusin në oborrin e kryepriiftit. ¹⁶Por Pjetri mbeti përjashta te dera. Atëherë dishepulli tjetër, që ishte i njohur i kryepriiftit, doli dhe i foli portieres dhe bëri të hyjë Pjetri. ¹⁷Dhe shërbëtorja portiere i tha Pjetrit: “Mos je edhe ti nga dishepujt e atij njeriu?”. Ai u përgjigj: “Nuk jam”. ¹⁸Ndërkaq shërbëtorët dhe rojat ndezën një zjarr me qymyr dhe qëndronin në këmbë e ngroheshin, sepse bënte ftohtë; edhe Pjetri qëndronte në këmbë me ta dhe ngrohej. ¹⁹Por kryepriifti e pyeti Jezusin për dishepujt e tij dhe për doktrinën e tij. ²⁰Jezusi iu përgjigj: “Unë i kam folur haptas botës; gjithmonë kam mësuar në sinagogë e në tempull, ku mblidhen të gjithë Judenjtë, dhe s’kam thënë asgjë në fshehtësi. ²¹Përse më pyet mua? Pyet ata që kanë dëgjuar ç’u kam thënë atyre; ja, ata i dinë gjërat që kam thënë”. ²²Posa i tha këto fjalë, një nga rojat që i rrinin afër, i ra Jezusit me shuplakë, duke thënë: “Kështu i përgjigjesh kryepriiftit?”. ²³Jezusi i tha: “Po të kem folur keq, trego ku është e keqja; por, po të kem folur mirë, përse po më bie?”. ²⁴Atëherë Ana e dërgoi të lidhur te Kajafa, kryepriifti. ²⁵Ndërkaq Simon Pjetri qëndronte aty e ngrohej. I thanë, pra: “Mos je dhe ti nga dishepujt e tij?”. Ai e mohoi dhe tha: “Nuk jam”.

²⁶ Por një nga shërbëtorët e kryepriiftit, farefisi i atij, të cilit Pjetri ia kishte prerë veshin, tha: “A s’të pashë në kopsht me të?”. ²⁷ Dhe Pjetri e mohoi sërish, dhe menjëherë këndoi gjeli. ²⁸ Pastaj nga Kajafa e çuan Jezusin në pretorium; ishte mëngjes herët. Por ata nuk hynë në pretorium, që të mos bëheshin të papastër, por të mund të hanin Pashkën. ²⁹ Dhe kështu Pilati doli jashtë drejt tyre dhe tha: “Ç’padi sillni kundër këtij njeriu?”. ³⁰ Ata u përgjigjën dhe i thanë: “Nëse ai të mos ishte keqbërës, nuk do ta kishim dorëzuar”. ³¹ Atëherë Pilati u tha atyre: “Merreni ju dhe gjykojeni sipas ligjit tuaj” Por Judenjtë i thanë: “Neve nuk na lejohet të vrasim njeri”. ³² Kjo ndodhi që të përmbushej fjala që kishte thënë Jezusi, kur kishte thënë se me ç’vdekje duhej të vdiste. ³³ Atëherë Pilati hyri përsëri në pretorium, e thirri Jezusin dhe i tha: “A je ti mbreti i Judenjve?”. ³⁴ Jezusi iu përgjigj: “E thua ti nga vetja, apo ta kanë thënë të tjerë për mua?”. ³⁵ Pilati iu përgjigj: “Jam unë vallë Jude? Kombi yt dhe krerët e priftërinjve të dorëzuan tek unë; çfarë ke bërë?”. ³⁶ Jezusi u përgjigj: “Mbretëria ime nuk është e kësaj bote; po të ishte mbretëria ime e kësaj bote, shërbëtorët e mi do të luftonin që të mos u dorëzohesha Judenjve; porse tani mbretëria ime nuk është prej këtej”. ³⁷ Atëherë Pilati i tha: “Ti, pra, qenke mbret?”. Jezusi u përgjigj: “Ti thua se unë jam mbret; për këtë unë kam lindur dhe për këtë kam ardhur në botë; që të dëshmoj për të vërtetën; kush është për të vërtetën, e dëgjon zërin tim”. ³⁸ Pilati e pyeti: “Ç’është e vërteta?”. Dhe, si foli këtë, doli përsëri para Judenjve dhe u tha atyre: “Unë nuk po gjej në të asnjë faj! ³⁹ Por ndër ju është zakoni që unë t’ju liroj dikë për Pashkë; a doni, pra, që t’ju liroj mbretin e Judenjve?”. ⁴⁰ Atëherë të gjithë bërtitën përsëri, duke thënë: “Jo këtë, por Barabanë!”. Por Baraba ishte një kusar.

19

¹ Atëherë Pilati mori Jezusin dhe dha urdhër ta fshikullonin. ² Dhe ushtarët thurrën një kurorë me gjemba, ia vunë mbi krye dhe i veshën sipër një mantel të purpurt, ³ dhe thoshnin: “Tungjatjeta, o mbret i Judenjve”; dhe i binin me shuplaka. ⁴ Pastaj Pilati doli përsëri dhe u tha atyre: “Ja, po jua nxjerr jashtë, që ta dini se nuk gjej në të asnjë faj”. ⁵ Jezusi, pra, doli, duke mbajtur kurorën prej gjembash dhe mantelin e purpurit. Dhe Pilati u tha atyre: “Ja njeriu!”. ⁶ Kur e panë krerët e priftërinjve dhe rojet, filluan të bërtasin, duke thënë: “Kryqëzoje, kryqëzoje!”. Pilati u tha atyre: “Merreni ju dhe kryqëzoheni, sepse unë nuk gjej në të asnjë faj”. ⁷ Judenjtë iu përgjigjën: “Ne kemi një ligj dhe sipas ligjit tonë ai duhet të vdesë, sepse e bëri veten Bir të Perëndisë”. ⁸ Kur Pilati i dëgjoi këto fjalë, kishte akoma më shumë frikë; ⁹ dhe, si u kthye në pretorium, i tha Jezusit: “Nga je ti?”. Por Jezusi nuk i dha kurrfarë përgjigje. ¹⁰ Për këtë arsye Pilati i tha: “S’po më flet? ti s’e di që unë kam pushtet të të kryqëzoj dhe pushtet të të liroj?”. ¹¹ Jezusi u përgjigj: “Ti nuk do të kishe asnjë pushtet përmbi mua, po të mos të qe dhënë prej së larti; prandaj ai që më dorëzoi tek ti ka faj më të madh”. ¹² Që nga ai moment Pilati kërkoi ta lironte; por Judenjtë bërtisnin, duke thënë: “Po e lirove këtë, nuk je mik i Cezarit; kush e bën veten mbret, i kundërvihet Cezarit”. ¹³ Pilati, pra, kur i dëgjoi këto fjalë, e çoi jashtë Jezusin dhe u ul në selinë e gjykatës, në vendin e quajtur “Kalldrëm”, e në hebraisht “Gabatha”; ¹⁴ tani ishte dita e përgatitjes së Pashkës, dhe ishte afërsisht ora e gjashtë; dhe u tha Judenjve: “Ja mbreti juaj”. ¹⁵ Por ata

bërtitën: “Largoje! Largoje! Kryqëzoje!”. Pilati u tha atyre: “Ta kryqëzoj mbretin tuaj?”. Krerët e priftërinjve u përgjigjën: “Ne s’kemi mbret tjetër përveç Cezarit!”.¹⁶ Atëherë ai ua dorëzoi që të kryqëzohej. Dhe ata e morën Jezusin dhe e çuan tutje.¹⁷ Dhe ai, duke mbartur kryqin e tij, u nis drejt vendit që quhej “Kafka”, që në hebraisht quhet “Golgota”,¹⁸ ku e kryqëzuan, dhe me të dy të tjerë, njërin në një anë e tjetrin në anën tjetër, dhe Jezusi në mes.¹⁹ Dhe Pilati shkroi edhe një mbishkrim dhe e vuri në kryq; dhe atje ishte shkruar: “JEZUSI NAZAREAS, MBRETI I JUDENJVE”.²⁰ Kështu këtë mbishkrim e lexuan shumë nga Judenjtë, sepse vendi ku u kryqëzua Jezusi ishte afër qytetit; dhe mbishkrimi ishte shkruar hebraisht, greqisht dhe latinisht.²¹ Prandaj krerët e priftërinjve të Judenjve i thanë Pilatit: “Mos shkruaj: “Mbreti i Judenjve”, por se ai ka thënë: “Unë jam mbreti i Judenjve””.²² Pilati u përgjigj: “Atë që kam shkruar, e kam shkruar!”.²³ Dhe ushtarët, mbasi e kishin kryqëzuar Jezusin, morën rrobat e tij dhe bënë katër pjesë, një pjesë për çdo ushtar, dhe tunikën. Por tunika ishte pa tegel, e endur një copë nga maja e deri në fund.²⁴ Prandaj ata i thanë njëri-tjetrit: “Nuk e grisim, por hedhim short kujt t’i bjerë”; që të përmbushej Shkrimi, që thotë: “I ndanë midis tyre rrobat e mia, dhe hodhën short për tunikën time”. Ushtarët, pra, i bënë këto gjëra.²⁵ Por afër kryqit të Jezusit, qendronin nëna e tij dhe motra e nënës së tij, Maria e Kleopas dhe Maria Magdalenë.²⁶ Atëherë Jezusi, kur pa nënën e tij dhe pranë saj dishepullin që donte, i tha nënës së tij: “O grua, ja biri yt!”.²⁷ Pastaj i tha dishepullit: “Ja nëna jote!”. Dhe që në atë moment ai e mori në shtëpinë e vet.²⁸ Pas kësaj, Jezusi, duke ditur që tashmë çdo gjë ishte kryer, që të përmbushej Shkrimi, tha: “Kam etje!”.²⁹ Por aty ishte një enë plot me uthull. Pasi shtinë një sfungjer në uthull dhe e vunë në majë të një dege hisopi, ia afruan te goja.³⁰ Kur Jezusi e mori uthullën, tha: “U krye!”. Dhe duke ulur kryet, dha frymën.³¹ Duke qenë se ishte dita e Përgatitjes, me qëllim që trupat të mos qëndronin në kryq të shtunën, sepse ajo e shtunë ishte një ditë me rëndësi të veçantë, Judenjtë i kërkuan Pilatit që atyre t’u thyheshin kërcinjtë dhe të hiqeshin që andej.³² Ushtarët, pra, erdhën dhe ia thyen kërcinjtë të parit dhe pastaj edhe tjetrit që ishte kryqëzuar me të;³³ por, kur erdhën te Jezusi, dhe si panë se ai tashmë kishte vdekur, nuk ia thyen kërcinjtë,³⁴ por njëri nga ushtarët ia tejshpoi brinjën me një heshtë, dhe menjëherë i doli gjak e ujë.³⁵ Dhe ai që ka parë, ka dëshmuar për këtë, dhe dëshmia e tij është e vërtetë; dhe ai e di se thotë të vërtetën, që ju të besoni.³⁶ Këto gjëra në fakt ndodhën që të përmbushet Shkrimi: “Nuk do t’i thyhet asnjë eshtë”.³⁷ Dhe akoma një Shkrim tjetër thotë: “Do të vështrojnë atë që e kanë tejshpuar”.³⁸ Pas këtyre gjërave, Jozefi nga Arimatea, që ishte dishepull i Jezusit, por fshehtas nga druajtja e Judenjve, i kërkoi Pilatit që mund ta merrte trupin e Jezusit; dhe Pilati i dha leje. Atëherë ai erdhi dhe e mori trupin e Jezusit.³⁹ Por erdhi dhe Nikodemi, i cili më përpara kishte vajtur te Jezusi natën, duke sjellë një përzierje prej mirre dhe aloe, prej rreth njëqind librash.⁴⁰ Ata, pra, e morën trupin e Jezusit dhe e mbështollën në pëlhura liri me erëra të këndëshme, sipas zakonisht të varrimit që ndiqnin Judenjtë.⁴¹ Por në atë vend ku ai u kryqëzua ishte një kopsht, dhe në kopsht një varr i ri, në të cilën ende nuk ishte vënë askush.⁴² Aty, pra, për shkak të Përgatitjes së Judenjve, e vunë Jezusin, sepse varri ishte afër.

20

¹ Por ditën e parë pas së shtunës, në mëngjes, kur ishte ende errët, Maria Magdalena shkoi te varri dhe pa se guri ishte hequr nga varri. ² Atëherë rendi te Simon Pjetri dhe te dishepulli tjetër, të cilin Jezusi e donte, dhe u tha atyre: “E kanë hequr Zotin nga varri dhe nuk e dimë ku e vunë”. ³ Atëherë Pjetri dhe dishepulli tjetër dolën jashtë dhe u nisën për te varri. ⁴ Rëndnin të dy bashkë, por dishepulli tjetër rendi përpara, më shpejt se Pjetri dhe arriti i pari te varri. ⁵ Dhe, si u përkul, pa pëlhurat prej liri që ishin në varr, por nuk hyri aty. ⁶ Arriti edhe Simon Pjetri që po e ndiqte, hyri në varr dhe pa pëlhurat prej liri që ishin përtokë, ⁷ dhe rizën, që qe vënë mbi kokën e Jezusit; ajo nuk ishte bashkë me pëlhurat, por ishte e palosur në një vend, veç. ⁸ Atëherë hyri edhe ai dishepull tjetër që kishte arritur i pari te varri, pa dhe besoi. ⁹ Ata në fakt, nuk e kishin kuptuar ende Shkrimin, sipas të cilit ai duhet të ringjallej së vdekurish. ¹⁰ Pastaj dishepujt u kthyen përsëri në shtëpi. ¹¹ Por Maria kishte mbetur jashtë varrit, dhe po qante. Dhe, duke qarë, u përkul brenda varrit, ¹² dhe pa dy engjëj, të veshur me të bardha, ndenjtur njëri te kryet dhe tjetri te këmbët e vendit, ku qe trupi i Jezusit. ¹³ Ata i thanë: “O grua, pse po qan?”. Ajo u përgjigj atyre: “Sepse e kanë hequr Zotin tim, dhe nuk e di ku e kanë vënë”. ¹⁴ Si tha këtë, ajo u suall prapa dhe pa Jezusin, që qëndronte në këmbë; por ajo nuk e dinte se ishte Jezusi. ¹⁵ Jezusi i tha: “O grua, pse po qan? Kë kërkon?”. Ajo, duke menduar se ishte kopshtari, i tha: “Zot, po e pate hequr ti, më trego ku e vure dhe unë do ta marr”. ¹⁶ Jezusi i tha: “Mari!”. Dhe ajo atëherë u kthye dhe i tha: “Rabboni!”, që do të thotë: Mësues. ¹⁷ Jezusi i tha: “Mos më prek, sepse ende nuk u ngjita te Ati im; por shko te vëllezërit e mi dhe u thuaj atyre se unë po ngjitem tek Ati im dhe Ati juaj, te Perëndia im dhe Perëndia juaj”. ¹⁸ Atëherë Maria Magdalena shkoi t’jua njoftojë dishepujve se kishte parë Zotin dhe se ai i kishte thënë këto gjëra. ¹⁹ Pastaj në mbrëmje të po asaj dite, dita e parë e javës, ndërsa dyert e vendit ku qenë mbledhur dishepujt ishin të mbyllura nga frika e Judenjve, erdhi Jezusi dhe u prezantua në mes tyre dhe u tha atyre: “Paqja me ju!”. ²⁰ Dhe, si i tha këto, u tregoi atyre duart e veta dhe brinjën. Dishepujt pra, kur e panë Zotin, u gëzuan. ²¹ Pastaj Jezusi u tha atyre përsëri: “Paqja me ju! Sikurse më ka dërguar mua Ati, ashtu unë po ju dërgoj ju”. ²² Dhe, si tha këto fjalë, hukati mbi ta dhe tha: “Merrni Frymën e Shenjtë! ²³ Kujt do t’ia falni mëkatet, do t’i jenë falur, kujt do t’ia mbani, do t’i jenë mbajtur”. ²⁴ Por Thomai, i quajtur Binjaku, një nga të dymbëdhjetët, nuk ishte me ta kur erdhi Jezusi. ²⁵ Dishepujt e tjerë, pra, i thanë: “Kemi parë Zotin”. Por ai u tha atyre: “Po nuk e pashë në duart e tij shenjën e gozhdave, dhe po nuk e vura gishtin tim te shenja e gozhdëve dhe dorën time në brinjën e tij, unë nuk do të besoj”. ²⁶ Dhe tetë ditë më vonë, dishepujt ishin përsëri në shtëpi dhe Thomai ishte me ta. Jezusi erdhi, ndonëse dyert ishin të mbyllura, dhe u prezantua midis tyre dhe tha: “Paqja me ju!”. ²⁷ Pastaj i tha Thomait: “Vëre gishtin këtu dhe shiko duart e mia; shtriye edhe dorën dhe vëre në brinjën time; dhe mos ji mosbesues, por besues!”. ²⁸ Atëherë Thomai u përgjigj dhe i tha: “Zoti im dhe Perëndia im!”. ²⁹ Jezusi i tha: “Sepse më ke parë, Thoma, ti ke besuar; lum ata që nuk kanë parë dhe kanë besuar!”. ³⁰ Jezusi bëri edhe shumë shenja të tjera në prezencën e dishepujve të tij, të cilat nuk janë shkruar në këtë libër. ³¹ Por këto gjëra janë shkruar që ju të besoni

se Jezusi është Krishti, Biri i Perëndisë dhe që, duke besuar, ta keni jetën në emër të tij.

21

¹ Pas këtyre gjërave, Jezusi iu shfaq përsëri dishepujve pranë Detit të Tiberiadës; dhe u shfaq në këtë mënyrë: ² Simon Pjetri, Thomai i quajtur Binjaku, Natanaeli nga Kana e Galilese, të bijtë e Zebedeut dhe dy të tjerë nga dishepujt e tij ishin bashkë. ³ Simon Pjetri u tha atyre: “Po shkoj të peshkoj”. Ata i thanë: “Po vijmë edhe ne me ty”. Dolën dhe hipën menjëherë në barkë; por atë natë nuk zunë asgjë. ⁴ Në mëngjes herët, Jezusi ndenji te bregu; megjithatë dishepujt nuk e kuptuan se ishte Jezusi. ⁵ Dhe Jezusi u tha atyre: “O djema, a keni ndonjë gjë për të ngrënë?”. Ata iu përgjigjën: “Jo!”. ⁶ Dhe ai u tha atyre: “Hidhni rrjetën në anën e djathtë të barkës dhe do të gjeni”. E hodhën, pra, dhe s’mundën më ta tërhiqnin nga shumica e peshqve. ⁷ Atëherë dishepulli, të cilin Jezusi e donte, i tha Pjetrit: “Është Zoti”. Simon Pjetri, kur dëgjoji se ishte Zoti, u mbështoll me rrobë (sepse ishte i zhveshur) dhe u hodh në det. ⁸ Dishepujt e tjerë përkundrazi shkuan me barkë (sepse nuk ishin shumë larg nga toka, vetëm dyqind kubitë), duke tërhequr rrjetën plot me peshq. ⁹ Mbasi dolën në tokë, panë një zjarr me prush dhe mbi të peshk dhe bukë. ¹⁰ Jezusi u tha atyre: “Sillni këtu disa nga peshqit që zutë tani!”. ¹¹ Simon Pjetri hipi përsëri në barkë dhe nxori në tokë rrjetën, plot me peshq të mëdhenj, njëqind e pesëdhjetë e tre; dhe, megjithse ishin aq shumë, rrjeta nuk u shqye. ¹² Jezusi u tha atyre: “Ejani të hani mëngjes”. Por asnjë nga dishepujt nuk guxonte ta pyeste: “Kush je?”, duke ditur se ishte Zoti. ¹³ Atëherë Jezusi erdhi, mori bukë dhe ua dha atyre; po kështu edhe peshkun. ¹⁴ Kjo ishte e treta herë që Jezusi iu shfaq dishepujve të vet, mbasi ishte ringjallur së vdekuri. ¹⁵ Mbasi kishin ngrënë, Jezusi i tha Simon Pjetrit: “Simon nga Jona, a më do ti mua më shumë se këta?”. Iu përgjigj: “Po, Zot, ti e di se unë të dua”. Jezusi i tha: “Kulloti qengjat e mi!”. ¹⁶ Përsëri e pyeti për të dytën herë: “Simon nga Jona, a më do ti mua?”. Iu përgjigj: “Po, Zot, ti e di se unë të dua”. Jezusi i tha: “Ki kujdes për delet e mia”. ¹⁷ E pyeti për të tretën herë: “Simon nga Jona, a më do ti mua?”. Pjetri u trishtua pse e pyeti për të tretën herë: “A më do ti mua?”, dhe iu përgjigj: “Zot, ti di çdo gjë, ti di se unë të dua”. Jezusi i tha: “Kulloti delet e mia. ¹⁸ Në të vërtetë, në të vërtetë po të them se, kur ti ishe i ri, e ngjeshje vetveten dhe shkoje ku të doje; por kur të jesh plak, do t’i shtrish duart dhe dikush tjetër do të të ngjeshë e do të të çojë atje ku ti nuk do të doje”. ¹⁹ I tha këto fjalë për të bërë të ditur se me ç’vdekje ai do ta përlëvdonte Perëndinë. Dhe, si i tha këto, i tha: “Ndiqme”. ²⁰ Dhe Pjetri u kthye dhe pa se po e ndiqte dishepulli, të cilin Jezusi e donte, ai që gjatë darkës ishte mbështetur mbi kraharorin e Jezusit dhe kishte pyetur: “Zot, kush është ai që po të tradhton?”. ²¹ Kur Pjetri e pa, i tha Jezusit: “Zot, dhe me të ç’do të bëhet?”. ²² Jezusi iu përgjigj: “Nëse dua që ai të mbetet derisa të vij unë, ç’të duhet? Ti ndiqmë!”. ²³ Atëherë u hap zëri midis vëllezërve se ai dishepull nuk do të vdiste; por Jezusi nuk i kishte thënë Pjetrit se ai nuk do të vdiste, por: “Nëse unë dua që ky të mbetet derisa të vij unë, ç’të duhet?”. ²⁴ Ky është dishepulli që dëshmon për këto gjëra dhe që ka shkruar këto gjëra; dhe ne dimë se dëshmia e tij është e vërtetë. ²⁵ Janë edhe shumë gjëra të tjera që i bëri Jezusi, të cilat, po të shkruheshin një nga një, unë mendoj

se nuk do të mjaftonte mbarë bota që t'i nxinte librat që do të mund të shkruheshin. Amen.

Veprat e Apostujve

¹ Tregimin e parë e bëra, o Teofil, mbi të gjitha gjërat që Jezusi nisi të bëjë dhe të mësojë, ² deri në ditën në të cilën u muarr në qiell, pasi u kishte dhënë urdhërime nëpërmjet Frymës së Shenjtë apostujve që ai kishte zgjedhur. ³ Atyre, pasi pati vuajtur, iu paraqit i ngjallur me shumë prova bindëse, duke u parë prej tyre për dyzet ditë dhe duke folur për gjërat e mbretërisë së Perëndisë. ⁴ Dhe, duke u gjendur bashkë me ta, i urdhëroi ata që të mos largoheshin nga Jeruzalemi, por të prisnin premtimin e Atit: “Që, tha ai, e keni dëgjuar nga unë, ⁵ sepse Gjoni pagëzoi me ujë, por ju do të pagëzoheni me Frymën e Shenjtë, mbas jo shumë ditësh”. ⁶ Kështu ata që ishin mbledhur bashkë e pyetën, duke thënë: “Zot, a do ta rivendosësh në këtë kohë mbretërinë e Izraelit?”. ⁷ Por ai u tha atyre: “Nuk ju takon juve të dini kohët dhe momentet e përshtatshme, që ka përcaktuar Ati me autoritetin e vet. ⁸ Ju do të merrni fuqi kur Fryma e Shenjtë do të vijë mbi ju dhe do të bëheni dëshmitarët e mi në Jeruzalem dhe në gjithë Judenë, në Samari dhe deri në skajin e dheut”. ⁹ Mbasi i tha këto gjëra, ndërsa ata po e vështronin, u ngrit lart; dhe një re e përfshiu dhe ua hoqi prej syve të tyre. ¹⁰ Dhe, si ata po i mbanin sytë e ngulitur në qiell, ndërsa ai po largohej, ja dy burra në rroba të bardha iu paraqitën atyre, ¹¹ dhe thanë: “Burra Galileas, pse qëndroni e shikoni drejt qiellit? Ky Jezus, që u është marrë në qiell nga mesi juaj, do të kthehet në të njëjtën mënyrë, me të cilën e keni parë të shkojë në qiell”. ¹² Atëherë ata u kthyen në Jeruzalem, nga mali që quhet i Ullinjve, që është afër Jeruzalemit sa një ecje e së shtunës. ¹³ Dhe, si u kthyen në qytet, u ngjitën në sallën e sipërme, ku rrinin Pjetri dhe Jakobi, Gjoni dhe Andrea, Filipi dhe Thomai, Bartolomeu dhe Mateu, Jakobi i Alfeut dhe Simon Zellshmi, dhe Juda i Jakobit. ¹⁴ Të gjithë këta ngulmonin me një mendje të vetme në lutje dhe përgjërime së bashku me gratë, me Marinë, nënën e Jezusit, dhe me vëllezërit e tij. ¹⁵ Në ato ditë Pjetri u çua në mes të dishepujve (dhe numri i emrave të mbledhur ishte rreth njëqind e njëzet) dhe tha: ¹⁶ “Vëllezër, ishte e nevojshme që të përmbushej ky Shkrim, të cilin Fryma e Shenjtë e parafoli me anë të gojës së Davidit në lidhje me Judën, i cili u bë prijës i atyre që e kapën Jezusin. ¹⁷ Sepse ai ishte i numëruar bashkë me ne dhe kishte pjesë në këtë shërbesë. ¹⁸ Ai, pra, fitoi një arë, me shpërblimin e paudhësisë, dhe duke rënë kokëposhtë, plasi në mes dhe të gjitha të brendshmet e tij iu derdhën. ¹⁹ Kjo iu bë e njohur të gjithë banorëve të Jeruzalemit, sa që ajo arë në dialektin e tyre është quajtur Akeldama, që do të thotë: “Ara e gjakut”. ²⁰ Në fakt, në librin e Psalmeve, është shkruar: “Shtëpia e tij u bëftë e shkretë dhe askush mos banoftë në të!”, dhe: “Tjetërkush e zëntë detyrën e tij!”. ²¹ Duhet, pra, që ndër burrat që kanë qenë në shoqërinë tonë gjithë kohën në të cilën Zoti Jezus ka hyrë dhe ka dalë midis nesh, ²² duke filluar që nga pagëzimi i Gjorit e deri në atë ditë kur u muarr në qiell nga mesi ynë, një prej tyre të bëhet dëshmitar me ne, i ringjalljes së tij”. ²³ Dhe u paraqitën dy: Jozefi, i quajtur Barsaba, që ishte i mbiquajtur Just, dhe Matia. ²⁴ Dhe, duke u lutur, thanë: “Ti, o Zot, që i njeh zemrat e të gjithëve, trego cilin nga këta të dy ke zgjedhur, ²⁵ për të marrë shortin e kësaj shërbese dhe apostullimin, nga i cili Juda u

largua për të shkuar në vendin e tij”.²⁶ Atëherë hodhën short, dhe shorti ra mbi Matian; dhe ai iu shtua të njëmbëdhjetë apostujve.

2

¹ Kur erdhi dita e Rrëshajëve, ata ishin të gjithë bashkë, në një mendje të vetme, në të njëjtin vend. ² Dhe befas nga qielli erdhi një ushtimë, si ajo e një ere që fryn furishëm, dhe e mbushi gjithë shtëpinë ku ata po rrinin. ³ Dhe atyre u dukën gjuhë, si prej zjarri, të cilat ndaheshin dhe zinin vend mbi secilin prej tyre. ⁴ Kështu të gjithë u mbushën me Frymën e Shenjtë dhe filluan të flasin në gjuhë të tjera, ashtu si Fryma e Shenjtë ua jepte të shpreheshin. ⁵ Por në Jeruzalem banonin disa Judenj, njerëz të perëndishëm, nga të gjitha kombet nën qiell. ⁶ Kur u dëgjua ajo ushtimë, turma u mblodh dhe u hutua, sepse secili nga ata i dëgjonte të flisnin në gjuhën e vet. ⁷ Dhe të gjithë habiteshin dhe mrekulloheshin dhe i thoshnin njëri-tjetrit: “Ja, a nuk janë të gjithë Galileas këta që flasin? ⁸ Si vallë secili nga ne i dëgjon të flasin në gjuhën e vet amtare? ⁹ Ne Partët, Medët, Elamitët dhe banorët e Mesopotamisë, të Judesë dhe të Kapadokisë, të Pontit dhe të Azisë, ¹⁰ të Frigjisë e të Pamfiliës, të Egjiptit dhe të pjesëve të Libisë përballë Kirenës, dhe ne të ardhur nga Roma, Judenj dhe prozelitë, ¹¹ Kretas dhe Arabë, i dëgjojmë të flasin për gjërat e mëdha të Perëndisë në gjuhët tona!”. ¹² Dhe të gjithë habiteshin dhe ishin hutuar dhe i thonin njëri-tjetrit: “Ç’do të thotë kjo?”. ¹³ Kurse të tjerë i përqeshnin dhe thonin: “Janë plot me verë të ëmbël!”. ¹⁴ Por Pjetri u çua në këmbë bashkë me të njëmbëdhjetët dhe u foli atyre me zë të lartë: “Judenj dhe ju të gjithë që banoni në Jeruzalem, merrni njoftim për këtë dhe dëgjoni me vëmendje fjalët e mia. ¹⁵ Këta nuk janë të dehur, siç po mendoni ju, sepse është vetëm ora e tretë e ditës. ¹⁶ Por kjo është ajo që ishte thënë nëpërmjet profetit Joel: ¹⁷ “Dhe në ditët e fundit do të ndodhë, thotë Perëndia, që unë do të përhap nga Fryma ime mbi çdo mish; dhe bijtë tuaj e bijat tuaja do të profetizojnë, të rinjtë tuaj do të shohin vegime dhe të moshuarit tuaj do të shohin ëndrra. ¹⁸ Në ato ditë do të përhap nga Fryma im mbi shërbëtorët e mi dhe mbi shërbëtoret e mia, dhe do të profetizojnë. ¹⁹ Dhe do të bëj mrekulli lart në qiell dhe shenja poshtë mbi tokë: gjak, zjarr e avull tymi. ²⁰ Dielli do të kthehet në errësirë dhe hëna në gjak, para se të vijë dita e madhe dhe e lavdishme e Zotit. ²¹ Dhe do të ndodhë që kush ta ketë thirrur emrin e Zotit, do të shpëtohet”. ²² Burra të Izraelit, dëgjoni këto fjalë: Jezusi Nazareas, njeriu i dëftuar nga Perëndia ndër ju me vepra të fuqishme, me mrekulli dhe shenja që Perëndia bëri ndër ju me anë të ti tij, siç edhe vet e dini, ²³ ai, pra, sipas këshillit të caktuar dhe të paranojohur të Perëndisë, ju dorëzua juve dhe ju e zutë dhe, me duart e të padrejtëve, e gozhduat në kryq dhe e vratë. ²⁴ Por Perëndia e ka ringjallur, pasi e zgjidhi nga ankthet e vdekjes, sepse nuk ishte e mundur që vdekja ta mbante atë. ²⁵ Në fakt Davidi thotë për të: “E pata vazhdimisht Zotin para meje, sepse ai është në të djathtën time, që unë të mos hiqem. ²⁶ Për këtë u gëzua zemra ime dhe ngazëlloi gjuha ime, dhe edhe mishi im do të qëndrojë në shpresë. ²⁷ Sepse ti nuk do ta lësh shpirtin tim në Hades dhe nuk do të lejosh që i Shenjti yt të shohë kalbjen. ²⁸ Ti më ke bërë të njoh udhët e jetës, ti do të më mbushësh me gëzim në praninë tënde”. ²⁹ Vëllezër, mund të thuhet haptas për Davidin patriark që ai vdiq dhe u varros; dhe varri i tij është ndër ne

deri ditën e sotme. ³⁰ Ai, pra, duke qenë profet, e dinte se Perëndia i kishte premtuar me belim se nga fryti i belit të tij, sipas mishit, do të ngjallet Krishti për t' u ulur mbi fronin e tij; ³¹ dhe, duke parashikuar këtë, foli për ringjalljen e Krishtit, duke thënë se shpirti i tij nuk do të lihej në Hades dhe se mishi i tij nuk do të shihte kalbjen. ³² Këtë Jezus, Perëndia e ka ringjallur; dhe për këtë të gjithë ne jemi dëshmitarë! ³³ Ai, pra, duke qenë i ngritur në të djathtë të Perëndisë dhe duke marrë nga Ati premtimin e Frymës së Shenjtë, ka përhapur atë që ju tani shihni dhe dëgjoni. ³⁴ Sepse Davidi nuk është ngritur në qiell, madje ai vetë thotë: “Zoti i ka thënë Zotit tim: Ulu në të djathtën time, ³⁵ derisa unë t'i vë armiqtë e tu si stol të këmbëve të tua!”. ³⁶ Ta dijë, pra, me siguri, gjithë shtëpia e Izraelit se atë Jezus që ju e keni kryqëzuar, Perëndia e ka bërë Zot e Krisht”. ³⁷ Kur ata i dëgjuan këto gjëra, u pikëlluan në zemër dhe pyetën Pjetrin dhe apostujt: “Vëllezër, ç'duhet të bëjmë?”. ³⁸ Atëherë Pjetri u tha atyre: “Pendohuni dhe secili nga ju le të pagëzohet në emër të Jezu Krishtit për faljen e mëkateve, dhe ju do të merrni dhuratën e Frymës së Shenjtë. ³⁹ Sepse premtimi është për ju dhe për bijtë tuaj dhe për gjithë ata që janë larg, për ata që Zoti, Perëndia ynë, do t'i thërrasë”. ⁴⁰ Dhe me shumë fjalë të tjera u përbetohej dhe i nxiste, duke thënë: “Shpëtoni veten nga ky brez i çoroditur!”. ⁴¹ Dhe ata që e pranuan fjalën e tij me gëzim, u pagëzuan; atë ditë u shtuan rreth tre mijë veta. ⁴² Ata ishin ngulmues në zbatimin e mësimin të apostujve, në bashkësi, në thyerjen e bukës dhe në lutje. ⁴³ Dhe të gjithëve u kishte hyrë druajtja; dhe shumë shenja e mrekulli bëheshin nga dora e apostujve. ⁴⁴ Por gjithë ata që besonin rrinin bashkë dhe çdo gjë e kishin të përbashkët. ⁴⁵ Dhe i shisnin pronat e pasuritë dhe ua ndanin të gjithëve, sipas nevojës së çdonjërit. ⁴⁶ Dhe ngulmonin me një mendje të vetme çdo ditë në tempull dhe, duke e thyer bukën nga shtëpia në shtëpi, merrnin ushqimin me gëzim dhe me thjeshtësi zemre, ⁴⁷ duke lavdëruar Perëndinë dhe duke gëzuar simpatinë e gjithë popullit. Dhe Zoti i shtonte kishës çdo ditë ata që ishin shpëtuar.

3

¹ Por Pjetri dhe Gjoni po ngjiteshin bashkë për në tempull, rreth orës së nëntë, në orën e lutjes. ² Dhe aty ishte një njeri i çalë që prej lindjes, të cilin e sillnin çdo ditë dhe e linin afër derës së tempullit, e t'u quajtur “E bukura”, për t' u kërkuar lëmoshë atyre që hynin në tempull. ³ Ai, kur pa se Pjetri dhe Gjoni po hynin në tempull, u kërkoi lëmoshë. ⁴ Atëherë Pjetri, me Gjonin, duke i ngulur sytë mbi të, i tha: “Na shiko”. ⁵ Dhe ai po i shikonte me kujdes, duke shpresuar se do të merrte ndonjë gjë prej tyre. ⁶ Por Pjetri tha: “Unë nuk kam as argjend, as ar, por atë që kam po ta jap: në emër të Jezu Krishtit Nazarenas, çohu dhe ec!”. ⁷ Dhe, si e kapi nga dora e djathtë, e ngriti në këmbë; dhe në atë çast iu forcuan këmbët dhe nyjet. ⁸ Dhe me një të hovur u ngrit në këmbë dhe filloi të ecë; dhe hyri me ta në tempull, duke ecur, duke u hedhur dhe duke lavdëruar Perëndinë. ⁹ Dhe gjithë populli e pa duke ecur dhe duke lavdëruar Perëndinë, ¹⁰ dhe e njohën se ishte ai që rrinte ulur para derës së Bukur të tempullit për të kërkuar lëmoshë; dhe u mbushën me habi dhe çudi për atë që i kishte ndodhur atij. ¹¹ Atëherë, ndërsa i çali që ishte shëruar rrinte ngjitur pas Pjetrit dhe Gjonit, gjithë populli, i çuditur, rendi drejt tyre te portiku të quajtur i Salomonit. ¹² Dhe Pjetri, duke parë këtë gjë, i foli popullit duke

thënë: “Burra të Izraelit, pse po mrrekulloheni për këtë? Ose pse po na i ngulni sytë sikur ne me fuqinë tonë të vetme ose me perëndishmëri të kishim bërë që ky njeri të ecë? ¹³ Perëndia e Abrahamit, e Isakut dhe e Jakobit, Perëndia e etërve tanë e ka përlëvduar Birin e tij Jezusin, të cilin ju ia dorëzuat Pilatit dhe e mohuat përpara tij, megjithëse ai kishte vendosur ta lironte. ¹⁴ Por ju e mohuat të Shenjtin, të Drejtin, dhe kërkuat që t’ju jepej një vrasës, ¹⁵ dhe vratë princin e jetës, që Perëndia e ka ringjallur prej së vdekuri dhe për të cilin ne jemi dëshmitarë! ¹⁶ Dhe për besimin në emër të Jezusit, ky njeri, të cilin ju po e shihni dhe e njihni, u fortesua nga emri i tij; dhe besimi, që është nëpërmjet tij, i ka dhënë shërimin e plotë të gjymtyrëve, në praninë e të gjithëve ju. ¹⁷ Por tani, o vëllezër, unë e di që e keni bërë nga padija, ashtu siç kanë bërë edhe krerët tuaj. ¹⁸ Por kështu Perëndia i ka përmbushur ato që kishte parathënë me gojën e të gjithë profetëve të vet, se Krishti i tij do të vuante. ¹⁹ Pendohuni, pra, dhe kthehuni, që të shlyhen mëkatet tuaja, dhe që të vijnë kohët e flladit nga prania e Zotit, ²⁰ dhe ai të dërgojë Jezu Krishtin që ju ishte predikuar më parë juve, ²¹ të cilin qielli duhet ta mbajë deri në kohën e ripërtëritjes të të gjitha gjërave, për të cilën Perëndia ka folur nëpërmjet gojës së gjithë profetëve të tij të shenjtë, që nga fillimi i botës. ²² Vetë Moisiu, në fakt, u tha etërve: “Zoti, Perëndia juaj do të ngjallë për ju një profet si unë nga mesi i vëllezërve tuaj; dëgjojeni në të gjitha gjërat që ai do t’ju thotë! ²³ Dhe do të ndodhë që kushdo që nuk do ta dëgjojë atë profet, do të shkatërrohet në mes të popullit”. ²⁴ Gjithashtu të gjithë profetët, të gjithë ata që kanë folur qysh nga Samueli e këtej, i kanë shpallur këto ditë. ²⁵ Ju jeni bij të profetëve dhe të besëlidhjes që bëri Perëndia me etërit tanë, duke i thënë Abrahamit: “Dhe në pasardhësit e tu do të bekohen të gjitha kombet e dheut”. ²⁶ Perëndia më së pari, mbasi e ringjalli Birin e tij Jezusin, jua ka dërguar juve që t’ju bekojë, duke larguar secilin nga ju nga paudhësitë e tij”.

4

¹ Ndërsa ata po i flisnin popullit, priftërinjtë, komandanti i tempullit dhe saducenjtë u turrën mbi ta, ² të zemëruar sepse e mësonin popullin dhe shpallnin në Jezusin ringjalljen e të vdekurve. ³ Dhe i shtinë në dorë dhe i futën në burg deri të nesërmen, sepse ishte ngrysur. ⁴ Por shumë nga ata që ua kishin dëgjuar fjalën besuan; dhe numri i burrave u bë rreth pesë mijë. ⁵ Të nesërmen krerët, pleqtë dhe skribët u mblodhën në Jeruzalem, ⁶ bashkë me kryepiftin Anan dhe me Kajafën, Gjonin, Aleksandrin dhe të gjithë ata që i përkisnin faresitit të kryepriftërinjve. ⁷ Dhe, si i nxorën aty në mes, i pyetën: “Me ç’pushtet ose në emër të kujt e keni bërë këtë?”. ⁸ Atëherë Pjetri, i mbushur me Frymën e Shenjtë, u tha atyre: “Krerë të popullit dhe pleq të Izraelit! ⁹ Nëse ne sot gjykohe mi për një mirësi që iu bë një njeriu të sëmure, për të ditur si u shërua ai, ¹⁰ le ta njihni të gjithë ju dhe mbarë populli i Izraelit se kjo u bë në emër të Jezu Krishtit Nazareas, që ju e kryqëzuat dhe që Perëndia e ringjalli prej së vdekuri; me anë të tij ky njeri del para jush i shëruar plotësisht. ¹¹ Ky është guri që ju, ndërtuesit, e hodhët poshtë dhe që u bë guri i qoshes. ¹² Dhe në asnjë tjetër nuk ka shpëtim, sepse nuk ka asnjë emër tjetër nën qiell që u është dhënë njerëzve dhe me anë të të cilit duhet të shpëtohem”. ¹³ Ata, kur e panë çiltërsinë e Pjetrit dhe të Gjonit dhe duke

kuptuar se ishin njerëz të pamësuar dhe pa arsim, u mrrekulluan dhe i njihnin se kishin qenë me Jezusin. ¹⁴ Duke parë pastaj në këmbë pranë tyre, njeriun që u shërua, nuk mund të thoshnin asgjë kundër. ¹⁵ Dhe, mbasi i urdhëruan të dalin jashtë sinedrit, u konsultuan me njëri tjetrin, ¹⁶ duke thënë: “Ç’t’u bëjmë këtyre njerëzve? Sepse u është njohur të gjithë banorëve të Jeruzalemit se është bërë një mrekulli e dukshme prej tyre, dhe ne nuk mund ta mohojmë; ¹⁷ por, që kjo të mos përhapet më shumë në popull, t’i shtrëngojmë me kërcënime të rrepta të mos i flasin më asnjëri në këtë emër”. ¹⁸ Dhe, si i thirrën, u dhanë urdhër atyre të mos flasin fare dhe as të mësojnë në emër të Jezusit. ¹⁹ Por Pjetri dhe Gjoni, duke iu përgjigjur atyre, thanë: “Gjykoni ju, nëse është e drejtë para Perëndisë t’ju bindemi më shumë juve sesa Perëndisë. ²⁰ Sepse ne nuk mund të mos flasim për ato që kemi parë dhe dëgjuar”. ²¹ Ata pasi i kërcënuan përsëri, i lanë të shkojnë duke mos gjetur mënyrë se si t’i ndëshkojnë për shkak të popullit, sepse të gjithë përlëvdonin Perëndinë për atë që kishte ndodhur. ²² Sepse njeriu në të cilin kishte ndodhur ajo mrekulli e shërimit ishte më shumë se dyzet vjeç. ²³ Kur u liruan, ata u kthyen tek të vetët dhe u treguan gjithçka që krerët e priftërinjve dhe pleqtë u kishin thënë. ²⁴ Kur i dëgjuan këto, ata unanimisht e ngritën zërin të Perëndia dhe thanë: “O Zot, ti je Perëndia që ke bërë qiellin, tokën, detin dhe gjithçka që është në ta, ²⁵ dhe që me anë të Frymës së Shenjtë ke thënë, nëpërmjet gojës së Davidit, shërbëtorit tënd: “Përse u zemëruan kombet, dhe popujt kurdisin gjëra të kota? ²⁶ Mbretërit e dheut ngritën krye dhe princat u mblodhën bashkë kundër Zotit dhe kundër Krishtit të tij”. ²⁷ Sepse pikërisht kundër Birit tënd të shenjtë, që ti e vajose, u mblodhën Herodi dhe Ponc Pilati me johebrenjtë dhe me popullin e Izraelit, ²⁸ për të bërë të gjitha ato që dora jote dhe këshilli yt kishin paracaktuar se do të ndodhnin. ²⁹ Dhe tani, Zot, shqyrto kërcënimet e tyre dhe lejo që shërbëtorët e tu të kumtojnë fjalën tënde me plot çiltërsi, ³⁰ duke e shtrirë dorën tënde për të shëruar dhe që të kryhen shenja dhe mrekulli në emër të Birit tënd të shenjtë Jezusit”. ³¹ Dhe, mbasi qenë lutur, vendi ku ishin mbledhur u drodh; dhe të gjithë u mbushën me Frymën e Shenjtë, dhe e shpallnin fjalën e Perëndisë me çiltërsi. ³² Dhe numri i madh i atyre që besuan ishte me një zemër të vetme dhe me një shpirt të vetëm; askush nuk thoshte se ç’kishte ishte e vet, por të gjitha gjërat i kishin të përbashkëta. ³³ Dhe apostujt me fuqi të madhe jepnin dëshmi të ringjalljes së Zotit Jezus; dhe hir i madh ishte mbi të gjithë ata. ³⁴ Sepse midis tyre nuk kishte asnjë nevojtar, sepse të gjithë ata që zotëronin ara ose shtëpi i shisnin dhe sillnin fitimin nga gjërat e shitura, ³⁵ dhe i vinin te këmbët e apostujve; pastaj secilit i jepej, sipas nevojës së tij. ³⁶ Kështu Iose, i mbiquajtur nga apostujt Barnaba (që do të thotë “biri i ngushëllimit”), Levit, me prejardhje nga Qipro, ³⁷ kishte një arë, e shiti dhe solli fitimin dhe i vuri te këmbët e apostujve.

5

¹ Kurse një farë burri, me emër Anania, me gruan e vet Safira, shiti një arë, ² por mbajti për vete një pjesë të parave, me miratimin e gruas, dhe e çoi mbetjen te këmbët e apostujve. ³ Por Pjetri i tha: “Anania, pse Satani ta mbushi zemrën që të gënjesh Frymën e Shenjtë dhe të mbash një pjesë të çmimit të arës? ⁴ Po të mbetej e pashitur, a nuk do të ngelte e jotja? Dhe ato që more nga shitja a nuk ishin vallë në dispozicionin

tënd? Pse e shtive në zemër këtë gjë? Ti nuk ke gënjyer njerëzit, por Perëndinë!”.⁵ Kur i dëgjoi këto fjalë, Anania ra përtokë dhe dha shpirt. Dhe një frikë e madhe i zuri të gjithë ata që i dëgjuan këto gjëra.⁶ Atëherë u ngritën disa të rinj, e mbështollën, e mbartën jashtë dhe e varrosën.⁷ Dhe afërsisht tre orë më vonë hyri dhe gruaja e tij, e cila nuk dinte ç’kishte ndodhur.⁸ Dhe Pjetri i drejtoi fjalën, duke thënë: “Më thuaj, a e shitët arën për kaq?”. Dhe ajo u përgjigj: “Po, për aq”.⁹ Atëherë Pjetri i tha: “Pse u morët vesh që ta tundoni Frymën e Zotit? Ja, këmbët e atyre që e varrosën burrin tënd janë në prag të derës dhe do të të mbartin jashtë edhe ty!”.¹⁰ Në moment ajo ra te këmbët e tij dhe dha shpirt. Dhe të rinjtë, si hynë, e gjetën të vdekur, e mbartën jashtë dhe e varrosën pranë burrit të saj.¹¹ Kështu një frikë e madhe e zuri gjithë kishën dhe gjithë ata që i dëgjonin këto gjëra.¹² Dhe shumë shenja dhe mrekulli bëheshin në mes të popullit nëpërmjet duarve të apostujve. Të gjithë me një mendje të vetme mblidheshin nën portikun e Salomonit.¹³ Dhe asnjëri nga të tjerët nuk guxonte të bashkohej me ta; por populli i lartësonte.¹⁴ Kështu Zotit i shtohesh një numër gjithnjë e më i madh besimtarësh, turma burrash dhe grash,¹⁵ aq sa i binin të sëmuret në sheshe, i vinin në shtretër e në shtroja, që kur kalonte Pjetri, të paktën hija e tij të mbulonte ndonjë nga ata.¹⁶ Edhe një turmë nga qytetet përreth turrej në Jeruzalem, duke sjellë të sëmuret dhe ata që mundoheshin nga frymëra të ndyra dhe të gjithë shëroheshin.¹⁷ Atëherë u ngritën kryepriifti dhe të gjithë ata që ishin me të, domethënë sekti i saducenjve, plot smirë,¹⁸ dhe vunë dorë mbi apostujt dhe i futën në burgun publik.¹⁹ Por një engjell i Zotit, natën, i hapi dyert e burgut dhe, si i nxori jashtë, tha: ²⁰ “Shkoni, paraqituni në tempull dhe i shpallni popullit të gjitha fjalët e kësaj jete”.²¹ Dhe ata, si i dëgjuan këto, hynë në tempull kur zbardhte dita dhe mësonin. Por kryepriifti dhe ata që ishin me të, erdhën dhe thirrën bashkë sinedrin dhe të gjithë pleqtë e bijve të Izraelit; pastaj dërguan rojet në burg për t’i sjellë apostujt.²² Por rojet, kur arritën në burg, nuk i gjetën; dhe kur u kthyen bënë raportimin e tyre,²³ duke thënë: “Ne e gjetëm burgun të mbyllur me kujdes dhe rojet në këmbë përpara dyerve; por kur i hapëm, nuk gjetëm asnjëri brenda”.²⁴ Por kryepriifti, komandanti i rojeve të tempullit dhe krerët e priftërinjve, kur i dëgjuan këto gjëra, mbetën të habitur lidhur me këtë, sepse nuk dinin ç’donte të thoshte gjithë kjo punë.²⁵ Por erdhi dikush që u raportoi atyre duke thënë: “Ja, këta njerëz që ju i futët në burg janë në tempull dhe po mësojnë popullin”.²⁶ Atëherë komandanti shkoi me rojet dhe i solli, pa dhunë, nga frika se mos populli i vriste me gurë.²⁷ Kështu, pra, i sollën dhe i paraqitën përpara sinedrit; dhe kryepriifti i pyeti,²⁸ duke thënë: “Po a nuk ju kemi ndaluar rreptësisht të mësoni në atë emër? Dhe ja, ju e keni mbushur Jeruzalemin me doktrinën tuaj dhe doni që të bjerë mbi ne gjaku i atij njeriu”.²⁹ Por Pjetri dhe apostujt, duke u përgjigjur, thanë: “Duhet t’i bindemi Perëndisë më shumë sesa njerëzve.³⁰ Perëndia e etërve tanë e ka ringjallur Jezusin, që ju e vratë, duke e varur në dru.³¹ Perëndia e lartësoi me të djathtën e vet dhe e bëri princ dhe shpëtimtar për t’i dhënë Izraelit pendimin dhe faljen e mëkateve.³² Dhe për këto gjëra ne jemi dëshmitarë të tij, si edhe Fryma e Shenjtë, që Perëndia ua ka dhënë atyre që i binden atij”.³³ Kur i dëgjuan këto gjëra, ata u tërbuan dhe vendosën t’i vrasin.³⁴ Por një farise, me emër Gamaliel, mësues i ligjit dhe i nderuar nga gjithë populli, u ngrit në

këmbë në sinedër dhe urdhëroi të nxirren jashtë apostujt për një moment. ³⁵ Pastaj u tha atyre të sinedrit: “Burra të Izraelit, mendohuni mirë për atë që do t’u bëni këtyre njerëzve. ³⁶ Sepse pak kohë më parë u ngrit Teuda që thoshte se ishte dikush; rreth tij u mblodhën afro katërqind burra; por ai u vra dhe të gjithë ata që e kishin ndjekur u shpërndanë dhe u asgjësuan. ³⁷ Pas tij, në kohën e regjistrimit të popullsisë, u ngrit Juda Galileas që tërhoqi pas vetes shumë njerëz; edhe ai humbi, dhe të gjithë ata që e kishin ndjekur u shpërndanë. ³⁸ Tani unë po ju them t’u rrinin larg këtyre njerëzve dhe t’i lironi, sepse në qoftë se ky plan ose kjo vepër është prej njerëzve, ajo do të prishet, ³⁹ por nëse është prej Perëndisë, ju nuk mund ta prishni, sepse do të gjendeshit në luftë kundër vetë Perëndisë!”. ⁴⁰ Dhe ata ia vunë veshin. Dhe, mbasi i thirrën apostujt, i rrahën dhe u dhanë urdhër të mos flasin në emër të Jezusit; pastaj i lanë të shkojnë. ⁴¹ Kështu ata u larguan nga sinedri, duke u gëzuar sepse qenë çmuar të denjë të fyhen për emrin e Jezusit. ⁴² Dhe çdo ditë, në tempull e nëpër shtëpi, nuk pushonin duke mësuar dhe duke shpallur lajmin e mirë: që Jezusi është Krishti.

6

¹ Por në ato ditë, duke u shumuar numri i dishepujve, lindi një murmuritje nga ana e Helenistëve kundër Hebrenjve, sepse vejushat e tyre po liheshin pas dore në shërbimin e përditshëm. ² Atëherë të dymbëdhjetët, pasi mblodhën numrin e madh të dishepujve, thanë: “Nuk është mirë që ne të lëmë fjalën e Perëndisë për të shërbyer nëpër tryeza. ³ Prandaj, vëllezër, kërkoni midis jush shtatë burra, me dëshmi të mirë, të mbushur me Frymën e Shenjtë dhe me urtësi, të cilëve do t’ua besojmë këtë detyrë. ⁴ Kurse ne do të vazhdojmë t’i kushtohemi lutjes dhe shërbesës së fjalës”. ⁵ Ky propozim u pëlqeu gjithë dishepujve. Dhe zgjodhën Stefanin, njeri plot besim dhe Frymë të Shenjtë, Filipin, Prohorin, Nikanorin, Timonin, Parmenin dhe Nikollën, një prozelit nga Antiokia. ⁶ I paraqitën pastaj përpara apostujve, të cilët, mbasi u lutën, vunë duart mbi ta. ⁷ Ndërkaq fjala e Perëndisë po përhapej, dhe numri i dishepujve po shumohej fort në Jeruzalem, edhe një numër i madh priftërinjsh i bindej besimit. ⁸ Dhe Stefani, plot besim dhe fuqi, bënte mrekulli dhe shenja të mëdha nëpër popull. ⁹ Dhe disa nga sinagoga, që quhej e Libertinëve, të Kirenarëve, të Aleksandrinëve dhe të atyre të Kilikisë dhe të Azisë u ngritën që të grindeshin me Stefanin; ¹⁰ por nuk mund t’i bënin ballë urtësisë dhe frymës me anë të së cilës ai fliste. ¹¹ Atëherë nxitën disa njerëz të thoshnin: “Ne e kemi dëgjuar duke folur fjalë blasfemie kundër Moisiut dhe kundër Perëndisë”. ¹² Edhe e ngacmuan popullin, pleqtë dhe skribët; dhe, iu sulën, e kapën dhe e çuan te sinedri. ¹³ Pastaj paraqitën dëshmitarë të rremë që thoshnin: “Ky njeri nuk pushon së foluri fjalë blasfemie kundër këtij vendi të shenjtë dhe kundër ligjit. ¹⁴ E kemi dëgjuar, në fakt, duke thënë se ky Jezusi, Nazareasi, do ta rrënojë këtë vend dhe do të ndryshojë ritet që na ka dhënë Moisiu”. ¹⁵ Dhe të gjithë ata që rrinin në sinedër i ngulën sytë në të, dhe panë fytyrën e tij posi fytyra e një engjëlli.

7

¹ Atëherë kryeprihti i tha: “A janë këto gjëra pikërisht kështu?”. ² Ai tha: “Vëllezër dhe etër, dëgjoni. Perëndia i lavdisë iu shfaq Abrahamit, atit tonë,

kur ai ishte në Mesopotami, përpara se të banonte në Haran, ³ dhe i tha: “Dil prej vendit tënd e prej farefisit tënd dhe shko në vendin që unë do të të tregoj”. ⁴ Atëherë ai doli nga vendi i Kaldeasve dhe banoi në Haran; prej andej, mbasi i vdiq i ati, Perëndia e bëri të vijnë në këtë vend, ku banoni ju tani. ⁵ Ai nuk i dha kurrfarë trashëgimie, as edhe vend për të vënë një këmbë. Por i premtoi t’ia japë për pronë atij dhe pasardhësve të tij, pas tij, kur ai ende s’kishte asnjë fëmijë. ⁶ Dhe Perëndia foli kështu: “Pasardhësit e tij do të banonin si të huaj në një vend të huaj, dhe atje do të mbaheshin në skllavëri dhe do të të keqtrajtoheshin për katërqind vjet. ⁷ Por Perëndia shtoi: “Unë do ta gjykoj atë komb të cilit ata do t’i shërbejnë; dhe pas kësaj ata do të dalin dhe do të më shërbejnë në këtë vend”. ⁸ Pastaj i dha atij besëlidhjen e rrethprerjes. Dhe kështu Abrahamit i lindi Isaku dhe e rrethpreu të tetën ditë; Isakut i lindi Jakobi, dhe Jakobit dymbëdhjetë patriarkë. ⁹ Patriarkët, duke pasur smirë Jozefin, e shitën në Egjipt, por Perëndia ishte me të; ¹⁰ dhe e shpëtoi nga të gjitha mundimet e tij dhe i dha hir e urtësi para Faraonit, mbretit të Egjiptit, i cili e caktoi guvernator të Egjiptit dhe të mbarë shtëpisë së tij. ¹¹ Por ra një zi buke dhe u bë një shtrëngesë në gjithë vendin e Egjiptit dhe të Kanaanit, dhe etërit tanë nuk gjenin ushqime. ¹² Por Jakobi dëgjoi se në Egjipt kishte grurë, dhe dërgoi atje herën e parë etërit tanë. ¹³ Herën e dytë Jozefi u tregoi që ta njihnin vëllezërit e tij dhe Faraonit iu njoftua farefisnia e Jozefit. ¹⁴ Atëherë Jozefi dërgoi ta thërresin atin e vet Jakobin dhe gjithë farefisnin e vet, gjithsej shtatëdhjetë e pesë veta. ¹⁵ Jakobi zbriti në Egjipt, ku vdiq ai dhe etërit tanë. ¹⁶ Ata pastaj i mbartën në Sikem dhe i varrosën në varrin që Abrahami pati blerë me argjend nga bijtë e Emorit, ati i Sikemit. ¹⁷ Por, ndërsa po afrohej koha e premtimit që Perëndia i ishte betuar Abrahamit, populli u shtua dhe u shumua në Egjipt, ¹⁸ derisa doli në Egjipt një mbret tjetër që nuk e kishte njohur Jozefin. ¹⁹ Ky, duke vepruar me ligësi kundër skotës sonë, i keqtrajtoi etërit tanë deri sa t’i ekspozojnë foshnjat e tyre, që të mos mbeteshin gjallë. ²⁰ Në atë kohë lindi Moisiu, dhe ishte i bukur në sytë e Perëndisë; ai u ushqye për tre muaj në shtëpinë e të atit. ²¹ Dhe kur u ekspozua, e mori e bija e faraonit dhe e rriti si birin e vet. ²² Kështu Moisiu u arsimua me gjithë diturinë e Egjiptasve dhe ishte i pushtetshëm në fjalë e në vepra. ²³ Po kur arriti në moshën dyzet vjeçare, i erdhi në zemër të shkojë e të vizitojë vëllezërit e tij: bijtë e Izraelit. ²⁴ Kur pa se dikujt po i bëhej një padrejtësi, e mbrojti dhe ia mori hakun të shtypurit, duke vrarë Egjiptasin. ²⁵ Dhe ai mendonte se vëllezërit e tij do ta kuptonin se Perëndia do t’u jepte çlirimin me anë të tij, por ata nuk e kuptuan. ²⁶ Të nesërmen ai u duk në mes tyre, ndërsa po ziheshin dhe i këshilloi për paqe, duke thënë: “O burra, ju jeni vëllezër, pse ia bëni me të padrejtë njëri-tjetrit?”. ²⁷ Por ai që ia bënte me të padrejtë fqinjit të vete shtyu, duke thënë: “Kush të ka vënë ty të parë dhe gjykatës mbi ne? ²⁸ Don të më vrasësh mua, ashtu si vrare dje Egjiptasin?”. ²⁹ Për shkak të këtyre fjalëve Moisiu iku dhe banoi si i huaj në vendin e Madianit, ku i lindën dy bij. ³⁰ Si kaluan dyzet vjet, engjëlli i Zotit iu shfaq në shkretëtirën e malit Sinai, në flakë e zjarrit të një ferrishteje. ³¹ Kur e pa, Moisiu mbeti i habitur nga sa shihte; dhe, kur po afrohej për të vërejtur, dëgjoi zërin e Zotit, ³² që thoshte: “Unë jam Perëndia e etërve të tu, Perëndia e Abrahamit, Perëndia e Isakut dhe Perëndia e Jakobit”. Por Moisiu, që dridhej i tëri, nuk guxonte të shikonte. ³³ Atëherë Perëndia

i tha: “Hiqi sandalet nga këmbët e tua, sepse vendi ku ti po qëndron është tokë e shenjtë. ³⁴ Unë e kam parë qartë pikëllimin e popullit tim në Egjipt dhe i dëgjova psherëtimat e tyre, dhe kam zbritur për t’i çliruar; tani, pra, eja, unë do të të dërgoj në Egjipt!” ³⁵ Atë Moisiun që e kishin refuzuar, duke thënë: “Kush të vuri ty të parë dhe gjykatës?”, po atë u dërgoi Perëndia si kryetar dhe çlirues me anë të engjëllit që i ishte shfaqur në ferrishte. ³⁶ Ai i nxori jashtë, duke kryer shenja e mrekulli në vendin e Egjiptit, në Detin e Kuq dhe në shkretirë për dyzet vjet. ³⁷ Ky është ai Moisi që u tha bijve të Izraelit: “Zoti, Perëndia juaj do të nxjerrë për ju, nga mesi i vëllezërve tuaj, një profet si mua. Dëgjojeni!”. ³⁸ Ky është ai që në kuvend, në shkretëtirë, ishte me engjëllin që i fliste mbi malin Sinai dhe me etërit tanë; dhe mori fjalët e jetës për të na e përçaruar neve. ³⁹ Etërit tanë nuk deshën t’i binden atij; madje e hodhën poshtë dhe me zemrat e tyre u kthyen nga Egjipti, ⁴⁰ duke i thënë Aaronit: “Na bëj disa perëndi që të na prijnë, sepse nuk dimë ç’i ka ndodhur këtij Moisiu që na nxori nga vendi i Egjiptit”. ⁴¹ Dhe në ato ditë ata bënë një viç, i ofruan fljirim idhullit dhe u gëzuan me veprën e duarve të tyre. ⁴² Atëherë Perëndia u tërhoq dhe i la t’i shërbejnë ushtrisë së qiellit, ashtu siç është shkruar në librin e profetëve: “O shtëpi e Izraelit, a më keni kushtuar fljime dhe olokauste për dyzet vjet në shkretëtirë? ⁴³ Apo më shumë mbartët çadrën e Molokut dhe yllin e perëndisë suaj Remfan, imaxhe që i bëtë vetë për t’i adhuruar; për këtë arsye unë do t’ju shpërngul përtej Babilonisë”. ⁴⁴ Etërit tuaj në shkretëtirë kishin tabernakullin e dëshmisë, ashtu siç kishte urdhëruar ai që i pati thënë Moisiut ta bëjë sipas modelit që kishte parë. ⁴⁵ Dhe etërit tanë, pasi e morën, e mbartën me Jozueun në vendin që e kishin pushtuar johebrenjtë, të cilët Perëndia i dëboi para etërve tanë; dhe aty qëndroi deri në ditët e Davidit, ⁴⁶ i cili gjeti hir përpara Perëndisë dhe kërkoi të mund të gjente një banesë për Perëndinë e Jakobit. ⁴⁷ Por qe Salomoni ai që ia ndërtoi një shtëpi. ⁴⁸ Por Shumë i Larti nuk banon në tempuj të ndërtuar nga dora e njeriut, sikurse thotë profeti: ⁴⁹ “Qielli është froni im dhe toka stoli i këmbëve të mia; çfarë shtëpie do të më ndërtonit ju, thotë Zoti, ose cili do të qe vendi i pushimit tim? ⁵⁰ A nuk i bëri të gjitha këto gjëra dora ime?”. ⁵¹ O njerëz qafëfortë dhe me zemër e veshë të parrethprerë, ju gjithnjë e kundërshtoni Frymën e Shenjtë; ashtu siç bënë etërit tuaj, ashtu bëni edhe ju. ⁵² Cilin nga profetët nuk e përndoqën etërit tuaj? Ata vranë edhe ata që paralajmeronin ardhjen e të Drejtit, për të cilin tani ju jeni bërë tradhtarë dhe vrasës; ⁵³ ju, që e morët ligjin të shpallur nga engjëjt dhe nuk e keni respektuar!”. ⁵⁴ Kur i dëgjuan këto fjalë, ata thereshin në zemër të tyre dhe kërcëllonin dhëmbët kundër tij. ⁵⁵ Por ai, mbushur me Frymë të Shenjtë, i nguli sytë nga qielli, pa lavdinë e Perëndisë dhe Jezusin që rrinte në këmbë në të djathtën e Perëndisë, ⁵⁶ dhe tha: “Ja, unë po shoh qiejt e hapur dhe Birin e njeriut që rri në këmbë në të djathtën e Perëndisë”. ⁵⁷ Por ata, duke lëshuar britma të forta, i zunë veshët dhe të gjithë tok u sulën mbi të; ⁵⁸ dhe, si e nxorën jashtë qytetit, e vranë me gurë. Dëshmitarët i vunë rrobat e tyre te këmbët e një djaloshi, të quajtur Saul. ⁵⁹ Kështu e vranë me gurë Stefanin, që i thërriste Jezusit dhe thoshte: “O Zoti Jezus, pranoje frymën time!”. ⁶⁰ Atëherë ra në gjunjë dhe bërtiti me zë të lartë: “O Zot, mos ua ngarko atyre këtë mëkat!”. Dhe, si tha këtë, fjeti.

8

¹ Por Sauli e kishte miratuar vrasjen e tij. Në atë kohë u bë një përndjekje e madhe kundër kishës që ishte në Jeruzalem; dhe të gjithë u shpërndanë nëpër krahinat e Judesë dhe të Samarisë, me përjashtim të apostujve. ² Disa njerëz të përshpirtshëm e varrosën Stefanin dhe bënë gjëmë të madhe për të. ³ Por Sauli po shkatërronte kishën: hynte shtëpi më shtëpi, merrte me vete burra dhe gra dhe i fuste në burg. ⁴ Ata, pra, që ishin shpërndarë shkonin rreth e përçark, duke shpallur fjalën. ⁵ Dhe Filipi zbriti në qytetin e Samarisë dhe u predikoi atyre Krishtin. ⁶ Dhe turmat, me një mendje të vetme, dëgjonin me vëmendje gjërat që thoshte Filipi, duke dëgjuar dhe duke parë mrekullitë që ai bënte. ⁷ Frymëra të ndyra, pra, dilnin nga shumë të idemonizuar, duke bërë titur me zë të lartë; dhe shumë të paralizuar e të çalë shëroheshin. ⁸ Dhe në atë qytet u bë gëzim i madh. ⁹ Prej kohësh në atë qytet ishte një njeri që quhej Simon, i cili merrej me magji dhe i bënte të çuditëshin njerëzit e Samarisë, gjoja sikur ishte njeri i madh. ¹⁰ Dhe të gjithë, nga më i madhi te më i vogli, ia vinin veshin, duke thënë: “Ky është fuqia e madhe e Perëndisë”. ¹¹ Dhe e dëgjonin, sepse prej një kohe të gjatë ai i kishte mahnitur me mjeshturinë e tij prej magjistari. ¹² Por, kur i besuan Filipit, që shpalli lajmin e mirë të gjërave të mbretërisë së Perëndisë dhe emrin e Jezu Krishtit, burra dhe gra u pagëzuan. ¹³ Besoi edhe Simoni dhe, mbasi u pagëzua, rrinte vazhdimisht me Filipin; dhe, duke parë veprat e fuqishme dhe shenjat që ishin bërë, mbeti i çuditur. ¹⁴ Por kur apostujt dëgjuan në Jeruzalem se Samaria kishte pranuar fjalën e Perëndisë, i dërguan atyre Pjetrin dhe Gjonin. ¹⁵ Kur këta arritën, u lutën për ta, që të merrnin Frymën e Shenjtë, ¹⁶ sepse ende nuk kishte zbritur mbi asnjë prej tyre, por ata vetëm ishin pagëzuar në emër të Zotit Jezus. ¹⁷ Atëherë vunë duart mbi ta dhe ata morën Frymën e Shenjtë. ¹⁸ Dhe Simoni, kur pa se me vënien e duarve të apostujve jepej Fryma e Shenjtë, u ofroi atyre para, ¹⁹ duke thënë: “Ma jepni edhe mua këtë pushtet, që ai të cilit do t’i vë duart, të marrë Frymën e Shenjtë”. ²⁰ Por Pjetri i tha: “Le të humbasë paraja jote dhe ti bashkë me të, sepse ti mendove se mund ta blesh me para dhuratën e Perëndisë. ²¹ Ti nuk ke as pjesë as short në këtë gjë, sepse zemra jote nuk është e drejtë përpara Perëndisë. ²² Pendohu, pra, për këtë ligësi që ke dhe lutju Perëndisë që, po të jetë e mundur, të të falet mendimi i zemrës sate. ²³ Sepse unë të shoh se je në vrerin e hidhësisë dhe në prangat e paudhësisë”. ²⁴ Dhe Simoni, duke u përgjigjur, tha: “Lutjuni ju Zotit për mua, që të mos më ndodhë asgjë nga ato që thatë”. ²⁵ Ata, pra, pasi dhanë dëshmi dhe predikuan fjalën e Zotit, u kthyen në Jeruzalem, mbasi ungjillzuan shumë fshatra të Samaritanëve. ²⁶ Dhe një engjëll i Zotit i foli Filipit, duke i thënë: “Çohu dhe shko drejt jugut, në rrugën që nga Jeruzalemi zbret në Gaza; ajo është e shkretë”. ²⁷ Ai u ngrit dhe u nis; dhe ja, një njeri Etiopas, eunuk, një zyrtar i lartë i Kandaces, mbretëreshës së Etiopisë, përgjegjës i të gjitha thesareve të saj, i cili kishte ardhur në Jeruzalem për të adhuruar. ²⁸ Tani ai po kthehej dhe, i ulur në karrocën e vet, lexonte profetin Isaia. ²⁹ Dhe Fryma i tha Filipit: “Afrohu dhe arrije atë karrocë!”. ³⁰ Filipi iu turr afër dhe, duke dëgjuar se po lexonte profetin Isaia, i tha: “A e kupton atë që lexon?”. ³¹ Ai tha: “E si do të mundja, po s’pata një që të më udhëzojë?”. Pastaj iu lut Filipit të hipë dhe të ulet pranë tij. ³² Por pjesa e Shkrimit që ai po lexonte ishte kjo:

“Atë e çuan si delja në thertore; dhe ashtu si qengji është memec përpara qethtarit, kështu ai nuk e hapi gojën e vet. ³³ Në përlulen e tij iu mohua çfarëdolloj drejtësie; po kush do të mund ta përshkruajë brezin e tij? Sepse jeta e tij u hoq nga toka”. ³⁴ Dhe eunuku iu kthye Filipit dhe tha: “Të lutem, për kë e thotë profeti këtë? Për veten e vet apo për ndonjë tjetër?”. ³⁵ Atëherë e mori fjalën Filipi dhe, duke filluar nga ky Shkrim, i shpalli Jezusin. ³⁶ Dhe, ndërsa po vazhdonin rrugën, arritën në një vend me ujë. Dhe eunuku tha: “Ja uji! Çfarë më pengon të pagëzohem?”. ³⁷ Dhe Filipi tha: “Nëse ti beson me gjithë zemër, mund ta bësh”. Dhe ai u përgjigj duke thënë: “Unë besoj se Jezu Krishti është Biri i Perëndisë”. ³⁸ Urdhëroi atëherë të ndalet karroca, dhe të dy, Filipi dhe eunuku, zbritën në ujë dhe ai e pagëzoi. ³⁹ Kur dolën nga uji, Fryma e Zotit e rrëmbeu Filipin dhe eunuku nuk e pa më; por e vazhdoi rrugën e tij me plot gëzim. ⁴⁰ Por Filipi u gjet në Azot; dhe, duke vazhduar, ungjillëzoi të gjitha qytetet, derisa arriti në Cezare.

9

¹ Ndërkaq Sauli, duke shfryrë akoma kërcënime dhe kërdi kundër dishepujve të Zotit, shkoi te kryepriifti, ² dhe kërkoi nga ai letra për sinagogat e Damaskut, me qëllim që, po të gjente ndonjë ithtar të Udhës, burra o gra, të mund t'i sillte të lidhur në Jeruzalem. ³ Por ndodhi që, ndërsa po udhëtonte dhe po i afrohej Damaskut, befas rreth tij vetëtiu një dritë nga qielli. ⁴ Dhe, si u rrëzua përtokë, dëgjoi një zë që i thoshte: “Saul, Saul, përse më përndjek?”. ⁵ Dhe ai tha: “Kush je, Zot?”. Dhe Zoti tha: “Unë jam Jezusi, që ti e përndjek; është e rëndë për ty të godasësh me shkelm kundër gjembave”. ⁶ Atëherë ai, duke u dridhur i tëri dhe i trembur, tha: “Zot, ç'don ti të bëj unë?”. Dhe Zoti: “Çohu dhe hyr në qytet, dhe do të të thuhet ç'duhet të bësh”. ⁷ Dhe njerëzit që udhëtonin me të ndaluan të habitur, sepse dëgjonin tingullin e zërit, por nuk shikonin njeri. ⁸ Pastaj Sauli u çua nga toka, por, kur i çeli sytë, nuk shihte asnjeri; atëherë e morën për dore dhe e çuan në Damask. ⁹ Dhe mbeti tri ditë pa të parit, as hëngri as puiu. ¹⁰ Në Damask ishte një dishepull me emër Anania, të cilit Zoti i tha në vegim: “Anania!”. Dhe ai u përgjigj: “Ja ku jam, Zot!”. ¹¹ Dhe Zoti i tha: “Çohu dhe shko në rrugën e quajtur E drejtë, dhe kërkoni në shtëpinë e Judës një njeri nga Tarsi me emër Saul, i cili po lutet; ¹² ai ka parë në vegim një njeri, me emër Anania, duke hyrë dhe duke i vënë duart për t'ia kthyer dritën e syve”. ¹³ Atëherë Anania u përgjigj: “O Zot, nga shumë veta kam dëgjuar për këtë njeri se sa të këqija u ka bërë shenjtorëve të tu në Jeruzalem. ¹⁴ Dhe ai ka këtu një autorizim nga krerët e priftërinjve për të burgosur të gjithë ata që thërrasin emrin tënd”. ¹⁵ Por Zoti i tha: “Shko, sepse ai është vegla që unë kam zgjedhur për ta sjellë emrin tim përpara johebrenjve, mbretërve dhe bijve të Izraelit. ¹⁶ Sepse unë do t'i tregoj atij sa shumë i duhet të vuajë për emrin tim”. ¹⁷ Atëherë Anania shkoi dhe hyri në atë shtëpi; dhe, duke i vënë duart, tha: “Vëlla Saul, Zoti Jezu, që të është shfaqur në rrugën nëpër të cilën ti po vije, më ka dërguar që të kesh përsëri dritën e syve dhe të mbushesh me Frymën e Shenjtë”. ¹⁸ Në këtë çast i ranë nga sytë disa si lupsa, dhe ai fitoi përsëri të parit; pastaj u ngrit dhe u pagëzua. ¹⁹ Dhe, mbasi mori ushqim, ai u ripërtëri në forcë. Pastaj Sauli qëndroi disa ditë me dishepujt që ishin në Damask. ²⁰ Dhe filloi menjëherë të

predikojë Krishtin në sinagoga se ai është Biri i Perëndisë. ²¹ Dhe të gjithë ata që e dëgjonin çuditëshin dhe thoshnin: “Po a nuk është ky ai që në Jeruzalem përndiqte të gjithë ata që e thërrisnin këtë emër, dhe ka ardhur këtu me synim që t'i çojë si robër te krerët e priftërinjve?”. ²² Por Sauli bëhej gjithnjë e më i fortë dhe i hutonte Judenjtë që banonin në Damask, duke ua vërtetuar se Jezusi është Krishti. ²³ Pas shumë ditësh, Judenjtë u konsultuan bashkë që ta vrasin. ²⁴ Por komploti i tyre u mor vesh nga Sauli. Dhe ditë e natë ata i ruanin portat e qytetit që të mund ta vrisnin; ²⁵ atëherë dishepujt e morën natën dhe e zbritën poshtë nga muri, në një shportë. ²⁶ Si arriti në Jeruzalem, Sauli u përpoq të bashkohej me dishepujt, por të gjithë kishin frikë nga ai, sepse nuk mund të besonin se ai ishte dishepull. ²⁷ Atëherë Barnaba e mori dhe e çoi tek apostujt, dhe u tregoi se si ai, gjatë udhëtimit, e kishte parë Zotin që i kishte folur, dhe si kishte folur në Damask lirshëm në emër të Jezusit. ²⁸ Kështu ai qëndroi me ta në Jeruzalem, dhe shkante e vinte, dhe fliste lirshëm në emër të Zotit Jezus. ²⁹ Ai u fliste dhe diskutonte me helenistët, por ata kërkonin ta vrisnin. ³⁰ Por vëllezërit, kur e morën vesh, e çuan në Cezare dhe që andej e nisën për në Tars. ³¹ Kështu në mbarë Judenë, në Galile dhe në Samari kishat kishin paqe dhe ndërtoheshin. Dhe duke ecur në druajtjen e Zotit dhe në ngushëllimin e Frymës së Shenjtë, shumoheshin. ³² Por ndodhi që, ndërsa Pjetri po e përshkonte gjithë vendin, erdhi edhe te shenjtorët që banonin në Lida. ³³ Aty ai gjeti një njeri me emër Enea, i cili tashmë prej tetë vjetësh dergjej në shtrat, sepse ishte i paralizuar. ³⁴ Pjetri i tha: “Enea, Jezusi, Krishti, të shëron; çohu dhe ndreqe shtratin”. Dhe ai u ngrit menjëherë. ³⁵ Dhe të gjithë banorët e Lidës dhe të Saronit e panë dhe u kthyen te Zoti. ³⁶ Por në Jopë ishte një dishepull me emër Tabitha, që do të thotë Gazelë; ajo bënte shumë vepra të mira dhe jepte shumë lëmoshë. ³⁷ Por në ato ditë ndodhi që ajo u sëmur dhe vdiq. Pasi e lanë, e vunë në një dhomë në katin e sipërm. ³⁸ Dhe, duke qenë se Lida është afër Jopës, dishepujt, kur morën vesh se Pjetri ndodhej atje, i dërguan dy burra që ta lutnin të vijë tek ata pa vonesë. ³⁹ Atëherë Pjetri u ngrit dhe u nis bashkë me ta. Sapo arriti, e çuan në dhomën lart; të gjitha gratë e veja i dolën atij duke qarë dhe i treguan tunikat dhe veshjet që kishte punuar Gazela, sa ishte bashkë me to. ⁴⁰ Atëherë Pjetri, mbasi i nxori jashtë të gjithë, u ngjunjëzua dhe u lut. Pastaj iu kthye trupit dhe tha: “Tabitha, çohu!”. Dhe ajo i hapi sytë dhe, si pa Pjetrin, u ngrit ndenjtur. ⁴¹ Ai i dha dorën dhe e ndihmoi të ngrihet; dhe, si thirri shenjtorët dhe gratë e veja, ua tregoi të gjallë. ⁴² Kjo u muar vesh në mbarë Jopën, dhe shumë veta besuan në Zotin. ⁴³ Dhe Pjetri qëndroi disa ditë në Jopë, në shtëpinë e njëfarë Simoni, regjës lëkurësh.

10

¹ Por në Cezare ishte njëfarë njeriu me emër Kornel, centurion i kohortës, që quhej Italik; ² ai ishte njeri i perëndishëm dhe që e druante Perëndinë me gjithë shtëpinë e tij; i jepte shumë lëmoshë popullit dhe vazhdimisht i lutej Perëndisë. ³ Ai pa qartë në një vegim, aty nga ora e nëntë e ditës, një engjell të Perëndisë që hyri tek ai dhe i tha: “Kornel!”. ⁴ Dhe ai, duke ia ngulur sytë dhe shumë i trembur, i tha: “Ç’është, Zot?”. Atëherë engjëlli i tha: “Lutjet e tua dhe lëmoshat e tua, janë ngjitur para Perëndisë, si një kujtesë; ⁵ tani, pra, dërgo disa njerëz në Jopë dhe thirre

Simonin, që e thërrasin Pjetër. ⁶ Ai gjendet pranë njëfarë Simoni, regjës lëkurësh, që e ka shtëpinë afër detit; ai do të të thotë çfarë duhet të bësh”. ⁷ Sapo u largua engjëlli që i foli, Korneli thirri dy nga shërbëtorët e tij dhe një ushtar besnik, nga ata që ishin në shërbimin e tij personal, ⁸ u tregoi çdo gjë dhe i nisi për në Jope. ⁹ Të nesërmen, ndërsa ata po udhëtonin dhe po i afroreshin qytetit, Pjetri u ngjit në tarracë, rreth orës së gjashtë për t’u lutur. ¹⁰ E mori uria dhe donte të hante; dhe, ndërsa ata të shtëpisë po i përgatitnin ushqimin, u rrëmbye në ekstazë; ¹¹ dhe pa qiellin e hapur dhe një send që i përngjante një çarçafi të madh që po zbriste drejt tij; ishte lidhur në të katër cepat dhe kishte zbritur në tokë, ¹² dhe brenda tij ishin të gjitha llojet e katërkëmbësheve, bisha, zvarranikë të tokës dhe shpendë qielli. ¹³ Dhe një zë i tha: “Pjetër, çohu, ther dhe ha!”. ¹⁴ Por Pjetri u përgjigj: “Kursesi, o Zot, sepse unë nuk kam ngrënë kurrë asgjë të papastër ose të ndotur!”. ¹⁵ Dhe zëri i tha për të dytën herë: “Gjërat që Perëndia i ka pastruar, ti mos i bëj të papastra”. ¹⁶ Kjo ndodhi tri herë; pastaj ai send u ngrit sërish në qiell. ¹⁷ Dhe ndërsa Pjetri po mendohej me mëdyshje ç’kuptim mund të kishte vegimi që kishte parë, ja që njerëzit e dërguar nga Korneli, mbasi pyetën për shtëpinë e Simonit, u paraqitën te dera. ¹⁸ Dhe thirrën e pyetën nëse Simoni, i mbiquajtur Pjetër, ndodhej aty. ¹⁹ Ndërsa Pjetri po mendohej lidhur me vegimin, Fryma i tha: “Ja, po të kërkojnë tre burra. ²⁰ Çohu, pra, zbrit e shko me ta pa asnjë ngurrim, sepse unë jam ai që t’i kam dërguar”. ²¹ Atëherë Pjetri zbriti te njerëzit që i ishin dërguar nga Korneli dhe u tha atyre: “Ja, unë jam ai që kërkon; cila është arsyeja për të cilën jeni këtu?”. ²² Dhe ata i thanë: “Centurioni Kornel, njeri i drejtë dhe që e druan Perëndinë, për të cilin gjithë kombi i Judenjve dëshmon, është lajmëruar në mënyrë hyjnore nga një engjëll i shenjtë të të thërrasë ty në shtëpinë e tij për të dëgjuar fjalët që ke për t’i thënë”. ²³ Atëherë Pjetri i ftoi të hyjnë dhe i përbujti; pastaj, të nesërmen, shkoi me ta; dhe disa nga vëllezërit e Jopes e shoqëruan. ²⁴ Një ditë më pas hynë në Cezare. Por Korneli po i priste dhe kishte mbledhur farefisin e tij dhe miqtë e tij të ngushtë. ²⁵ Kur hyri Pjetri, Korneli i doli para, i ra ndër këmbë dhe e adhuroi. ²⁶ Por Pjetri e ngriti duke thënë: “Çohu, edhe unë jam një njeri!”. ²⁷ Dhe, duke biseduar me të, hyri dhe gjeti mbledhur shumë njerëz. ²⁸ Dhe ai u tha atyre: “Ju e dini se nuk është e ligjshme që një Jude të shoqërohet me një të huaj ose të hyjë në shtëpinë e tij; por Perëndia më dëftoi që të mos e quaj asnjë njeri të papastër a të ndotur. ²⁹ Prandaj, sapo më ftuat të vij, erdha pa kundërshtuar. Tani po ju pyes: për ç’arsye më keni dërguar ftesë?”. ³⁰ Dhe Korneli u përgjigj: “Para katër ditësh kisha agjëruar deri në këtë orë, dhe në orën e nëntë po lutesha në shtëpinë time, kur ja, një njeri me rroba të shndritshme qëndroi para meje, ³¹ dhe tha: “Kornel, lutja jote t’u plotësua dhe lëmoshat e tua u kujtuan para Perëndisë. ³² Dërgo, pra, ndonjë njeri në Jope dhe thirre Simonin, të mbiquajtur Pjetër; ai ndodhet në shtëpinë e Simonit, regjës lëkurësh, pranë detit; dhe, kur të vijë, ai do të të flasë”. ³³ Kështu dërgova menjëherë të të thërrasin, dhe ti bëre mirë që erdhe; tani ne këtu jemi të gjithë në prani të Perëndisë për të dëgjuar gjithçka që Perëndia të ka urdhëruar”. ³⁴ Atëherë Pjetri hapi gojën dhe tha: “Në të vërtetë unë po e marr vesh se Perëndia nuk tregohet i anshëm; ³⁵ por, në çfarëdo kombi, ai që ka frikë prej tij dhe që vepron drejtësisht, është i pranuar nga ai, ³⁶ sipas fjalës që ai u ka dhënë bijve të Izraelit, duke u shpallur paqen

me anë të Jezu Krishtit, që është Zoti i të gjithëve. ³⁷ Ju e dini se ç'ka ndodhur në mbarë Judenë, duke filluar nga Galilea, pas pagëzimit që predikoi Gjoni: ³⁸ se si Perëndia vajosi me Frymën e Shenjtë dhe me fuqi Jezusin prej Nazareti, i cili e përshkoi vendin duke bërë mirë dhe duke shëruar të gjithë ata që ishin të pushtuar nga djalli, sepse Perëndia ishte me të. ³⁹ Dhe ne jemi dëshmitarë për të gjitha ato që ai bëri në vendin e Judesë dhe në Jeruzalem; dhe se si ata e vranë, duke e varur në një dru. ⁴⁰ Por Perëndia e ringjalli të tretën ditë dhe e bëri që ai të dëftohet, ⁴¹ jo mbarë popullit, por dëshmitarëve të paracaktuar nga Perëndia, neve, që hëngrëm dhe pimë me të, mbasi ai u ngjall së vdekuri. ⁴² Tani ai na urdhëroi t'i predikojmë popullit dhe të dëshmojmë se ai është ai që Perëndia e ka caktuar si gjykatës të të gja-llëve dhe të të vdekurve. ⁴³ Për të bëjnë dëshmi të gjithë profetët, që kushdo që beson në të merr faljen e mëkateve me anë të emrit të tij". ⁴⁴ Ndërsa Pjetri ende po i thoshte këto fjalë, Fryma e Shenjtë zbriti mbi të gjithë ata që po e dëgjonin fjalën. ⁴⁵ Dhe të gjithë besimtarët që ishin të rrethprerë, të cilët kishin ardhur me Pjetrin, u mrekulluan që dhurata e Frymës se Shenjtë u shpërnda edhe mbi johebrenjtë, ⁴⁶ sepse i dëgjonin duke folur gjuhë të tjera dhe duke madhëruar Perëndinë. Atëherë Pjetri filloi të thotë: ⁴⁷ "A mund ta ndalojë dikush ujin, që të mos pagëzohen këta që kanë marrë Frymën e Shenjtë pikërisht si ne?". ⁴⁸ Kështu ai urdhëroi që ata të pagëzoheshin në emër të Zotit Jezus. Ata pastaj iu lutën të qëndronte disa ditë me ta.

11

¹ Ndërkaq apostujt dhe vëllezërit që ishin në Jude morën vesh se edhe johebrenjtë kishin pranuar fjalën e Perëndisë. ² Dhe, kur Pjetri u ngjiti në Jeruzalem, ata që ishin rrethprerë haheshin me të, ³ duke thënë: "Ti hyre në shtëpi të njerëzve të parrethprerë dhe hëngre me ta!". ⁴ Por Pjetri, duke nisur nga fillimi, u shpjegoi atyre me radhë ngjarjet duke thënë: ⁵ "Unë po lutesha në qytetin e Jopes, kur u rrëmbeva në ekstazë dhe pashë një vegim: një send, që i ngjante një çarçafi të madh të kapur në të katër cepat, po zbriste si të ulej poshtë prej qiellit dhe arriti deri tek unë. ⁶ Duke shikuar me vëmendje brenda, dallova dhe pashë katërkëmbështa, bisha, zvarranikë të tokës dhe shpendë të qiellit. ⁷ Dhe dëgjova një zë që më thoshte: "Pjetër, çohu, ther dhe ha!". ⁸ Por unë thashë: "Kursesi, o Zot, sepse nuk më ka hyrë kurrë në gojë asgjë e papastër ose e ndotur". ⁹ Por zëri m'u përgjigj për të dytën herë nga qielli: "Gjërat që Perëndia i ka pastruar, ti mos i bëj të papastra!". ¹⁰ Dhe kjo ndodhi tri herë; pastaj gjithçka u tërhoq përsëri në qiell. ¹¹ Në po atë moment tre njerëz, që i pata dërguar në Cezare, u paraqitën në shtëpinë ku ndodhesha unë. ¹² Dhe Fryma më tha të shkoj me ta, pa pasë kurrfarë ngurrimi. Me mua erdhën edhe këta gjashtë vëllezër, dhe kështu hymë në shtëpinë e atij njeriu. ¹³ Ai na tregoi se si kishte parë një engjell që u paraqit në shtëpinë e tij dhe i tha: "Dërgo njerëz në Jope dhe thirre Simonin, të mbiquajtur Pjetër. ¹⁴ Ai do të të thotë fjalët, me anë të të cilave do të shpëtohesh ti dhe gjithë shtëpia jote". ¹⁵ Sapo kisha filluar të flas, kur Fryma e Shenjtë zbriti mbi ta, sikurse kishte zbritur në fillim mbi ne. ¹⁶ Atëherë m'u kujtua fjala e Zotit që thoshte: "Gjoni pagëzoi me ujë, por ju do të pagëzoheni me Frymën e Shenjtë". ¹⁷ Në qoftë se Perëndia, pra, u dha atyre të njëjtën dhuratë që kemi marrë ne, që besuam në Zotin Jezu Krisht, kush isha

unë që të mund t'i kundërvihesha Perëndisë?”.¹⁸ Si i dëgjuan këto fjalë, ata u qetësuan dhe përlëvdonin Perëndinë, duke thënë: “Perëndia, pra, edhe johebrenjve u dha pendesën për t’u dhënë jetën!”.¹⁹ Ndërkaq ata që ishin shpërndarë për shkak të përndjekjes që nisi me Stefanin, arritën deri në Feniki, në Qipro dhe në Antioki, duke mos ia shpallur fjalën asnjë tjetri, përveç Judenjve.²⁰ Por disa prej tyre me origjinë nga Qipro dhe nga Kirenea, kur arritën në Antioki, filluan t’u flasin Grekëve, duke shpallur Zotin Jezus.²¹ Dhe dora e Zotit ishte me ta; dhe një numër i madh besoi dhe u kthye te Zoti.²² Lajmi i kësaj arriti në vesh të kishës që ishte në Jeruzalem; dhe ata dërguan Barnabën, që të shkonte deri në Antioki.²³ Kur ai arriti, shikoi hirin e Perëndisë, u gëzua dhe i nxiti të gjithë t’i qëndrojnë besnikë Zotit, me dëshirën e zemrës,²⁴ sepse ai ishte njeri i mirë, plot me Frymë të Shenjtë dhe besim. Dhe një numër i madh personash iu shtua Zotit.²⁵ Pastaj Barnaba u nis për në Tars për të kërkuar Saulin dhe, si e gjeti, e çoi në Antioki.²⁶ Dhe plot një vit ata u bashkuan me atë kishë dhe mësuan një numër të madh njerëzish; dhe, për të parën herë në Antioki, dishepujt u quajtën të Krishterë.²⁷ Në ato ditë disa profetë zbritën nga Jeruzalemi në Antioki.²⁸ Dhe një nga ata, me emër Agab, u ngrit dhe nëpërmjet Frymës parathoshte se do të ndodhte në mbarë botën një zi e madhe buke; dhe kjo ndodhi më vonë në kohën nën Klaud Cezarit.²⁹ Atëherë dishepujt, secili sipas mundësive të tij, vendosën t’u çojnë një ndihmë vëllezërve që banonin në Jude.³⁰ Dhe këtë ata e bënë, duke ua dërguar pleqve me anë të Barnabës dhe të Saulit.

12

¹ Dhe në atë kohë mbreti Herod filloi të përndjekë disa nga kisha.² Dhe e vrau me shpatë Jakobin, vëllain e Gjonit.³ Dhe, duke parë se kjo u pëlqente Judenjve, urdhëroi të arrestohet edhe Pjetri (ishin ditët e të Ndormëve).⁴ Mbasi e arrestoi, e futi në burg dhe ua besoi ruajtjen e tij katër skuadrave, me nga katër ushtarë secila, duke menduar ta nxjerrë para popullit mbas Pashkës.⁵ Por, ndërsa Pjetrin e ruanin në burg, nga ana e kishës bënin lutje të vazhdueshme te Perëndia për të.⁶ Dhe natën, para se ta nxirrte Herodi përpara popullit, Pjetri po flinte në mes dy ushtarëve, i lidhur me dy zinxhirë; dhe rojet para portës ruanin burgun.⁷ Dhe ja, një engjell i Zotit u duk dhe një dritë e ndriçoi qelinë; dhe ai i ra Pjetrit në ijë, e zgjoi duke thënë: “Çohu shpejt!”. Dhe zinxhirët i ranë nga duart.⁸ Pastaj engjëlli i tha: “Ngjishu dhe lidhi sandalet!”. Dhe ai bëri kështu. Pastaj i tha: “Mbështillu me mantelin dhe ndiqmë!”.⁹ Dhe Pjetri, mbasi doli, e ndiqte pa e kuptuar se ç’po i ndodhte me anë të engjëllit ishte e vërtetë; sepse ai pandehte se kishte një vegim.¹⁰ Dhe, si kaluan vëndrojnë e parë dhe të dytë, arritën te dera e hekurt që të çonte në qytet, dhe ajo u hap përpara tyre vetvetiu; dhe, mbasi dolën, përshkuan një rrugë dhe papritmas engjëlli e la atë.¹¹ Kur Pjetri erdhi në vete, tha: “Tani me të vërtetë po e di se Zoti ka dërguar engjëllin e vet dhe më liroi nga duart e Herodit duke e bërë të kotë gjithë atë që priste populli i Judenjve”.¹² Kur e kuptoi situatën, ai u nis për në shtëpinë e Marisë, nënës së Gjonit, të mbiquajtur Mark, ku shumë vëllezër ishin mbledhur dhe po luteshin.¹³ Sapo Pjetri i ra derës së hyrjes, një shërbëtorë që quhej Rode u afrua me kujdes për të dëgjuar.¹⁴ Dhe, kur njohu zërin e Pjetrit, nga gëzimi nuk e hapi derën, por rendi brenda dhe njoftoi se Pjetri ndodhej para

derës. ¹⁵ Por ata i thanë: “Ti flet përçart”. Por ajo pohonte se ashtu ishte. Dhe ata thoshnin: “Është engjëlli i tij!”. ¹⁶ Ndërkaq Pjetri vazhdonte të trokiste. Ata, kur e hapën, e panë atë dhe u mahnitën. ¹⁷ Por ai u bëri shenjë me dorë të heshtnin dhe u tregoi se si Zoti e kishte nxjerrë nga burgu. Pastaj tha: “Ua tregoni këto Jakobit dhe vëllezërve!”. Pastaj doli dhe shkoi në një vend tjetër. ¹⁸ Kur zbardhi dita, u bë një pështjellim i madh në mes të ushtarëve, sepse nuk dinin ç’kishte ndodhur me Pjetrin. ¹⁹ Dhe Herodi nisi ta kërkojë, por nuk e gjeti, dhe, mbasi i mori në pyetje rojet, urdhëroi që të vriten. Pastaj zbriti nga Judeja në Cezare dhe atje qëndroi për pak kohë. ²⁰ Por Herodi ishte i zemëruar kundër tirasve dhe sidonasve; por ata, si u morën vesh midis tyre, u paraqitën para tij dhe, mbasi ia mbushën mendjen Blastit, kamarierit të mbretit, kërkuan paqe, sepse ²¹ Ditën e caktuar Herodi, i veshur me mantelin mbretëror dhe i ulur mbi fron, u mbajti një fjalim. ²² Populli e brohoriste, duke thënë: “Zë e Perëndisë dhe jo e njeriut!”. ²³ Në atë çast një engjëll i Zotit e goditi, sepse nuk i kishte dhënë lavdi Perëndisë; dhe, i brejtur nga krimbat, vdiq. ²⁴ Ndërkaq fjala e Perëndisë rritej dhe përhapej. ²⁵ Dhe Barnaba dhe Sauli, mbasi e përfunduan misionin e tyre, u kthyen nga Jeruzalemi në Antioki duke e marrë me vete Gjonin, të mbiquajtur Mark.

13

¹ Por në kishën e Antiokisë ishin profetë dhe mësues: Barnaba, Simeoni, i quajtur Niger, Luci nga Kireneas, Manaeni, që ishte rritur bashkë me Herodin tetrark, dhe Sauli. ² Dhe, ndërsa po kryenin shërbesën e Zotit dhe po agjëronin, Fryma e Shenjtë tha: “M’i ndani veç Barnabën dhe Saulin për veprën për të cilën i kam thirrur”. ³ Atëherë, pasi agjëruan dhe u lutën, vunë duart mbi ta dhe i nisën. ⁴ Ata, pra, të dërguar nga Fryma e Shenjtë, zbritën në Seleuki dhe që andej lundruan për në Qipro. ⁵ Kur arritën në Salaminë, shpallën fjalën e Perëndisë në sinagogat e Judenjve; dhe ata kishin me vete edhe Gjonin si ndihmës. ⁶ Pastaj, mbasi e përshkuan ishullin deri në Pafos, gjetën aty një magjistar, një profet të rremë jude, me emër Bar-Jezus, ⁷ i cili ishte me prokonsullin Sergj Pal, njeri i zgjuar. Ky thirri pranë vetes Barnabën dhe Saulin dhe kërkoi të dëgjonte fjalën e Perëndisë, ⁸ por Elimas, magjistari (ky në fakt është kuptimi i emrit të tij) u kundërshtoi atyre, duke kërkuar ta largojë prokonsullin nga besimi. ⁹ Atëherë Sauli, i quajtur edhe Pal, i mbushur me Frymën e Shenjtë, i nguli sytë mbi të dhe tha: ¹⁰ “O njeri plot me çdo mashtrim dhe çdo farë ligësie, bir i djallit, armik i çdo drejtësie, a nuk do të heqësh dorë nga shtrembërimi i rrugëve të drejta të Zotit? ¹¹ Tani, pra, ja, dora e Zotit është mbi ty, dhe do të verbohesh dhe nuk do ta shohësh më diellin për një farë kohe”. Menjëherë mbi të ra mjegull dhe terr: dhe ai shkante rreth e qark duke kërkuar ndonjë që ta mbante për dore. ¹² Atëherë prokonsulli, kur pa çfarë kishte ndodhur, besoi, i mrekulluar nga doktrina e Zotit. ¹³ Dhe Pali dhe shokët e vet hipën në anije nga Pafos dhe arritën nëpër det në Pergë të Panfilisë; por Gjoni u nda prej tyre dhe u kthye në Jeruzalem. ¹⁴ Por ata, duke vazhduar rrugën nga Perga, arritën në Antioki të Pisidisë; dhe, mbasi hynë në sinagogë ditën e shtunë, u ulën. ¹⁵ Mbas leximit të ligjit dhe të profetëve, krerët e sinagogës dërguan atyre për t’u thënë: “Vëllezër, në qoftë se keni ndonjë fjalë këshilluese për popullin, ia thoni”. ¹⁶ Atëherë Pali u ngrit dhe, mbasi bëri shenjë me dorë, tha: “Izraelitë

dhe ju që druani Perëndinë, dëgjoni! ¹⁷ Perëndia e këtij populli të Izraelit i zgjodhi etërit tanë, dhe e bëri të madh popullin gjatë qëndrimit në vendin e Egjiptit; pastaj, me krahë të fuqishëm, e nxori që andej. ¹⁸ Dhe për afro dyzet vjet i duroi në shkretëtirë. ¹⁹ Pastaj shkatërroi shtatë kombe në vendin e Kanaanit dhe ua shpërndau atyre në trashëgimi vendin e tyre. ²⁰ Dhe pastaj, për afro katërqind e pesëdhjetë vjet, u dha Gjyqtarë deri te profeti Samuel. ²¹ Më pas ata kërkuan një mbret; dhe Perëndia u dha atyre Saulin, birin e Kisit, një burrë nga fisi i Beniaminit, për dyzet vjet. ²² Pastaj Perëndia e hoqi dhe u ngjalli atyre si mbret Davidin, për të cilin dha dëshmi duke thënë: “Kam gjetur Davidin, birin e Jeseut, njeri sipas zemrës sime, i cili do të zbatojë të gjitha vullnetet e mia”. ²³ Prej farës së këtij Perëndia, sipas premtimit të vet, i ka ngjallur Izraelit Shpëtimtarin Jezus. ²⁴ Para ardhjes së tij, Gjoni predikoi një pagëzim pendimi për gjithë popullin e Izraelit. ²⁵ Dhe, kur Gjoni po e përfundonte misionin e tij, tha: “Cili pandehni se jam unë? Unë nuk jam Krishti; por ja, pas meje vjen një, të cilit unë nuk jam i denjë t’i zgjidh sandalet e këmbëve”. ²⁶ Vëllezër, bij të pasardhësve të Abrahamit, dhe ata prej jush që druajnë Perëndinë, juve ju është dërguar fjala e këtij shpëtimi. ²⁷ Sepse banorët e Jeruzalemit dhe krahët e tyre, duke mos e njohur KëtëJezus, duke e dënuar, kanë përbushur fjalët e profetëve që lexohen çdo të shtunë. ²⁸ Dhe, ndonëse nuk i gjetën asnjë faj që të meritonte vdekjen, i kërkuan Pilatit që ai të vritet. ²⁹ Dhe mbasi u kryen të gjitha gjërat që janë shkruar për të, atë e zbritën nga druri dhe e vunë në varr. ³⁰ Por Perëndia e ringjalli prej të vdekurve; ³¹ dhe ai u pa për shumë ditë nga ata që ishin ngjitur me të nga Galilea në Jeruzalem, të cilët tani janë dëshmitarë të tij para popullit. ³² Dhe ne po ju shpallim lajmin e mirë të premtimit që u qe bërë etërve, ³³ duke ju thënë se Perëndia e ka përbushur për ne, bij të tyre, duke ringjallur Jezusin, ashtu si dhe është shkruar në psalmin e dytë: “Ti je Biri im, sot më linde”. ³⁴ Dhe mbasi e ka ringjallur prej të vdekurve për të mos e kthyer në kalbje, ai ka thënë kështu: “Unë do t’ju jap premtimet e sigurta të bëra Davidit”. ³⁵ Për këtë ai thotë edhe në një psalm tjetër: “Ti nuk do të lejosh që i Shenjti yt të shohë kalbje”. ³⁶ Sepse Davidi, mbasi zbatoi këshillën e Perëndisë në brezin e tij, vdiq dhe u bashkua me etërit e vet dhe pa kalbje, ³⁷ por ai, që e ka ringjallur Perëndia, nuk ka parë kalbje. ³⁸ Le ta dini, pra, o vëllezër, se nëpërmjet tij ju është shpallur falja e mëkateve, ³⁹ dhe se, me anë të tij, ai që beson është shfajësuar nga të gjitha gjërat, që nuk mund të shfajsohej me anë të ligjit të Moisiut. ⁴⁰ Kini kujdes, pra, që të mos ju ndodhë ajo që është thënë në profetët: ⁴¹ “Shikoni, o përbuzës, mrekullohuni dhe do të tregoni, sepse unë po kryej një vepër në ditët tuaja, një vepër, të cilën ju nuk do ta besoni, po t’jua tregonte dikush”. ⁴² Dhe kur Judenjtë dolën nga sinagoga, johebrenjtë u lutën që të shtunën e ardhshme t’u flisnin përsëri për këto gjëra. ⁴³ Dhe, mbasi u shpërndamë mbledhja, shumë nga Judenjtë dhe nga prozelitët e perëndishëm i ndiqnin Palin dhe Barnabën, të cilët, duke u folur atyre, i bindën të ngulmojnë në hir të Perëndisë. ⁴⁴ Të shtunën tjetër gati gjithë qyteti u mbledh për të dëgjuar fjalën e Perëndisë. ⁴⁵ Por Judenjtë, duke parë turmën, u mbushën me smirë dhe u kundërviheshin thënieve të Palit, duke kundërshtuar dhe duke blasfemuar. ⁴⁶ Atëherë Pali dhe Barnaba, duke folur lirisht, thanë: “Ishte e nevojshme që fjala e Perëndisë t’ju shpallej ju më së pari; por, ngaqë ju e hidhni poshtë dhe nuk e çmoni veten të denjë

për jetën e përrjetshme, ja, ne po u drejtohemi johebrenjve. ⁴⁷ Sepse kështu na ka urdhëruar Zoti: “Unë të vura si dritë të johebrenjve, që ti ta çosh shpëtimin deri në skajin e dheut””. ⁴⁸ Johebrenjtë, kur dëgjuan, u gëzuan dhe lëvdonin fjalën e Zotit; dhe të gjithë sa ishin të paracaktuar për jetën e pasosur besuan. ⁴⁹ Dhe fjala e Zotit përhapej në mbarë atë vend. ⁵⁰ Por Judenjtë i nxitën disa gra të perëndishme të shtresës së lartë, si dhe parinë e qytetit, dhe ngjallën një përndjekje kundër Palit dhe Barnabës dhe i dëbuan jashtë kufijve të tyre. ⁵¹ Atëherë ata, mbasi shkundën pluhurin e këmbëve të tyre kundër tyre, shkuan në Ikon. ⁵² Dhe dishepujt ishin mbushur me gëzim dhe me Frymën e Shenjtë.

14

¹ Ndodhi që edhe në Antioki ata hynë në sinagogën Ejudenjve dhe folën në mënyrë të tillë, sa një turmë e madhe Judenjsh dhe Grekësh besuan, ² Porjudenjtë që nuk besuan i nxitën dhe i acaruan shpirtrat e johebrenjve kundër vëllezërve. ³ Ata, pra, qëndruan shumë kohë atje, duke folur lirisht në Zotin, i cili jepte dëshmi fjalës së hirit të tij, duke lejuar që me anë të duarve të tyre të bëheshin shenja dhe mrekulli. ⁴ Por popullsia e qytetit u nda: disa mbanin anën e Judenjve dhe të tjerë atë të apostujve. ⁵ Por kur u bë një orvatje nga ana e johebrenjve dhe e Judenjve me krerët e tyre për t'i keqtrajtuar apostujt dhe për t'i vrarë me gurë, ⁶ ata e morën vesh dhe ikën në qytetet e Likaonisë: në Listra, në Derbë dhe në krahinën përreth, ⁷ dhe atje vazhduan të ungjillëzonin. ⁸ Dhe në Listra ishte një njeri me këmbë të paralizuara, që rrinte gjithnjë ndenjtur dhe nuk kishte ecur kurrë, sepse ishte sakat që nga barku i së ëmës. ⁹ Ky e dëgjoji duke folur Palin, i cili nguli sytë mbi të dhe pa se ai kishte besim për t'u shëruar, ¹⁰ dhe tha me zë të lartë: “Çohu në këmbë!”. Dhe ai hovi lart dhe nisi të ecë. ¹¹ Turma, kur pa ç'kishte bërë Pali, e ngriti zërin duke thënë në gjuhën likaonike: “Perënditë zbritën ndër ne, në trajtë njeriu”. ¹² Dhe e quanin Barnabën Jupiter, Palin Mërkur, sepse ai fliste më shumë. ¹³ Atëherë prifti i Jupiterit, që e kishte tempullin në hyrje të qytetit të tyre, solli dema me kurora pranë portave dhe donte të ofronte një flijim bashkë me turmën. ¹⁴ Por apostujt Barnaba dhe Pal, kur dëgjuan këtë, i grisën rrobat e tyre dhe u turrën në mes të turmës, duke thirrur e duke thënë: ¹⁵ “O burra, pse bëni këto gjëra? Edhe ne jemi njerëz me të njëjtën natyrë si ju, dhe po ju shpallim lajmin e mirë, që ju nga këto gjëra të kota të ktheheni te Perëndia e gjallë që ka bërë qiellin, dheun, detin dhe të gjitha gjërat që janë në ta. ¹⁶ Në brezat që shkuan ai la që të gjitha kombet të ndjekin rrugët e tyre; ¹⁷ por nuk e la veten e vet pa dëshmi, duke bërë mirë, duke na dhënë shira prej qiellit dhe stinë të frytshme dhe duke i mbushur zemrat tona me ushqim dhe gëzim”. ¹⁸ Duke thënë këto gjëra, mundën t'i ndalin me vështirësi turmat që të mos u bëjnë flijim. ¹⁹ Por në atë kohë erdhën disa Judenj nga Antiokia dhe nga Ikoni; ata, mbasi ia mbushën mendjen turmës, e gjuajtën me gurë Palin dhe, duke menduar se kishte vdekur, e tërhoqën zvarrë jashtë qytetit. ²⁰ Por, kur dishepujt u mblodhën rreth tij, ai u ngrit dhe hyri në qytet; dhe të nesërmen u nis me Barnabën për në Derbë. ²¹ Dhe, mbasi ungjillëzuan atë qytet dhe bënë shumë dishepuj, u kthyen në Listra, në Ikon dhe në Antioki, ²² duke fuqizuar shpirtërat e dishepujve dhe duke i këshilluar që të ngulmojnë në besim, dhe duke thënë se me shumë pikëllime duhet të hyjmë në mbretërinë e Perëndisë.

²³ Dhe mbasi caktuan për ta pleqtë në çdo kishë, u lutën dhe agjëruan, i lanë në dorën e Zotit, në të cilin kishin besuar. ²⁴ Dhe, mbasi e përshkuan Pisidinë, ardhën në Panfili. ²⁵ Dhe, mbasi e shpallën fjalën në Pergë, zbritën në Atali. ²⁶ Pastaj që andej lundruan për në Antioki, prej nga ishin rekomanduar në hir të Perëndisë për veprën që posa kishin kryer. ²⁷ Si arritën atje, mblodhën kishën dhe treguan ç'gjëra të mëdha kishte kryer Perëndia me anë të tyre dhe si u kishte hapur johebrenjve derën e besimit. ²⁸ Dhe qëndruan atje me dishepujt mjaft kohë.

15

¹ Dhe disa, që zbritën nga Judeja, mësonin vëllezërit: “Nëse nuk jeni rrethprerë sipas ritit të Moisiut, nuk mund të shpëtoheni”. ² Duke qenë se u bë një grindje jo e vogël dhe një diskutim nga ana e Palit dhe e Barnabës me ata, u dha urdhër që Pali, Barnaba dhe disa të tjerë nga ata të ngjiten në Jeruzalem tek apostujt dhe te pleqtë për këtë çështje. ³ Ata, pra, si u përcollën nga kisha, kaluan nëpër Feniki dhe Samari, duke treguar kthimin e johebrenjve dhe duke u sjellë gëzim të madh mbarë vëllezërve. ⁴ Kur arritën në Jeruzalem, u pritën nga kisha, nga apostujt dhe nga pleqtë dhe treguan për gjërat e mëdha që Perëndia kishte bërë me anën e tyre. ⁵ Por u ngritën disa nga sekti i farisenjve, që kishin besuar dhe thanë: “Duhet rrethprerë johebrenjtë dhe të urdhërohen të zbatojnë ligjin e Moisiut”. ⁶ Atëherë apostujt dhe pleqtë u mblodhën për ta shqyrtuar këtë problem. ⁷ Dhe duke qenë se lindi një diskutim i madh, Pjetri u çua në këmbë dhe u tha atyre: “Vëllezër, ju e dini se që në kohët e para Perëndia midis nesh më zgjodhi mua, që me anë të gojës sime johebrenjtë të dëgjojnë fjalën e ungjillit dhe të besojnë. ⁸ Perëndia, që i njeh zemrat, u ka dhënë atyre dëshmi, duke u dhënë Frymën e Shenjtë, sikurse edhe neve; ⁹ dhe ai nuk bëri asnjë dallim midis nesh dhe atyre, duke i pastruar zemrat e tyre me anë të besimit. ¹⁰ Tani, pra, pse e tundoni Perëndinë, duke u vënë mbi qafën e dishepujve një zgjedhë që as etërit tanë e as ne nuk mund ta mbajmë? ¹¹ Po ne besojmë se do të shpëtohemi me anë të hirit të Zotit Jezu Krishtit, dhe në të njëjtën mënyrë edhe ata”. ¹² Atëherë e gjithë turma heshti, dhe rrinte e dëgjonte Barnabën dhe Palin, që tregonin ç’shenja e mrekulli kishte bërë Perëndia me anë të tyre ndër johebrenj. ¹³ Dhe si heshtën ata, Jakobi e mori fjalën dhe tha: “Vëllezër, më dëgjoni! ¹⁴ Simoni ka treguar si i ka vizituar për herë të parë Perëndia johebrenjtë, që të zgjedhë nga ata një popull për emrin e tij. ¹⁵ Me këtë gjë pajtohen fjalët e profetëve, sikundër është shkruar: ¹⁶ “Pas këtyre gjerave, unë do të kthehem dhe do ta rindërtoj tabernakullin e Davidit që është rrëzuar, do t’i restauroj gërmadhat e tij dhe do ta ngre përsëri më këmbë, ¹⁷ që mbetja e njerëzve dhe të gjitha johebrenjtë mbi të cilat thirret emri im, të kërkojnë Zotin, thotë Zoti që i bën të gjitha këto”. ¹⁸ Prej kohësh janë të njohura te Perëndia të gjitha veprat e tij. ¹⁹ Prandaj unë gjykoj që të mos i bezdisim ata nga johebrenjtë që kthehen te Perëndia, ²⁰ por t’u shkruhet atyre që të heqin dorë nga ndotjet e idhujve, nga kurvëria, nga gjërat e mbytura dhe nga gjaku. ²¹ Sepse Moisiu që nga kohët e lashta ka njerëz të cilët në çdo qytet e predikojnë atë, duke qënë i lexuar çdo të shtunë në sinagoga”. ²² Atëherë iu duk e mirë apostujve dhe pleqve me gjithë kishën të dërgojnë në Antioki, me Palin dhe Barnabën, disa njerëz të zgjedhur nga ata:

Judën, mbiquajtur Barsaba, dhe Silën, njerëz me autoritet ndër vëllezërit, ²³ me një letër të shkruar nga dora e tyre që thoshte: “Apostujt, pleqtë dhe vëllezërit, vëllezërve nga johebrenjtë që janë në Antioki, Siri dhe Kiliki, përshëndetje. ²⁴ Duke qenë se morëm vesh se disa që erdhën prej nesh, por të cilëve ne nuk u kishim dhënë asnjë porosi, ju kanë shqetësuar me fjalë duke trazuar shpirtrat tuaj, duke thënë se ju duhet të rrethpiteni dhe të zbatoni ligjin, ²⁵ na u duk e mirë neve, të mbledhur tok me një zemër, të zgjedhim disa njerëz dhe t’i dërgojmë bashkë me të dashurit tanë Barnaba dhe Pal, ²⁶ njerëz që kanë përkushtuar jetën e tyre për emrin e Zotit tonë Jezu Krishtit. ²⁷ Kemi dërguar, pra, Judën dhe Silën; edhe ata do t’ju tregojnë me gojë të njëjtat gjëra. ²⁸ Në fakt na u duk mirë Frymës së Shenjtë dhe neve që të mos ju ngarkojmë asnjë barrë tjetër përveç këtyre gjërave të nevojshme: ²⁹ që ju të hiqni dorë nga gjërat e flijuara idhujve, nga gjaku, nga gjërat e mbytura dhe nga kurvëria; do të bëni mirë të ruheni nga këto. Qofshi mirë”. ³⁰ Ata, pra, mbasi u ndanë, zbritën në Antiokia dhe, si mblodhën kuvendin, e dorëzuan letrën. ³¹ Dhe ata, mbasi e lexuan, u gëzuan për ngushëllimin. ³² Dhe Juda e Sila, që ishin edhe ata profetë, me shumë fjalë i nxitën vëllezërit dhe i forcyan. ³³ Mbasi ndenjën atje ca kohë, u dërguan prapë me paqtim nga vëllezërit tek apostujt. ³⁴ Por Silës iu duk mirë të mbetej aty. ³⁵ Edhe Pali e Barnaba qëndruan në Antioki, duke mësuar dhe duke shpallur me shumë të tjerë fjalën e Zotit. ³⁶ Pas disa ditësh Pali i tha Barnabës: “Le të kthehemi të shohim vëllezërit tanë në çdo qytet, ku kemi shpallur fjalën e Perëndisë, për të parë si janë”. ³⁷ Dhe Barnaba donte të merrte me vete Gjonin, të quajtur Mark. ³⁸ Por Pali mendonte se nuk duhej marrë me vete atë që ishte ndarë prej tyre në Pamfili, dhe nuk kishte shkuar me ata në punë. ³⁹ Atëherë lindi një grindje saqë ata u ndanë njëri nga tjetri; pastaj Barnaba, mbasi mori Markun, lundroi për në Qipro. ⁴⁰ Por Pali zgjodhi Silën dhe u nis, pasi vëllezërit e lanë në hir të Perëndisë. ⁴¹ Dhe përshkoi Sirinë dhe Kilikinë, duke i forcuar kishat.

16

¹ Dhe ai arriti në Derbë dhe në Listra; këtu ishte një dishepull me emër Timote, biri i një gruaje judease besimtare, por me baba grek, ² për të cilin jepnin dëshmi të mirë vëllezërit e Listrës dhe të Ikonit. ³ Pali deshi që të dilte me të; kështu e mori, e rrethpreu për shkak të Judenjve që ishin në ato vende, sepse të gjithë e dinin se babai i tij ishte grek. ⁴ Dhe, duke kaluar nëpër qytete, i urdhëronin ata të zbatojnë vendimet që ishin marrë nga apostujt dhe nga pleqtë në Jeruzalem. ⁵ Kishat, pra, po forcoheshin në besim dhe rriteshin në numër përditë. ⁶ Kur ata po kalonin nëpër Frigji dhe në krahinën e Galatisë, u penguan nga Fryma e Shenjtë që të shpallin fjalën në Azi. ⁷ Si arritën në kufijtë e Misisë, ata kërkuan të shkojnë në Bitini, por Fryma nuk i lejoi. ⁸ Kështu, pasi e përshkuan Misinë, zbritën në Troas. ⁹ Gjatë natës Palit iu shfaq një vegim. I rrinte para një burrë Maqedonas, që i lutej dhe i thoshte: “Kalo në Maqedoni dhe na ndihmo”. ¹⁰ Mbasi e pa vegimin, kërkuam menjëherë të shkojmë në Maqedoni, të bindur se Zoti na kishte thirrur që t’ua shpallim atyre ungjillin. ¹¹ Prandaj, duke lundruar nga Troasi, u drejtuaam për në Samotrakë, dhe të nesërmen në Neapolis, ¹² dhe prej andej në Filipi, që është qyteti i parë i asaj ane të Maqedonisë dhe koloni

romake; dhe qëndruam disa ditë në atë qytet. ¹³ Ditën e së shtunës dolëm jashtë qytetit anës lumit, ku ishte vendi i zakonshëm për lutje; dhe, si u ulëm, u flisnim grave që ishin mbledhur atje. ¹⁴ Dhe një grua, me emër Lidia, që ishte tregtare të purpurtash, nga qyteti i Tiতিরès dhe që e adhuronte Perëndinë, po dëgjonte. Dhe Zoti ia hapi zemrën për të dëgjuar gjërat që thoshte Pali. ¹⁵ Pasi ajo u pagëzua me familjen e saj, na u lut duke thënë: “Në qoftë se më keni gjykuar se jam besnike ndaj Zotit, hyni në shtëpinë time dhe rrini”. Dhe na detyroi të pranojmë. ¹⁶ Dhe, kur po shkonim për lutje, na doli para një skllave e re që kishte një frymë falli, e cila, duke u treguar fatin njerëzve, u sillte shumë fitime zotërinjve të saj. ¹⁷ Ajo u vu të ndjekë Palin dhe ne, dhe bërtiste duke thënë: “Këta njerëz janë shërbëtorë të Perëndisë Shumë të Lartë dhe ju shpallën udhën e shpëtimit”. ¹⁸ Dhe ajo e bëri këtë shumë ditë me radhë, por Pali, i mërzitur, u kthye dhe i tha frymës: “Unë të urdhëroj në emër të Jezu Krishtit të dalësh prej saj”. Dhe fryma doli që në atë çast. ¹⁹ Por zotërinjtë e saj, kur panë se u humbi shpresa e fitimit të tyre, i kapën Palin dhe Silën dhe i tërhoqën te sheshi i tregut përpara arkondëve; ²⁰ dhe si ua paraqitën pretorët, thanë: “Këta njerëz, që janë Judenj, e turbullojnë qytetin tonë, ²¹ dhe predikojnë zakone që për ne, që jemi Romakë, nuk është e ligjshme t’i pranojmë dhe t’i zbatojmë”. ²² Atëherë turma u lëshua e gjitha bashkë kundër tyre: dhe pretorëve, ua grisën atyre rrobat dhe urdhëruan t’i rrahin me kamxhik. ²³ Dhe si i rrahën me shumë goditje, i futën në burg duke urdhëruar rojtarin e burgut t’i ruajë me kujdes. ²⁴ Ky, si mori një urdhër të tillë, i futi në pjesën më të brendshme të burgut dhe ua shtrëngoi këmbët në dru. ²⁵ Aty nga mesnata Pali dhe Sila po luteshin dhe i këndonin himne Perëndisë; dhe të burgosurit i dëgjonin. ²⁶ Befas u bë një tërmet i madh, sa që u tundën themelet e burgut; dhe në atë çast u hapën të gjitha dyert dhe të gjithëve iu zgjidhën prangat. ²⁷ Rojtari i burgut, kur u zgjua dhe pa dyert e burgut të hapura, nxori shpatën dhe donte të vriste veten, duke menduar se të burgosurit kishin ikur. ²⁸ Por Pali thirri me zë të lartë: “Mos i bëj ndonjë të keqe vetes, sepse ne të gjithë jemi këtu”. ²⁹ Atëherë ai kërkoi një dritë, u turr brenda dhe duke u dridhur i tëri u ra ndër këmbë Palit dhe Silës; ³⁰ pastaj i nxori jashtë dhe tha: “Zotërinj, ç’duhet të bëj unë që të shpëtohem?”. ³¹ Dhe ata i thanë: “Beso në Zotin Jezu Krisht dhe do të shpëtohesh ti dhe shtëpia jote”. ³² Pastaj ata i shpallën fjalën e Zotit atij dhe gjithë atyre që ishin në shtëpinë e tij. ³³ Dhe ai i mori që në atë orë të natës dhe ua lau plagët. Dhe ai dhe të gjithë të tijtë u pagëzuan menjëherë. ³⁴ Mbasi i çoi në shtëpinë e vet, ua shtroi tryezën dhe u gëzua me gjithë familjen e tij që kishte besuar në Perëndinë. ³⁵ Kur u gdhi, pretorët dërguan liktorët t’i thonë rojtarit të burgut: “Lëri të lirë ata njerëz”. ³⁶ Dhe rojtari i burgut i tregoi Palit këto fjalë: “Pretorët kanë dërguar fjalë që të liroheni; dilni, pra, dhe shkoni në paqe”. ³⁷ Por Pali u tha atyre: “Mbasi na kanë rrahur botërisht pa qenë të dënuar në gjyq, ne që jemi qytetarë romakë, na futën në burg dhe tani na nxjerrin fshehtas? Jo, kurrsesi! Le të vijnë vetë ata të na nxjerrin jashtë”. ³⁸ Liktorët ua tregon këto fjalë pretorëve; dhe ata, kur dëgjuan se ishin qytetarë romakë, u frikësuan. ³⁹ Atëherë erdhën dhe iu lutën atyre, dhe si i nxorën, iu lutën që të largohen nga qyteti. ⁴⁰ Atëherë ata, si dolën nga burgu, hynë në shtëpinë e Lidias dhe, kur panë vëllezërit, i ngushëlluan; dhe ikën.

17

¹ Dhe mbasi kishin kaluar nëpër Amfipoli dhe nëpër Apoloni, arritën në Thesaloniki, ku ishte sinagoga e Judenjve. ² Dhe Pali, sipas zakonit të vet, hyri tek ata dhe tri të shtuna me radhë u paraqiti argumente nga Shkrimet, ³ duke deklaruar dhe duke treguar atyre se Krishti duhej të vuante dhe të ringjallej prej së vdekurish dhe duke thënë: “Ky Jezusi që unë ju shpall është Krishti”. ⁴ Disa nga ata besuan dhe u bashkuan me Palin dhe Silën, si dhe një numër i madh Grekësh të përshtirshëm dhe jo pak gra të rëndësishme. ⁵ Por Judenjtë, të cilët nuk kishin besuar, patën smirë dhe morën me vete disa njerëz të këqij nga ata të rrugëve të tregut dhe, si mblodhën një turmë, e bënë rrëmujë qytetin; edhe sulmuan shtëpinë e Jasonit dhe kërkonin ata për t’i nxjerrë përpara popullit. ⁶ Por, mbasi nuk i gjetën, e hoqën zvarrë Jasonin dhe disa vëllezër përpara krerëve të qytetit, duke thirrur: “Ata që e kanë bërë rrëmujë botën, kanë ardhur edhe këtu, ⁷ dhe Jasoni këta i priti; të gjithë këta veprojnë kundër statuteve të Cezarit, duke thënë se është një mbret tjetër, Jezusi”. ⁸ Edhe nxitën popullin dhe krerët e qytetit, që i dëgjonin këto gjëra. ⁹ Por ata, mbasi morën një dorëzani nga Jasoni dhe nga të tjerët, i lejuan të shkojnë. ¹⁰ Atëherë vëllezërit menjëherë natën i nisën Palin dhe Silën për në Berea dhe ata, sapo arritën atje, hynë në sinagogën e Judenjve. ¹¹ Por këta ishin më fisnikë nga ndjenjat se ata të Thesalonikut dhe e pranuan fjalën me gatishmëri të madhe, duke i shqyrtuar çdo ditë Shkrimet për të parë nëse këto gjëra ishin ashtu. ¹² Shumë nga ata, pra, besuan bashkë me një numër jo të vogël grash fisnike greke dhe burrash. ¹³ Por, kur Judenjtë e Thesalonikit morën vesh se fjala e Perëndisë ishte shpallur nga Pali edhe në Berea, shkuan edhe atje dhe e turbulluan turmën. ¹⁴ Atëherë vëllezërit e nisën menjëherë Palin në drejtim të detit, por Sila dhe Timoteu qëndruan atje. ¹⁵ Ata që i prinin Palit e çuan deri në Athinë; pastaj, mbasi morën porosi për Silën dhe Timoteun që të arrijnë sa më parë tek ai, u kthyen prapa. ¹⁶ Ndërsa Pali po i priste në Athinë, po i ziente fryma përbrenda, kur pa qytetin plot me idhuj. ¹⁷ Ai, pra, po diskutonte në sinagogë me Judenjtë dhe me njerëz të përshtirshëm dhe çdo ditë në sheshin e tregut me ata që takonte. ¹⁸ Diskutonin me të edhe disa filozofë epikurianë dhe stoikë. Disa thoshnin: “Vallë ç’do të thotë ky llafazan”. Dhe të tjerë thoshnin: “Ai duket se është një kasnec i perëndivë të huaja”, sepse u shpall atyre Jezusin dhe ringjalljen. ¹⁹ Dhe e zunë dhe e çuan në Areopag, duke thënë: “A mund ta marrim vesh ç’është kjo doktrinë e re për të cilën ti flet? ²⁰ Sepse ti sjell disa gjëra të huaja në veshët tanë, prandaj duam të dimë ç’kuptim kanë ato. ²¹ Atëherë gjithë Athinasit dhe të huajt që banonin atje nuk e kalonin kohën më mirë sesa duke folur ose duke dëgjuar ndonjë fjalë të re. ²² Atëherë Pali, duke qëndruar në këmbë në mes të Areopagut, tha: “O burra athinas, unë shoh se në të gjitha gjërat ju jeni shumë fetarë”. ²³ Sepse, duke ecur e duke vënë re objektet e kultit tuaj, gjeta edhe një altar mbi të cilin është shkruar: “PERËNDISË SË PANJOHUR”. Atë, pra, që ju e adhuron pa e njohur, unë po jua shpall. ²⁴ Perëndia që bëri botën dhe të gjitha gjërat që janë në të, duke qenë Zot i qiellit dhe i tokës, nuk banon në tempuj të bërë nga duart e njeriut, ²⁵ dhe as shërbehet nga duart e njerëzve, sikur të kishte nevojë për ndonjë gjë, sepse ai u jep të gjithëve jetë, hukatje dhe çdo gjë; ²⁶ dhe ai ka bërë nga një gjak i vetëm të gjitha racat e njerëzve, që të banojnë në mbarë

fagen e dheut, dhe caktoi kohërat me radhë dhe caqet e banimit të tyre, ²⁷ që të kërkojnë Zotin, mbase mund ta gjejnë duke prekur; ndonëse ai nuk është larg nga secili prej nesh. ²⁸ Sepse në të ne jetojmë, lëvizim dhe jemi, sikurse kanë thënë disa nga poetët tuaj: “Sepse jemi edhe ne pasardhës të tij”. ²⁹ Duke qenë, pra, se ne jemi pasardhës të Perëndisë, nuk duhet të mendojmë që natyra e perëndishme është e ngjashme me arin ose me argjendin, ose me gurin ose me një vepër arti të latuar dhe të shpikur nga njeriu. ³⁰ Perëndia, pra, duke kaluar përmbi kohërat e padijes, i urdhëron të gjithë njerëzit dhe kudo që të pendohen. ³¹ Sepse ai ka caktuar një ditë në të cilën do të gjykojë me drejtësi botën me anë të atij njeriu të cilin ai e ka caktuar; dhe për këtë u ka dhënë të gjithëve një provë të sigurt, duke e ringjallur prej të vdekurit”. ³² Kur dëgjuan të flitej për ringjalljen e të vdekurve, disa e përqeshën dhe të tjerë thoshnin: “Do të të dëgjojmë përsëri për këtë gjë”. ³³ Kështu Pali doli nga mesi i tyre. ³⁴ Por disa u bashkuan me të dhe besuan, ndër këta edhe Dionis areopagiti, një grua që quhej Damaris dhe ca të tjerë me ta.

18

¹ Pas këtyre gjërave Pali u nis nga Athina dhe erdhi në Korint. ² Dhe si gjeti një farë Judeu, me emër Akuila, lindur në Pont, i ardhur rishtas nga Italia bashkë me gruan e tij Priskilën (sepse Klaudi kishte urdhëruar që të gjithë Judenj të largohen nga Roma), shkoi tek ata. ³ Dhe duke qenë se kishin të njëjtën mjeshtëri, shkoi të banojë me ta dhe punonte; se mjeshtëria e tyre ishte të bënin çadra. ⁴ Çdo të shtunë mësonte në sinagogë dhe bindte Judenj dhe Grekë. ⁵ Kur Sila dhe Timoteu zbritën nga Maqedonia, Pali shtyhej nga Fryma për t'u dëshmuar Judenjve se Jezusi ishte Krishti. ⁶ Por duke qenë se ata kundërshtonin dhe blasfemonin, ai i shkundi rrobat e tij dhe u tha atyre: “Gjaku juaj qoftë mbi kokën tuaj, unë jam i pastër; që tashti e tutje do të shkoj te johebrenjtë”. ⁷ Dhe, mbasi u largua prej andej, hyri në shtëpinë e një farë njeriu me emër Just, i cili i shërbente Perëndisë dhe e kishte shtëpinë ngjitur me sinagogën. ⁸ Dhe Krispi, kreu i sinagogës, besoi te Zoti me gjithë shtëpinë e tij; edhe shumë Korintas, duke dëgjuar Palin, besuan dhe u pagëzuan. ⁹ Një natë Zoti i tha Palit në vegim: “Mos druaj, por fol dhe mos pusho, ¹⁰ sepse unë jam me ty dhe askush nuk do të vërë dorë mbi ty që të të bëjë keq, sepse unë kam një popull të madh në këtë qytet”. ¹¹ Kështu ai qëndroi atje një vit e gjashtë muaj, duke mësuar ndër ta fjalën e Perëndisë. ¹² Por, kur Galioni ishte prokonsull i Akaisë, Judenj të u ngritën me një mendje kundër Palit dhe e çuan në gjykatë, ¹³ duke thënë: “Ky ua mbush mendjen njerëzve t'i shërbejnë Perëndisë, në kundërshtim me ligjin”. ¹⁴ Dhe kur Pali donte të hapte gojën, Galioni u tha Judenjve: “Po të qe puna për ndonjë padrejtësi ose keqbërje, o Judenj, do t'ju dëgjoja me durim, sipas arsyes; ¹⁵ por nëse janë çështje për fjalë, për emra dhe ligjin tuaj, shikojeni ju vetë, sepse unë nuk dua të jem gjykatës i këtyre gjërave”. ¹⁶ Dhe i përzuri ata nga gjykata. ¹⁷ Atëherë të gjithë Grekët zunë Sostenin, kreun e sinagogës, dhe e rrahën para gjykatës. Por Galioni nuk donte t'ia dinte fare për këto gjëra. ¹⁸ Dhe Pali, mbasi qëndroi atje edhe shumë ditë, u nda nga vëllezërit dhe lundroi për në Siri me Priskilën dhe Akuilën, pasi e qethi kokën në Kenkrea, sepse kishte bërë një premtime solemn. ¹⁹ Dhe, kur arriti në Efes, i la aty, po vetë hyri në sinagogë dhe filloi të diskutojë me Judenj. ²⁰ Ata iu lutën

të rrinte me ta më gjatë, por ai nuk pranoi; ²¹ por u nda prej tyre duke thënë: “Më duhet gjithsesi ta kaloj festën e ardhshme në Jeruzalem, por, në dashtë Perëndia, do të kthehem përsëri te ju”. Dhe u nis nga Efesi nëpër det. ²² Si zbarkoi në Cezari, u ngjit në Jeruzalem, dhe si u përshëndet me kishën, zbriti në Antioki. ²³ Dhe, mbasi qëndroi atje pak kohë, u nis dhe përshkoi me radhë rrethinat e Galatisë dhe të Frigjisë, duke forcuar gjithë dishepujt. ²⁴ Por një Jude, me emër Apollo, lindur në Aleksandri, njeri orator dhe njohës i Shkrimit, arriti në Efes. ²⁵ Ai ishte i mësuar në udhën e Zotit dhe, i zjarhtë në frymë, fliste dhe mësonte me zell gjërat e Zotit, por njihte vetëm pagëzimin e Gjonit. ²⁶ Ai filloi të flasë lirisht në sinagogë. Dhe, kur Akuila dhe Priskila e dëgjuan, e morën me vete dhe ia shtjelluan më thellë udhën e Perëndisë. ²⁷ Pastaj, mbasi ai donte të shkonte në Akai, vëllezërit i dhanë zemër dhe u shkruan dishepujve që ta prisnin. Mbasi arriti atje, ai i ndihmoi shumë ata që kishin besuar me anë të hirit. ²⁸ Ai në fakt, i kundërshtonte botërisht me forcë të madhe Judenjët, duke treguar me anë të Shkrimeve se Jezusi është Krishti.

19

¹ Dhe ndërsa Apollo ishte ende në Korint, Pali, mbasi shkoi në vendet më të larta, arriti në Efes dhe, si gjeti disa dishepuj, u tha atyre: ² “A e keni marrë Frymën e Shenjtë, kur besuat?”. Ata iu përgjigjën: “Ne as që kemi dëgjuar se paska Frymë të Shenjtë”. ³ Dhe ai u tha atyre: “Me se, pra, u pagëzuat?”. Ata u përgjigjën: “Me pagëzimin e Gjonit”. ⁴ Atëherë Pali tha: “Gjoni pagëzoi me pagëzimin e pendimit, duke i thënë popullit se duhet t’i besonte atij që do të vinte pas tij, domethënë Jezu Krishtit. ⁵ Dhe ata, si dëgjuan, u pagëzuan në emër të Zotit Jezus. ⁶ Dhe, kur Pali vuri duart mbi ta, Fryma e Shenjtë zbriti mbi ta dhe ata folën në gjuhë të tjera dhe profetizuan. ⁷ Dhe gjithsej ishin rreth dymbëdhjetë burra. ⁸ Pastaj ai hyri në sinagogë dhe u foli lirisht njerëzve tre muaj me radhë, duke diskutuar dhe duke i bindur për gjërat e mbretërisë së Perëndisë. ⁹ Por, duke qenë se disa ngurtësoheshin dhe nuk besonin dhe flisnin keq për Udhën përpara turmës, ai u shkëput prej tyre, i ndau dishepujt dhe vazhdoi të diskutojë çdo ditë në shkollën e njëfarë Tirani. ¹⁰ Dhe kjo vazhdoi dy vjet me radhë, kështu që të gjithë banorët e Azisë, Judenj dhe Grekë, e dëgjuan fjalën e Zotit Jezus. ¹¹ Dhe Perëndia bënte mrekulli të jashtëzakonshme me anë të duarve të Palit, ¹² aq sa mbi të sëmurët sillnin peshqirë dhe përparëse që kishin qenë mbi trupin e tij, dhe sëmundjet largoheshin prej tyre dhe frymërat e liga dilnin prej tyre. ¹³ Dhe disa yshtës shëtites Judenj u orvatën të thërrasin emrin e Zotit Jezus mbi ata që kishin frymërat e liga, duke thënë: “Ju përbetohemi për Jezusin, që Pali predikon!”. ¹⁴ Ata që bënë këtë ishin shtatë bijtë e njëfarë Skevi, kryepriift jude. ¹⁵ Por fryma e ligë u përgjigj dhe tha: “Unë e njoh Jezusin dhe e di kush është Pali, po ju cilët jeni?”. ¹⁶ Atëherë ai njeri që kishte frymën e ligë u hodh mbi ta dhe si i mundi, ushtroi një dhunë aq të madhe sa ata ikën nga ajo shtëpi, lakuriq e të plagosur. ¹⁷ Kjo u muar vesh nga të gjithë Judenj dhe Grekët që banonin në Efes, dhe të gjithë i zuri frika, dhe emri i Zotit Jezus ishte madhëruar. ¹⁸ Dhe shumë nga ata që kishin besuar vinin të rrëfeshin dhe të tregonin gjërat që kishin bërë. ¹⁹ Shumë nga ata që ishin marrë me magji i sollën librat dhe i dogjën përpara të gjithëve; dhe, mbasi e llogaritën çmimin e tyre, gjetën se ishin pesëdhjetë mijë pjesë

argjendi. ²⁰ Kështu fjala e Perëndisë shtohet dhe forcohet. ²¹ Mbas këtyre ngjarjeve, Pali kishte vendosur në mendje të shkojë në Jeruzalem, duke kaluar nëpër Maqedoni dhe nëpër Akai, dhe thoshte: “Mbasi të kem qenë atje, më duhet të shoh edhe Romën”. ²² Atëherë dërgoi në Maqedoni dy nga ata që i shërbenin, Timoteun dhe Erastin, dhe vetë ndenji edhe ca kohë në Azi. ²³ Dhe në atë kohë u bë një trazirë e madhe lidhur me Udhën, ²⁴ sepse një farë njeriu, me emër Dhimitër, argjendar, i cili bënte tempuj të Dianës në argjend, u sillte artizanëve jo pak fitim. ²⁵ Ai i mbloodhi këta bashkë me punëtorët që kishin një aktivitet të përafërt, dhe tha: “O burra, ju e dini se fitimi ynë vjen nga kjo veprimtari. ²⁶ Dhe ju shihni dhe dëgjoni se ky Pali ua ka mbushur mendjen dhe ktheu një numër të madh njerëzish jo vetëm në Efes, por gati në mbarë Azinë, duke thënë se nuk janë perëndi ata që janë bërë me duar. ²⁷ Dhe jo vetëm që është rreziku për ne që kjo mjeshtria jonë të diskreditohet, por që edhe tempulli i perëndeshës së madhe Diana të mos vlerësohet më aspak dhe që t’i hiqet madhështia asaj, që gjithë Azia, madje gjithë bota, e nderon”. ²⁸ Ata, kur i dëgjuan këto gjëra, u mbushën me inat dhe bërtisnin, duke thënë: “E madhe është Diana e Efesianëve!”. ²⁹ Dhe gjithë qyteti i mbush me rrëmujë; dhe si i morën me forcë Gain dhe Aristarkun, Maqedonas, bashkudhëtarë të Palit, rendën të gjithë, me një mendje, në teatër. ³⁰ Dhe Pali donte t’i dilte popullit, por dishepujt nuk e lejonin. ³¹ Edhe disa Aziarkë, që ishin miq të tij, i çuan për ta lutur të mos dilte në teatër. ³² Ndërkaq disa bërtisnin një gjë, të tjerë një tjetër, saqë mbledhja ishte trazuar dhe më të shumtët nuk dinin përse ishin mbledhur. ³³ Atëherë nga turma nxorën Aleksandrin, të cilin e shtynin Judenjtë. Dhe Aleksandri, mbasi bëri shenjë me dorë, donte të paraqiste një apologji para popullit. ³⁴ Por, kur e morën vesh se ishte Jude, të gjithë me një zë filluan të bërtasin për gati dy orë: “E madhe është Diana e Efesianëve!”. ³⁵ Kancelari i qytetit, mbasi e qetësoi turmën, tha: “O Efesianë, cili është vallë ai njeri që nuk e di se qyteti i Efesianëve është mbrojtësi i tempullit të perëndeshës së madhe Diana dhe i imazhit të saj që ra nga Zeusi? ³⁶ Duke qenë, pra, se këto janë të pakundërshtueshme, ju duhet të rriini urtë dhe të mos bëni asgjë të nxituar. ³⁷ Sepse i prutë këta njerëz që nuk janë as sacrileghi as blasfemues të perëndeshës suaj. ³⁸ Pra, në qoftë se Dhimitri dhe mjeshtrit që janë me të kanë diçka kundër dikujt, gjykatat janë hapur dhe prokonsuj ka; le të padisin njëri-tjetrin. ³⁹ Dhe nëse keni ndonjë kërkesë tjetër për të bërë, të zgjidhet në kuvendin sipas ligjit. ⁴⁰ Ne në fakt jemi në rrezik të akuzohemi si kryengritës për ngjarjen e sotme, sepse nuk ka asnjë arsye me të cilën të përligjet ky grumbullim”. ⁴¹ Dhe, si i tha këto, e shpërndau mbledhjen.

20

¹ Si pushoi trazira, Pali i thirri dishepujt pranë vetes, i përqafoi dhe u nis për të vajtur në Maqedoni. ² Dhe si i përshkoi ato krahina dhe u dha shumë këshilla, shkoi në Greqi. ³ Dhe mbasi kaloi atje tre muaj, duke qenë se Judenjtë kishin kurditur një komplot kundër tij kur përgatitej të lundronte për në Siri, vendosi të kthehet nga ana e Maqedonisë. ⁴ Dhe deri në Azi e përcollën Sopatri nga Berea, Aristarku dhe Sekundi nga Thesaloniki, Gai nga Derba dhe Timoteu, dhe Tikiku e Trofimi nga Azia. ⁵ Këta ishin nisur para nesh dhe na prisnin në Troas. ⁶ Kurse ne u nisëm nga Filipi, pas ditëve të të Ndormëve, dhe për pesë ditë i

arritëm në Troas, ku qëndruam shtatë ditë. ⁷ Ditën e parë të javës, kur ishin mbledhur dishepujt për të thyer bukën, Pali, i cili duhet të nisej të nesërmen, bisedonte me ta dhe e zgjati fjalën deri në mesnatë. ⁸ Dhe në sallën ku ishim mbledhur kishte shumë llamba. ⁹ Një djalosh me emër Eutik, që ishte ulur në parvazin e dritares, e zuri një gjumë i rëndë; dhe, ndërsa Pali e çoi fjalën gjatë, e zuri gjumi, ra nga kati i tretë poshtë dhe e ngritën të vdekur. ¹⁰ Por Pali, si zbriti, ra mbi të, e përqafoi dhe tha: “Mos u shqetësoni, se shpirti i tij është në të”. ¹¹ Atëherë u ngjit përsëri lart, e theu bukën dhe hëngri; dhe, pasi foli gjatë deri në të gdhirë, u nis. ¹² Ndërkaq e prunë djalin të gjallë, dhe u ngushëlluan jo pak. ¹³ Kurse ne, që kishim hipur tashmë në anije, lundruam për në Asos, ku kishim ndër mend të merrnim Palin, sepse kështu kishte caktuar, mbasi donte vetë të shkonte më këmbë. ¹⁴ Kur na arriti në Asos, e morëm dhe arritëm në Mitilinë. ¹⁵ Lundruam prej andej dhe të nesërmen arritëm përballë Hiosit; një ditë më pas arritëm në Samo dhe, pas një ndalese në Trogjili, arritëm të nesërmen në Milet. ¹⁶ Sepse Pali kishte vendosur të lundronte pa u ndalur në Efes, që të mos humbiste kohë në Azi; sepse nxitonte që të ndodhej, po të ishte e mundur; në Jeruzalem ditën e Rrëshajëve. ¹⁷ Nga Milet i dërgoi në Efes për të thirrur pleqtë e kishës. ¹⁸ Kur ata erdhën tek ai, ai u tha atyre: “Ju e dini dita e parë që hyra në Azi si kam jetuar midis jush për të gjithë këtë kohë, ¹⁹ duke i shërbyer Zotit me gjithë përlësi e me shumë lot e me prova që m’u bënë nga tinëzitë e Judenjve; ²⁰ dhe si unë nuk fsheha asnjë nga ato gjëra që ishin të dobishme për ju, por jua shpalla juve dhe jua mësova botërisht dhe nëpër shtëpi, ²¹ duke u deklaruar solemnisht Judenjve dhe Grekëve mbi pendimin të Perëndi dhe për besimin në Zotin tonë Jezu Krisht. ²² Dhe ja, tani, i shtyrë nga Fryma, po shkoj në Jeruzalem pa ditur se ç’do të më ndodhë atje, ²³ përveçse Fryma e Shenjtë dëshmon për mua në çdo qytet, duke thënë se më presin pranga dhe mundime. ²⁴ Por unë nuk dua t’ia di fare për jetën time që nuk e çmoj aq, sa ta kryej me gëzim vrapimin tim dhe shërbesën që mora nga Zoti Jezus, të dëshmoj plotësisht ungjillin e hirit të Perëndisë. ²⁵ Dhe ja, tani e di se të gjithë ju, në mes të të cilëve kam vajtur dhe ardhur duke predikuar mbretërinë e Perëndisë, nuk do të shihni më fytyrën time. ²⁶ Prandaj sot po ju deklaroj se unë jam i pastër nga gjaku i të gjithëve; ²⁷ sepse nuk u tërhoqa prapa për të mos ju treguar gjithë këshillën e Perëndisë. ²⁸ Tregoni kujdes, pra, për veten tuaj dhe për gjithë tufën, në mes të së cilës Fryma e Shenjtë ju ka vënë ju kujdestarë që të kullotni kishën e Perëndisë, të cilën ai e ka fituar me gjakun e tij. ²⁹ Në fakt unë e di se, pas largimit tim, do të hyjnë midis jush ujqër grabitqarë, që nuk do ta kursejnë tufën, ³⁰ edhe vetë midis jush do të dalin njerëz që do të flasin gjëra të çoroditura që të tërheqin pas vetes dishepujt. ³¹ Prandaj rrini zgjuar, dhe mbani mend se për tre vjet me radhë, ditë e natë, nuk pushova kurrë të paralajmëroj secilin me lot. ³² Dhe tani, o vëllezër, unë po ju lë të Perëndia dhe të fjala e hirit të tij, që është në gjendje t’ju ndërtojë dhe t’ju japë trashëgimin në mes të të gjithë të shenjtëruarve. ³³ Unë nuk kam dashur as argjend, as ar, as rrobat e ndonjërit. ³⁴ Dhe ju vetë e dini se këto duar kanë punuar për nevojat e mia dhe për ata që ishin bashkë me mua. ³⁵ Dhe në çdo gjë ju kam treguar se, duke u munduar në këtë mënyrë, duhet të ndihmohen të lëngatët dhe të kujtohen fjalët e Zotit Jezus, i cili tha: “Ka më shumë lumturi të japësh sesa të marrësh!””.

³⁶ Dhe, si kishte thënë këto gjëra, u ul mbi gjunjë dhe u lut me ata të gjithë. ³⁷ Atëherë të gjithë qanë me të madhe, e rroknin në qafë Palin dhe e puthnin, ³⁸ të hidhëruar sidomos për fjalën që kishte thënë, se nuk do ta shihnin më fytyrën e tij. Pastaj e përcollën në anije.

21

¹ Mbasi u ndamë nga ta, lundruam dhe, duke shkuar drejt, arritëm në Koos, ditën tjetër në Rodos dhe që andej në Patara. ² Edhe, si gjetëm një anije që shkonte për Feniki, hipëm dhe lundruam. ³ Pamë nga larg Qipron dhe e lamë në të majtë, vazhduam lundrimin për në Siri dhe dolëm në Tiro, sepse atje anija kishte për të shkarkuar. ⁴ Dhe, si i gjetëm dishepujt, qëndruam atje shtatë ditë; të shtyrë nga Fryma, ata i thoshin Palit të mos ngjitej në Jeruzalem. ⁵ Kur i plotësuam ato ditë, u nisëm dhe shkuam; dhe na përcollën të gjithë, me gra e me fëmijë, deri jashtë qytetit; dhe si u ulëm në gjunjë në breg, u lutëm. ⁶ Dhe, mbasi u përshëndetëm, hipëm në anije, kurse ata u kthyen në shtëpitë e veta. ⁷ Kur mbaruam lundrimin, nga Tiro erdhëm në Ptolemaidë dhe, si përshëndetëm vëllezërit, kaluam një ditë me ta. ⁸ Të nesërmen u nisëm (ne që ishim shokë me Palin), arritëm në Cezare dhe hymë në shtëpinë e Filip ungjilltarit, që ishte një nga të shtatët, dhe ndenjëm tek ai. ⁹ Por ai kishte katër bija virgjëresha, që profetizonin. ¹⁰ Dhe, pasi qëndruam ne atje shumë ditë, zbriti nga Judeja një farë profeti me emër Agabo. ¹¹ Si erdhi te ne, ai mori brezin e Palit, lidhi duart dhe këmbët e veta dhe tha: “Këtë thotë Fryma e Shenjtë: Kështu do ta lidhin Judenj në Jeruzalem burrin, të cilit i përket ky brez dhe do t’a dorëzojnë johebrenjve”. ¹² Kur i dëgjua këto gjëra, ne dhe vendësit iu lutëm që të mos ngjitej në Jeruzalem. ¹³ Por Pali u përgjigj: “Ç’po bëni ju, duke qarë e duke ma copëtuar zemrën? Sepse unë jam gati jo vetëm për të qenë i lidhur, por edhe për të vdekur në Jeruzalem për emrin e Zotit Jezus”. ¹⁴ Dhe, mbasi nuk i mbushej mendja, ne pushuam duke thënë: “U bëftë vullneti i Zotit!”. ¹⁵ Dhe pas atyre ditëve, bëmë gati gjërat tona, dhe u ngjitëm në Jeruzalem. ¹⁶ Me ne erdhën edhe disa dishepuj nga Cezareja dhe prunë me ta njëfarë Mnasoni, lindur në Qipro, një dishepull i vjetër, tek i cili do të bujtnim. ¹⁷ Kur arritëm në Jeruzalem, vëllezërit na pritën me gëzim. ¹⁸ Të nesërmen Pali u tërhoq me ne te Jakobi, dhe erdhën të gjithë pleqtë. ¹⁹ Mbasi i përshëndeti, Pali u tregoi atyre, një për një, të gjitha sa kishte bërë Zoti ndër johebrenjtë me anë të shërbesës së tij. ²⁰ Dhe ata, kur dëgjuan këtë, përlëvduan Perëndinë dhe i thanë Palit: “Vëlla, ti po sheh sa mijëra Judenj ka që kanë besuar; dhe të gjithë i përbahen me zell ligjit. ²¹ Tani ata morën vesh për ty se ti i mëson të gjithë Judenj që jetojnë midis johebrenjve të shkëputen nga Moisiu, duke thënë që të mos i rrethpresin djemtë dhe të mos ndjekin më zakonet. ²² Po atëherë, ç’duhet të bëhet? Duhet patjetër që të mblidhet populli, sepse do ta marrin vesh se ke ardhur. ²³ Bëje, pra, atë që të themi: ne kemi katër burra, që kanë bërë një premtim solemn; ²⁴ merri dhe pastrohu me ta, dhe paguaj për ta që të rruajnë kokën; kështu të gjithë do ta mësojnë se s’janë gjë ato që kanë dëgjuar për ty, por se edhe ti ecën duke respektuar ligjin. ²⁵ Dhe sa për johebrenjtë që kanë besuar, ne u kemi shkruar atyre, mbasi vendosëm që ata nuk kanë ç’të respektojnë lidhur me këtë, por se të ruhen nga gjërat që u flijohen idhujve, nga gjaku, nga gjërat e mbytura dhe nga kurvëria”. ²⁶ Atëherë Pali i mori me vete ata

burra dhe, të nesërmen, pasi u pastrua bashkë me ta, hyri në tempull dhe deklaroi plotësimin e ditëve të pastrimit, dhe kur do të paraqitej oferta për secilin nga ata. ²⁷ Por, kur po mbusheshin shtatë ditët, Judenjtë e Azisë, duke e parë në tempull, e nxitën turmën dhe vunë duart mbi të, ²⁸ duke bërë titur: “O burra të Izraelit, na ndihmoni! Ky është ai njeri që u mëson të gjithëve dhe kudo kundër popullit, kundër ligjit dhe kundër këtij vendi; përveç kësaj ai i ka sjellë Grekët në tempull dhe e ka ndotur këtë vend të shenjtë”. ²⁹ Sepse ata kishin parë më përpara Trofimin nga Efesi bashkë me Palin në qytet, dhe mendonin se ai e kishte sjellë në tempull. ³⁰ Dhe gjithë qyteti ziente, dhe u mblodhën njerëzit; dhe, si e kapën Palin, e nxorrën jashtë tempullit dhe dyert u mbyllën menjëherë. ³¹ Dhe, ndërsa kërkonin ta vrisnin, tribunit të kohortës i shkoi lajmi se gjithë Jeruzalemi ishte turbulluar. ³² Ai mori menjëherë ushtarë dhe centurionë dhe u sul kundër tyre. Dhe këta, kur panë tribunit dhe ushtarët, pushuan së rrahuri Palin. ³³ Atëherë tribuni u afrua, e zuri dhe urdhëroi që ta lidhnin me dy zinxhirë, pastaj pyeti cili ishte dhe ç’kishte bërë. ³⁴ Në turmë disa bërtisnin një gjë, të tjerë një tjetër; dhe, mbasi nuk mori vesh dot të vërtetën për trazirën, urdhëroi që ta sillnin në fortesë. ³⁵ Dhe kur arriti te shkallaret, ndodhi që, për shkak të dhunës së turmës, duhej të bartej nga ushtarët, ³⁶ sepse masa e popullit vinte pas duke bërë titur: “Vdekje!”. ³⁷ Kur Pali do të hynte në fortesë, i tha tribunit: “A më lejohet të them diçka?”. Ai u përgjigj: “A di greqisht? ³⁸ Mos je vallë ai Egjiptasi që disa ditë më parë ngriti krye dhe nxori në shkretëtirë katër mijë gjakësorë?”. ³⁹ Dhe Pali tha: “Unë jam një Jude nga Tarsi, qytetar i një qyteti të Kilikisë që s’është i padëgjuar; dhe të lutem më lejo t’i flas popullit”. ⁴⁰ Dhe, mbasi e lejoi, Pali, duke qëndruar në këmbë mbi shkallarët, i bëri shenjë me dorë popullit. Dhe, si u bë heshtje e madhe, i foli në gjuhën hebraike, duke thënë:

22

¹ “Vëllezër dhe etër, dëgjoni çfarë ju them tani për mbrojtjen time”. ² Kur dëgjuan se u fliste atyre në gjuhën hebraike, heshtën edhe më shumë. Pastaj ai tha: ³ “Në të vërtetë unë jam një Jude, lindur në Tars të Kilikisë dhe rritur në këtë qytet te këmbët e Gamalielit, edukuar me përpikërinë e ligjit të etërve tanë, plot me zell për Perëndinë, sikurse jeni ju të gjithë sot; ⁴ unë kam përndjekur këtë Udhë deri në vdekje, duke lidhur dhe duke futur në burg burra dhe gra, ⁵ sikurse jep dëshmi për mua kryepriifti dhe gjithë sinedri i pleqve, prej të cilëve mora edhe letra për vëllezërit dhe shkova në Damask për të sjellë të lidhur në Jeruzalem ata që ishin atje, që të ndëshkoheshin. ⁶ Dhe më ndodhi që, kur isha duke udhëtuar dhe po i afrohesha Damaskut, aty nga mesi i ditës, papritmas një dritë e madhe nga qielli vetëtiu rreth meje. ⁷ Dhe unë rashë përdhe dhe dëgjova një zë që po më thoshte: “Saul, Saul, përse më përndjek?”. ⁸ Dhe unë u përgjigja: “Kush je ti, o Zot?” Edhe ai më tha: “Unë jam Jezus Nazareasi, të cilin ti e përndjek”. ⁹ Edhe ata që ishin me mua e panë dritën dhe u trembën, por nuk dëgjuan zërin e atij që më fliste. ¹⁰ Unë thashë: “O Zot, ç’duhet të bëj?”. Zoti më tha: “Çohu dhe shko në Damask! Atje do të të thuhet çfarë të është urdhëruar të bësh”. ¹¹ Dhe, mbasi unë nuk shihja asgjë për shkak të shkëlqimit të asaj drite, më morën për dorë ata që ishin me mua; dhe hyra në Damask. ¹² Dhe njëfarë Anania, njeri i perëndishëm sipas ligjit,

për të cilin jepnin dëshmi të gjithë Judenjtë që banonin aty, ¹³ erdhi tek unë, dhe duke qëndruar pranë meje, tha: “O vëlla Saul, shiko përsëri!”. Dhe në atë çast unë fitova përsëri dritën e syve dhe e shikova. ¹⁴ Pastaj vazhdoi: “Perëndia i etërve tanë të ka paracaktuar të njohësh vullnetin e tij, ta shohësh të Drejtin dhe të dëgjosh një zë nga goja e tij. ¹⁵ Sepse ti duhet të dëshmosh për të tek të gjithë njerëzit për ato që ke parë dhe ke dëgjuar. ¹⁶ Dhe tani ç’pret? Çohu dhe ji i pagëzuar dhe i larë nga mëkatet e tua, duke thirrur emrin e Zotit”. ¹⁷ Dhe ndodhi që, kur u ktheva në Jeruzalem dhe isha duke u lutur në tempull, u rrëmbeva në ekstazë, ¹⁸ dhe pashë Zotin që më thoshte: “Nxito dhe dil shpejt nga Jeruzalemi, sepse ata nuk do ta pranojnë dëshminë tënde për mua”. ¹⁹ Atëherë unë thashë: “O Zot, ata e dinë vetë se unë burgosja dhe rrihja nga një sinagogë te tjetra ata që besonin në ty; ²⁰ kur u derdh gjaku i Stefanit, dëshmorit tënd, edhe unë isha i pranishëm, e miratoja vdekjen e tij dhe ruaja rrobat e atyre që e vrisnin. ²¹ Por ai më tha: “Shko, sepse unë do të të dërgoj larg midis johebrenjve”. ²² Ata e dëgjuan deri në këtë pikë; pastaj ngritën zërin duke thënë: “Hiqe nga bota një njeri të tillë, sepse nuk është i denjë të rrojë!”. ²³ Duke qenë se ata bërtisnin, duke i flakur rrobat e duke ngritur pluhurin në erë, ²⁴ kryemijësi urdhëroi ta çonin Palin në fortesë, duke urdhëruar që ta marrin në pyetje duke e rrahur me kamxhik, që të merrej vesh për çfarë arsye ata bërtisnin kështu kundër tij. ²⁵ Por, kur e shtrinë, të lidhur me rripa, Pali i tha centurionit që ishte aty: “A është e ligjshme për ju të rrihni me kamxhik një qytetar romak, ende të pagjykuar?”. ²⁶ Kur e dëgjoji, centurioni shkoi e i tregoi kryemijësit duke thënë: “Çfarë do të bësh? Ky njeri është një qytetar romak!”. ²⁷ Atëherë kryemijësi shkoi te Pali dhe e pyeti: “Më thuaj, a je një qytetar romak?”. Ai tha: “Po, jam!”. ²⁸ Kryemijësi u përgjigj: “Unë e kam fituar këtë qytetëri me një shumë të madhe”. Pali tha: “Kurse unë e kam qysh prej lindjes!”. ²⁹ Menjëherë ata që duhet ta merrnin në pyetje u larguan prej tij; dhe vetë kryemijësi, kur mori vesh se ai ishte qytetar romak, pati frikë që e kishte lidhur. ³⁰ Të nesërmen, duke dashur të marrë vesh me saktësi përse ishte akuzuar nga Judenjtë, e zgjidhi nga prangat dhe urdhëroi krerët e priftërinjve dhe gjithë sinedrin të vinin. Pastaj, si e sollën poshtë Palin, e nxori përpara tyre.

23

¹ Pali, duke shikuar nga sinedri, tha: “Vëllezër, deri në këtë unë jam sjellë përpara Perëndisë me ndërgjegje krejt të mirë”. ² Kryepriifti Anania u dha urdhër atëherë atyre që ishin pranë tij ta godisnin në gojë. ³ Atëherë Pali i tha: “Perëndia do të të godasë ty, o mur i zbardhur. Ti je ulur të më gjykosësh sipas ligjit dhe, duke e nëpërkëmbur atë, jep urdhër të më godasin”. ⁴ Dhe ata që ishin të pranishëm thanë: “E fyen ti kryepriiftin e Perëndisë?”. ⁵ Pali u përgjigj: “Nuk e dija, o vëllezër, se është kryepriift, sepse është shkruar: “Ti nuk do të flasësh keq për princin e popullit tënd”. ⁶ Pali, pra, duke ditur se një pjesë ishte nga saducenjtë dhe tjetra nga farisenjtë, i thirri sinedrit: “Vëllezër, unë jam farise, bir farisenjsh; për shkak të shpresës dhe të ringjalljes të së vdekurve unë po gjykohe”. ⁷ Sapo tha këtë, lindi një grindje ndërmjet farisenjve dhe saducenjve, dhe kuvendi u përçasa; ⁸ sepse saducenjtë thonë se nuk ka ringjallje, as engjëjll, as frymë, ndërsa farisenjtë pohojnë edhe një të tjetër dhe tjetër. ⁹ Atëherë u

bë një zhurmë e madhe. Skribët e palës së farisenjve u çuan në këmbë dhe protestonin duke thënë: “Ne nuk gjejmë asgjë të keqe te ky njeri; dhe nëse i ka folur një frymë ose një engjëll të mos luftojmë kundër Perëndisë”.¹⁰ Dhe duke qenë se grindja po shtohet, tribuni, nga druajtja se mos Pali bëhej copa-copa prej tyre, u dha urdhër ushtarëve të zbresin dhe ta heqin nga mesi i tyre, dhe ta çojnë përsëri në fortesë.¹¹ Një natë më pas, Zoti iu shfaq atij dhe tha: “Pal, kurajo, sepse sikurse ke dhënë dëshmi për mua në Jeruzalem, ashtu duhet të dëshmosh edhe në Romë”.¹² Kur zbardhi dita, disa Judenj kurdisën një komplot duke u lidhur me betim që të mos hanë dhe të mos pinë derisa të kenë vrarë Palin.¹³ Ata që kishin bërë këtë komplot ishin më tepër se dyzet.¹⁴ Ata u paraqitën para krerëve të priftërinjve dhe para pleqve dhe thanë: “Ne jemi lidhur me betim të mos vëmë gjë në gojë, derisa të vrasim Palin.¹⁵ Ju, pra, me sinedrin, i bëni një kërkesë tribunit që t’jua sjellë nesër, gjoja se doni ta hetoni më thellë çështjen e tij; dhe ne, para se të afrohet, do të jemi gati ta vrasim”.¹⁶ Por djali i motrës së Palit, si e mori vesh kurthin, rendi në fortesë dhe, mbasi hyri, i tregoi Palit.¹⁷ Atëherë Pali thirri një nga centurionët pranë vetes dhe i tha: “Çoje këtë djalë tek kryemijëshi, sepse ka diçka për t’i thënë”.¹⁸ Atëherë ai e mori dhe e çoi tek kryemijëshi dhe tha: “Pali, i burgosuri, më thirri dhe m’u lut të të sjell këtë djalë, sepse ka diçka për të të thënë”.¹⁹ Atëherë kryemijësi e kapi për dore, e mori mënjanë dhe e pyeti: “Çfarë ke për të më thënë?”.²⁰ Ai tha: “Judenjtë janë marrë vesh që të të kërkojnë që nesër ta nxjerrësh Palin poshtë, në sinedër, se gjoja dashkan ta hetojnë më thellë çështjen e tij.²¹ Prandaj ti mos ua vër veshin, sepse më shumë se dyzet burra nga ata kanë ngritur kurth kundër tij, sepse janë zotuar duke u lidhur me betim, të mos hanë e të mos pinë, derisa ta kenë vrarë; dhe tani janë gati dhe presin që ti t’ua lejosh atyre”.²² Tribuni, pra, e la të shkojë djalin, duke e urdhëruar që të mos i tregojë kurrkujt se e kishte vënë në dijeni për këto gjëra.²³ Pastaj thirri dy centurionë dhe u tha: “Bëni gati që nga ora tre e natës dyqind ushtarë, shtatëdhjetë kalorës dhe dyqind shtizëmbajtës, për të shkuar deri në Cezare”.²⁴ Dhe u tha të bëjnë gati kuajt që ta hipte Pali dhe ta çonin shëndoshë e mirë te qeveritari Feliks.²⁵ Ai shkroi një letër me këtë përmbajtje:²⁶ “Klaud Lisia, qeveritarit shumë të shkëlqyeshëm Feliks, shëndet.²⁷ Ky njeri ishte kapur nga Judenjtë që ishin gati ta vrisnin, kur ia mbërrita unë me ushtarët dhe e lirova, sepse mora vesh se ishte qytetar romak.²⁸ Dhe, duke dashur të di fajin për të cilin e akuzonin, e nxora para sinedrit të tyre.²⁹ Përfundova se e kishin akuzuar për çështje që lidheshin me ligjin e tyre dhe që ai nuk kishte asnjë faj që të meritonte vdekjen e as burgimin.³⁰ Dhe, kur më njoftuan për kurthin që Judenjtë i ngritën këtij njeriu, ta nisa menjëherë, duke u dhënë urdhër paditësve të parashtrajnë para teje ankimet që kanë kundër tij. Qofsh me shëndet!”.³¹ Ushtarët, pra, sipas urdhrit të dhënë, morën në dorëzim Palin dhe e çuan natën në Antipatridë.³² Të nesërmen, pasi ua lanë si detyrë kalorësve të shkojnë me të, u kthyen në fortesë.³³ Ata, pasi arritën në Cezare dhe ia dorëzuan letrën qeveritarit, i paraqitën edhe Palin.³⁴ Mbasi e lexoi letrën, qeveritari e pyeti Palin nga ç’krahinë ishte; dhe, kur mori vesh se ishte nga Kilikia,³⁵ i tha: “Unë do të të dëgjoj kur të mbrijnë edhe paditësit e tu”. Dhe urdhëroi që ta ruanin në pretoriumin e Herodit.

24

¹ Por pas pesë ditësh erdhi kryeprifti Anania bashkë me pleqtë dhe me një gojtar, një farë Tertuli; ata dolën përpara qeveritarit për të akuzuar Palin. ² Kur u thirr Pali, Tertuli filloi ta akuzojë duke thënë: ³ “Fort i shkëlqyeri Feliksi, ne e pranojmë në gjithçka e për gjithçka dhe me mirënjohje të thellë se pagja të cilën gëzojmë dhe reformat dobiprurëse që janë zbatuar për këtë komb janë vepër e masave të tua largpamëse. ⁴ Por, për të mos të shqetësuar më gjatë, të lutem me mirësinë tënde, të na dëgjosh shkurtimisht. ⁵ Ne kemi gjetur se ky njeri është një murtajë dhe shkakton trazira midis gjithë Judenjve që janë në botë dhe është kryetari i sektit të Nazarenasve. ⁶ Ai, madje, u përpoq të përdhosë tempullin; dhe ne e zëmë dhe deshëm ta gjykonim sipas ligjit tonë. ⁷ Por erdhi tribuni Lisia dhe e mori me forcë nga duart tona, ⁸ duke i urdhëruar paditësit e tij të vijnë tek ti; duke e hetuar atë, do të mundësh ti vetë të marrësh vesh prej tij të vërtetën e të gjitha gjërave, për të cilat ne e akuzojmë”. ⁹ Edhe Judenjtë u bashkuan, duke pohuar se kështu qëndronin gjërat. ¹⁰ Atëherë Pali, mbasi qeveritari i bëri shenjë të flasë, u përgjigj: “Duke ditur se prej shumë vjetësh ti je gjykatësi i këtij kombi, flas edhe më me guxim në mbrojtje të vetes. ¹¹ Jo më shumë se dymbëdhjetë ditë më parë, siç mund ta verifikosh, unë u ngjita në Jeruzalem për të adhuruar. ¹² Dhe këta nuk më gjetën në tempull duke u grindur me ndonjë, ose duke nxitur turmën as në sinagogat as edhe nëpër qytet; ¹³ dhe as mund të provojnë gjërat për të cilat tani më akuzojnë. ¹⁴ Por unë po të rrëfej këtë: sipas Udhës që ata e quajnë sekt, unë i shërbej kështu Perëndisë së etërve, duke u besuar të gjitha gjërave që janë shkruar në ligjin dhe në profetët, ¹⁵ duke pasur shpresë në Perëndinë, të cilën edhe këta e kanë, se do të ketë një ringjallje të të vdekurve, qoftë të të drejtëve, qoftë të të padrejtëve. ¹⁶ Prandaj unë përpiqem të kem vazhdimisht një ndërgjegje të paqortueshme përpara Perëndisë dhe përpara njerëzve. ¹⁷ Tani, pas shumë vjetësh, unë erdha të sjell lëmosha dhe oferta kombit tim. ¹⁸ Por, tek po bëja këtë, ata më gjetën të pastruar në tempull, pa asnjë tubim ose trazirë. ¹⁹ Por ishin disa Judenj të Azisë, që duhej të dilnin para teje për të më akuzuar, se kishin diçka kundër meje. ²⁰ Ose vetë këta le të thonë nëse kanë gjetur ndonjë padrejtësi tek unë, kur rrija përpara sinedrit, ²¹ veç mos qoftë vetëm për atë fjalë që unë thirra duke qëndruar në këmbë para tyre: “Për shkak të ringjalljes së të vdekurve sot unë gjykohej prej jush!””. ²² Kur i dëgjoi këto gjëra, Feliksi, që ishte i mirinformuar për Udhën, e shtyu gjyqin, duke thënë: “Kur të vijë tribuni Lisia, do të marr në shqyrtim çështjen tuaj”. ²³ Dhe i dha urdhër centurionit që Palin ta ruanin, por të kishte njëfarë lirie, pa penguar asnjë nga të vetët t’i kryejnin shërbime ose të vijnin ta takojnin. ²⁴ Pas disa ditësh Feliksi, që kishte ardhur me gruan e vet Druzila, që ishte jude, dërgoi ta thërrasin Palin dhe e dëgjoi lidhur me besimin në Jezu Krishtin. ²⁵ Dhe, duke qenë se Pali fliste për drejtësi, për vetëkontroll dhe për gjyqin e ardhshëm, Feliksi, shumë i trembur, u përgjigj: “Për tani shko, dhe kur të kem rast, do të dërgoj të të thërrasin”. ²⁶ Njëkohësisht ai shpresonte se Pali do t’i jepte para që ta lironte; dhe prandaj e thërriste shpesh dhe bisedonte me të. ²⁷ Por pas dy vjetësh, Feliksiti ia zuri vendin Porc Festi; dhe Feliksi, duke dashur t’ua bëjë qejfin Judenjve, e la Palin në burg.

25

¹ Kur Festi arriti në krahinë, mbas tri ditësh u ngjit nga Cezarea në Jeruzalem. ² Kryepriifti dhe krerët e Judenjve i paraqitën akuzat kundër Palit dhe i luteshin, ³ duke kërkuar t'u bënte favorin që Palin ta binin në Jeruzalem; kështu ata do ta vrisnin në një pritë rrugës. ⁴ Por Festi u përgjigj që Pali ruhej në Cezare dhe që ai vetë do të shkonte aty shpejt. ⁵ “Prandaj njerëzit me influencë midis jush”, tha ai, “le të zbresin me mua; dhe, në qoftë se ka ndonjë faj te ky njeri, le ta akuzojnë”. ⁶ Si qëndroi midis tyre jo më shumë se tetë a dhjetë ditë, Festi zbriti në Cezare; të nesërmen zuri vend në gjykatë dhe urdhëroi që të sillnin Palin. ⁷ Kur erdhi ai, Judenjtë që kishin zbritur nga Jeruzalemi e rrethuan, dhe drejtuan kundër Palit shumë akuza të rënda, të cilat nuk mund t'i vërtetonin. ⁸ Në mbrojtje të vet Pali thoshte: “Unë nuk kam mëkatuar as kundër ligjit të Judenjve, as kundër tempullit, as kundër Cezarit”. ⁹ Por Festi, duke dashur t'u bëjë qejfin Judenjve, iu përgjigj Palit e tha: “A dëshiron të ngjitesh në Jeruzalem për t'u gjykuar para meje për këto gjëra?”. ¹⁰ Atëherë Pali tha: “Unë jam para gjykatës së Cezarit, ku duhet të gjykohej; unë nuk u kam bërë asnjë të padrejtë Judenjve, sikurse ti e di fare mirë. ¹¹ Në qoftë se kam vepruar keq ose kam kryer diçka që meriton vdekjen, nuk refuzoj që të vdes; por nëse s'ka asgjë të vërtetë në gjërat për të cilat këta më akuzojnë, askush nuk mund të më dorëzojë në duart e tyre. Unë i apelohej Cezarit”. ¹² Atëherë Festi, pasi e bisedoi me këshillin, u përgjigj: “Ti i je apeluar Cezarit; te Cezari do të shkosh”. ¹³ Pas disa ditësh mbreti Agripa dhe Berenike erdhën në Cezare për të përshëndetur Festin. ¹⁴ Dhe, mbasi ata ndenjen disa ditë, Festi ia parashtroi çështjen e Palit mbretit, duke thënë: “Feliksi ka lënë të burgosur njëfarë njeriu, ¹⁵ kundër të cilit, kur isha në Jeruzalem, krerët e priftërinjve dhe pleqtë e Judenjve, kishin paraqitur akuza, duke kërkuar dënimin e tij. ¹⁶ Unë u dhashë përgjigje se nuk është zakoni i Romakëve të dorëzojnë dikë për vdekje para se i akuzuari të ballafaqohet me paditësit e tij, dhe t'i jetë dhënë mundësia që të mbrohet nga akuza. ¹⁷ Prandaj, kur ata u mblodhën këtu, pa e shtyrë punën, u ula të nesërmen në gjykatë dhe urdhërova të ma sjellin këtë njeri. ¹⁸ Kur u ngritën paditësit e tij, nuk paraqitën kundër tij asnjë akuzë për gjërat që unë dyshoja. ¹⁹ Por kishin vetëm disa pika mospajtimi për fenë e tyre dhe për njëfarë Jezusi, që ka vdekur, dhe për të cilin Pali thoshte se është i gjallë. ²⁰ Dhe duke qenë se unë mbeta ndërdyshas përpara një konflikti i të këtij lloji, e pyeta nëse ai donte të shkonte në Jeruzalem dhe të gjykohej atje lidhur me këto gjëra. ²¹ Por, mbasi Pali u apelua tek Augusti për të marrë gjykimin e tij, dhashë urdhër që ta ruanin derisa të mundem ta dërgoj te Cezari”. ²² Agripa i tha Festit: “Do të doja edhe unë ta dëgjoja këtë njeri”. Dhe ai u përgjigj: “Do ta dëgjosh nesër”. ²³ Kështu të nesërmen Agripa dhe Berenike erdhën me shumë madhështi dhe, mbasi hynë në auditor me tribunët dhe me parinë e qytetit, me urdhër të Festit, e sollën Palin aty. ²⁴ Atëherë Festi tha: “O mbret Agripa, dhe ju të gjithë që jeni të pranishëm këtu me ne, ju po shihni atë kundër të cilit gjithë turma e Judenjve m'u drejtua mua në Jeruzalem dhe këtu, duke thirrur se nuk është më i denjë të jetojë. ²⁵ Por unë, duke parë se s'ka bërë asnjë gjë që të meritojë vdekjen, dhe duke qenë se ai vetë i është apeluar Augustit, vendosa ta dërgoj. ²⁶ Dhe duke qenë se s'kam asgjë konkrete që t'i shkruaj perandorit për të, e solla këtu

para jush, dhe kryesisht para teje, o mbret Agripa, që pas kësaj seance të kem diçka për të shkruar. ²⁷ Sepse më duket e paarsyeshme të dërgosh një të burgosur pa treguar akuzat kundër tij”.

26

¹ Atëherë Agripa i tha Palit: “Ke leje të flasësh për të mbrojtur veten!”. Dhe Pali, si e shtriu dorën, nisi të bëjë mbrojtjen e tij: ² “O mbret Agripa, e quaj veten të lumtur që kam mundësi sot të shfaqësohem para teje nga të gjitha ato që më kanë akuzuar Judenjtë, ³ veçanërisht sepse ti i njeh të gjitha zakonet dhe çështjet që janë midis Judenjve; prandaj të lutem të më dëgjosh me durim. ⁴ Se cila ka qenë mënyra ime e të jetuarit që nga rinia, të cilën e kalova tërësisht në Jeruzalem në mes të popullit tim, të gjithë Judenjtë e dinë. ⁵ Ata më njohin qysh atëherë dhe mund të dëshmojnë, po deshën, se kam jetuar si farise, sipas sektit më të drejtë të fesë sonë. ⁶ Dhe tani ndodhem para gjyqit për shpresën e premtimit që u ka bërë Perëndia etërve tanë, ⁷ premtim të cilin dymbëdhjetë fiset tona, që i shërbejnë me zell ditë e natë Perëndisë, shpresojnë ta fitojnë; për këtë shpresë, o mbret Agripa, unë jam akuzuar nga Judenjtë. ⁸ Përse vallë mendoni se është e pabesueshme që Perëndia t’i ringjallë të vdekurit? ⁹ Unë vetë mendova se ishte detyra ime të bëj shumë gjëra kundër emrit të Jezusit Nazarenas. ¹⁰ Dhe këtë kam bërë në Jeruzalem; mbasi kam marrë pushtet nga krerët e priftërinjve, futa në burg shumë shenjtorë dhe, kur i vrisnin, jepja miratimin tim. ¹¹ Dhe shpesh, duke shkuar nga një sinagogë te tjetra, i kam detyruar të blasfemojnë dhe, me zemërim të madh kundër tyre, i kam përndjekur deri në qytetet e huaja. ¹² Në kohën kur unë po merresha me këtë punë dhe po shkoja në Damask me autorizim dhe me fuqi të plota nga krerët e priftërinjve, ¹³ në mesditë, o mbret, në rrugë unë pashë një dritë nga qielli që shkëlqente më shumë se dielli, e cila vetëtiu rreth meje dhe rreth atyre që udhëtonin me mua. ¹⁴ Mbasi të gjithë ne ramë përtokë, dëgjova një zë që po më fliste dhe më tha në gjuhën hebraike: “Saul, Saul, pse më përndjek? Është e rëndë për ty të godasësh me shkelm kundër gjembave”. ¹⁵ Unë thashë: “Kush je ti, Zot?”. Ai tha: “Unë jam Jezusi, të cilin ti e përndjek. ¹⁶ Por çohu dhe rri në këmbë, sepse prandaj të jam shfaqur: që të të vë shërbyes dhe dëshmues për gjërat që ke parë dhe për ato për të cilat unë do të shfaqem, ¹⁷ duke të zgjedhur ty nga populli dhe nga johebrenjtë, tek të cilët po të dërgoj tani, ¹⁸ që t’u çelësh sytë atyre dhe t’i kthesh nga errësira në dritë dhe nga pushteti i Satanit te Perëndia, që të marrin me anë të besimit në mua faljen e mëkateve dhe një trashëgim midis të shenjtëruarve”. ¹⁹ Prandaj, o mbret Agripa, unë nuk kam qenë i pabindur ndaj vegimit qiellor. ²⁰ Por në fillim atyre në Damask, pastaj në Jeruzalem, në mbarë krahinën e Judesë dhe johebrenjve, u kam shpallur të pendohen dhe të kthehen te Perëndia, duke bërë vepra të denja pendimi. ²¹ Për këto gjëra Judenjtë, mbasi më kapën në tempull, u orvatën të më vrasin. ²² Por, për shkak të ndihmës që pata nga Perëndia deri në këtë ditë, vazhdova t’u dëshmoj të vegjëlve dhe të mëdhenjve, duke mos thënë tjetër përveç atyre që profetët dhe Moisiu thanë se duhet të ndodhnin, ²³ domethënë: që Krishti duhej të vuante dhe që, duke qenë i pari i ringjallur prej së vdekuris, duhej t’i shpallte dritën popullit dhe johebrenjve”. ²⁴ Dhe, ndërsa Pali i thoshte këto gjëra në mbrojtje të tij, Festi tha me zë të lartë: “Pal, ti je tërbuar; studimet e

shumta të bënë të shkallosh”. ²⁵ Por ai tha: “Unë nuk jam tërbuar, shumë i shkëlqyeri Fest, por them fjalë të së vërtetës dhe të mendjes së shëndoshë. ²⁶ Sepse mbreti, të cilit unë po i flas lirisht, është i mirinformuar për këto gjëra, sepse unë jam i bindur se asnjë nga këto gjëra nuk është e panjohur për të, sepse e gjithë kjo nuk është bërë në fshehtësi. ²⁷ O mbret Agripa, a u beson profetëve? Unë e di se ti beson”. ²⁸ Atëherë Agripa i tha Palit: “Për pak dhe po ma mbush mendjen të bëhem i krishterë”. ²⁹ Pali i tha: “Dhëntë Perëndia që në pak ose në shumë kohë jo vetëm ti, por edhe të gjithë ata që sot po më dëgjojnë, të bëhen të tillë, sikurse jam unë, përveç këtyre zinxhirëve”. ³⁰ Mbasi tha këto gjëra, mbreti u ngrit dhe me të qeveritari, Berenike dhe ata që ishin ulur me ta. ³¹ Mbasi u hoqën mënjanë, folën me njëri-tjetrin dhe thanë: “Ky njeri nuk ka bërë asgjë që të meritojë vdekjen ose burgun”. ³² Atëherë Agripa i tha Festit: “Ky njeri mund të ishte liruar, po të mos i ishte apeluar Cezarit”.

27

¹ Kur u vendos që ne të lundrojmë për në Itali, Pali dhe disa të burgosur të tjerë iu dorëzuan një centurioni me emër Jul, i kohortës Augusta. ² Hipëm në një anije të Adramitit, që duhej të kalonte nga portet e brigjeve të Azisë, dhe lundronim duke pasur me vete Aristarkun, një maqedonas nga Thesaloniki. ³ Të nesërmen arritëm në Sidon; dhe Juli, duke u treguar njerëzor me Palin, i dha leje të shkojë te miqtë e vet dhe që të kujdesen për të. ⁴ Pastaj, si u nisëm prej andej, lundruam të mbrojtur nga Qipro, sepse erërat ishin të kundërta. ⁵ Si e kaptuam detin e Kilikisë dhe të Panfilisë, arritëm në Mirë të Likisë. ⁶ Centurioni gjeti atje një anije të Aleksandrisë, që do të shkonte për në Itali, dhe na futi në të. ⁷ Duke lundruar ngadalë për shumë ditë, arritëm me vështirësi deri përballë Knidit, sepse nuk na linte era; pastaj filluam të lundrojmë të mbrojtur nga Kreta nga ana e Salmonit. ⁸ Dhe duke lundruar me shumë vështirësi përbri brigjeve të saj, arritëm në një vend që quhet Limanet e Bukur, pranë të cilit ishte qyteti Lasea. ⁹ Dhe, duke qenë se kishte kaluar mjaft kohë dhe lundrimi ishte bërë i rrezikshëm, sepse edhe agjërimi tashmë kishte kaluar, Pali i këshilloi ata të anijes, ¹⁰ duke thënë: “O burra, unë po shoh se lundrimi do të bëhet me rrezik dhe me dëm të madh jo vetëm për ngarkesën dhe për anijen, por edhe për ne vetë. ¹¹ Por centurioni kishte më shumë besim te timonieri dhe te kapiteni i anijes sesa në ato që thoshte Pali. ¹² Dhe duke qenë se ai liman nuk ishte i përshtatshëm për të dimëruar, shumica që e mendimit të lundronim prej andej për t’u përpjekur të arrijnim në njëfarë mënyre në Fenike, një liman i Kretës, që ¹³ dhe kur filloi të fryjë lehtë juga, duke menduar se mund të realizohej qëllimi i tyre, i ngritën spirancat dhe filluan të lundrojnë afër brigjeve të Kretës. ¹⁴ Por, pak më vonë, shpërtheu mbi ishull një erë e vrullshme, që e quajnë euroklidon. ¹⁵ Duke qenë se anija po ikte pa qenë në gjendje t’i qëndronte erës, e lamë në mëshirë të fatit dhe kështu filluam të shkojmë sa andej-këtej. ¹⁶ Si kaluam me të shpejtë pranë një ishulli të vogël, që quhet Klauda, arritëm me vështirësi ta vëmë nën kontroll sandallin. ¹⁷ Dhe, mbasi e ngritën në bordin, detarët përdorën të gjitha mënyrat për ta ngjeshur nga poshtë anijen dhe, nga frika se mos ngecin në cekëtinat ranore të Sirtës, i ulën velat dhe kështu shkonin andej-këtej. ¹⁸ Por mbasi furtuna na vuri përpara me forcë, të nesërmen filluan ta hedhim në det

ngarkesën. ¹⁹ Ditën e tretë, hodhën me duart e tyre, pajisjet e anijes në det. ²⁰ Dhe, duke qenë se prej shumë ditësh nuk dukeshin as dielli as yjet, dhe furtuna po tërbohej, humbi tashmë çdo shpresë shpëtimi. ²¹ Edhe, mbasi kishin mbetur shumë kohë pa ushqim, Pali u çua në mes të tyre dhe tha: “O burra, po të më kishit dëgjuar dhe të mos ishit nisur nga Kreta, do t’i ishim shmangur këtij rreziku dhe kësaj humbjeje. ²² Dhe tani ju këshilloj të mos e humbni torruan sepse asnjë shpirt nga ne nuk do të humbasë, përveç anijes. ²³ Sepse këtë natë m’u shfaq një engjëll i Perëndisë, të cilit unë i përkas dhe të cilit unë i shërbej, ²⁴ duke thënë: “Pal, mos druaj, ti duhet të dalësh para Cezarit; dhe ja, Perëndia ty t’i ka dhënë të gjithë ata që lundrojnë me ty”. ²⁵ Prandaj, o burra, kini zemër të gëzuar, sepse unë besoj në Perëndinë se do të ndodhë pikërisht ashtu siç m’u tha. ²⁶ Edhe duhet të ngecim në një ishull”. ²⁷ Kur erdhi nata e katërmbëdhjetë që po kalonim andej e këndeje në detin Adriatik, aty nga mesnata detarët patën përshtypjen se po i afroreshin një toke. ²⁸ Dhe, si hodhën matësin e thellësisë, gjetën njëzet pashë thellësi; pastaj, pak më tutje e hodhën përsëri matësin e thellësisë dhe gjetën pesëmbëdhjetë pashë. ²⁹ Atëherë, nga frika se mos përplaseshin kundër shkëmbinjve, hodhën nga një katër spiranca, duke pritur me ankth që të bëhej ditë. ³⁰ Por, duke qenë se detarët kërkonin të iknin prej anijes dhe po e ulnin sandallen në det gjoja për të hedhur spirancat nga bashi, ³¹ Pali u tha centurionit dhe ushtarëve: “Po nuk qëndruan këta në anije, ju nuk do të mund të shpëtoni”. ³² Atëherë ushtarët i prenë litarët e sandallit dhe e lanë të bjerë jashtë. ³³ Dhe në pritje që të bëhej ditë, Pali i nxiti të gjithë të hanin diçka, duke thënë: “Sot është e katërmbëdhjeta ditë që, duke pritur, jeni të uritur, pa ngrënë asgjë. ³⁴ Prandaj ju këshilloj të hani diçka, sepse kjo është për shpëtimin tuaj; sepse as edhe një fije floku nga kokat tona nuk do të bjerë”. ³⁵ Si tha këto, mori bukë, iu falënderua Perëndisë përpara të gjithëve, pastaj e theu dhe filloi të hajë. ³⁶ Atëherë të gjithë, si morën zemër, morën edhe ata nga ushqimi. ³⁷ Dhe në anijen ne ishim gjithsej dyqind e shtatëdhjetë e gjashtë veta. ³⁸ Dhe mbasi hëngrën sa u ngopën, e lehtësuan anijen duke hedhur grurin në det. ³⁹ Dhe kur u gdhi, nuk e njihnin dot vendin, por vunë re një gji me një breg dhe vendosën ta shtyjnë anijen aty, po të mundnin. ⁴⁰ I zgjidhën spirancat dhe i lanë të fundosen në det, duke zgjidhur në të njëjtën kohë të lidhurat e timonit; pastaj, si e ngritën velën kryesore nga era, u drejtuan për te bregu. ⁴¹ Por, mbasi ranë në një cekëtinë që kishte deti nga të dy anët, anija ngeci dhe mbeti me bashin të zënë e të palëvizshëm, ndërsa një po shkallmohej nga furia e valëve. ⁴² Ushtarët ishin të mendimit t’i vritnin robërit, që asnjë të mos ikte me not. ⁴³ Por centurioni, duke dashur të shpëtojë Palin, ua largoi mendimin për këtë propozim dhe u dha urdhër atyre që dinin të notonin të hidheshin të parët në det dhe të dilnin në tokë; ⁴⁴ pastaj të tjerët, kush mbi dërrasa, kush mbi pjesë të anijes; dhe kështu ndodhi që të gjithë mundën të shpëtojnë në tokë.

28

¹ Dhe si shpëtuan, morën vesh atëherë se ishulli quhej Maltë. ² Barbarët treguan ndaj nesh një mirësjellje të pazakontë, sepse ndezën një zjarr të madh dhe na morën të gjithëve brenda, sepse binte shi dhe bënte ftohtë. ³ Dhe, ndërsa Pali mblidhte ca shkarpa dhe i vinte mbi zjarr, nga

të nxehtit doli një nepërkë dhe iu ngjiti te dora. ⁴ Barbarët, kur panë gjarprin që i varej nga dora, i thanë njëri-tjetrit: “Me siguri ky njeri është një vrasës, sepse, edhe pse shpëtoi nga deti, drejtësia hyjnore nuk e lë të rrojë”. ⁵ Por Pali, si e shkundi gjarprin në zjarr, nuk pësoi ndonjë të keqe. ⁶ Dhe ata po prisnin që ai të fryhej ose të binte i vdekur në çast; por, mbasi pritën gjatë dhe panë se nuk po i ndodhte asgjë e pazakontë, ndryshuan mendim dhe thanë se ishte një perëndi. ⁷ Edhe rreth atij vendi i kishte arat i pari i ishullit me emër Publius; ai na priti dhe na mbajti në shtëpi tri ditë miqësisht. ⁸ Dhe ndodhi që i ati i Publit dergjej në shtrat, i sëmurë me ethe dhe me dizenteri; Pali i shkoi dhe, mbasi ishte lutur, vuri duart mbi të dhe e shëroi. ⁹ Mbas kësaj edhe banorë të tjerë të ishullit që kishin sëmundje vinin tek ai dhe u shëruan; ¹⁰ dhe këta na nderuan me shumë ndere dhe, kur u nisëm për të lundruar, na furnizuan gjërat e nevojshme. ¹¹ Pas tre muajsh u nisëm me një anije të Aleksandrisë, që kishte dimëruar në ishull dhe që kishte si shenjë Dioskurët. ¹² Dhe, si arritëm në Sirakuzë, qëndruam atje tri ditë. ¹³ Dhe, prej andej, duke lundruar afër bregut, arritëm në Rexho. Të nesërmen fryu juga dhe për dy ditë arritëm në Pocuoli. ¹⁴ Kur gjetëm atje vëllezër, na lutën të rrimë tek ata shtatë ditë. Dhe kështu mbërritëm në Romë. ¹⁵ Dhe vëllezërit e atjeshëm, kur dëgjuan për ne, na dolën para deri te Fori Apian dhe te Tri Tavernat; dhe Pali, kur i pa, e falënderoi Perëndinë dhe mori zemër. ¹⁶ Kur arritëm në Romë, centurioni ia dorëzoi robërit komandantit të kampit; por Palit iu dha leja të rrijë më vete me një ushtar si roje. ¹⁷ Pas tri ditësh, Pali thirri krerët e Judenjve. Kur ata u mbledhën, u tha atyre: “Vëllezër, ndonëse nuk bëra asgjë kundër popullit dhe kundër zakoneve të etërve, jam arrestuar në Jeruzalem dhe më kanë dorëzuar në duart e Romakëve. ¹⁸ Ata, si më pyetën, donin të më lëshonin, sepse tek unë nuk kishte asnjë faj që të meritonte vdekjen. ¹⁹ Por, duke qenë se Judenjtë kundërshtonin, u detyrova t’i apelohej Cezarit, jo se kam ndonjë akuzë kundër kombit tim. ²⁰ Për këtë arsye, pra, ju kam thirrur, ë t’ju shoh dhe t’ju flas, sepse për shpresën e Izraelit jam lidhur me këta hekura”. ²¹ Edhe ata i thanë: “Ne nuk kemi marrë asnjë letër për ty nga Judeja, as nuk erdhi ndonjë nga vëllezërit të na tregojë ose të thotë ndonjë të keqe për ty. ²² Por ne dëshirojmë të dëgjojmë prej teje ç’mendon, sepse për këtë sekt ne dimë se kudo flitet kundra”. ²³ Dhe, mbasi i caktuan një ditë, erdhën shumë veta tek ai në banesën e tij; dhe ai shtjellonte dhe u dëshmonte atyre për mbretërinë e Perëndisë dhe, me anë të ligjit të Moisiut dhe të profetëve kërkonte ²⁴ Disa bindeshin nga ato që u thoshte, por të tjerë nuk besonin. ²⁵ Dhe, duke qenë në mospajtim njëri me tjetrin, u larguan, pasi Pali u tha pikërisht këto fjalë: “Mirë u foli Fryma e Shenjtë me anë të profetit Isaia etërve tanë, ²⁶ duke thënë: “Shko tek ai popull dhe i thuaj: “Do të dëgjoni, por nuk do të merrni vesh, do të vështroni, por nuk do të shikoni; ²⁷ në fakt zemra e këtij populli u bë e ngurtë, dhe i janë rënduar veshët dhe kanë mbyllur sytë, që të mos shohin me sy dhe të mos dëgjojnë me veshë dhe të mos kuptojnë me zemër dhe të mos kthehen dhe unë të mos i shëroj. ²⁸ Ta dini, pra, se ky shpëtim i Perëndisë iu dërgua johebrenjve, dhe ata do ta dëgjojnë!”. ²⁹ Dhe si i tha këto fjalë, Judenjve ikën duke u ngrënë me shumë fjalë njëri me tjetrin. ³⁰ Dhe Pali ndenji plot dy vjet në shtëpinë që kishte marrë me qira dhe priste të gjithë ata që vinin tek ai, ³¹ duke predikuar mbretërinë e Perëndisë dhe duke mësuar gjërat e Zotit

Jezu Krisht me shumë liri dhe pa ndalim.

Romakëve

¹ Pali, shërbëtor i Jezu Krishtit, i thirrur për të qenë apostull, i veçuar për ungjillin e Perëndisë, ² siç i kishte premtuar ai me anë të profetëve të tij në Shkrimet e shenjta, ³ lidhur me Birin e tij, të lindur nga fara e Davidit sipas mishit, ⁴ i deklaruar Biri i Perëndisë në fuqi, sipas Frymës së shenjtërisë nëpërmjet ringjalljes prej së vdekurit: Jezu Krishti Zoti ynë, ⁵ me anë të të cilit ne kemi marrë hir dhe apostullim, për bindje në besim midis të gjithë kombeve për hir të emrit të tij, ⁶ ndër të cilët edhe ju jeni të thirrur nga Jezu Krishti; ⁷ për ju të gjithë që jeni në Romë, të dashur nga Perëndia, të thirrur shenjtore: hir dhe paqe nga Perëndia, Ati ynë, e nga Zoti Jezu Krishti. ⁸ Para së gjithash, falënderoj Perëndinë tim me anë të Jezu Krishtit për të gjithë ju, sepse për besimin tuaj është folur në gjithë botën. ⁹ Sepse Perëndia, të cilit unë i shërbej me frymën time nëpërmjet ungjillit të Birit të tij, është dëshmitari im që unë nuk pushoj kurrë t'ju kujtoj, ¹⁰ duke kërkuar vazhdimisht në lutjet e mia që të më lejohet më në fund nga vullneti i Perëndisë mundësia për të ardhur tek ju, ¹¹ sepse unë dëshiroj fort t'ju shoh për t'ju komunikuar ndonjë dhunëti frymëror, që të fortësoheni. ¹² Dhe kjo është që unë të ngushëllohem bashkë me ju me anë të besimit që e kemi të përbashkët, tuajin dhe timin. ¹³ Tani, vëllezër, unë nuk dua që të mos e dini se shumë herë kisha vendosur të vija tek ju që të mund të kem ndonjë fryt midis jush siç kam pasur midis johebrenjve të tjerë, por deri tash kam qenë i penguar. ¹⁴ Unë u jam borxhli Grekëve dhe barbarëve, të diturve dhe të paditurve. ¹⁵ Kështu, aq sa varet nga unë, jam gati t'ju predikoj ungjillin edhe juve që jeni në Romë. ¹⁶ Në fakt unë nuk kam turp për ungjillin e Krishtit, sepse ai është fuqia e Perëndisë për shpëtimin e cilitdo që beson, më parë Judeun e pastaj Grekun. ¹⁷ Sepse drejtësia e Perëndisë është zbuluar në të nga besimi në besim siç është shkruar: "I drejti do të jetojë me anë të besimit". ¹⁸ Sepse zemërimi i Perëndisë zbulohet nga qielli për çdo pabesi e padrejtësi të njerëzve, që mbysin të vërtetën në padrejtësi, ¹⁹ meqenëse ajo që mund të njihet prej Perëndisë është bërë e dukshme në ta, sepse Perëndia ua ka shfaqur atyre. ²⁰ Në fakt cilësitë e tij të padukshme, fuqia e tij e përjetshme dhe hyjnia e tij, duke qenë të dukshme nëpërmjet veprave të tij që nga krijimi i botës, shihen qartë, me qëllim që ata të jenë të pafalshëm. ²¹ Sepse, megjithëse e njohën Perëndinë, nuk e përlëvduan as e falënderuan si Perëndi, përkundrazi u bënë të pamend në arsyetimet e tyre dhe zemra e tyre pa gjykim u errësua. ²² Duke e deklaruar veten të urtë, u bënë të marrë, ²³ dhe e shndërruan lavdinë e Perëndisë së pakalbshëm në një shëmbëllim të ngjashëm me atë të një njeriu të kalbshëm, të shpendëve, të kafshëve katërkëmbëshe dhe të rrëshqanorëve. ²⁴ Prandaj Perëndia ia dorëzoi papastërtisë në epshet e zemrave të tyre, për të çnderuar trupat e tyre në mes vetë atyre, ²⁵ që e ndryshuan të vërtetën e Perëndisë në gënjeshtër dhe adhuruan dhe i shërbyen krijesës në vend të Krijuesit, që është i bekuar përjetë. Amen. ²⁶ Prandaj Perëndia i dorëzoi ata në pasioneve të ulëta, sepse edhe gratë e tyre i shndërruan marrëdhëniet natyrore në atë që është kundër natyrës. ²⁷ Në të njëjtën mënyrë burrat, duke lënë marrëdhëniet e natyrshme me gruan, u ndezën në epshin e

tyre për njëri-tjetrin, duke kryer akte të pandershme burra me burra, duke marrë në vetvete shpagimin e duhur për gabimin e tyre. ²⁸ Dhe meqenëse nuk e quajtën me vend të njohun Perëndinë, Perëndia i dorëzoi në një mendje të çoroditur, për të bërë gjëra të pahijshme, ²⁹ duke qenë të mbushur plot me çdo padrejtësi, kurvërim, mbrapshtësi, lakmi, ligësi; plot smirë, vrasje, grindje, mashtrim, poshtërsi, ³⁰ mashtrues, shpifës, armiq të Perëndisë, fyes, krenarë, mburraveçë, trillues ligësish, të pabindur ndaj prindërve, ³¹ të paarsyeshëm, të pabesë, pa dashuri të natyrshme, të papajtuëshëm, të pamëshirshëm. ³² Por ata, ndonëse e kanë njohur dekretin e Perëndisë sipas të cilit ata që bëjnë gjëra të tilla meritojnë vdekjen, jo vetëm i bëjnë, por miratojnë edhe ata që i kryejnë.

2

¹ Prandaj, o njeri, cilido të jesh ti që e gjykon, je i pafalshëm sepse në këtë që gjykon tjetrin, dënon vetveten, sepse ti që gjykon bën të njëjtat gjëra. ² Por ne e dimë se gjykimi i Perëndisë është sipas së vërtetës mbi ata që bëjnë gjëra të tilla. ³ Dhe mendon, vallë, o njeri që gjykon ata që bëjnë të tilla gjëra që edhe ti i bën, t'i shpëtosh gjykimit të Perëndisë? ⁴ Apo i përçmon pasuritë e mirësisë së tij, të durimit dhe zemërgjerësisë së tij, duke mos njohur që mirësia e Perëndisë të prin në pendim? ⁵ Por ti, për shkak të ashpërsisë sate dhe të zemrës së papenduar, po mbledh për veten tënde zemërim për ditën e zemërimit dhe të zbulësës së gjykimit të drejtë të Perëndisë, ⁶ që do ta shpaguejë secilin sipas veprave të tij: ⁷ jetë të përjetshme atyre që kërkojnë lavdi, nder e pavdekësi, duke ngulmuar në veprat e mira; ⁸ ndërsa atyre që kundërshtojnë e nuk i binden së vërtetës, por i binden padrejtësisë, indinjatë dhe zemërim. ⁹ Mundim dhe ankth mbi çdo shpirt njeriu që bën të ligën, Judeut më parë e pastaj Grekut; ¹⁰ por lavdi, nder e paqe cilitdo që bën të mirën, Judeut më parë e pastaj Grekut. ¹¹ Sepse te Perëndia nuk ka anësi. ¹² Në fakt të gjithë ata që kanë mëkatuar pa ligjin, do të humbasin gjithashtu pa ligj; dhe të gjithë ata që kanë mëkatuar nën ligjin do të gjykoen sipas ligjit, ¹³ sepse jo ata që dëgjojnë ligjin janë të drejtë para Perëndisë, por ata që e zbatojnë ligjin do të shfajësohen. ¹⁴ Në fakt kur johebrenjtë, që s'kanë ligjin, nga natyra bëjnë punët e ligjit, ata, megjithëse s'kanë ligjin, janë ligj për vetveten; ¹⁵ këta tregojnë veprën e ligjit të shkruar në zemrat e tyre për dëshminë që jep ndërgjegjia e tyre, dhe sepse mendimet e tyre shfajësojnë ose edhe akuzojnë njëri-tjetrin, ¹⁶ ditën në të cilën Perëndia do të gjykojë të fshehtat e njerëzve me anë të Jezu Krishtit, sipas ungjillit tim. ¹⁷ Ja, ti quhesh Jude, bazohesh mbi ligjin dhe lëvdohesh në Perëndinë, ¹⁸ njeh vullnetin e tij dhe dallon gjërat e rëndësishme, duke qenë i mësuar prej ligjit, ¹⁹ dhe je i bindur se je prijësi i të verbërve, drita e atyre që janë në errësi, ²⁰ udhëzues i të marrëve, mësuës i të miturve, sepse ke formën e njohurisë dhe të së vërtetës në ligj. ²¹ Ti, pra, që mëson të tjerët, nuk mëson veten? Ti që predikon se nuk duhet vjedhur, vjedh? ²² Ti që thua se nuk duhet shkelur kurora, shkel kurorën? Ti që ke neveri për idhujt, pse i plaçkit tempujt? ²³ Ti që lëvdohesh me ligjin, e çnderon Perëndinë duke e shkelur ligjin? ²⁴ Në fakt, siç është shkruar: "Për shkakun tuaj, emri i Perëndisë blasfemohet ndër johebrenj". ²⁵ Sepse rrethprerja është e dobishme në qoftë se ti respekton ligjin, por në qoftë se je shkelës i ligjit, rrethprerja jote bëhet mosrrethprerje. ²⁶ Prandaj në

qoftë se një i parrethprerë respekton statutet e ligjit, a nuk do të çmohet parrethprerja e tij si rrethprerje? ²⁷ Dhe, në qoftë se ai që prej natyrës është i parrethprerë e plotëson ligjin, a nuk do të të gjykojë ai ty që me shkronjën dhe me rrethprerjen je shkelës i ligjit? ²⁸ Në fakt Jude nuk është ai që duket i tillë nga jashtë, dhe rrethprerja nuk është ajo që duket në mish; ²⁹ por Jude është ai që është i tillë përbrenda, dhe rrethprerja është ajo e zemrës, në frymë dhe jo në shkronjë; dhe për një Jude të tillë lavdërimi nuk buron nga njerëzit, por nga Perëndia.

3

¹ Cila është, pra, përparësia e Judeut, ose cila është dobia e rrethprerjes? ² E madhe në çdo mënyrë; para së gjithash sepse orakujt e Perëndisë iu besuan atyre. ³ Ç'të thuash atëherë? Në qoftë se disa nuk besuan, mosbesimi i tyre do ta anulojë, vallë, besnikërinë e Perëndisë? ⁴ Kurrë mos qoftë; përkundrazi, qoftë Perëndia i vërtetë dhe çdo njeri gënjeshtar, siç është shkruar: “Që ti të shfajësohesh në fjalët e tua dhe të ngadhënjesh kur të gjykolesh”. ⁵ Po në qoftë se padrejtësia jonë e vë në pah drejtësinë e Perëndisë, ç'do të themi? Perëndia qënka i padrejtë kur shfren zemërimin e tij? (Unë flas si njeri). ⁶ Kurrë mos qoftë! Sepse atëherë, si do ta gjykonte Zoti botën? ⁷ Prandaj në qoftë se me anë të gënjeshtres sime e vërteta e Perëndisë e lartëson lavdinë e tij, përse unë gjykohej akoma si mëkatar? ⁸ E përse të mos themi si disa që, duke shpifur, pohojnë se ne themi: “Të bëjmë të keqen që të vijë e mira”? Dënimi i këtyre është i drejtë. ⁹ E çfarë pra? A kemi ne ndonjë epërsi? Aspak! E kemi treguar në fakt që më përpara se si Judenjtë ashtu edhe Grekët janë të gjithë nën mëkat, ¹⁰ siç është shkruar: “Nuk ka asnjëri të drejtë, as edhe një. ¹¹ Nuk ka asnjëri që të kuptojë, nuk ka asnjëri që të kërkojë Perëndinë. ¹² Të gjithë kanë dalë nga udha e tij, që të gjithë janë bërë të padobishëm, nuk ka asnjë që të bëjë të mirën, as edhe një. ¹³ Gryka e tyre është një varr i hapur, me gjuhët e tyre kanë thurur mashtrime, ka helm gjarpërinjsh nën buzët e tyre; ¹⁴ goja e tyre është plot mallkim dhe hidhësi; ¹⁵ këmbët e tyre janë të shpejta për të derdhur gjak; ¹⁶ në udhët e tyre ka rrënim dhe gjëmë, ¹⁷ dhe nuk e kanë njohur udhën e paqes; ¹⁸ nuk ka druajtja e Perëndisë para syve të tyre”. ¹⁹ Por ne e dimë se gjithçka që thotë ligji, e thotë për ata që janë nën ligj, me qëllim që çdo gojë të heshtë dhe gjithë bota t'i jetë nënshtruar gjykimit të Perëndisë, ²⁰ sepse asnjë mish nuk do të shfajësohet para tij për veprat e ligjit; me anë të ligjit në fakt arrihet njohja e mëkatit. ²¹ Por tani, pavarësisht nga ligji, është manifestuar drejtësia e Perëndisë, për të cilën dëshmojnë ligji dhe profetët, ²² madje drejtësia e Perëndisë nëpërmjet besimit në Jezu Krishtin për të gjithë e mbi të gjithë ata që besojnë, sepse nuk ka dallim; ²³ sepse të gjithë mëkatuan dhe u privuan nga lavdia e Perëndisë, ²⁴ por janë shfajësuar falas me anë të hirit të tij, nëpërmjet shpengimit që është në Krishtin Jezus. ²⁵ Atë ka paracaktuar Perëndia për të bërë shlyerjen nëpërmjet besimit në gjakun e tij, për të treguar kështu drejtësinë e tij për faljen e mëkateve, që janë kryer më parë gjatë kohës së durimit të Perëndisë, ²⁶ për të treguar drejtësinë e tij në kohën e tanishme, me qëllim që ai të jetë i drejtë dhe shfajësues i atij që ka besimin e Jezusit. ²⁷ Ku është, pra, mburrja? Është përjashtuar. Nga cili ligj? Ai i veprave? Jo, por nga ligji i besimit. ²⁸ Ne, pra, konkludojmë se njeriu është i shfajësuar nëpërmjet besimit pa veprat e ligjit. ²⁹ A është vallë Perëndia

vetëm Perëndia i Judenjve? A nuk është edhe i johebrenjve? Sigurisht, është edhe Perëndia i johebrenjve. ³⁰ Sepse ka vetëm një Perëndi, që do të shfajësojë të rrethprerërin nëpërmjet besimit, dhe të parrethprerërin me anë të besimit. ³¹ Anulojmë ne, pra, ligjin nëpërmjet besimit? Kështu mos goftë; përkundrazi e forcojmë ligjin.

4

¹ Çfarë do të themi, pra, në lidhje me atë që ati ynë Abrahami, ka përfituar sipas mishit? ² Sepse nëse Abrahami ishte shfajësuar nëpërmjet veprave, ai ka përsë të lëvdohet; ndërsa përpara Perëndisë ai nuk ka asgjë për t'u lëvduar. ³ Në fakt, çfarë thotë Shkrimi? "Por Abrahami i besoi Perëndisë dhe kjo iu numërua për drejtësi". ⁴ Edhe atij që vepron, shpërblimi nuk i konsiderohet si hir por si borxh; ⁵ ndërsa atij që nuk vepron, por beson në atë që shfajëson të paudhin, besimi i tij i numërohet për drejtësi. ⁶ Sikurse Davidi shpall lumturinë e njeriut të cilit Perëndia numëron drejtësi pa vepra, duke thënë: ⁷ "Lum ata të cilëve u janë falur paudhësitë dhe të cilëve mëkatet u janë mbuluar. ⁸ Lum njeriu të cilit Zoti nuk do t'ia numërojë mëkatin". ⁹ Por kjo lumturi a vlen vetëm për të rrethprerët, apo edhe për të parrethprerët? Sepse ne themi se besimi iu numërua Abrahamit si drejtësi. ¹⁰ Në ç'mënyrë, pra, iu numërua? Kur ai ishte i rrethprerë apo i parrethprerë? Jo ndërsa ishte i rrethprerë, por kur ishte i parrethprerë. ¹¹ Pastaj mori shenjën e rrethprerjes, si vullë të drejtësisë për besimin që kishte patur kur ishte akoma i parrethprerë, me qëllim që të ishte ati i gjithë atyre që besojnë edhe se janë të parrethprerë, me qëllim që edhe atyre t'u numërohet drejtësia, ¹² dhe të ishte atë i të rrethprerëve të vërtetë, pra i atyre që jo vetëm janë të rrethprerë, por që ndjekin edhe gjurmët e besimit të atit tonë Abrahamit, që ai pati ndërsa ishte i parrethprerë. ¹³ Në fakt premtimi për të qenë trashëgimtar i botës nuk iu bë Abrahamit dhe pasardhësve të tij nëpërmjet ligjit, por nëpërmjet drejtësisë së besimit. ¹⁴ Sepse nëse janë trashëgimtarë ata që janë të ligjit, besimi bëhet i kotë dhe premtimi anulohet, ¹⁵ sepse ligji prodhon zemërimin; në fakt atje ku nuk ka ligj, nuk ka as shkelje. ¹⁶ Prandaj trashëgimia është nëpërmjet besimit; në këtë mënyrë ajo është nëpërmjet hirit, me qëllim që premtimi të jetë i siguruar për të gjithë pasardhësit, jo vetëm për atë që është nga ligji, por edhe për atë që vjen nga besimi i Abrahamit, i cili ¹⁷ (siç është shkruar: "Unë të kam caktuar atin e shumë kombeve"), është ati i të gjithë neve para Perëndisë që ai besoi, i cili i jep jetë të vdekurve dhe thërret gjërat që nuk janë sikur të ishin. ¹⁸ Ai, duke shpresuar kundër çdo shprese, besoi për t'u bërë ati i shumë kombeve sipas asaj që i ishte thënë: "Kështu do të jetë pasardhja jotë". ¹⁹ Dhe, duke mos qenë aspak i dobët në besim, nuk i kushtoi kujdes trupit të tij, i bërë tashmë si i vdekur (ishte pothuaj njëqind vjeç) as barkut të vdekur të Sarës. ²⁰ Madje as nuk dyshoi nga mosbesimi në lidhje me premtimin e Perëndisë, por u përforcua në besim duke i dhënë lavdi Perëndisë, ²¹ plotësisht i bindur se atë që ai kishte premtuar ishte edhe i fuqishëm ta bënte. ²² Prandaj edhe kjo iu numërua atij për drejtësi. ²³ E po nuk u shkrua vetëm për të, që kjo i ishte numëruar, ²⁴ por edhe për ne, të cilëve do të na numërohet, neve që besojmë në atë që ka ringjallur prej të vdekurve Jezusin, Zotin tonë, ²⁵ i cili u dha për shkak të fyerjeve tona dhe u ringjall për justifikimin tonë.

5

¹ Të shfajësuar, pra, me anë të besimit, kemi paqe me Perëndinë nëpërmjet Jezu Krishtit, Zotit tonë, ² me anë të të cilit edhe patëm, nëpërmjet besimit, hyrjen në këtë hir në të cilin qëndrojmë të patundur dhe mburrimi në shpresën e lavdisë së Perëndisë. ³ Dhe jo vetëm kaq, por mburrimi edhe në shtrëngimet, duke ditur që shtrëngimi prodhon këmbënguljen, ⁴ këmbëngulja përvojën dhe përvoja shpresën. ⁵ Por shpresa nuk turpëron, sepse dashuria e Perëndisë është derdhur në zemrat tona me anë të Frymës së Shenjtë që na është dhënë. ⁶ Sepse, ndërsa ishin akoma pa forcë, Krishti vdiq në kohën e tij për të paudhët. ⁷ Vështirë në fakt se vdes dikush për një të drejtë; mbase ndonjë do të guxonte të vdiste për një njeri të mirë. ⁸ Por Perëndia e tregon dashurinë e tij ndaj nesh në atë që, kur ende ishim mëkatarë, Krishti vdiq për ne. ⁹ Shumë më tepër, pra, duke qenë tani të shfajësuar në gjakun e tij, do të shpëtojmë nga zemërimi me anë të tij. ¹⁰ Në fakt, ndërsa ishim armiq, u pajtuam me Perëndinë nëpërmjet vdekjes së Birit të tij, akoma më shumë tani, që jemi pajtuar, do të shpëtohem nëpërmjet jetës së tij. ¹¹ E jo vetëm kaq, por edhe mburrimi në Perëndinë, nëpërmjet Zotit tonë Jezu Krisht, me anë të të cilit tani kemi marrë pajtimin. ¹² Prandaj, ashtu si me anë të një njeriu të vetëm mëkati hyri në botë dhe me anë të mëkatit vdekja, po ashtu vdekja u shtri tek të gjithë njerëzit, sepse të gjithë mëkatuan; ¹³ sepse, derisa u shpall ligji, mëkati ekzistonte në botë; por mëkati nuk numërohet nëse nuk ka ligj; ¹⁴ por vdekja mbretëroi nga Adami deri te Moisiu edhe mbi ata që nuk kishin mëkatuar me një shkelje të ngjashme nga ajo e Adamit, që është figura e atij që duhej të vinte. ¹⁵ Mirëpo hiri nuk është si shkelja; nëse në fakt për shkak të shkeljes së një njeriu të vetëm vdiqën shumë, shumë më tepër hiri i Perëndisë dhe dhurata me anë të hirit e një njeriu, Jezu Krishtit, i teproi për shumë të tjerë. ¹⁶ Sa për dhuntinë, nuk ndodhi si për atë një që mëkatoi, sepse gjykimi prodhoi dënimin nga një shkelje e vetme, por hiri prodhoi shfajësimin nga shumë shkelje. ¹⁷ Në fakt, në qoftë se prej shkeljes së këtij njerit vetëm vdekja mbretëroi për shkak të atij njerit, akoma më shumë ata që marrin bollëkun e hirit dhe të dhuratës se drejtësisë do të mbretërojnë në jetë me anë të atij njerit, që është Jezu Krishtit. ¹⁸ Prandaj, ashtu si për një shkelje të vetme dënimi u shtri mbi të gjithë njerëzit, ashtu edhe me një akt të vetëm drejtësie, hiri u shtri mbi të gjithë njerëzit për shfajësimin e jetës. ¹⁹ Në fakt, ashtu si nga mosbindja e një njeriu të vetëm të shumtët u bënë mëkatarë, ashtu edhe nga bindja e një të vetmi të shumtët do të bëhen të drejtë. ²⁰ Por ligj i ndërhyri me qëllim që shkelja të teprohej; por aty ku mëkati është i tepruar, hiri është akoma më i tepërt, ²¹ me qëllim që ashtu si mëkati ka mbretëruar te vdekja, ashtu edhe hiri të mbretërojë me anë të drejtësisë në jetën e përjetshme nëpërmjet Jezu Krishtit, Zotit tonë.

6

¹ Çfarë të themi, pra? A të mbetemi në mëkat, që të teprojë hiri? ² Aspak! Ne që jemi të vdekur për mëkatin, si do të jetojmë akoma në të? ³ Po a nuk e dini se ne të gjithë që u pagëzuam në Jezu Krishtin, u pagëzuam në vdekjen e tij? ⁴ Ne, pra, u varrosëm me të me anë të pagëzimit në vdekje, që, ashtu si Krishti u ringjall prej së vdekurish me anë të lavdisë së Atit, kështu edhe ne gjithashtu të ecim në risinë e jetës. ⁵ Sepse, nëse

u bashkuam me Krishtin në një vdekje të ngjashme me të tijën, do të jemi edhe e ringjalljes së tij, ⁶ duke ditur këtë: se njeriu ynë i vjetër u kryqëzua me të, që trupi i mëkatit mund të jetë anuluar dhe që ne të mos i shërbejmë më mëkatit. ⁷ Në fakt, ai që ka vdekur është shfajësuar nga mëkati. ⁸ Tani nëse vdiqem me Krishtin, ne besojmë gjithashtu që do të jetojmë me të, ⁹ duke ditur se Krishti, që u ringjall prej së vdekurish, nuk vdes më; vdekja s'ka më pushtet mbi të. ¹⁰ Sepse në atë që vdiq, vdiq për mëkatit një herë e për gjithmonë; por në atë që rron, rron për Perëndinë. ¹¹ Kështu edhe ju, konsideroheni veten të vdekur për mëkatit, por të gjallë për Perëndinë, në Jezu Krishtin, Zotin tonë. ¹² Le të mos mbretërojë, pra, mëkati në trupin tuaj të vdekshëm, që t'i bindeni atij në epshet e veta. ¹³ As mos i jepni gjymtyrët tuaja në shërbim të mëkatit si mjete paudhësie, por tregoni veten tuaj te Perëndia, si të gjallë prej së vdekurish, dhe gjymtyrët tuaja si mjete drejtësie për Perëndinë. ¹⁴ Në fakt mëkati nuk do të ketë më pushtet mbi ju, sepse nuk jeni nën ligj, por nën hir. ¹⁵ Atëherë, çfarë? Të mëkatojmë sepse nuk jemi nën ligj, por nën hir? Kështu mos qoftë! ¹⁶ A nuk e dini ju se nëse e tregoni veten shërbëtorë të atij që i bindeni, jeni shërbëtorë të atij që i bindeni, goftë mëkatit për vdekje, goftë dëgjësës për drejtësi? ¹⁷ Por goftë falenderuar Perëndia, sepse ishit shërbëtorë të mëkatit, por iu bindët me zemër atij mësimi që iu është transmetuar. ¹⁸ Dhe, mbasi u liruati nga mëkati, u bëtë shërbëtorë të drejtësisë. ¹⁹ Unë po flas njerëzisht për shkak të dobësisë së mishit tuaj. Sepse ashtu si një kohë i kishit përkushtuar gjymtyrët tuaja për të qenë shërbëtorë të papastërtisë dhe të paudhësisë për të bërë paudhësinë, kështu tani përkushtoni gjymtyrët tuaj për të qenë shërbëtorë të drejtësisë për shenjtërim. ²⁰ Sepse, kur ishit shërbëtorë të mëkatit, ishit të lirë në lidhje me drejtësinë. ²¹ Dhe çfarë fryt kishit, pra, atëherë, nga ato gjëra, për të cilat tani keni turp? Sepse fundi i tyre është vdekja. ²² Por tani, pasi u liruati nga mëkati dhe u bëtë shërbëtorë të Perëndisë keni për frytin tuaj shenjtërimin dhe për fund jeta e përjetshme. ²³ Sepse paga e mëkatit është vdekja, por dhuntia e Perëndisë është jeta e përjetshme në Jezu Krishtin, Zotin tonë.

7

¹ Apo nuk e dini o vëllezër, (sepse unë po u flas njerëzve që e njohin ligjin), se ligji ka pushtet mbi njeriun për sa kohë ai rron? ² Sepse gruaja e martuar është e lidhur nga ligji me burrin deri sa ai rron, por, po i vdiq burri, lirohet nga ligji i burrit. ³ Prandaj, nëse, kur i rron burri, ajo bashkohet me një burrë tjetër, do të quhet shkelëse e kurorës; por kur i vdes burri ajo është e liruar nga ligji, që të mos jetë shkelëse e kurorës, po u bë gruaja e një burrë tjetër. ⁴ Kështu, pra, vëllezër të mi, edhe ju jeni të vdekur për ligjin me anë të trupit të Jezu Krishtit që të bashkoheni me një tjetër, që u ringjall prej të vdekurit, që t'i japim fryte Perëndisë. ⁵ Sepse, kur ishim në mish, pasionet mëkatore që ishin me anë të ligjit, vepronin në gjymtyrët tona, duke sjellë fryte vdekjeje, ⁶ por tani jemi zgjidhur nga ligji duke qenë të vdekur nga ç'ka na mbante të lidhur; prandaj shërbejmë në risinë e frymës dhe jo në vjetërsinë e shkronjës. ⁷ Çfarë të themi, pra? Se ligji është mëkat? Ashtu mos qoftë! Mëkatit unë nuk do ta kisha njohur, veç se me anë të ligjit; sepse unë nuk do ta kisha njohur lakminë, po të mos thoshte ligji: "Mos lakmo!". ⁸ Por mëkati, duke

marrë shkas nga ky urdhërim, ngjalli në mua çdo lakmi, ⁹ sepse, pa ligj, mëkati është i vdekur. Dikur unë jetoja pa ligj, por, kur erdhi urdhërimi, mëkati u ngjall dhe unë vdiqa, ¹⁰ dhe urdhërimi që u dha për jetë, më sollti vdekjen. ¹¹ Sepse mëkati, duke gjetur rastin me anë të urdhërit, më mashtrroj dhe me anë të tij më vrau. ¹² Kështu ligji është i shenjtë, dhe urdhërimi i shenjtë, i drejtë dhe i mirë. ¹³ Ajo gjë, pra, që është e mirë u bë vdekje për mua? Ashtu mos qoftë; por mëkati, që të duket mëkat, me anë të së mirës më pruri vdekjen, që mëkati të bëhet edhe më tepër mëkat nëpërmjet urdhërimit. ¹⁴ Sepse ne e dimë se ligji është frymëror, por unë jam i mishë, i shitur mëkatit si skllav. ¹⁵ Sepse unë nuk kuptoj atë që bëj, sepse nuk bëj atë që dua, por bëj atë që urrej. ¹⁶ Edhe, nëse bëj atë që nuk dua, unë pranoj që ligji është i mirë. ¹⁷ Por tani nuk jam më unë që veproj, por mëkati që banon në mua. ¹⁸ Në fakt unë e di se në mua domëthënë në mishin tim nuk banon asgjë e mirë, sepse, ndonëse e kam dëshirën për të bërë të mirën, nuk ia gjej mënyrën. ¹⁹ Në fakt të mirën që unë e dua nuk e bëj; por të keqen që s'dua, atë bëj. ²⁰ Edhe, në qoftë se bëj atë që nuk dua, s'jam më vetë ai që e bëj, por është mëkati që banon në mua. ²¹ Unë, pra, po zbuloj këtë ligj: duke dashur të bëj të mirën, e keqja gjindet në mua. ²² Në fakt unë gjej kënaqësi në ligjin e Perëndisë sipas njeriut të brendshëm, ²³ por shoh një ligj tjetër në gjymtyrët e mia, që lufton kundër ligjit të mendjes sime dhe që më bën skllav të ligjit të mëkatit që është në gjymtyrët e mia. ²⁴ Oh, njeri i mjerë që jam! Kush do të më çlirojë nga ky trup i vdekjes? ²⁵ I falem nderit Perëndisë me anë të Jezu Krishtit, Zotit tonë. Unë vetë, pra, me mendjen, i shërbej ligjit të Perëndisë, por, me mishin ligjit të mëkatit.

8

¹ Tani, pra, nuk ka asnjë dënim për ata që janë në Krishtin Jezu, që nuk ecin sipas mishit, por sipas Frymës, ² sepse ligji i Frymës i jetës në Jezu Krishtin më çliroi nga ligji i mëkatit dhe i vdekjes. ³ Sepse atë që ishte e pamundur për ligjin, sepse ishte pa forcë për shkak të mishit, Perëndia, duke dërguar birin e vet në shëmbëllim mishi mëkatar, edhe për mëkat, e dënoi mëkatin në mish, ⁴ që të përmbushet drejtësia e ligjit në ne, që nuk ecim sipas mishit, por sipas Frymës. ⁵ Sepse ata që rrojnë sipas mishit e çojnë mendjen në gjërat e mishit, por ata që rrojnë sipas Frymës në gjërat e Frymës. ⁶ Në fakt mendja e kontrolluar nga mishi prodhon vdekje, por mendja e kontro-lluar nga Fryma prodhon jetë dhe paqe. ⁷ Në fakt mendja e kontrolluar nga mishi është armiqësi kundër Perëndisë, sepse nuk i nënshtrohet ligjit të Perëndisë dhe as nuk mundet. ⁸ Prandaj ata që janë në mish nuk mund t'i pëlqejnë Perëndisë. ⁹ Nëse Fryma e Perëndisë banon në ju, ju nuk jeni më në mish, por në Frymë. Por në qoftë se ndokush nuk ka Frymën e Krishtit, ai nuk i përket atij. ¹⁰ Nëse Krishti është në ju, trupi pa tjetër është i vdekur për shkak të mëkatit, por Fryma është jetë për shkak të drejtësisë. ¹¹ Dhe në qoftë se Fryma i atij që ringjalli Krishtin prej së vdekurish banon në ju, ai që e ringjalli Krishtin prej së vdekurish do t'u japë jetë edhe trupave tuaj vdekatarrë me anë të Frymës së tij që banon në ju. ¹² Prandaj, vëllezër, ne jemi debitorë jo të mishit, që të rrojmë sipas mishit, ¹³ sepse, po të rroni sipas mishit, ju do të vdisni; por, nëse me anë të Frymës i bëni të vdesin veprat e trupit, ju do të rroni. ¹⁴ Sepse të gjithë ata që udhëhiqen nga Fryma e Perëndisë

janë bij të Perëndisë. ¹⁵ Sepse ju nuk keni marrë një frymë robërie, që të keni përsëri frikë, po keni marrë frymën e birërisë, me anë të së cilës ne thërrasim: “Aba, o Atë!”. ¹⁶ Vetë Fryma i dëshmon frymës sonë se ne jemi bij të Perëndisë. ¹⁷ Dhe nëse jemi bij, jemi dhe trashëgimtarë, trashëgimtarë të Perëndisë dhe bashkëtrashëgimtarë të Krishtit, nëse vuajmë më të dhe lavdohemi me të. ¹⁸ Unë mendoj në fakt, se vuajtjet e kohës së tanishme nuk vlejné aspak të krahasohen me lavdinë që do të shfaqet në ne. ¹⁹ Sepse dëshira e flaktë e krijesës pret me padurim shfaqjen e bijve të Perëndisë, ²⁰ sepse krijesa iu nënshtrua kotësisë, jo me vullnetin e vet, po për shkak të atij që e nënshtroi, ²¹ me shpresë që vetë krijesa të çlirohet nga skllavëria e prishjes për të hyrë në lirinë e lavdisë së bijve të Perëndisë. ²² Sepse e dimë se deri tani mbarë bota e krijuar rënkon dhe është në mundim. ²³ Dhe jo vetëm kaq, por edhe ne vetë që kemi frytet e para të Frymës, vajtojmë në veten tonë, duke pritur flakët birërimin, shpengimin e trupit tonë. ²⁴ Sepse me shpresë ne shpëtuam; por shpresa që duket nuk është shpresë, sepse atë që dikush e sheh si mundet edhe ta shpresojë? ²⁵ Por në qoftë se ne shpresojmë atë që s’e shohim, atë gjë e presim me durim. ²⁶ Kështu, pra, edhe Fryma na ndihmon në dobësitë tona, sepse ne nuk dimë çfarë të kërkojmë në lutjet tona, sikurse duhet; por vetë Fryma ndërhyr për ne me psherëtima të patregueshme. ²⁷ Dhe ai që heton zemrat e di cila është mendja e Frymës, sepse ai ndërhyr për shenjtorët, sipas Perëndisë. ²⁸ Dhe ne e dimë se të gjitha gjëra bashkëveprojnë për të mirë për ata që e duan Perëndinë, për ata që janë të thirrur sipas qëllimit të tij. ²⁹ Sepse ata që ai i ka njohur që më parë, edhe i ka paracaktuar që të jenë të ngjashëm me shëmbëlltyrën e Birit të tij, kështu që ai të jetë i parëlinduri në mes të shumë vëllezërve. ³⁰ Dhe ata që ai i paracaktoi edhe i thirri; dhe ata që i thirri edhe i shfajësoi; dhe ata që i shfajësoi, ata edhe i përlëvdoi. ³¹ Çfarë të themi, pra, për këto gjëra? Në qoftë se Perëndia është me ne, kush mund të jetë kundër nesh? ³² Sepse ai që nuk e kurseu Birin e vet, por e dha për të gjithë ne, qysh nuk do të na dhurojë të gjitha gjëra bashkë me të? ³³ Kush do t’i padisë të zgjedhurit e Perëndisë? Perëndia është ai që i shfajëson. ³⁴ Kush është ai që do t’i dënojë? Krishti është ai që vdiq, po për më tepër ai u ringjall; ai është në të djathtë të Perëndisë dhe ai ndërmjetëson për ne. ³⁵ Kush do të na ndajë nga dashuria e Krishtit? Pikëllimi, a ngushtica, a përndjekja, a uria, a të zhveshurit, a rreziku, a shpata? ³⁶ Siç është shkruar: “Për ty po vritemi gjithë ditën; u numëruam si dele për therje”. ³⁷ Por në të gjitha këto gjëra ne jemi më shumë se fitimtarë për hir të atij që na deshi. ³⁸ Sepse unë jam i bindur se as vdekja, as jeta, as engjëjt, as pushtetet, as fuqia dhe as gjërat e tashme as gjërat e ardhshme, ³⁹ as lartësitë, as thellësitë, as ndonjë tjetër krijesë, nuk do të mund të na ndajë nga dashuria e Perëndisë që është në Jezu Krishtin, Zotin tonë.

9

¹ Unë them të vërtetën në Krishtin, nuk gënjej dhe jep dëshmi me mua ndërgjegjia ime me anë të Frymës së Shenjtë; ² kam një trishtim të madh dhe një dhembje të vazhdueshme në zemrën time. ³ Sepse do të doja të isha vetë i ma-llkuar, i ndarë nga Krishti, për vëllezërit e mi, për farefisin tim sipas mishit, ⁴ të cilët janë Izraelitë dhe atyre u përket birëria, lavdia, besëlidhjet, shpallja e ligjit, shërbimi hyjnor dhe premtimet; ⁵ të tyre janë

edhe etërit, prej të cilëve rrjedh sipas mishit Krishti, i cili është përmbi çdo gjë Perëndi, i bekuar përjetë. Amen. ⁶ Por kjo nuk do të thotë se fjala e Perëndisë ra poshtë, sepse jo të gjithë që janë nga Izraeli janë Izrael. ⁷ As sepse janë pasardhës e Abrahamit janë të gjithë bij; por: “Në Isakun do të quhet pasardhja jote”. ⁸ Do të thotë: nuk janë bijtë e Perëndisë ata që lindin prej mishi, por vetëm bijtë e premtimit numërohen si pasardhës. ⁹ Sepse kjo është fjala e premtimit: “Në këtë kohë do të vij dhe Sara do të ketë një bir”. ¹⁰ Dhe jo vetëm kaq, por edhe Rebeka mbeti shtatzënë nga një njeri i vetëm, Isakun, atin tonë, ¹¹ (sepse para se t’i lindnin fëmijët dhe para se të bënëin ndonjë të mirë a të keqe, që të mbetej i patundur propozimi i Perëndisë për të zgjedhur jo sipas veprave, po prej atij që thërret), ¹² iu tha asaj: “Më i madhi do t’i shërbejë më të voglit”, ¹³ siç është shkruar: “E desha Jakobin dhe e urreva Ezaun”. ¹⁴ Çfarë të themi, pra? Mos ka padrejtësi te Perëndia? Aspak! ¹⁵ Ai i thotë në fakt Moisiut: “Do të kem mëshirë për atë që të kem mëshirë, dhe do të kem dhembshuri për atë që do të kem dhembshuri”. ¹⁶ Kështu, pra, kjo nuk varet as prej atij që do, as prej atij që vrapon, por nga Perëndia që shfaq mëshirë. ¹⁷ Sepse Shkrimi i thotë Faraonit: “Pikërisht për këtë gjë të ngrita, që të tregoj te ti fuqinë time dhe që të shpallet emri im mbi mbarë dheun”. ¹⁸ Kështu ai ka mëshirë për atë që do dhe e ngurtëson atë që do. ¹⁹ Ti do të më thuash, pra: “Pse vazhdon të ankohet? Kush mund, në fakt, t’i rezistojë vullnetit të tij?”. ²⁰ Po kush je ti, o njeri, që i kundërpërgjigjesh Perëndisë? A mund t’i thotë ena mjeshtrit: “Përse më bërë kështu?”. ²¹ A nuk ka vallë fuqi poçari mbi argjitën për të bërë nga po ai brumë një enë për nderim, edhe një tjetër për çnderim? ²² Dhe çfarë të thuash nëse Perëndia, duke dashur të tregojë zemërimin e tij dhe të bëjë të njohur pushtetin e tij duroi me shumë zemërgjërësi enët e zemërimit që qenë bërë për prishje? ²³ Dhe që të bëjë të njohur pasuritë e lavdisë së tij ndaj enëve të mëshirës, të cilat i përgatiti për lavdi, ²⁴ mbi ne, që edhe na thirri, jo vetëm nga Judenjtë, por edhe nga johebrenjtë? ²⁵ Ashtu si thotë ai te Osea: “Unë do ta quaj popullin tim atë që s’ka qenë populli im dhe të dashur atë të mosdashurin. ²⁶ Dhe do të ndodhë që atje ku u është thënë atyre: “Ju nuk jeni populli im”, atje do të quheni bij të Perëndisë së gjallë”. ²⁷ Por Isaia thërret për Izraelin: “Edhe sikur të ishte numri i bijve të Izraelit si rëra e detit, vetëm mbetja e tij do të shpëtohet”. ²⁸ Në fakt ai do ta realizojë vendimin e tij me drejtësi, sepse Zoti do ta realizojë dhe do ta përshpejtojë vendimin e tij mbi tokë. ²⁹ Dhe ashtu si profetizoi Isaia: “Në qoftë se Perëndia i ushtrive nuk do të na kishte lënë farë, do të ishim bërë si Sodoma dhe do t’i kishim ngjarë Gomorës”. ³⁰ Çfarë të themi, pra? Se johebrenjtë, që nuk kërkuan drejtësinë, e fituan drejtësinë, por atë drejtësi që vjen nga besimi, ³¹ ndërsa Izraeli, që kërkonte ligjin e drejtësisë, nuk arriti në ligjin e drejtësisë. ³² Përse? Sepse e kërkonte jo me anë të besimit, por me anë të veprave të ligjit; sepse ata u penguan në gurin e pengesës, ³³ ashtu siç është shkruar: “Ja, unë po vë në Sion një gur pengese dhe një shkëmb skandali, dhe kushdo që i beson atij nuk do të turpërohet”.

10

¹ Vëllezër, dëshira e zemrës sime dhe lutja që i drejtoj Perëndisë për Izraelin është për shpëtim të tij. ² Sepse unë dëshmoj për ta se kanë zell për Perëndinë, por jo sipas njohurisë. ³ Sepse duke mos njohur

drejtësinë e Perëndisë dhe duke kërkuar të vendosin drejtësinë e vet, nuk iu nënshtruan drejtësisë së Perëndisë, ⁴ sepse përfundimi i ligjit është Krishti, për shfaqësimin e kujtdo që beson. ⁵ Sepse Moisiu kështu e përshkruan drejtësinë që vjen nga ligji: “Njeriu që bën këto gjëra, do të rrojë me anë të tyre”. ⁶ Por drejtësia që vjen nga besimi thotë kështu: “Mos thuaj në zemrën tënde: “Kush do të ngjitet në qiell?”. Kjo do të thotë që të zbresë Krishti. ⁷ Ose: “Kush do të zbresë në humnerë?”. Kjo do të thotë që të sjellë lart Krishtin prej së vdekurish. ⁸ Po ç’thotë, pra? “Fjala është pranë teje, në gojën tënde dhe në zemrën tënde”. Kjo është fjala e besimit, që ne predikojmë; ⁹ sepse, po të rrëfesh me gojën tënde Zotin Jezus, dhe po të besosh në zemrën tënde se Perëndia e ngjalli prej së vdekurish, do të shpëtohesh. ¹⁰ Sepse me zemër, njeriu beson në drejtësi dhe me gojë bëhet rrëfim për shpëtim, ¹¹ sepse Shkrimi thotë: “Kushdo që beson në të, nuk do të turpërohet”. ¹² Sepse nuk ka dallim në mes Judeut dhe Grekut, sepse një i vetëm është Perëndia i të gjithëve, i pasur ndaj të gjithë atyre që e thërrasin. ¹³ Në fakt: “Kushdo që do ta thërrasë emrin e Zotit do të shpëtohet”. ¹⁴ Si do ta thërrasin, pra, atë, të cilit nuk i besuan? Dhe si do të besojnë tek ai për të cilin nuk kanë dëgjuar? Dhe si do të dëgjojnë, kur s’ka kush predikon? ¹⁵ Dhe si do të predikojnë pa qenë dërguar? Siç është shkruar: “Sa të bukura janë këmbët e atyre që shpallin paqen, që shpallin lajme të mira!”. ¹⁶ Por jo të gjithë iu bindën ungjillit, sepse Isaia thotë: “O Perëndi, kush i besoi predikimit tonë?”. ¹⁷ Besimi, pra, vjen nga dëgjimi, dhe dëgjimi vjen nga fjala e Perëndisë. ¹⁸ Por unë them: Mos nuk dëgjuan? Madje, “Zëri i tyre mori mbarë dheun dhe fjalët e tyre shkuan deri në skajet më të largëta të tokës”. ¹⁹ Por unë them: “Mos nuk e kuptoi Izraeli? Moisiu tha i pari: “Unë do t’ju shtie në xhelozë me një komb që s’është fare komb; do t’ju bëj të zemëroheni me anë të një kombi të marrë”. ²⁰ Dhe Isaia me guxim thotë: “Unë u gjeta nga ata që nuk më kërkonin, unë iu shfaqta atyre që nuk pyesnin për mua”. ²¹ Por lidhur me Izraelin ai thotë: “Gjithë ditën i shtriva duart e mia drejt një populli të pabindur dhe kundërtënës”.

11

¹ Unë, pra, them: A thua Perëndia e hodhi poshtë popullin e vet? Aspak, sepse edhe unë jam Izraelit, nga pasardhje e Abrahamit, nga fisi i Beniaminit. ² Perëndia nuk e hodhi poshtë popullin e vet, të cilin e njohu që përpara. A nuk e dini ju ç’thotë Shkrimi për Elian? Si i drejtohet ai Perëndisë kundër Izraelit, duke thënë: ³ “O Zot, profetët e tu i vranë dhe altarët e tu i prishën, dhe unë mbeta i vetëm, dhe ata kërkojnë jetën time”. ⁴ Por, çfarë i tha zëri hyjnor? “Kam lënë për veten time shtatë mijë burra, që nuk kanë rënë në gjunjë përpara Baalit”. ⁵ Kështu, pra, edhe në kohën e tanishme ka mbetur një mbetje pas zgjedhjes së hirit. ⁶ Dhe, po të jetë prej hirit, nuk është më prej veprash, përndryshe hiri nuk do të ishte më hir, përndryshe vepra nuk do të ishte më vepër. ⁷ E çfarë, atëherë? Izraeli nuk e mori atë që kërkonte, kurse të zgjedhurit e morën, dhe të tjerët u verbuan, ⁸ siç është shkruar: “Perëndia u dha atyre frymë hutimi, sy që të mos shohin dhe veshë që të mos dëgjojnë deri në ditën e sotme”. ⁹ Dhe Davidi thotë: “Tryeza e tyre iu bëftë lak, një kurth, një pengesë dhe një shpagim. ¹⁰ Sytë e tyre u errësoshin që të mos shohin, dhe kurrizin e tyre kërruse përgjithnjë”. ¹¹ Unë them, pra: “Mos u penguan, që të rrëzohen?

Aspak; por me anë të rrëzimit të tyre u erdhi shpëtimi johebrenjve, që t'i shtjerë ata në xhelozë. ¹² Edhe nëse rrëzimi i tyre është fitim për botën dhe pakësimi i tyre është fitim për johebrenjtë, sa më tepër do të jetë mbushullia e tyre? ¹³ Sepse unë po ju flas juve, johebrenjve, duke qenë se jam apostulli i johebrenjve; dhe unë e nderoj shërbesën time, ¹⁴ për të provuar se në ndonjë mënyrë mund t'i provokoj se mos i shtie në zili ata që janë mishi im edhe shpëtoj disa prej tyre. ¹⁵ Sepse, në qoftë se refuzimi i tyre është pajtim për botën, ç'do të jetë ripranimi i tyre, përveç se kalimi prej vdekjes në jetë? ¹⁶ Edhe po të jenë pemët e para të shenjta, edhe e tëra është e shenjtë; dhe po të jetë rrënja e shenjtë, edhe degët janë të shenjta. ¹⁷ Edhe sikur të këputen disa degë, ti që ishe ullastrë u shartove në vend të tyre dhe u bërë pjestar i rrënjës dhe i majmërisë së drurit të ullirit, ¹⁸ mos u mburr kundër degëve: por nëse mburresh kundër tyre, mos harro se nuk e mban ti rrënjën, po rrënja të mban ty. ¹⁹ Do të thuash, pra: "Degët u prenë që të shartohem unë". ²⁰ Mirë, ato u prenë për mosbesimin, por ti qëndron për shkak të besimit; mos u kreno, por druaj. ²¹ Sepse nëse Perëndia nuk i kurseu degët natyrore, shiko se mos nuk të kursen edhe ty. ²² Shih, pra, mirësinë dhe rreptësinë e Perëndisë: rreptësinë mbi ata që u rrëzuan, dhe mirësinë ndaj teje, në qoftë se ti do të ngulmosh në mirësi, përndryshe edhe ti do të këputesh. ²³ Kështu edhe ata, nëse nuk do të qëndrojnë në mosbesim, do të shartohen; sepse Perëndia është i fuqishëm t'i shartojë përsëri. ²⁴ Sepse, në qoftë se ti u këpute nga ulliri i egër prej natyre dhe u shartove kundër natyrës në ulli të butë, aq më tepër këto, që janë degë prej natyre, do të shartohen në ullirin e vet. ²⁵ Sepse nuk dua, o vëllezër, që ju të jeni të paditur këtë të fshehtë që të mos mbaheni me të madh në veten tuaj se i ka ndodhur një ngurtësim një pjese të Izraelit deri sa të ketë hyrë tërësia e johebrenjve, ²⁶ dhe kështu mbarë Izraeli do të shpëtohet, sikurse është shkruar: "Nga Sioni do të vijë Çlirimtari, dhe do të largojë pabesinë nga Jakobi. ²⁷ Dhe kjo do të jetë besëlidhja ime me ta, kur unë t'ju heq mëkatet e tyre". ²⁸ Për sa i përket ungjillit ata janë armiq për hirin tuaj, por për sa i përket zgjedhjes, janë të dashur për hir të etërve, ²⁹ sepse dhuntitë dhe thirrja e Perëndisë janë të pakthyeshme. ³⁰ Sepse, sikundër dhe ju dikur ishit të pabindur ndaj Perëndisë, por tani fituat mëshirën për shkak të pabindjes së tyre, ³¹ kështu edhe këta tani u bënë të padëgjueshëm, që, me anë të mëshirës që u tregua për ju, të fitojnë edhe ata mëshirë. ³² Sepse Perëndia i mbylli të gjithë në padëgjuesë, që të ketë mëshirë për të gjithë. ³³ O thellësi pasurie, urtësie dhe diturie të Perëndisë! Sa të pahulumtueshme janë gjykimet e tij dhe të pashtershme janë udhët e tij! ³⁴ "Sepse kush e njohu mendjen e Zotit? Ose kush u bë këshilltar i tij? ³⁵ Ose kush i dha atij më parë, që të ketë për të marrë shpëtim?". ³⁶ Sepse prej tij, me anë të tij dhe për të janë të gjitha gjëra. Lavdi atij përjetë! Amen!

12

¹ O vëllezër, po ju bëj thirrje, nëpërmjet dhembshurisë së Perëndisë, ta paraqisni trupin tuaj si fli të gjallë, të shenjtëruar, të pëlqyer te Perëndia, që është shërbesa juaj e mënçur. ² Dhe mos u konformoni me këtë botë, por transformohuni me anë të ripërtëritjes së mendjes suaj, që të provoni cili është i miri, i pëlqyeri dhe i përsosuri vullnet i Perëndisë. ³ Sepse, për hirin që më është dhënë, unë i them secilit prej jush të mos e vlerësojë veten më

shumë se sa duhet ta çmojë, por të ketë një vlerësim të përkorë, sipas masës së besimit që Perëndia i ndau secilit. ⁴ Sepse, sikurse në një trup kemi shumë gjymtyrë dhe të gjitha gjymtyrët nuk kanë të njëjtën funksion, ⁵ kështu edhe ne, megjithse jemi shumë, jemi një trup në Krishtin dhe secili jemi gjymtyrë të njeri tjetrit. ⁶ Dhe tani, duke pasur dhunti të ndryshme sipas hirit që na u dha, nëse kemi profecinë, të profetizojmë sipas masës së besimit; ⁷ nëse kemi shërbim, le t'i kushtohemi shërbimit; po kështu mësuesi të jepet pas mësimit; ⁸ dhe ai që nxit, le t'i kushtohet nxitjes; ai që ndan, le ta bëjë me thjeshtësi; ai që kryeson le të kryesojë me zell; ai që bën vepra mëshirë, le t'i bëjë me gëzim. ⁹ Dashuria le të mos jetë me hipokrizi; urreni të keqen dhe ngjituni pas së mirës. ¹⁰ Duani njeri tjetrin me dashuri vëllazërore; në nderim tregoni kujdes njeri me tjetrin. ¹¹ Mos u tregoni të përtuar në zell; jini të zjarrtë në frymë, shërbeni Perëndisë, ¹² të gëzuar në shpresë, të qëndrueshëm në shtrëngime, këmbëngulës në lutje; ¹³ ndihmoni për nevojat e shenjtorëve, jini mikpritës. ¹⁴ Bekoni ata që ju përndjekin, bekonin dhe mos mallkonin. ¹⁵ Gëzohuni me ata që gëzohen, dhe qani me ata që qajnë. ¹⁶ Kini të njëjtat mendime njeri me tjetrin; mos lakmoni për lart, por rriini me të përunjuri; mos e mbani veten për të mënçur. ¹⁷ Mos ia ktheni kurrkujt të keqen me të keqe, kërkoni të bëni të mirën përpara gjithë njerëzve. ¹⁸ Po të jetë e mundur dhe aq sa varet prej jush, jetoni në paqe me gjithë njerëzit. ¹⁹ Mos u hakmerrni për veten tuaj, o të dashur, por i jepni vend zemërimit të Perëndisë, sepse është shkruar: “Mua më përket hakmarrja, unë kam për të shpëguar, thotë Zoti”. ²⁰ “Në qoftë se armiku yt, pra, ka uri, jepi të hajë; në pastë etje, jepi të pijë; sepse, duke bërë këtë, do të grumbullosh mbi krye të tij thëngjij të ndezur”. ²¹ Mos u mund nga e keqja, por munde të keqen me të mirën.

13

¹ Çdo njeri le t'i nënshtrohet pushteteve të sipërm, sepse nuk ka pushtet veçse prej Perëndisë; dhe pushtetet që janë, janë caktuar nga Perëndia. ² Prandaj ai që i kundërvihet pushtetit, i kundërvihet urdhërit të Perëndisë; dhe ata që i kundërvihen do të marrin mbi vete dënimin. ³ Sepse eprorët s'ke pse t'i kesh frikë për vepra të mira, por për të këqijat; a do, pra, të mos i kesh frikë pushtetit? Bëj të mirën, dhe do të kesh lavdërim nga ai, ⁴ sepse eprori është shërbëtor i Perëndisë për ty për të mirë; por, po të bësh të këqija, druaj, sepse nuk e mban kot shpatën; sepse ai është shërbëtor i Perëndisë, hakmarrës plot zemërim kundër atij që bën të keqen. ⁵ Prandaj është e nevojshme t'i nënshtroheni, jo vetëm nga druajtje e zemërimit, por edhe për arsye të ndërgjegjes. ⁶ Sepse për këtë paguani edhe tatimet, sepse ata janë shërbëtorë të Perëndisë, që i kushtohen vazhdimisht këtij shërbimi. ⁷ I jepni, pra, secilit atë që i takon: tatimin atij që i përket, druajtje atij që është për t'u druajtur, nderimin atij që është për nderim. ⁸ Mos i kini asnjë detyrim askujt, përveç se ta doni njëri-tjetrin, sepse ai që e do tjetrin e tij e ka përmbushur ligjin. ⁹ Sepse urdhërimet: “Mos shkel kurorë, mos vraj, mos vidh, mos thua dëshmi të rreme, mos lakmo”, dhe në pastë ndonjë urdhërim tjetër, përmbliiden në këtë fjalë: “Duaje të afërmin tënd porsivetveten!”. ¹⁰ Dashuria nuk i bën keq të afërmit; dashuria, pra, është përmbushja e ligjit. ¹¹ Dhe këtë aq më shumë duhet të bëjmë, duke ditur kohën, sepse tanimë erdhi ora të zgjohemi nga gjumi, sepse shpëtimi ynë është më afër, se kur besuam. ¹² Nata u thye dhe

dita u afrua; le të flakim, pra, veprat e errësirës dhe të veshim armët e dritës. ¹³ Le të ecim me ndershmëri, si ditën, jo në orgji dhe në dehje, jo në imoralitet dhe sensualizëm, jo në grindje e në smirë. ¹⁴ Por vishuni me Zotin Jezu Krisht dhe mos tregoni kujdes për mishin, që t'ia kënaqni lakmitë.

14

¹ Pranojeni atë që është i dobët në besim, pa e qortuar për mendimet. ² Dikush mendon se mund të hajë nga çdo gjë, ndërsa ai që është i dobët ha vetëm barishte. ³ Ai që ha të mos e përbuzë atë që nuk ha, dhe ai që nuk ha të mos gjykojë atë që ha, sepse Perëndia e ka pranuar. ⁴ Kush je ti që gjykon shërbyesin e tjetrit? A qëndron mbi këmbë ose rrëzohet, është punë e zotit të tij, por ai do të qëndrojë, sepse Perëndia është i zoti ta bëjë atë të qëndrojë në këmbë. ⁵ Sepse dikush e çmon një ditë më shumë se një tjetër, dhe tjetri i çmon të gjitha ditët njëlloj; gjithsecili të jetë plotësisht i bindur në mendjen e tij. ⁶ Ai që e çmon ditën, për Zotin e çmon; ai që nuk e çmon ditën, për Zotin nuk e ruan; kush ha, për Zotin ha dhe i falet nderit Perëndisë; dhe kush nuk ha, për Zotin nuk ha dhe i falet nderit Perëndisë. ⁷ Sepse asnjë nga ne nuk jeton për veten e tij dhe askush nuk vdes për veten e tij, ⁸ sepse, edhe nëse rrojmë, rrojmë për Zotin; edhe nëse vdesim, vdesim për Zotin; pra, edhe po të rrojmë ose të vdesim, të Zotit jemi. ⁹ Sepse për këtë edhe vdiq Krishti dhe u ngjall e u kthye në jetë: që të zotërojë edhe mbi të vdekurit, edhe mbi të gjallët. ¹⁰ Por ti, pse e gjykon vëllanë tënd? Ose përse e përbuz vëllanë tënd? Të gjithë, pra, do të dalim përpara gjykatës së Krishtit. ¹¹ Sepse është shkruar: “Rroj unë, thotë Perëndia, se çdo gjë do të ulet para meje, dhe çdo gjuhë do ta lavdërojë Perëndinë!”. ¹² Kështu, pra, secili nga ne do t'i japë llogari Perëndisë për veten e vet. ¹³ Prandaj të mos e gjykojmë më njeri tjetrin, por më tepër gjykoni këtë: mos i vini gur pengese ose skandal vëllait. ¹⁴ Unë e di dhe jam plotësisht i bindur në Zotin Jezus, se asnjë gjë nuk është e ndyrë në vetvete, por për atë që çmon se diçka është e ndyrë, për atë është e ndyrë. ¹⁵ Por nëse vëllai yt trishtohet për shkak të një ushqimi, ti nuk ecën më sipas dashurisë; mos e bëj atë të humbasë me ushqimin tënd atë për të cilin Krishti vdiq. ¹⁶ Prandaj le të mos shahet e mira juaj, ¹⁷ sepse mbretëria e Perëndisë nuk është të ngrënët dhe të pirët, por drejtësia, paqja dhe gëzimi në Frymën e Shenjtë. ¹⁸ Sepse ai që i shërben Krishtit në këto gjëra, është i pëlqyer nga Perëndia dhe i miratuar nga njerëzit. ¹⁹ Le të ndjekim, pra, ato që ndihmojnë për paqe dhe për ndërtimin e njëri-tjetrit. ²⁰ Mos e prish veprën e Perëndisë për ushqimin; vërtet, të gjitha gjëra janë të pastra, por bën keq kur dikush ha diçka që i është pengesë. ²¹ Është mirë të mos hajë mish njeriu, as të mos pijë verë, as të mos bëjë gjë që mund ta çojë vëllanë tënd të pengohet, ose të skandalizohet ose të dobëson. ²² A ke besim ti? Mbage besimin për veten tënde përpara Perëndisë; lum ai që nuk dënon veten e tij në atë që miraton. ²³ Por ai që është me dy mendje, edhe sikur të hajë, është dënuar, sepse nuk ha me besim; dhe çdo gjë që nuk bëhet me besim, është mëkat.

15

¹ Edhe ne, që jemi të fortë, duhet të mbajmë dobësitë e atyre që janë të dobët dhe jo t'i pëlqejmë vetes. ² Secili nga ne le t'i pëlqejë të afërmit

për të mirë, për ndërtim,³ sepse edhe Krishti nuk i pëlqeu vetes së tij, por sikurse është shkruar: “Sharjet e atyre që të shanin ty, ranë mbi mua”.⁴ Sepse të gjitha gjërat që u shkruan në të kaluarën u shkruan për mësimin tonë, që me anë të këmbënguljes dhe të ngushëllimit të Shkrimeve, të kemi shpresë.⁵ Dhe Perëndia i durimit dhe i ngushëllimit ju dhëntë juve të keni po ato mendime njeri me tjetrin, sipas Jezu Krishtit,⁶ që me një mendje të vetme dhe një gojë të vetme ta përlëvdoni Perëndinë, Atin e Perëndisë tonë Jezu Krisht.⁷ Prandaj pranoni njëri-tjetrin, sikurse edhe Krishti na pranoi për lavdinë e Perëndisë.⁸ Tani unë po ju them se Jezu Krishti u bë shërbëtor i të rrethprerëve për të vërtetën e Perëndisë, për të vërtetuar premtimet e dhëna etërve,⁹ dhe i pranoi johebrenjtë për mëshirë të vet, që ta lëvdojnë Perëndinë sikurse është shkruar: “Për këtë do të të përlëvdoj ndër kombe, dhe do t’i këndoj lavdërime emrit tënd!”.¹⁰ Dhe përsëri ai thotë: “Gëzohuni, o njerëz, me popullin e tij”.¹¹ Dhe përsëri: “Lavdëroni Zotin, të gjithë njerëzit; dhe le ta lëvdojnë të gjithë popujt”.¹² Dhe përsëri Isaia thotë: “Do të mbijë një filiz nga rrënja e Jeseut dhe ai që ngrihet për të sunduar njerëzit; kombet do të shpresojnë në të!”.¹³ Dhe Perëndia i shpresës le t’ju mbushë me çfarëdo gëzimi dhe paqe me anë të besimit, që të keni mbushulli në shpresë, me anë të fuqisë së Frymës së Shenjtë!¹⁴ Dhe, sa për ju, o vëllezër, më është mbushur mendja për ju, se edhe ju jeni plot mirësi, plot me çdo njohuri, të zotë të këshilloni njëri-tjetrin.¹⁵ Por unë ju shkrova në një farë shkalle më me guxim që t’ju kujtoj për hirin që m’u dha prej Perëndisë,¹⁶ që të jem shërbëtor i Jezu Krishtit pranë johebrenjve, duke punuar në shërbesën e shenjtëruar të ungjillit të Perëndisë, që oferta e johebrenjve të jetë e pëlqyer, dhe e shenjtëruar nga Fryma e Shenjtë.¹⁷ Kam, pra, me se të mburrem në Jezu Krishtin për punët që kanë të bëjnë me Perëndinë.¹⁸ Sepse nuk do të guxoja të flas për ndonjë nga ato gjëra të cilat Krishti nuk i bëri nëpërmjet meje, për t’i sjell në dëgjës johebrenjtë me fjalë dhe me vepër,¹⁹ me fuqi shenjash dhe çudirash, me fuqi të Frymës së Perëndisë; kështu, prej Jeruzalemit e përçark dhe gjer në Iliri, kam kryer shërbimin e ungjillit të Krishtit,²⁰ duke u përpjekur të ungjillëzoj atje ku nuk ishte i njohur emri i Krishtit, që të mos ndërtoj mbi themelin e tjetërit.²¹ Por, sikurse është shkruar: “Ata, ndër të cilët nuk u qe shpallur, do të shohin, dhe ata që nuk kishin dëgjuar për të, do të kuptojnë”.²² Edhe për këtë arsye u pengova shumë herë të vij tek ju.²³ Por tani, duke mos pasur më fushë veprimi për të ungjillizuar në këto vise, dhe duke pasur prej shumë vjetësh mall të vij tek ju,²⁴ kur të shkoj në Spanjë, do të vij ndër ju; sepse shpresoj, pra, t’ju shoh dhe të më përcillni deri atje, pasi të kënaqem, sado pak, me ju.²⁵ Por tani unë po shkoj në Jeruzalem, për t’u shërbyer shenjtorëve,²⁶ sepse atyre nga Maqedonia dhe Akaia u pëlqeu të japin një ndihmesë për të varfërit që janë ndër shenjtorët e Jeruzalemit.²⁷ Kjo u pëlqeu atyre me të vërtetë, sepse u janë debitorë; sepse, në qoftë se johebrenjtë, pra, janë bërë pjestarë bashkë me ta për të mirat frymërore, kanë detyrë t’u shërbejnë atyre edhe me të mira materiale.²⁸ Si ta kem kryer këtë punë dhe t’ua kem dorëzuar këtë fryt, do të shkoj në Spanjë, duke kaluar nga ju.²⁹ Dhe unë e di se, duke ardhur tek ju, do të vij në tërësinë e bekimeve të ungjillit të Krishtit.³⁰ Dhe ju bëj thirrje, o vëllezër, për Zotin tonë Jezu Krisht dhe për dashurinë e Frymës, të luftoni bashkë me mua në lutje të Perëndia për mua,³¹ që unë të shpëtoj nga të pabesët në Jude, dhe që

shërbesa ime që po bëj për Jeruzalemin t'u pëlqejë shenjtorëve, ³² që unë të vij tek ju, në dashtë Perëndia, dhe të freskohem bashkë me ju. ³³ Edhe Perëndia e paqes qoftë me ju të gjithë. Amen.

16

¹ Dhe unë po jua rekomandoj Febën, motrën tonë, që është dhjake e kishës që ndodhet në Kenkrea, ² që ta pranoni në Zotin, sikurse u ka hije shenjtorëve, dhe ta ndihmoni në çdo gjë që të ketë nevojë nga ju, sepse edhe ajo ka ndihmuar shumë veta, edhe mua vetë. ³ U bëni të fala Prishilës dhe Akuilës, bashkëpunëtorë të mi në Krishtin Jezus, ⁴ të cilët për jetën time vunë kokën në rrezik; ata i falendëroj jo vetëm unë, por të gjitha kishat e johebrenjve. ⁵ I bëni të fala edhe kishës që është në shtëpinë e tyre, të fala edhe Epenetit tim të dashur, i cili është fryti i parë i Akaisë në Krishtin. ⁶ Të fala Marisë, e cila u mundua shumë për ne. ⁷ Të fala Andronikut dhe Juniës, kushërinj të mi dhe shokë burgu, të cilët janë dalluar midis apostujve dhe kanë qenë në Krishtin përpara meje. ⁸ Të fala Ampliut, të dashurit tim në Zotin. ⁹ Të fala Urbanit, bashkëpunëtorit tonë në Krishtin dhe Stakit tim të dashur. ¹⁰ Të fala Apelit, të provuarit në Krishtin. Të fala atyre të shtëpisë së Aristobulit. ¹¹ Të fala Herodionit, kushëririt tim. Të fala atyre të shtëpisë së Narkisit që janë në Zotin. ¹² U bëni të fala Trifenës dhe Trifozës, të cilat mundohen në Zotin. Të fala Persidës së dashur, e cila është munduar shumë në Zotin. ¹³ Të fala Rufit, të zgjedhurit në Zotin, dhe nënës së tij që është edhe imja. ¹⁴ Të fala Asinkritit, Flegontit, Ermës, Patrobës, Ermit dhe vëllezërve që janë me ta. ¹⁵ Të fala Filologut, Julisë, Nereut dhe motrës së tij Olimpës, dhe gjithë shenjtorëve që janë me ta. ¹⁶ Përshëndetni njeri tjetrin me një të puthur të shenjtë; kishat e Krishtit ju përshëndesin. ¹⁷ Tani unë ju bëj thirrje, o vëllezër, të ruheni nga ata që shkaktojnë përçarje dhe skandale kundër doktrinës që keni mësuar dhe të largoheni nga ata; ¹⁸ sepse ata nuk i shërbejnë Zotit tonë Jezu Krisht, por barkut të tyre, dhe me fjalë të ëmbla dhe të bukura gënjejnë zemrat e të thjeshtit?. ¹⁹ Sepse të bindurit tuaj arriti kudo; prandaj unë gëzohem për ju; dhe dëshiroj që të jeni të mëncur për të mirën dhe të thjesht për të keqen. ²⁰ Tani Perëndia e paqes do ta dërmojë së shpejti Satanën nën këmbët tuaja. Hiri i Zotit tonë Jezu Krisht qoftë me ju. ²¹ Timoteu, bashkëpunëtori im, Luci, Jasoni dhe Sosipatri, kushërinj të mi, ju përshëndesin. ²² Unë, Terci, që shkrova këtë letër ju përshëndes në Zotin. ²³ Gai, mikpritësi im dhe i mbarë kishës, ju bën të fala. Erasti, arkëtari i qytetit, dhe vëllai Kuarti, ju dërgojnë të fala. ²⁴ Hiri i Zotit tonë Jezu Krisht qoftë me ju të gjithë. Amen. ²⁵ Dhe atij që mund t'ju forcojë juve sipas ungjillit tim dhe predikimit të Jezu Krishtit, sipas zbulësës së misterit, të mbajtur fshehur prej kohësh të pasorus, ²⁶ por tani u shfaq e u zbulua me anë të Shkrimeve të profetëve, sipas urdhërimit të Perëndisë të përjetshme dhe u njoh ndër të gjitha kombet, për t'i sjellë në dëgjuesën e besimit, ²⁷ Perëndisë, të vetmin të ditshëm, i qoftë lavdi në përjetësi me anë të Jezu Krishtit. Amen.

1 e Korintasve

¹ Pali, i thirrur apostull i Jezu Krishtit, me anë të vullnetit të Perëndisë, dhe vëllai Sosten, ² kishës së Perëndisë që është në Korint, të shenjtëruar në Krishtin Jezus, të thirrur shenjtore, bashkë me të gjithë ata që në çdo vend e thërrasin emrin e Jezu Krishtit, Zotit të tyre dhe tonit: ³ hir dhe paqe për ju nga Perëndia, Ati ynë, dhe nga Zoti Jezu Krisht. ⁴ Përherë i falem nderit Perëndisë tim për ju, për hirin e Perëndisë, i cili ju është dhënë me anë të Jezu Krishtit, ⁵ sepse në atë ju u bëtë të pasur në të gjitha, në çdo fjalë dhe në çdo njohuri, ⁶ sikurse dëshmimi i Krishtit që u vërtetua ndër ju, ⁷ kaq sa nuk ju mungon asnjë dhunti, ndërsa prisni zhulesën e Zotit tonë Jezu Krishtit, ⁸ i cili edhe do t'ju vërtetojë deri në fund, që të jeni të paqortueshëm në ditën e Zotit tonë Jezu Krishtit. ⁹ Besnik është Perëndia, nga i cili jeni thirrur në bashkësinë e Birit të tij Jezu Krishtit, Zotit tonë. ¹⁰ Tani vëllezër, ju bëj thirrje në emër të Zotit tonë Jezu Krishtit të flisni që të gjithë të njëjtën gjë dhe të mos keni ndasi midis jush, por të jeni plotësisht të bashkuar, duke pasur një mendje dhe një vullnet. ¹¹ Sepse më është treguar për ju, o vëllezër, nga ata të shtëpisë së Kloes, se në mes jush ka grindje. ¹² Dhe dua të them këtë, që secili nga ju thotë: “Unë jam i Palit”, “unë i Apolit”, “unë i Kefës” dhe “unë i Krishtit”. ¹³ Vallë i ndarë qenka Krishti? Mos Pali u kryqëzua për ju? Apo ju u pagëzuat në emër të Palit? ¹⁴ E falënderoj Perëndinë që nuk kam pagëzuar asnjë nga ju, me përjashtim të Krispit dhe të Gait, ¹⁵ që askush të mos thotë se e pagëzova në emrin tim. ¹⁶ Unë pagëzova edhe familjen e Stefanës; përveç tyre nuk di të kem pagëzuar ndonjë tjetër. ¹⁷ Sepse Krishti nuk më dërgoi të pagëzoj, por të predikoj ungjillin, jo me dituri fjale, që kryqi i Krishtit të mos dalë i kotë. ¹⁸ Sepse mesazhi i kryqit është marrëzi për ata që humbin, por për ne që shpëtohem është fuqia e Perëndisë. ¹⁹ Sepse është shkruar: “Do të bëj të humbasë dituria e të diturve, dhe do ta asgjësoj zgjuarësinë e të zgjuarve”. ²⁰ Ku është i dituri? Ku është skribi? Ku është debatuesi i kësaj epoke? A nuk e bëri të marrë Perëndia diturinë e kësaj bote? ²¹ Sepse, duke qenë se nëpërmjet diturisë së Perëndisë bota nuk e njohu Perëndinë me urtinë e vet, Perëndisë i pëlqeu të shpëtojë ata që besojnë nëpërmjet marrëzisë së predikimit, ²² sepse Judenjët kërkojnë një shenjë dhe Grekët kërkojnë dituri, ²³ por ne predikojmë Krishtin të kryqëzuar, skandal për Judenjët dhe marrëzi për Grekët, ²⁴ kurse për ata që janë të thirrur, qofshin Judenj ose Grekë, predikojmë Krishtin, fuqia e Perëndisë dhe diturinë e Perëndisë; ²⁵ sepse marrëzia e Perëndisë është më e ditur se njerëzit dhe dobësia e Perëndisë më e fortë se njerëzit. ²⁶ Shikoni në fakt thirrjen tuaj, vëllezër, sepse ndër ju ka jo shumë të ditur sipas mishit, jo shumë të fuqishëm, jo shumë fisnikë, ²⁷ por Perëndia ka zgjedhur gjërat e marra të botës për të turpëruar të urtët; dhe Perëndia ka zgjedhur gjërat e dobëta të botës për të turpëruar të fortët; ²⁸ dhe Perëndia ka zgjedhur gjërat jo fisnike të botës dhe gjërat e përçmuara, edhe gjërat që nuk janë, për të asgjësuar ato që janë, ²⁹ që asnjë mish të mos mburret përpara tij. ³⁰ Por prej tij ju jeni në Krishtin Jezus, i cili nga Perëndia u bë për ne dituri, drejtësi, shenjtërim dhe shpengim, ³¹ që, sikurse është shkruar: “Ai që mburret, le të mburret në Zotin”.

2

¹ Edhe unë, o vëllezër, kur erdha te ju, nuk erdha me shkëlqim fjalësh a diturie, që t'ju shpall dëshminë e Perëndisë, ² sepse e vendosa që të mos di tjetër gjë ndër ju, veç Jezu Krishtit edhe atë të kryqëzuar. ³ Edhe unë kam qenë te ju me dobësi, me frikë dhe drithërimë të madhe. ⁴ Dhe fjala ime dhe predikimi im nuk u bënë me fjalë mbushamendëse nga dituria njerëzore, por në dëftim të Frymës dhe të fuqisë, ⁵ që besimi juaj të mos qëndrojë mbi diturinë e njerëzve, po mbi fuqinë e Perëndisë. ⁶ Dhe ne flasim dituri në mes njerëzish të pjekur, por jo diturinë e kësaj kohe dhe as të pushtetarëve të kësaj kohe, që nuk arrin asgjë, ⁷ por flasim diturinë e Perëndisë të fshehur në mister, që Perëndia e kishte paracaktuar përpara kohërash për lavdinë tonë, ⁸ të cilën asnjë nga pushtetarët e kësaj kohe nuk e ka njohur; sepse, po ta kishin njohur, nuk do të kishin kryqëzuar Zotin e lavdisë. ⁹ Por, sikurse është shkruar: “Ato gjëra që syri nuk i ka parë dhe veshi nuk i ka dëgjuar dhe nuk kanë hyrë në zemër të njeriut, janë ato që Perëndia ka përgatitur për ata që e duan atë”. ¹⁰ Po Perëndia na i ka zbuluar me anë të Frymës së tij, sepse Fryma heton çdo gjë, edhe të thellat e Perëndisë. ¹¹ Sepse cili nga njerëzit, pra, njeh gjërat e njeriut, përveç se fryma e njeriut që është në të? Po kështu asnjëri s'i njeh gjërat e Perëndisë, përveç Fryma e Perëndisë. ¹² Dhe ne nuk kemi marrë frymën e botës, por Frymën që vjen nga Perëndia, që të njohim gjërat që na janë dhuruar falas nga Perëndia. ¹³ Për këto edhe flasim, por jo me fjalë të mësuara nga dituria njerëzore, por të mësuara nga Fryma e Shenjtë, duke i krahasuar gjëra frymërore me fjalë frymërore. ¹⁴ Dhe njeriu natyror nuk i rrok gjërat që janë të Frymës së Shenjtë; sepse për të janë marrëzi dhe nuk mund t'i njohë; sepse ato gjykohen frymërisht. ¹⁵ Por njeriu që është frymëror gjykon çdo gjë dhe vetë nuk është i gjykuar nga asnjëri. ¹⁶ Sepse kush e ka njohur mendjen e Zotit që mund të mësojë atë? Por ne kemi mendjen e Krishtit.

3

¹ Dhe unë, o vëllezër, nuk munda t'ju flas si njerëz frymëror, por ju fola si njerëz të mishit, si foshnja në Krisht. ² Ju dhashë qumësht për të pirë dhe nuk ju dhashë ushqim të fortë, sepse nuk ishit në gjendje ta asimilonit, madje edhe tani jo, sepse jeni akoma të mishit; ³ në fakt sepse midis jush ka smirë, grindje e përçarje a nuk jeni të mishit dhe a nuk ecni sipas mënyrës së njerëzve? ⁴ Sepse, kur dikush thotë: “Unë jam i Palit”, dhe një tjetër: “Unë jam i Apolit”, a nuk jeni ju të mishit? ⁵ Kush është, pra, Pali dhe kush është Apoli, veçse shërbëtor me anë të të cilëve ju besuat, edhe ashtu si Zoti i dha gjithsecilit? ⁶ Unë mbolla, Apoli ujiti, po Perëndia i bëri të rriten. ⁷ Kështu, pra, as ai që mbjell, as ai që ujit, nuk është gjë, por Perëndia që rrit. ⁸ Por ai që mbjell dhe ai që ujit janë një, dhe secili do të marrë shpërblimin e vet sipas mundit të tij. ⁹ Ne, pra, jemi bashkëpunëtorë të Perëndisë; ju jeni ara e Perëndisë, ndërtesa e Perëndisë. ¹⁰ Sipas hirit të Perëndisë që më është dhënë, si arkitekt i ditur, unë kam hedhur themelin dhe një tjetër ndërton mbi të; por secili të ketë kujdes se si ndërton mbi të, ¹¹ sepse askush nuk mund të hedhë themel tjetër përveç atij që është hedhur, i cili është Jezu Krishti. ¹² Dhe, në qoftë se dikush ndërton mbi këtë themel ar, argjend, gurë të çmuar, dru, sanë, kashtë, ¹³ vepra e secilit do të shfaqet, sepse dita do ta tregojë; sepse do të

zbulohet me anë të zjarrit, dhe zjarri do të provojë veprën e secilit e ç'loji është. ¹⁴ Në qoftë se vepra që dikush ka ndërtuar mbi themelin qëndron, ai do të marrë një shpërblim, ¹⁵ në qoftë se vepra e tij digjet, ai do të pësojë humbje, por ai vetë do të shpëtohet, si përmes zjarrit. ¹⁶ A nuk e dini ju se jeni tempulli i Perëndisë dhe se Fryma e Perëndisë banon në ju? ¹⁷ Në qoftë se dikush e prish tempullin e Perëndisë, Perëndia do ta prishë atë, sepse tempulli i Perëndisë, i cili jeni ju, është i shenjtë. ¹⁸ Askush të mos mashtrorë vetveten; në qoftë se ndonjë nga ju mendon se është i urtë në këtë kohë, le të bëhet i marrë, që të mund të bëhet i urtë. ¹⁹ Sepse dituria e kësaj bote është marrëzi pranë Perëndisë, sepse është shkruar: “Ai i zë të urtët në dinakërinë e tyre”; ²⁰ dhe përsëri: “Zoti i njeh mendimet e të urtëve se janë të kota”. ²¹ Prandaj asnjë të mos mburret në njerëzit, sepse të gjitha gjërat janë tuajat; ²² Pali, Apoli, Kefa, bota, jeta, vdekja, gjërat e tanishme dhe gjërat e ardhshme, të gjitha gjërat janë tuajat. ²³ Dhe ju jeni të Krishtit dhe Krishti është i Perëndisë.

4

¹ Kështu njeriu, pra, le të na mbajë për shërbëtorë të Krishtit dhe si administratorë të mistereve të Perëndisë. ² E tjetra që kërkohet nga administratorët, është që secili të gjendët besnik. ³ Sa për mua, më intereson fort pak që të gjykohej prej jush ose prej një gjykate njerëzore; madje as vetveten nuk e gjykoj. ⁴ Sepse nuk jam i vetëdijshëm për asnjë faj, por për këtë nuk jam justifikuar, por ai që më gjykon është Zoti. ⁵ Prandaj mos gjykoni asgjë para kohe derisa të vijë Zoti, që do të nxjerrë në dritë gjërat e fshehta të errësirës dhe do të shfaqë këshillat e zemrave; dhe atëherë secili do të ketë lavdërimin e vet nga Perëndia. ⁶ Dhe tani, o vëllezër, për të mirën tuaj, ia kalova këto gjëra vetes sime dhe Apolit, që nëpërmjet nesh të mësoni që të mos mendoni përtej asaj që është shkruar, që të mos krekoset ndonjë prej jush, njeri kundër tjetrit. ⁷ Sepse çfarë të bën të ndryshëm? Çfarë ke ti që nuk e ke marrë? Dhe, nëse e ke marrë, pse krenohesh sikur nuk e ke marrë? ⁸ Tashmë jeni të ngopur, tashmë jeni të pasur, tashmë u bëtë mbretër pa ne; dhe makar të ishit bërë mbretër, që edhe ne të mbretëronim me ju. ⁹ Sepse unë mendoj se Perëndia na ka paraqitur ne apostujt si të fundit, si njerëz të dënuar për vdekje; sepse u bëmë lojë për botën, për engjëjt dhe për njerëzit. ¹⁰ Ne jemi të marrë për Krishtin, por ju të urtë në Krishtin; ne jemi të dobët, por ju të fortë; ju jeni të nderuar, por ne të përbuzur. ¹¹ Deri tani vuajmë nga uria, etja, e jemi të zhveshur; jemi të qëlluar me shuplaka dhe endemi pa shtëpi, ¹² dhe mundohemi, duke punuar me duart tona; duke qenë të fyer, bekojmë; duke qenë të përndjekur, durojmë; ¹³ duke qenë të sharë, lutemi; jemi bërë si pislleku i botës, porsì plehurat e të gjithëve deri më sot. ¹⁴ Këto gjëra nuk po i shkruaj që t'ju turpëroj, por që t'ju paralajmëroj si fëmijët e mi të dashur. ¹⁵ Sepse, edhe sikur të kishit dhjetë mijë mësues në Krishtin, nuk do të kishit shumë etër, sepse unë ju kam dhënë jetë në Krishtin Jezus, me anë të ungjillit. ¹⁶ Prandaj ju bëj thirrje të bëheni imituesit e mi. ¹⁷ Për këtë arsye ju kam dërguar Timoteun, që është biri im i dashur dhe besnik në Zotin. Ky do t'ju kujtojë udhët e mia në Krishtin ashtu siç mësoj kudo në çdo kishë. ¹⁸ Dhe disa u krekosën, sikur nuk do të vija më te ju; ¹⁹ por shpejt kam për të ardhur te ju, në dashtë Zoti, dhe kam për të njohur jo fjalën, po fuqinë e atyre që janë krekosur, ²⁰ sepse mbretëria e Perëndisë

nuk qëndron në fjalë, por në fuqi. ²¹ Çfarë doni? Që të vij te ju me thupër apo me dashuri dhe me zemërbutësi?

5

¹ Kudo po dëgjohet se ndër ju ka kurvëri, madje një kurvëri të tillë që as nuk zihet në gojë ndër paganë, saqë një shkon me gruan e babait të vet. ² Dhe ju u krekosët e madje nuk vajtuat, që të hiqet nga mesi juaj ai që ka kryer një punë të tillë. ³ Dhe unë, megjithëse nuk jam aty me trup, me frymë aty jam, dhe, sikur të isha i pranishëm, kam gjykuar tanimë atë që bëri këtë. ⁴ Në emër të Zotit tonë Jezu Krisht, mbasi të mblidheni ju bashkë me frymën time, me fuqinë e Zotit tonë Jezu Krisht, ⁵ vendosa që ti dorëzohet ky njeri në dorë të Satanit për prishjen e mishit, që t'i shpëtohet fryma në ditën e Zotit Jezus. ⁶ Mburra juaj nuk është e mirë. A nuk e dini se pak maja e mbrun gjithë brumin? ⁷ Hiqni, pra, majanë e vjetër, që të jeni një brumë i ri, siç jeni pa maja; sepse pashka jonë, që është Krishti, u flijua për ne. ⁸ Prandaj le të kremtojmë festën jo me maja të vjetër, as me maja ligësie dhe keqësie, por me bukë pa maja të singëritetit dhe të së vërtetës. ⁹ Ju kam shkruar në letër, të mos përziheni me kurvarë, ¹⁰ dhe aspak me kurvarët e kësaj bote, ose me lakmuesit ose me cubat, ose me idhujtarët, sepse atëherë duhet të dilni nga bota. ¹¹ Por tani ju shkrova të mos përziheni me atë, të ashtuquajturin vëlla, që është kurvar, ose lakmues ose idhujtar, o shpi-fës, o pijanec ose cub; me një të tillë bile as të mos hani bashkë. ¹² Sepse a më takon mua të gjykoj edhe ata që janë jashtë? A nuk i gjykoni ju të brendshmit? ¹³ Por ata të jashtëmit Perëndia i gjykon. Prandaj nxirreni të ligun nga vetja juaj.

6

¹ A guxon ndonjë nga ju, kur ka ndonjë çështje kundër një tjetri, të gjykohet përpara të padrejtëve dhe jo përpara shenjtorëve? ² A nuk e dini ju se shenjtorët do të gjykojnë botën? Dhe nëse bota do të gjykohet nga ju, a thua nuk jeni të zotët të gjykoni gjërat më të vogla? ³ A nuk e dini ju se ne do të gjykojmë engjëj? Dhe aq më tepër mund të gjykojmë gjërat e kësaj jete! ⁴ Pra, në qoftë se keni për të gjykuar çështje të kësaj jete, vini gjykatës ata që çmohen më pak në kishë. ⁵ Këtë e them për turpin tuaj. Kështu midis jush nuk paska asnjë të urtë, i cili të jetë i zoti të gjykojë në mes të vëllezërve të tij? ⁶ Por një vëlla hyn në gjyq me të vëllanë, dhe kjo përpara të pabesëve. ⁷ Gjithsesi është një e keqe që të keni gjyqe njëri me tjetrin. Pse nuk lejoni më mirë që t'ju bëhet padrejtësi? Pse nuk lejoni më mirë që të mashtroheni? ⁸ Po, përkundrazi, ju bëni padrejtësi dhe mashtroni, dhe këto ua bëni vëllezërve. ⁹ A nuk e dini ju se të padrejtët nuk do të trashëgojnë mbretërinë e Perëndisë? Mos u gënjeni: as kurvarët, as idhujtarët, as shkelësit e kurorës, as të zhburrëruarit, as homoseksualët, ¹⁰ as vjedhësit, as lakmuesit, as pijanecët, as përqeshësit, as grabitësit nuk do të trashëgojnë mbretërinë e Perëndisë. ¹¹ Dhe të tillë ishit disa nga ju; por u latë, por u shenjtuat, por u shfaqësuar në emër të Zotit Jezus dhe me anë të Frymës së Perëndisë tonë. ¹² Çdo gjë më lejohet, por jo gjithçka është e dobishme; çdo gjë më lejohet, por unë nuk do të nënshtrohem asnjëres. ¹³ Gjellët janë për barkun dhe barku për gjellët; por Perëndia do të shkatërrojë edhe këtë edhe atë; por trupi nuk është për kurvëri, po për Zotin, dhe Zoti për trupin. ¹⁴ Tani Perëndia siç e ringjalli Zotin kështu

do të na ringjallë edhe ne me fuqinë e tij. ¹⁵ A nuk e dini ju se trupat tuaj janë gjymtyrë të Krishtit? Të marr, pra, unë gjymtyrët e Krishtit dhe t'i bëj gjymtyrë të një kurve? mos qoftë ashtu! ¹⁶ A nuk e dini ju se ai që bashkohet me një kurvë bëhet një trup me të? Sepse thuhet: "Do të jenë të dy, thotë Zoti, një mish i vetëm". ¹⁷ Por ai që bashkohet me Zotin është një frymë me të. ¹⁸ Largohuni nga kurvëria! Çdo mëkat që kryen njeriu është jashtë trupit, po ai që kurvëron mëkaton kundër trupit të vet. ¹⁹ A nuk e dini se trupi juaj është tempulli i Frymës së Shenjtë që është në ju, të cilin e keni nga Perëndia, dhe se nuk i përkitni vetvetes? ²⁰ Sepse u bletë me një çmim! Përlëvdoni Perëndinë, pra, në trupin tuaj dhe në frymën tuaj, që i përkasin Perëndisë.

7

¹ Tani lidhur me ato që më shkruat, mirë është për njeriun të mos prekë grua. ² Por, për shkak të kurvërimit, le të ketë secili gruan e vet dhe secila grua burrin e vet. ³ Burri le të kryejë detyrën martesore ndaj gruas, po ashtu edhe gruaja ndaj burrit. ⁴ Gruaja nuk ka pushtet mbi trupin e vet, por burri; gjithashtu burri nuk ka pushtet mbi trupin e vet, por gruaja. ⁵ Mos ia privoni njëri-tjetrit, rveç në qoftë se jeni marrë vesh, për një farë kohe, që t'i kushtoheni agjërimit dhe lutjes, dhe përsëri ejani bashkë që të mos ju tundojë Satani për shkak të mungesës së vetkontrollit tuaj. ⁶ Dhe këtë unë e them si leje, jo si urdhërim, ⁷ sepse do të doja që të gjithë njerëzit të ishin si unë; por secili ka dhunti të veçantë nga Perëndia, njeri kështu dhe tjetri ashtu. ⁸ Por të pamartuarve dhe grave të veja po u them se për ta është mirë nëse qëndrojnë si unë, ⁹ por në qoftë se s'kanë vetkontroll, le të martohen, sepse është më mirë të martohesh se të digjesh. ¹⁰ Kurse të martuarve u urdhëroj, jo unë, por Zoti, që gruaja të mos ndahet nga burri, ¹¹ dhe në qoftë se ndahet, të mbetet e pamartuar, ose të pajtohet me burrin e saj. Dhe burri të mos e lërë gruan. ¹² Dhe të tjerëve u them unë, jo Zoti: në qoftë se një vëlla ka një grua jobesimtare dhe ajo pranon të jetojë bashkë me të, të mos e lërë atë. ¹³ Edhe gruaja, që ka një burrë jobesimtar, në qoftë se ai pranon të jetojë bashkë me të, të mos e lërë atë, ¹⁴ sepse burri jobesimtar është shenjtëruar me anë të gruas, dhe gruaja jobesimtare është shenjtëruar me anë të burrit, sepse përndryshe fëmijët do të ishin të papastër; kurse kështu janë të shenjtë. ¹⁵ Nëse jobesimtari ndahet, le të ndahet; në këto raste vëllai ose motra nuk janë më të lidhur; por Perëndia na ka thirrur në paqe. ¹⁶ Sepse çfarë di ti, o grua, nëse ke për ta shpëtuar burrin? Ose ç'di ti, o burrë, nëse ke për ta shpëtuar gruan? ¹⁷ Gjithsesi secili të vazhdojë të jetojë ashtu si ia ka dhënë Perëndia dhe ashtu sikurse e thirri Zoti; dhe kështu urdhëroj në të gjitha kishat. ¹⁸ A u thirr ndokush kur ishte i rrethprerë? Le të mos bëhet i parrethprerë. Dikush u thirr kur ishte i parrethprerë? Le të mos rrethpriet. ¹⁹ Rrethprerja nuk është asgjë dhe parrethprerja nuk është asgjë, vetëm zbatimi i urdhërimeve të Perëndisë ka rëndësi. ²⁰ Gjithsecili le të mbetet në atë gjendje në të cilën ishte thirrur. ²¹ A je thirrur kur ishe skllav? Mos u pikëll; por nëse mund të bëhesh i lirë, më mirë ta bësh këtë. ²² Sepse ai që është thirrur në Zotin kur ishte skllav, është i liruari i Zotit; po ashtu ai që është thirrur kur ishte i liruar, është skllav i Krishtit. ²³ Ju jeni blerë me një çmim, mos u bëni skllavë të njerëzve. ²⁴ Vëllezër, secili le të mbetet të Perëndia në gjendjen në të cilën është thirrur. ²⁵ Por për

sa u takon virgjëreshave, s'kam urdhër nga Zoti, por po jap një mendim si njeri që kam fituar mëshirën e Zotit për të qenë i besueshëm. ²⁶ Mendoj se është mirë për njeriun të jetë kështu siç është, për shkak të ngushticës së tanishme. ²⁷ Je i lidhur me një grua? Mos kërko të zgjidhesh. Je i zgjidhur nga gruaja? Mos kërko grua. ²⁸ Por, edhe në qoftë se martohesh, ti nuk mëkaton; edhe nëse një virgjëreshë martohet, nuk mëkaton; por këta do të kenë shtrengim në mish; dhe unë dëshiroj t'ju kursej juve. ²⁹ Dhe po ju them këtë, o vëllezër, se koha tanimë është shkurtuar; kështu tash e tutje edhe ata që kanë gra të jenë si ata që nuk kanë; ³⁰ dhe ata që qajnë, sikurse të mos qanin; dhe ata që gëzohen, sikurse të mos gëzoheshin; dhe ata që blejnë, sikur të mos kishin gjë në zotërim; ³¹ dhe ata që përdorin nga kjo botë, sikur të mos e përdornin, sepse forma e kësaj bote po kalon. ³² Dhe unë dëshiroj që ju të jeni pa merak. I pamartuari merakoset për gjërat e Zotit, si mund t'i pëlqejë Zotit; ³³ por i martuari merakoset për gjërat e botës, si mund t'i pëlqejë gruas së tij. ³⁴ Ka dallim gruaja nga virgjëresha; e pamartuara kujdeset për gjërat e Zotit që të jetë e shenjtë në trup e në frymë, kurse e martuara kujdeset për gjërat e botës, si mund t'i pëlqejë burrit. ³⁵ Edhe këtë unë e them për dobinë tuaj, jo që t'ju vë një lak, po që të jeni të hijshëm dhe t'i kushtoheni Zotit pa u shkëputur. ³⁶ Por nëqoftëse dikush mendon të sillet në mënyrë të pahijshme ndaj virgjëreshës së tij, kur asaj i kalon lulja e kohës, edhe duhet të bëhet kështu, le të bëjë çfarë të dojë; le të martohen. ³⁷ Por ai që është i qëndrueshëm në zemër të vet dhe që nuk i nënshtrohet nevojës, por është zot i vullnetit të vet dhe e ka vendosur në zemër të vet të ruajë virgjëreshën e tij, bën mirë. ³⁸ Prandaj ai që marton bën mirë, ai që nuk e marton bën edhe më mirë. ³⁹ Gruaja është e lidhur për sa kohë rron burri i saj; por, në qoftë se i vdes burri, ajo është e lirë të martohet me cilin të dojë, veçse kjo punë të bëhet në Zotin. ⁴⁰ Por, sipas gjykimit tim, ajo është më e lumtur, po mbeti ashtu; dhe mendoj se edhe unë kam Frymën e Perëndisë.

8

¹ Për sa u përket fljimeve për idhujt, ne e dime se të gjithë kemi njohuri; njohuria krekos, kurse dashuria ndërton. ² Në qoftë se dikush mendon se di diçka, ai nuk di ende asgjë sikundër duhet të dijë. ³ Por në qoftë se dikush e do Perëndinë, ai është i njohur prej tij. ⁴ Pra, për sa i përket të ngrënit të flive që u bëhen idhujve, ne e dimë se idhulli nuk është asgjë në botë dhe se nuk ka Perëndi tjetër, veç një. ⁵ Sepse, ndonëse ka të ashtuquajtura perëndi në qiell a në tokë (sikurse ka shumë perëndi dhe shumë zotër), ⁶ për ne s'ka veçse një Perëndi, Ati nga i cili janë të gjitha gjërat dhe ne në të; dhe një Zot, Jezu Krishti, me anë të të cilit janë të gjitha gjërat, dhe ne jetojmë me anë të tij. ⁷ Por njohuria nuk është në të gjithë; madje disa, të ndërgjegjshëm për idhullin, hanë gjëra posi të flijuara idhujve; dhe ndërgjegja e tyre, duke qenë e dobët, përlyhet. ⁸ Por të ngrënit nuk na çon te Perëndia; po të hamë, nuk fitojmë asgjë më tepër dhe, po të mos hamë, s'kemi gjë më pak. ⁹ Por kini mendjen se mos kjo liri që keni të bëhet pengesë për të dobëtit. ¹⁰ Sepse, në qoftë se dikush të sheh ty, që ke njohuri, të ulur në tryezë në një tempull idhujsh, ndërgjegja e tij, që është e dobët, a nuk do të marrë guxim që ai të hajë gjërat e flijuara për idhujt? ¹¹ Edhe kështu, për shkak të njohurisë sate, do të humbasë vëllai yt i dobët, për të cilin vdiq Krishti. ¹² Dhe, kur mëkatoni kështu kundër

vëllezërve, duke plagosur ndërgjegjen e tyre të dobët, ju mëkatoni kundër Krishtit. ¹³ Prandaj, në qoftë se një ushqim skandalizon vëllanë tim, unë nuk do të ha më kurrë mish, që të mos e skandalizoj vëllanë tim.

9

¹ A s'jam unë apostull? A s'jam unë i lirë? Po a nuk e pashë Jezu Krishtin, Zotin tonë? A nuk jeni ju vepra ime në Zotin? ² Në qoftë se për të tjerët nuk jam apostull, së paku për ju unë jam; sepse ju jeni vula e apostullimit tim në Zotin. ³ Kjo është mbrojtja ime ndaj atyre që më hetojnë. ⁴ A nuk kemi edhe ne të drejtë të hamë e të pimë? ⁵ A nuk kemi edhe ne të drejtë të marrim me vete një bashkëshorte, që të jetë motër në besim, sikurse edhe apostujt e tjerë, dhe vëllezërit e Zotit, edhe Kefa? ⁶ Apo vetëm unë dhe Barnaba nuk kemi të drejtë të mos punojmë? ⁷ Kush, vallë, shkon në luftë me shpenzimet e veta? Kush mbjell vresht dhe nuk ha nga fryti i tij? Kush kullot një tufë dhe nuk ha nga qumështi i tufës? ⁸ A i them këto si njeri? A nuk i thotë këto edhe ligji? ⁹ Sepse në ligjin e Moisiut është shkruar: “Mos ia lidh gojën kaut që shin”. A u merrka Perëndia me qetë, vallë? ¹⁰ Apo e thotë këtë për ne? Vërtetë për ne janë shkruar, sepse kush lëron duhet të lërojë me shpresë, dhe kush shin, duhet të shijë me shpresë që të marrë atë që shpreson. ¹¹ Në qoftë se ne kemi mbjellë midis jush gjërat frymërore, a është gjë e madhe nëse korrim të mirat tuaja materiale? ¹² Në qoftë se të tjerë kanë pjesë të kësaj të drejte mbi ju, a nuk do ta kishim ne shumë më tepër? Po ne nuk e përdornim këtë të drejtë; po durojmë çdo gjë, për të mos i vënë asnjë pengesë ungjillit të Krishtit. ¹³ Nuk e dini ju se ata që kryejnë shërbesën e shenjtë hanë nga gjërat e tempullit, dhe ata që i shërbejnë altarit marrin pjesë nga të mirat e altarit? ¹⁴ Kështu edhe Zoti urdhëroi që ata që shpallin ungjillin, nga ungjilli të rrojnë. ¹⁵ Por unë nuk përdora asnjë nga këto gjëra as nuk i shkrova, që kështu të më bëhet, sepse për mua është më mirë të vdes se sa dikush ta bëjë të kotë të mburrurit tim. ¹⁶ Sepse, në qoftë se unë predikoj ungjillin, s'ka asgjë që unë të mburrem, sepse kjo është një nevojë që më është ngarkuar; edhe mjerë unë, po nuk predikova ungjillin! ¹⁷ Sepse, po e bëra këtë vullnetarisht, do të kem një pagë; por po ta bëj kundër dëshirës, mbetet gjithnjë një detyrë që më është besuar. ¹⁸ Cila, pra, është paga ime? Që, duke predikuar ungjillin ta bëj ungjillin të ofruar falas, pa e përdorur për keq pushtetin tim në ungjillin. ¹⁹ Sepse, ndonëse jam i liruar nga të gjithë, e bëra vetën time shërbëtor të të gjithëve që të fitoj sa më shumë njerëz. ²⁰ Kështu e kam bërë vetën time Jude me Judenjtë për t'i fituar Judenjtë; e kam bërë veten time si një që është nën ligj me ata që janë nën ligj për t'i fituar ata që janë nën ligj; ²¹ me ata që janë pa ligj e kam bërë veten time si pa ligj (ndonëse nuk isha pa ligjin e Zotit, por nën ligjin e Krishtit), për të fituar ata që janë pa ligj. ²² E kam bërë veten time të dobët me të dobëtit, për të fituar të dobëtit; e kam bërë veten time gjithçka për të gjithë, që të mund të shpëtoj me çdo mënyrë disa njerëz. ²³ Dhe këtë e bëj për hir të ungjillit, që të bëhem edhe unë pjestar i tij. ²⁴ A nuk e dini se ata që vrapojnë në pistë, vërtetë vrapojnë të gjithë, por vetëm një e fiton çmimin? Vraponi në mënyrë që ta merrni. ²⁵ Dhe kushdo që merr pjesë në garë kontrollon veten në të gjitha; dhe ata e bëjnë këtë për të marrë një kurorë që priset, kurse ne për një kurorë që nuk priset. ²⁶ Unë, pra, vrapoj, por jo sikur jam i pasigurt; kështu luftoj, por jo sikur rrah

erën; ²⁷ madje e mundoj trupin tim dhe e nënshtroj, se mos, pasi t'u kem predikuar të tjerëve, të bëhem për t'u përjashtuar.

10

¹ Sepse, o vëllezër, unë nuk dua që ju të mos edini se gjithë etërit tanë ishin nën renë, dhe të gjithë shkuan nëpër det, ² dhe të gjithë u pagëzuan për Moisinë në re dhe në det, ³ të gjithë hëngrën të njëjtën ushqim frymëror, ⁴ dhe të gjithë pinë të njëjtën pije frymërore, sepse pinin prej shkëmbi frymëror që i ndiqte; edhe ky shkëmb ishte Krishti. ⁵ Por Perëndia nuk pëlqeu shumicën prej tyre; sepse ranë të vdekur në shkretëtirë. ⁶ Dhe këto u bënë si shembuj për ne, që ne të mos dëshirojmë gjëra të liga, ashtu si dëshiruan ata, ⁷ dhe që të mos bëhemi idhujtarë si disa nga ata, sikurse është shkruar: “Populli u ul që të hajë dhe të pijë, dhe u ngrit për të luajtur”. ⁸ Dhe të mos kurvërojmë, ashtu si kurvëruan disa nga ata edhe ranë të vdekur në një ditë njëzet e tre mijë. ⁹ Dhe të mos e tundojmë Krishtin, ashtu si e tunduan disa nga ata dhe u vranë nga gjarpërinjtë. ¹⁰ Dhe mos u ankon, ashtu si u ankuan disa nga ata, dhe u vranë nga shkatërruesi. ¹¹ Dhe të gjitha këto gjëra u ndodhën atyre si shëmbull, dhe janë shkruar për paralajmërimin tonë, për ne që jemi në mbarim të epokët. ¹² Prandaj ai që mendon se qëndron më këmbë, le të shohë se mos bjerë. ¹³ Asnjë tundim nuk ju ka gjetur juve, përveç se tundimi njerëzor; por Perëndia është besnik dhe nuk do të lejojë që t'ju tundojnë përtej fuqive tuaja, por me tundimin do t'ju japë dhe rrugë dalje, që ju të mund ta përballoni. ¹⁴ Prandaj, të dashurit e mi, largohuni nga idhujtaria. ¹⁵ Po ju flas si të mënçur, gjykojeni ju atë që them: ¹⁶ kupa e bekimit, që ne bekojmë, a nuk është vallë pjesëmarrje në gjakun e Krishtit? Buka që ne thyejmë, a nuk është vallë pjesëmarrje në trupin e Krishtit? ¹⁷ Sepse ne të shumtit, jemi një bukë, një trup, sepse të gjithë marrim pjesë në të vetmen bukë. ¹⁸ Shikoni Izraelin sipas mishit: ata që hanë flijimet a nuk janë pjesëmarrës të altarit? ¹⁹ Çfarë them, pra? Se idhulli është diçka? Apo se ajo që u është flijuar idhujve është diçka? ²⁰ Jo, por them se gjërat që flijojnë johebrenjtë, ua flijojnë demonëve dhe jo Perëndisë; tani unë nuk dua që ju të keni pjesë me demonët. ²¹ Ju nuk mund të pini kupën e Zotit dhe kupën e demonëve; ju nuk mund të merrni pjesë në tryezën e Zotit dhe në tryezën e demonëve. ²² A duam ne të provokojmë Zotin deri në xhelozitë? A jemi ne më të fortë se ai? ²³ Gjithçka më lejohet, por jo gjithçka është dobishme; gjithçka më lejohet, por jo çdo gjë ndërton. ²⁴ Askush të mos kërkojë interesin e vet, por atë të tjetrit. ²⁵ Hani çdo gjë që shitet te kasapi, pa bërë pyetje për shkak të ndërgjegjes, ²⁶ sepse “toka është e Zotit dhe gjithçka që ajo përmban”. ²⁷ Dhe në qoftë se ndonjë jobesimtar ju fton dhe ju doni të shkoni, hani çdo gjë që t'u vihet përpara, pa bërë pyetje për shkak të ndërgjegjes. ²⁸ Por në qoftë se dikush ju thotë: “Kjo është nga flijim idhujsh”, mos hani, për atë që ju paralajmëroi dhe për shkak të ndërgjegjes, sepse “toka është e Zotit dhe gjithçka që ajo përmban”. ²⁹ Dhe them ndërgjegje, por jo tënden, por të tjetrit. Sepse përse të gjykohet liria ime nga ndërgjegja e një tjetri? ³⁰ Në qoftë se unë marr pjesë me falenderim, pse të shahem për atë gjë, për të cilin falenderoj? ³¹ Pra, nëse hani, nëse pini, nëse bëni ndonjë gjë tjetër, të gjitha t'i bëni për lavdinë e Perëndisë. ³² Mos u bëni shkak skandali as për Judenj, as për Grekë, as për

kishën e Perëndisë; ³³ sikurse edhe unë vetë përpiqem t'u pëlqej të gjithëve në çdo gjë, nuk kërkoj përfitimin tim, por të të shumtëve, që të shpëtohen.

11

¹ Më imitoni mua, ashtu si unë jam imitues i Krishtit. ² Dhe unë po ju lavdëroj, vëllezër, që më kujtoni në të gjitha gjërat dhe i zbatoni porositë ashtu siç ua kam transmetuar. ³ Por dua që të dini se kreu i çdo njeriu është Krishti, edhe kreu i gruas është burri; edhe kreu i Krishtit është Perëndia. ⁴ Çdo burrë, kur lutet ose profetizon kokëmbuluar, turpëron kryet e tij. ⁵ Edhe çdo grua, që lutet ose profetizon kokëzbuluar, turpëron kryet e saj, sepse është njëlloj sikur të ishte e rruar. ⁶ Sepse në qoftë se gruaja nuk mbulohet, le t'ia presin flokët; por në qoftë se për gruan është turp të qethet a të rruhet, le të mbulojë kryet. ⁷ Sepse burri nuk duhet të mbulojë kryet, sepse është shëmbëllimi dhe lavdia e Perëndisë, kurse gruaja është lavdia e burrit, ⁸ sepse burri nuk është nga gruaja, por gruaja nga burri, ⁹ edhe sepse burri nuk u krijua për gruan, por gruaja për burrin. ¹⁰ Prandaj gruaja, për shkak të engjëjve, duhet të ketë një shenjë pushteti mbi kryet. ¹¹ Gjithsesi në Zotin as burri s'është pa gruan, as gruaja pa burrin, ¹² sepse sikurse gruaja vjen nga burri, ashtu edhe burri lind nëpërmjet gruas, dhe çdo gjë vjen nga Perëndia. ¹³ Gjykoni ndër veten tuaj. A i ka hije gruas t'i lutet Perëndisë pa u mbuluar? ¹⁴ Po vetë natyra, a nuk ju mëson se, në qoftë se një burrë i mban flokët të gjata, kjo është çnderim për të? ¹⁵ Por në qoftë se gruaja i ka flokët të gjata, kjo është lavdi për të, sepse flokët i janë dhënë asaj për mbulesë. ¹⁶ Por në qoftë se ndokush mendon të kundërshtojë, ne s'kemi zakon të tillë, as kishat e Perëndisë. ¹⁷ Por, duke porositur këtë, unë nuk ju lavdëroj, se ju mblidheni, jo për më të mirën, po për më të keqen. ¹⁸ Para së gjithash, sepse dëgjoj se kur bashkoheni në asamble ka midis jush përçarje, dhe pjesërisht e besoj. ¹⁹ Sepse duhet të ketë midis jush edhe grupime, që të njihen në mes tuaj ata që janë të sprovuar. ²⁰ Kur mblidheni bashkë, pra, në një vend, kjo që bëni nuk është për të ngrënë darkën e Zotit, ²¹ sepse, në të ngrënë, gjithësecili merr darkën e vet më përpara; dhe njëri ka uri dhe tjetri është i dehur. ²² A nuk keni, pra, shtëpi për të ngrënë e për të pirë? Apo përbuzni kishën e Perëndisë dhe turpëroni ata që s'kanë asgjë? Çfarë t'ju them juve? T'ju lavdëroj? Për këtë nuk ju lëvdoj. ²³ Sepse unë mora nga Zoti atë që ju transmetova edhe juve; se Zoti Jezus, në atë natë që po tradhtohej, mori bukën ²⁴ dhe, si falënderoi, e theu dhe tha: "Merrni, hani; ky është trupi im që është thyer për ju; bëni këtë në përkujtimin tim". ²⁵ Gjithashtu, pas darkës, mori edhe kupën, duke thënë: "Kjo kupë është besëlidhja e re në gjakun tim; bëni këtë sa herë që të pini, në përkujtimin tim". ²⁶ Sepse sa herë të hani nga kjo bukë ose të pini nga kjo kupë, ju shpallni vdekjen e Zotit, derisa ai të vijë. ²⁷ Prandaj ai që ha nga kjo bukë ose pi nga kjo kupë e Zotit padenjësisht, do të jetë fajtor i trupit dhe i gjakut të Zotit. ²⁸ Por secili të shqyrtojë vetveten dhe kështu të hajë nga buka e të pijë nga kupa, ²⁹ sepse ai që ha dhe pi padenjësisht, ha dhe pi një dënim për veten e tij, sepse nuk e dallon trupin e Zotit. ³⁰ Për këtë arsye ka në mes jush shumë të dobët e të sëmurë, dhe shumë vdesin. ³¹ Sepse, po të shqyrtonim veten tonë, nuk do të gjykohehim. ³² Por kur gjykohe mi, ndreqemi nga Zoti, që të mos dënohemi bashkë me botën. ³³ Prandaj, o vëllezërit e mi, kur mblidheni për të ngrënë, pritni njeri tjetrin. ³⁴ Dhe në

qoftë se dikush ka uri, le të hajë në shtëpi, që të mos mblidheni për dënim. Dhe gjërat e tjera, kur të vij, do t'i rregulloj.

12

¹ Edhe për sa u përket dhuntive frymërore, o vëllezër, nuk dua të jeni të paditur. ² Ju e dini se, kur ishit paganë, tërhiqeshit pas idhujve të pagojë, nën shtytje të çastit. ³ Prandaj ju bëj të ditur se askush që flet në Frymën e Shenjtë nuk thotë: “Mallkuar qoftë Jezusi!”; edhe asnjë nuk mund të thotë: “Jezusi është Zot”, veç se në Frymën e Shenjtë. ⁴ Ka larmi dhuntish, por i njëjti Frymë. ⁵ Ka edhe larmi shërbimesh, por i njëjti Zot. ⁶ Dhe ka larmi veprimtarish por është i njëjti Perëndi i cili i bën të gjitha gjërat në të gjithë. ⁷ Dhe secilit i jepet shfaqja e Frymës për dobinë e përbashkët. ⁸ Dikujt, pra, i jepet, me anë të Frymës, fjalë diturie; një tjetri, sipas të po atij Frymë, fjalë njohurie; ⁹ një tjetri besim, nga po ai Frymë; një tjetri dhuntitë e shërimeve, nëpërmjet po atij Frymë; një tjetri pushtet për të kryer veprime të fuqishme; një tjetri profeci; një tjetri të dallojë frymërat; ¹⁰ një tjetri larmi gjuhësh; një tjetri interpretimi i gjuhëve. ¹¹ Dhe të gjitha këto i bën i njëjti dhe i vetmi Frymë, duke i ndarë gjithsecilit dhunti veç e veç ashtu si do vetë. ¹² Sepse ashtu si trupi është një, por ka shumë gjymtyrë, dhe të gjitha gjymtyrët e të njëjtit trup, megjithse janë shumë, formojnë një trup të vetëm, kështu është edhe Krishti. ¹³ Sepse të gjithë ne jemi pagëzuar në një Frymë të vetëm në të njëjtin trup, qofshin Hebrenjtë apo Grekët, qofshin skllëverit a të liruarit, dhe të gjithë e kemi jemi uijturi në të njëjtin Frymë. ¹⁴ Sepse edhe trupi nuk është një gjymtyrë e vetme, por shumë. ¹⁵ Sikur të thoshte këmba: “Mbasi nuk jam dorë, unë nuk jam pjesë e trupit”, mos për këtë nuk është pjesë e trupit? ¹⁶ Dhe sikur veshi të thoshte: “Mbasi nuk jam sy, unë nuk jam pjesë e trupit”, mos për këtë nuk është pjesë e trupit? ¹⁷ Po të ishte gjithë trupi sy, ku do të ishte dëgjimi? Po të ishte gjithë dëgjim, ku do të ishte të nuhaturit? ¹⁸ Por Perëndia ka vënë çdo gjymtyrë të trupit si ka dashur. ¹⁹ Po të ishin të gjitha gjymtyrët një gjymtyrë e vetme, ku do të ishte trupi? ²⁰ Kështu, pra, janë shumë gjymtyrë, por një trup i vetëm. ²¹ Dhe syri nuk mund t'i thotë dorës: “Unë nuk kam nevojë për ty”; dhe po ashtu koka nuk mund t'u thotë këmbëve: “Unë nuk kam nevojë për ju”. ²² Madje, gjymtyrët e trupit që duken se janë më të dobëta, janë shumë më të nevojshme se të tjerat; ²³ dhe ato që ne i konsiderojmë më pak të nderuara, pikërisht ata rrethojmë me më shumë nderim; dhe të pahijshmet tona kanë më tepër hijë. ²⁴ Por gjymtyrët tona të hijshme nuk kanë nevojë. Por Perëndia e ndërtoi trupin duke i dhënë më tepër nder asaj pjese që e kishte mangut, ²⁵ që të mos kishte përçarje në trup, por të gjitha gjymtyrët të kenë të njëjtin kujdes për njera-tjetrën. ²⁶ Dhe nëse vuan një gjymtyrë, të gjitha gjymtyrët vuajnë; kurse po të nderohet një gjymtyrë, të gjitha gjymtyrët gëzohen bashkë me të. ²⁷ Dhe ju jeni trupi i Krishti dhe gjymtyrët e tij, veç e veç. ²⁸ Dhe Perëndia i vuri disa në kishë, së pari apostuj, së dyti profetë, së treti mësues; pastaj vepra të fuqishme; pastaj dhuntitë e shërimit, të ndihmës e të qeverisjes dhe të larmive të gjuhëve. ²⁹ A janë vallë të gjithë apostuj? Janë të gjithë profetë? Janë të gjithë mësues? ³⁰ A kanë të gjithë dhuntinë e veprave të fuqishme? A kanë të gjithë dhuntitë e shërimeve? A flasin të gjithë gjuhë të ndryshme?

A interpretojnë të gjithë? ³¹ Por kërkoni me zemër të zjarrtë dhuntitë më të mira; dhe unë do t'ju tregoj një udhë shumë më të lartë.

13

¹ Po të flisja gjuhët e njerëzve dhe të engjëjve, dhe të mos kisha dashuri, do të bëhesha si një bronz që kumbon ose si cimballi që tingëllon. ² Edhe sikur të kisha dhuntinë e profecisë, edhe të dija të gjitha misteret dhe mbarë shkencën dhe të kisha gjithë besimin sa të luaja nga vendi malet, por të mos kisha dashuri, nuk jam asgjë. ³ Edhe sikur të ndaja gjithë pasuritë e mia për të ushqyer të varfërit dhe ta jepja trupin tim që të digjej, e të mos kisha dashuri, nuk do të më vlente asgjë! ⁴ Dashuria është e durueshme; plot mirësi; dashuria nuk ka smirë, nuk vë në dukje, nuk krekoset, ⁵ nuk sillet në mënyrë të pahijshme, nuk kërkon të sajat, nuk pezmatohet, nuk dyshon për keq; ⁶ nuk gëzohet për padrejtësinë, por gëzohet me të vërtetën, ⁷ i duron të gjitha, i beson të gjitha, i shpreson të gjitha, i mban çdo gjë. ⁸ Dashuria nuk ligshtohet kurrë; por profecitë shfuqizohen, gjuhët pushojnë dhe njohuria do të shfuqizohet, ⁹ sepse ne njohim pjesërisht dhe profetizojmë pjesërisht. ¹⁰ Por, kur të vijë përsosmëria, atëherë ajo që është e pjesshme do të shfuqizohet. ¹¹ Kur isha fëmijë, flisja si fëmijë, mendoja si fëmijë, arsyetoja si fëmijë; kur u bëra burrë, i flaka gjërat fëminore. ¹² Tani në fakt, ne shohim si në pasqyrë, në mënyrë të errët, por atëherë do të shohim faqe për faqe; tashti njoh pjesërisht, kurse atëherë do të njoh thellë ashtu sikurse njihem. ¹³ Tani, pra, këto tri gjëra mbeten: besimi, shpresa dhe dashuria; por më e madhja nga këto është dashuria.

14

¹ Kërkoni dashurinë dhe lypni me zemër të zjarrtë dhuntitë frymërore, por sidomos që të mund të profetizoni, ² sepse ai që flet një gjuhë tjetër nuk u flet njerëzve, por Perëndisë; sepse askush nuk e kupton, por ai në frymë flet mistere. ³ Kurse ai që profetizon, u flet njerëzve për ndërtim, për nxitje e përdëllim. ⁴ Ai që flet një gjuhë tjetër ndërton veten e tij, por ai që profetizon, ndërton kishën. ⁵ Unë dua që të gjithë ju të flisnit gjuhëra, por më tepër të profetizonit, sepse ai që profetizon është më i madh nga ai që flet gjuhëra, veçse në interpretoftë, që të marrë ndërtim kisha. ⁶ Dhe tani, o vëllezër, po të vija e t'ju flisja në gjuhë, ç'dobi do të kishit, po të mos ju flisja me anë të zbulesës, a me njohuri, a me profeci, a me mësim? ⁷ Edhe gjërat që nuk kanë shpirt dhe nxjerrin zë, fyelli ose qestja, po të mos japin zë të dallueshëm, si do të njihet të rënit e fyellit ose e qestes? ⁸ Sepse, po të japë buria një tingull të panjohur, kush do të përgatitet për betejë? ⁹ Kështu edhe ju, në qoftë se me gjuhën tuaj nuk flisni fjalë të kuptueshme, si do të kuptohet çfarë u tha? Sepse do të flisnit në erë. ¹⁰ Ka nuk e di se sa lloje zërash në botë, dhe asnjë prej tyre nuk është pa kuptim. ¹¹ Pra, në qoftë se unë nuk e marr vesh kuptimin e zërit, do të jem si një i huaj për atë që flet, dhe ai që flet do të jetë një i huaj për mua. ¹² Kështu edhe ju, mbasi doni fort të keni dhunti frymërore, kërkoni që t'i keni të bollshme për ndërtimin e kishës. ¹³ Prandaj ai që flet një gjuhë tjetër, le të lutet që të mund ta interpretojë, ¹⁴ sepse, në qoftë se unë lutem në një gjuhë tjetër, fryma im lutet, por mendja ime është e pafrytshme. ¹⁵ Po atëherë? Do të lutem me frymën, por do ta bëj edhe

me mendjen; do të këndoje me frymën, por do të këndoje edhe me mendjen. ¹⁶ Me fjalë të tjera, në qoftë se ti e lavdëron Perëndinë me frymën, ai që zë vendin e profanët, si do të thotë “amen” për falënderimin tënd, kur nuk merr vesh ç’po thua? ¹⁷ Sepse ti edhe mund të falënderosh mirë, por tjetri nuk ndërtohet. ¹⁸ Unë e falënderoj Perëndinë time, sepse flas më shumë në gjuhë se ju të gjithë. ¹⁹ Por në asamble parapëlqej të them pesë fjalë me mënjërinë time për mësimin e të tjerëve se dhjetë mijë fjalë në gjuhë tjetër. ²⁰ Vëllezër, mos u bëni kalamaj nga mendja, por bëhuni foshnje për të ligën, dhe burra të pjekur nga mendja. ²¹ Në ligj është shkruar: “Unë do t’i flas këtij populli në gjuhë të huaja dhe me buzë të tjera, por as kështu nuk do të më dëgjojnë”, thotë Zoti. ²² Prandaj gjuhët janë një shenjë jo për ata që besojnë, por për jobesimtarë, kurse profecia nuk është për jobesimtarë, po për besimtarë. ²³ Pra, në qoftë se, kur gjithë kisha është mbledhur në një vend, të gjithë flasin gjuhëra dhe hyjnë profanë ose jobesimtarë, a nuk do të thonë se ju kanë dalë mendtë? ²⁴ Por, në qoftë se profetizojnë të gjithë dhe hyn një jobesimtar ose një profan, ai bindet nga të gjithë dhe gjykohet nga të gjithë. ²⁵ Dhe kështu të fshehtat e zemrës së tij zbulohen; edhe kështu, duke rënë me faqe përmbys, do të adhurojë Perëndinë, duke deklaruar se Perëndia është me të vërtetë midis jush. ²⁶ Ç’duhet bërë, pra, o vëllezër? Kur të mblidheni, secili nga ju ka një psalm, një mësim, fjalim në gjuhë tjetër, zbulesë, interpretim, çdo gjë le të bëhet për ndërtim. ²⁷ Nëse ndonjë flet në gjuhë tjetër, le të bëhet kjo nga dy a më të shumtën tre vetë dhe njeri pas tjetrit, dhe një le të interpretojë. ²⁸ Por nëse nuk ka interpretues, le të heshtë në kishë dhe le të flasë me veten e tij dhe me Perëndinë. ²⁹ Le të flasin dy a tre profetë, dhe të tjerët të gjykojnë. ³⁰ Por nëse ka një zbulesë ndonjë tjetër që rri ulur, le të heshtë i pari. ³¹ Sepse të gjithë, njeri pas tjetrit, mund të profetizojnë, që të mësojnë të gjithë dhe të inkurajohen të gjithë. ³² Frymërat e profetëve u nënshtrohen profetëve, ³³ sepse Perëndia nuk është Perëndi trazimi, por paqtimi si në të gjitha kishat e shenjtorëve. ³⁴ Gratë tuaja të heshtin në kishë, sepse nuk u lejohet të flasin, por duhet të nënshtrohen, sikurse thotë edhe ligji. ³⁵ Dhe në qoftë se duan të mësojnë ndonjë gjë, le të pyesin burrat e tyre në shtëpi, sepse është e turpshme për gratë të flasin në kishë. ³⁶ Prej jush doli fjala e Perëndisë? Apo vetëm te ju arriti? ³⁷ Në qoftë se dikush mendon se është profet ose frymëror, le të njohë se ato që po ju shkruaj janë urdhërime të Zotit. ³⁸ Dhe nëse dikush është i paditur, le të jetë i paditur. ³⁹ Prandaj, o vëllezër të mi, kërkoni me zemër të zjarrtë të profetizoni dhe mos ndaloni të flasin në gjuhëra. ⁴⁰ Por të gjitha të bëhen sikur ka hije dhe me rregullsi.

15

¹ Tani, o vëllezër, po ju deklaroj ungjillin që ju kam shpallur dhe që ju e keni marrë dhe mbi të cilin ju qëndroni, ² dhe me anë të të cilit ju jeni shpëtuar, nëse do ta mbani fjalën që ju kanë predikuar, veç nëse besuat kot. ³ Sepse unë ju kam transmetuar para së gjithash ato që edhe unë vetë i kam marrë, se Krishti vdiq për mëkatet tona sipas Shkrimeve, ⁴ se u varros dhe u ringjall të tretën ditë, sipas Shkrimeve, ⁵ edhe se iu shfaq Kefës dhe pastaj të dymbëdhjetëve. ⁶ Pastaj iu shfaq një herë të vetme më shumë se pesëqind vëllezërve, prej të cilëve më të shumtët rrojnë edhe sot, kurse disa kanë rënë në gjumë. ⁷ Më pas iu shfaq Jakobit dhe pastaj të gjithë apostujve. ⁸ Më së fundi m’u shfaq edhe me mua, si

në dështimit. ⁹ Sepse unë jam më i vogli i apostujve dhe as nuk jam i denjë të quhem apostull, sepse e kam përndjekur kishën e Perëndisë. ¹⁰ Por me hiri e Perëndisë jam ai që jam; dhe hiri i tij ndaj meje nuk që i kotë, madje jam munduar më shumë se gjithë të tjerët, jo unë, por hiri i Perëndisë që është me mua. ¹¹ Pra, si unë, ashtu edhe ata kështu predikojmë dhe ju kështu besuat. ¹² Por, në qoftë se predikohet se Krishti u ringjall prej së vdekurish, si atëherë disa nga ju thonë se nuk ka ringjallje të të vdekurve? ¹³ Në qoftë se nuk ka ringjallje të të vdekurve, as Krishti nuk u ringjall. ¹⁴ Por në qoftë se Krishti nuk është ringjallur; predikimi ynë është i kotë dhe i kotë është edhe besimi juaj. ¹⁵ Atëherë edhe ne do të ishim dëshmitarë të rremë të Perëndisë, sepse dëshmuam për Perëndinë, se ai ringjalli Krishtin, të cilin ai nuk e paska ringjallur; po të jetë se me të vërtetë të vdekurit nuk ringjallen. ¹⁶ Në qoftë se të vdekurit nuk ringjallen, as Krishti nuk është ringjallur; ¹⁷ por në qoftë se Krishti nuk është ringjallur; i kotë është besimi juaj; ju jeni ende në mëkatet tuaja, ¹⁸ edhe ata që fjetën në Krishtin janë të humbur. ¹⁹ Në qoftë se shpresojmë në Krishtin vetëm në këtë jetë, ne jemi më të mjerët e të gjithë njerëzve. ²⁰ Por tashti Krishti u ringjall prej së vdekurish, dhe është fryti i parë i atyre që kanë fjetur. ²¹ Sepse, ashtu si erdhi vdekja me anë të një njeriu, kështu erdhi dhe ringjallja e të vdekurve me anë të një njeriu. ²² Sepse, ashtu sikur të gjithë vdesin në Adamin, kështu të gjithë do të ngjallën në Krishtin, ²³ por secili sipas radhës së vet: Krishti, fryti i parë, pastaj ata që janë të Krishtit, në ardhjen e tij ²⁴ Pastaj do të vijë fundi, kur ai t'ia dorëzojë mbretërinë Perëndisë Atë, pasi të ketë asgjësuar çfarëdo sundimi, çdo pushtet e fuqi. ²⁵ Sepse duhet që ai të mbretërojë, derisa t'i vërë të gjithë armiqtë e tij nën këmbët e veta. ²⁶ Armiku i fundit që do të shkatërrohet është vdekja. ²⁷ Sepse Perëndia i vuri të gjitha nën këmbët e tij. Por, kur thotë se çdo gjë i është nënshtruar, është e qartë se përjashtohet ai që ia ka nënshtruar çdo gjë. ²⁸ Dhe kur t'i ketë nënshtruar të gjitha, atëherë Biri vetë do t'i nënshtrohet Atij që i nënshtroi të gjitha, që Perëndia të jetë gjithçka në të gjithë. ²⁹ Përndryshe çfarë do të bëjnë ata që pagëzohen për të vdekurit? Në qoftë se me të vërtetë të vdekurit nuk ringjallen, përse ata edhe pagëzohen për të vdekurit? ³⁰ Përse jemi edhe ne në rrezik në çdo orë? ³¹ Përditë unë po vdes për shkak të mburrjes për ju, që kam në Krishtin Jezu, Zotin tonë. ³² Nëse u ndesha në Efes si njeri kundër bishave, ç'dobi kam? Në qoftë se të vdekurit nuk ringjallen, le të hamë e të pimë, sepse nesër do të vdesim. ³³ Mos u gënjeni; shoqëritë e këqija prishin zakonet e mira. ³⁴ Zgjohuni për drejtësinë dhe mos mëkatoni, sepse disa nga ju nuk e njohin Perëndinë; për turpin tuaj po ua them. ³⁵ Por do të thotë ndonjë: "Si ringjallen të vdekurit, edhe me ç'trup do të vijnë?" ³⁶ O i pamend! Atë që ti mbjell, nuk ngjallet, nëse nuk vdes përpara. ³⁷ Dhe atë që mbjell, ti nuk mbjell trupin që do të bëhet, por një kokërr të zhveshur; ndoshta nga grurë ose ndonjë farë tjetër. ³⁸ Po Perëndia i jep trup si të dojë, secilës farë trupin e vet. ³⁹ Jo çdo mish është i njëjti mish; por tjetër është mishi i njerëzve, tjetër mishi i bagëtive, tjetër i peshqve dhe tjetër i shpendëve. ⁴⁰ Dhe ka trupa qiellorë dhe trupa tokësorë; por tjetër është lavdia e trupave qiellorë e tjetër e atyreve të tokës. ⁴¹ Tjetër është lavdia e diellit dhe tjetër lavdia e hënës dhe tjetër lavdia e yjeve; sepse ndryshon në lavdi ylli nga ylli. ⁴² Kështu do të jetë edhe ringjallja e të vdekurve; trupi mbillet në

prishje dhe ringjallet në paprishje. ⁴³ Mbillet në çnderim dhe ringjallet në lavdi; mbillet i dobët dhe ringjallet në fuqi. ⁴⁴ Mbillet trup natyror dhe ringjallet trup frymëror. Ka trup natyror, ka edhe trup frymëror. ⁴⁵ Kështu edhe është shkruar: “Njeriu i parë, Adami, u bë shpirt i gjallë; por Adami i fundit është Frymë që jep jetë. ⁴⁶ Por frymërori nuk është më parë, por përpara është natyrori, pastaj frymërori. ⁴⁷ Njeriu i parë i bërë prej dheu, është tokësor; njeriu i dytë është Zoti nga qielli. ⁴⁸ Siç është tokësori ashtu janë dhe tokësorët; dhe siç është qiellori, të tillë do të jenë edhe qiellorët. ⁴⁹ Dhe sikurse mbartëm shëmbëllimin e tokësorit, do të mbartim edhe shëmbëllimin e qiellorit. ⁵⁰ Edhe këtë po ju them, o vëllezër, se mishi dhe gjaku nuk mund të trashëgojnë mbretërinë e Perëndisë, as prishja nuk mund të trashëgojë paprishjen. ⁵¹ Ja, unë po ju them një të fshehtë: të gjithë nuk do të vdesim, por të gjithë do të shndërrohemi në një moment, ⁵² sa hap e mbyll sytë, në tingullin e burisë së fundit; sepse do të bjerë buria, të vdekurit do të ringjallen të paprisshëm dhe ne do të shndërrohemi, ⁵³ sepse ky trup që priset duhet të veshë mosprishjen dhe ky ivdekshëm të veshë pavdekësinë. ⁵⁴ Edhe ky trup që priset, kur të veshë mosprishjen, edhe ky i vdekshëm kur të veshë pavdekësinë, atëherë do të realizohet fjala që është shkruar: “Vdekja u përpi në fitore”. ⁵⁵ O vdekje, ku është gjëmba jote? O ferr, ku është fitorja jote? ⁵⁶ Edhe gjëmba e vdekjes është mëkati; dhe fuqia e mëkatis është ligji. ⁵⁷ Por ta falënderojmë Perëndinë që na jep fitoren me anë të Zotit tonë Jezu Krisht. ⁵⁸ Prandaj, o vëllezërit e mi të dashur, qëndroni të fortë e të patundur, duke tepruar përherë në veprën e Zotit, duke e ditur se munda juaj nuk është i kotë në Zotin.

16

¹ Sa për të mbledhurit e ndihmave për shenjtorët, bëni edhe ju ashtu si i urdhërova kishat e Galatisë. ² Të parën ditë të çdo jave, secili nga ju le të vërë mënjanë aq sa mundet sipas të ardhurave të tij, që, kur të vij, të mos bëhen atëherë mbledhje ndihmash. ³ Edhe, kur të vij, ata që ju do të miratoni, unë do t'i dërgoj me letra, që të çojnë në Jeruzalem dhuratën tuaj bujare. ⁴ Dhe po të jetë e udhës që të shkoj vetë, ata do të shkon me mua. ⁵ Edhe unë do të vij te ju, pasi të kem kaluar nëpër Maqedoni. ⁶ Dhe ndoshta do të rri te ju, ose edhe të dimëroj, që ju të më përcillni kudo që të shkoj. ⁷ Sepse kësaj here nuk dua t'ju shoh vetëm kalimthi, por shpresoj të rri pak kohë pranë jush, në dashtë Zoti. ⁸ Dhe unë do të rri në Efes deri për Rrëshajët, ⁹ sepse m'u hap një derë e madhe dhe e efektshme, dhe kundërshtarë ka shumë. ¹⁰ Tani, nëse vjen Timoteu, kujdesuni që të rrijë me ju pa druajtje, sepse ai punon për veprën e Zotit ashtu si unë. ¹¹ Pra, asnjë të mos e përcmojë, por përcillen në paqe që të vijë tek unë, sepse e pres bashkë me vëllezërit. ¹² Sa për vëllanë Apol, iu luta shumë që të vijë tek ju bashkë me vëllezërit, por ai s'deshi kurrsesi të vinte tani; por do të vijë kur ta ketë volinë. ¹³ Rrini zgjuar, qëndroni të palëkundshëm në besim, silluni si burrat, jini të fortë. ¹⁴ Dhe çdo gjë që bëni, ta bëni me dashuri! ¹⁵ Tani, o vëllezër (ju e njihni familjen e Stefanasi që është fryti i parë i Akaisë dhe që i janë kushtuar shërbesës së shenjtorëve), ¹⁶ ju bëj thirrje që t'u nënshtrohëni edhe ju atyreve dhe kujtdo që punon dhe mundohet në punën tonë të përbashkët. ¹⁷ Edhe gëzohem për ardhjen e Stefanasi, të Fortunatit dhe të Akaikut, sepse ata e plotësuan mungesën tuaj, ¹⁸ sepse e

freskuan frymën tim dhe tuajin; prandaj nderoni njerëz të tillë. ¹⁹ Kishat e Azisë ju përshëndesin; Akuila dhe Prishila, bashkë me kishën që është në shtëpi të tyre, ju përshëndesin shumë në Zotin. ²⁰ Të gjithë vëllezërit ju përshëndesin; përshëndetni njëri-tjetrin me një puthje të shenjtë. ²¹ Të fala me shëndet me dorën time, të Palit. ²² Nëse ndokush nuk e do Zotin Jezu Krisht, qoftë mallkuar! Maranatha a. ²³ Hiri i Zotit Jezu Krisht qoftë me ju. ²⁴ Dashuria ime qoftë me ju të gjithë në Krishtin Jezu. Amen.

2 e Korintasve

¹ Pali, apostull i Jezu Krishtit nëpërmjet vullnetin e Perëndisë, dhe vëllai Timote, kishës së Perëndisë që është në Korint, bashkë me gjithë shenjtorët që janë në gjithë Akainë: ² Paçi hir dhe paqe nga Perëndia, Ati ynë, dhe nga Zoti Jezu Krisht. ³ Bekuar qoftë Perëndia dhe Ati i Zotit tonë Jezu Krisht, Ati i të mëshirëve dhe Perëndia e çdo ngushëllimi, ⁴ i cili na ngushëllon në çdo shtrëngim tonin, që, nëpërmjet ngushëllimit me të cilin ne jemi ngushëlluar nga Perëndia, të mund të ngushëllojmë ata që janë në çfarëdo shtrëngimi. ⁵ Sepse, ashtu si ndër ne teprojnë vuajtjet e Krishtit, po ashtu, nëpërmjet Jezu Krishtit, tepron edhe ngushëllimi ynë. ⁶ Dhe, nëse jemi të pikëlluar, kjo ndodh për ngushëllimin dhe shpëtimin tuaj; nëse jemi të ngushëlluar, kjo ndodh për ngushëllimin dhe shpëtimin tuaj, që veprojnë në mënyrë të efektshme që të duroni të njëjtat vuajtje që heqim edhe neve. ⁷ Edhe shpresa jonë për ju është e patundur, duke ditur se ashtu siç jeni pjesëmarrës në mundime, kështu do të jeni pjesëmarrës edhe në ngushëllim. ⁸ Sepse nuk duam, o vëllezër, që të mos dini për vështirësinë që na ngjau në Azi, që u rënduam përtej fuqive tona, aq sa u dëshpëruam edhe për jetën vetë. ⁹ Për më tepër ne e kishim në veten tonë vendimin e vdekjes, që të mos besonim në veten tonë, por në Perëndinë që ringjall të vdekurit, ¹⁰ i cili na ka çliruar dhe na çliron nga një vdekje kaq e madhe, dhe tek i cili ne shpresojmë se do të na çlirojë edhe më, ¹¹ me ndihmën tuaj me anë të lutjeve për ne, që shumë njerëz të falënderojnë për dhuntinë e hirit që do të na jepet me anë të lutjeve të shumë njerëzve. ¹² Mburrja jonë, në fakt, është kjo: dëshmimi i ndërjegjes sonë se ne jemi sjellë me thjeshtësinë dhe sinqeritetin e Perëndisë në botë dhe sidomos përpara jush, jo me dituri mishi, por me hirin e Perëndisë. ¹³ Sepse ne nuk ju shkruajmë të tjera gjëra, përveç atyre që ju mund të lexoni dhe të kuptoni; dhe unë shpresoj se do t'i kuptoni deri në fund; ¹⁴ sikurse i keni kuptuar tanimë deri diku, se ne jemi mburrja juaj, sikurse edhe ju do të jeni mburrja jonë, në ditën e Jezu Krishtit. ¹⁵ Dhe me këtë siguri unë doja të vija te ju më përpara që të kishit një vepër të mirë të dytë, ¹⁶ dhe, nga ju të shkoja në Maqedoni, dhe përsëri nga Maqedonia të vija te ju dhe ju të më përcillnit në Jude. ¹⁷ Kur mora këtë vendim, vallë mos kam vepruar me mendjehhtësi? Apo ato që unë vendos, i vendos sipas mishit, që të jetë tek unë po, po dhe jo, jo? ¹⁸ Por Perëndia është besnik; fjala jonë ndaj jush nuk ka qenë po dhe jo. ¹⁹ Sepse Biri i Perëndisë, Jezu Krisht, që u predikua ndër ju nga ne, pra, nga unë, nga Silvani dhe nga Timoteu, nuk ka qenë “po” dhe “jo”, por ka qenë “po” në atë. ²⁰ Sepse të gjitha premtimet e Perëndisë janë në atë “po” dhe në atë “amen”, për lavdi të Perëndisë nëpërmjet nesh. ²¹ Edhe ai që na themelon neve bashkë me ju në Krishtin dhe na vajosi është Perëndia, ²² i cili edhe na vulosi dhe na dha kaparin e Frymës në zemrat tona. ²³ Dhe unë e thërres Perëndinë për dëshmitar mbi jetën time që, për t'ju kursyer, nuk kam ardhur ende në Korint. ²⁴ Jo se kemi pushtet mbi besimin tuaj, por jemi bashkëpunëtorët e gëzimit tuaj, sepse për shkak të besimit ju qëndroni të patundur.

2

¹ Por unë kisha vendosur në veten time të mos vij përsëri te ju me

hidhërim. ² Sepse, në qoftë se unë ju hidhëroj, kush do të më gëzojë mua, në mos ai vetë që u hidhërua prej meje? ³ Dhe ju shkrova në këtë mënyrë që, kur të vij, të mos kem trishtim nga ata që duhet të më gëzonin, duke pasur besim në ju të gjithë, se gëzimi im është i të gjithë juve. ⁴ Ju shkrova, në fakt, me shumë lot dhe me pikëllim të madh dhe ankth në zemër, jo që të hidhëroheni, por që të njihni dashurinë shumë të madhe që kam për ju. ⁵ Edhe në qoftë se dikush ka shkaktuar trishtim, s'më ka hidhëruar vetëm mua, por deri diku, pa e tepruar, ju të gjithë. ⁶ Mjaft është për atë njeri ndëshkimi që iu bë nga shumica, ⁷ por tani, përkundrazi, ju duhet më tepër ta falni atë dhe ta ngushlloni, që ai njeri të mos gëlltitet nga trishtimi i tepërt. ⁸ Prandaj ju lutem t'i shfaqni dashuri, ⁹ sepse ju shkrova edhe për këtë, që të njoh provën tuaj, nëse jeni të dëgjueshëm në çdo gjë. ¹⁰ Por atij që ju do t'i falni diçka, e fal edhe unë, sepse edhe unë, nëse kam falur gjë, kujt do që t'ia kem falur, e bëra për ju përpara Krishtit, ¹¹ që të mos na mposhtë Satanai, sepse ne i dimë qëllimet e tij. ¹² Dhe, kur arrita në Troas për ungjillin e Krishtit edhe m'u hap një derë në Zotin, ¹³ nuk gjeta prehje në frymën time, sepse nuk gjeta aty Titin, vëllanë tim; prandaj, si u përshëndeta me ta, shkova në Maqedoni. ¹⁴ Por, falem nderit Perëndisë, që na bën të ngadhënjëmë gjithnjë në Krishtin dhe shfaq kudo nëpërmjet nesh erën e këndshme të njohurisë së vet. ¹⁵ Sepse ne jemi për Perëndinë era e këndshme e Krishtit ndër ata që shpëtohen dhe ndër ata që humbasin; ¹⁶ për këta një erë vdekjeje në vdekje, po për ata erë jete në jetë. Dhe kush është i zoti për këto? ¹⁷ Ne në fakt nuk falsifikojmë fjalën e Perëndisë, si shumë të tjerë, por flasim me sinqeritet si nga ana e Perëndisë, përpara Perëndisë në Krishtin.

3

¹ A fillojmë përsëri të rekomandojmë veten tonë? Apo mos kemi nevojë, si disa, për letra rekomandimi për ju ose për rekomandime nga ana juaj? ² Ju jeni letra jonë, e shkruar në zemrat tona, e njohur dhe e lexuar nga të gjithë njerëzit, ³ duke qenë manifestuar se jeni një letër e Krishtit, e hartuar me anë të shërbesës sonë, dhe e shkruar jo me bojë, por me Frymën e Perëndisë së gjallë, dhe jo mbi rrasa guri, por mbi rrasa të një zemre mishi. ⁴ Dhe këtë besim ne e kemi në Perëndinë me anë të Krishtit; ⁵ jo se jemi të aftë prej veti të kuptojmë ndonjë gjë sikur vjen nga vetja jonë, por aftësia jonë vjen nga Perëndia, ⁶ i cili na bëri të aftë të jemi shërbëtorë të besëlidhjes së re, jo të shkronjës, por të Frymës, sepse shkronja vret, por Fryma jep jetë. ⁷ Dhe, në qoftë se shërbimi i vdekjes, që ishte gdhendur me shkronja mbi gurë, që i lavdishëm aq sa bijtë e Izraelit nuk mund të vështronin me sy fytyrën e Moisiut, për shkak të lavdisë së pamjes së tij, që duhet të anulohet, ⁸ sa më i lavdishëm do të jetë shërbimi i Frymës? ⁹ Sepse, nëse shërbimi i dënimit që rrethuar me lavdi, shumë më tepër do të teprojë në lavdi shërbimi i drejtësisë. ¹⁰ Sepse ç'ka është lavdëruar nuk është lavdëruar nga kjo pikëpamje, për shkak të asaj lavdie që e kapërcen çdo masë. ¹¹ Sepse, në qoftë se ajo që duhet të anulohet u rrethua me lavdi, ajo që mbetet do të jetë shumë më e lavdishme. ¹² Duke pasur, pra, një shpresë të tillë, flasim me shumë guxim, ¹³ dhe jo si Moisiu, i cili vinte një vel mbi fytyrën e vet, që bijtë e Izraelit të mos vështronin me sy fundin e asaj që duhej të anulohet. ¹⁴ Por mendjet e tyre u errën; sepse, në leximin e besëlidhjes së vjetër, po ky vel mbetet pa

u hequr, sepse veli anulohet në Krishtin. ¹⁵ Por deri më sot, kur lexohet Moisiu, një vel mbetet mbi zemrat e tyre. ¹⁶ Por kur Izraeli të kthehet te Zoti, veli do të hiqet. ¹⁷ Sepse Zoti është Fryma, dhe atje ku është Fryma e Zotit, atje është liria. ¹⁸ Dhe ne të gjithë, duke soditur fytyrëzbuluar lavdinë e Zotit si në pasqyrë, transformohemi në të njëjtën shëmbëllim nga lavdia në lavdi, posi prej Frymës së Zotit.

4

¹ Prandaj, duke pasur këtë shërbim për mëshirën që na është bërë, ne nuk na lëshon zemra. ² Ne kemi hequr dorë plotësisht nga gjërat e turpshme që bëhen në fshehtësi, duke mos ecur me dinakëri, duke mos falsifikuar aspak fjalën e Perëndisë, por duke shfaqur të vërtetën, ne ia rekomandojmë veten tonë ndërgjegjes së çdo njeriu përpara Perëndisë. ³ Dhe, në qoftë se ungjilli ynë është ende i mbuluar me vel, ai është i mbuluar për ata që humbin, ⁴ të cilëve perëndia i këtij shekulli ua verboi mendjet e atyre që nuk besojnë, që drita e ungjillit të lavdisë së Krishtit, që është shëmbëllimi i Perëndisë, të mos ndriçojë tek ata. ⁵ Sepse ne nuk predikojmë, pra, veten tonë, por Jezu Krishtin, Zotin, dhe jemi shërbëtorët tuaj për hir të Jezu Krishtit, ⁶ sepse Perëndia që tha: “Le të ndriçojë drita në errësirë”, është i njëjti që shkëlqeu në zemrat tona për t’na ndriçuar në njohurinë e lavdisë së Perëndisë, në fytyrën e Jezu Krishtit. ⁷ Dhe ne e kemi këtë thesar në enë prej balte që epërsia pashoqe e kësaj fuqie të jetë nga Perëndia dhe jo nga ne. ⁸ Ne jemi të shtrënguar në çdo mënyrë, por nuk jemi të ngushtuarteri në fund; jemi ndërdyshas por jo të dëshpëruar; ⁹ jemi të përndjekur por jo të braktisur; të rrëzuar, por jo të shkatëruar; ¹⁰ kurdo ne e mbajmë në trupin tonë vdekjen e Zotit Jezus, që edhe jeta e Jezusit të shfaqet në trupin tonë. ¹¹ Ne që jetojmë, jemi vazhdimisht të dorëzuar në vdekje për Jezusin, që edhe jeta e Jezusit të shfaqet në mishin tonë të vdekshëm. ¹² Dhe kështu tek ne vepron vdekja, ndërsa në ju jeta. ¹³ Por, duke pasur të njëjtën frymë besimi, sikurse është shkruar: “Unë besova, prandaj fola”, edhe ne besojmë, prandaj edhe flasim, ¹⁴ duke ditur se ai që ringjalli Zotin Jezus, do të na ringjallë edhe ne nëpërmjet Jezusit dhe do të na paraqesë bashkë me ju. ¹⁵ Sepse të gjitha këto gjëra janë për ju, që hiri, duke arritur me anë të shumë personave, të prodhojë falenderim me tepri për lavdi të Zotit. ¹⁶ Prandaj nuk na lëshon zemra; por, edhe pse njeriu ynë i jashtëm shkon në shkatërrim, ai i brendshëm përtërihet nga dita në ditë. ¹⁷ Sepse trishtimi ynë i lehtë që është vetëm për një moment, prodhon për ne, një peshë të pamasë e të pashoqe të amshueshme lavdie; ¹⁸ ndërsa ne nuk i drejtojmë sytë ndaj gjërave që duken, por ndaj gjërave që nuk shihen, sepse gjërat që duken janë për një kohë, kurse ato që nuk shihen janë të përjetshme.

5

¹ Ne e dimë në fakt se, në qoftë se kjo çadër, vendbanimi ynë tokësor, prishet, ne kemi një godinë nga Perëndia, një banesë të përjetshme, në qiej, që nuk është bërë nga dorë njeriu. ² Sepse në këtë çadër ne psherëtimë duke dëshëruar fort të vishemi me banesën tonë qiellore, ³ nëse do të gjindemi të veshur e jo të zhveshur. ⁴ Sepse ne që jemi në këtë çadër psherëtimë duke qenë të rënduar, dhe për këtë arsye nuk duam, pra, të na zhveshin, por të na veshin, që ç’është e vdekshme të përpihet nga jeta.

⁵ Dhe ai që na ka formuar pikërisht për këtë është Perëndia, i cili na dha edhe kaparin e Frymës. ⁶ Ne, pra, kemi gjithnjë siguri besimi dhe e dimë se gjersa banojmë në trup, jemi larg Zotit, ⁷ sepse ecim nëpërmjet besimit dhe jo nëpërmjet vizionit. ⁸ Por jemi të sigurt dhe na parapëlqen më tepër ta lëmë trupin dhe të shkojmë e të banojmë bashkë me Zotin. ⁹ Prandaj edhe përpiqemi t'i pëlqejmë atij, qoftë duke banuar në trup, qoftë duke e lënë atë. ¹⁰ Sepse ne të gjithë duhet të dalim para gjyqit të Krishtit, që secili merr shpagimin e gjërave që ka bërë me anë të trupit, në bazë të asaj që ka bërë, qoftë në të mirën apo në të keqen. ¹¹ Duke e njohur frikën e Zotit, ne bindim njerëzit dhe jemi njohur nga Perëndia; dhe unë shpresoj se edhe në ndërjegjet tuaja të jemi njohur. ¹² Sepse ne nuk e rekomandojmë përsëri veten ndaj jush, por ju japim rastin të krenoheni për ne, që të kenë çfarë t'u përgjigjeni atyre që krenohen me dukjen dhe jo me zemër. ¹³ Sepse, nëse nuk jemi në vete, jemi për Perëndinë, dhe në qoftë se jemi me mend në kokë, jemi për ju. ¹⁴ Sepse dashuria e Krishtit na shtrëngon, sepse kemi arritur në konkluzionin se, në qoftë se një ka vdekur për të gjithë, të gjithë, pra, kanë vdekur; ¹⁵ dhe se ai ka vdekur për të gjithë, me qëllim që ata të cilët jetojnë, të mos jetojnë që sot e tutje për veten e tyre, po për atë që vdiq dhe u ringjall për ta. ¹⁶ Prandaj tash e tutje ne nuk njohim më askënd sipas mishit; po, edhe sikur ta kemi njohur Krishtin sipas mishit, nuk e njohim më ashtu. ¹⁷ Prandaj nëse dikush është në Krishtin, ai është një krijesë e re; gjërat e vjetra kanë shkuar; ja, të gjitha gjërat u bënë të reja. ¹⁸ Edhe të gjitha gjërat janë nga Perëndia që na pajtoi me veten përmes Jezu Krishtit dhe na dha shërbimin i pajtimit, ¹⁹ sepse Perëndia e ka pajtuar botën me veten në Krishtin, duke mos ua numëruar njerëzve fajet e tyre dhe vuri ndër ne fjalën e paqtimit. ²⁰ Ne, pra, bëhemi lajmëtarë për Krishtin, sikurse Perëndia të këshillonte nëpërmjet nesh; dhe ne ju këshillojmë juve për hir të Krishtit: Paqtohuni me Perëndinë! ²¹ Sepse ai bëri të jetë mëkat për ne ai që nuk njihte mëkat, që ne të bëhemi drejtësia e Perëndisë në të.

6

¹ Dhe, duke qenë bashkëpunëtorë të tij, ju këshillojmë të mos e pranoni më kot hirin e Perëndisë, ² sepse ai thotë: “Në kohë të pëlqyer unë të dëgjova dhe në ditë shpëtimi të ndihmova”. Ja, pra, koha e pëlqyer, ja, pra, dita e shpëtimit. ³ Ne nuk japim asnjë shkas për skandal në asnjë gjë, që të mos shahet shërbesa jonë; ⁴ por në çdo gjë e rekomandojmë veten tonë si shërbëtorë të Perëndisë në shumë vuajtje, në shtrëngime, në nevoja, në ngushtica, ⁵ në rrahje, në burgosje, në kryengritje, në mundime, në të pafjetura, në agjërime, ⁶ me pastërti, me njohuri, me durim, me mirësi, me Frymën e Shenjtë, me dashuri jo të shtirur, ⁷ me fjalën e së vërtetës, me fuqinë e Perëndisë, me armët e drejtësisë në të djathtë dhe në të majtë, ⁸ në lavdi dhe në çnderim, me emër të mirë dhe me emër të keq; ⁹ si gënjeshtarë, por të vërtetë; si të panjohur, por të njohur; si njerëz që vdesin, por ja, jetojmë; si të ndëshkuar, por jo të vrarë; ¹⁰ si të brengosur, por gjithmonë të gëzuar; si të varfër, por shumë veta i bëjmë të pasur; si njerëz që s'kanë kurrgjë, por kanë gjithçka. ¹¹ Goja jonë u hap për ju, o Korintas, zemra jonë u bë e gjërë. ¹² Ju nuk jeni ngushtë në ne, por ju jeni të ngushtë në zemrat tuaja. ¹³ Por në shkëmbim po ju flas si fëmijve, bëhuni të gjërë edhe ju. ¹⁴ Mos hyni në një zgjedhë bashkë me të pabesët, sepse

ç'lidhje ka drejtësia me paudhësinë? Dhe çfarë afrie ka drita me terrin?¹⁵ Dhe ç'harmoni ka Krishti me Belialin? Ose ç'pjesë ka besimtari me jobesimtarin?¹⁶ Dhe çfarë marrëveshje ka tempulli i Perëndisë me idhujt? Sepse ju jeni tempulli i Perëndisë së gjallë, sikurse tha Perëndia: “Unë do të banoj në mes tyre, dhe do të ec ndër ta; do të jem Perëndia i tyre dhe ata do të jenë populli im”.¹⁷ Prandaj “dilni nga mesi i tyre dhe ndahuni prej tyre, thotë Zoti, dhe mos prekni asgjë të ndyrë, dhe unë do t'ju pranoj,¹⁸ dhe do të jem si një Atë për ju, dhe ju do të jeni për mua si bijtë e bijat, thotë Zoti i Plotfuqishëm”.

7

¹ Duke i pasur këto premtime, o të dashur, le ta pastrojmë veten nga çdo ndotje e mishit dhe e frymës dhe ta përfundojmë shenjtërimin tonë në druajtjen e Perëndisë.² Na pranoni; ne nuk i kemi bërë padrejtësi askujt, nuk kemi korrumpuar askënd, nuk ia hodhëm askujt.³ Këtë nuk e them për dënim, sepse që më parë iu thashë se jeni në zemrat tona për të vdekur bashkë dhe për të jetuar bashkë.⁴ Jam shumë i hapur me ju dhe kam me se të mburrem për ju; jam plot me ngushëllim dhe jam jashtë mase i gëzuar në gjithë shtrëngimin tonë.⁵ Sepse, kur erdhëm në Maqedoni, mishi ynë nuk pati fare prehje, por u shtrënguam në të gjitha mënyrat: jashtë betejë, përbrenda frikë.⁶ Por Perëndia, që ngushëllon të pikë-luarit, na ngushëlloi me ardhjen e Titit,⁷ dhe jo vetëm me ardhjen e tij, por edhe me ngushëllimin që ai pati prej jush; ai na tregoi dëshirën tuaj të madhe, lotët tuaja, zellin tuaj për mua, kaq sa u gëzova më tepër,⁸ sepse, ndonëse edhe ju kam trishtuar me letrën time, nuk më vjen keq, ndonëse më pati ardhur keq, sepse shoh se ajo letër, edhe pse për pak kohë, ju trishtoi.⁹ Tani po gëzohem, jo sepse u trishtuat, por sepse u trishtuat për pendim, sepse u trishtuat sipas Perëndisë, që të mos ju bëhet juve ndonjë dëm nga ne.¹⁰ Trishtimi sipas Perëndisë në fakt, sjell pendim për shpëtim, për të cilin njeriu nuk i vjen keq, por trishtimi i botës shkakton vdekje.¹¹ Në fakt, ja sa kujdes shkaktoi te ju pikëllimi sipas Perëndisë, madje sa fjalë për të kërkuar ndjesë, sa zemëratë, sa druajtje, sa dëshirë të zjarrtë, sa zell, sa kënaqësi! Me çdo mënyrë ju e treguat se jeni të pastër në këtë çështje.¹² Edhe pse ju shkrova, nuk e bëra as për atë që e bëri padrejtësinë, as për atë që e pësoi, por që të shfaqet në mes tuaj kujdesi ynë që kemi për ju përpara Perëndisë.¹³ Prandaj ne u ngushëlluam për shkak të ngushëllimit tuaj dhe u gëzuam aq më tepër për gëzimin e Titit, sepse fryma e tij u shlodh nga ju të gjithë.¹⁴ Prandaj, në qoftë se u mburra për ndonjë gjë tek ai për ju, nuk u turpërova por, ashtu si ju kemi treguar të gjitha gjërat me vërtetësi, kështu edhe mburrja jonë te Titi doli e vërtetë.¹⁵ Dhe ai ka një dashuri të madhe për ju, kur kujton bindjen e ju të gjithëve dhe si e pritët atë me frikë dhe me të dridhura.¹⁶ Gëzohem, pra, që në çdo gjë mund të besoj në ju.

8

¹ Tani, o vëllezër, ju bëjmë të ditur hirin e Perëndisë, që u është dhënë kishave të Maqedonisë,² se, në mes të shumë sprovave pikëllimi, mbushullia e gëzimit të tyre dhe varfëria e tyre e thellë e treguan në pasuritë e dorëgjërësinë e tyre.³ Sepse unë dëshmoj se ata kanë dhënë me dëshirë dhe sipas mundësisë së tyre, madje edhe përtej mundësisë së tyre,

⁴ dhe na u lutën, pa na u ndarë, ta pranojmë dhuratën dhe pjesëmarrjen në ofertën për shenjtoret. ⁵ Dhe jo vetëm vepruan ashtu si shpresonim, po dhanë veten më përpara te Perëndia dhe pastaj te ne sipas vullnetit të Perëndisë. ⁶ Kështu ne e këshilluam Titin që, ashtu si e nisi këtë vepër të hirit midis jush, ashtu ta përfundojë. ⁷ Por sikurse ju jeni të pasur në çdo gjë, në besim, në fjalë e në dituri, në çdo kujdes dhe në dashurinë tuaj ndaj nesh, përpquni të pasuroni edhe në këtë vepër të hirit. ⁸ Këtë nuk e them si urdhër, por që me anë të kujdesit të të tjerëve të vë në sprovë singëritetin e dashurisë suaj. ⁹ Sepse ju e njihni hirin e Zotit tonë Jezu Krisht, i cili, duke qenë i pasur, u bë i varfër për ju, që ju të bëheni të pasur me anë të varfërisë së tij. ¹⁰ Lidhur me këtë po ju jap një këshillë, sepse kjo është e dobishme për ju, që vjet filluat jo vetëm ta bëni, por edhe ta dëshironi. ¹¹ Tani përfundojeni edhe bërjen që, ashtu si që dëshira për të dëshiruar, kështu të jetë edhe për ta përfunduar sipas mundësive që keni. ¹² Sepse, në qoftë se ekziston gatishmëria për të dhënë, ai është i mirëpritur sipas asaj që ka dhe jo sipas asaj që nuk ka. ¹³ Por jo që ju të shtrëngoheni që të lehtësohen të tjerët, ¹⁴ por të ndiqet vetëm një kriter barazimi; që tani mbushullia juaj të plotësojë nevojat e tyre, kështu që edhe mbushullia e tyre të plotësojë nevojat tuaja, që të ketë barazi, ¹⁵ sikurse është shkruar: “Ai që mblodhi shumë, nuk mori më shumë dhe ai që mblodhi pak, nuk mori më pak”. ¹⁶ Le ta falënderojmë Perëndinë, që i shtiu në zemër Titit po atë kujdes për ju, ¹⁷ sepse ai jo vetëm që e pranoi këshillën tonë, por u nis për të ardhur te ju, me dëshirën e tij dhe me shumë zell. ¹⁸ Edhe bashkë me të dërguam edhe vëllanë, lëvdimi i të cilit për predikimin e ungjillit u përhap në të gjitha kishat, ¹⁹ dhe jo vetëm kaq, por ai u zgjodh nga kishat që të jetë shoku ynë në udhëtim me këtë dhuratë që ne administrojmë për lavdinë e Zotit vetë, për të treguar gatishmërinë e zemrës suaj, ²⁰ duke shmangur qortimin e ndonjërit në këtë dhuratë bujare që administrohet prej nesh, ²¹ sepse kujdesemi të veprojmë mirë jo vetëm përpara Zotit, por edhe përpara njerëzve. ²² Edhe ne dërguam bashkë me ta vëllanë tonë, të cilin e kemi vënë në sprovë shumë herë në shumë gjëra dhe doli i zellshëm, por tani është edhe më i zellshëm për shkak të besimit të madh që ka ndaj jush. ²³ Sa për Titin, ai është bashkëpunëtori im dhe shok i veprës midis jush; sa për vëllezërit, ata janë apostuj të kishave, lavdi e Krishtit. ²⁴ U tregoni atyre provën e dashurisë suaj dhe pse mburremi me ju edhe përpara kishave.

9

¹ Sa për shërbesën në dobi të shenjtoreve, është e tepërt t’ju shkruaj, ² sepse e njoh gatishmërinë e zemrave tuaja, për të cilën unë mburrem për ju te Maqedonasit, se Akaia është gati që vjet; dhe zelli juaj nxiti shumë të tjerë. ³ Unë i dërgova këta vëllezër, që mburrja jonë për ju të mos dalë e kotë për këtë gjë dhe me qëllim, sikurse thoja, të jeni gati, ⁴ sepse, po të vinin me mua disa Maqedonas dhe të mos ju gjenin gati, ne (të mos them ju), do të dilnim të turpëruar për besimin dhe mburrjen tonë. ⁵ Prandaj m’u duk e nevojshme t’i këshilloj vëllezërit të vijnë te ju më përpara, që të bëjnë gati më parë ofertën që kishit premtuar më parë, kështu që ajo të jetë gati si dhuratë bujare dhe jo korracie. ⁶ Dhe ju them këtë: Ai që mbjell me kursim, do të korrë po me kursim; dhe ai që mbjell dorëhapur edhe do të korrë dorëhapur. ⁷ Secili le të veprojë ashtu si ka

vendosur në zemrën, as me keqardhje as nga shtrëngimi, sepse Perëndia do një dhurues të gëzuar. ⁸ Dhe Perëndia mund të bëjë që gjithë hiri të teprojë për ju, aq sa mbasi të keni gjithnjë mjaft në çdo gjë, t'ju tepërojë për çfarëdo pune të mirë, ⁹ sikurse është shkruar: “Ai ndau, u ka dhënë të varfërve, drejtësia e tij mbetet në përjetësi”. ¹⁰ Edhe ai që i jep farën mbjellësit dhe bukë për të ngrënë, ju dhëntë dhe e shumoftë farën tuaj, dhe i bëftë të rriten frytet e drejtësisë suaj; ¹¹ dhe atëherë do të pasuroheni për të qenë dorëdhënë, duke i sjellë nëpërmjet nesh falënderim Perëndisë. ¹² Sepse kryerja e kësaj shërbese të shenjtë jo vetëm përmbush nevojat e shenjtorëve, por sjell edhe një mbushulli falënderimesh ndaj Perëndisë, ¹³ sepse për shkak të përvojës nga kjo shërbesë, ata e përlëvdojnë Perëndinë për bindjen ndaj ungjillit të Krishtit që ju rrëfeni dhe për bujarinë me të cilën merrni pjesë me ta dhe me të gjithë. ¹⁴ Dhe me lutjet e tyre për ju ju shfaqin një dashuri të veçantë për hirin e shkëlqyer të Perëndisë përmbi ju. ¹⁵ Le të falënderojmë Perëndinë për dhuratën e tij të patregueshme.

10

¹ Personalisht unë, Pali, po ju këshi-lloj me anë të zemërbutësisë dhe të mirësisë së Krishtit; unë, që kur ndodhem vetë midis jush jam i përunjur, ndërsa kur jam larg jush tregohem i guximshëm ndaj jush. ² Ju lutem, që, kur të vij te ju, të mos jem i detyruar të veproj me guxim me atë siguri, me të cilin mendoj të guxoj kundër disave, që na konsiderojnë sikur ecim sipas mishit. ³ Sepse, edhe pse ecim në mish, nuk luftojmë sipas mishit, ⁴ sepse armët e luftës sonë nuk janë prej mishi, por të fuqishme në Perëndinë për të shkatërruar fortesat, ⁵ që të hedhim poshtë mendimet dhe çdo lartësi që ngrihet kundër njohjes së Perëndisë dhe t'ia nënshtrijmë çdo mendim dëgjësës së Krishtit, ⁶ dhe jemi gati të ndëshkojmë çdo mosbindje, kur të bëhet e përkryer bindja juaj. ⁷ A i shihni gjërat sipas pamjes së jashtme? Në qoftë se dikush është i bindur në veten e tij se është i Krishtit, le ta mendojë këtë përsëri nga vetja e tij: sikurse ai është i Krishtit, ashtu edhe ne jemi të Krishtit. ⁸ Edhe, nëse unë do ta mburrja veten më tepër për autoritetin tonë, që Zoti na dha për ndërtimin tuaj dhe jo për shkatërrimin tuaj, nuk do të turpërohesha. ⁹ Nuk dua të dukem se po kërkoj t'ju tremb me letrat e mia. ¹⁰ Sepse dikush thotë: “Letrat e tij janë të ashpra dhe të fuqishme, kurse paraqitja e tij trupore është e dobët, dhe fjala e tij ka pak peshë”. ¹¹ Le ta dijë, pra, ai njeri, se ashtu si jemi në fjalë, me anë të letrave kur jemi larg, të tillë do të jemi edhe me vepra, kur të jemi të pranishëm. ¹² Sepse nuk guxojmë të renditemi ose të krahasohemi me ata që e rekomandojnë veten e vet; por ata, duke matur veten e tyre dhe duke u krahasuar me veten e tyre, nuk kanë mend. ¹³ Por ne nuk do të mburremi jashtë masës, po sipas masës së rregullës që caqet i caktoi Perëndia, sa të arrijmë deri te ju, ¹⁴ Sepse ne nuk po shtrihemi përtej caqeve, sikurse nuk arritëm deri te ju, sepse ne arritëm më të vërtetë deri te ju me anë të predikimit të ungjillit të Krishtit. ¹⁵ Dhe ne nuk mburremi përtej masës për punët e tjetrit, por kemi shpresë se, duke u rritur besimi juaj, ne do të kemi një konsideratë më të madhe ndër ju, sipas caktimit tonë, ¹⁶ sa që përhapim ungjillin edhe përtej vendeve tuaj, pa u mburrur me ato që janë bërë në këtë lëmë nga të tjerë. ¹⁷ Ai që lëvdohet, le të lëvdohet në Zotin, ¹⁸ sepse nuk miratohet ai që e rekomandon veten e tij, po ai të cilin e rekomandon Zoti.

11

1 Oh, sa do të dëshiroja që ju të duroni pak marrëzi me mua! Po në fakt, ju më duroni. 2 Jam xheloz për ju me xhelozinë e Perëndisë, sepse ju fejova me një burrë, që t'ju nxjerr para Krishtit si virgjëreshë të dliurë. 3 Por druaj se, ashtu si gjarpëri e gënjeu Evën me dinakërinë e tij, kështu edhe mendja juaj të mos prishet duke u shmangur nga thjeshtësia ndaj Krishtit. 4 Sepse, po të vinte dikush dhe t'ju predikonte një Jezus tjetër, që ne nuk e kemi predikuar, ose, po të merrnit një frymë tjetër që nuk e keni marrë, ose një ungjill tjetër që nuk e keni pranuar, do ta duroni fort mirë. 5 Unë mendoj se nuk kam qenë aspak më poshtë nga apostujt më të shquar. 6 Dhe, megjithëse jam i thjeshtë në të folur, nuk jam i tillë në dituri; madje me të gjitha mënyrat dhe në të gjitha gjërat jua kemi treguar. 7 Mos vallë bëra mëkat duke e ulur veten time që të lartoheni ju, sepse ju kam predikuar falas ungjillin e Perëndisë? 8 Unë shfyrtesova kishat e tjera, duke marrë një rrogë që t'ju shërbej juve. 9 Dhe, kur isha midis jush dhe isha nevojtar, nuk iu bëra barrë askujt; sepse nevojat e mia i plotësuan vëllezërit që erdhën nga Maqedonia; dhe në çdo gjë u ruajta që të mos ju bëhem barrë ju, edhe për të ardhmen do të ruhem. 10 Duke qenë se e vërteta e Krishtit është në mua, kjo mburrje, përsa më përket mua, nuk do të më ndalohet në vendet e Akaisë. 11 Pse? Ndoshta sepse nuk ju dua? Perëndia e di. 12 Por atë që bëj, do ta bëj përsëri, që t'u pres çdo shkas atyre që duan shkas, që ata të gjenden si edhe ne, në atë gjë, për të cilën mburren. 13 Të tillë apostujt të rremë, janë punëtorë hileqarë, që shndërrohen në apostujt të Krishtit. 14 Dhe nuk është për t'u çuditur, sepse Satanai vet shndërrohet në engjëll drite. 15 Nuk është, pra, gjë e madhe, nëse edhe punëtorët e tij shndërrohen në punëtorë (marrin trajtën e punëtorëve) të drejtësisë, fundi i të cilëve do të jetë sipas veprave të tyre. 16 Po e them përsëri: Askush të mos mendojë se jam i marrë; në mos, më pranoni edhe si të marrë, që edhe unë të mburrem pakëz. 17 Atë që po them në mburrjen e guximit tim, nuk po e them sipas Zotit, por në marrëzi. 18 Duke qenë se shumë vetë mburren sipas mishit, edhe unë do të mburrem. 19 Sepse ju që jeni të ditur, i duroni lehtë të marrët. 20 Sepse tashmë ju duroni, nëse dikush ju robëron, nëse dikush ju gllabëron, nëse dikush ju grabit, nëse dikush krenohet, nëse dikush ju godet në fytyrë. 21 Flas për turpin tim, sikurse ne të ishim të dobët; megjithatë në çdo gjë që dikush guxon, po flas si i marrë, marr guxim edhe unë. 22 Janë ata Hebrenj? Jam edhe unë! Janë ata Izraelitë? Jam edhe unë! Janë ata pasardhës të Abrahamit? Jam edhe unë. 23 Janë ata shërbëtorë të Krishtit? Po flas si i pamend, unë jam edhe më tepër si këta; në mundime më tepër, në goditje më tepër, në burgje më tepër dhe shpesh në rrezik për vdekje. 24 Nga Judenjtë mora pesë herë nga dyzetë kamxhike pa një. 25 Tri herë më rrahën me shkopin, një herë më qëlluan me gurë, tri herë m'u mbyt anija në det, kalova një ditë e një natë në humnerë. 26 Në udhëtime të shpeshta në rreziqe lumenjsh, në rreziqe kusarësh, në rrezik nga ana e bashkëtdhetarëve, rreziqe nga ana johebrenjve, rreziqe në qytet, rreziqe në shkretëtirë, rreziqe në det, rreziqe midis vëllezërve të rremë, 27 në lodhje e në mundim, në netët pa gjumë, në uri e në etje, shpesh herë në agjërime, në të ftohtë dhe në të zhveshur. 28 Përveç këtyre gjërave të jashtme, ajo që më mundon çdo ditë është kujdesja për të gjitha kishat. 29 Kush është i dobët, që të mos jem edhe unë? Kush

është skandalizuar dhe unë të mos përvëlohem? ³⁰ Në qoftë se duhet të mburrem, unë do të mburrem me ato që kanë të bëjnë me dobësinë time. ³¹ Perëndia dhe Ati i Zotit tonë Jezu Krisht, që është i bekuar përjetë, e di se unë nuk gënjej. ³² Në Damask, qeveritari i mbretit Areta e ruante qytetin e Damaskasve për të më zënë, ³³ por nga një dritare më ulën përgjatë murit me një shportë, dhe shpëtova nga duart e tij.

12

¹ Sigurisht nuk kam dobi nga të mburrurit; prandaj do t'ia filloj me vegimet dhe zbulesat e Zotit. ² Unë njoh një njeri në Krishtin, i cili, para katërmbëdhjetë vjetësh (a ishte në trup, a ishte jashtë trupit, nuk e di; Perëndia e di), u rrëmbye gjer në të tretin qiell. ³ Dhe e di se ai njeri (a me trupin ose pa trupin, nuk e di, Perëndia e di), ⁴ u rrëmbye në parajsë dhe dëgjoji fjalë të patregueshme, që nuk është e lejuar të thuhet nga njeri. ⁵ Për atë njeri unë do të krenohem, por nuk do të krenohem për veten time, veç se për dobësitë e mia. ⁶ Edhe sikur të doja të krenohesha, nuk do të isha i marrë, sepse do të flisja të vërtetën; por nuk e bëj këtë, se mos ndonjë më çmon më tepër nga ajo që më sheh, a më tepër nga ajo që dëgjon nga unë. ⁷ Dhe, që të mos më rritet mendja për shkak të jashtëzakonshmërisë së zbulesave, m'u dha një gjëmb në mish, një engjëll i Satanit, për të më rënë me grushta, që të mos mbahej me të madh. ⁸ Lidhur me këtë iu luta tri herë Zotit që ta largonte nga unë. ⁹ Por ai më tha: "Hiri im të mjafton, sepse fuqia ime përsoset në dobësi". Prandaj me kënaqësi të madhe do të krenohem më tepër për dobësitë e mia, që fuqia e Krishtit të rrijë tek unë. ¹⁰ Prandaj unë kënaqem në dobësi, në fyerje, në nevoja, në përndjekje, në ngushtica për shkak të Krishtit, sepse, kur jam i dobët, atëherë jam i fortë. ¹¹ U bëra i marrë duke u mburrur; ju më shtrënguat, sepse u desh që ju të më rekomandoni, sepse nuk qeshë aspak më poshtë se apostujt e lartë, edhe pse unë nuk jam asgjë. ¹² Shenjat e apostullit u vërtetuan ndër ju me durim të madh, me shenja e mrekulli dhe çudira. ¹³ Vallë nëse ju mbetët prapa, pra, nga kishat e tjera, rveç se në faktin se unë nuk u bëra barrë për ju? Falmani këtë gabim. ¹⁴ Ja, kjo është e treta herë që jam gati të vij te ju, dhe nuk dua t'ju bëhem barrë, sepse s'kërkoj pasuritë tuaja, por juve; sepse bijtë nuk e kanë për detyrë të mbledhin për prindërit, por prindërit për bijtë. ¹⁵ Sa për veten time, unë do të shpenzoj me gëzim dhe do të shpenzohem për shpirtrat tuaja, megjithse ju dua më fort dhe më doni më pak. ¹⁶ Ashtu qoftë! Unë nuk u bëra barrë për ju; megjithatë, duke qenë dinak ju zura me dredhi. ¹⁷ Mos përfitova vallë ndonjë gjë nga ju me anë të ndonjë që dërgova te ju? ¹⁸ Unë iu luta Titit dhe me të dërgova edhe këtë vëlla. Mos përfitoi gjë Titi nga ju? A nuk kemi ecur me të njëjtin frymë dhe në të njëjtat gjurmë? ¹⁹ A mendoni përsëri se ne kërkojmë të justifikohemi para jush? Ne flasim përpara Perëndisë, në Krishtin, dhe të gjitha këto, o fort të dashur, janë për ndërtimin tuaj. ²⁰ Sepse kam frikë se mos kur të vij nuk ju gjej sikundër kam dashur dhe se mos ju më gjeni sikundër nuk keni dashur juve se mos ka grindje, xheloz, zemërimi, shpërthime, përgojime, insinuata, kryelartësi, ose trazira midis jush; ²¹ se mos kur të vijë sërish, Perëndia im do të më përlulë në mes tuaj dhe unë do të vajtoj për shumë nga ata që kanë mëkatuar më parë dhe nuk u penduan për fëlliqësinë, kurvërinë dhe shturjen që praktikuan.

13

¹ Ja, kjo është e treta herë që po vij te ju. “Çdo gjë do të qëndrojë me gojën e dy a tre dëshmitarëve”. ² E thashë edhe më parë, kur isha i pranishëm te ju për të dytën herë, dhe po e them tani që jam larg jush. Po u shkruaj atyre që kanë mëkatuar më përpara dhe të gjithë të tjerëve se, po të vij përsëri, nuk do të kursej njeri. ³ Sepse ju kërkon provën e Krishtit që flet në mua; dhe ai s’është i dobët ndaj jush, por është i fuqishëm në ju. ⁴ Sepse, megjithëse ai u kryqëzua në dobësinë e tij, ai po rron nëpërmjet fuqisë së Perëndisë, sepse edhe ne jemi të dobët në të, por do të rrojmë me të nëpërmjet fuqisë së Perëndisë ndaj nesh. ⁵ Analizoni veten tuaj a jeni në besim; provoni veten tuaj! A thua nuk e njihni vetveten se Jezu Krishti është në ju? Veç në qofshi të përjashtuar. ⁶ Por unë shpresoj se ju do ta njihni se ne nuk jemi të përjashtuar. ⁷ Edhe i lutem Perëndisë që të mos bëni ndonjë të keqe, jo që të dukemi të miratuar, por që ju të bëni atë që është e mirë edhe sikur ne të ishim të përjashtuar. ⁸ Ne në fakt nuk kemi asnjë forcë kundër së vërtetës, por vetëm pro së vërtetës. ⁹ Sepse ne gëzohemi kur jemi të dobët dhe ju jeni të fortë; dhe ne lutemi edhe për këtë: për përsosjen tuaj. ¹⁰ Prandaj i shkruaj këto gjëra, kur jam larg jush, që, kur të jem i pranishëm, të mos sillem me ashpërsi, sipas autoritetit që më ka dhënë Zoti për të ndërtuar e jo për të prishur. ¹¹ Më në fund, o vëllezër, gëzohuni, përsosuni, ngushëllohuni, jini të një mendje, jetoni në paqe; dhe Perëndia i dashurisë dhe i paqes do të jetë me ju. ¹² Përshëndetni njeri tjetrin me një puthje të shenjtë, të gjithë shenjtorët ju përshëndesin. ¹³ Hiri i Zotit Jezu Krisht, dashuria e Perëndisë dhe bashkësia e Frymës së Shenjtë qofshin me ju të gjithë. Amen. ¹⁴ Pali, apostull (jo nga njerëzit, as me anë të njeriut, por nëpërmjet Jezu Krishtit dhe Perëndisë Atit, që e ringjalli prej së vdekurish),

Galatasve

¹ dhe gjithë vëllezërit që janë me mua, kishave të Galatisë: ² Paçi hir e paqe nga Perëndia Ati dhe nga Zoti ynë Jezu Krishti, ³ që e dha veten e tij për mëkatet tona, për të na shpëtuar nga kjo kohë e mbrapshtë, sipas vullnetit të Perëndisë, Atit tonë, ⁴ i cili pastë lavdi në shekuj të shekujve. Amen. ⁵ Çuditëm që kaluat kaq shpejt nga ai që ju thirri ju me anë të hirit të Krishtit, në një ungjill tjetër, ⁶ i cili nuk është tjetër; por ka disa njerëz që ju turbullojnë dhe që duan ta shtrëmbërojnë ungjillin e Krishtit. ⁷ Por, edhe sikur ne ose një engjell i qiellit t'ju predikonte një ungjill të ndryshëm nga ai që ju kemi predikuar, qoftë i mallkuar. ⁸ Ashtu si e thamë më përpara, po e them përsëri: Në qoftë se dikush ju predikon një ungjill tjetër nga ai që keni marrë, qoftë i mallkuar. ⁹ Sepse unë tani vallë kërkoj të fitoj miratimin e njerëzve apo të Perëndisë? Apo kërkoj t'u pëlqej njerëzve? Sepse, po të kërkoja t'u pëlqej njerëzve, nuk do të isha shërbëtori i Krishtit. ¹⁰ Tani, o vëllezër, po ju vë në dijeni se ungjilli që është shpallur nga unë, nuk është sipas njeriut, ¹¹ sepse unë nuk e kam marrë as e kam mësuar nga ndonjë njeri, por e kam marrë nëpërmjet një zbulese nga Jezu Krishti. ¹² Sepse ju keni dëgjuar për sjelljen time të atëhershme në judaizëm, si e përndiqja me egërsi të madhe kishën e Perëndisë dhe e shkatërroja. ¹³ Dhe si përpara në judaizëm më tepër se shumë bashkëkohës të kombit tim, duke qenë jashtëzakonisht i zellshëm për traditat e etërve të mi. ¹⁴ Po, kur i pëlqeu Perëndisë, që më kishte ndarë që nga barku i nënës dhe më thirri me anë të hirit të tij, ¹⁵ që të zbulojë në mua Birin e tij, që unë t'ua shpall midis joçifutëve, unë nuk mora menjëherë këshill nga mish dhe gjak, ¹⁶ as nuk u ngjita në Jeruzalem tek ata që ishin apostuj përpara meje, por shkova në Arabi dhe u ktheva përsëri në Damask. ¹⁷ Pastaj, pas tre vjetësh, u ngjita në Jeruzalem për të takuar Pjetrin dhe ndenja me të pesëmbëdhjetë ditë. ¹⁸ Dhe nuk pashë asnjë nga apostujt e tjerë, përveç Jakobit, vëllait të Zotit. ¹⁹ Dhe në këto që po ju shkruaj, ja, përpara Perëndisë, nuk gënjej. ²⁰ Pastaj shkova në krahinat e Sirisë dhe të Kilikisë. ²¹ Por unë personalisht isha i panjohur nga kishat e Judesë, që janë në Krisht, ²² po ato kishin dëgjuar vetëm: "Ai që na persekutonte më përpara, tani po shpall atë besim që ai shkatërronte", ²³ dhe përlëvdonin Perëndinë për shkakun tim. ²⁴ Pastaj, pas katërmëdhjetë vjetësh, u ngjita përsëri në Jeruzalem me Barnabën; dhe mora me vete edhe Titin.

2

¹ Dhe u ngjita sipas një zbulese dhe u shtjellova atyre ungjillin që unë po predikoj ndër johebrenjtë, por në mënyrë të veçantë, atyre që kishin më shumë emër, që të mos bridhja ose vrapoja më kot. ² Por as Titi që ishte me mua, ndonëse ishte Grek, nuk qe shtrënguar që të rrethpritej; ³ edhe kjo për shkak të vëllezërve të rremë, që kishin hyrë tinëz, që kishin depërtuar për të përgjuar lirinë tonë që kemi në Krishtin Jezu, që të na robërojnë. ⁴ Këtyre ne nuk iu nënshtruam as edhe për një moment, që e vërteta e ungjillit të mbetet e pacënuar te ju. ⁵ Por nga ana e atyre që gëzonin një farë kredie (nuk ka rëndësi se kush ishin, Perëndia nuk shikon dukjen e njeriut), pra, ata që gëzonin kredinë më të madhe

nuk shtuan gjë tek unë. ⁶ Madje, duke parë se mua m'u besua ungjilli për të parrethprerët, sikurse Pjetrit ai për të rrethprerët, ⁷ (sepse ai që kishte vepruar në mënyrë të fuqishme në Pjetrin për apostullim tek të rrethprerëve, kishte vepruar në mënyrë të fuqishme edhe në mua për johebrenjtë), ⁸ duke njohur hirin që m'u dha, Jakobi, Kefa dhe Gjoni, të cilët i konsideronin shtylla, më dhanë mua dhe Barnabës të djathtat e tyre si shenjë shoqërie, që të shkonim ne ndër johebrenjtë dhe ata ndër të rrethprerë. ⁹ Vetëm na porositën që të kujtoheshim për të varfrit, pikërisht atë që edhe unë e kisha ndërmend ta bëja. ¹⁰ Por kur erdhi Pjetri në Antioki, unë e kundërshtova në sy, sepse ishte për t'u qortuar. ¹¹ Në fakt, para se të vinin disa njerëz nga ana e Jakobit, ai hante me johebrenjtë; po, kur erdhën ata, ai u tërhoq dhe u nda, duke drujtur ata të rrethprerjes. ¹² Edhe Judenj të tjerë shtireshin bashkë me të, aq sa edhe Barnaba u tërhoq nga hipokrizia e tyre. ¹³ Po kur unë pashë se ata nuk ecnin drejt sipas së vërtetës së ungjillit, i thashë Pjetrit përpara të gjithëve: “Në qoftë se ti, që je Jude, rron porsi johebrenjtë dhe jo si Judenjtë, pse i detyron johebrenjtë të rrojnë si Judenj?”. ¹⁴ Ne, që jemi Judenj nga lindja dhe jo mëkatarë në mes johebrenjsh, ¹⁵ duke ditur se njeriu nuk shfajësohet me anë të veprave të ligjit, por me anë të besimit në Jezu Krishtin, besuam edhe ne në Jezu Krishtin, që të shfajësoheshim me anë të besimit në Krishtin dhe jo me anë të veprave të ligjit, sepse asnjë mish nuk do të shfajësohet me anë të veprave të ligjit. ¹⁶ Dhe, në qoftë se duke kërkuar të shfajësohemi në Krishtin, u gjetëm edhe ne mëkatarë, mos vallë Krishti qënka shërbenjës i mëkatit. Kurrsesi jo! ¹⁷ Sepse, në qoftë se unë ndërtoj përsëri ato gjërat që prisha, unë bëhem vetë shkelës, ¹⁸ sepse përmes ligjit, vdiqa për ligjin, që unë të rroj për Perëndinë. ¹⁹ Unë u kryqëzova bashkë me Krishtin dhe nuk rroj më unë, po Krishti rron në mua; dhe ajo jetë që tani jetoj në mish, e jetoj në besimin e Birit të Perëndisë, që më deshi dhe dha veten për mua. ²⁰ Unë nuk e hedh poshtë hirin e Perëndisë sepse, në qoftë se drejtësia vjen me anë të ligjit, atëherë Krishti ka vdekur më kot. ²¹ O Galatas të marrë! Kush ju ka yshtur që të mos i bindeni së vërtetës, ju, që para syve tuaj Jezu Krishti është përshkruar i kryqëzuar midis jush?

3

¹ Vetëm këtë dua të di nga ju: a e morët Frymën me anë të veprave të ligjit apo nëpërmjet dëgjimit të besimit? ² A jeni kaq të marrë sa që, mbasi nisët në Frymë, të përfundoni në mish? ³ A thua hoqët kaq shumë gjëra më kot, nëse kanë qenë vërtetë më kot? ⁴ Ai që ju jep juve Frymën, dhe kryen midis jush vepra të fuqishme, i bën me anë të veprave të ligjit apo me anë të predikimit të besimit? ⁵ Kështu Abrahami “e besoi Perëndinë, dhe kjo iu numërua për drejtësi”; ⁶ Ta dini, pra, se ata që janë nga besimi janë bij të Abrahamit. ⁷ Dhe Shkrimi, duke parashikuar se Perëndia do t'i shfajësonte kombet me anë të besimit, ia dha më përpara Abrahamit lajmin e mirë: “Të gjitha kombet do të bekohen në ty”. ⁸ Prandaj ata që themelohen mbi besimin bekohen bashkë me të besueshmin Abraham. ⁹ Dhe të gjithë ata që themelohen mbi veprat e ligjit janë nën mallkim, sepse është shkruar: “I mallkuar është kushdo që nuk qëndron në të gjitha ato që shkruhen në librin e ligjit për t'i praktikuar”. ¹⁰ Sepse me anë të ligjit askush nuk shfajësohet përpara Perëndisë, sepse: “I drejti do të

rrojë me anë të besimit”. ¹¹ Dhe ligji nuk është nga besimi, por “njeriu që do t’i bëjë ato, do të rrojë me anë të tyre”. ¹² Krishti na shpengoi nga mallkimi i ligjit, sepse u bë mallkim për ne (duke qenë se është shkruar: “I mallkuar është kushdo që varet në dru”), ¹³ që bekimi i Abrahamit t’u vijë johebrenjve me anë të Jezu Krishtit, që ne të marrim premtimin e Frymës me anë të besimit. ¹⁴ O vëllezër, po ju flas në mënyrën e njerëzve: në qoftë se një besëlidhje është aprovuar, edhe pse është besëlidhje njeriu, askush nuk e zhvleftëson as nuk i shton gjë. ¹⁵ Dhe premtimet iu bënë Abrahamit dhe pasardhjes së tij. Shkrimi nuk thotë: “Edhe pasardhësve” si të ishin shumë, por të një të vetme: “Dhe pasardhjes sate”, pra Krishti. ¹⁶ Dhe unë them këtë: ligji, që erdhi katërqind e tridhjetë vjet më pas, nuk e zhvleftëson besëlidhjen e aprovuar më parë nga ana e Perëndisë në Krishtin, në mënyrë që të prishë premtimin. ¹⁷ Sepse, në qoftë se trashëgimi është nga ligji, nuk është më nga premtimi. Por Perëndia ia fali atë Abrahamit me anë të premtimit. ¹⁸ Atëherë, pse u dha ligji? Ai u shtua për shkak të shkeljeve, deri sa të vinte pasardhja së cilës i qe bërë premtimi; dhe ky ligj u shpall nëpërmjet engjëjve, me anë të një ndërmjetësi. ¹⁹ Dhe ndërmjetësi nuk është ndërmjetës i një ane të vetme, kurse Perëndia është një. ²⁰ A thua atëherë ligji është kundër premtimeve të Perëndisë? Kurrësi jo! Sepse po të ishte dhënë një ligj që mund të jepte jetë, drejtësia do të ishte me të vërtetë prej ligjit. ²¹ Por Shkrimi i mbylli të gjitha gjërat nën mëkat, që t’u jepej besimtarëve premtimi nëpërmjet besimit të Jezu Krishtit. ²² Dhe, para se të vinte besimi, ne ruheshim nën ligjin, si të mbyllur, duke pritur besimin që duhej të zbulohet. ²³ Kështu ligji qe mësuesi ynë për te Krishti, që ne të shfajësohemi me anë të besimit. ²⁴ Por, mbasi besimi erdhi, ne nuk jemi më nën ndonjë mësues, ²⁵ sepse të gjithë ju jeni bij të Perëndisë me anë të besimit të Jezu Krishti. ²⁶ Sepse të gjithë ju që jeni pagëzuar në Krishtin, Krishtin keni veshur. ²⁷ Nuk ka as Jude, as Grek, nuk ka as skllav as të lirë, nuk ka as mashkull as femër, sepse të gjithë jeni një në Jezu Krishtin. ²⁸ Dhe, në qoftë se jeni të Krishtit, jeni pra pasardhja e Abrahamit dhe trashëgimtarë sipas premtimit. ²⁹ Edhe them se për sa kohë trashëgimtari është i mitur, nuk dallohet fare nga skllavi, megjithëse është zot i të gjithave,

4

¹ por ai është nën kujdestarë dhe administratorë deri në kohën e caktuar nga i ati. ² Kështu edhe ne, sa ishim të mitur, ishim të robëruar nën elementet e botës, ³ por, kur u mbush koha, Perëndia dërgoi Birin e tij, të lindur prej gruaje, të nënshtruar ligjit, ⁴ që të shpengonte ata që ishin nën ligj, që ne të fitojmë birërinë. ⁵ Dhe, duke qenë se jeni bij, Perëndia dërgoi Frymën e Birit të tij në zemrat tuaja që thërret: “Abba, Atë!”. ⁶ Prandaj ti nuk je më shërbëtor, por bir; dhe në qoftë se je bir, je edhe trashëgimtar i Perëndisë me anë të Krishtit. ⁷ Por atëherë, duke mos njohur Perëndinë, u shërbyet atyre që prej natyre nuk janë perëndi; ⁸ kurse tani, mbasi njohët Perëndinë, më mirë të them se u njohët prej Perëndisë, vallë si ktheheni përsëri te elementet e dobët dhe të varfër, tek të cilët doni përsëri t’u nënshtroheni? ⁹ Sepse ju i kremtoni me kujdes disa ditë, muaj, stinë dhe vite. ¹⁰ Kam frikë se mos jam munduar më kot për ju. ¹¹ O vëllezër, bëhuni si unë, sepse edhe unë jam si ju; ju lutem, o vëllezër, ju s’më keni bërë asnjë të keqe. ¹² Dhe ju e dini se në të kaluarën unë ju predikova ungjillin

me dobësi të mishit; ¹³ dhe ju nuk më përbuzët aspak dhe s'patët neveri për provën që ishte në mishin tim, por më pranuat si engjëll Perëndie, si Jezu Krishtin vet. ¹⁴ Cili ishte, pra, gëzimi juaj? Sepse unë dëshmoj për ju se, po të që e mundur, ju do të nxirrnit edhe sytë tuaj dhe do të m'i jepnit mua. ¹⁵ A thua u bëra armiku juaj, duke ju thënë të vërtetën? ¹⁶ Ata tregohen të zellshëm ndaj jush, por jo për qëllime të ndershme; madje ata duan t'ju shkëputin që të jeni të zellshëm ndaj tyre. ¹⁷ Mirë është të jesh gjithnjë i zellshëm për të mirë, dhe jo vetëm kur ndodhem midis jush. ¹⁸ Djemtë e mi, që unë i lind përsëri, derisa të formohet Krishti në ju! ¹⁹ Do të doja tashti të isha midis jush dhe ta ndryshoja tingullin e zërit tim, sepse jam ndërdyshas ndaj jush. ²⁰ Po më thoni, ju që doni të jeni nën ligj, a nuk e dëgjoni ligjin? ²¹ Sepse është shkruar se Abrahami pati dy bij: një nga shërbëtorja dhe tjetri nga e lira. ²² Dhe ai që lindi nga shërbëtorja lindi sipas mishit, por ai që lindi nga e lira lindi për hir të premtimit. ²³ Këto gjëra kanë një kuptim alegorik, sepse këto dy gra janë dy besëlidhje: një nga mali Sinai, që ngjiz për skllavëri, dhe është Agari. ²⁴ Dhe Agari është mali Sinai në Arabi dhe i përgjigjet Jeruzalemit të kohës së sotme; dhe ajo është skllave me bijtë e saj. ²⁵ Ndërsa Jeruzalemi nga lart është i lirë dhe është nëna e ne të gjithëve. ²⁶ Sepse është shkruar: "Gëzohu ti, o shterpë, që nuk lind! Shpërthe dhe klith, ti që nuk i provon dhembjet e lindjes, sepse bijtë e së braktisurës do të jenë më të shumtë se të asaj që e kishte burrin". ²⁷ Kurse ne, o vëllezër, jemi bij të premtimit, sikundër ishte Isaku. ²⁸ Po, sikurse atëherë ai që lindi sipas mishit përndiqte atë që kishte lindur sipas Frymës, kështu është edhe tani. ²⁹ Po çfarë thotë shkrimi? "Dëboje skllaven dhe djalin e saj, sepse i biri i skllaves nuk mund të jetë trashëgimtar bashkë me djalin e së lirës". ³⁰ Kështu, pra, vëllezër, ne nuk jemi bij të skllaves, por të së lirës. ³¹ Qëndroni, pra, të patundur në lirinë, me të cilën Krishti na liroi, dhe mos hyni përsëri nën zgjedhën e skllavërisë.

5

¹ Ja, unë, Pali, po ju them se, në qoftë se rrethpriteni, Krishti nuk do t'ju bëjë dobi aspak. ² Edhe i dëshmoj përsëri çdo njeriu që rrethpritet, se ai është i detyruar të zbatojë mbarë ligjin. ³ Ju që kërkonit të shfajësoheni me anë të ligjit, jeni ndarë nga Krishti; ratë poshtë nga hiri. ⁴ Ne në fakt në Frymë, nëpërmjet besimit presim shpresën e drejtësisë, ⁵ sepse në Jezu Krishtin, as rrethprerja, as parrethprerja s'kanë ndonjë vlerë, por besimi që vepron me anë dashurie. ⁶ Ju vraponi bukur; kush ju ka penguar që të mos i bindeni së vërtetës? ⁷ Kjo bindje nuk vjen nga ai që ju thërret. ⁸ Pak maja e bën të vijë gjithë brumin. ⁹ Kam besim te Perëndia për ju, se nuk do të mendoni ndryshe; por ai që ju turbullon juve, kushdo qoftë, do të marrë dënimin. ¹⁰ Sa për mua, o vëllezër, në qoftë se unë vazhdoj të predikoj rrethprerjen, përse më përndjekin akoma? Atëherë skandali i kryqit ra poshtë. ¹¹ Oh, sikur ata që ju turbullojnë, të gjymtoheshin vetë! ¹² Sepse ju, o vëllezër, u thirrët në liri; por mos e përdorni këtë liri si një rast për mishin, por, me dashuri t'i shërbeni njëritjetrit. ¹³ Sepse gjithë ligji përmblihet në këtë fjalë, të vetme: "Duaje të afërmin tënd porsi vetveten!". ¹⁴ Sepse nëse ju kafshoni dhe hani njëritjetritin, ruhuni mos prisheni njëri nga tjetri. ¹⁵ Dhe unë them: Ecni sipas Frymës dhe nuk do ta përbushni dëshirat e mishit, ¹⁶ sepse mish i ka

dëshira kundër Frymës, dhe Fryma ka dëshira kundër mishit; dhe këto janë të kundërta me njëra-tjetrën, që ju të mos bëni ato që dëshironi. ¹⁷ Por në qoftë se udhëhiqeni nga Fryma, ju nuk jeni nën ligj. ¹⁸ Dhe veprat e mishit janë të zbuluar dhe janë: kurorëshkelja, kurvëria, ndyrësia, shthurja, ¹⁹ idhujtaria, magjia, armiqësimi, grindjet, xhelozitë, mëritë, zënkat, përçarjet, tarafet, ²⁰ smira, vrasjet, të dehurit, grykësia dhe gjëra të ngjashme me këto, për të cilat po ju paralajmëroj, si kurse ju thashë edhe më parë, se ata që i bëjnë këto gjëra nuk do të trashëgojnë mbretërinë e Perëndisë. ²¹ Por fryti i Frymës është: dashuria, gëzimi, paqja, durimi, mirëdashja, mirësia, besimi, zemërbutësia, vetëkontrolli. ²² Kundër këtyre gjërave nuk ka ligj. ²³ Edhe ata që janë të Krishtit e kanë kryqëzuar mishin bashkë me pasionet dhe lakmitë të tij. ²⁴ Në qoftë se rrojmë në Frymë, në Frymë edhe duhet të ecim. ²⁵ Le të mos jemi mburravecë, duke provokuar dhe duke pasur smirë njëri-tjetrin. ²⁶ Vëllezër, në qoftë se dikush bie në ndonjë faj, ju që jeni frymëror, lartësojeni me frymë butësie. Por ki kujdes veten tënde, se mos tundohesh edhe ti.

6

¹ Mbani barrët e njëri-tjetrit dhe kështu do të përmbushni ligjin e Krishtit. ² Sepse në qoftë se dikush mendon se është diçka, pa qenë asgjë, ai gënjen veten e vet. ³ Dhe secili të analizojë veprën e tij dhe atëherë do të ketë arsye të mburret vetëm për veten e tij dhe jo lidhur me tjetrin. ⁴ Sepse secili do të mbajë barrën e vet. ⁵ Ai që merr mësim në fjalën, le ta bëjë pjestar të të gjitha të mirave të tij atë që e mëson. ⁶ Mos u gënjeni: Perëndia nuk vihet dot në lojë, sepse ç'të mbjellë njeriu, atë edhe do të korrë. ⁷ Sepse ai që mbjell për mish të tij, do të korrë nga mishi i tij prishje, por ai që mbjell për Frymë, do të korrë nga Fryma jetë të përjetshme. ⁸ Le të mos lodhemi duke bërë të mirën; sepse, po të mos lodhemi, do të korrim në kohën e vet. ⁹ Prandaj, sa të kemi rast, le t'u bëjmë të mirën të gjithëve, por në radhë të parë atyre që janë në familjen e besimit. ¹⁰ Shikoni me çfarë shkronjash të mëdha ju kam shkruar me dorën time! ¹¹ Të gjithë ata që duan të duken të mirë në mish, ju shtrëngojnë që të rrethpiteni vetëm që të mos përndiqeni për kryqin e Krishtit. ¹² Sepse as vetë ata që rrethpiten nuk e zbatojnë ligjin, por duan që ju të rrethpiteni, që ata të mburren në mishin tuaj. ¹³ Sa për mua, mos ndodhtë kurrë që unë të mburrem me tjetër gjë, veç për kryqin e Zotit tonë Jezu Krisht, për të cilin bota është kryqëzuar tek unë edhe unë te bota. ¹⁴ Sepse në Jezu Krishtin as rrethprerja, as parrethprerja s'kanë ndonjë vlerë, por krijesa e re. ¹⁵ Dhe të gjithë ata që do të ecin sipas kësaj rregulle paçin paqe dhe mëshirë, e ashtu qoftë edhe për Izraelin e Perëndisë. ¹⁶ Tash e tutje askush të mos më trazojë, sepse unë mbaj në trupin tim shenjat e Zotit Jezus. ¹⁷ Vëllezër, hiri i Zotit tonë Jezu Krisht qoftë me frymën tuaj. Amen. ¹⁸ Pali, apostulli i Jezu Krishtit me anë të vullnetit të Perëndisë, shenjtorëve që janë në Efes dhe besimtarëve në Jezu Krishtin:

Efesianëve

¹ Hir dhe paqe qoftë mbi ju prej Perëndisë, Ati ynë, dhe nga Zoti Jezu Krisht. ² I bekuar qoftë Perëndia, Ati i Zotit tonë Jezu Krisht, që na bekoj me çdo bekim frymëror në vendet qiellore në Krishtin, ³ sikurse na zgjodhi në të përpara se të themelohej bota, që të jemi të shenjtë dhe të papërlyer përpara tij në dashuri, ⁴ duke na paracaktuar që të birësohemi në veten e tij me anë të Jezu Krishtit, sipas pëlqimit të vullnetit të vet, ⁵ për lëvdim të lavdisë së hirit të tij, me të cilin na bëri të pëlqyer në të dashurin Birin e tij, ⁶ në të cilin kemi shpengimin me anë të gjakut të tij, faljen e mëkateve sipas pasurivë së hirit të tij, ⁷ të cilin e bëri të teprojë ndaj nesh me gjithë urtësinë dhe mençurinë, ⁸ duke bërë të njohur tek ne misterin e vullnetit të tij sipas pëlqimit të tij, që ai e kish përcaktuar me veten e tij, ⁹ që, kur të plotësoheshin kohërat, t'i sillte në një krye të vetëm, në Krishtin, të gjitha gjërat, ato që janë në qiejt dhe ato që janë mbi dhe. ¹⁰ Në të edhe kemi qenë zgjedhur për një trashëgimi, duke qenë të paracaktuar sipas vendimit të atij që vepron të gjitha sipas këshillës së vullnetit të tij, ¹¹ që ne të jemi për lëvdim të lavdisë së tij, ne që shpresuam qysh më parë në Krishtin. ¹² Në të edhe ju, pasi e dëgjuat fjalën e së vërtetës, ungjillin e shpëtimit tuaj, dhe pasi besuat, u vulosët me Frymën e Shenjtë të premtimit, ¹³ i cili është kapari i trashëgimisë tonë, për shpengimin e plotë të zotërimit të blerë, për lëvdim të lavdisë së tij. ¹⁴ Prandaj edhe unë, qëkur dëgjova për besimin tuaj në Jezu Krishtin dhe për dashurinë që keni ndaj gjithë shenjtorëve, ¹⁵ nuk pushoj së falënderuari për ju dhe duke ju kujtuar në lutjet e mia, ¹⁶ që Perëndia i Zotit tonë Jezu Krisht, Ati i lavdisë, t'ju japë juve Frymën e diturisë dhe të zbulesës, në njohurinë e tij, ¹⁷ dhe t'u ndriçojë sytë e mendjes suaj, që të dini cila është shpresa e thirrjes së tij dhe cilat janë pasuritë e lavdisë së trashëgimisë së tij në shenjtorët, ¹⁸ dhe cila është madhështia e jashtëzakonshme e fuqisë së tij ndaj nesh, që besojmë sipas veprimit të forcës së fuqisë së tij, ¹⁹ të cilën e vuri në veprim në Krishtin, duke e ringjallur prej së vdekurish dhe duke e vënë të ulej në të djathtën e tij në vendet qiellore, ²⁰ përmbi çdo principatë, pushtet, fuqi, zotërim dhe çdo emër që përmendet jo vetëm në këtë epokë, por edhe në atë të ardhme, ²¹ dhe vuri çdo gjë nën këmbët e tij, edhe ia dha për krye përmbi çdo gjë kishës, ²² e cila është trupi i tij, plotësia i atij që mbush çdo gjë në të gjithë. ²³ Ai ju dha jetë edhe juve, që ishit të vdekur në faje dhe në mëkate,

2

¹ në të cilat keni ecur dikur, sipas ecjës së kësaj bote, sipas prijësit të pushtetit të erës, sipas frymës që vepron tani në bijtë e mosbindjes, ² ndërmjet të cilëve edhe ne dikur jetuam në lakmitë e mishit tonë duke i plotësuar dëshirat e mishit dhe të mendjes, dhe ishim prej natyre bij të zemërimit, ashtu si edhe të tjerët. ³ Por Perëndia, që është i pasur në mëshirë, për shkak të dashurisë së tij të madhe me të cilën na deshi, ⁴ edhe atëherë kur ishim të vdekur në faje, na dha jetë me Krishtin (ju jeni të shpëtuar me anë të hirit), ⁵ edhe na ringjalli me të, dhe me të na vuri të rrimë në vendet qiellore në Krishtin Jezus, ⁶ për të treguar në epokat që

do të vijnë pasurinë e pamasë të hirit të tij, me anë të mirësisë ndaj nesh në Krishtin Jezus. ⁷ Ju në fakt, jeni të shpëtuar me anë të hirit, nëpërmjet besimit, dhe kjo nuk vjen nga ju, po është dhurata e Perëndisë, ⁸ jo nga vepra, që të mos mburret askush. ⁹ Ne në fakt jemi vepra e tij, e krijuar në Krishtin Jezus për veprat e mira që Perëndia përgatiti që më parë, që ne të ecim në to. ¹⁰ Prandaj kujtohuni se dikur ju johebrenj në mish, të quajtur të parrethprerë nga ata që e quajnë veten të rrethprerë, sepse të tillë u bënë në mish, nga dora e njeriut, ¹¹ ishit në atë kohë pa Krishtin, të huaj në qytetërinë e Izraelit dhe të huaj për besëlidhjen e premtimit, pa pasur shpresë dhe duke qënë pa Perëndi në botë. ¹² Por tani, në Krishtin Jezus, ju që dikur ishit larg, u afruat me anë të gjakut të Krishtit. ¹³ Ai në fakt, është paqja jonë, ai që ka bërë nga të dy popujt një dhe ka shembur murin e ndarjes, ¹⁴ duke e prishur armiqësinë në mishin e tij, ligjin e urdhërimeve të përfutur nga porosi, për të krijuar në vetvete nga dy një njeri të ri, duke bërë paqen, ¹⁵ dhe për t'i pajtuar të dy me Perëndinë në një trup të vetëm me anë të kryqit, mbasi vrau armiqësinë në vetvete. ¹⁶ Dhe ai erdhi për t'ju shpallur paqen, juve që ishit larg dhe atyre që ishin afër, ¹⁷ sepse përmes tij që të dy kemi hyrje tek Ati nëpër një Frymë të vetme. ¹⁸ Ju, pra, nuk jeni më të huaj, as bujtës, por bashkëqytetarë të shenjtorëve dhe pjestarë të familjes së Perëndisë, ¹⁹ të ndërtuar mbi themelin e apostujve dhe të profetëve, duke qënë Jezu Krishti vetë guri i qoshes, ²⁰ mbi të cilin gjithë ndërtesa, e lidhur mirë, rritet për të qenë një tempull i shenjtë në Zotin, ²¹ në të cilin edhe ju jeni bashkëndërtuar për të qenë një banesë e Perëndisë në Frymë. ²² Për këtë arsye unë, Pali, jam i burgosuri i Jezu Krishtit për ju johebrenjtë,

3

¹ dhe nëse keni dëgjuar për dhënien e hirit të Perëndisë, që më është besuar për ju; ² se si, me zbulesë, ai ma bëri të njohur misterin, sikurse ju shkrova më përpara me pak fjalë. ³ Duke i lexuar këto, ju mund të kuptoni cila është intelijenca ime në misterin e Krishtit, ⁴ që nuk iu bë i njohur në epokat e tjera bijve të njerëzve, ashtu si iu zbulua tani apostujve të shenjtë dhe profetëve të tij me anë të Frymës, ⁵ që johebrenjtë të jenë bashkëtrashëgimtarë të të njëjtit trup dhe bashkëpjesëtarë të premtimit të tij në Krishtin nëpërmjet ungjillit, ⁶ shërbenjës i të cilit u bëra, sipas dhunëtisë së hirit të Perëndisë që m'u dha në sajë të fuqisë së tij. ⁷ Mua, më të voglit nga të gjithë shenjtoret, m'u dha ky hir për të shpallur midis johebrenjve pasuritë e papërshkrueshme të Krishtit, ⁸ dhe për t'u manifestuar të gjithëve pjesëmarrjen e misterit, i cili nga epokat më të lashta që fshehur në Perëndinë, i cili krijoi të gjitha gjërat nëpërmjet Jezu Krishtit; ⁹ që nëpërmjet kishës, në kohën e tashme u manifestojë principatave dhe pushtetëve, në vendet qiellore, dituria e shumëllojshme e Perëndisë, ¹⁰ sipas qëllimit të përjetshëm që ai kreu në Krishtin Jezus, Zotin tonë, ¹¹ në të cilin kemi lirinë dhe hyrjen te Perëndia në mirëbesimin nëpërmjet besimit në të. ¹² Për këtë arsye ju lutem që të mos dekurajoheni për shkak të mundimeve të mia që vuaj për ju, e cila është lavdia juaj. ¹³ Për këtë arsye unë po i ul gjunjët e mi përpara Atit të Zotit tonë Jezu Krisht, ¹⁴ nga i cili merr emër çdo familje në qiejt dhe mbi tokë, ¹⁵ që t'ju japë, sipas pasurisë së lavdisë së vet, të forcoheni me fuqi nëpërmjet Frymës të tij në njeriun e përbrendshëm, ¹⁶ që Krishti të banojë në zemrat

tuaja me anë të besimit, ¹⁷ që, të rrënjosur dhe të themeluar në dashuri, të mund të kuptoni me të gjithë shenjtoretë cila është gjërsia, gjatësia, thellësia dhe lartësia, ¹⁸ dhe ta njihni dashurinë e Krishtit që tejkalon çdo njohuri, që të mbusheni me tërë plotësinë e Perëndisë. ¹⁹ Tani atij që, sipas fuqisë që vepron në ne, mund të bëjë jashtë mase më tepër nga sa kërkojmë ose mendojmë, ²⁰ atij i qoftë lavdia në kishën në Krishtin Jezus për të gjitha brezat, në jetë të jetëve. Amen. ²¹ Unë, pra, i burgosuri për Zotin, ju bëj thirrje që të ecni denjësisht sipas thirrjes për të cilën u thirrët,

4

¹ me çdo përlulesi e zemërbutësi, me durim, duke e duruar njëri-tjetrin në dashuri, ² duke u përpjekur të ruani unitetin e Frymës në lidhjen e paqes. ³ Është një trup i vetëm dhe një Frymë i vetëm, sikurse ju u thirrët në shpresën e vetme të thirrjes suaj. ⁴ Është një Zot i vetëm, një besim i vetëm, një pagëzim i vetëm, ⁵ një Perëndi i vetëm dhe Atë i të gjithëve, që është përmbi të gjithë, në mes të të gjithëve dhe në ju të gjithë. ⁶ Po secilit nga ne iu dha hiri sipas masës së dhuntisë së Krishtit. ⁷ Për ç'ka Shkrimi thotë: "Kur ai u ngjiti lart, ai e burgosi burgosjen dhe u dha dhurata njerëzve". ⁸ Tani kjo: "Ai u ngjiti", ç'do të thotë tjetër përveç se ai më parë edhe kishte zbritur në pjesët më të ulta të dheut? ⁹ Ai që zbriti është po ai që edhe u ngjiti përmbi të gjithë qiejt, për të përmbushur të gjitha gjërat. ¹⁰ Dhe ai vetë i dha disa si apostuj, të tjerë si profetë, të tjerë si ungjiltarë dhe të tjerë si barinj e mësues, ¹¹ për përsosjen e shenjtoreve, për veprën e shërbimit dhe për ndërtimin e trupit të Krishtit, ¹² derisa të arrijmë të gjithë te uniteti i besimit dhe të njohjes së Birit të Perëndisë, te një njeri i përsosur, në masën e shtatit të plotësisë së Krishtit, ¹³ që të mos jemi më foshnja, të lëkundur dhe të transportuar nga çdo erë doktrineje, nga mashtrimi i njerëzve, nga dinakëria e tyre nëpërmjet gënjeshtreve të gabimit, ¹⁴ por, duke thënë të vërtetën me dashuri, të rritemi në çdo gjë drejt atij që është kreu, Krishti. ¹⁵ Prej të cilit gjithë trupi, i lidhur mirë dhe i bashkuar, me anë të kontributit që jep çdo gjymtyrë dhe sipas forcës së çdo pjese të veçantë, shkakton rritjen e trupit, për ndërtimin e vetes së tij në dashuri. ¹⁶ Këtë, pra, po dëshmoj në Zotin: të mos ecni më si po ecin ende johebrenjtë e tjerë, në kotësinë e mendjes së tyre, ¹⁷ të errësuar në mendje, të shkëputur nga jeta e Perëndisë, për shkak të padijes që është në ta dhe ngurtësismit të zemrës së tyre. ¹⁸ Ata, duke u bërë të pandjeshëm, e dhanë veten në shthurje, duke kryer çdo papastërti me lakmi të pangopur. ¹⁹ Por ju nuk e keni njohur kështu Krishtin, ²⁰ në qoftë se e keni dëgjuar atë dhe keni qënë të mësuar në të sipas së vërtetës që është në Jezusin, ²¹ që të zhvisheni, për sa i takon sjelljes së mëparshme, nga njeriu i vjetër që korruptohet me anë të lakmive të gënjeshtres, ²² dhe të përtëriteni në frymën e mendjes suaj ²³ dhe të visheni me njeriun e ri, të krijuar sipas Perëndisë në drejtësinë dhe shenjtërinë e së vërtetës. ²⁴ Prandaj, duke e lënë mënjane gënjeshtren, secili t'i thotë të vërtetën të afërmit të vet, sepse jemi gjymtyrë, njeri me tjetrin. ²⁵ Zemërohuni dhe mos mëkatoni; dielli të mos perëndojë mbi inatin tuaj; ²⁶ dhe mos i jepni vend djallit. ²⁷ Ai që vidhte, le të mos vjedhë më, por më tepër të mundohet duke bërë ndonjë punë të mirë me duart e veta, që të ketë t'i japë diçka atij që ka nevojë. ²⁸ Asnjë fjalë e keqe le të mos dalë nga goja juaj, por ajo që është e mirë për ndërtimin, sipas nevojës, që t'u japë hir atyre që dëgjojnë. ²⁹ Dhe mos e trishtoni Frymën

e Shenjtë të Perëndisë, me të cilin u vulosët për ditën e shpengimit. ³⁰ Le të flaket larg jush çdo hidhërim, zemërim, inat, trazirë dhe shpifje me çdo ligësi. ³¹ Por jini të mirë dhe të mëshirshëm njeri me tjetrin, duke e falur njëri-tjetrin, sikurse edhe Perëndia ju ka falur në Krishtin. ³² Bëhuni pra imitues të Perëndisë, si bij shumë të dashur,

5

¹ edhe ecni në dashuri, sikurse edhe Krishti na deshi dhe e dha veten e tij për ne, si ofertë e flijim Perëndisë, si një parfum erëmirë. ² Por, ashtu si u ka hije shenjtorëve, as kurvëria, as ndonjë papastërti, as kurnacëri të mos zihet në gojë midis jush; ³ as pandershmëri, as të folur pa mend e të përqeshur, të cilat nuk kanë hije, por më tepër të ketë falenderime. ⁴ Të dini në fakt këtë: asnjë kurvar, ose i ndyrë ose kurnac, i cili është idhujtar, nuk ka ndonjë trashëgim në mbretërinë e Krishtit dhe të Perëndisë. ⁵ Askush të mos ju gënjejë me fjalë të kota, sepse, për shkak të këtyre gjërave, vjen zemërimi i Perëndisë mbi bijtë e mosbindjes. ⁶ Mos jini, pra, shokë me ta. ⁷ Sepse dikur ishit errësirë, por tani jeni dritë në Zotin; ecni, pra, si bij të dritës, ⁸ sepse fryti i Frymës konsiston në gjithçka që është mirësi, drejtësi dhe të vërtetë, ⁹ duke provuar çfarë është e pranueshme për Perëndinë. ¹⁰ Dhe mos merrni pjesë në punët e pafrytshme të errësirës, por më tepër t'i qortoni, ¹¹ sepse ato që bëjnë ata në fshehtësi, është turp edhe të thuhet. ¹² Kurse të gjitha gjërat, kur dalin në dritë, bëhen të dukshme, sepse çdo gjë që shfaqet është dritë. ¹³ Prandaj Shkrimi thotë: “Zgjohu, ti që fle, dhe ringjallu prej së vdekurish, dhe Krishti do të shndrisë mbi ty”. ¹⁴ Kujdesuni, pra, që të ecni me kujdes dhe jo si të marrët, por si të mençurit, ¹⁵ duke e shfrytësuar kohën, sepse ditët janë të mbrapshta. ¹⁶ Prandaj mos u bëni të pakujdesshëm, por kuptoni cili është vullneti i Zotit. ¹⁷ Dhe mos u dehni me verë, në të cilën ka shthurje, por mbushuni me Frymë, ¹⁸ duke i folur njeri tjetrit me psalme, himne dhe këngë frymërore, duke kënduar dhe duke lavdëruar Zotin me zemrën tuaj, ¹⁹ duke e falënderuar vazhdimisht për çdo gjë Perëndinë dhe Atin, në emër të Zotit tonë Jezu Krisht; ²⁰ nënshtrohuni njëri-tjetrit në druajtjen e Krishtit! ²¹ Ju, gratë, nënshtrohuni burrave tuaj pors i Zotit, ²² sepse burri është kreu i gruas, sikurse edhe Krishti është kreu i kishës, dhe ai vetë është Shpëtimtari i trupit. ²³ Ashtu si kisha i është nënshtruar Krishtit, kështu gratë duhet t'i nënshtrohen burrave të tyre në çdo gjë. ²⁴ Ju, burra, t'i doni gratë tuaja, sikurse edhe Krishti ka dashur kishën dhe e ka dhënë veten e vet për të, ²⁵ që ta shenjtërojë, pasi e pastroi me larjen e ujit me anë të fjalës, ²⁶ që ta nxjerrë atë përpara vetes të lavdishme, pa njolla a rrudha a ndonjë gjë të ti-llë, por që të jetë e shenjtë dhe e paqortueshme. ²⁷ Kështu burrat duhet t'i duan gratë e veta pors i trupat e tyre; kush do gruan e vet do vetveten. ²⁸ Sepse askush nuk urreu mishin e vet, por e ushqen dhe kujdeset me butësi për të, sikurse edhe Zoti bën me kishën, ²⁹ sepse ne jemi gjymtyrë të trupit të tij, të mishit të tij dhe të kockave të tij. ³⁰ “Prandaj njeriu do të lërë babanë e vet dhe nënën e vet dhe do të bashkohet me gruan e vet, dhe të dy do të bëhen një mish i vetëm”. ³¹ Ky mister është i madh; tani unë e them në lidhjen me Krishtin dhe me kishën. ³² Por secili nga ju kështu ta dojë gruan e vet sikurse e do veten e vet; dhe po kështu grua ja ta respektojë burrin. ³³ Fëmijë, binduni prindërve tuaj në Zotin, sepse kjo është e drejtë.

6

¹ “Ndero babanë tënd dhe nënën tënde”, ky është urdhërimi i parë me premtim, ² “që ti të jesh mirë dhe të jetosh gjatë mbi dhe”. ³ Dhe ju, etër, mos provokoni për zemërim fëmijë tuaj, por i edukoni në disiplinë dhe në këshillë të Zotit. ⁴ Ju, shërbëtorë, bindjuni zotërinjve tuaj sipas mishit me druajtje dhe dridhje, në thjeshtësinë e zemrës suaj, porsì Krishtit, ⁵ duke mos shërbyer për sy e faqe, si ata që duan t’u pëlqejnë njerëzve, por si shërbëtorë të Krishtit, duke bërë vullnetin e Perëndisë me zemër, ⁶ duke shërbyer me dashuri si për Krishtin dhe jo si për njerëzit, ⁷ duke ditur se gjithsecili, qoftë skllav apo i lirë, po të bëjë të mirën, do të marrë shpërblimin nga Zoti. ⁸ Dhe ju, zotërinj, bëni po kështu ndaj tyre, duke i lënë kërcënimet, duke ditur që i tyre dhe juaji Zot është në qiell dhe se tek ai nuk ka asnjë anësi. ⁹ Për çfarë mbetet, vëllezërit e mi, forcohuni në Zotin dhe në forcën e fuqisë së tij. ¹⁰ Vishni gjithë armatimin e Perëndisë që të mund të qëndroni kundër kurtheve të djallit, ¹¹ sepse beteja jonë nuk është kundër gjakut dhe mishit, por kundër principatave, kundër pushteteve, kundër sunduesve të botës së errësirës të kësaj epoke, kundër frymërave të mbrapshta në vendet qiellore. ¹² Prandaj merreni të gjithë armatimin e Perëndisë, që të mund të rezistoni në ditën e mbrapshtë dhe të mbeteni më këmbë pasi t’i keni kryer çdo gjë. ¹³ Qëndroni, pra, të fortë, duke patur në ijë brezin e së vërtetës, të veshur me parzmoren e drejtësisë, ¹⁴ dhe duke mbathur këmbët me gatishmërinë e ungjillit të paqes, ¹⁵ mbi të gjitha, duke marrë mburojën e besimit, me të cilën mund të shuani të gjitha shigjetat e zjarrta të të ligut. ¹⁶ Merrni edhe përkrenaren e shpëtimit dhe shpatën e Frymës, që është fjala e Perëndisë, ¹⁷ duke u lutur në çdo kohë dhe me çdo lloj lutjeje dhe përgjërimi në Frymën, duke ndenjur zgjuar për këtë qëllim me çdo ngulmim dhe lutje për të gjithë shenjtorët, ¹⁸ dhe edhe për mua, që kur të hap gojën time, të më jepet të flas lirësisht për ta bërë të njohur misterin e ungjillit, ¹⁹ për të cilin jam i dërguari në pranga, që të mund të shpall lirësisht, siç e kam për detyrë. ²⁰ Por, që ta dini edhe ju si jam dhe çfarë bëj, Tikiku, vëllai i dashur dhe shërbenjësi besnik në Zotin, do t’ju informojë për të gjitha; ²¹ të cilin pikërisht për këtë qëllim po ju kam dërguar, që të jeni në dijeni të gjendjes sonë dhe të ngushëllojë zemrat tuaja. ²² Paqe vëllezërve dhe dashuri me besim nga Perëndia Ati dhe nga Zoti Jezu Krisht. ²³ Hiri qoftë me të gjithë ata që duan Zotin tonë Jezu Krisht me sinqeritet. ²⁴ Pali dhe Timoteu, shërbëtorë të Jezu Krishtit, gjithë shenjtorëve në Jezu Krishtin që janë në Filipi, bashkë me peshkopët dhe dhjakët:

Filipianëve

¹ paçi hir e paqe nga Perëndia, Ati ynë, dhe nga Zoti Jezu Krisht. ² E falënderoj Perëndinë tim, sa herë që ju kujtoj, ³ duke iu lutur gjithmonë me gëzim për ju të gjithë në çdo lutje që bëj, ⁴ për pjesëmarrjen tuaj në ungjillin që nga dita e parë e deri tani, ⁵ duke qënë i bindur për këtë, se ai që nisi një punë të mirë në ju, do ta përfundojë deri në ditën e Jezu Krishtit. ⁶ Dhe është e drejtë që unë të ndjej këto për ju të gjithë, sepse ju kam në zemër, sepse ju si në vargonjtë e mi ashtu edhe në mbrojtjen dhe në vërtetimin e ungjillit jeni të gjithë pjestarë me mua të hirit. ⁷ Sepse Perëndia, është dëshmitari im, si ju dua të gjithë me dashuri të zjarrtë në Jezu Krisht. ⁸ Dhe për këtë lutem që dashuria juaj të teprojë gjithnjë e më shumë në njohuri dhe në çdo dallim, ⁹ që të dalloni gjërat më të mira dhe të mund të jeni të pastër dhe panjollë për ditën e Krishtit, ¹⁰ të mbushur me fryte drejtësie që arrihen me anë të Jezu Krishtit, për lavdi e për lëvdim të Perëndisë. ¹¹ Tani, vëllezër dua ta dini, se gjërat që më kanë ndodhur ndihmuan më shumë për përhapjen e ungjillit, ¹² aq sa gjithë pretoriumi dhe të tjerët mbarë e dinë se unë jam në vargonj për Krishtin; ¹³ dhe pjesa më e madhe e vëllezërve në Zotin, të inkurajuar nga vargonjtë e mia, kanë marrë me shumë guxim në shpalljen e fjalës së Perëndisë pa frikë. ¹⁴ Disa me të vërtetë predikojnë Krishtin edhe për smirë dhe për grindje, por disa të tjerë me vullnet të mirë. ¹⁵ Këta e predikojnë Krishtin për grindje, me qëllime jo të pastra, duke menduar që t'u shtojnë pikëllimin vargonjve të mia. ¹⁶ Kurse ata e bëjnë nga dashuria, duke ditur se unë jam vënë për mbrojtjen e ungjillit. ¹⁷ Ç'rëndësi ka? Sido që të jetë, me shtirje o sinqerisht, Krishti shpallet; dhe për këtë unë gëzohem, dhe do të gëzohem. ¹⁸ E di në fakt, se kjo do të dalë për shpëtimin tim, me anë të lutjes suaj dhe me ndihmën e Frymës së Jezu Krishtit, ¹⁹ sipas të priturit tim me padurim dhe me shpresë, se unë nuk do të turpërohem në asnjë gjë, por me çdo guxim, tani si gjithmonë, Krishti do të madhërohet në trupin tim, ose me jetën ose me vdekjen. ²⁰ Sepse për mua të jetuarit është Krishti dhe të vdekurit fitim. ²¹ Por nuk e di se jeta në mish të jetë për mua një punë e frytshme, as mund të them çfarë duhej të zgjedh, ²² sepse unë jam i shtrënguar nga dy anë, sepse kam dëshirë të iki nga kjo çadër dhe të jem bashkë me Krishtin, gjëja më e mirë, ²³ por të qëndruarit në mish është më i nevojshëm për ju. ²⁴ Këtë e di me siguri, që do të rri dhe qëndroj me ju të gjithë për përparimin tuaj dhe për gëzimin e besimit tuaj. ²⁵ që mburrja tuaj për mua të teprojë në Jezu Krishtin, për praninë time sërish midis jush. ²⁶ Ju veç, silluni në mënyrë të denjë në ungjillin e Krishtit, që, kur të vij e t'ju shoh, ose nga larg kur s'jam aty, të dëgjoj për ju se qëndroni fort në një frymë të përbashkët, duke luftuar bashkë me një shpirt për besimin e ungjillit, ²⁷ duke mos u lënë të trembeni në asnjë gjë nga kundërshtarët; kjo është për ta një provë humbjeje, kurse për ju shpëtimi, edhe kjo nga ana e Perëndisë. ²⁸ Sepse juve ju është dhënë hiri për hir të Krishtit, jo vetëm që të besoni në të, por edhe të vuani për të, ²⁹ duke patur të nejtën beteje që e patë në mua, dhe tani po dëgjoni që është në mua. ³⁰ Pra, në qoftë se ka ndonjë ngushëllim në Krisht, ndonjë ngushëllim dashurie, ndonjë pjesëmarrje të Frymës, ndonjë mallëngjim e dhembshuri,

2

1 atëherë e bëni të plotë gëzimin tim, duke pasur të njejtin mendim, të njëjtën dashuri, një unanimitet dhe një mendje të vetme. ² Mos bëni asgjë për rivalitet as për mendjemadhësi, por me përvullësi, secili ta çmojë tjetrin më shumë se vetveten. ³ Mos mendojë secili për interesin e vet, por edhe atë të tjerëve. ⁴ Kini në ju po atë ndjenjë që ishte në Jezu Krishtin, ⁵ i cili, edhe pse ishte në trajtë Perëndie, nuk e çmoi si një gjë ku të mbahej fort për të qenë barabar me Perëndinë, ⁶ por e zbrazi veten e tij, duke marrë trajtë shërbëtori, e u bë i ngjashëm me njerëzit; ⁷ dhe duke u gjetur nga pamja e jashtme posi njeri, e përvuli vetveten duke u bërë i bindur deri në vdekje, deri në vdekje të kryqit. ⁸ Prandaj edhe Perëndia e lartësoi madhërisht dhe i dha një emër që është përmbi çdo emër, ⁹ që në emër të Jezusit të përkulet çdo gju i krijesave (ose gjërave) qiellore, tokësore dhe nëntokësore, ¹⁰ dhe çdo gjuhë të rrëfejë se Jezu Krishti është Zot, për lavdi të Perëndisë Atë. ¹¹ Prandaj, të dashurit e mi, ashtu sikur keni qenë gjithnjë të bindur jo vetëm kur isha i pranishëm, por edhe më shumë tani që jam larg, punoni për shpëtimin tuaj me frikë e me dridhje, ¹² sepse Perëndia është ai që vepron në ju vullnetin dhe veprimtarinë, sipas pëlqimit të tij. ¹³ Bëni çdo gjë pa u ankuar dhe pa kundërshtime, ¹⁴ që të jeni të paqortueshëm dhe të pastër, bij të Perëndisë pa të meta në mes të një brezi të padrejtë dhe të çoroditur, në mes të të cilit ju ndriçoni si pishtarë në botë, duke e mbajtur lart fjalën e jetës, ¹⁵ që unë të kem me se të krenohem në ditën e Krishtit, se nuk vrapova kot dhe as nuk u mundova kot. ¹⁶ Por, edhe sikur unë të jem derdhur si flijim dhe shërbesë të besimit tuaj, gëzohem dhe ngazëlloj me ju të gjithë. ¹⁷ Po ashtu edhe ju gëzohuni dhe ngazëllohuni me mua. ¹⁸ Por shpresoj, në Zotin Jezus, t'ju dërgoj së shpejti Timoteun, që edhe unë duke njohur kushtet tuaja të inkurajohem, ¹⁹ sepse nuk kam asnjë në një mendje me mua, që të kujdeset sinqerisht për gjërat tuaja. ²⁰ Sepse në fakt të gjithë kërkojnë interesin e vet dhe jo gjërat e Jezus Krishtit. ²¹ Por ju e njihni provën e tij se si shërbeu bashkë me mua për ungjillin, si një bir i shërben të atit. ²² Shpresoj, pra, t'ju dërgoj atë, posa të kem sistemuar kompletisht gjërat e mia. ²³ Dhe kam besim të Zoti që edhe unë vetë do të vij së shpejti. ²⁴ Por m'u duk e nevojshme t'ju dërgoj Epafroditin, vëllanë tim dhe bashkëpunëtorin e bashkëlloftëtarin tim, që ma patët dërguar si shërbenjës në nevojat e mia, ²⁵ sepse kishte shumë mall për ju të gjithë dhe ishte shumë i vrarë sepse kishit dëgjuar se ishte i sëmurë. ²⁶ Edhe vërtetë ai që i sëmurë, gati për vdekje, por Perëndia pati mëshirë për të dhe jo vetëm për të, por edhe për mua, që të mos kisha trishtim mbi trishtim. ²⁷ Për këtë arsye jua dërgova me aq më shumë ngut, që ju, kur ta shihni përsëri, të gëzoheni dhe unë të kem më pak trishtim. ²⁸ Priteni, pra, me gëzim të madh në Zotin dhe nderoni të tillë njerëz si ai, ²⁹ sepse për veprën e Krishtit ai që shumë afër vdekjes, duke e vënë në rrezik jetën e vet, për të përmbushur zbrazëtitë e shërbesës tuaj ndaj meje. ³⁰ Së fundi, o vëllezërit e mi, gëzohuni në Zotin; për mua nuk është e rëndë t'ju shkruaj të njëjtat gjëra, po për ju është siguri.

3

1 Ruhuni nga qentë, ruhuni nga punëtorët e këqij, ruhuni nga të prerët. ² Sepse rrethprerja e vërtetë jemi ne, që i shërbejmë Perëndisë në Frymë dhe që mburremi në Krishtin Jezus pa besuar në mish, ³ megjithëse unë

kam përse të besoj edhe në mishin; nëse ndonjë mendon se ka përse të besojë, unë kam akoma më shumë: ⁴ u rrethpreva të tetën ditë, jam nga kombi i Izraelit, nga fisi i Beniaminit, Hebre nga Hebrenj, dhe sipas ligjit farise, ⁵ sa për zellin, përndjekës i kishës; për sa i përket drejtësisë, që është në ligj, i pa qortueshëm. ⁶ Por gjërat që më ishin fitim, i konsiderova, për shkak të Krishtit, humbje. ⁷ Dhe me të vërtetë i konsideroj të gjitha këto një humbje në krahasim me vlerën e lartë të njohjes së Jezu Krishtit, Zotit tim, për shkak të të cilit i humba të gjitha këto dhe i konsideroj si pleh, që unë të fitoj Krishtin, ⁸ dhe që të gjendem në të, duke pasur jo drejtësinë time që është nga ligji, por atë që është nga besimi në Krishtin: drejtësia që është nga Perëndia, me anë të besimit, ⁹ që të njoh atë dhe fuqinë e ringjalljes së tij dhe pjesëmarrjen në mundimet e tij, duke u bërë vetë i ngjashëm me të në vdekjen e tij, ¹⁰ që në ndonjë mënyrë të mund t'ia arrij ringjalljes prej së vdekurish. ¹¹ Jo se unë tashmë e fitova çmimin ose jam bërë i përsosur, por po vazhdoj të rend për ta zënë, sepse edhe unë u zura nga Jezu Krishti. ¹² Vëllezër, sa për vete, nuk mendoj se e kam zënë, por bëj këtë: duke harruar ato që kam lënë pas dhe duke u prirur drejt atyre që kam përpara, ¹³ po rend drejt synimit, drejt çmimit të thirrjes së lartme të Perëndisë në Krishtin Jezus. ¹⁴ Pra, të gjithë ne që jemi të përsosur, le të kemi këto mendime; dhe në qoftë se ju mendoni ndryshe për ndonjë gjë, Perëndia do t'ju zbulojë edhe këtë. ¹⁵ Por në pikën ku kemi arritur, le të ecim sipas së njëjtës rregull me të njëjtën mendje. ¹⁶ Bëhuni imituesit e mi, vëllezër, dhe vëreni ata që ecin kështu, sipas shëmbullin që keni në ne. ¹⁷ Sepse shumë nga ata, për të cilët ju kam folur shpesh, edhe tani po jua them duke qarë, ecin si armiq të kryqit të Krishtit, ¹⁸ dhe fundi i tyre është humbje, perëndia i tyre është barku dhe lavdia e tyre është në turp të tyre; ata mendojnë vetëm për gjërat tokësorë. ¹⁹ Sepse qytetëria jonë është në qiejt, prej nga edhe presim Shpëtimtarin, Zotin Jezu Krisht, ²⁰ i cili do ta transformojë trupin tonë të përunjur, që të bëhet i ngjashëm me trupin e tij të lavdishëm, sipas fuqisë së tij që t'i nënshtrojë ndaj vetes të gjitha gjërat. ²¹ Prandaj, o vëllezër të dashur dhe fort të dëshiruar, gëzimi dhe kurora ime, qëndroni kështu në Zotin, o shumë të dashur.

4

¹ Bëj thirrje Evodisë, bëj thirrje gjithashtu Sintikës, të jenë të një mendje në Zotin. ² Të lutem edhe ty, shok i vërtetë, ndihmoji ato, që kanë luftuar me mua në ungjill, edhe me Klementin dhe me bashkëpunëtorët e mi të tjerë, emrat e të cilëve janë në librin e jetës. ³ Gëzohuni gjithnjë në Zotin; po jua them përsëri: Gëzohuni! ⁴ Zemërbutësia juaj le të njihet nga të gjithë njerëzit; Zoti është afër. ⁵ Mos u shqetësoni për asgjë, por, në çdo gjë, ia parashtroni kërkesat tuaja Perëndisë me anë lutjesh dhe përgjërimesh, me falënderim. ⁶ Dhe paqja e Perëndisë, që ia tejkalon çdo zgjuarësi, do të ruajë zemrat tuaja dhe mendjet tuaja në Krishtin Jezus. ⁷ Së fundi, vëllezër, të gjitha gjërat që janë të vërteta, të gjitha gjërat që janë të ndershme, të gjitha gjërat që janë të drejta, të gjitha gjërat që janë të pastra, të gjitha gjërat që janë të dashura, të gjitha gjërat që janë me famë të mirë, nëse ka ndonjë virtyt dhe nëse ka ndonjë lëvdim, këto mendoni. ⁸ Ato gjëra që keni mësuar, marrë dhe dëgjuar nga mua dhe patë në mua, i bëni, dhe Perëndia i paqes do të jetë me ju. ⁹ Dhe u gëzova shumë në Zotin, sepse më në fund kujdesi juaj për mua u rigjallërua; në

realitet ju edhe e kishit në mendje, por nuk kishit rast. ¹⁰ Nuk e them këtë se jam në nevojë, sepse unë jam mësuar të kënaqem në gjëndjen që jam. ¹¹ Unë di të jem i përunjur dhe di të jetoj edhe në bollëk; në çdo vend dhe për çdo gjë jam mësuar të nginjem dhe të kem uri, të kem me tepri dhe të vuaj në ngushticë. ¹² Unë mund të bëj gjithçka me anë të Krishtit që më forcon. ¹³ Po ju bëtë mirë që morët pjesë në pikëllimin tim. ¹⁴ Edhe ju, o Filipianë, e dini se, në fillim të predikimit të ungjillit, kur u nisa nga Maqedonia, asnjë kishë nuk ndau me mua gjë për të dhënë a për të marrë, veç jush, ¹⁵ sepse edhe në Thesaloniki më dërguat jo vetëm një herë por dy, përkujesje kur isha në nevojë. ¹⁶ Jo se unë po kërkoj dhurata, por kërkoj fryt që tepron për dobinë tuaj. ¹⁷ Tani i kam të gjitha dhe më teprojnë; jam përplot, mbasi mora nga Epafroditi atë që më ishte dërguar nga ju, një parfum erëmirë, një fli i pranueshëm, i pëlqeshëm nga Perëndia. ¹⁸ Dhe Perëndia im do të plotësojë të gjitha nevojat tuaja sipas pasurisë së tij në lavdi, në Jezu Krisht. ¹⁹ Perëndisë tonë e Atit tonë lavdi në shekuj të shekujve. Amen. ²⁰ Përshëndetni të gjithë shenjtorët në Jezu Krishtin. ²¹ Vëllezërit që janë me mua ju përshëndesin; të gjithë shenjtorët ju përshëndesin, sidomos ata të shtëpisë së Cezarit. ²² Hiri i Zotit tonë Jezu Krisht qoftë me ju të gjithë. Amen. ²³ Pali, apostulli i Jezu Krishtit me anë të vullnetit të Perëndisë, dhe vëllai Timote,

Kolosianëve

¹ shenjtorëve dhe vëllezërve besimtarë në Krishtin, që janë në Kolos: hir dhe paqe mbi ju nga Perëndia, Ati ynë, dhe nga Zoti Jezu Krisht. ² E falenderojmë Perëndinë dhe Atin e Zotit tonë Jezu Krisht, duke u lutur vazhdimisht për ju, ³ sepse morëm vesh për besimin tuaj në Jezu Krishtin dhe për dashurinë tuaj ndaj gjithë shenjtorëve, ⁴ për shkak të shpresës që ruhet për ju në qiejt, për të cilën keni dëgjuar në fjalët e së vërtetës së ungjillit, ⁵ që arriti te ju, sikurse edhe në gjithë botën, dhe po jep fryt e rritet, sikurse edhe ndër ju, nga dita që dëgjuat dhe njohët hirin e Perëndisë në të vërtetë, ⁶ sikurse edhe e mësuat nga Epafrai, shoku ynë i dashur në shërbesë, i cili është një shërbëtor besnik i Krishtit për ju, ⁷ dhe që na ka treguar dashurinë tuaj të madhe në Frymën. ⁸ Prandaj edhe ne, nga dita që e dëgjuam këtë, nuk pushojmë të lutemi për ju dhe të kërkojmë që të mbusheni me njohjen e vullnetit të tij me çdo urtësi dhe mënçuri frymërore, ⁹ që të ecni në mënyrë të denjë për Zotin, që t'i pëlqeni atij në çdo gjë, duke sjellë fryt në çdo vepër të mirë dhe duke u rritur në njohjen e Perëndisë, ¹⁰ duke u forcurar me çdo fuqi, pas pushtetit të lavdisë së tij, për çdo ngulm e durim, me gëzim, ¹¹ duke e falënderuar Perëndinë At, që na bëri të denjë të kemi pjesë trashëgimin e shenjtorëve në dritë. ¹² Ai na nxori nga pushteti i errësirës dhe na çoi në mbretërinë e Birit të tij të dashur, ¹³ në të cilën ne kemi shpengimin me anë të gjakut të tij dhe faljen e mëkateve. ¹⁴ Ai është shëmbëllesha e Perëndisë së padukshëm, i parëlinduri i çdo krijese, ¹⁵ sepse në të u krijuan të gjitha gjërat, ato që janë në qiejt dhe ato mbi dhe, gjërat që duken dhe ato që nuk duken: frone, zotërime, principata dhe pushtete; të gjitha gjërat janë krijuar me anë të tij dhe në lidhje me të. ¹⁶ Ai është përpara çdo gjëje dhe të gjitha gjërat qëndrojnë në të. ¹⁷ Ai vetë është kreu i trupit, pra i kishës; ai është fillimi, i parëlinduri nga të vdekurit, përderisa të ketë parësinë në çdo gjë, ¹⁸ sepse Ati i pëlqeu që në të të banojë e gjithë plotësia, ¹⁹ dhe, duke bërë paqen me anë të gjakut të kryqit të tij, duke fituar pas, me anë të tij, të gjitha gjërat, si ato që janë mbi dhe si dhe ato që janë në qiejt. ²⁰ Dhe ju vetë, që dikur ishit të huaj dhe armiq në mendje me veprat tuaja të këqija, ²¹ tani ju paqtoi në trupin e mishit të tij, me anë të vdekjes, që t'ju nxjerrë juve përpara vetes së tij shenjtorë, faqebardhë dhe të pafajshëm, ²² në qoftë se qëndroni në besim me themel dhe të patundur, dhe të mos luani nga shpresa e ungjillit që ju keni dëgjuar dhe që i është predikuar çdo krijese që është nën qiell; të cilit unë, Pali, iu bëra shërbënjës. ²³ Dhe tani gëzohem për vuajtjet e mia të cilat po i heq për shkakun tuaj dhe po e plotësoj në mishin tim atë që u mungon mundimeve të Krishtit për trupin e vet, që është kisha, ²⁴ shërbënjës i së cilës u bëra unë, sipas misionit që më ngarkoi Perëndia për ju, që t'jua paraqes të plotë fjalën e Perëndisë, ²⁵ misterin që u mbajt i fshehtë gjatë shekujve dhe brezave, por që tani iu shfaq shenjtorëve të tij, ²⁶ të cilëve Perëndia deshi t'ua bëjë të njohur cilat ishin pasuritë e lavdisë së këtij misteri ndër johebrenjtë, që është Krishti në ju, shpresë lavdie, ²⁷ që ne e kumtuam, duke e qortuar dhe duke e mësuar çdo njeri me çdo urtësi, që ta paraqesim çdo njeri të përsosur në Jezu Krishtin; ²⁸ për këtë mundohem duke u përpjekur me fuqinë e tij, e cila vepron tek unë me

pushtet ²⁹ Sepse dua që të dini ç'luftë të ashpër më duhet të bëj për ju, për ata që janë në Laodice dhe për të gjithë ata të cilët nuk e kanë parë fytyrën time personalisht,

2

¹ që zemrat e tyre të ngushëllohen, duke u bashkuar në dashuri, dhe të kenë të gjitha pasuritë e sigurisë së plotë të zgjuarësisë për të njohur misterin e Perëndisë, e Atit dhe të Krishtit, ² ku janë fshehur të gjitha thesaret e diturisë dhe të njohjes. ³ Dhe po ju them këtë, që askush të mos ju gënjejë me fjalë joshëse, ⁴ sepse, edhe pse me trup jam larg jush, me frymën jam bashkë me ju dhe gëzohem duke parë rregullin dhe qëndrueshmërinë e besimit tuaj në Krishtin. ⁵ Ashtu si e keni marrë Krishtin Jezus, Zotin, ashtu, pra, ecni në të, ⁶ duke pasur rrënjë dhe duke u ndërtuar në të, dhe duke u forcuar në besim ashtu sikurse ju mësuani, duke mbushulluar në të me falenderim. ⁷ Tregoni kujdes se mos ndokush ju bën prene e tij me anë të filozofisë dhe me mashtrime të kota, sipas traditës së njerëzve, sipas elementeve të botës dhe jo sipas Krishtit, ⁸ sepse tek ai banon trupërisht gjithë plotësia e Hyjnisë. ⁹ Dhe ju keni marrë plotësinë në të, sepse ai është krye e çdo principate e pushteti, ¹⁰ në të cilin ju edhe u rrethpretë me një rrethprerje që nuk u bë me dorë, por me rrethprerjen e Krishtit, me anë të zhveshjes së trupit nga mëkatet e mishit: ¹¹ të varrosur bashkë në të në pagëzim, ju edhe u ringjallët bashkë në të, me anë të besimit në fuqinë e Perëndisë që e ka ringjallur prej së vdekurish. ¹² Dhe bashkë me të Perëndia ju dha jetë ju, që kishit vdekur në mëkate dhe në parrethprerjen e mishit, duke jua falur të gjitha mëkatet. ¹³ Ai e zhvlerësoi dokumentin e urdhërimeve, që ishte kundër nesh dhe ishte kundërshtar, dhe e hoqi nga mesi duke e mbërthyer në kryq; ¹⁴ dhe mbasi i zhveshi pushtetet dhe principatat, ua tregoi sheshit njerëzve, duke ngadhnyer mbi ata në të. ¹⁵ Prandaj askush të mos ju gjykojë për ushqime ose pije, për festa o hënë të re, o të shtuna; ¹⁶ këto gjëra janë hija e atyre që kanë për të ardhur; por trupi është i Krishtit. ¹⁷ Askush të mos përvetësojë prej jush çmimin me pretekst përulësie dhe kultit të engjëjve, duke u përzier në gjëra që nuk i ka parë, i fryrë nga një krenari e kotë për shkak të mendjes së tij mishore, ¹⁸ dhe nuk mbahet te kryet, prej të cilit gjithë trupi, i ushqyer mirë dhe i lidhur i tëri me anë të nyjeve dhe të gjymtyrëve rritet me rritjen e Perëndisë. ¹⁹ Pra, në qoftë se vdiqët me Krishtin nga elementet e botës, përse u nënshtroheni disa rregullave, a thua se jetoni ende në botë, si: ²⁰ “Mos prek, mos shijo, mos merr”, ²¹ të gjitha gjërat që prishen nga përdorimi, sipas urdhërimeve dhe mësimëve të njerëzve? ²² Këto gjëra kanë ndonjë dukje diturie në devotshmërinë e zgjedhur vullnetarisht, në përunjësinë e rreme dhe në trajtimin e ashpër të trupit, por nuk kanë asnjë vlerë kundër kënaqësisë së mishit. ²³ Në qoftë se ju jeni ringjallur me Krishtin, kërkoni ato që janë lart, ku Krishti është ulur në të djathtë të Perëndisë.

3

¹ Kini në mend gjërat që janë atje lart, jo ato që janë mbi tokë, ² sepse ju keni vdekur dhe jeta juaj është fshehur bashkë me Krishtin në Perëndinë. ³ Kur të shfaqet Krishti, jeta jonë, atëherë edhe ju do të shfaqeni në lavdi bashkë me të. ⁴ Bëni, pra, të vdesin gjymtyrët tuaja që janë mbi

tokë: kurvërinë, ndyrësinë, pasionet, dëshirat e këqija dhe lakminë, që është idhujtari; ⁵ për këto gjëra zemërimi i Perëndisë vjen përmbi bijtë e mosbindjes, ⁶ midis të cilëve dikur ecët edhe ju, kur rronit në to. ⁷ Por tani hiqni edhe ju të gjitha këto gjëra: zemërim, zemëratë, ligësi, e mos të dalë sharje e asnjë e folur e pandershme nga goja juaj. ⁸ Mos gënjeni njeri tjetrin, sepse ju e zhveshët njeriun e vjetër me veprat e tij, ⁹ edhe veshët njeriun e ri, që përtërihet në njohurinë sipas shëmbullit të atij që e krijoi. ¹⁰ Këtu nuk ka më Grek e Jud, rrethprerje dhe parrethprerje, Barbar e Skithas, shërbëtor e i lirë, por Krishti është gjithçka dhe në të gjithë. ¹¹ Vishuni, pra, si të zgjedhur të Perëndisë, shenjtorë dhe të dashur, me dhembshuri të brendshme, mirësinë, përlulesinë, zemërbutësinë dhe me durimin, ¹² duke duruar njeri tjetrin dhe duke falur njeri tjetrin, nëqoftëse dikush ankohet kundër një tjetri; dhe sikundër Krishti ju ka falur, ashtu bëni edhe ju. ¹³ Dhe, përmbi të gjitha këto gjëra, vishni dashurinë, që është lidhja e përsosmërisë. ¹⁴ Dhe paqja e Perëndisë, për të cilin ju u thirrët në një trup të vetëm, të mbretërojë në zemrat tuaja; dhe jini mirënjohës! ¹⁵ Fjala e Krishtit banoftë në ju me begatinë e vet; në çdo dituri, mësoni dhe këshilloni njeri tjetrin me psalme, himne dhe këngë frymërore, duke kënduar Zotit me hir në zemrat tuaja! ¹⁶ Dhe çdo gjë që të bëni, me fjalë a me vepër, t'i bëni në emër të Zotit Jezus, duke e falënderuar Perëndinë Atë nëpërmjet tij. ¹⁷ Ju bashkëshorte, jini të nënshtruara bashkëshortëve tuaj, ashtu si ka hije në Zotin. ¹⁸ Ju bashkëshortë, duaini bashkëshortet tuaja dhe mos u bëni të ashpër ndaj tyre. ¹⁹ Ju bij, binduni prindërve në çdo gjë, sepse kjo është e pranueshme për Zotin. ²⁰ Ju etër, mos provokoni për zemërim bijtë tuaj, që të mos i lëshojë zemra. ²¹ Ju shërbëtorë, binduni në çdo gjë zotërinjve tuaj sipas mishit, duke u shërbyer jo vetëm kur ju shohin, sikurse të doni t'u pëlqeni njerëzve, por me thjeshtësinë e zemrës, duke druajtur Perëndinë. ²² Dhe çdo gjë që të bëni, ta bëni me dëshirë të mirë, si për Zotin dhe jo për njerëzit, ²³ duke ditur se nga Zoti do të merrni shpërblimin e trashëgimisë, sepse ju i shërbeni Krishtit, Zotit. ²⁴ Por ai që punon padrejtësisht do të marrë shpëtimin për gjëra të padrejta që ka bërë, dhe nuk do të ketë anësi për asnjë. ²⁵ Zotërinj, bëni ç'është e drejtë dhe arsyeshme ndaj shërbëtorëve, duke ditur se edhe ju keni një Zotëri në qiejt.

4

¹ Ngulmoni në të lutur, duke ndenjtur zgjuar në të me falënderim. ² Dhe duke u lutur në të njëjtën kohë edhe për ne, që Perëndia të hapë edhe për ne derën e fjalës, për të shpallur misterin e Krishtit, për shkakun e të cili jam edhe i burgosur, ³ në mënyrë që ta bëj të njohur, duke e folur siç duhet. ⁴ Ecni me urti ndaj të jashtëmëve duke shfrytëzuar kohën. ⁵ Të folurit tuaj të jetë gjithnjë me hir, i ndrequr me kripë, që të dini si duhet t'i përgjigjeni gjithsecilit. ⁶ Tikiku, vëllai i dashur, dhe shërbenjës besnik, dhe shoku im i shërbimit në Zotin, do t'jua tregojë gjithçka lidhur me mua; ⁷ unë e dërgova te ju pikërisht për këtë arsye, që të njoh situatën tuaj dhe të ngushëllojë zemrat tuaja, ⁸ bashkë me Onesimin, vëlla besnik dhe i dashur, që është nga tuajt; ata do t'ju tregojnë juve të gjitha gjërat e këtuashme. ⁹ Aristarku, i burgosur me mua, ju përshëndet bashkë me Markun, kushëririn e Barnabës (për të cilin keni marrë mësimin, po të vijë te ju, ta mirëprisni), ¹⁰ dhe Jezusi, i quajtur Just, të cilët vijnë nga

rrethprerja; këta janë të vetmit bashkëpunëtorë në veprën e mbretërisë së Perëndisë, të cilët qenë për mua ngushullim. ¹¹ Epafrai, që është nga tuajt dhe shërbëtor i Krishtit, ju përshëndet; ai lufton gjithnjë për ju në lutje, që ju të qëndroni të përsosur dhe të përkryer në gjithë vullnetin e Perëndisë. ¹² Në fakt unë dëshmoj për të se ai ka zell të madh për ju, për ata që janë në Laodice dhe për ata që janë në Hierapolis. ¹³ I dashur Lluka, mjeku, dhe Dema ju përshëndesin. ¹⁴ U bëni të fala vëllezërve që janë në Laodice, Ninfës dhe kishës që është në shtëpinë e tij. ¹⁵ Dhe, mbasi të jetë lexuar kjo letër ndër ju, bëni që të lexohet edhe në kishën e Laodikasve; dhe ju gjithashtu lexoni atë të Laodices. ¹⁶ Dhe i thoni Arkipit: “Ki kujdes shërbesën që more në Zotin, që ta plotësosh”. ¹⁷ Përshëndetja është shkruar me dorën time, nga unë, Pali. Kujtoni prangat e mia. Hiri qoftë me ju. Amen. ¹⁸ Pali, Silvani dhe Timoteu, kishës së Thesalonikasve në Perëndinë Atë dhe në Zotin Jezu Krisht: paçi hir dhe paqe prej Perëndisë, Atit tonë, dhe prej Zotit Jezu Krisht.

1 Thesalonikasve

¹ Ne përherë e falënderojmë Perëndinë për ju të gjithë, duke ju kujtuar në lutjet tona, ² duke kujtuar vazhdimisht veprën tuaj të besimit, mundimin e dashurisë suaj dhe qëndrueshmërinë e shpresës në Zotin tonë Jezu Krisht përpara Perëndisë, Atit tonë, ³ duke ditur, vëllezër të dashur prej Perëndisë, të zgjedhurit tuaj, ⁴ sepse ungjilli ynë nuk erdhi deri te ju vetëm me fjalë, por edhe me fuqi dhe me Frymë të Shenjtë, dhe me shumë bindje; ju e dini se si jemi sjellë në mes tuaj për hirin tuaj. ⁵ Dhe ju u bëtë imituesit tanë dhe të Zotit, duke e pranuar fjalën në mes të një pikëllimi të madh, me gëzimin e Frymës së Shenjtë, ⁶ për t'u bërë kështu shëmbull për të gjithë besimtarët e Maqedonisë dhe të Akaisë. ⁷ Në fakt prej jush jehoi fjala e Perëndisë jo vetëm në Maqedoni dhe në Akai, por edhe në çdo vend u përhap besimi juaj tek Perëndia, sa që ne s'kemi nevojë të themi ndonjë gjë, ⁸ sepse vetë ata tregojnë për ne, si qe ardhja jonë ndër ju si u kthyet nga idhujt te Perëndia, për t'i shërbyer Perëndisë së gjallë e të vërtetë, ⁹ dhe për të pritur prej qiejve Birin e tij, të cilin ai e ngjalli prej së vdekurish, Jezusin, që na çliron nga zemërim që po vjen. ¹⁰ Sepse ju vetë, vëllezër, e dini se ardhja jonë ndër ju nuk qe e kotë.

2

¹ Por, mbasi hoqëm më parë dhe mbasi na shanë në Filipi, sikurse e dini, ne morëm guxim në Perëndinë tonë të shpallim ndër ju ungjillin e Perëndisë midis kaq përpykjes. ² Sepse nxitja jonë nuk vjen nga mashtrimi, as nga qëllime të pa ndershme, as nga dredhia; ³ por, duke qenë se u miratuam prej Perëndisë që të na besohet ungjilli, kështu ne flasim jo që t'u pëlqejmë njerëzve, por Perëndisë, që provon zemrat tona. ⁴ Ne, pra, nuk kemi përdorur kurrë, sikurse e dini mirë, fjalë lajkatuese, dhe as nuk kemi nisur nga motive lakmie; Perëndia është dëshmitar. ⁵ Dhe nuk kemi kërkuar lavdi prej njerëzve, as prej jush, as prej të tjerësh, megjithëse mund t'ju bëheshim barrë si apostuj të Krishtit. ⁶ Përkundrazi qemë zemërbutë midis jush, ashtu si mëndesha që rrit me dashuri fëmijët e saj. ⁷ Kështu, duke pasur një dashuri të madhe ndaj jush, ishim të kënaqur duke ju komunikuar jo vetëm ungjillin e Perëndisë, por edhe vetë jetën tonë, sepse na u bëtë të dashur. ⁸ Sepse ju, o vëllezër, e mbani mend lodhjen dhe mundimin tonë: si kemi punuar ditë e natë që të mos i bëhemi barrë asnjërit prej jush, dhe predikuam ungjillin e Perëndisë ndër ju. ⁹ Ju jeni dëshmitarë, dhe Perëndia gjithashtu, si jemi sjellë me shenjtëri, me drejtësi, pa të meta, me ju që besoni. ¹⁰ Ju e dini gjithashtu se ne këshilluam, ngushëlluam dhe i kemi përbetuar secilit prej jush, si bën një baba me bijtë e vet, ¹¹ që të ecni denjësisht për Perëndinë, që ju thërret në mbretërinë dhe lavdinë e tij. ¹² Prandaj edhe ne e falënderojmë pa pushim Perëndinë, se kur ju keni marrë nga ne fjalën e Perëndisë, e pritët atë jo si fjalë njerëzish, por, sikurse është me të vërtetë, si fjalë Perëndie, që vepron ndër ju që besoni. ¹³ Sepse ju, o vëllezër, u bëtë imituesit e kishave të Perëndisë që janë në Jude në Jezu Krishtin, sepse edhe ju keni vuajtur nga ana e bashkëkomabasve tuaj të njëjtat gjëra, sikurse edhe ata kanë vuajtur nga Judenjtë, ¹⁴ të cilët e vranë Zotin Jezu dhe profetët e tyre, dhe na përdoqën edhe ne. Ata nuk i pëlqen Perëndia, dhe janë armiq

me të gjithë njerëzit, ¹⁵ duke na penguar që t'u flasim johebrenjve që ata të shpëtohen, për ta mbushur vazhdimisht masën e mëkateve të tyre; por zemërimi arriti mbi ta më në fund. ¹⁶ Dhe ne, o vëllezër, mbasi mbetëm pa ju për një kohë të shkurtër, trupërisht por jo me zemër, u përpoqëm edhe më shumë, nga malli i madh, të shohim përsëri fytyrën tuaj. ¹⁷ Prandaj deshëm, të paktën unë Pali, të vijmë te ju jo një, por dy herë, por Satani na pengoi. ¹⁸ Cila në fakt është shpresa jonë, a gëzimi, a kurora e lavdisë? A nuk jeni pikërisht ju, përpara Zotit tonë Jezu Krisht në ardhjen e tij? ¹⁹ Ju jeni në fakt lavdia dhe gëzimi jonë. ²⁰ Prandaj, mbasi nuk mundëm më të rezistonim, na u duk e pëlqyeshme të të qëndrojmë, të vetëm, në Athinë,

3

¹ dhe dërguam Timoteun, vëllanë tonë dhe shërbenjës të Perëndisë, dhe bashkëpunëtorin tonë në predikimin e ungjillit të Krishtit, që t'ju fuqizojë dhe t'ju japë zemër në besimin tuaj, ² që të mos lëkundet askush në këto pikëllime, sepse ju e dini vetë se për këtë jemi caktuar. ³ Sepse, edhe kur ishim midis jush, ju parashikuam se do të heqim vështirësi, pikërisht sikurse ndodhi, dhe ju këtë e dini. ⁴ Për këtë arsye edhe unë, mbasi nuk rezistoja më, dërgova të marr vesh për besimin tuaj, se mos ju kishte tunduar tunduesi, dhe mundimi ynë të kishte shkuar kot. ⁵ Por tani që u kthye Timoteu prej jush dhe na solli lajme të mira për besimin dhe dashurinë tuaj, dhe se ju ruani gjithnjë një kujtim të mirë për ne dhe keni mall të madh që të na shihni, sikurse edhe ne t'ju shohim juve, ⁶ prandaj, o vëllezër, ne u ngushëlluam për ju, me gjithë pikëllimin dhe vuajtjet tona, për hir të besimit tuaj, ⁷ sepse tani rrojmë me të vërtetë, në qoftë se ju qëndroni të patundur në Zotin. ⁸ Sepse çfarë falënderimi mund t'i drejtojmë Perëndisë për ju, për gjithë gëzimin që ndiejmë për shkakun tuaj përpara Perëndisë sonë, ⁹ duke u lutur shumë, natë e ditë, që të shohim fytyrën tuaj dhe të plotësojmë gjërat që ende i mungojnë besimit tuaj? ¹⁰ Po vetë Perëndia, Ati ynë, dhe Zoti ynë Jezu Krishti e sheshoftë rrugën tonë për te ju. ¹¹ Dhe Zoti shtoftë dhe teproftë në dashurinë për njeri tjetrin dhe për të gjithë, ashtu si edhe ne ndaj jush, ¹² për të bërë të pa tundra zemrat tuaja, pa të meta në shenjtëri përpara Perëndisë dhe Atit tonë, në ardhjen e Perëndisë sonë Jezu Krisht bashkë me gjithë shenjtoret e tij. Amen. ¹³ Sa për të tjerat, pra, vëllezër, ju lutemi dhe ju bëjmë thirrje në Zotin Jezus që, sikundër morët prej nesh se si duhet të ecni për t'i pëlqyer Perëndisë, kështu të teproni edhe më shumë.

4

¹ Sepse ju e dini se ç'urdhërime ju lamë nga ana e Zotit Jezus. ² Sepse ky është vullneti i Perëndisë: shenjtërimi juaj; të hiqni dorë nga kurvëria; ³ që secili prej jush të dijë ta mbajë enën e vet në shenjtëri dhe me nder, ⁴ jo me pasione epshi, si johebre që nuk e njohin Perëndinë, ⁵ dhe që askush të mos mashtrëjë ose t'ia hedhë në punë vëllait të vet, sepse Perëndia është hakmarrësi për të gjitha këto gjëra, sikurse edhe ju thamë më parë dhe e dëshmuam. ⁶ Sepse Perëndia nuk na thirri në ndyrësi, por në shenjtërim. ⁷ Prandaj ai që i përbuz këto gjëra, nuk përbuz një njeri, por Perëndinë që ju dha edhe Frymën e tij të Shenjtë. ⁸ Sa për dashurinë vëllazërore, nuk keni nevojë që t'ju shkruaj, sepse ju vetë jeni të mësuar nga Perëndia që të doni njeri tjetrin. ⁹ Sepse ju e bëni këtë ndaj gjithë vëllezërve që janë në gjithë

Maqedoninë; por ne ju bëjmë thirrje, vëllezër, që në këtë të shtohemi edhe më shumë. ¹⁰ dhe të përpiqeni me kujdes të jetoni në paqe, të merreni me gjërat tuaja dhe të punoni me duart tuaja, ashtu si ju kemi urdhëruar, ¹¹ që të silleni me nder ndaj atyre që janë jashtë dhe të mos keni nevojë për asgjë. ¹² Tashmë, vëllezër, nuk duam që të jeni në mosdije përsa u përket atyre që flenë, që të mos trishtoheni si të tjerët që nuk kanë shpresë. ¹³ Sepse, po të besojmë se Jezusi vdiq dhe u ringjall, besojmë gjithashtu që Perëndia do të sjellë me të, me anë të Jezusit, ata që kanë fjetur. ¹⁴ Dhe këtë po jua themi me fjalën e Zotit: ne të gjallët, që do të mbetemi deri në ardhjen e Zotit, nuk do të jemi përpara atyre që kanë fjetur, ¹⁵ sepse Zoti vetë, me një urdhër, me zë kryeengjëlli dhe me borinë e Perëndisë, do të zbresë nga qielli dhe ata që vdiqën në Krishtin do të ringjallen të parët; ¹⁶ pastaj ne të gjallët, që do të kemi mbetur, do të rrëmbehem bashkë me ata mbi retë, për të dalë përpara Zotit në ajër; dhe kështu do të jemi përherë bashkë me Zotin. ¹⁷ Ngushëlloni, pra, njëri-tjetrin me këto fjalë. ¹⁸ Sa për kohët dhe për stinët, vëllezër, nuk keni nevojë që t'ju shkruaj,

5

¹ sepse ju vetë e dini shumë mirë se dita e Zotit do të vijë, si një vjedhës natën. ² Sepse, kur thonë: “Paqe dhe siguri”, atëherë një shkatërrim i papritur do të bjerë mbi ta, ashtu si dhembjet e lindjes të gruas shtatzënë dhe nuk do të shpëtojnë. ³ Por ju, vëllezër, nuk jeni në errësirë, që ajo ditë t'ju zërë në befasi si një vjedhës. ⁴ Të gjithë ju jeni bij të dritës dhe bij të ditës; ne nuk jemi të natës, as të territ. ⁵ Le të mos flemë, pra, si të tjerët, por të rrimë zgjuar dhe të jemi të esëll. ⁶ Sepse ata që flejnë, flejnë natën, dhe ata që dehen, dehen natën. ⁷ Kurse ne, mbasi jemi të ditës, jemi të esëll, duke veshur parzmoren e besimit dhe të dashurisë, dhe për përkrenare shpresën e shpëtimit. ⁸ Sepse Perëndia nuk na ka caktuar për zemërim, por për të marrë shpëtimin me anë të Zotit tonë Jezu Krisht, ⁹ i cili vdiq për ne kështu që, qofshim zgjuar qofshim fjetur, jetojmë bashkë me të. ¹⁰ Prandaj ngushëlloni njeri tjetrin dhe ndërtoni njeri tjetrin ashtu sikur edhe bëni. ¹¹ Tashmë, vëllezër, ju lutemi të keni respekt për ata që mundohen midis jush, që janë në krye ndër ju në Zotin dhe që ju qortojnë, ¹² edhe t'i vlerësoni shumë në dashuri për veprën e tyre. Jetoni në paqe midis jush. ¹³ Tani, vëllezër, ju bëjmë thirrje t'i qortoni të parregullt, të ngushëlloni zemërlëshuarit, të ndihmoni të dobët dhe të jeni të duruar me të gjithë. ¹⁴ Vështroni se mos dikush t'ia kthejë dikujt të keqen me të keqen; po kërkoni gjithmonë të mirën edhe te njeri tjetri edhe te të gjithë. ¹⁵ Jini gjithmonë të gëzuar. ¹⁶ Lutuni pa pushim. ¹⁷ Për çdo gjë falënderoni sepse i tillë është vullneti i Perëndisë në Krishtin Jezu për ju. ¹⁸ Mos e shuani Frymën. ¹⁹ Mos i përbuzni profecitë. ²⁰ Provoni të gjitha, mbani të mirën. ²¹ Hiqni dorë nga çdo dukje e ligë. ²² Dhe Perëndia i paqes ju shenjtëroftë ai vetë tërësisht; dhe gjithë fryma juaj, shpirt e trup, të ruhet pa të metë për ardhjen e Zotit tonë Jezu Krisht. ²³ Besnik është ai që ju thërret, i cili edhe do ta bëjë. ²⁴ Vëllezër, lutuni për ne. ²⁵ Përshëndetni të gjithë vëllezërit me puthje të shenjtë. ²⁶ Ju përbetoj për Zotin që kjo letër t'u lexohet gjithë vëllezërve të shenjtë. ²⁷ Hiri i Zotit tonë Jezu Krisht qoftë me ju. Amen. ²⁸ Pali, Silvani dhe Timoteu, kishës së Thesalonikasve, që është në Perëndinë, Atin tonë, dhe në Zotin Jezu Krisht:

2 Thesalonikasve

¹ paçi hir dhe paqe nga Perëndia, Ati ynë, dhe nga Zoti Jezu Krisht. ² Ne e kemi për detyrë ta falënderojmë gjithnjë Perëndinë për ju, o vëllezër, sikurse është fort e drejtë, sepse besimi juaj po rritet shumë dhe dashuria e secilit prej jush për njëri-tjetrin po tepron, ³ aq sa ne vetë po krenohemi me ju në kishat e Perëndisë, për qëndresën tuaj dhe për besimin në të gjitha përndjekjet dhe vështirësitë që po hiqni. ⁴ Ky është një dëftim i gjyqit të drejtë të Perëndisë, që ju të çmoheni të denjë për mbretërinë e Perëndisë për të cilën edhe vuani, ⁵ sepse është e drejtë, nga ana e Perëndisë, t'u jepet mundim atyre që po ju mendojnë, ⁶ kurse juve, të munduarve, të preheni bashkë me ne, kur Zoti Jezu Krisht të shfaqet nga qielli me engjëjt e pushtetit të vet, ⁷ në një zjarr flakërues, për t'u hakmarrë kundër atyre që nuk njohin Perëndi, dhe të atyre që nuk i binden ungjillit të Zotit tonë Jezu Krisht. ⁸ Ata do të ndëshkohen me shkatërrim të përjetshëm, larg nga fytyra e Zotit dhe nga lavdia e fuqisë së tij, ⁹ kur ai të vijë, atë ditë, për të qenë i lavdëruar në shenjtoret e vet, për të qenë i admiruar në mes të atyre që kenë besuar, sepse dëshmia jonë tek ju u besua. ¹⁰ Edhe për këtë ne vazhdimisht po lutemi për ju, që Perëndia ynë t'ju bëjë të denjë për këtë thirrje dhe të përmbushë me fuqinë çdo qëllim të mirë dhe veprën e besimit, ¹¹ që të lëvdohet emri i Zotit tonë Jezu Krisht në ju dhe ju në të, sipas hirit të Perëndisë sonë dhe të Zotit Jezu Krisht. ¹² Ju lutemi, o vëllezër, lidhur me ardhjen e Zotit tonë Jezu Krisht dhe me tubimin tonë me të,

2

¹ të mos lejoni që menjëherë t'ju prishet mendja ose të trazoheni as prej fryme, as prej fjale, as prej ndonjë letre gjoja të shkruar prej nesh, thua se ja, erdhi dita e Krishtit. ² Askush të mos ju gënjejë kursesi, sepse ajo ditë nuk do të vijë, pa ardhur më parë rënia dhe pa u shfaqur njeriu i mëkatit, i biri i humbjes, ³ kundërshtari, ai që lartëson veten mbi çdo gjë që quhet perëndi ose objekt adhurimi, aq sa të shkojë e të rrijë në tempullin e Perëndisë si Perëndi, duke e paraqitur veten se është Perëndi. ⁴ A nuk ju bie ndër mend se, kur isha akoma ndër ju, jua thoja këto gjëra? ⁵ Tani e dini atë që e ndalon atë që të shfaqet vetëm në kohën e vet. ⁶ Misteri i paudhësisë në fakt është tashmë në veprim, duke pritur vetëm që të hiqet nga mesi ai që e ndalon tashti. ⁷ Atëherë do të shfaqet ky i paudhë, të cilin Zoti do ta shkatërrojë me hukatjen e gojës së tij dhe do ta asgjësojë me të dukurit e ardhjes së tij. ⁸ Ardhja e atij të paudhi do të bëhet me anë të veprimit të Satanit, bashkë me çudira, shenja dhe mrrekullish të rreme, ⁹ dhe nga çdo mashtrim ligësie për ata që humbin, sepse nuk pranuan ta duan të vërtetën për të qenë të shpëtuar. ¹⁰ E prandaj Perëndia do t'u dërgojë atyre një gënjim që do t'i bëjë të gabojnë, që t'i besojnë gënjeshtres, ¹¹ që të dënohen të gjithë ata që nuk i besuan së vërtetës, por përqaftuan ligësinë! ¹² Por ne duhet ta falënderojmë vazhdimisht Perëndinë për ju, o vëllezër të dashur nga Zoti, sepse Perëndia ju zgjodhi që në fillim për t'ju shpëtuar, me anë të shenjtërimit të Frymës dhe të besimit në të vërtetën; ¹³ tek e cila ju thirri me anë të ungjillit tonë, që të arrini në merrni lavdinë e Zotit tonë Jezu Krisht. ¹⁴ Prandaj, vëllezër, qëndroni dhe mbani propositë

që mësuat, me anë të fjalës ose me anë të letrës sonë. ¹⁵ Dhe vetë Zoti jonë Jezu Krisht dhe Perëndia Ati ynë, që na deshi dhe na dha me anë të hirit një ngushëllim të përjetshëm dhe një shpresë të mirë, ¹⁶ ngushëlloftë zemrat tuaja dhe ju forcoftë në çdo fjalë e punë të mirë. ¹⁷ Më në fund, o vëllezër, lutuni për ne, që fjala e Zotit të përhapet me të shpejtë dhe të lëvdohet, porsi ndër ju,

3

¹ dhe derisa të shpëtojmë nga njerëzit e çoroditur dhe të këqij, sepse jo të gjithë kanë besim. ² Por Zoti është besnik, dhe ai do t'ju forcojë dhe do t'ju ruajë nga i ligu. ³ Dhe ne kemi besim për ju te Zoti, se gjërat që ju porositëm po i bëni dhe do t'i bëni. ⁴ Edhe Zoti i drejtoftë zemrat tuaja te dashuria e Perëndisë dhe te qëndrueshmëria e Krishtit. ⁵ Dhe ju porositim, o vëllezër, në emër të Zotit tonë Jezu Krisht, që të largoheni nga çdo vëlla që ecën i çrregullt dhe jo sipas porosisë që kenë marrë prej nesh. ⁶ Sepse ju e dini vetë se si duhet të na shëmbëlleni, sepse ne nuk u sollëm në mënyrë të çrregullt midis jush, ⁷ dhe nuk kemi ngrënë falas bukën e ndonjërit, por punuam me mundim e cflitje ditë e natë, që të mos i bëheshim barrë asnjërit prej jush. ⁸ Jo se ne nuk e kemi këtë të drejtë, po për t'ju dhënë ne vetë një shëmbull që ju të na imitonit. ⁹ Në fakt, edhe kur ishim në mes tuaj, ju porosisnim këtë: se po qe se ndonjë nuk do të punojë, as të mos hajë. ¹⁰ Në fakt dëgjojmë se disa prej jush që ecin në mënyrë të çrregullt, nuk bëjnë asgjë dhe merren me gjëra të kota. ¹¹ Këta i porosisim dhe i bëjmë thirrje në Zotin tonë Jezu Krisht, që të hanë bukën e tyre duke punuar shtruar. ¹² Dhe sa për ju, o vëllezër, mos u lodhni së bëri të mirën. ¹³ Dhe nëqoftëse dikush nuk i bindet fjalës sonë në këtë letër, shënojeni atë dhe mos u shoqëroni me të, që ai të turpërohet. ¹⁴ Por mos e mbani atë si një armik, po këshillojeni si vëlla. ¹⁵ Dhe vetë Zoti i paqes ju dhëntë vazhdimisht paqe në çdo mënyrë. Zoti qoftë me ju të gjithë. ¹⁶ Të falat me shëndet janë nga dora ime, nga mua, Pali; dhe kjo është një shenjë në çdo letër prej meje; unë shkruaj kështu. ¹⁷ Hiri i Zotit tonë Jezu Krisht qoftë me ju të gjithë. Amen. ¹⁸ Pali, apostulli i Jezu Krishtit, me urdhër të Perëndisë, Shpëtimtarit tonë, dhe të Zotit Jezu Krisht, shpresës sonë,

1 Timoteut

¹ Timoteut, birit të vërtetë në besim: hir, mëshirë dhe paqe prej Perëndisë Atit tonë dhe prej Krishtit Jezus, Zotit tonë. ² Ashtu si të nxita kur u nisa për në Maqedoni, qëndro në Efes për t'u urdhëruar disave të mos mësojnë doktrina të tjera, ³ dhe të mos merren me përralla dhe me gjenealogji që s'kanë të sosur, të cilat shkaktojnë përçarje më tepër sesa vepra e Perëndisë, që mbështetet në besim. ⁴ Qëllimi i këtij urdhërimi është dashuria, prej një zemre të pastër, prej një ndërgjegjeje të pastër dhe prej një besimi jo të shtirur. ⁵ Disa, duke u shmangur nga këto gjëra, u kthyen në biseda të kota dhe, ⁶ duke dashur të jenë mësues të ligjit, nuk kuptojnë as ato që thonë, as ato që pohojnë. ⁷ Dhe ne e dimë se ligji është i mirë, në qoftë se njeriu e përdor si duhet; ⁸ duke ditur këtë, që ligji nuk është vënë për të drejtin, po për të pabesët dhe të rebelët, për të ligët dhe mëkatarët, për të pamëshirshmit dhe të ndyrët, për ata që vrasin babë e nënë, për vrasësit, ⁹ për kurvarët, për homoseksualët, për grabitësit, për rremët, për ata që shkelin betimin, për çdo gjë tjetër që bie në kundërshtim me doktrinën e shëndoshë, ¹⁰ sipas ungjillit të lavdisë të të lumit Perëndi, që më është besuar. ¹¹ Dhe e falënderoj Krishtin Zotin tonë, që më bën të fortë, sepse më çmoi të denjë për t'u besuar, duke më vënë në shërbimin e tij, ¹² që më parë isha blasfemues, përndjekës dhe i dhunshëm; por m'u dha mëshira, sepse i bëra nga padija, në mosbesimin tim; ¹³ kështu hiri i Zotit tonë teproi pa masë me besimin dhe dashurinë, që është në Jezu Krishtin. ¹⁴ Kjo fjalë është e sigurt e denjë për t'u pranuar plotësisht, që Krishti Jezus erdhi në botë për të shpëtuar mëkatarët, ndër të cilët unë jam i pari. ¹⁵ Por prandaj u mëshirova, që Jezu Krishti të tregojë më përpara në mua gjithë zemërgjerësinë, për të qenë shembull për ata që do të besojnë në të për jetë të përjetshme. ¹⁶ Dhe Mbretit të amshur, të pavdekshmit, të padukshmit, të vetmit Perëndi të ditur, i qoftë nder e lavdi në shekuj të shekujve. Amen. ¹⁷ Po ta besoj këtë detyrë, o Timote bir, sipas profecive që u bënë më parë për ty, që sipas tyre të bësh luftimin e mirë, ¹⁸ duke pasur besim dhe ndërgjegje të mirë, sepse disa, duke e hedhur poshtë, u bënë lundërthyerje në besim. ¹⁹ Ndër këta janë Imeneu dhe Aleksandri, të cilët unë i dorëzova në duart e Satanit që të mësojnë të mos blasfemojnë. ²⁰ Të bëj thirrje, pra, para së gjithash, që të bëhen përgjërime, lutje, ndërhyrje dhe falënderime për të gjithë njerëzit,

2

¹ për mbretërit e për të gjithë ata që janë në pushtet, që të mund të shkojnë një jetë të qetë dhe të paqetë me çdo perëndishmëri dhe nder. ² Sepse kjo është e mirë dhe e pëlqyer përpara Perëndisë, Shpëtimtarit tonë, ³ i cili dëshiron që gjithë njerëzit të shpëtohen dhe t'ia arrijnë njohjes të së vërtetës. ⁴ Në fakt një është Perëndia, dhe një i vetëm është ndërmjetësi midis Perëndisë dhe njerëzve: Krishti Jezus njeri, ⁵ i cili e dha veten si çmim për të gjithë, për dëshmim në kohën e caktuar, ⁶ për të cilin unë u vura predikues dhe apostull (them të vërtetën në Krisht, nuk gënjej), mësues i johebrenjve në besim dhe në të vërtetë. ⁷ Dua, pra, që burrat të luten në çdo vend, duke ngritur duar të pastra, pa mëri dhe pa grindje.

⁸ Në mënyrë të njëjtë dua që edhe gratë, të vishen hijshëm, me cipë dhe modesti dhe jo me gërsheta a me ar, a me margaritarë, a me rroba të shtrenjta, ⁹ po me vepra të mira, si u ka hije grave që i kushtohen perëndishmëri. ¹⁰ Gruaja le të mësojë në heshtje dhe me çdo ndështrim. ¹¹ Nuk e lejoj gruan që të mësojë, as të përdori pushtet mbi burrin, por të rrijë në heshtje. ¹² Në fakt së pari u formua Adami dhe më pas Eva. ¹³ Dhe nuk u gënjye Adami, por gruaja u gënjye dhe ra në shkelje. ¹⁴ Megjithatë ajo do të shpëtohet duke lindur fëmijë, në qoftë se do të qëndrojnë në besim, në dashuri dhe në shenjtërim me modesti. ¹⁵ Kjo fjalë është e sigurt: Në qoftë se dikush dëshiron të bëhet peshkop, dëshiron një punë të mirë.”

3

¹ Duhet, pra, që peshkopi të jetë i patëmetë, burrë i një gruaje të vetme, të jetë i përmbytur, i arsyeshëm, i matur, mikpritës, i zoti të mësojë të tjerët, ² të mos jepet pas verës, të mos jetë i dhunshëm, të mos jetë koprac, por i butë, jo grindavec, të mos lakmojë paranë; ³ njeri që e qeveris mirë familjen e vet dhe i ka fëmijët të bindur me çdo lloj mirësjellje; ⁴ (sepse në qoftë se dikush nuk di të qeverisë familjen e vet, si do të kujdeset për kishën e Perëndisë?). ⁵ Të mos jetë i posakthyer në besim, që të mos i rritet mendja dhe të bjerë në gabimet e djallit. ⁶ Madje duhet që ai të ketë dëshmim të mirë edhe ndër të jashtmit, që të mos shahet dhe të bjerë në lakun e djallit. ⁷ Gjithashtu dhjakët duhet të jenë dinjitozë, jo me dy faqe në fjalë, të mos jepen pas verës së tepërt, të mos lakmojnë fitime të paligjshme, ⁸ dhe ta ruajnë misterin e besimit me ndërgjegje të pastër. ⁹ Edhe këta le të vihen më parë në provë, pastaj ta kryejnë shërbesën e tyre po të jenë të patëmetë. ¹⁰ Edhe bashkëshortet e tyre të kenë dinjitet, jo shpifarake, por të përmbytura dhe besnike në gjithçka. ¹¹ Dhjakët të jenë bashkëshortë të një gruaje të vetme, t'i drejtojnë mirë fëmijët dhe familjet e veta. ¹² Sepse ata që e kanë kryer mirë shërbesën, fitojnë reputacion të mirë dhe siguri të madhe në besimin në Jezu Krishtin. ¹³ Po t'i shkruaj këto gjëra duke shpresuar që të vij së shpejti te ti, ¹⁴ por, po u vonova, të dish se si duhet të sillesh në shtëpinë e Perëndisë, që është kisha e Perëndisë së gjallë, shtylla dhe mbështetja e së vërtetës. ¹⁵ Dhe s'ka asnjë dyshim se misteri i mëshirës është i madh: Perëndia u shfaq në mish, u shfajësua në Frymë, u duk ndër engjëj, u predikua ndër johebrenj, u besua në botë, u ngrit në lavdi. ¹⁶ Dhe Fryma e thotë shkoqur se në kohët e fundit disa do ta mohojnë besimin, duke u vënë veshin frymëve gënjeshtare dhe doktrinave të demonëve,

4

¹ që flasin gënjeshtra me hipokrizi, të damkosur në ndërgjegjen e tyre, ² të cilët do të ndalojnë martesën dhe do të urdhërojnë të mos hani ushqimet që Perëndia i krijoj, të merren me falënderim nga ata që besojnë dhe e njohin të vërtetën. ³ Sepse çdo krijesë e Perëndisë është e mirë dhe asgjë s'është për t'u hedhur, nëse merret me falënderim, ⁴ sepse është shenjtëruar nga fjala e Perëndisë dhe nga lutja. ⁵ Duke ua propozuar këto gjëra vëllezërve, ti do të jesh një shërbyes i mirë i Jezu Krishtit, i ushqyer me fjalët e besimit dhe të mësimt të mirë, që ke kuptuar plotësisht. ⁶ Shmangu pra nga përrallat profane dhe të të vjetërve, edhe ushtrohu në

perëndishmëri, ⁷ sepse ushtrimi i trupit është i dobishëm për pak gjë, kurse perëndishmëria është e dobishme për çdo gjë, sepse përmban premtimin e jetës së tashme dhe të asaj që do të vijë. ⁸ Kjo fjalë është e sigurt dhe e denjë për t'u pranuar në çdo mënyrë. ⁹ Për këtë, në fakt, ne po mundohemi dhe na shajnë, sepse kemi shpresuar në Perëndinë e gjallë, që është Shpëtimtari i gjithë njerëzve dhe sidomos i besimtarëve. ¹⁰ Urdhëro këto gjëra dhe mëso këto gjëra. ¹¹ Askush të mos e shpërfillë moshën tënde të re, por bëhu shembull për besimtarët në fjalë, në sjellje, në dashuri, në Frymë, në besim dhe në dëlirësi. ¹² Kushtoj leximit, këshillimit dhe mësimin derisa të vij unë. ¹³ Mos e lër pas dore dhuntinë që është në ty, e cila të është dhënë me anë profecie, me vënien e duarve nga ana e pleqësisë. ¹⁴ Kujdesu për këto gjëra dhe kushtoj atyre tërësisht, që përparimi yt të jetë i dukshëm për të gjithë. ¹⁵ Ruaje veten tënde dhe mësimin, qëndro në këto gjëra, sepse, duke vepruar kështu, do të shpëtosh veten dhe ata që të dëgjojnë. ¹⁶ Mos e qorto ashpër një plak, por këshilloje si atë, dhe më të rinjtë si vëllezër,

5

¹ plakat si nëna, të rejat si motra, me plot dëlirësi. ² Ndero vejushat që janë me të vërtetë të veja. ³ Por në qoftë se një e ve ka djem a nipa, këta le të mësojnë më parë të tregojnë perëndishmëri ndaj atyre të familjes së vet dhe t'ua shpërblejnë prindërve të tyre, sepse kjo është e mirë dhe e pëlqyer përpara Perëndisë. ⁴ Dhe ajo që është me të vërtetë e ve, dhe ka mbetur e vetme, e ka shpresën në Perëndinë dhe qëndron në lutje dhe në të falura natë e ditë. ⁵ Ndërsa ajo që jeton e shturur, ndonëse rron, është e vdekur. ⁶ Porosit edhe këto gjëra, që të jenë të patëmeta. ⁷ Por në qoftë se dikush nuk kujdeset për të vetët, dhe më tepër për ata të shtëpisë, ai e ka mohuar besimin dhe është më i keq se një jobesimtar. ⁸ Një e ve të regjistrohet në listën e vejushave, po të jetë jo më e re se gjashtëdhjetë vjeçe, të ketë qenë bashkëshorte e një burri të vetëm, ⁹ dhe të ketë dëshminë për vepra të mira: që i ka rritur fëmijët e saj, ka pritur të huajt, ua ka larë këmbët shenjtorëve, ka ndihmuar nevojtarët, i është kushtuar vazhdimisht çdo veprë të mirë. ¹⁰ Po mos i prano vejushat më të reja, sepse, duke u dhënë pas dëshirave të tyre, ngrihen kundër Krishtit, duan të martohen, ¹¹ duke tërhequr mbi vete një dënim, sepse kanë shkelur besimin e parë. ¹² Madje ato mësojnë të jenë përtace duke shkuar shtëpi më shtëpi, edhe jo vetëm përtace, por edhe llafazane dhe kureshtare duke folur për gjëra të kota. ¹³ Dua, pra, që vejushat e reja të martohen, të kenë fëmijë, të bëhen zonja shtëpie dhe të mos i japin kundërshtarit asnjë shkak për të përfolur; ¹⁴ sepse disa tashmë devijuan për të ndjekur Satanin. ¹⁵ Në qoftë se ndonjë besimtar ose besimtare ka vejusha, le t'i ndihmojë e të mos bëhen barrë kishës, e cila mund të ndihmojë ato që janë me të vërtetë të veja. ¹⁶ Pleqtë që e drejtojnë mirë parësinë në kishë, le të nderohen dyfish, sidomos ata që mundohen me fjalë e me mësim. ¹⁷ Sepse Shkrimi thotë: “Mos ia lidh gojën kaut që shin në lëmë”, dhe: “Punëtori e ka hak mëditjen e tij”. ¹⁸ Mos prano asnjë padi kundër një plaku, veçse kur ka dy ose tre dëshmitarë. ¹⁹ Ata që mëkatojnë qortojo përpara të gjithëve, që edhe të tjerët të kenë frikë. ²⁰ Unë të vë në be përpara Perëndisë, dhe Zotit Jezu Krisht dhe engjëjve të zgjedhur, që t'i zbatosh këto gjëra pa paragjykimë, dhe mos bëj asgjë me anësi. ²¹ Mos i vër duart askujt me ngut dhe mos u bëj pjestar

në mëkatet e të tjerëve; ruaje veten të pastër. ²² Mos pi më ujë, por përdor pak verë për stomakun tënd dhe për sëmundjet e tua të shpeshta. ²³ Disa njerëzve mëkatet u duken sheshit edhe përpara gjyqit, ndërsa të tjerëve u duken më pas. ²⁴ Gjithashtu edhe veprat e mira duken; por edhe ato që janë ndryshe nuk mund të mbeten të fshehura. ²⁵ Të gjithë skllëvërit që janë nën zgjedhje le t'i çmojnë zotërinjtë e tyre të denjë për çdo nderim, që të mos shuhen emri i Perëndisë dhe doktrina.

6

¹ Edhe ata që i kanë zotërinjtë besimtarë, të mos i përbuzin sepse janë vëllezër, por t'u shërbejnë edhe më mirë, sepse ata që kanë dobi nga shërbimi i tyre janë besimtarë dhe të dashur. Mëso këto gjëra dhe i këshillo. ² Në qoftë se dikush mëson një doktrinë tjetër dhe nuk ndjek fjalët e shëndosha të Zotit tonë Jezu Krisht dhe doktrinën sipas perëndishmërisë, ³ ai mbahet më të madh dhe nuk di asgjë, por vuan nga sëmundja e grindjes dhe e të zënit me fjalë, prej nga lindin smira, grindja, të sharat, dyshimet e këqija, ⁴ debatet e kota të njerëzve me mendje të prishur dhe të shterur nga e vërteta, sepse mendojnë se perëndishmëria është burim fitimi; largohu prej këtyre. ⁵ Perëndishmëria është një mjet që sjell dobi të madhe, kur njeriu kënaqet me aq sa ka. ⁶ Sepse ne nuk kemi asgjë me vete në këtë botë, dhe është e qartë se prej saj nuk mund të marrim gjë me vete; ⁷ por, kur kemi çfarë të hamë dhe të veshim, të jemi të kënaqur me kaq. ⁸ Por ata që dëshirojnë të pasurohen, bien në tundim, në lak dhe në shumë pasione të paarsyeshme dhe të dëmshme, që i plandosin njerëzit në rrënim dhe shkatërrim. ⁹ Sepse lakmia për para është rrënja e gjithë të këqijave dhe, duke e lakmuar atë fort, disa u larguan nga besimi dhe e depërtuan veten e tyre në shumë dhimbje. ¹⁰ Por ti, o njeriu i Perëndisë, hiq dorë nga këto dhe ndiq drejtësinë, perëndishmërinë, besimin, dashurinë, zemërgjerësinë dhe zemërbutësinë. ¹¹ Lufto luftën e drejtë të besimit, rrok jetën e përjetshme, në të cilën u thirre dhe për të cilën ke bërë rrëfimin e mirë të besimit përpara shumë dëshmitarëve. ¹² Po të përgjerohem përpara Perëndisë që u jep jetë të gjitha gjërave dhe të Krishtit Jezu, i cili, duke dëshmuar përpara Ponc Pilatit, dhe një dëshmi të mirë besimi, ¹³ ta ruash këtë urdhërim pa njolla e te meta, derisa të shfaqet Zoti ynë Jezu Krisht, ¹⁴ që, në kohën e caktuar, do ta tregojë i lumi e i vetmi sundimtar, Mbreti i mbretërve dhe Zot i zotërve, ¹⁵ ai që i vetmi e ka pavdekësinë dhe rri në dritë të paafrueshme, të cilën asnjë njeri nuk e ka parë kurrë dhe as mund ta shohë; atij i qoftë nderi dhe pushteti i përjetshëm. Amen. ¹⁶ Porositi të pasurit e kësaj bote të mos jenë krenarë, dhe të mos i mbajnë shpresat në pasurinë që është e pasigurt, por në Perëndinë e gjallë, i cili na jep gjithçka bujarisht për ta gëzuar, ¹⁷ të bëjnë të mira, të bëhen të pasur në vepra të mira, të jenë bujarë dhe të gatshëm për të dhënë, ¹⁸ duke mbledhur si thesar një themel të mirë për të ardhmen, për të arritur jetën e përjetshme. ¹⁹ O Timote, ruaj atë që të është besuar, duke u shmangur nga fjalët e kota dhe profane dhe nga kundërshtimet e asaj që quhet në mënyrë të rreme shkencë, ²⁰ të cilën e përqaftuan disa dhe dolën nga besimi. Hiri qoftë me ty! Amen! ²¹ Pali, apostulli i Jezu Krishtit nëpërmjet vullnetit të Perëndisë, sipas premtimit të jetës që është në Krishtin Jezu,

2 Timoteut

¹ Timoteut, birit të dashur: hir, mëshirë dhe paqe prej Perëndisë Atit, dhe prej Krishtit Jezus, Zotit tonë. ² E falënderoj Perëndinë, të cilit i shërbej sikurse edhe të parët e mi me ndërgjegje të pastër, se pa pushim të kujtoj në lutjet e mia, ditë e natë; ³ dhe, kur kujtoj lotët e tu, kam shumë mall të të shoh që të mbushem me gëzim, ⁴ sepse kujtoj besimin e singertë që është në ty, i cili më parë ishte te gjyshja jote Loide dhe te nëna jote Eunike, dhe jam i bindur se është edhe te ti. ⁵ Për këtë arsye po të kujtoj ta zgjosh dhuntinë e Perëndisë që është në ty me anë të vënies së duarve të mia. ⁶ Sepse Perëndia nuk na ka dhënë frymë frike, por force, dashurie dhe urtësie. ⁷ Mos ki turp, pra, të dëshmosh Zotin tonë, as mua, të burgosurin e tij, por hiq keq bashkë me mua për ungjillin, sipas fuqisë së Perëndisë, ⁸ që na shpëtoi dhe na thirri me një thirrje të shenjtë, jo sipas veprave tona, por sipas qëllimit të tij dhe sipas hirit, që na u dha në Krishtin Jezus përpara fillimit të kohëve ⁹ dhe tani u shfaq me anë të dukjes së Shpëtimtarit tonë Jezu Krishtit, që e prishi vdekjen dhe nxori në dritë jetën dhe pavdekësinë me anë të ungjillit, ¹⁰ për të cilin unë u caktova predikues, apostull dhe mësues i johebrenjve. ¹¹ Për këtë arsye unë po vuaj edhe nga këto gjëra, po nuk kam turp, sepse e di kujt i kam besuar dhe jam i bindur se ai është i zoti ta ruajë visarin tim deri në atë ditë. ¹² Ruaje modelin e fjalëve të shëndosha që dëgjove prej meje me besim dhe dashuri, që janë në Krishtin Jezus. ¹³ Ruaje visarin e mirë me anë të Frymës së Shenjtë që rri te ne. ¹⁴ Ti e di se të gjithë ata që janë në Azi më kthyen krahët, dhe midis tyre Figeli dhe Hermogeni. ¹⁵ Zoti i dhëntë mëshirë familjes së Onesiforit, sepse shpeshherë më dha zemër dhe nuk pati turp nga prangat e mia; ¹⁶ madje, kur erdhi në Romë, më kërkoi me shumë zell dhe më gjeti. ¹⁷ Zoti i dhëntë të gjejë mëshirë nga ana e Zotit në atë ditë. Ti e di më mirë se askush sa shërbime më bëri në Efes. ¹⁸ Ti, pra, biri im, forcohu në hirin që është në Krishtin Jezus;

2

¹ dhe ato që dëgjove nga unë përpara shumë dëshmitarëve, jepua njerëzve besnikë, që do të jenë të aftë të mësojnë edhe të tjerë. ² Ti, pra, duro pjesën tënde të vuajtjeve, si një ushtar i mirë i Jezu Krishtit. ³ Sepse asnjë nga ata që shkojnë ushtarë nuk ngatërrohet me punërat e jetës, që t'i pëlqejë atij që e mori ushtar. ⁴ Po ashtu, nëse dikush merr pjesë në gara, nuk kurorëzohet po të mos ketë luftuar sipas rregullave. ⁵ Bujku që mundohet duhet ta marrë i pari pjesën e fryteve. ⁶ Mendo për ato që të them, sepse Zoti do të të japë mend për të gjitha. ⁷ Kujto që Jezu Krishti, nga fisi i Davidit, u ngjall së vdekuri sipas ungjillit tim, ⁸ për të cilin unë po vuaj deri edhe në pranga posi keqbërës; por fjala e Perëndisë nuk lidhet në pranga. ⁹ Prandaj unë i duroj të gjitha për shkak të të zgjedhurve, që ata të kenë shpëtimin që është në Krishtin Jezus, bashkë me lavdi të përjetshme. ¹⁰ Kjo fjalë është e vërtetë, sepse, nëse ne vdiqëm me të, me të edhe do të rrojëm; ¹¹ në qoftë se vuajmë, do të mbretërojmë bashkë me të; po ta mohojmë, edhe ai do të na mohojë. ¹² Nëse jemi të pabesë, ai mbetet besnik, sepse ai nuk mund të mohojë vetveten. ¹³ Ua kujto atyre këto

gjëra, duke u përбетuar përpara Zotit të mos hahen kot me fjalë pa asnjë dobi, në dëm të atyre që dëgjojnë. ¹⁴ Mundohu të dalësh përpara Perëndisë si i sprovuar, si punëtor që nuk ka pse të turpërohet, që thotë drejt fjalën e së vërtetës. ¹⁵ Shmangu nga fjalët e kota dhe profane, sepse do të çojnë në pabesi, ¹⁶ dhe fjala e tyre do të brejë si një gangrenë; ndër këta janë Himeneu dhe Fileti, ¹⁷ të cilët dolën jashtë rrugës së të vërtetës, duke thënë se ringjallja ka ngjarë dhe përmbysin besimin e disave. ¹⁸ Megjithatë themeli i fortë i Perëndisë qëndron i patundur, dhe ka këtë vulë: “Zoti i njeh të vetët”, dhe: “Le t’i largohet paudhësisë kushdo që përmend emrin e Krishtit”. ¹⁹ Në një shtëpi të madhe nuk ka vetëm enë prej ari dhe argjendi, por edhe prej druri dhe balte; disa për të nderuar; të tjerat për të mos nderuar. ²⁰ Pra, në qoftë se dikush pastrohet nga këto gjëra, do të jetë një enë nderi, e shenjtëruar dhe e dobishme për të zotin, e përgatitur për çdo vepër të mirë. ²¹ Largohu nga pasionet rinore dhe bjeru pas drejtësisë, besimit, dashurisë dhe paqes bashkë me ata që e thërresin në ndihmë Zotin me zemër të pastër. ²² Shmang gjithashtu diskutimet e marra dhe pa mend, duke ditur se shkaktojnë grindje. ²³ Sepse shërbëtori i Zotit nuk duhet të zihet, por të jetë i butë me të gjithë, i aftë për të mësuar njerëzit dhe i durueshëm, ²⁴ duke i mësuar me butësi kundërshtarët, me shpresë se Perëndia ua jep atyre të pendohen, që arrijnë të njohin të vërtetën, ²⁵ dhe të vijnë në vete, duke shpëtuar nga laku i djallit, që i ka zënë robër të vullnetit të tij. ²⁶ Dhe dije këtë: në ditët e fundit do të vijnë kohë të vështira,

3

¹ sepse njerëzit do të jenë egoistë, lakmues parash, mburravecë, krenarë, blasfemues, të pabindur ndaj prindërve, mosmirënjohës, të paudhë, ² të padhembshur, të papajtueshëm, shpifës, të papërmbajtur, mizorë, që s’e duan të mirën, ³ tradhtarë, kokëshkretë, fodullë, dëfrimdashës më fort se perëndidashës, ⁴ të perëndishëm në dukje, por mohues të fuqisë së saj; edhe nga këta largohu. ⁵ Sepse prej këtyre janë ata që futen nëpër shtëpi dhe i bëjnë për vete femrat e ngarkuara me mëkate, të sunduara nga pasione të ndryshme, ⁶ të cilat mësojnë gjithnjë dhe kurrë nuk mund të arrijnë në njohjen e plotë të së vërtetës. ⁷ Dhe sikurse Janesi dhe Jambresi i kundërshtuan Moisiut, po kështu edhe këta i kundërvihen së vërtetës; janë njerëz mendjeprishur, të neveritshëm në çështjen e besimit. ⁸ Por këta nuk do të shkojnë shumë përpara, sepse marrëzia e tyre do të dalë në shesh për të gjithë, ashtu sikurse u ngjau edhe atyre. ⁹ Dhe ti ndoqe nga afër mësimin tim, sjelljen, këshillat, besimin, durimin, dashurinë, ngulmin, ¹⁰ përndjekjet, vuajtjet që më ndodhën në Antioki, në Ikonio, dhe në Listra; ti e di çfarë përndjekjesh hoqa, por Perëndia më shpëtoi nga të gjitha. ¹¹ Të gjithë ata që duan të rrojnë me perëndishmëri në Krishtin Jezus do të përndiqen, ¹² por njerëzit e këqij dhe mashtrues do të shkojnë keq e më keq, duke gënjer dhe duke u gënjer vetë. ¹³ Por ti qëndro në ato që mësove dhe u binde plotësisht, duke e ditur prej kujt i mësove, ¹⁴ dhe se që nga fëmijëria i njeh Shkrimet e shenjta, të cilat mund të të bëjnë të ditur për shpëtimin me anë të besimit që është në Krishtin Jezus. ¹⁵ I gjithë Shkrimi është i frymëzuar nga Perëndia dhe i dobishëm për mësim, bindje, ndreqje dhe për edukim me drejtësi, ¹⁶ që njeriu i Perëndisë të jetë i përkryer, tërësisht i pajisur për çdo vepër të mirë. ¹⁷ Po të përbej, pra,

përpara Perëndisë dhe Zotit Jezu Krisht, që ka për të gjykuar të gjallë e të vdekur, në dukjen e tij dhe në mbretërinë e tij:

4

¹ prediko fjalën, ngul këmbë me kohë e pa kohë, kritiko dhe qorto, këshillo me çdo durim e doktrinë. ² Sepse do të vijë koha kur njerëzit nuk do ta durojnë doktrinën e shëndoshë, por, sipas ëndjeve të veta, do të mbledhin grumbull mësues për të gudulisur veshët ³ dhe do t'i largojnë veshët nga e vërteta e do t'i sjellin drejt përrallave. ⁴ Por ti rri syçelë në çdo gjë, duro vuajtjet, kryeje punën e ungjilltarit, përmbushe plotësisht shërbesën tënde. ⁵ Sa për mua, po derdhem si ofertë pije, dhe koha e nisjes sime arriti. ⁶ Luftën e mirë e luftova, e përfundova vrapimin, e ruajta besimin. ⁷ Pas kësaj më pret gati kurora e drejtësisë që Perëndia, gjykatësi i drejtë, do të ma japë atë ditë, dhe jo vetëm mua, por edhe gjithë atyre që presin me dashuri të shfaqurit e tij. ⁸ Përpiqu të vish shpejt tek unë, ⁹ sepse Dema më la, sepse deshi këtë botë, dhe iku në Thesaloniki; Kreshenci në Galati, Titi në Dalmaci. ¹⁰ Me mua është vetëm Lluka; merre Markun dhe sille me vete, sepse e kam shumë të dobishëm për shërbesë. ¹¹ Tikikun e dërgova në Efes. ¹² Kur të vish, sill mantelin që lashë në Troadë, pranë Karpit, dhe librat, sidomos pergamenat. ¹³ Aleksandri, remtari, më bëri shumë të këqija; Zoti ia shpagoftë sipas veprave të tij. ¹⁴ Ruaju edhe ti prej tij, sepse ka qenë kundërshtar i madh i fjalëve tona. ¹⁵ Në mbrojtjen time të parë në gjyq askush nuk qe me mua, por të gjithë më lanë; kjo të mos u numërohet për faj. ¹⁶ Por Zoti më ndenji pranë dhe më dha fuqi, që me anën time predikimi i ungjillit të kryhej plotësisht dhe ta dëgjonin të gjithë johebrenjtë; dhe unë shpëtova nga goja e luanit. ¹⁷ Edhe Zoti do të më shpëtojë nga çdo vepër e keqe dhe do të më ruajë për mbretërinë e tij qiellore. Lavdi atij në shekuj të shekujve. Amen. ¹⁸ Të fala Prishilës dhe Akuilës dhe shtëpisë së Onesiforit. ¹⁹ Erasti mbeti në Korint, por Trofimën e lashë të sëmurë në Milet. ²⁰ Përpiqu të vish përpara dimrit. Të përshëndetin Ebuli, Pudenti, Lini, Klaudja dhe të gjithë vëllezërit. ²¹ Zoti Jezu Krisht qoftë me frymën tënde! Hiri qoftë me ju! Amen. ²² Pali, shërbëtor i Perëndisë dhe apostull i Jezu Krishtit, sipas besimit të të zgjedhurve të Perëndisë dhe njohjes të së vërtetës që është sipas perëndishmërisë,

Titi

¹ në shpresën e jetës së përrjetshme, të cilën Perëndia, që nuk gënjen, e premtoi para të gjitha kohërave, ² dhe që në kohë të caktuara e shfaqti fjalën e tij me anë të predikimit që m'u besua me urdhër të Perëndisë, Shpëtimtarit tonë, ³ Titit, birit të vërtetë në besimin e përbashkët: hir, mëshirë dhe paqe prej Perëndisë, Atit, dhe prej Zotit Jezu Krisht, Shpëtimtarit tonë. ⁴ Për këtë arsye të lashë në Kretë, që ti të ndreqësh mirë çështjet që janë për t'u bërë dhe që, në çdo qytet, të caktosh pleq, ashtu siç të porosita; ⁵ secili prej tyre të jetë i paqortueshëm, bashkëshort i një gruaje të vetme, të ketë fëmijë besimtarë, që të mos përfliken për jetë të shthurur dhe për pandëgjësë. ⁶ Sepse peshkopi, si administrues i shtëpisë së Perëndisë duhet të jetë i paqortueshëm, jo arrogant, jo zemërak, jo i dhënë pas verës, jo i dhunshëm, jo njeri që lakmon fitim të turpshëm, ⁷ por mikpritës, mirëdashës, i urtë, i drejtë, i shenjtë, i përmbajtur, ⁸ që mban fort fjalën besnike siç i është mësuar, që të jetë në gjëndje me doktrinën e shëndoshë të këshillojë dhe bindë ata që kundërshtojnë. ⁹ Sepse ka, veçanërisht ndërmjet atyre që janë nga rrethprerja, shumë të pabindur, llafazanë dhe mashtrues, të cilëve u duhet mbyllur goja; ¹⁰ këta ngatërrojnë familje të tëra, duke mësuar ato që s'duhet, për fitim të ndyrë. ¹¹ Një prej tyre, pikërisht një profet i tyre, tha: "Kretasit janë gjithnjë gënjeshtarë, egërsira të këqija, barkpërtacë!" ¹² Kjo dëshmi është e vërtetë; prandaj qortoji me ashpërsi, që të shëndoshen në besim, ¹³ pa u vënë vesh përrallave të Judenjve dhe urdhërimeve të njerëzve që largohen nga e vërteta. ¹⁴ Gjithçka është e pastër për ata që janë të pastër, por asgjë nuk është e pastër për të ndoturit dhe për ata që nuk besojnë; madje edhe mendja, edhe ndërgjegja e tyre janë të ndotura. ¹⁵ Ata pohojnë se njohin Perëndinë, po me vepra e mohojnë, sepse janë të neveritshëm, të pabindur dhe të pazotë për çfarëdo vepre të mirë. ¹⁶ Por ti shpall ato që përkojnë me doktrinën e shëndoshë:

2

¹ pleqtë të jenë të përmbajtur, dinjitozë, të urtë, të shëndoshë në besim, në dashuri, në durim. ² Gjithashtu edhe gratë e moshuara të kenë sjellje ashtu si u ka hije shenjtoreve, jo shpifëse, jo robinja ndaj verës së shumtë, por mësuese të së mirës, ³ që t'i mësojnë të rejat të duan burrat e tyre, të duan bijtë e tyre, ⁴ të jenë fjalëpakë, të dlira, t'i kushtohen punëve të shtëpisë, të mira, të bindura ndaj burrave të tyre, që fjala e Perëndisë të mos blasfemohet. ⁵ Nxiti gjithashtu të rinjtë që të jenë të matur, ⁶ duke e nxjerrë në çdo gjë veten tënde si shembull veprash të mira, duke treguar në mësim pastërti, dinjitet, paprishshmëri, ⁷ një e folur e shëndoshë e të paqortueshme, që kundërshtari të turpërohet e të mos ketë të flasë asgjë të keqe për ju. ⁸ Shërbëtorët t'u binden zotërinjve të tyre, të mundohen t'i kënaqin në të gjitha gjërat, të mos i kundërshtojnë me fjalë, ⁹ të mos përvetësojnë gjënë e huaj, por të tregojnë një besnikëri të plotë, që në çdo gjë të nderojnë mësimin e Perëndisë, Shpëtimtarit tonë. ¹⁰ Sepse hiri shpëtues i Perëndisë iu shfaq gjithë njerëzve, ¹¹ dhe na mëson të mohojmë pabesinë dhe lakmitë e botës, sepse ne rrojmë me urtësi, me drejtësi

dhe me perëndishmëri në këtë jetë, ¹² duke pritur shpresën e lume dhe të shfaqurit e lavdisë të të madhit Perëndi dhe të Shpëtimtarit tonë Jezu Krisht, ¹³ i cili e dha veten për ne, për të na shpenguar nga çdo paudhësi dhe për të pastruar për vete një popull të veçantë, të zellshëm në vepra të mira. ¹⁴ Mësoju këto gjëra, këshillo dhe qorto me çdo pushtet! Askush mos të përçmofte. ¹⁵ U kujto atyre që t'u nënshtrohen pushtetarëve dhe autoriteteve, të jenë të bindur, gati për çdo vepër të mirë,

3

¹ të mos flasin keq për asnjeri, të jenë paqësorë dhe të butë, duke treguar mirësjellje të madhe kundrejt të gjithë njerëzve. ² Sepse edhe ne dikur ishim të pamundë, rebelë, endacakë, robër të lakmive të ndryshme dhe të qejfeve, duke jetuar në ligësi dhe në smirë, të urryer dhe duke e urryer njeri tjetrin. ³ Po kur u shfaq mirësia e Perëndisë, Shpëtimtarit tonë, dhe dashuria e tij për njerëzit, ⁴ ai na shpëtoi jo me anë të veprave të drejta që ne bëme, por sipas mëshirës së tij, me anë të larjes së rilindjes dhe të ripërtëritjes së Frymës së Shenjtë, ⁵ të cilën e derdhi me mbushëlli mbi ne, me anë të Jezu Krishtit, shpëtimtarit tonë, ⁶ që ne, të shfajësuar me anë të hirit të tij, të bëhemi trashëgimtarë të jetës së përjetshme, sipas shpresës që kemi. ⁷ Kjo fjalë është e sigurt, dhe dua që ti të pohosh me forcë këto gjëra, që ata që kanë besuar në Perëndinë të kujdesen për të kryer vepra të mira. Këto gjëra janë të mira dhe të dobishme për njerëzit. ⁸ Por ti shmangu nga diskutimet e ma-rra, nga gjenealogjitë, nga grindjet dhe debatet rreth ligjit, sepse janë të padobishme dhe të kota. ⁹ Shmangu nga njeriu sektar, mbasi ta kesh qortuar një herë e dy herë, ¹⁰ duke ditur se një i tillë është çoroditur dhe mëkaton, duke dënuar vetveten. ¹¹ Kur të dërgoj Artëman ose Tikikun, bëj çmos për të ardhur tek unë në Nikopoli, sepse vendosa ta kaloj dimrin aty. ¹² Përcilli me kujdes për udhëtim Zenën, juristin e ligjit, dhe Apolonin, që të mos u mungojë gjë. ¹³ Edhe le të mësojnë edhe tanët t'u kushtohen veprave të mira për nevojat e ngutshme, që të mos jenë të pafrytshëm. ¹⁴ Të gjithë ata që janë me mua të bejnë të fala. Përshëndeti ata që na duan në besim. Hiri qoftë me ju të gjithë. Amen. ¹⁵ Pali, i burgosuri i Jezu Krishtit, dhe vëlla Timoteu, Filemonit të dashur dhe bashkëpunëtorit tonë,

Filemonit

¹ motrës Apfi, bashkëlufëtari tonë Arkipit, dhe kishës që mblidhet në shtëpinë tënde: ² hir dhe paqe mbi ju prej Perëndisë sonë, Atit, dhe Zotit Jezu Krisht. ³ E falënderoj Perëndinë tim, duke të kujtuar gjithnjë në lutjet e mia, ⁴ sepse po dëgjoj për dashurinë tënde dhe për besimin që ke ndaj Zotit Jezu Krisht dhe ndaj gjithë shenjtorëve, ⁵ që bashkësia e besimit tënd të bëhet e frytshme nëpërmjet njohjes së çdo të mire që është në ju për shkak të Jezu Krishtit. ⁶ Sepse ne patëm gëzim të madh dhe përdëllim nga dashuria jote, sepse me anën tënde, o vëlla, zemrat e shenjtorëve u përtërinë. ⁷ Prandaj, edhe pse kam liri të plotë në Krishtin të të urdhëroj atë që duhet të bësh, ⁸ më shumë më pëlqen të të lutem për dashurinë, kështu siç jam unë, Pali, plak dhe tashti edhe i burgosur i Jezu Krishtit; ⁹ të lutem për birin tim Onesim, që më lindi në prangat e mia, ¹⁰ i cili dikur s'kishte fare vlerë për ty, por që tani është shumë i vlefshëm për ty e për mua, ¹¹ të cilin ta dërgova përsëri; dhe ti prite atë, zemrën time. ¹² Do të desha ta mbaja pranë vetes që të më shërbente në vendin tënd në prangat për shkak të ungjillit; ¹³ por nuk desha të bëja asgjë pa mendjen tënde që e mira të cilën do të bësh të mos jetë nga detyrimi, por me dashje. ¹⁴ Sepse ndoshta për këtë arsye që ndarë prej teje për pak kohë, që ta kesh atë përgjithmonë, ¹⁵ por jo më si skllav, por shumë më tepër se skllav, vëlla të dashur, sidomos për mua, por aq më tepër për ty si sipas mishit, ashtu dhe në Zotin. ¹⁶ në qoftë se ti, pra, më konsideron shok, prite si të isha vetë! ¹⁷ Dhe në qoftë se të ka bërë ndonjë padrejtësi ose të ka ndonjë detyrim, m'i ngarko mua. ¹⁸ Unë, Pali, i shkrova me dorën time. Unë vetë do të paguaj; që të mos them se ti më detyrohesh edhe veten tënde! ¹⁹ Po, vëlla, ma bëj këtë nder në Perëndinë! Ma përtëri zemrën në Perëndinë! ²⁰ Të shkrova me plotbesim se do të më dëgjosh, sepse e di se ti do të bësh edhe më shumë nga sa po të them. ²¹ Më përgatit njëkohësisht një vend për të ndenjtur, sepse shpresoj se, për hir të lutjeve tuaja, do t'ju dhurohem përsëri. ²² Epafra, i burgosur bashkë me mua në Jezu Krishtin, ²³ Marku, Aristarku, Dema dhe Lluka, bashkëpunëtorët e mi, të bëjnë të fala. ²⁴ Hiri i Zotit tonë Jezu Krisht qoftë me frymën tuaj. Amen. ²⁵ Perëndia, mbasi u foli së lashti shumë herë dhe në shumë mënyra etërve me anë të profetëve,

Hebrenjve

¹ së fundi, këto ditë na ka folur me anë të Birit, të cilin e bëri trashëgimtar të të gjitha gjërave, me anë të të cilit e krijoi dhe gjithësinë. ² Ai, duke qenë shkëlqimi i lavdisë së tij dhe vula e qenies së tij dhe duke i mbajtur të gjitha me fjalën e fuqisë së tij, mbasi e bëri vetë pastrimin nga mëkatet tona, u ul në të djathtën e Madhërisë në vendet e larta, ³ edhe u bë aq më i lartë nga engjëjt, sa më të madhërueshëm se ata është emri që ai e trashëgoi. ⁴ Sepse cilit nga engjëjt i tha ndonjë herë: “Ti je Biri im, sot më je lindur”? Edhe përsëri: “Unë do t’i jem Atë, dhe ai do të më jetë Bir”? ⁵ Dhe akoma, kur ta shtjerë të Parëilindurin në botë, thotë: “Le ta adhurojnë të gjithë engjëjt e Perëndisë”. ⁶ Kurse për engjëjt thotë: “Engjëjt e vet ai i bën erëra, dhe shërbenjësit e tij flakë zjarri”; ⁷ ndërsa për të Birin thotë: “Froni yt, o Perëndi është në shekuj të shekujve; skeptri i mbretërisë sate është skeptër drejtësie. ⁸ E ke dashur drejtësinë dhe e ke urreyer paudhësinë; prandaj Perëndia, Perëndia yt, të vajosi me vaj gëzimi përmbi shokët e tu”. ⁹ Edhe: “Ti, o Perëndi, në krye themelove tokën dhe qiejt janë vepër e duarve të tu. ¹⁰ Ata do të prishen, por ti mbetesh; edhe të gjithë do të vjetrohen si rrobë, ¹¹ dhe ti do t’i mbështjellësh si një mantel edhe do të ndërrohen; por ti je po ai, dhe vitet e tua nuk do të shteren kurrë”. ¹² Dhe cilit nga engjëjt i tha ndonjë herë: “Rri në të djathtën time, gjersa t’i vë armiqtë e tu shtroje të këmbëve të tua”? ¹³ A nuk janë ata të gjithë frymëra shërbenjës, që dërgohen për të shërbyer për të mirën e atyre që kanë për të trashëguar shpëtimin? ¹⁴ Prandaj ne duhet t’u përmbahemi më shumë atyre që dëgjuam, se mos shkasim ndonjë herë nga ruga.

2

¹ Sepse, në qoftë se fjala që u fol nga engjëjt është e patundur dhe çdo shkelje e mosbindje mori një shpagim të drejtë, ² si do të shpëtojmë ne, nëqoftëse e lëmë pas dore një shpëtim kaq të madh? Ky shpëtim, si u shpall në fillim prej Perëndisë, u vërtetua ndër ne nga ata që e dëgjuan, ³ ndërsa Perëndia dëshmonte për të me anë shenjash e mrekullish, me vepra të ndryshme të fuqishme dhe me dhurata të Shpirtit të Shenjtë, sipas vullnetit të tij. ⁴ Sepse Perëndia nuk e vuri nën pushtet të engjëjve botën që ka për të ardhur, për të cilin po flasim, ⁵ por dikush dëshmoi diku duke thënë: “Ç’është njeriu, që të bie ndërmend për të? Ose i biri i njeriut që të kujdesesh për të? ⁶ Ti e bërë për pak kohë më të vogël nga engjëjt, ti e kurorëzove me lavdi dhe me nder dhe e vure përmbi veprat e duarve të tua; ⁷ Ti i vure të gjitha nën këmbët e tij”. Sepse, mbasi i vuri të gjitha nën pushtetin e tij, nuk la asgjë pa iu nënshtruar. Por tani nuk shohim ende që të gjitha janë nën pushtetin e tij, ⁸ por shohim Jezusin të kurorëzuar me lavdi dhe me nder për vdekjen që pësoi; ai u bë për pak kohë më i vogël se engjëjt, që me hirin e Perëndisë të provonte vdekjen për të gjithë njerëzit. ⁹ Sepse i duhej atij, për të cilin dhe nëpërmjet të cilit janë të gjitha, duke çuar shumë bij në lavdi, ta bënte të përsosur me anë të vuajtjeve realizuesin e shpëtimit të tyre. ¹⁰ Sepse ai që shenjtëron dhe ata që shenjtërohen janë të gjithë prej një; prandaj as nuk turpërohet t’i quajë vëllezër, ¹¹ duke thënë: “Vëllezërve të mi do t’ua shpall emrin tënd,

do të të lavdëroj në mes të kishës”.¹² Edhe më: “Do të shpresoj në të”. Dhe përsëri: “Ja unë, dhe fëmijët që m’i dha Perëndia”.¹³ Sepse, duke qenë se bijtë kanë marrë pjesë prej mishi dhe gjaku, po ashtu edhe ai u bë pjestar në po ato gjëra, që të shkatërronte, me anë të vdekjes, atë që ka pushtetin e vdekjes, domethënë djallin,¹⁴ edhe të çlironte të gjithë ata që nga frika e vdekjes i ishin nënshtruar robërisë për tërë jetën.¹⁵ Sepse ai nuk kujdeset për engjëjt, por ndihmon pasardhjen e Abrahamit.¹⁶ Prandaj ai duhej t’u ngjante në çdo gjë vëllezërve, që të mund të ishte i mëshirshëm e kryepriift besnik në ato që i përkasin Perëndisë, për për t’u bërë pajtim për mëkatet e popullit.¹⁷ Sepse, duke qenë se ai vetë hoqi kur u tundua, mund t’u vijë në ndihmë atyre që tundohen.¹⁸ Prandaj, o vëllezër të shenjtë, pjestarë të thirrjes qiellore, vështroni apostullin dhe kryepriiftin e rrëfimit të besimit tonë, Jezu Krishtin,

3

¹ i cili është besnik ndaj atij që e bëri, ashtu si që edhe Moisiu në tërë shtëpinë e tij.² Sepse Jezusi është i denjë për më shumë lavdi se Moisiu, meqenëse ai që ndërton shtëpinë ka më shumë nder se shtëpia.³ Sepse çdo shtëpi ndërtohet prej dikujt, por ai që ka ndërtuar gjithçka është Perëndia.⁴ Dhe Moisiu që me të vërtetë besnik në shtëpinë e Perëndisë si shërbëtor, për të dëshmuar për të gjitha gjërat që duheshin thënë,⁵ por Krishti, si bir, është mbi shtëpinë e tij dhe shtëpia e vet jemi ne, në qoftë se e mbajmë deri në fund guximin dhe mburrjen e shpresës.⁶ Prandaj, sikurse thotë Fryma e Shenjtë: “Sot, në qoftë se e dëgjoni zërin e tij,⁷ mos i ngurtësoni zemrat tuaja si në provokim, në ditën e tundimit në shkretëtirë,⁸ ku etërit tuaj më tunduan duke më vënë në sprovë, ndonëse i kishin parë veprat e mia dyzet vjet.⁹ Prandaj u indinjova me atë brez dhe thashë: Gabojnë gjithnjë me zemër dhe nuk i njohën udhët e mia;¹⁰ kështu u betova në mërinë time: Nuk do të hyjnë në prehjen time”.¹¹ Kini kujdes, vëllezër, se mos ndonjë nga ju ka zemër të ligë, mosbesimi, që të largohet nga Perëndia i gjallë,¹² por nxitni njeri tjetrin çdo ditë, derisa thuhet: “Sot”, që të mos ngurtësohet ndonjë nga ju prej mashtrimit të mëkatit.¹³ Sepse ne jemi bërë pjestarë të Krishtit, në qoftë se do ta ruajmë të palëkundur deri në fund fillimin e besimit,¹⁴ kur thuhet: “Sot, në qoftë se e dëgjoni zërin e tij, mos jini zemërgur si në ditën e kryengritjes”.¹⁵ Kush janë ata që, mbasi e dëgjuan, e provokuan? A thua jo të gjithë ata që dolën nga Egjipti me anë të Moisiut?¹⁶ Dhe kush qenë ata me të cilët u zemërua për dyzet vjet? A s’qenë vallë ata që mëkatuan, kufomat e të cilëve ranë nëpër shkretëtirë?¹⁷ Dhe për cilët bëri be se nuk do të hynin në prehjen e tij, veç se për ata që qenë të pabindur?¹⁸ Ne shohim se ata nuk mundën të hyjnë për shkak të mosbesimit.¹⁹ Prandaj, përderisa mbetet akoma një premtime për të hyrë në prehjen e tij, le të kemi frikë se mos ndonjë nga ju të mbetet jashtë.

4

¹ Në fakt neve si edhe atyre u ishte shpallur lajmi i mirë, por fjala e predikimit nuk u dha dobi fare, sepse nuk që e bashkuar me besimin tek ata që e dëgjuan.² Sepse ne që besuam hyjmë në prehje, siç tha ai: “Kështu u përbetova në mërinë time: nuk do të hyjnë në prehjen time”, ndonëse veprat e tij u mbaruan që kur se u krijua bota.³ Sepse diku ai ka

thënë kështu për të shtatën ditë: “Dhe Perëndia u preh të shtatën ditë nga të gjitha veprat e tij”;⁴ dhe po aty: “Nuk do të hyjnë në prehjen time”.⁵ Mbasi, pra, mbetet që disa të hyjnë në të, ndërsa ata që u ungjillzuan më përpara nuk hyjnë për shkak të mosbesimit të tyre,⁶ ai cakton përsëri një ditë: “Sot”, duke thënë, mbas kaq kohe, me gojën e Davidit: “Sot, në qoftë se e dëgjoni zërin e tij, mos u bëni zemërgur”.⁷ Sepse, në qoftë se Jozueu do t’u kishte dhënë prehje, Perëndia nuk do të kishte folur për një ditë tjetër.⁸ Mbetet, pra, një pushim i së shtunës për popullin e Perëndisë.⁹ Sepse kush ka hyrë në prehjen e tij, ka bërë pushim edhe ai nga veprat e veta, ashtu si Perëndia nga të tija.¹⁰ Le të përpiqemi, pra, të hyjmë në atë prehje, që askush të mos bjerë në atë shëmbull të mosbindjes.¹¹ Sepse fjala e Perëndisë është e gjallë dhe vepruese, më e mprehtë se çdo shpatë me dy tehe dhe depërton deri në ndarjen e shpirtit dhe të frymës, të nyjeve dhe të palcave, dhe është në gjendje të gjykojë mendimet dhe dëshirat e zemrës.¹² Dhe nuk ka asnjë krijesë që të jetë e fshehur para tij, por të gjitha janë lakuriq dhe të zbuluara para syve të Atij, të cilit ne do t’i japim llogari.¹³ Duke pasur, pra, një kryeprift të madh që ka përshtuar qiejt, Jezusin e Perëndisë, le të mbajmë fort rrëfimin tonë të besimit.¹⁴ Sepse ne nuk kemi kryeprift që nuk mund t’i vijë keq për dobësitë tona, po një që u tundua në të gjitha ashtu si ne, por pa mëkatuar.¹⁵ Le t’i afrohemi, pra, me guxim fronit të hirit, që të marrim mëshirë e të gjejmë hir, për të pasur ndihmë në kohë nevojë.¹⁶ Sepse çdo kryeprift, që merret prej njerëzve, vihet kryeprift mbi njerëzit për gjërat që kanë të bëjnë me Perëndinë, për të ofruar dhurata dhe fljime për mëkatet;

5

¹ kështu ai mund të ketë dhembshuri për ata që janë të paditur dhe të gënjer, sepse edhe ai është i veshur me dobësi,² dhe për këtë arsye është i detyruar të ofrojë fljime për fajet, si për popullin ashtu edhe për veten e tij.³ Dhe askush nuk e merr këtë nder prej vetes së tij, po ai që thirret nga Perëndia, sikurse Aaroni.⁴ Kështu edhe Krishti nuk e përvetësoi ai vetë lavdinë që të bëhet kryeprift, por ia dha Ai që i tha: “Ti je im Bir, sot ti më linde”,⁵ dhe ashtu si thuhet diku gjetiu: “Ti je prift përjetë, sipas rendit të Melkisedekut”.⁶ I cili, në ditët e mishit të tij, me klithma të larta dhe me lot, i ofroi lutje dhe urata atij që mund ta shpëtonte nga vdekja, dhe u dëgjua për shkak të frikës së tij nga Perëndia.⁷ Edhe pse ishte Bir, mësoi të jetë i bindur nga ato që pësoi,⁸ dhe, si u bë i përkryer, u bë vepronjësi i shpëtimit të amshuar për të gjithë ata që që i binden,⁹ duke qenë i shpallur kryeprift nga Perëndia sipas rendit të Melkisedekut,¹⁰ për të cilin kemi shumë gjëra për të thënë, por të vështira për t’u shpjeguar, sepse ju jeni rënduar nga veshët për të dëgjuar.¹¹ Sepse, ndonëse tashmë duhet të ishit mësues, keni përsëri nevojë që t’ju mësojnë njohuritë e para të orakujve të Perëndisë, dhe keni nevojë për qumësht, dhe jo për ushqime të forta.¹² Sepse kushdo që ushqehet me qumësht nuk ka përvojën e fjalës së drejtësisë, sepse është foshnjë;¹³ kurse ushqimi i fortë është për të rriturit, të cilët, nga përvoja, i kanë të zhvilluara vetitë për të dalluar të mirën dhe të keqen.¹⁴ Prandaj, duke e lënë fjalën e fillimit të Krishtit, le të synojmë përkryerjen, pa hedhur përsëri themel pendimi nga vepra të vdekura dhe nga besimi te Perëndia,

6

¹ nga doktrina për pagëzimet, të vënies së duarve, të ringjalljes të të vdekurve dhe të gjyqit të përjetshëm; ² dhe këtë do ta bëjmë, në e lejoftë Perëndia. ³ Sepse ata që janë ndriçuar një herë, e shijuan dhuntinë qiellore dhe u bënë pjestarë të Frymës së Shenjtë, ⁴ dhe shijuan fjalën e mirë të Perëndisë dhe mrrekullitë e jetës së ardhshme, ⁵ dhe po u rrëzuan, është e pamundur t'i sjellësh përsëri në pendim, sepse ata, për vete të tyre, e kryqëzojnë përsëri Birin e Perëndisë dhe e poshtërojnë. ⁶ Sepse toka, që pi shiun, i cili bie shpesh mbi të dhe prodhon barëra të dobishme për ata që e punojnë, merr bekim nga Perëndia; ⁷ kurse, po të prodhojë ferra e murriza, shahet edhe afër mallkimit dhe fundi i vet është për t'u djegur. ⁸ Dhe ndonëse flasim kështu, ne, o të dashur, lidhur me ju jemi të bindur për gjëra më të mira dhe që i takojnë shpëtimit; ⁹ sepse Perëndia nuk është i padrejtë, që të harrojë veprën dhe mundimin tuaj të dashurisë që treguat për emrin e tij me shërbesën që u bëtë dhe po u bëni shenjtorëve. ¹⁰ Dhe dëshirojmë që secili nga ju të tregojë deri në fund të njëjtin zell për të arritur në sigurimin e plotë të shpresës, ¹¹ që të mos bëheni përtacë, por t'u përngjani atyre që nëpërmjet besim dhe durim trashëgojnë premtimet. ¹² Sepse kur Perëndia i dha premtimin Abrahamit, duke qenë se s'kishte ndonjë më të madh që të përbitohej, bëri be me veten e tij ¹³ duke thënë: "Sigurisht do të të bekoj dhe do të të shumoj fort". ¹⁴ Dhe kështu Abrahami, duke pritur me durim, fitoi premtimin. ¹⁵ Sepse njerëzit bëjnë be për dikë që është më i madh, dhe në këtë mënyrë betimi për ta është garancia që i jep fund çdo mosmarrëveshjeje. ¹⁶ Kështu Perëndia, duke dashur t'u tregojë trashëgimtarëve të premtimit në mënyrë më të qartë palëkundshmërinë e vendimit të tij vuri ndërmjetës betimin, ¹⁷ që me anë të dy gjërave të pandryshueshme, në të cilat është e pamundur të Perëndia të gënjejë, të kemi trimërim të madh ne, që kemi kërkuar strehë duke u kapur nga shpresa që na u vu përpara. ¹⁸ Kjo shpresë që ne kemi është si një spirancë e sigurt dhe e patundur, dhe që hyn deri në brendësinë e velit, ¹⁹ ku ka hyrë Krishti, si pararendës për ne, pasi u bë kryepriфт në amshim sipas rendit të Melkisedekut. ²⁰ Sepse ky Melkisedeku, mbret i Salemit dhe priфт i Shumë të Lartit Perëndi, i doli përpara Abrahamit, kur po kthehej nga disfata e mbretërve dhe e bekoj;

7

¹ dhe Abrahami i dha atij edhe të dhjetën e të gjithave. Emri i tij do të thotë më së pari "mbreti i drejtësisë", dhe pastaj edhe "mbreti i Salemit", domethënë "mbreti i paqes". ² Pa atë, pa nënë, pa gjenealogji, pa pasur as fillim ditësh as fund jete, por i përngjashëm me Birin e Perëndisë, ai mbetet priфт në amshim. ³ Merrni me mend, pra, sa i madh ishte ky, të cilit Abrahami i dha të dhjetën e plaçkës. ⁴ Edhe ata nga bijtë e Levit që marrin priфтërinë kanë porosi sipas ligjit të marrin të dhjetën nga populli, pra, nga vëllezërit e tyre, megjithse edhe ata kanë dalë nga mesi i Abrahamit; ⁵ ndërsa ky, Melkisedeku, ndonëse nuk e kishte gjenealogjinë prej atyre, mori të dhjetën nga Abrahami dhe bekoj atë që kishte premtimet. ⁶ Dhe s'ka kundërshtim se më i vogli bekohet nga më i madhi. ⁷ Veç kësaj ata që i marrin të dhjetat janë njerëzit që vdesin, kurse atje i merr ai për të cilin dëshmohet se rron. ⁸ Dhe, që të them kështu, vetë Levi, që merr të dhjetat, dha të dhjeta te Abrahami, sepse ishte ende në mesin e t'et,

kur Melkisedeku i doli përpara. ⁹ Sepse, po të ishte përkryerja me anë të priftërisë levitike (sepse populli e mori ligji nën atë), ç'nevojë kishte të dilte një prift tjetër sipas rendit të Melkisedekut dhe të mos caktohet sipas rendit të Aaronit? ¹⁰ Sepse, po të ndërrohet priftëria, domosdo ndërrohet edhe ligji. ¹¹ Sepse ai për të cilin bëhet fjalë i përket një fisi tjetër, prej të cilit askush nuk i ka shërbyer ndonjëherë altarit; ¹² sepse dihet se Perëndia ynë lindi nga fisi i Judës, për të cilin Moisiu nuk tha asgjë lidhur me priftërinë. ¹³ Dhe kjo bëhet edhe më e qartë, në qoftë se del një prift tjetër pas shëmbëllimit të Melkisedekut, ¹⁴ që nuk u bë i tillë në bazë të ligjit të porosisë së mishit, po në bazë të fuqisë të jetës së pashkatërrueshme. ¹⁵ Sepse Shkrimi dëshmon: “Ti je prift për jetë të jetës, sipas rendit të Melkisedekut”. ¹⁶ Në këtë mënyrë bie poshtë urdhërimi i mëparshëm, për shkak të dobësisë dhe të padobisë së tij, ¹⁷ sepse ligji nuk mbaroi asnjë lloj pune, po futi një shpresë më të mirë, me anë të së cilës i afrohemi Perëndisë. ¹⁸ Dhe kjo nuk u bë pa betim. Sepse ata bëheshin priftërinj pa bërë betim, ¹⁹ (ndërsa ky në bazë të betimit nga ana e atij që i tha: “Perëndia u betua dhe nuk do të pendohet: Ti je prift përjetë, sipas rendit të Melkisedekut”). ²⁰ Kështu Jezusi u bë garant i një besëlidhjeje shumë më të mirë. ²¹ Për më tepër ata qenë bërë priftërinj në numër të madh, sepse vdekja nuk i linte të qëndronin për gjithnjë, ²² kurse ai, mbasi qëndron për jetë të jetës, ka priftëri të patjetërsueshme, ²³ prandaj edhe mund të shpëtojë plotësisht ata që me anë të tij i afrohen Perëndisë, sepse gjithmonë rron që të ndërmjetësojë për ta. ²⁴ Sepse ne një kryeprift i tillë na duhej, i shenjtë, i pafaj, i papërlyer, i ndarë nga mëkatarët dhe i ngritur përmbi qiej, ²⁵ i cili nuk ka nevojë çdo ditë, si ata kryepriftërinjtë, të ofrojë fljime më parë për mëkatet e veta e pastaj për ato të popullit; sepse këtë e bëri një herë e mirë, kur e kushtoi vetveten. ²⁶ Sepse ligji vë kryepriftërinj njerëz që kanë dobësi, por fjala e betimit, që vjen pas ligjit, vë Birin që është i përkryer në jetë të jetës. ²⁷ Dhe pika kryesore e atyre gjërave që po themi është kjo: ne kemi një kryeprift të tillë, i cili qëndron në të djathtën e fronit të Madhërisë në qiejt, ²⁸ shërbenjës i shenjtëroses dhe të tabernakullit të vërtetë, të cilin e ngriti Perëndia e jo njeriu.

8

¹ Sepse çdo kryeprift vihet për të ofruar dhurata dhe fljime, prandaj është e nevojshme që edhe ky të ketë diçka që të kushtojë. ² Po të ishte Ai mbi dhe, nuk do të ishte as prift, sepse ka priftërinj të cilët ofrojnë dhuratat sipas ligjit, ³ që shërbejnë sipas shëmbullit dhe hijes së gjërave qiellore, ashtu si i qe folur Moisiut, kur po gatitej të ndërtonte tabernakullin: “Shiko”, tha Ai, “t'i bësh të gjitheja sipas modelit që të qe treguar në mal”. ⁴ Po tani Krishti mori një shërbesë edhe më të shquar, sepse është ndërmjetësi i një besëlidhjeje më të mirë, që bazohet mbi premtime më të mira, ⁵ sepse, në qoftë se Besëlidhja e parë do të qe e patëmetë, nuk do të qe nevoja të kërkohej vend për një tjetër. ⁶ Sepse Perëndia, duke i qortuar, thotë: “Ja po vijnë ditët kur do të bëj një Besëlidhje të re me shtëpinë e Izraelit dhe me shtëpinë e Judës, ⁷ jo si besëlidhja që bëra me etërit e tyre, ditën që i mora për dore për t'i nxjerrë jashtë nga toka e Egjiptit, sepse ata nuk qëndruan besnikë në Besëlidhjen time, dhe unë i braktisa, thotë Zoti. ⁸ Dhe kjo është besëlidhja që unë do të bëj me shtëpinë e Izraelit pas atyre ditëve, thotë Zoti: unë do t'i shtie

ligjet e mia në mendjet e tyre dhe do t'i shkruaj në zemrat e tyre, dhe do të jem Perëndia e tyre dhe ata do të jenë populli im. ⁹ Dhe askush nuk do të mësojë më të afërmin e tij, askush vëllanë e vet, duke thënë: “Njih Perëndinë!”. Sepse të gjithë do të më njohin, nga më i vogli e deri tek më i madhi prej tyre, ¹⁰ sepse unë do të jem i mëshirshëm për paudhësitë e tyre dhe nuk do të kujtoj më mëkatet e tyre dhe keqbërjet e tyre”. ¹¹ Duke thënë “një besëlidhje e re”, ai e vjetëroi të parën; edhe ajo që vjetrohët dhe plakët është afër prishjes. ¹² Sigurisht edhe e para Besëlidhje kishte disa rregulla për shërbesën hyjnore dhe për shenjtëroren tokësore. ¹³ Sepse u ndërtua një tabernakull i parë, në të cilin ishte shandani, tryeza dhe bukët e paraqitjes; ai quhet: “Vendi i shenjtë”.

9

¹ Pas velit të dytë ishte tabernakulli, i quajtur “Vendi shumë i shenjtë” (Shenjtërorja e Shenjtërorëve), ² që përmbante një tymtoore prej ari edhe arkën e Besëlidhjes, të mbuluar nga të gjitha anët me ar, në të cilën ishte një enë e artë me manë, shkopi i Aaronit që kishte buluar dhe rrasat e Besëlidhjes. ³ Edhe sipër asaj ishin kerubinët e lavdisë që i bënë hije pajtuesit; për këto ne nuk do të flasim me hollësi tani. ⁴ Duke qenë të vendosura kështu këto gjëra, priftërinjtë hynin vazhdimisht në tabernakulli i parë për të kryer shërbesën hyjnore; ⁵ por në të dytin hynte vetëm kryepriifti një herë në vit, jo pa gjak, të cilin e ofronte për veten e tij dhe për mëkatet e popullit të kryera në padije. ⁶ Në këtë mënyrë Fryma e Shenjtë donte të tregonte se udha e shenjtërores ende nuk ishte shfaqur, mbasi ende po qëndronte tabernakulli i parë, ⁷ i cili është një shëmbëlltë për kohën e tanishme; dhe donte të tregonte se dhuratat dhe flijmet që jepeshin nuk mund ta bënin të përsosur në ndërgjegje atë që e kryente shërbesën hyjnore, ⁸ sepse kishte të bënte vetëm me ushqime, pije, larje të ndryshme, urdhërime mishi, të imponuara deri në kohën e ndryshimit. ⁹ Por Krishti, që erdhi si kryepriifti i të mirave që do të vijin në të ardhmen, duke kaluar nëpër një tabernakull më të madh e më të përkryer, që s’është bërë me dorë, pra, që nuk është e kësaj krijese, ¹⁰ hyri një herë e përgjithmonë në shenjtërore, jo me gjakun e cjepve dhe të viçave, por me gjakun e vet, dhe fitoi një shpëtim të amshuar. ¹¹ Sepse, në goftë se gjaku i demave dhe i cjepve dhe hiri i një mëshqerre i spërkatur mbi të ndoturit, i shenjtëron, duke i pastruar në mish, ¹² aq më shumë gjaku i Krishtit, i cili me anë të Frymës së Shenjtë e dha veten e tij të papërlyer nga asnjë faj ndaj Perëndisë, do ta pastrojë ndërgjegjen tuaj nga veprat e vdekura për t’i shërbyer Perëndisë së gjallë! ¹³ Për këtë arsye ai është ndërmjetësi i Besëlidhjes së re që, me anë të vdekjes që u bë për shpërblimin e shkeljeve që u kryen gjatë Besëlidhjes së parë, të thirrurit të marrin premtimin e trashëgimisë së amshuar. ¹⁴ Sepse atje ku ka një testament do të ketë me doemos edhe vdekjen e trashëgimlënësit. ¹⁵ Sepse testamenti është i vlefshëm vetëm pas vdekjes, sepse nuk ka kurrfarë fuqie deri sa trashëgimlënësi ende rron. ¹⁶ Prandaj edhe Besëlidhja e parë nuk u vërtetua pa gjak. ¹⁷ Sepse kur iu shpallën të gjitha urdhërimet sipas ligjit gjithë popullit nga Moisiu, ky mori gjakun e viçave, të cjepve, bashkë me ujë, lesh të kuq dhe hisop, e spërkati librin dhe gjithë popullin, ¹⁸ duke thënë: “Ky është gjaku i Besëlidhjes që Perëndia urdhëroi për ju”. ¹⁹ Gjithashtu ai me atë gjak spërkati edhe tabernakullin dhe të gjitha

orenditë e shërbesës hyjnore. ²⁰ Dhe sipas ligjit, gati të gjitha gjërat pastrohen me anë të gjakut; dhe pa derdhur gjak nuk ka ndjesë. ²¹ Ishte, pra, e nevojshme që format e gjërave qiellore të pastroheshin me këto gjëra; por vetë gjerat qiellore me fljime më të mira se këto. ²² Sepse Krishti nuk hyri në një shenjtërore të bërë me dorë, që është vetëm shëmbëllesë e asaj të vërtetë, por në vetë qiellin për të dalë tani përpara Perëndisë për ne, ²³ dhe jo për ta kushtuar si fli veten e vet shumë herë, sikurse kryepriifti që hyn vit për vit në shenjtërore me gjak që s'është i veti, ²⁴ sepse përndryshe ai duhet të pësonte shumë herë që kur se u krijua bota; por tani, vetëm një herë, në fund të shekujve Krishti u shfaq për të prishur mëkatën me anë të fljimit të vetvetes. ²⁵ Dhe, duke qenë se është caktuar që njerëzit të vdesin vetëm një herë, dhe më pas vjen gjyqi, ²⁶ kështu edhe Krishti, pasi u dha vetëm njëherë për të marrë mbi vete mëkatet e shumëve, do të duket për së dyti pa mëkat për ata që e presin për shpëtim. ²⁷ Sepse ligji, duke pasur hijen e të mirave që kishin për të ardhur dhe jo figurën vetë të gjërave, nuk mundet kurrë që t'i bëjë të përkryer ata që i afrohen Perëndisë me anë të të njëjtave fljime që ofrohen vazhdimisht vit për vit. ²⁸ Sepse përndryshe do të kishin pushuar t'i ofronin, sepse ata që e ushtrojnë kultin, si të pastroheshin një herë, a nuk do të kishin më asnjë vetëdije për mëkatet?

10

¹ Por në këto fljime përtërihet çdo vit kujtimi i mëkateve, ² sepse është e pamundur që gjaku i demave dhe i cjepve të heqë mëkatet. ³ Prandaj, duke hyrë në botë, ai thotë: “Ti nuk deshe as fljim as mblatë, po bërë gati për mua një trup; ⁴ ti nuk pëlqeve as olokauste as fljimet për mëkatën. ⁵ Atëherë unë thashë: “Ja, unë po vij; në rotullin e librit është shkruar për mua; për të bërë, o Perëndi, vullnetin tënd””. ⁶ Mbasi tha: “Ti nuk deshe as fljim as mblatë, as olokauste as fljime për mëkatën, që të blatohen sipas ligjit”, ⁷ ai shtoi: “Ja, unë vij për të bërë, o Perëndi, vullnetin tënd”. Ai heq të parën, që të vërë të dytën. ⁸ Prej këtij vullneti, ne jemi shenjtëruar me anë të kushtimit të trupit të Jezu Krishtit, që u bë një herë për të gjithë. ⁹ Dhe ndërsa çdo prift rri përdita në këmbë duke shërbyer dhe duke mblatuar shpesh herë të njëjtat fljime, që nuk mund të heqin kurrë mëkatet, ¹⁰ ai, përkundrazi, pasi dha për gjithnjë një fljim të vetëm për mëkatet, u vu të rrijë në të djathtën e Perëndisë, ¹¹ duke pritur paskëtaj vetëm që armiqtë e tij t'i vihen si ndenjësë për këmbët e tij. ¹² Sepse, me një ofertë të vetme, ai i bëri të përsosur për gjithnjë ata që shenjtërohen. ¹³ Por edhe Fryma e Shenjtë na e dëshmon; sepse, mbasi pat thënë më parë: ¹⁴ “Kjo është Besëlidhja që unë do të bëj me ata pas atyre ditëve, thotë Perëndia, unë do t'i shtie ligjet e mia në zemrat e tyre dhe do t'i shkruaj në mendjet e tyre”, ¹⁵ shton: “Dhe nuk do t'i kujtoj më mëkatet e tyre dhe paudhësitë e tyre”. ¹⁶ Edhe atje ku ka ndjesë të këtyre gjërave, nuk ka më ofertë për mëkatën. ¹⁷ Duke pasur, pra, o vëllezër, liri të plotë për të hyrë në shenjtërore me anë të gjakut të Jezusit, ¹⁸ me anë të një udhe të re dhe të gjallë që ai përuroi për ne me anë të velit, domethënë të mishit të tij, ¹⁹ edhe duke pasur një kryepriift mbi shtëpinë e Perëndisë, ²⁰ le t'i afrohem me zemër të vërtetë, me siguri të plotë besimi, duke i pasur zemrat tona të lara prej ndërgjegjës së ligë dhe trupin të larë me ujë të kulluar. ²¹ Le të mbajmë të patundur rrëfimin e shpresës sonë,

sepse besnik është ai që premtoi. ²² Dhe le të kujdesemi për njeri tjetrin, për t'u nxitur për dashuri dhe vepra të mira, ²³ pa hequr dorë nga të mbledhurit bashkë tonin, sikurse kanë zakon disa, por të nxisim njeri tjetrin, aq më tepër se e shihni ditën që po afrohet. ²⁴ Sepse, në qoftë se ne mëkatojmë me dashje mbasi kemi marrë dijeni të së vërtetës, nuk mbetet më asnjë flijim për mëkatet, ²⁵ por vetëm një pritje gjyqi e tmerrshme dhe një e ndezur zjarri që do të përpijë kundërshtarët. ²⁶ Kushdo që shkel ligjin e Moisiut vritet pa mëshirë me deponimet e dy ose tre dëshmitarëve. ²⁷ Ç'dënim më të keq meriton, sipas mendimit tuaj, ai që ka shkelur me këmbë Birin e Perëndisë dhe e ka konsideruar profan gjakun e Besëlidhjes me të cilin u shenjtërua, dhe ka fyer Frymën e hirit? ²⁸ Sepse ne e dimë atë që ka thënë: "Hakmarrja më takon mua, unë do ta jap shpagimin", thotë Perëndia. Dhe përsëri: "Perëndia do të gjykojë popullin e vet". ²⁹ Gjë e tmerrshme është të bjerë njeriu në duart e Perëndisë së gjallë. ³⁰ Dhe tani sillni ndërmend ditët e mëparshme, në të cilat, pasi u ndriçuat, keni duruar një luftë të madhe vuajtjesh, ³¹ herë duke u bërë objekt fyerjesh dhe mundimesh, herë duke u solidarizuar me ata që trajtoheshin në këtë mënyrë. ³² Sepse treguat dhembje për mua në pragat e mia dhe keni pranuar me gëzim t'ju zhveshin nga pasuria juaj, duke ditur se keni për veten tuaj një pasuri më të mirë e të qëndrueshme në qiej. ³³ Mos e hidhni tej guximin tuaj, që do të ketë një shpërblim të madh. ³⁴ Sepse ju keni nevojë për ngulm që mbasi, të bëni vullnetin e Perëndisë, të merrni gjërat e premtuara. ³⁵ "Edhe fort pak kohë, edhe ai që duhet të vijë do të vijë dhe nuk do të vonojë. ³⁶ Dhe i drejti do të jetojë prej besimit; por ne qoftë se ndokush tërhiqet prapa, shpirti im nuk do të gjejë pëlqim në të". ³⁷ Por ne nuk jemi nga ata që tërhiqen prapa për humbje, por nga ata që besojnë në shpëtimin e shpirtit. ³⁸ Dhe besimi është siguria e gjërave që shpresohen, tregim i gjërave që nuk shihen; ³⁹ sepse me anë të saj të moçmit morën dëshmimin.

11

¹ Me anë të besimit ne kuptojmë se bota është ndërtuar me fjalën e Perëndisë, sa që ato që shihen nuk u bënë prej gjërave që shihen. ² Me anë të besimit Abeli i ofroi Perëndisë flijim më të mirë nga ai i Kainit; me anë të tij ai mori dëshmimin se ishte i drejtë, sepse Perëndia dha dëshmin se i pranoi ofertat e tij; dhe me anë të tij, ndonëse vdiq, ai po flet ende. ³ Me anë të besimit Enoku u zhvendos që të mos shikonte vdekje dhe nuk u gjet më, sepse Perëndia e kishte zhvendosur; sepse para se të merrej, ai pati dëshmimin se i kishte pëlqyer Perëndisë. ⁴ Edhe pa besim është e pamundur t'i pëlqesh Atij, sepse ai që i afrohet Perëndisë duhet të besojë se Perëndia është, dhe se është shpërblenjësi i atyre që e kërkojnë atë. ⁵ Me anë të besimit Noeu, i lajmëruar hyjnisht për ato që ende nuk shiheshin, u frikësua dhe ndërtoi një arkë për shpëtimin e shtëpisë së tij, me anë të së cilës e dënoi botën dhe u bë trashëgimtar i drejtësisë që është me anë të besimit. ⁶ Me anë të besimit Abrahami, kur u thirr, u bind të shkojë në atë vend që do të merrte për trashëgim; dhe u nis pa ditur se ku po shkonte. ⁷ Me anë të besimit Abrahami banoi në tokën e premtuar, si në një dhe të huaj, dhe ndenji në çadra bashkë me Isakun dhe Jakobin, bashkëtrashëgimtarë të të njëjtit premtim, ⁸ sepse priste qytetin që ka themelet, mjeshtër dhe ndërtues i të cilit është

Perëndia. ⁹ Me anë të besimit edhe vetë Sara, ndonëse e kishte kaluar moshën, mori fuqi të bëhet me barrë dhe të lindë, sepse e konsideroi besnik atë që i kishte bërë premtimin. ¹⁰ Prandaj edhe prej një të vetmi, edhe ky gati për të vdekur, lindën pasardhës të shumtë sa yjet e qiellit dhe si rëra që është në breg të detit dhe që nuk numërohet dot. ¹¹ Të gjithë këta vdiqën në besim, pa marrë premtimet e bëra, por i panë ato për se largu dhe u bindën dhe i përshëndetën ato me gëzim duke rrëfyer se janë të huaj dhe shtegtarë mbi dhe. ¹² Sepse ata që flasin të tilla, tregojnë se kërkojnë atdhe. ¹³ Dhe, po ta kishin pasur në mend atë nga e cila kishin dalë, do të kishin gjetur kohë të ktheheshin atje. ¹⁴ Por ata tani dëshirojnë një atdhe më të mirë, domethënë qiellor; prandaj Perëndisë nuk i vjen turp të quhet Perëndi i tyre, sepse u bëri gati atyre një qytet. ¹⁵ Me anë të besimit Abrahami, pasi u vu në provë, ofroi Isakun dhe ai që kishte pritur premtimet ofroi birin e tij të vetëm, ¹⁶ ndonëse Perëndia i pati thënë: “Te Isaku do të quhet pasardhja jote (që do të mbajë emrin tënd)”, ¹⁷ sepse Abrahami mendonte se Perëndia ishte i fuqishëm sa ta ringjallte edhe prej së vdekurish; prej të cilëve edhe e mori atë përsëri si një lloj figure. ¹⁸ Me anë të besimit Isaku bekoj Jakobin dhe Esaun, për gjërat që do të ndodhnin. ¹⁹ Me anë të besimit Jakobi, duke vdekur, bekoj secilin nga bijtë e Jozefit dhe adhuroi duke u mbështetur mbi majën e shkopit të tij. ²⁰ Me anë të besimit Jozefi, duke vdekur, përmendi eksodin e bijve të Izraelit dhe dha porosi për eshtrat e tij. ²¹ Më anë të besimit Moisiu, si lindi, u fsheh nga prindërit e tij tre muaj, sepse ata panë se fëmija ishte i bukur dhe nuk u frikësuan nga urdhëri i mbretit. ²² Me anë të besimit Moisiu, si u bë i madh, nuk pranoi të thuhet i biri i së bijës së Faraonit, ²³ duke parapëlqyer të keqtrajtohet bashkë me popullin e Perëndisë se sa të gëzonte për një farë kohe dëfrimet e mëkatit, ²⁴ duke e çmuar dhunën e Krishtit si pasuri më të madhe nga thesaret e Egjiptit, sepse i drejtonte sytë nga shpërbliimi. ²⁵ Me anë të besimit e la Egjiptin pa pasur frikë mërinë e mbretit, sepse qëndroi i patundur sikur të shihte të padukshmin. ²⁶ Me anë të besimit kremtoi Pashkën dhe bëri spërkatjen e gjakut, me qëllim që ai i cili i vriste të parëlindurit të mos ngiste ata të Izraelit. ²⁷ Me anë të besimit kaluan nëpër Detin e Kuq si të ishte tokë e thatë, ndërsa kur Egjiptasit u përpoqën ta bëjnë, u mbytën. ²⁸ Me anë të besimit ranë muret e Jerihos, pasi u suallën rreth tyre shtatë ditë. ²⁹ Me anë të besimit Rahabi, një prostitutë, nuk humbi bashkë me ata që nuk besuan, sepse kishte pritur paqësisht zbuluesit. ³⁰ Dhe ç’të them më? Sepse nuk do të më mjaftonte koha, po të doja të tregoja për Jedeonin, Barakun, Sansonin, Jefthin, Davidin, Samuelin dhe për profetët, ³¹ të cilët, me anë të fesë nënshtruan mbretërit, realizuan drejtësinë, arritën ato që u prematuan, ua zunë grykën luanëve, ³² fikën fuqinë e zjarrit, shpëtuan nga tehu i shpatës, nga të dobët u bënë të fuqishëm, u bënë të fortë në betejë, thyen ushtritë e huaja. ³³ Gratë morën të vdekurit e tyre me anë të ringjalljes; e të tjerët u torturuan, sepse nuk pranuan çlirim, për të fituar një ringjallje më të mirë. ³⁴ Dhe të tjerë hoqën përqeshje dhe goditje, madje edhe pranga dhe burgime. ³⁵ U vranë me gurë, me sharrë, u prenë, u vranë nga shpata, u endën të mbuluar me lëkurë dhënsh e dhish, nevojtarë, të pikë-luar, të keqtrajtuar ³⁶ (bota nuk ishte e denjë për ta), u sollën nëpër shkretëtira e nëpër male, nëpër shpella dhe nëpër guva të dheut. ³⁷ E pra, të gjithë këta, ndonëse morën dëshmim të mirë me anë të besimit, nuk morën atë

që u ishte premtuar, ³⁸ sepse Perëndia kishte paraparë diçka më të mirë për ne, që ata të mos arrinin në përsosje pa ne. ³⁹ Prandaj edhe ne, duke qenë të rrethuar nga një re kaq e madhe dëshimimtarësh, duke hedhur tej çdo barrë dhe mëkatit që na qarkon vazhdimisht duke na joshur, le të rendim me durim në udhën që është përpara nesh, ⁴⁰ duke i drejtuar sytë te Jezusi, kreu dhe plotësonjësi i besimit, i cili, për gëzimin që ishte përpara tij, duroi kryqin duke e përçmuar fyerjen dhe u ul në të djathtën e fronit të Perëndisë.

12

¹ Kujtoni, pra, atë që duroi një kundërshtim të tillë nga ana e mëkatarëve kundër tij, që të mos lodheni dhe të ligështoheni në shpirtin tuaj. ² Ju akoma nuk keni qëndruar deri në gjak, duke luftuar kundër mëkatit, ³ dhe keni harruar këshillën që ju drejtohet juve porsì bijve: “Biri im, mos e përçmo qortimin e Perëndisë dhe mos e humb zemrën kur ai të qorton, ⁴ sepse Perëndia ndreq atë që do dhe fshikullon çdo bir që i pëlqen”. ⁵ Në goftë se ju do ta duroni qortimin, Perëndia do t’ju trajtojë si bij; sepse cilin bir nuk e korigjon i ati? ⁶ Por, po të mbeteni të pandrequr, ku të gjithë u bënë pjestarë, atëherë jeni kopila dhe jo bij. ⁷ Pastaj etërit tanë sipas mishit i patëm për të na ndrequr dhe i nderonim ata; a nuk do t’i nënshtrohemi edhe më tepër Atit të shpirtave, për të jetuar? ⁸ Sepse ata na ndreqën për pak ditë, ashtu siç u dukej më mirë, kurse ai na ndreq për të mirën tonë që të bëhemi pjestarë të shenjtërisë së tij. ⁹ Çdo ndreqje, pra, aty për aty, nuk duket se sjell gëzim, po hidhërim; por më pas u jep një fryt drejtësie atyre që janë ushtruar me anë të tij. ¹⁰ Prandaj forconi duart e kapitura dhe gjunjët e këputur, ¹¹ dhe bëni shtigje të drejta për këmbët tuaja, që ajo e cila çalon të mos ndrydhet, por më tepër të shërohet. ¹² Kërkoni paqe me të gjithë dhe shenjtërim, pa të cilin askush nuk ka për të parë Perëndinë, ¹³ duke u kujdesur fort që askush të mos mbetet pa hirin e Perëndisë dhe se mos mbijë ndonjë rrënjë e hidhur dhe t’ju turbullojë dhe me anë të saj të ndoten shumë njerëz; ¹⁴ se mos ndodhet ndonjë kurvar ose profan, si Esau, i cili për një gjellë shiti të drejtën e tij të parëbirtisë. ¹⁵ Sepse e dini se, më pas, kur ai deshi të trashëgojë bekimin, iu refuzua, ndonëse e kërkoi me lot, sepse nuk gjeti vend pendimi. ¹⁶ Sepse ju nuk iu afruat malit që mund të kapet me dorë dhe që digjet me zjarr, as errësirës, as territ, as stuhisë, ¹⁷ as zërit të borisë, as zërit të fjalëve, të cilin ata që e dëgjuan u lutën që atyre të mos u drejtohej më asnjë fjalë, ¹⁸ sepse nuk mund të duronin urdhërin: “Në se edhe një shtazë e prek malin, të vritet me gurë ose me shigjeta”; ¹⁹ dhe aq e llahtarshme ishte pamja, sa Moisiu tha: “Unë jam i frikësuar dhe po dridhem i tëri”. ²⁰ Por ju iu afruat malit Sion dhe qytetit të Perëndisë së gjallë, që është Jeruzalemi qiellor, edhe morisë së engjëjve, ²¹ kuvendit universal dhe kishës të të parëlindurve që janë shkruar në qiej, Perëndisë, gjykatësit të të gjithëve, shpirtërave të të drejtëve që u bënë të përsosur, ²² dhe Jezusit, Ndërmjetësit të Besëlidhjes së re, dhe gjakut të spërkatjes, që flet më mirë se ai i Abelit. ²³ Shikoni se mos refuzoni atë që flet, sepse në goftë se nuk shpëtuan ata që refuzuan të dëgjojnë atë që fliste si orakull mbi dhe, aq më pak do të shpëtojmë ne, po të mos refuzojmë të dëgjojmë atë që flet prej qiellit, ²⁴ zëri i të cilit e drodhi atëherë dheun, por tashti bëri këtë premtim, duke thënë: “Unë edhe një herë do të tund

jo vetëm dheun, por edhe qiellin”.²⁵ Dhe kjo fjalë “edhe një herë” tregon ndryshueshmërinë e gjërave, që tunden, si të bëra me dorë, që të mbeten ato që nuk tunden.²⁶ Prandaj, duke marrë mbretërinë të patundur, le ta ruajmë këtë hir me anë të të cilit i shërbejmë Perëndisë në një mënyrë të pëlqyeshme, me nderim e me frikë,²⁷ sepse Perëndia ynë është një zjarr që konsumon.²⁸ Dashuria vëllazërore le të mbetet.²⁹ Mos harroni mikpritjen, sepse disa duke e praktikuar e priten pa ditur engjëj!

13

¹ Kujtoni të burgosurit si të ishit të lidhur bashkë me ta, dhe ata që keqtrajtohen, sepse edhe ju vetë jeni në trup.² Martesa të nderohet nga të gjithë dhe shtrati martesor i papërlyer, sepse Perëndia do të gjykojë kurvarët dhe kurorëshkelësit.³ Sjellja juaj të jetë pa lakmi paraje dhe kënaquni me atë që keni, sepse vetë Perëndia ka thënë: “Nuk do të të lë, nuk do të të braktis”.⁴ Kështu mund të themi, me plot besim: “Perëndia është ndihmuesi im dhe unë nuk do të kem frikë; ç’do të më bëjë njeriu?”.⁵ Kujtoni të parët tuaj, që ju shpallën fjalën e Perëndisë dhe, duke çmuar rezultatin e sjelljes së tyre, merrni si shembull besimin e tyre.⁶ Krishti është i njëjtë dje, sot e përjetë.⁷ Mos e lëshoni veten aty e këtu prej doktrinave të ndryshme dhe të huaja, sepse është mirë që zemra juaj të forcohet me anë të hirit dhe jo prej ushqimit, të cilat nuk u dhanë asnjë dobi atyre aq sa ecën.⁸ Ne kemi një altar prej të cilit nuk kanë të drejtë të hanë ata që i shërbejnë tabernakullit.⁹ Sepse trupat e atyre kafshëve, gjaku i të cilave është sjellë prej kryepriftit në shenjtëroren për mëkatin, digjen jashtë fushës.¹⁰ Prandaj edhe Jezusi, për të shenjtëruar popullin me gjakun e vet, pësoi jashtë derës (së qytetit)¹¹ Le të dalim, pra, drejt tij jashtë fushës, duke bartur poshtërimin e tij.¹² Sepse nuk kemi këtu qytet të përhershëm, por kërkojmë atë që ka për të ardhur.¹³ Me anë të tij, pra, le t’i ofrojmë vazhdimisht Perëndisë një flijim lavdie, domethënë frytin e buzëve që rrëfejnë emrin e tij.¹⁴ Dhe mos harroni bamirësinë dhe t’u jepni ndihmë të tjerëve, sepse Perëndisë i pëlqejnë flijime të tilla.¹⁵ Dëgjoni të parët tuaj dhe nënshtrohuni atyre, sepse ata rrijnë zgjuar për shpirtërat tuaj, si ata që duhet të japin llogari; që ta bëjnë këtë me gëzim dhe jo me psheretima, sepse kjo nuk do t’ju sillte dobi.¹⁶ Lutuni për ne, sepse ne besojmë se kemi ndërgegje të mirë, duke dashur të sillemi mirë në çdo gjë.¹⁷ Dhe ju bëj thirrje edhe më shumë ta bëni këtë, që unë të kthehem te ju sa më parë.¹⁸ Dhe Perëndia e paqes, që e ngriti nga të vdekurit, me anë të gjakut të Besëlidhjes së amshuar, Bariun e madh të dhënve, Perëndinë tonë Jezu Krisht,¹⁹ ju bëftë të përsosur për çdo vepër të mirë, që të kryeni vullnetin e tij, duke punuar te ju atë që është e pëlqyer përpara tij, me anë të Jezu Krishtit, të cilit i qoftë lavdi në shekuj të shekujve. Amen.²⁰ Dhe ju lutem, o vëllezër, ta mbani këtë fjalë këshillimi, sepse ju shkrova shkurt.²¹ Ta dini se vëllai Timoteu u lirua nga burgu. Nëse mbërrin së shpejti, unë do të vij te ju bashkë me të.²² Përshëndetni të gjithë të parët tuaj dhe gjithë shenjtorët! Ju përshëndesin ata të Italisë.²³ Hiri qoftë mbi ju të gjithë! Amen.²⁴ Jakobi, shërbëtor i Perëndisë dhe i Zotit Jezu Krisht, të dymbëdhjetë fiseve të shpërndarë nëpër botë: përshëndetje!²⁵ Ta konsideroni një gëzim të madh, o vëllezër të mi, kur ndodheni përballë sprovash nga më të ndryshmet,

Jakobit

¹ duke e ditur se sprova e besimit tuaj sjell qëndrueshmëri. ² Dhe qëndrueshmëria të kryejë në ju një vepër të përsosur, që ju të jeni të përsosur dhe të plotë, pa asnjë të metë. ³ Por në qoftë se ndonjërit nga ju i mungon urtia, le të kërkojë nga Perëndia, që u jep të gjithëve pa kursim, pa qortuar, dhe atij do t'i jepet. ⁴ Por le ta kërkojë me besim, pa dyshuar, sepse ai që dyshon i ngjan valës së detit, të cilën e ngre dhe e përplas era. ⁵ Dhe ky njeri të mos pandehë se do të marrë diçka nga Zoti, ⁶ sepse është një njeri me dy mendje, i paqëndrueshëm në gjithë rrugët e veta. ⁷ Dhe vëllai më i poshtme le të madhësohet në lartësimin e tij, ⁸ dhe i pasuri në uljen e tij, sepse do të shkojë si lule bari. ⁹ Në fakt si lindi dielli me të nxehtit e tij dhe e thau barin, dhe lulja e tij ra dhe bukuria e pamjes së vet humbi: kështu do të fishket edhe i pasuri në udhët e tij. ¹⁰ Lum njeriu që ngulmon në provë, sepse kur del i aprovuar, do të marrë kurorën e jetës, të cilën Zoti ua premtoi atyre që e duan. ¹¹ Askush kur tundohet të mos thotë: “Jam tunduar nga Perëndinë”, sepse Perëndia nuk mund të tundohet nga e keqja, dhe ai vet nuk tndon asnjeri. ¹² Por secili tundohet i udhëhequr dhe i mashtruar nga lakminë e vet. ¹³ Pastaj lakmia, pasi mbarset, pjell mëkatin dhe mëkati, si të kryhet, ngjiz vdekjen. ¹⁴ Mos u mashtroni, vëllezërit e mi shumë të dashur; ¹⁵ çdo gjë e mirë që na jepet dhe çdo dhuratë e përsosur vjen prej së larti dhe zbret nga Ati i dritave, pranë së cilit nuk ka ndërrim dhe as hije ndryshimi. ¹⁶ Ai na ngjizi me vullnetin e tij me anë të fjalës të së vërtetës, që ne të jemi në një farë menyre fryti i parë i krijesave të tij. ¹⁷ Prandaj, vëllezërit e mi shumë të dashur, çdo njeri të jetë i shpejtë në të dëgjuar, i ngadalshëm në të folur dhe i ngadalshëm në zemërim, ¹⁸ sepse zemërimi i njeriut nuk kryen drejtësinë e Perëndisë. ¹⁹ Prandaj, hiqni çdo ndyrësi dhe mbeturinë ligësie, pranoni me butësi fjalën e mbjellë në ju, e cila mund të shpëtojë shpirtat tuaj. ²⁰ Dhe bëhuni bërës të fjalës dhe jo vetëm dëgjuës, që gënjejnë vetveten. ²¹ Sepse nëse dikush është dëgjuës i fjalës dhe jo bërës, ai i përngjan një njeriu që e shikon fytyrën e tij natyrale në një pasqyrë; ²² ai e shikon veten dhe pastaj ikën, duke harruar menjëherë si ishte. ²³ Ndërsa ai që do të shikojë me vemendje ligjin e përsosur, i cili është ligji i lirisë, dhe ngulmon në të, duke mos qenë një dëgjuës harraq, por një bërës i veprës, ai do të jetë i lumtur në veprimtarinë e vet. ²⁴ Në qoftë se ndokush nga ju mendon se është fetar, edhe nuk i vë fre gjuhës së vet, sigurisht ai e mashtron zemrën e vet, feja e këtij është e kotë. ²⁵ Feja e pastër dhe pa njollë përpara Perëndisë dhe Atit është kjo: të vizitosh jetimët dhe të vejat në pikëllimet e tyre dhe ta ruash veten të pastër nga bota. ²⁶ Vëllezër të mi, mos i lidhni preferencat personale me besimin e Zotit tonë Jezu Krisht, Zoti i lavdisë. ²⁷ Sepse në qoftë se në asamblenë tuaj hyn një njeri me një unazë prej ari, me rroba të shkëlqyera, dhe hyn edhe një i varfër me një rrobë të fëlliqur,

2

¹ dhe ju i drejtoni sytë nga ai që vesh rroben e shkëlqyer dhe i thoni: “Ti ulu këtu, në vendin e mirë”, dhe të varfërit i thoni: “Ti rri atje, në këmbë”, ose: “Ulu këtu, afër stolit të këmbëve të mia”, ² a nuk bëtë ju një dallim në

mes tuaj, duke u bërë kështu gjykatës me mendime të këqija? ³ Dëgjoni, vëllezër të mi shumë të dashur, a nuk i zgjodhi Perëndia të varfërit e botës, që të jenë të pasur në besim dhe trashëgimtarë të mbretërisë që ua premtoi atyre që e duan? ⁴ Po ju i shnderuat të varfërit! A nuk janë vallë të pasurit ata që ju shtypin, dhe nuk janë këta ata që ju heqin nëpër gjykata? ⁵ A nuk janë ata që blasfemojnë emrin e lavdishëm që u thirr mbi ju? ⁶ Në qoftë se ju më të vërtetë e përmbushni ligjin mbretëror sipas Shkrimit: “Duaje të afërmin tënd si vetveten”, bëni mirë; ⁷ por në qoftë se bëni preferenca personale, ju kryeni mëkat dhe dënoheni nga ligji si shkelës. ⁸ Sepse kushdo që e zbaton gjithë ligjin, por e shkel në një pikë, është fajtor në të gjitha pikat. ⁹ Sepse ai që ka thënë: “Mos shkel kurorën”, ka thënë gjithashtu: “Mos vraj”. Prandaj nëse ti nuk shkel kurorën, por vret, ti je shkelës i ligjit. ¹⁰ Prandaj të flisni e të veproni sikurse të duhej të gjykoheshit nga ligji i lirisë, ¹¹ sepse gjyqi do të jetë pa mëshirë për atë që nuk ka treguar mëshirë; dhe mëshira triumfon mbi gjykimin. ¹² Ç’dobi ka, vëllezër të mi, nëse dikush thotë se ka besim, por nuk ka vepra? A mund ta shpëtojë atë besimi? ¹³ Dhe në qoftë se një vëlla ose një motër janë të zhveshur dhe u mungon ushqimi i përditshëm, ¹⁴ dhe dikush nga ju u thotë atyre: “Shkoni në paqe! Ngrohuni dhe ngopuni”, dhe nuk u jepni atyre gjërat për të cilat kanë nevojë për trupin, ç’dobi ka? ¹⁵ Po kështu është edhe besimi; në qoftë se s’ka vepra, është i vdekur në vetvete. ¹⁶ Po dikush do të thotë: “Ti ke besimin, dhe unë kam veprat”; më trego besimin tënd pa veprat e tua dhe unë do të të tregoj besimin tim me veprat e mia. ¹⁷ Ti beson se ka vetëm një Perëndi. Mirë bën; edhe demonët besojnë dhe dridhen. ¹⁸ Po, a dëshiron të kuptosh, o njeri i kotë, se besimi pa vepra është i vdekur? ¹⁹ Abrahami, ati ynë, a nuk u shfajësua me anë të veprave, kur e ofroi birin e vet, Isakun, mbi altar? ²⁰ Ti e sheh se besimi vepronte bashkë me veprat e tij, dhe se, nëpërmjet veprave, besimi u përsos. ²¹ Kështu u përmbush Shkrimi, që thotë: “Edhe Abrahami i besoi Perëndisë, dhe kjo iu numërua për drejtësi”; dhe u quajt miku i Perëndisë. ²² Ju shikoni, pra, se njeriu shfajësohet nga veprat dhe jo vetëm nga besimi. ²³ Gjithashtu a nuk u shfajësua edhe Rahabi, lavirja, nga veprat, kur i priti të dërguarit dhe i përcolli nga një udhë tjetër? ²⁴ Sepse, sikurse trupi pa frymën është i vdekur, ashtu edhe besimi, pa vepra, është i vdekur. ²⁵ Vëllezër të mi, mos u bëni shumë mësues, duke ditur se do të kemi një gjykim më të ashpër, ²⁶ sepse të gjithë gabojmë në shumë gjëra. Në qoftë se dikush nuk gabon në të folur, është njeri i përsosur, dhe është gjithashtu i aftë t’i vërë fre gjithë trupit.

3

¹ Ja, u vëmë fre në gojë kuajve, që të na binden, dhe ta drejtojmë kështu gjithë trupin e tyre. ² Ja, edhe anijet, edhe pse janë shumë të mëdha dhe shtyhen nga erëra të forta, drejtohen nga një timon shumë i vogël, atje ku do timonieri. ³ Kështu edhe gjuha është një gjymtyrë e vogël, por mbahet me të madh. Ja, një zjarr i vogël ç’pyll të madh djeg! ⁴ Edhe gjuha është një zjarr; një botë paudhësie; ajo është vendosur midis gjymtyrëve tona, gjuha e fëlliq gjithë trupin, ndez ecjen e natyrës dhe ndizet nga Gehena. ⁵ Sepse çdo lloj bishash, shpendësh, zvaranikësh e kafshësh të detit mund të zbuten dhe janë zbutur nga natyra njerëzore, ⁶ kurse gjuhën asnjë nga njerëzit s’mund ta zbusë; është një e keqe e papërmbajtshme, plot me helm

vdekjeprurës. ⁷ Me atë ne bekojmë Perëndinë dhe Atin, dhe me të ne mallkojmë njerëzit që janë bërë sipas shëmbëllimit të Perëndisë. ⁸ Nga e njejta gojë del bekimi dhe mallkimi. Vëllezër të mi, nuk duhet të ishte kështu. ⁹ Mos vallë burimi nxjerr nga e njejta vrimë ujë të ëmbël e të hidhur? ¹⁰ A mundet të prodhojë fiku ullinj, ose hardhia fiq? Kështu asnjë burim nuk mund të japë ujë të kripur dhe të ëmbël. ¹¹ Kush është ndër ju i urtë dhe i ditur? Le të tregojë me sjellje të bukur veprat e tij me zemërbutësi të urtësisë. ¹² Por në qoftë se ne zemrën tuaj keni smirë të hidhur dhe grindje, mos u mbani me të madh dhe mos gënjeni kundër së vërtetës. ¹³ Kjo nuk është dituri që zbret nga lart, por është tokësore, shtazore, djallëzore. ¹⁴ Sepse atje ku ka smirë dhe grindje, atje ka trazirë dhe gjithfarë veprash të këqija, ¹⁵ Kurse dituria që vjen nga lart, më së pari është e pastër, pastaj pajtuese, e butë, e bindur, plot mëshirë dhe fryte të mira, e paanshme dhe jo hipokrite. ¹⁶ Dhe fryti i drejtësisë mbillet në paqe për ata që bëjnë paqen. ¹⁷ Nga vijnë luftërat dhe grindjet te ju?. A nuk vijnë, nga pasionet që luftojnë ndër gjymtyrët tuaja? ¹⁸ Ju lakmoni dhe nuk keni, ju vrisni dhe keni smirë dhe nuk fitoni gjë; ju ziheni dhe luftoni, por nuk keni, sepse nuk kërkon.

4

¹ Ju kërkon dhe nuk merrni, sepse kërkon keqas që të shpenzoni për kënaqësitë tuaja. ² O shkelës dhe shkelëse të kurorës, a nuk e dini se miqësia me botën është armiqësi me Perëndinë? Ai, pra, që don të jetë mik i botës bëhet armik i Perëndisë. ³ Apo pandehni se Shkrimi thotë kot: “Fryma që rri në ne a lakmon deri në smirë”? ⁴ Por ai jep hir edhe më të madh; prandaj thotë: “Perëndia u kundërvihet mendjemëdhenjve dhe u jep hir të përlururve”. ⁵ Nënshtroni, pra, Perëndisë, kundërshtoni djallin dhe ai do të largohet nga ju! ⁶ Afrohuni te Perëndia dhe ai do t’ju afrohet juve; pastroni duart tuaja, o mëkatarë; dhe pastroni zemrat o njerëz me dy mendje! ⁷ Pikëllohuni, mbani zi dhe qani; të qeshurit tuaj le të kthehet në zi, dhe gëzimi në trishtim. ⁸ Përluni përpara Zotit, dhe ai do t’ju lartësojë! ⁹ Mos flisni keq për njeri tjetrin, vë-llezër; ai që flet kundër vëllait dhe e gjykon vëllanë e vet, flet kundër ligjit dhe gjykon ligjin; dhe, po të gjykos ligjin, ti nuk je zbatues i ligjit, por gjykatës. ¹⁰ Ka vetëm një Ligdhënës, që mund të të shpëtojë ose të të çojë në humbje; por ti kush je që gjykon një tjetër? ¹¹ Dhe tani, ju që thoni: “Sot ose nesër do të shkojmë në atë qytet, dhe do të rrijmë atje një vit, do të tregtojmë dhe do të fitojmë”, ¹² ndërsa nuk dini për të nesërmen. Sepse ç’është jeta? Është avull që duket për pak, dhe pastaj humbet. ¹³ Në vend që të thoni: “Në dashtë Zoti dhe në paçim jetë, ne do të bëjmë këtë ose atë gjë”. ¹⁴ Ju, përkundrazi, mburreni në arrogancën tuaj; çdo mburrje e tillë është e keqe. ¹⁵ Ai, pra, që di të bëjë të mirë edhe nuk e bën, bën mëkat. ¹⁶ Dhe tani ju, o pasanikë: qani dhe vajtoni për të këqijat që do t’ju zënë! ¹⁷ Pasuria juaj u kalb dhe rrobat tuaja i brejti tenja.

5

¹ Ari dhe argjendi juaj u ndryshkën, dhe ndryshku i tyre do të jetë një dëshmi kundër jush dhe do t’ju përpijë mishërat si zjarr; keni mbledhur thesare në ditët e fundit. ² Ja, paga që u keni ngrënë puntorëve që ju korrën arat, po këlthet; dhe klithmat e atyre që korrën, arritën në vesh

të Zotit të ushtrive. ³ Jetuat mbi tokë ndër qejfe dhe shkapërderdhje; i ushqyet zemrat tuaja si për ditë të të therurit. ⁴ Dënuat dhe vratë të drejtin: ai nuk ju kundërshtoi. ⁵ Tani, pra, vëllezër, jini të durueshëm deri në ardhjen e Zotit; shikoni si e pret me durim bujku frytin e çmuar të tokës, deri sa të marrë shiun e parë dhe të fundit. ⁶ Jini të durueshëm edhe ju dhe forconi zemrat tuaja, sepse ardhja e Zotit është afër. ⁷ Mos u ankoni nga njeri tjetri, vëllezër, që të mos dënoheni; ja, gjykatësi është te dera. ⁸ O vëllezër të mi, merrni si shembull vuajtjeje dhe durimi profetët, që folën në emër të Zotit. ⁹ Ja, ne shpallim të lum ata që duruan; ju keni dëgjuar për durimin e Jobit, dhe e keni parë fatin përfundimtar që Zoti i rezervoi, sepse Zoti është plot mëshirë e dhembshuri. ¹⁰ Dhe, para së gjithash, vëllezër të mi, mos bëni be as për qiellin as për dheun, as mos bëni ndonjë be tjetër; por le të jetë “po” -ja juaj “po” dhe “jo” -ja “jo”, që të mos bini nën dënim. ¹¹ A vuan ndonjë nga ju? Le të lutet. A është i gëzuar ndokush? Le të këndojë psalme! ¹² A është i sëmurë ndonjë nga ju? Le të thërrasë pleqtë e kishës dhe ata të luten përmbi të, dhe le ta lyejnë me vaj në emër të Zotit, ¹³ dhe lutja e besimit do ta shpëtojë të sëmurin dhe Zoti do ta mëkëmbë; dhe nëse ka bërë mëkate, ato do t'i falen. ¹⁴ Rrëfeni fajet njeri tjetrit dhe lutuni për njeri tjetrin, që të shëroheni; shumë fuqi ka lutja e të drejtit kur bëhet me gjithë shpirt. ¹⁵ Elia ishte një njeri me të njëjat pasionet tona, dhe u lut intensivisht që të mos binte shi, edhe nuk ra shi mbi dhe për tre vjet e gjashtë muaj. ¹⁶ Dhe u lut përsëri dhe qielli dha shi edhe dheu dha frytin e vet. ¹⁷ Vëllezër, në goftë se ndonjë nga ju del nga rruga e së vërtetës dhe dikush e kthen, ¹⁸ le ta dijë se ai që e kthen mëkatarin nga të gabuarit e rrugës së tij, do të shpëtojë një shpirt nga vdekja dhe do të mbulojë një shumicë mëkatesh. ¹⁹ Pjetri, apostull i Jezu Krishtit, të zgjedhurve që rrijnë në diasporën e Pontit, të Galatisë, të Kapadokisë, të Azisë dhe të Bitinisë, ²⁰ të zgjedhurve sipas paranjohjes së Perëndisë, Atit, me anë të shenjtërimit të Frymës, për t'u bindur dhe për t'u spërkatur me gjakun e Jezu Krishtit; hiri dhe paqja u shtoftë mbi ju.

1 Pjetrit

¹ Qoftë bekuar Perëndia edhe Ati i Zotit tonë Jezu Krisht, i cili me anë të mëshirës së tij të madhe na rilindi për një shpresë të gjallë me anë të ringjalljes së Jezu Krishtit prej së vdekurish, ² për një trashëgim të paprishshëm, të panjollë dhe të pafishkur, që është ruajtur në qiejt për ju, ³ që nga fuqia e Perëndisë me anë të besimit jeni të ruajtur, për shpëtimin gati për t'u zbuluar në kohët e fundit. ⁴ Për këtë gëzohuni, ndonëse, në qoftë se duhet, për pak kohë, tani duhet të trishtoheni nga prova të ndryshme, ⁵ që prova e besimit tuaj, që është shumë më i çmuar nga ari që priset, edhe pse provohet me zjarr, të dalë për lëndim, nder e lavdi në zbulesën e Jezu Krishtit, ⁶ të cilin, megjithëse ju nuk e keni parë, e doni, duke besuar në të, megjithëse tani nuk e shihni, dhe ngazëllohuni nga një hare e patregueshme dhe e lavdishme, ⁷ duke arritur përmbushjen e besimit tuaj, shpëtimin e shpirtave. ⁸ Për këtë shpëtim kërkuan dhe hetuan profetët që profetizuan nga hirin për ju, ⁹ duke kërkuar të njohin kohën dhe rrethanat që tregonte Fryma e Krishtit që ishte në ta, dhe që dëshmonte që më parë për vuajtjet që do të vinin mbi Krishtin dhe për lavditë që do të pasonin. ¹⁰ Dhe atyre iu zbulua se ata i administronin jo për vete, po për ne, ato gjëra që po ju rrëfeshen tani nga ata që ju kanë predikuar ungjillin, me anë të Frymës së Shenjtë të dërguar nga qielli; gjëra të cilat engjëjt dëshirojnë t'i vëzhgojnë. ¹¹ Prandaj, ngjeshni ijët e mendjes suaj, rrini zgjuar dhe mbani shpresë të plotë në hirin që do vijë mbi ju në zbulesën e Jezu Krishtit. ¹² Si bij të bindur, mos iu përshtatni lakmive të mëparshme kur ishit në padijen tuaj, ¹³ por ashtu si është i shenjtë ai që ju thirri, të jini edhe ju të shenjtë në gjithë sjelljen tuaj, ¹⁴ sepse është shkruar: "Jini të shenjtë, sepse unë jam i shenjtë". ¹⁵ Dhe në qoftë se thërrisni si Atë atë që, pa favorizuar njeri, gjykon sipas veprës së gjithsecilit, kalojeni kohën e shtegtimit tuaj mbi dhe me frikë, ¹⁶ duke ditur se jo me anë gjërash që prishen, si argjendi ose ari, jeni shpenguar nga mënyra e kotë e të jetuarit të trashëguar nga etërit, ¹⁷ por nga gjaku i çmuar i Krishtit, si të Qengjit të patëmetë dhe të panjollë, ¹⁸ të paranjohur përpara krijimit të botës, por të shfaqur kohët e fundit për ju, ¹⁹ që, nëpërmjet tij, të besoni në Perëndinë që e ringjalli prej së vdekurish dhe i dha lavdi, që besimi juaj dhe shpresa të jenë në Perëndinë. ²⁰ Mbase të pastroni shpirtat tuaj me bindjen ndaj së vërtetës me anë të Frymës, për të pasur një dashuri vëllazërore pa hipokrizi, të doni fort njeri tjetrin me zemër të pastër, ²¹ sepse jeni ringjizur jo nga një farë që priset, por që nuk priset, me anë të fjalës së Perëndisë së gjallë dhe që mbetet përjetë. ²² Sepse çdo mish është si bari dhe çdo lavdi njeriu si lule e barit; bari thahet dhe lulja bie, ²³ por fjala e Zotit mbetet përjetë, dhe kjo është fjala që ju është shpallur. ²⁴ Hiqni tejj, pra, çdo ligësi dhe çdo mashtrim, hipokrizitë, smirat dhe çdo shpifje, ²⁵ posi foshnja të sapolindura, të dëshironi fort qumështin e pastër të fjalës, që të rriteni me anë të tij,

2

¹ nëse e keni shijuar se Zoti është i mirë. ² Duke iu afruar atij, si te guri i gjallë, i flakur tejj nga njerëzit, por i zgjedhur dhe i çmuar përpara

Perëndisë, ³ edhe ju, si gurë të gjallë, ndërtoheni për të qenë një shtëpi frymërore, një priftëri e shenjtë, për të ofruar flijime frymërore, që i pëlqejnë Perëndisë me anë të Jezu Krishtit. ⁴ Sepse në Shkrimet lexohet: “Ja, unë po vë në Sion një gur çipi, të zgjedhur, dhe ai që beson në të nuk do të turpërohet aspak”. ⁵ Sepse për ju që besoni ai është i çmuar, po për ata të pabindurit: “Guri, që u hoq mënjanë nga ndërtuesit, u bë guri i qoshes, gur pengese dhe shkëmb skandali që i bën të rrëzohen”. ⁶ Duke qenë të pabindur, ata pengohen në fjalë, dhe për këtë ata ishin të caktuar. ⁷ Por ju jeni fis i zgjedhur, priftëri mbretërore, një komb i shenjtë, një popull i fituar, që të shpallni mrekullitë e atij që ju thirri nga terri në dritën e tij të mrekullueshme; ⁸ ju, që dikur nuk ishit një popull, kurse tani jeni populli i Perëndisë; ju, dikur të pamëshiruar, por tani të mëshiruar. ⁹ Shumë të dashur, unë ju këshilloj, si të huaj dhe shtegtarë, të hiqni dorë nga lakmitë e mishit, që luftojnë kundër shpirtit. ¹⁰ Silluni mirë ndër johebrenjtë, që aty ku do t’ju paditin si keqbërës, të përlëvdojnë Perëndinë ditën e ardhjes së tij, për shkak të veprave tuaja të mira. ¹¹ Nënshtrohuni, pra, për hir të Zotit, çdo pushteti njerëzor, qoftë mbretit, si më të lartit, ¹² qoftë qeveritarëve, si të dërguar prej tij për të ndëshkuar keqbërësit dhe për të lavdëruar ata që bëjnë të mirën, ¹³ sepse ky është vullneti i Perëndisë, që ju, duke bërë mirë, t’ia mbyllni gojën paditurisë së njerëzve të pamend. ¹⁴ Silluni si njerëz të lirë, por jo duke për-dorur lirinë si një pretekst për të mbuluar ligësinë, por si shërbëtorë të Perëndisë. ¹⁵ Nderoni të gjithë, doni vëllazërinë, druani Perëndinë, nderoni mbretin. ¹⁶ Ju, shërbëtorë, nënshtrohuni me plot druajtje zotërinjve tuaj, jo vetëm të mirëve dhe të drejtëve, por edhe të padrejtëve, ¹⁷ sepse është gjë e ladërueshme, nëse dikush, për ndërgjegje ndaj Perëndisë, duron shtrengime duke vuajtur padrejtësisht. ¹⁸ Sepse çfarë lavdie do të ishte po të duronit në qoftë se ju rrahin sepse keni bërë faje? Ndërsa, po të bëni të mirë dhe të duroni vuajtje, kjo është hir para Perëndisë. ¹⁹ Sepse për këtë ju u thirrët, sepse edhe Krishti e vuajti për ne, duke ju lënë një shembull, që të ecni pas gjurmës së tij. ²⁰ “Ai nuk bëri asnjë mëkat dhe nuk u gjet asnjë mashtrim në gojë të tij”. ²¹ Kur e fyenin, nuk e kthente fyerjen, kur vuante, nuk kërcëronte, po dorëzohej tek ai që gjykon drejtësisht. ²² Ai vet i barti mëkatet tona në trupin e tij mbi drurin e kryqit që ne, të vdekur për mëkate, të rrojmë për drejtësi; dhe me vurratat e tij ju u shëruat. ²³ Sepse ju ishit si dele endacake por tani ju u kthyet te bariu dhe ruajtësi i shpirtave tuaj. ²⁴ Gjithashtu dhe ju, gra, nënshtrójuni burrave tuaj, që, edhe nëse disa nuk i binden fjalës, të fitohen pa fjalë, nga sjellja e grave të tyre, ²⁵ kur të shohin sjelljen tuaj të dliirë dhe me frikë.

3

¹ Stolia juaj të mos jetë e jashtme: gërshëtimi i flokëve, stolisja me ar ose veshja me rroba të bukura, ² por njeriu i fshehur i zemrës, me pastërtinë që nuk prishet të një shpirti të butë dhe të qetë, që ka vlerë të madhe përpara Perëndisë. ³ Sepse kështu stoliseshin dikur gratë e shenjta që shpresonin në Perëndinë, duke iu nënshtruar burrave të tyre, ⁴ ashtu si Sara, që i bindej Abrahamit duke e quajtur “zot”; bija të saj ju jeni, në qoftë se bëni mirë dhe nuk trembeni nga ndonjë frikë. ⁵ Ju burra, gjithashtu, jetoni me gratë tuaja me urtësi, duke e çmuar gruan si një enë më delikate dhe e nderoni sepse janë bashkëtrashëgimtare me ju të hirit

të jetës, që të mos pengohen lutjet tuaja. ⁶ Dhe më në fund jini të gjithë të një mendjeje, të dhembshur, plot dashuri vëllazërore, të mëshirshëm dhe dashamirës, ⁷ pa e kthyer të kegen me të keqe ose fyerjen me fyerje, po, përkundrazi, bekoni, duke e ditur se për këtë u thirrët, që të trashëgoni bekimin. ⁸ Sepse “kush don ta dojë jetën dhe të shohë ditë të mira, le ta ruajë gojën e tij nga e keqja dhe buzët e tij nga të folurit me mashtrim; ⁹ të largohet nga e keqja dhe të bëjë të mirën, të kërkojë paqen dhe të ndjekë atë, ¹⁰ sepse sytë e Zotit janë mbi të drejtët dhe veshët e tij janë në lutjen e tyre; por fytyra e Zotit është kundër atyre që bëjnë të kegen”. ¹¹ Dhe kush do t’ju bëjë keq, në qoftë se ju ndiqni të mirën? ¹² Por, edhe sikur të vuani për drejtësinë, lum ju! “Pra, mos kini asnjë druajtje prej tyre dhe mos u shqetësoni”, ¹³ madje shenjtëroni Zotin Perëndinë në zemrat tuaja dhe jini gjithnjë gati për t’u përgjigjur në mbrojtjen tuaj kujtdo që ju kërkon shpjegime për shpresën që është në ju, por me butësi e me druajtje, ¹⁴ duke pasur ndërgjegje të mirë, që, kur t’ju padisin si keqbërës, të turpërohen ata që shpifin për sjelljen tuaj të mirë në Krishtin. ¹⁵ Sepse është më mirë, nëse është i tillë vullneti i Perëndisë, të vuani duke bërë mirë, se sa duke bërë keq, ¹⁶ sepse edhe Krishti ka vuajtur një herë për mëkatet, i drejti për të padrejtët, për të na çuar te Perëndia. U vra në mish, por u ngjall nga Fryma, ¹⁷ me anë të së cilës ai shkoi t’u predikojë frymërave që ishin në burg, ¹⁸ që dikur ishin rebelë, kur durimi i Perëndisë i priste në ditët e Noeut, ndërsa po ndërtohej arka, në të cilën, pak vetë, gjithsejt tetë, shpëtuan nëpërmjet ujit, ¹⁹ i cili është shëmbëllesa e pagëzimit (jo heqja e ndyrësisë së mishit, po kërkesa e një ndërgjegjeje të mirë te Perëndia), që tani na shpëton edhe ne me anë të ringjalljes së Jezu Krishtit, ²⁰ i cili shkoi në qiell dhe është në të djathtën e Perëndisë ku i janë nënshtruar engjëj, pushtete dhe fuqie. ²¹ Sepse duke qenë se Krishti ka vuajtur për ne në mish, armatosuni edhe ju me të njëjtin mendim, sepse ai që ka vuajtur në mish pushoi së mëkatuari, ²² për të jetuar kohën që mbetet në mish jo më në pasionet e njerëzve, por sipas vullnetit të Perëndisë.

4

¹ Sepse për ne është e mjaftueshme koha e jetës që shkua për të kënaqur gjërat e dëshiruara nga johebrenjtë, kur ecnim në shturje, në pasione, në dehje, në teprime, në të ngrëna e në të pira dhe në idhujtari të neveritshme. ² Prandaj u duket çudi që ju nuk rendni me ta në po ato teprime shturjeje dhe flasin keq për ju. ³ Ata do të japin llogari para atij që është gati të gjykojë të gjallë e të vdekur. ⁴ Për këtë në fakt, ungjilli u është predikuar edhe të vdekurve, që ata të gjykohen në mish sipas njerëzve, por të jetojnë në frymë sipas Perëndisë. ⁵ Tashmë fundi i të gjithave u afrua; jini, pra, të përkorë dhe rrini zgjuar për t’iu kushtuar lutjeve. ⁶ dhe të kenë para së gjithash një dashuri të madhe për njeri tjetrin, sepse “dashuria do të mbulojë një shumicë mëkatesh”. ⁷ Jini mikpritës njëri për tjetrin, pa murmuritje. ⁸ Gjithsecili le ta vërë në shërbim të tjetrit dhuntinë që ka marrë, si kujdestarë të mirë të hirit të shumëfarshëm të Perëndisë. ⁹ Nëse dikush flet, le ta bëjë si të shpa-llë orakullit të Perëndisë; kush bën një shërbim, le të bëjë në forcën që i jep Perëndia, që në gjithçka të përlevdohet Perëndia nëpërmjet Jezu Krishtit, të cilit i takon lavdia dhe pushteti për shekuj të shekujve. Amen. ¹⁰ Shumë

të dashur, mos ju duket çudi për provën e zjarrit që u bë ndër ju për t'ju provuar, se si ju ndodhi diçka e jashtëzakonshme. ¹¹ Por gëzohuni, duke qenë pjestarë të mundimeve të Krishtit, që edhe në zbuluesin e lavdisë së tij të mund të gëzoheni dhe të ngazëlloheni. ¹² Në qoftë se ju fyejnë për emrin e Krishtit, lum ju, sepse Fryma e lavdisë dhe Fryma e Perëndisë prehet mbi ju; nga ana e tyre ai blasfemohet, kurse nga ana juaj ai përlehtësohet. ¹³ Por asnjë nga ju le të mos vuajë si vrasës ose vjedhës ose keqberës, o sepse përzihet në punët e të tjerëve. ¹⁴ Por, nëse dikush vuan si i krishterë, le të mos ketë turp, por le të përlehtësojë Perëndinë për këtë. ¹⁵ Sepse erdhi koha që të fillojë gjyqi nga shtëpia e Perëndisë; dhe nëse fillon më përpara nga ne, cili do të jetë fundi i atyre që nuk i binden ungjillit të Perëndisë? ¹⁶ Dhe “nëse i drejti mezi shpëton, ku do të duket i pabesi dhe mëkatari? ¹⁷ Prandaj edhe ata që vuajnë sipas vullnetit të Perëndisë, le t'i besojnë shpirtat e vet atij, si te Krijuesi besnik, duke bërë të mirën. ¹⁸ U bëj thirrje pleqve që janë midis jush, unë që jam plak bashkë me ta dhe dëshmitar i vuajtjeve të Krishtit dhe që jam gjithashtu pjesëmarrës i lavdisë që ka për t'u zbuluar: ¹⁹ ruani tufën e Perëndisë që është midis jush, duke e mbikqyrur jo me detyrim, por me dëshirë, jo për përfitim të pandershëm, po me vullnet të mirë,

5

¹ dhe jo si zotëronjës mbi ata që ju janë besuar, por duke u bërë shembull për tufën. ² Dhe kur të shfaqet kryebariu, do të merrni kurorën e lavdisë që nuk fishket. ³ Gjithashtu ju, të rinjtë, nënshtrojuuni pleqëve. Po, nënshtrojuuni të gjithënjëri tjetrit dhe vishuni me përlulje, sepse Perëndia i kundërshton krenarët, por u jep hir të përlulurve. ⁴ Përluluni, pra, nën dorën e fuqishme të Perëndisë, që ai t'ju lartësojë në kohën e duhur; ⁵ dhe gjithë merakun tuaj hidheni mbi të, sepse ai merakoset për ju. ⁶ Jini të përmbajtur, rrini zgjuar; sepse kundërshtari juaj, djalli, sillet rreth e qark si një luan vrumbullues, duke kërkuar cilin mund të përpijë. ⁷ Kundërshtojeni, duke qëndruar të patundur në besim, sepse e dini se të njëjtat vuajtje po i heqin vëllezërit tuaj të shpërndarë nëpër botë. ⁸ Dhe Perëndia i çdo hiri, që ju thirri në lavdinë e tij të përjetshme në Krishtin Jezus, mbasi të kenë vuajtur për pak kohë, do t'ju bëjë të përsosur ai vetë, do t'ju bëjë të patundur, do t'ju forcojë dhe do t'ju vërë themel. ⁹ Atij i qoftë lavdia dhe pushteti për shekuj të shekujve. Amen. ¹⁰ Ju shkrova shkurt me anë të Silvanit, që më duket një vëlla besnik, duke ju bërë thirrje dhe duke ju dëshmuar se hiri i vërtetë i Perëndisë është ai në të cilin qëndroni. ¹¹ Kisha që është në Babiloni, që është zgjedhur bashkë me ju, ju përshëndet. Edhe Marku, biri im, ju përshëndet. ¹² Përshëndetni njeri tjetrin me një të puthur dashurie. Paqja mbi ju të gjithë që jeni në Krishtin Jezus Amen. ¹³ Simon Pjetri, shërbëtor dhe apostull i Jezu Krishtit, atyre që kanë marrë për pjesë një besim të çmueshëm sikurse edhe ne, me anë të drejtësisë së Perëndisë tonë dhe të Shpëtimtarit Jezu Krisht: ¹⁴ hiri dhe paqja u shumofte për ju në njohjen e Perëndisë dhe të Jezusit, Zotit tonë.

2 Pjetrit

1 Duke qenë se fuqia e tij hyjnore na dhuroi të gjitha gjërat që i takojnë jetës dhe perëndishmërisë, me anë të njohjes së atij që na thirri me lavdinë dhe virtytin e vet, ² me anë të të cilave na u dhuruan premtimet e çmueshme dhe shumë të mëdha, që nëpërmjet tyre të bëheni pjestarë të natyrës hyjnore, duke i shpëtuar prishjes që është në botë për shkak të lakmisë. ³ Edhe ju, për të njëjtën arsye, duke bërë çdo përpjekje, t'i shtoni besimit tuaj virtytin, dhe virtytit diturinë, ⁴ diturisë vetkontroll, vetkontrollit qëndresën, qëndresës perëndishmerinë, ⁵ mëshirës dashurinë vëllazërore dhe dashurisë vëllazërore dashurinë. ⁶ Sepse nëse këto gjëra gjenden në ju me shumicë, nuk do t'ju lejojnë të bëheni përtacë dhe as të pafryt në njohjen e Zotit tonë Jezu Krisht. ⁷ Sepse ai që nuk i ka këto gjëra është i verbër dhe dritëshkurtër, sepse harroi pastrimin nga mëkatet e tij të vjetër. ⁸ Prandaj, vëllezër, përpiquni gjithnjë e më shumë ta përforconi thirrjen dhe zgjedhjen tuaj, sepse, duke bërë këto gjëra, nuk do të pengoheni kurrë. ⁹ Sepse kështu begatisht do t'ju hapet hyrja në mbretërinë e amshuar të Zotit dhe Shpëtimtarit tonë Jezu Krisht. ¹⁰ Prandaj nuk do të lë pas dore t'ju kujtoj vazhdimish këto gjëra, ndonëse ju i dini dhe jeni të patundur në këtë të vërtetë. ¹¹ Por unë mendoj se është e drejtë, përderisa jam në këtë tendë, t'ju mbaj zgjuar duke ua sjellë këto gjëra ndër mend, ¹² duke ditur se, së shpejti më duhet ta lë këtë tendën time, sikurse ma tregoi Zoti ynë Jezu Krisht. ¹³ Por do të kujdesem që, edhe pas largimit tim, ju të mund t'i kujtoni gjithnjë këto gjëra. ¹⁴ Sepse nuk jua bëmë të njohur fuqinë dhe ardhjen e Zotit tonë Jezu Krisht, duke shkuar pas përralla të sajara me mjeshtri, por sepse jemi dëshmitarë okular e madhështisë së tij. ¹⁵ Sepse ai mori nder dhe lavdi nga Perëndia Atë, kur i erdhi ky zë nga lavdia e madhërisë: “Ky është Biri im i dashur, në të cilin jam kënaqur”. ¹⁶ Dhe ne e dëgjua këto zë që vinte nga qielli, kur qemë bashkë me të në malin e shenjtë. ¹⁷ Ne e kemi edhe më të vërtetuar fjalën profetike, të cilën bëni mirë ti kushtoni kujdes, si një kandil që ndriçon në një vend të errët, derisa të zbardhë dita dhe ylli i dritës të lindë në zemrat tuaja, ¹⁸ duke ditur së pari këtë: që asnjë profeci e Shkrimit nuk është objekt i interpretimeve të veçanta. ¹⁹ Sepse asnjë profeci nuk ka ardhur nga vullneti i njeriut, por njerëzit e shenjtë të Perëndisë kanë folur, të shtyrë nga Fryma e Shenjtë. ²⁰ Por ka pasur edhe profetë të rremë midis popullit, ashtu si do të ketë midis jush mësues të rremë, të cilët do të fusin fshehurazi herezi shkatërruese dhe, duke mohuar Zotërinë që i bleu ata, do të tërheqin mbi vete një shkatërrim të shpejtë. ²¹ Dhe shumë vetë do të ndjekin doktrina shkatërruese të tyre dhe për shkak të tyre udha e së vërtetës do të shahet.

2

¹ Dhe në lakminë e tyre do t'ju shfrytëzojnë me fjalë të shpifura, por ndëshkimi i tyre që moti nuk vonon dhe shkatërrimi i tyre nuk po dremit. ² Sepse, në qoftë se Perëndia nuk i kurseu ëngjëjt që mëkatuan, por i hodhi në tartar të lidhur me pranga terri që të ruhen për gjyq; ³ dhe nuk kurseu botën e lashtë, por shpëtoi bashkë me shtatë të tjerë Noeun, predikues

të drejtësisë, kur solli përmytjen mbi botën e të pabesëve, ⁴ edhe dënoi me shkatërrim qytetet e Sodomës dhe të Gomorës, duke i bërë hi, dhe i bëri shëmbull për ata që në të ardhmen do të jetonin pabesisht, ⁵ dhe e liroi të drejtin Lot, që helmohej nga sjellja imorale e këtyre të çoroditurve ⁶ (sepse ky i drejtë banonte në mes tyre e mundonte për ditë shpirtin e tij të drejtë duke shikuar dhe duke dëgjuar veprat e tyre të poshtra), ⁷ Zoti di t'i shpëtojë nga tundimi të perëndishmit dhe t'i ruajë të padrejtët që të ndëshkohen ditën e gjyqit, ⁸ sidomos ata që shkojnë pas mishit në lakminë e fëlliqësisë dhe e përbuzin pushtetin. Ata janë të paturpshëm, arrogant dhe nuk druajnë të blasfemojnë dinjitetet; ⁹ ndërsa engjëjt, që janë më të lartë për nga forca e nga fuqia, nuk sjellin kundër atyre gjykime fyese përpara Zotit. ¹⁰ Por këta, si shtazë pa mend, të lindura nga natyra që të kapen dhe të shkatërrohen, flasin keq për gjërat që nuk i dinë dhe do të asgjësohen në prishjen e tyre, duke marrë kështu shpërblimin e paudhësisë së tyre. ¹¹ Ata e konsiderojnë kënaqësi ta çojnë ditën ndër qejfe; janë njolla dhe fëlliqësi, dhe lëshohen pas mashtrimeve të tyre, kur marrin pjesë në gostitë tuaja. ¹² Sytë i kanë plot me kurorëshkelje dhe nuk pushojnë së mëkatuari; mashtrojnë shpirtrat e paqëndrueshëm, kanë zemër të stërvitur në lakmime, dhe janë bij mallkimi. ¹³ Ata, pasi e lanë udhën e drejtë, devijuan duke ndjekur udhën e Balaamit, birit të Beorit, i cili e deshi pagën e paudhësisë, ¹⁴ por u qortua për shkeljen e tij: një kafshë barre pa gojë, duke folur me zë njeriu, e ndaloi marrëzinë e profetit. ¹⁵ Këta janë burime pa ujë, re që shtyhen nga furtuna, të cilëve u rezervohet errësira e territ përjetë. ¹⁶ Sepse duke mbajtur ligjërata jashtë mase të fryra dhe të kota bëjnë për vete, me anë të pasioneve të mishit dhe të paturpësisë, ata që me të vërtetë kishin shpëtuar nga ata që jetojnë në gabim; ¹⁷ ndërsa u premtojnë atyre liri, ata vetë janë skllavër të prishjes, sepse një bëhet skllav i atij që e munda. ¹⁸ Sepse ata që shpëtuan nga ndyrësitë e botës me anë të njohjes së Zotit dhe Shpëtimtarit Jezu Krisht, nëse përsëri ngatërrohen nga këto dhe munden, gjendja e tyre e fundit është më e keqe se e para. ¹⁹ Sepse do të qe më mirë për ta të mos e kishin njohur udhën e drejtësisë, se sa, pasi e njohën, t'ia kthejnë shpinën urdhërimit të shenjtë që u qe dhënë. ²⁰ Por atyre u ndodhi ç'ka thotë një fjalë e urtë e vërtetë: “Qeni u kthye në të vjellat e veta”, dhe “dosa e larë u kthye të zhgërryhet në llucë”. ²¹ Shumë të dashurit, kjo është e dyta letër që po ju shkruaj; në të cilat po e mbaj zgjuar mendjen tuaj të kthjellët duke iu drejtuar kujtesës suaj, ²² që të mbani mend fjalët që u thanë më parë nga profetët e shenjtë dhe nga urdhërimi i vetë Zotit dhe Shpëtimtarit të transmetuar nga ne apostujt.

3

¹ Së pari duhet të dini këtë, se në ditët e fundit do të vijnë disa përqeshës, të cilët do të ecin sipas dëshirave të veta, ² dhe do të thonë: “Ku është premtimi i ardhjes së tij? Sepse, që kur etërit fjetën, të gjitha gjërat mbetën në po atë gjendje si në fillim të krijimit”. ³ Sepse ata me dashje harruan se nëpërmjet fjalës së Perëndisë qiejt vinin në eksistencë shumë kohë më parë, dhe se toka doli nga uji dhe u sajua nëpërmjet ujit, ⁴ për shkak të të cilit bota e atëhershme u mbulua nga uji dhe humbi, ⁵ ndërsa qiejt dhe dheu i sotshëm janë ruajtur nga e njëjta fjalë për zjarrin, të rezervuar për ditën e gjyqit dhe të humbjes së njerëzve të pabesë. ⁶ Por,

shumë të dashur, mos harroni këtë gjë: se për Zotin një ditë është si një mijë vjet, dhe një mijë vjet si një ditë. ⁷ Zoti nuk vonon plotësimin e premtimit të tij, siç disa besojnë që ai bën; por është i durueshëm ndaj nesh, sepse nuk do që ndokush të humbasë, por që të gjithë të vijnë në pendim. ⁸ Dhe dita e Zotit do të vijë si një vjedhës natën; atë ditë qiejt do të shkojnë me krismë, elementët do të shkrihen nga të nxehtit dhe veprat dhe toka që janë në të do të digjen krejt. ⁹ Përderisa të gjitha këto gjëra duhet të shkatërrohen, si të mos duhet të keni një sjellje të shenjtë dhe të perëndishme, ¹⁰ duke pritur dhe shpejtuar ardhjen e ditës së Perëndisë, për shkak të së cilës qiejt marrin flakë do të treten, dhe elementët të konsumuar nga nxehtësia do të shkrihen? ¹¹ Por ne, sipas premtimit të tij, presim qiej të rinj dhe toka të re, në të cilët banon drejtësia. ¹² Prandaj, shumë të dashur, duke i pritur këto gjëra, përpiquni të jeni përpara tij të papërlyer dhe të paqortueshëm, në paqe. ¹³ Dhe kini parasysh se durimi i Zotit tonë është në shërbim të shpëtimit, sikurse ju ka shkruar edhe vëllai ynë i dashur Pal, sipas diturisë që iu dha; ¹⁴ Ashtu bën ai në të gjitha letrat e tij, ku flet për këto gjëra. Në to ka disa gjëra të vështira për t'u kuptuar, të cilat të paditurit dhe të paqëndrueshmit i shtrëmbërojnë, sikurse bëjnë me Shkrimet e tjera, për përhumbjen e tyre. ¹⁵ Ju pra, shumë të dashur, duke i ditur këto gjëra, ruajuni se mos ligështoheni në qëndresën tuaj, të tërhequr nga gabimi i të pabesëve. ¹⁶ Por rrituni, në hirin dhe në njohjen e Zotit dhe të Shpëtimtarit tonë Jezu Krisht. Atij i qoftë lavdia, tani dhe përjetë. Amen. ¹⁷ Atë që ishte nga fillimi, atë që dëgjuam, atë që pamë me sytë tanë, atë që vështruam dhe që duart tona e prekën lidhur me Fjalën e jetës ¹⁸ (dhe jeta u shfaq dhe ne e pamë e dëshmojmë për të, dhe ju shpallim jetën e përjetshme që ishte pranë Atit dhe që na u shfaq neve),

1 Gjonit

¹ Atë që pamë dhe dëgjuam, ne po jua shpallim, që edhe ju të keni bashkësi me ne; dhe bashkësia jonë është me Atin dhe me Birin e tij, Jezu Krishtin. ² Dhe po ju shkruajmë këto gjëra që gëzimi juaj të jetë i plotë. ³ Dhe ky është mesazhi që dëgjuam nga ai dhe po jua shpallim juve: Perëndia është dritë dhe në Të nuk ka kurrfarë errësirë. ⁴ Po të themi se kemi bashkësi me Të, dhe ecim në errësirë, ne gënjejmë dhe nuk e vëmë në praktik të vërtetën; ⁵ por, po të ecim në dritë, sikurse ai është në dritë, kemi bashkësi njeri me tjetrin, dhe gjaku i Jezu Krishtit, Birit të tij, na pastron nga çdo mëkat. ⁶ Po të themi se jemi pa mëkat, gënjej-më vetveten dhe e vërteta nuk është në ne. ⁷ Po t'i rrëfejme mëkatet tona, ai është besnik dhe i drejtë që të na falë mëkatet dhe të na pastrojë nga çdo paudhësi. ⁸ Po të themi se s'kemi mëkatuar, e bëjmë atë gënjeshtar dhe fjala e tij nuk është në ne. ⁹ Djema të mi, ju shkruaj këto gjëra që të mos mëkatoni; dhe në qoftë se ndokush mëkatoi, kemi një avokat te Ati, Jezu Krishtin të drejtin. ¹⁰ Ai është shlyesi për mëkatet tona; dhe jo vetëm për tonat, por edhe për ata të të gjithë botës.

2

¹ Dhe nga kjo e dimë se e kemi njohur atë, në qoftë se i zbatojmë urdhërimet e tij. ² Ai që thotë: “Unë e kam njohur atë”, dhe nuk zbaton urdhërimet e tij, është gënjeshtar dhe e vërteta nuk është në të. ³ Por kush e zbaton fjalën e tij, në të me të vërtetë dashuria e Perëndisë është përsosur. Nga kjo e njohim se jemi në të. ⁴ Ai që thotë se qëndron në të, duhet të ecë edhe vetë sikurse ka ecur ai. ⁵ Vëllezër, nuk ju shkruaj një urdhërim të ri, por një urdhërim të vjetër, që e kishit nga fillimi: urdhërimi i vjetër është fjala që dëgjuat nga fillimi. ⁶ E megjithatë po ju shkruaj një urdhërim të ri, që është i vërtetë në të dhe në ju, sepse errësira po shkon dhe tashmë po ndrit drita e vërtetë. ⁷ Ai që thotë se është në dritë dhe urren vëllanë e vet, është ende në errësirë. ⁸ Ai që e do vëllanë e vet qëndron në dritë dhe nuk ka asgjë në të që e bënë të bjerë. ⁹ Por ai që urren vëllanë e vet është në errësirë, ecën në errësirë dhe nuk di ku shkon, sepse errësira ia ka verbuar sytë. ¹⁰ Djema, ju shkruaj sepse mëkatet ju janë falur nëpërmjet emrit të tij. ¹¹ Etër, ju shkruaj sepse ju e keni njohur atë që është që nga fillimi. Të rinj, ju shkruaj sepse e mundët të ligun. Djema, po ju shkruaj sepse e keni njohur Atin. ¹² Etër, ju kam shkruar sepse e keni njohur atë që është nga fillimi. Të rinj, ju kam shkruar sepse jeni të fortë dhe fjala e Perëndisë qëndron në ju dhe sepse e mundët të ligun. ¹³ Mos e doni botën, as gjërat që janë në botë. Ne qoftë se ndokush do botën, dashuria e Atit nuk është në të, ¹⁴ sepse gjithçka që është në botë, lakmia e mishit, lakmia e syve dhe krenaria e jetës, nuk vjen nga Ati, por nga bota. ¹⁵ Dhe bota kalon me lakminë e saj; por ai që bën vullnetin e Perëndisë mbetet përjetë. ¹⁶ Fëmijë, është ora e fundit. Dhe, sikurse e dëgjuat, antikrishti duhet të vijë, dhe tani janë shfaqur shumë antikrishtë; prej nga e dimë se është ora e fundit. ¹⁷ Mes nesh dolën, por nuk ishin nga tanët, sepse, po të ishin nga tanët, do të kishin qëndruar me ne; por kjo ndodhi që të dalë se nuk janë të gjithë nga tanët. ¹⁸ Por ju keni vajosjen nga i Shenjti dhe i dini çdo gjë.

¹⁹ Nuk ju shkrova juve sepse nuk e njihni të vërtetën, por sepse ju e njihni dhe sepse asnjë gënjeshtër nuk del nga e vërteta. ²⁰ Kush është gënjeshtari, veçse ai që mohon se Jezus është Krishti? Antikrishti është ai, që mohon Atin dhe Birin. ²¹ Kushdo që mohon Birin, s'ka as Atin; kushdo që njih Birin, ka edhe Atin. ²² Ajo që ju, pra, dëgjuat nga fillimi le të qëndrojë në ju; në qoftë se ajo që dëgjuat nga fillimi qëndron në ju, edhe ju do të qëndroni në Birin dhe në Atin. ²³ Dhe ky është premtimi që ai na bëri: jeta e përjetshme. ²⁴ Ju shkrova këto gjëra për ata që kërkojnë t'ju gënjejnë. ²⁵ Dhe, sa për ju, vajosja që keni marrë prej tij qëndron në ju dhe nuk keni nevojë që ndokush t'ju mësojë; por, duke qenë se vajosja e tij ju mëson çdo gjë dhe është e vërtetë e nuk është gënjeshtër, qëndroni në të ashtu sikurse ju mësoi. ²⁶ Edhe tani, djema, qëndroni në të që, kur të shfaqet ai, ne të mund të kemi besim, dhe në ardhjen e tij të mos turpërohem para Tij. ²⁷ Në qoftë se e dini se ai është i drejtë, ta dini se kushdo që praktikon drejtësinë ka lindur prej tij. ²⁸ Shikoni ç'dashuri të madhe na dha Ati, që të quhemi bij të Perëndisë. Prandaj bota nuk na njih, sepse nuk e ka njohur atë. ²⁹ Shumë të dashur, tani jemi bij të Perëndisë, por ende nuk është shfaqur ç'do të jemi; por dimë se, kur të shfaqet ai, do të jemi të ngjashëm me të, sepse do ta shohim se si është ai.

3

¹ Dhe kushdo që e ka këtë shpresë në të, le ta pastrojë veten, siç është i pastër ai. ² Kush bën mëkat, bën edhe shkelje të ligjit; dhe mëkati është shkelje e ligjit. ³ Dhe ju e dini se ai u shfaq për të hequr mëkatet tona; dhe në të nuk ka mëkat. ⁴ Kush qëndron në të nuk mëkaton; kush mëkaton nuk e ka parë dhe as nuk e ka njohur. ⁵ Djema, kurrkush mos ju mashtroftë: ai që zbaton drejtësinë është i drejtë, ashtu sikur është i drejtë ai. ⁶ Kush kryen mëkat është nga djalli, sepse djalli mëkaton nga fillimi; prandaj është shfaqur Biri i Perëndisë: për të shkatërruar veprat e djallit. ⁷ Kush lindi nga Perëndia nuk kryen mëkat, sepse fara e Perëndisë qëndron në të dhe nuk mund të mëkatojë sepse lindi nga Perëndia. ⁸ Prej kësaj njihen bijtë e Perëndisë dhe bijtë e djallit; kushdo që nuk praktikon drejtësinë nuk është nga Perëndia, dhe i tillë nuk është as ai që nuk do vëllanë e vet. ⁹ Sepse ky është mesazhi që dëgjuat nga fillimi. Ta duam njeri-tjetrin, ¹⁰ jo sikundër Kaini, i cili ishte nga i ligu dhe vrau vëllanë e vet. Dhe për çfarë arësye e vrau atë? Sepse veprat e tij ishin të liga dhe ato të të vëllait ishin të drejta. ¹¹ Mos u çuditni, vëllezër të mi, nëse bota ju urren. ¹² Ne e dimë se kemi kaluar nga vdekja në jetë, sepse i duam vëllezërit; kush nuk e do vëllanë e vet, mbetet në vdekje. ¹³ Kushdo që urren vëllanë e vet është vrasës; dhe ju e dini se asnjë vrasës nuk ka jetë të përjetshme të qëndrueshme në vete. ¹⁴ Nga kjo e kemi njohur dashurinë: ai e dha jetën e vet për ne; dhe ne duhet ta japim jetën tonë për vëllezërit. ¹⁵ Dhe nëse njëri ka të mirat e kësaj bote dhe sheh të vëllanë që është në nevojë dhe e mbyll zemrën e tij, si qëndron në të dashuria e Perëndisë? ¹⁶ Djema të rinj, të mos duam me fjalë, as me gjuhë, por me vepra dhe në të vërtetë. ¹⁷ Dhe nga kjo ne dimë se jemi në të vërtetën dhe do t'i bindim zemrat tona para atij; ¹⁸ sepse, po të na dënojë zemra jonë, Perëndia është më i madh se zemra jonë dhe njëherë çdo gjë. ¹⁹ Shumë të dashur, nëse zemra jonë nuk na dënon, kemi siguri para Perëndisë; ²⁰ dhe ç'të kërkojmë, e marrim nga ai, sepse zbatojmë urdhërimet e tij dhe bëjmë gjërat që janë të pëlqyera

prej tij. ²¹ Dhe ky është urdhërimi i tij që besojmë në emrin e Birit të tij Jezu Krisht dhe ta duam njeri-tjetrin si na urdhëroi ai. ²² Ai që zbaton urdhërimet e tij qëndron në Perëndinë, dhe Ai në të; dhe prej kësaj ne dimë se ai qëndron në ne: nga Fryma që ai na dha. ²³ Shumë të dashur, mos i besoni çdo frymë, por i vini në provë frymërat për të ditur nëse janë nga Perëndia, sepse shumë profetë të rremë kanë dalë në botë. ²⁴ Nga kjo mund të njihni Frymën e Perëndisë: çdo frymë që rrëfen se Jezu Krishti ka ardhur në mish, është nga Perëndia.

4

¹ Dhe çdo frymë që nuk rrëfen se Jezu Krishti ka ardhur në mish, nuk është nga Perëndia; dhe kjo është fryma e antikrishtit që, siç e keni dëgjuar se vjen; dhe tashmë është në botë. ² Ju jeni prej Perëndisë, o djem të rinj, dhe i keni mundur ata, sepse ai që është në ju është më i madh se ai që është në botë. ³ Ata janë nga bota; prandaj flasin për gjërat e botës dhe bota i dëgjon. ⁴ Ne jemi prej Perëndisë; kush njih Perëndinë na dëgjon; kush nuk është prej Perëndisë nuk na dëgjon; nga kjo njohim Frymën e së vërtetës dhe frymën e gabimit. ⁵ Shumë të dashur, le ta duam njeri tjetrin, sepse dashuria është nga Perëndia dhe kushdo që do, ka lindur nga Perëndia dhe e njih Perëndinë. ⁶ Ai që nuk ka dashuri nuk e ka njohur Perëndinë, sepse Perëndia është dashuri. ⁷ Në këtë është shfaqur dashuria e Perëndisë ndaj nesh, se Perëndia dërgoi Birin e tij të vetëmlindurin në botë që ne të rrojmë nëpërmjet tij. ⁸ Në këtë është dashuria: jo se ne e kemi dashur Perëndinë, por që ai na ka dashur ne dhe dërgoi Birin e tij për shlyerjen e mëkateve tona. ⁹ Shumë të dashur, në qoftë se Perëndia na ka dashur në këtë mënyrë; edhe ne duhet ta duam njeri-tjetrin. ¹⁰ Askush s'e ka parë ndonjëherë Perëndinë; po ta duam njeri-tjetrin, Perëndia qëndron në ne dhe dashuria e tij është e përsosur në ne. ¹¹ Nga kjo ne njohim se qëndrojmë në të dhe ai në ne, sepse ai na ka dhënë nga Fryma e tij. ¹² Dhe ne pamë dhe dëshmojmë se Ati e dërgoi Birin për të qënë Shpëtimtar i botës. ¹³ Ai që rrëfen se Jezusi është Biri i Perëndisë, Perëndia qëndron në të dhe ai në Perëndinë. ¹⁴ Dhe ne njohëm dhe besuam dashurinë që Perëndia ka për ne. Perëndia është dashuri; dhe ai që qëndron në dashuri qëndron në Perëndinë dhe Perëndia në të. ¹⁵ Në këtë dashuria u përsos në ne (që të kemi guxim në ditën e gjyqit): sepse sikurse është ai, po kështu jemi edhe ne në këtë botë. ¹⁶ Në dashuri nuk ka frikë, madje dashuria e përsosur e nxjerr jashtë frikën, sepse frika ka të bëjë me ndëshkimin, dhe ai që ka frikë nuk është i përsosur në dashuri. ¹⁷ Ne e duam atë, sepse ai na deshi i pari. ¹⁸ Po të thotë dikush: "Unë e dua Perëndinë" dhe urren vëllanë e vet, është gënjeshtar; sepse ai që nuk do vëllanë e vet të cilin e sheh, si mund të dojë Perëndinë, që nuk e sheh? ¹⁹ Dhe ky është urdhërimi që kemi marrë nga ai: ai që do Perëndinë, të dojë edhe vëllanë e vet. ²⁰ Kushdo që beson se Jezusi është Krishti, ka lindur nga Perëndia; dhe kushdo që do atë që e ka ngjizur, do edhe atë që ka qënë ngjizur nga ai. ²¹ Nga kjo ne dimë ti duam bijtë e Perëndisë: kur duam Perëndinë dhe zbatojmë urdhërimet e tij.

5

¹ Sepse kjo është dashuria e Perëndisë: që ne të zbatojmë urdhërimet e tij; dhe urdhërimet e tij nuk janë të rënda. ² Sepse çdo gjë që ka lindur nga

Perëndia e mund botën; dhe kjo është fitorja që e mundi botën: besimi ynë ³ Cili është ai që e mund botën, veç se ai që beson se Jezusi është Biri i Perëndisë? ⁴ Ky është ai që erdhi me anë të ujit e gjakut, Jezu Krishti; jo vetëm me anë të ujit, por me anë të ujit e me anë të gjakut. Dhe Fryma është ai që dëshmon, sepse Fryma është e vërteta. ⁵ Sepse tre janë ata që dëshmojnë në qiell: Ati, Fjala dhe Fryma e Shenjtë; dhe këta të tre janë një. ⁶ Edhe tre janë ata që dëshmojnë mbi dhe: Fryma, uji dhe gjaku; dhe këta të tre janë të një mendimi. ⁷ Në qoftë se ne pranojmë dëshminë e njerëzve, dëshmia e Perëndisë është më e madhe, sepse kjo është dëshmia e Perëndisë që ai dha për Birin e tij. ⁸ Ai që beson në Birin e Perëndisë ka këtë dëshmi në vetvete; ai që nuk beson te Perëndia, e ka bërë atë gënjeshtar, sepse nuk i besoi dëshmisë që Perëndia dha për Birin e tij. ⁹ Dhe dëshmia është kjo: Perëndia na dha jetën e përjetshme dhe kjo jetë është në Birin e tij. ¹⁰ Ai që ka Birin, ka jetën; ai që nuk ka Birin e Perëndisë, nuk ka jetën. ¹¹ Jua shkrova këto gjëra juve që besoni në emrin e Birit të Perëndisë, që të dini se keni jetën e përjetshme dhe që të besoni në emrin e Birit të Perëndisë. ¹² Kjo është siguria që kemi përpara tij: nëse kërkojmë diçka sipas vullnetit të tij, ai na e plotëson: ¹³ Dhe nëse dimë se ai na i plotëson të gjitha ato që i kërkojmë, ne dimë se i kemi ato që i kërkuam atij. ¹⁴ Në se dikush sheh vëllanë e vet se kryen një mëkat që nuk çon në vdekje, le t'i lutet Perëndisë, dhe ai do t'i japë jetën, atyre që bëjnë mëkat që nuk çon në vdekje. Ka mëkat që çon në vdekje nuk them që ai të lutet për këtë. ¹⁵ Çdo paudhësi është mëkat; por ka mëkat që nuk çon në vdekje. ¹⁶ Ne dimë se kushdo që ka lindur nga Perëndia nuk mëkaton; ai që ka lindur nga Perëndia e ruan veten e tij, dhe i ligu nuk e prek atë. ¹⁷ Ne dimë se jemi nga Perëndia dhe se gjithë bota dergjet në ligësi. ¹⁸ Por ne dimë se Biri i Perëndisë erdhi dhe na dha të kuptuarit, që ne të njohim atë që është i Vërteti; dhe ne jemi në të Vërtetin, në Birin e tij Jezu Krisht; ky është i vërteti Perëndi dhe jeta e përjetshme. ¹⁹ Djema, ruani veten nga idhujt. ²⁰ Plaku; zonjës së zgjedhur dhe bijve të saj që i dua në të vërtetë, dhe jo vetëm unë, por edhe të gjithë ata që e kanë njohur të vërtetën, ²¹ për shkak të së vërtetës që qëndron në ne dhe do të jetë me ne përjetë:

2 Gjonit

¹ hiri, mëshira dhe paqja qofshin me ju nga Perëndia Ati dhe nga Zoti Jezu Krisht, Biri i të Atit, në të vërtetë dhe në dashuri. ² U gëzova fort që gjeta disa nga bijtë e tu duke ecur në të vërtetën, sipas urdhërimit që morëm nga Ati. ³ Dhe tani të lutem ty, zonjë, jo sikur po të shkruaj një urdhërim të ri, por atë që kishim pasur nga fillimi, që ta duam njëritjetrin. ⁴ Dhe kjo është dashuria, të ecim sipas urdhërimeve të tij. Sikurse e dëgjuat nga fillimi, ky është urdhërimi që morëm, që të ecni në të. ⁵ Sepse në botë kanë dalë shumë mashtrues, të cilët nuk rrëfejnë se Jezu Krishti ka ardhur në mish; ky është mashtruesi dhe antikrishti. ⁶ Bëni kujdes se mos humbni fryti i gjërave të kryera, por bëni në menyrë të merrni një shpërblim të plotë. ⁷ Kushdo që shkon tej dhe nuk qëndron në doktrinën e Krishtit, nuk ka Perëndi; kush qëndron në doktrinën e Krishtit, ka Atin dhe Birin. ⁸ Në qoftë se dikush vjen tek ju dhe nuk sjell këtë doktrinë, mos e pranoni në shtëpi dhe mos e përshëndetni, ⁹ sepse ai që e përshëndet bëhet pjestar në veprat e tij të liga. ¹⁰ Megjithse kisha shumë gjëra për t'ju shkruar, nuk desha ta bëjë me letër dhe bojë, por shpresoj të vij te ju dhe t'ju flas me gojë, që gëzimi juaj të jetë i plotë. ¹¹ Bijtë e motrës sate të zgjedhur të përshëndesin. Amen. ¹² Plaku, Gajit shumë të dashur, të cilin unë e dua në të vërtetë. ¹³ Shumë i dashur, unë dëshiroj të kesh mbarësi në çdo gjë dhe të gëzosh shëndet të mirë, ashtu si ka mbarësi shpirti yt.

3 Gjonit

¹ Sepse u gëzova shumë kur erdhën disa vëllezër dhe dëshmuan për besnikërinë tënde ndaj së vërtetës, se si ecën ti në të vërtetën. ² Nuk kam gëzim më të madh nga ky: të dëgjoj se bijtë e mi ecin në të vërtetën. ³ Shumë i dashur, ti vepron me besnikëri në të gjitha ato që bën për vëllezërit dhe të huajt. ⁴ Ata dëshmuan për dashurinë tënde përpara kishës; dhe ti të bësh mirë të gujdesësh për udhëtimin e tyre në mënyrë të denjë për Perëndinë, ⁵ sepse ata dolën për emrin e tij, pa marrë asgjë nga johebrenjtë. ⁶ Ne e kemi për detyrë, pra, t'i presim këta njerëz, që të jemi bashkëpunëtorë në çështjen e së vërtetës. ⁷ I shkrova kishës, por Diotrefi, që do të jetë i pari ndër ta, nuk na pret. ⁸ Prandaj, po të vij, do t'i kujtoj atij veprat që bën, duke folur fjalë të liga kundër nesh; dhe duke mos u mjaftuar me këto, ai vetë nuk i pret vëllezërit dhe i ndalon ata që duan t'i presin e i përjashton nga kisha. ⁹ Shumë i dashur, mos imito të keqen, por të mirën. Ai që bën të mirën është nga Perëndia, por ai që bën të keqen nuk e ka parë Perëndinë. ¹⁰ Për Demetrin të gjithë dëshmojnë, madje edhe vetë e vërteta; edhe ne dëshmojmë për të, dhe ti e di se dëshmia jonë është e vërtetë. ¹¹ Kisha shumë për të të shkruar, por nuk dua të të shkruaj me bojë e penë; ¹² por shpresoj të të shoh së shpejti dhe do të flasim gojarisht. ¹³ Paqja me ty. Të përsëndesin miqtë. Përsëndeti miqtë një për një. ¹⁴ Juda, shërbëtor i Jezu Krishtit dhe vëllai i Jakobit, të thirrurve që u shenjtëruan në Perëndinë Atë dhe të ruajtur në Jezu Krisht:

Juda

¹ mëshira, pagja dhe dashuria u shumoftë në ju. ² Shumë të dashur, ndërsa isha ngulmues që t'ju shkruaja për shpëtimin e përbashkët, ndjeva nevojën t'ju shkruaj juve, dhe t'ju bëj thirrje të luftoni për besimin, që u qe trasmetuar shenjtorëve një herë e përgjithmonë. ³ Sepse depërtuan ndërmjet jush disa njerëz, që qenë shënuar që moti për këtë dënim, të pabesë që e kthejnë hirin e Perëndisë tonë në imoralitet dhe mohojnë të vetmin Zotëri Perëndi, dhe Zotin tonë Jezu Krisht. ⁴ Dhe dua t'ju kujtoj, ndonëse tashmë i dini gjithë këto, se Zoti, pasi e shpëtoi popullin e tij nga vendi i Egjiptit, pastaj i shkatërroi ata që nuk besuan. ⁵ Ai i ruajti me pranga të përjetshme në errësirë për gjyqin e ditës së madhe, edhe engjëjt që nuk e ruajtën gjendjen e tyre të parë, po e lanë banimin e tyre, ⁶ posi Sodoma dhe Gomora edhe qytetet përreth, që u dhanë pas kurvërimit dhe u dhanë pas çoroditjesh seksuale, janë vënë përpara si shembull, duke pësuar ndëshkimin e një zjarri të përjetshëm; ⁷ në të njëjtën menyrë ndotin edhe këta ëndërrues mishin, përbuzin pushtetin dhe blasfemojnë kundër dinjitetëve. ⁸ Por kryeengjëlli Mikael, kur në kundërshtim me djallin debatonte për trupin e Moisiut, nuk guxoi të shqiptojë një gjykim fyes, por tha: “Zoti të qortoftë!”. ⁹ Kurse këta flasin keq për të gjitha gjërat që nuk i dinë, dhe për të gjitha gjërat që njohin në menyrë natyrale, si kafshë pa arësye, në këto gjëra prishin veten, ¹⁰ Mjerë ata, sepse kanë marrë rrugën e Kainit dhe u dhanë pas çoroditjes së Balaamit për fitim dhe mbaruan në rebelim e Koreut. ¹¹ Këta janë njolla në agapit tuaja, kur hanë e pinë bashkë me ju pa druajtje duke kullotur veten e tyre; ata janë re pa ujë, të shtyrë andej këndeje nga erërat, drurë vjeshte pa fruta, dyfish të vdekur, të shkukur me rrënjë, ¹² valë deti të egra që shkumbëzojnë paudhësitë e tyre, yje të këputur për të cilët është ruajtur terri i errësirës për gjithmon. ¹³ Dhe për këta profetizoi edhe Enoku, i shtati pas Adamit, duke thënë: “Ja, Zoti erdhi me mijërat e tij të shenjtë, ¹⁴ për të bërë gjyqin kundër të gjithëve dhe për të bindur të gjithë të pabesët në mes tyre për të gjitha veprat e paudhësisë dhe për të gjitha fjalët fyese që mëkatarët e pabesë folën kundër tij”. ¹⁵ Këta janë murmuritës, që ankohen për fatin e tyre, që ecin sipas pasioneve të tyre; dhe goja e tyre flet fjalë krenarie dhe u bëjnë lajka njerëzve për dobi të vet. ¹⁶ Por ju, shumë të dashur, mbani mend fjalët që ju kanë parathënë apostujt e Zotit tonë Jezu Krisht. ¹⁷ Ata ju thoshnin që në kohën e fundit do të ketë tallës që do të ecin sipas pasioneve të tyre të paudhësisë. ¹⁸ Këta janë ata që shkaktajnë përçarjet, njerëz mishor, që s'kanë Frymën. ¹⁹ Por ju, shumë të dashur, duke ndërtuar veten tuaj mbi besimin tuaj shumë të shenjtë, duke u lutur në Frymën e Shenjtë, ²⁰ ruhuni në dashurinë e Perëndisë, duke pritur mëshirën e Zotit tonë Jezu Krisht, për jetën e përjetshme. ²¹ Dhe kini dhëshuri për njëri duke përdorur dallim, ²² por shpëtojini të tjerët me druajtje, duke ia rrëmbyer zjarrit, dhe duke urreyer edhe rroben e ndotur nga mishi. ²³ Dhe atij që mund t'ju ruajë nga çdo rrëzim dhe t'ju nxjerrë para lavdisë së tij të paqortueshëm dhe me gëzim, ²⁴ të vetmit Perëndi të ditur, Shpëtimtarit tonë, i qoftë lavdi, madhështi, sundim dhe pushtet, tani dhe përjetë. Amen. ²⁵ Zbulesa e Jezu Krishtit, që Perëndia

ia dha për t'u treguar shërbëtorëve të tij gjërat që duhet të ndodhin për së shpejti dhe e bëri të ditur, duke ia dërguar nëpërmjet engjëllit të tij, shërbëtorit të vet Gjon,

Zbulesa

¹ I cili dëshmoi fjalën e Perëndisë dhe dëshminë e Jezu Krishtit, dhe të gjitha gjërat që pa. ² Lum ai që lexon dhe lum ata që dëgjojnë fjalët e kësaj profecie dhe që ruajnë ato që janë shkruar në të, sepse koha është afër. ³ Gjoni, shtatë kishave që janë në Azi: hir për ju dhe paqe nga ana e atij që është dhe që ishte dhe që do të vijë; edhe nga të shtatë frymërat që janë përpara fronit të tij, ⁴ dhe nga Jezu Krishti, dëshmitari besnik, i parëlinduri prej së vdekurish dhe Princ i mbretërve të dheut. ⁵ Atij që na deshi dhe na lau nga mëkatet tona në gjakun e tij, dhe na bëri mbretër dhe priftër për Perëndinë dhe Atin e tij, atij i qoftë lavdi dhe pushtet në shekuj të shekujve. Amen. ⁶ Ja, ai vjen me retë dhe çdo sy do ta shohë, edhe ata që e tejshpuan; dhe të gjitha fiset e dheut do të vajtojnë për të. Po, amen. ⁷ “Unë jam Alfa dhe Omega, fillimi dhe mbarimi”, thotë Zoti “që është dhe që ishte dhe që vjen, i Plotfuqishmi”. ⁸ Unë, Gjoni, që jam edhe vëllai juaj dhe pjestar bashkë me ju në pikëllimin, në mbretërinë dhe në durimin e Jezu Krishtit, isha në ishullin që quhet Patmos, për fjalën e Perëndisë dhe për dëshminë e Jezu Krishtit. ⁹ Isha në Frymë ditën e Zotit dhe dëgjova pas meje një zë të madh si nga një bori, ¹⁰ që thoshte: “Unë jam Alfa dhe Omega, i pari dhe i fundit, dhe çfarë sheh, shkruaji në një libër dhe ua dërgo shtatë kishave që janë në Azi: në Efes, në Smirnë, në Pergam, në Tiatirë, në Sardë, në Filadelfi dhe në Laodice”. ¹¹ Dhe u solla të shoh zërin që foli me mua. Dhe, si u solla, pashë shtatë shandanë ari ¹² dhe, në mes të shtatë shandanëve, një të ngjashëm me një Bir njeriu, të veshur me një petk të gjatë deri te këmbët dhe ngjeshur me një brez ari në gjoks. ¹³ Dhe kryet e tij dhe flokët e tij ishin të bardhë si lesh i bardhë, si bora, dhe sytë e tij e ngjanin një flake zjarri. ¹⁴ Dhe këmbët e tij ngjanin me bronz të kulluar, si të skuqur në furrë dhe zëri i tij si zë shumë ujërash. ¹⁵ Dhe kishte në dorën e tij të djathtë shtatë yje dhe nga goja e tij dilte një shpatë e mprehtë, me dy tehe, dhe fytyra e tij si dielli që ndrin me forcën e tij. ¹⁶ Dhe kur e pashë, rashë para këmbëve të tij si i vdekur. Dhe ai vuri dorën e tij të djathtë mbi mua, duke më thënë: “Mos u tremb! Unë jam i pari dhe i fundit, ¹⁷ dhe i gjalli; isha i vdekur, por ja, jam i gjallë në shekuj të shekujve, amen; dhe unë i kam çelësat e vdekjes e të Hadesit. ¹⁸ Shkruaj, pra, gjërat që pe, ato që janë dhe ato që do të ndodhin pas atyre, ¹⁹ misterin e të shtatë yjeve që ti pe në të djathtën time, dhe të shtatë shandanëve prej ari. Të shtatë yjet janë engjëjt e shtatë kishave, dhe të shtatë shandanët që pe janë shtatë kishat”. ²⁰ “Engjëllit të kishës në Efes shkruaji: këtë thotë ai që mban të shtatë yjet në të djathtën e tij dhe që ecën në mes të shtatë shandanëve prej ari.

2

¹ Unë i njoh veprat e tua, mundin tënd dhe durimin tënd edhe se ti s’mund t’i durosh të këqijtë; ti i vure në provë ata që pretendojnë se janë apostuj dhe nuk janë dhe i gjete gënjeshtarë. ² Ti ke duruar, ke qëndrueshmëri dhe për hir të emrit tim je munduar pa u lodhur. ³ Por kam diçka kundër teje, sepse dashurinë tënde të parën e le. ⁴ Kujtohu, pra, se nga ke rënë, pendohu, dhe bëj veprat e para; në mos do të vi së shpejti te ti dhe do ta luaj shandanin tënd nga vendi i vet, nëse nuk pendohesh.

⁵ Por ti ke këtë, që i urren veprat e Nikolaitëve, që i urrej edhe unë. ⁶ Kush ka veshë, le të dëgjojë atë që u thotë Fryma kishave: kujt fiton do t'i jap të hajë nga pema e jetës, që është në mes të parajsës së Perëndisë”. ⁷ “Dhe engjëllit të kishës në Smirnë, shkruaji: këtë thotë i pari dhe i fundit, që qe i vdekur dhe kthehej në jetë. ⁸ Unë i njoh veprat e tua, dhe shtrengimin e varfërinë (por ti je i pasur) dhe blasfeminë e atyre që e quajnë veten Judenj, por nuk janë, por janë një sinagogë e Satanit. ⁹ Mos ki frikë nga ato për të cilat do të vuash; ja, djalli do të hedhë disa prej jush në burg, që të provoheni, dhe ju do të keni shtrengim për dhjetë ditë. Ji besnik deri në vdekje dhe unë do të të jap kurorën e jetës. ¹⁰ Kush ka veshë, le të dëgjojë atë që Fryma u thotë kishave: kush fiton nuk do të preket nga vdekja e dytë”. ¹¹ “Dhe engjëllit të kishës në Pergam, shkruaji: Këto gjëra thotë ai që ka shpatën e mprehtë me dy tehe: ¹² Unë i di veprat e tua dhe ku banon, atje ku është froni i Satanit; dhe ti mbahesh fort tek emri im dhe nuk e mohove besimin në mua, edhe në ato ditë kur Antipa, dëshmitari im, besnik, u vra midis jush, atje ku banon Satani. ¹³ Por kam disa gjëra kundër teje: sepse ke aty disa që mbajnë mësimin e Balaamit, i cili e mësoi Balakun t'u vërë një gurë pengese përpara bjive të Izraelit që të hanë flijime idhujsh dhe të kurvërojnë. ¹⁴ Kështu ti ke edhe disa që mbajnë mësimin e Nikolaitëve, të cilën gjë e urrej. ¹⁵ Pendohu, përndryshe do të vij së shpejti te ti dhe do të luftoj kundër tyre me shpatën e gojës sime. ¹⁶ Kush ka veshë, le të dëgjojë atë që Fryma u thotë kishave: kujt fiton do t'i jap të hajë nga mana që është fshehur; dhe do t'i jap një gur të bardhë, dhe mbi gur është shkruar një emër i ri, të cilin s'e njeh askush, përveç atij që e merr”. ¹⁷ “Edhe engjëllit të kishës në Tiatirë shkruaji: Këto gjëra thotë Biri i Perëndisë, ai që ka sytë si flakë zjarri dhe këmbët e tij janë të ngjashëm me bronz të shkëlqyeshëm. ¹⁸ Unë i njoh veprat e tua, dashurinë tënde, besimin tënd, shërbimin tënd, durimin tënd dhe di që veprat e tua të fundit janë më të shumta se të parat. ¹⁹ Por kam disa gjëra kundër teje, sepse ti e lejon gruan Jezabel, që e quan veten profeteshë, të mësojë dhe t'i mashtrtojë shërbëtorët e mi të kurvërojnë dhe të hanë gjëra të flijuara idhujve. ²⁰ Dhe i dhashë kohë që të pendohet për kurvërinë e saj, por ajo nuk u pendua. ²¹ Ja, unë e flakë atë në një shtrat vuajtjesh, dhe ata që kurvërojnë me të, në shtrëngim të madh, po nuk u penduan për veprat e tyre; ²² Dhe do t'i godas me vdekje bijtë e saj; dhe të gjitha kishat do të njohin se unë jam ai që heton mendjet dhe zemrat; dhe do t'i jap gjithsecilit nga ju sipas veprave të veta. ²³ Por juve dhe të tjerëve që janë në Tiatirë, që nuk kanë këtë doktrinë dhe nuk i kanë njohur thellësitat e Satanit, siç e quajnë ata, unë them: nuk do të vë barrë tjetër mbi ju; ²⁴ por mbajeni fort atë që keni, derisa të vij. ²⁵ Dhe kujt fiton dhe i ruan deri në fund veprat e mia, do t'i jap pushtet mbi kombet; ²⁶ dhe ai do t'i qeverisë ata me një shufër hekuri dhe ata do të thyhen si enë argjile, sikurse mora edhe unë pushtet prej Atit tim; ²⁷ dhe unë do t'i jap atij yllin e mëngjesit. ²⁸ Kush ka veshë, le të dëgjojë atë që Fryma u thotë kishave”. ²⁹ “Dhe engjëllit të kishës në Sardë shkruaji: këto gjëra thotë ai që ka të shtatë Frymërat e Perëndisë dhe të shtatë yjet. Unë i di veprat e tua; ti ke emrin se jeton, por je i vdekur.

3

¹ Ji syçelë dhe forco mbetjen e gjërave që gati po vdesin, sepse nuk i gjeta

të përkryera veprat e tua përpara Perëndisë tim. ² Kujto, pra, atë që more dhe dëgjove, dhe ruaje edhe pendohu. Po të mos rrish zgjuar, unë do të vij te ti si vjedhës, dhe nuk do të dish në ç'orë do të vij te ti. ³ Por ke disa veta në Sardë, që nuk e ndotën petkat e tyre; edhe do të ecin me mua të veshur në të bardha, sepse janë të denjë. ⁴ Kush fiton do të vishet me rroba të bardha dhe unë nuk do ta fshij emrin e tij nga libri i jetës, por do të rrëfej emrin e tij përpara Atit tim dhe para engjëjve të tij. ⁵ Kush ka veshë, le të dëgjojë atë që Fryma u thotë kishave". ⁶ "Dhe engjëllit të kishës së Filadelfisë shkruajti: këtë thotë i Shenjti, i Vërteti, ai që ka çelësin e Davidit, ai që hap dhe askush nuk mbyll; dhe mbyll dhe askush nuk hap. ⁷ Unë njoh veprat e tua; ja, të vura përpara një dera të hapur që asnjëri nuk mund ta mbyllë; sepse ke pak forcë, dhe e ruajte fjalën time edhe nuk mohove emrin tim. ⁸ Ja, unë do të dorëzoh disa nga sinagoga e Satanit, që e quajnë veten Judenj, dhe nuk janë, por gënjejnë; ja, unë do t'i bëj të vijnë dhe të bien përmbys përpara këmbëve të tua, dhe do të njohin se unë të kam dashur. ⁹ Sepse e ruajte fjalën e durimit tim, edhe unë do të të ruaj ty nga ora e sprovës që do të vij mbi gjithë botën, për të provuar ata që banojnë mbi dhe. ¹⁰ Ja, unë vij shpejt; mbaje fort atë që ke, që të mos të marrë ndokush kurorën tënde. ¹¹ Kush fiton do ta bëj shtyllë në tempullin e Perëndisë tim, dhe ai nuk do të dalë më përjashta; dhe do të shkruaj mbi të emrin e Perëndisë tim, dhe emrin e qytetit të Perëndisë tim, të Jeruzalemit të ri, që zbret nga qielli nga Perëndia im, dhe emrin tim të ri. ¹² Kush ka veshë, le të dëgjojë atë që Fryma u thotë kishave". ¹³ "Dhe engjëllit të kishës në Laodice shkruajti: këtë thotë Ameni, Dëshmitari besnik dhe i vërtetë, Fillimi i krijesës së Perëndisë. ¹⁴ Unë njoh veprat e tua, që ti nuk je as i ftohtë as i ngrohtë. Do të doja të ishe i ftohtë ose i ngrohtë! ¹⁵ Por, mbasi je kështu i vakët, dhe as i ftohtë e as i ngrohtë, unë do të të vjell nga goja ime. ¹⁶ Sepse ti thua: "Unë jam i pasur, u pasurova dhe s'kam nevojë për asgjë"; edhe nuk e di se ti je qyqar e mjeran, i varfër, i verbër dhe i zhveshur. ¹⁷ Të këshilloj të blesh nga unë ar të kulluar në zjarr që të bëhesh i pasur; edhe petka të bardhë që të vishesh dhe të mos duket turpi i lakuriqësisë sate; edhe vajos sytë e tu me kolir, që të shohësh. ¹⁸ Unë të gjithë ata që i dua i qortoj dhe i ndëshkoj; prandaj ji i zellshëm dhe pendohu. ¹⁹ Ja, unë qëndroj te dera dhe trokas; nëse dikush dëgjon zërin tim dhe të hapë derën, unë do të hyj tek ai dhe do të ha darkë me të dhe ai me mua. ²⁰ Kujt fiton do t'i jap të ulet me mua mbi fronin tim, sikurse edhe unë fitova dhe u ula me Atin tim mbi fronin e tij. ²¹ Kush ka veshë, le të dëgjojë atë që u thotë Fryma kishave". ²² Pas këtyre gjërave, pashë dhe ja, një derë u hap në qiell dhe zëri i parë që kisha dëgjuar të fliste me mua si bori, tha: "Ngjitu këtu dhe do të të tregoj gjërat që duhet të ndodhin pas këtyre gjërave".

4

¹ Dhe menjëherë erdha në frymë; dhe ja, një fron ishte në qiell dhe mbi fron rrinte një i ulur. ² Dhe ai që ishte ulur nga pamja i ngjante një guri diaspri dhe sardi; dhe rreth fronit ishte një ylber që i ngjante smeraldit. ³ Dhe rreth e qark fronit ishin njëzet e katër frone, dhe mbi frone pashë ndenjor njëzet e katër pleq të veshur me petka të bardha; dhe mbi kryet e tyre kishin kurora: ⁴ dhe nga froni shpërthenin vetëtima, bubullima dhe zëra; dhe përpara fronit ishin shtatë llamba të ndezura, që

janë të shtatë Frymërat e Perëndisë. ⁵ Dhe përpara fronit ishte si një det i qelqtë që i ngjante kristalit, dhe në mes të fronit dhe përreth fronit katër kafshë, që ishin plot me sy përpara dhe prapa. ⁶ Qenia e parë e gjallë ishte e ngjashme me një luan, edhe qenia e dytë e gjallë e ngjashme me një viç, edhe qenia e tretë e gjallë kishte fytyrë si të njeriut, edhe e katërta ishte e ngjashme me një shqiponjë në fluturim. ⁷ Edhe të katër qeniet e gjalla kishin secila nga gjashtë krahë përçark, edhe përbrenda ishin plot me sy; dhe nuk pushojnë kurrë, as ditë as natë, duke thënë: “I shenjtë, i shenjtë, i shenjtë është Zoti Perëndi, i Plotfuqishmi, që ishte, që është dhe që do të vijë!”. ⁸ Sa herë që qeniet e gjalla i japin lavdi, nder e të falenderim atij që rri ulur mbi fron, atij që rron në shekuj të shekujve, ⁹ të njëzet e katër pleq bien përmbys përpara atij që rri mbi fron dhe adhurojnë atë që jeton në shekuj të shekujve dhe i hedhin kurorat e tyre përpara fronit, duke thënë: ¹⁰ “Ti je i denjë, o Zot, të marrësh lavdinë, nderimin dhe fuqinë, sepse ti i krijove të gjitha gjëra, dhe nëpërmjet vullnetit tënd ekzistojnë dhe u krijuan”. ¹¹ Pastaj pashë në dorën e djathtë të atij që rrinte ulur mbi fron, një libër të shkruar përbrenda dhe përjashta, të vulosur me shtatë vula.

5

¹ Dhe pashë një engjell të fuqishëm, që proklamoi me zë të madh: “Kush është i denjë të hapë librin dhe të zgjidhë vulat e tij?”. ² Po kurrkush, as në qiell, as mbi dhe, as nën dhe, nuk mund të hapte librin e ta shihte atë. ³ Edhe unë qaja shumë, sepse s’qe gjetur asnjë i denjë të hapë dhe të lexojë librin, dhe as ta shohë. ⁴ Atëherë një nga pleqtë më tha: “Mos qaj; ja, Luani i fisit të Judës, Rrënja e Davidit, fitoi të hapë librin dhe të zgjidhë të shtatë vulat e tij”. ⁵ Dhe pashë, në mes të fronit dhe të katër gjenieve të gjalla dhe në mes të pleqve, një Qengj si i therur, i cili kishte shtatë brirë dhe shtatë sy, që janë të shtatë Frymërat e Perëndisë, të dërguar në gjithë dheun. ⁶ Ai erdhi dhe mori librin nga dora e djathtë e atij që rrinte mbi fron. ⁷ Dhe, mbasi e mori librin, të katër qeniet e gjalla dhe të njëzet e katër pleqtë ranë përmbys përpara Qengjit, duke pasur secili një geste dhe disa kupa ari plot me erë të këndshme, të cilat janë lutjet e shenjtoreve. ⁸ Dhe këndonin një këngë të re duke thënë: “Ti je i denjë ta marrësh librin dhe të hapësh vulat e tij, sepse ti u there, dhe me gjakun tënd na bleve te Perëndia nga çdo fis, gjuhë, popull dhe komb, ⁹ dhe na bëre mbretër dhe priftër për Perëndinë tonë, dhe do të mbretërojmë mbi dhe”. ¹⁰ Pastaj pashë, dhe dëgjova zërin e shumë engjëjve përçark fronit, qenieve të gjalla dhe pleqve; dhe numri i tyre ishte dhjetë mijëra dhjetë mijërash dhe mijëra mijërash, ¹¹ që thoshnin me zë të madh: “I denjë është Qengji që u ther, të marrë fuqinë, dhe pasurinë, dhe diturinë, dhe forcën, dhe nderin, dhe lavdinë, dhe bekimin”. ¹² Edhe dëgjova çdo krijesë që është në qiell, mbi dhe, nën dhe dhe ato që janë në det dhe gjitha gjërat sa janë në to, që thoshnin: “Atij që rri ulur mbi fron dhe Qengjit i qofshin bekimi, nderi, lavdia dhe forca në shekuj të shekujve”. ¹³ Dhe të katër qeniet e gjalla thoshnin: “Amen!”. Dhe të njëzet e katër pleq ranë përmbys dhe adhuruan atë që rron në shekuj të shekujve. ¹⁴ Pastaj pashë kur Qengji hapi të parën nga të shtatë vulat, dhe dëgjova një nga të katër qeniet e gjalla që thoshte si me zë bubullime: “Eja e shiko”.

6

¹ Dhe unë pashë, dhe ja, një kalë i bardhë. Dhe ai që e kalëronte kishte një hark; dhe atij iu dha një kurorë, dhe ai doli jashtë si fitimtar dhe për të fituar. ² Kur ai hapi vulën e dytë, dëgjova qenien e dytë të gjallë që thoshte: “Eja dhe shiko”. ³ Atëherë doli jashtë një kalë tjetër i kuq; dhe atij që e kalëronte iu dha të hiqte paqen nga dheu që njerëzit të vrasin njëri-tjetrin, dhe iu dha atij një shpatë e madhe. ⁴ Dhe kur ai hapi vulën e tretë, dëgjova qenien e tretë e gjallë që thoshte: “Eja dhe shiko”. Dhe pashë dhe ja, një kalë i zi; dhe ai që e kalëronte kishte një peshore në dorën e tij. ⁵ Dhe dëgjova një zë në mes të katër qenieve të gjalla duke thënë: “Një kenik gruri për një denar, dhe dy kenikë elbi për një denar; dhe mos dëmto vajin, as verën”. ⁶ Kur ai hapi vulën e katërt, dëgjova zërin e qenies së katërt të gjallë që thoshte: “Eja dhe shiko”. ⁷ Dhe unë pashë, dhe ja një kalë i zbehtë; dhe ai që e kalëronte emrin e kishte Vdekja, dhe Hadesi vinte pas tij. Dhe iu dha atyre pushtet përmbi një të katërtën e dheut, të vrasin me shpatë dhe me zi buke e me vdekje, dhe nëpërmjet bishave të dheut. ⁸ Dhe kur hapi vulën e pestë, unë pashë nën altar shpirtrat e atyre që ishin therur për shkak të fjalës së Perëndisë dhe për shkak të dëshmisë që kishin; ⁹ dhe ata thirrën me zë të madh duke thënë: “Deri kur, o Zot, që je i Shenjtë dhe i Vërtetë, nuk gjykon dhe nuk merr hak për gjakun tonë nga ata që banojnë mbi dhe?”. ¹⁰ Dhe secilit prej tyre ju dha një petk i bardhë dhe ju thanë që të preheshin edhe për pak kohë, deri sa të plotësohej numri edhe i bashkësherbëtorëve e tyre dhe i vëllezërve të tyre që duhet të vriteshin posi ata. ¹¹ Dhe pashë, kur ai hapi vulën e gjashtë; dhe ja, u bë një tërmet i madh, dhe dielli u bë i zi si një thes prej leshi, dhe hëna u bë si gjak; ¹² dhe yjet e qiellit ranë mbi dheun, ashtu si fiku hedh fiqtë e paarrirë kur e tund një erë e madhe. ¹³ Pastaj qielli u hoq si një pergamenë që mbështillet, dhe çdo mal dhe ishull luajtën nga vendi i tyre. ¹⁴ Dhe mbretërit e dheut, dhe të mëdhenjtë, dhe të pasurit, dhe komandantët, dhe të fuqishmit, dhe çdo skllav e çdo i lirë, u fshehën nëpër shpella dhe nëpër krepat e maleve, ¹⁵ dhe u thoshnin maleve dhe shkëmbinjve: “Bini mbi ne dhe na fshihni nga fytyra e atij që rri mbi fron dhe nga zemërimi i Qengjit, ¹⁶ sepse erdhi dita e madhe e zemërimit së tij; dhe kush mund të qëndrojë?”. ¹⁷ Pas këtyre gjërave, pashë katër engjëj të cilët rrinin në këmbë në të katër këndet e dheut dhe mbanin të katër erërat e dheut, që të mos frynte erë mbi dhe, as mbi det, as mbi ndonjë dru.

7

¹ Pastaj pashë një engjell tjetër që ngjitej nga lind dielli e që kishte vulën e Perëndisë së gjallë; dhe u thirri me zë të madh të katër engjëjve, të cilëve u qe dhënë të dëmtojnë dheun dhe detin, ² duke thënë: “Mos dëmtoni dheun, as detin, as pemët, deri sa t’i vulosim në ballë shërbëtorët e Perëndisë tonë”. ³ Dhe dëgjova numrin e atyre që u vulosën: njëqind e dyzet e katër mijë të vulosur nga të gjitha fiset e bijve të Izraelit. ⁴ Nga fisi i Judës, dymbëdhjetë mijë të vulosur; nga fisi i Rubenit, dymbëdhjetë mijë të vulosur; nga fisi i Gadit dymbëdhjetë mijë të vulosur; ⁵ nga fisi i Asherit, dymbëdhjetë mijë të vulosur; nga fisi i Neftalit, dymbëdhjetë mijë të vulosur; nga fisi i Manasit, dymbëdhjetë mijë të vulosur; ⁶ nga fisi i Simeonit, dymbëdhjetë mijë të vulosur; nga fisi i Levit, dymbëdhjetë mijë të vulosur; nga fisi i Isakarit, dymbëdhjetë mijë të vulosur; ⁷ nga fisi

i Zabulonit, dymbëdhjetë mijë të vulosur; nga fisi i Jozefit, dymbëdhjetë mijë të vulosur; nga fisi i Beniaminit, dymbëdhjetë mijë të vulosur. ⁸ Pas këtyre gjërave, pashë një turmë të madhe, të cilën askush nuk mund ta numëronte, prej të gjitha kombeve, fiseve, popujve dhe gjuhëve; këta qëndronin në këmbë përpara fronit dhe përpara Qengjit, të veshur me rroba të bardha dhe me palma në duart e tyre. ⁹ Dhe thërrisnin me zë të madh, duke thënë: “Shpëtimi është i Perëndisë tonë që është ulur mbi fron dhe i Qengjit”. ¹⁰ Dhe të gjithë engjëjt rrinin në këmbë përçark fronit, dhe pleqve dhe katër qenieve e gjalla, dhe ranë përmbys mbi fytyrën e tyre përpara fronit dhe adhuruan Perëndinë, ¹¹ duke thënë: “Amen! Bekimi, dhe lavdia, dhe dituria, dhe falendërimi, dhe nderimi, dhe fuqia dhe forca janë te Perëndia ynë në shekuj të shekujve. Amen!”. ¹² Pastaj një nga pleqtë m’u drejtua, duke më thënë: “Cilët janë këta që janë veshur me rroba të bardha, dhe nga kanë ardhur?”. ¹³ Dhe unë i thashë: “Imzot, ti e di”. Atëherë ai më tha: “Këta janë ata që kanë ardhur nga shtrëngimi i madh, dhe i kanë larë rrobat e tyre dhe i kanë zbardhur në gjakun e Qengjit. ¹⁴ Prandaj edhe janë përpara fronit të Perëndisë dhe i shërbenin atij ditë e natë në tempullin e tij; dhe ai që rri ulur mbi fron do të banojë në mes tyre. ¹⁵ Ata nuk do të kenë më uri, as nuk do të kenë etje, as nuk do t’i godasë më dielli, as kurrfarë vape, ¹⁶ sepse Qengji, që është në mes të fronit, do t’i kullojë dhe do t’i çojë te burimet e gjalla të ujërave; dhe Perëndia do të thajë çdo lot nga sytë e tyre”. ¹⁷ Edhe kur ai hapi vulën e shtatë, në qiell u bë heshtje për rreth gjysmë orë.

8

¹ Dhe unë i pashë të shtatë engjëjt që qëndrojnë përpara Perëndisë, dhe atyre u dha shtatë bori. ² Pastaj erdhi një engjëll tjetër që kishte një temianicë ari dhe ndaloi pranë altarit; dhe iu dha shumë erë e këndshme që t’ua shtonte lutjeve të të gjithë shenjtorëve mbi altarin prej ari që ishte përpara fronit. ³ Dhe tymi i erëve të këndshme, të ofruara me lutjet e shenjtorëve, u ngrit përpara Perëndisë nga dora e engjëllit. ⁴ Pastaj engjëlli mori temianicën, e mbushi nga zjarri i altarit dhe e hodhi mbi dhe; dhe u bënë zëra, bubullima, vetima dhe një tërmet. ⁵ Dhe të shtatë engjëjt që kishin të shtatë boritë u bënë gati t’i bien borisë. ⁶ Engjëlli i parë i ra borisë, dhe u bë breshër e zjarr, i përzier me gjak, dhe u hodhën mbi dhe; dhe e treta e pemëve u dogj tërësisht, dhe çdo bar i njomë u dogj tërësisht. ⁷ Dhe engjëlli i dytë i ra borisë dhe diçka si një mal i madh që digjet nga zjarri u hodh në det, dhe e treta e detit u bë gjak; ⁸ dhe e treta e krijesave që rrojnë në det ngordhi, dhe e treta e anijeve u shkatërruan. ⁹ Dhe i treti engjëll i ra borisë, dhe ra nga qielli një yll i madh që digej si pishtar, dhe ra mbi pjesën e tretë të lumenjve dhe mbi burimet e ujërave. ¹⁰ Dhe emri i yllit është “pelin” dhe e treta e ujërave u bë pelin; dhe shumë njerëz vdiqën për shkak të këtyre ujërave, sepse u bënë të hidhura. ¹¹ Dhe i katërti engjëll i ra borisë, dhe u godit pjesa e tret e diellit dhe pjesa e tret e hënës dhe pjesa e tret e yjeve, që të errësohej e treta e tyre dhe e treta e ditës e humbi shkëlqimin e saj, kështu edhe nata. ¹² Dhe pashë, dhe dëgjova një engjëll që fluturonte në mes të qiellit dhe thoshte me zë të madh: “Mjerë, mjerë, mjerë atyre që banojnë mbi dhe, për shkak të të rënave të tjera të borive që të tre engjëjt do t’i bien”. ¹³ Dhe i pesti engjëll i ra borisë, dhe

unë pashë një yll që ra nga qielli përmbi tokë; dhe atij iu dha çelësi i pusit të humnerës.

9

¹ Dhe ai hapi pusin e humnerës dhe nga pusi u ngrit një tym si nga një oxhak i madh; dhe dielli dhe ajri u errën nga tymi i pusit. ² Edhe nga ky tym dolën mbi dhe karkaleca, dhe atyre iu dha një pushtet, i ngjashëm me atë të akrepave të tokës. ³ Dhe atyre iu tha të mos dëmtojnë barin e dheut, asnjë gjelbërim e asnjë dru, por vetëm ata njerëzit të cilët nuk kanë vulën e Perëndisë mbi ballë. ⁴ Dhe atyre iu dha fuqia të mos i vrasin ata, por t'i mendojnë pesë muaj; dhe mundimi i tyre si mundimi i akrepit, kur pickon. ⁵ Dhe në ato ditë njerëzit do të kërkojnë vdekjen, por nuk do ta gjejnë atë, edhe do të dëshirojnë të vdesin, por vdekja do të largohet prej tyre. ⁶ Dhe pamja e karkalecave u përngjante kuajve të gatitur për luftë; dhe mbi kokat e tyre kishin si kurora prej ari dhe fytyrat e tyre ishin si fytyra njerëzish. ⁷ Dhe kishin flokë si flokë grash; dhe dhëmbët e tyre ishin si dhëmbë luanësh. ⁸ Dhe kishin parzmore si parzmore hekuri, dhe ushtrimi e krahëve të tyre ishte si ushtrimi i shumë qerrëve dhe kuajve që rendin në luftim. ⁹ Dhe kishin bishtra që u ngjanin akrepave dhe me thumb në bishtrat e tyre: në të cilat qëndronte fuqia të dëmtonin njerëzit për pesë muaj. ¹⁰ Dhe për mbret përmbi ta kishin engjëllin e humnerës, emri e tij në hebraisht është Abadon dhe në greqisht emrin e ka Apolion. ¹¹ Mjerimi i parë kaloi; ja, po vijnë edhe dy mjerime paskëtaj. ¹² Dhe i gjashti engjell i ra borisë, dhe dëgjova një zë nga të katër brirët e altarit të artë që është përpara Perëndisë, ¹³ që i thoshte engjëllit të gjashtë që kishite borinë: “Zgjidh të katër engjëjt që janë të lidhur në Lumin e madh, Euflatin”. ¹⁴ Atëherë të katër engjëjt, që ishin përgatitur për atë orë, ditë, muaj dhe vit, u zgjidhën që të vrasin të tretën pjesë të njerëzve. ¹⁵ Dhe numri i ushtarëve të kalorësisë ishte dyqind milion: dhe unë e dëgjova numrin e tyre. ¹⁶ Dhe kështu unë pashë në vegim kuajt dhe ata që i kalëronin; ata kishin parzmore ngjyrë zjarri, hiacinti dhe squfuri; dhe kokat e kuajve ishin si koka luanësh dhe nga gojët e tyre dilte zjarr, tym dhe squfur. ¹⁷ Nga këto të tri plagë u vra e treta e njerëzve, nga zjarri e nga tymi e nga squfuri, që dilnin nga gojët e tyre. ¹⁸ Sepse pushteti i tyre në fakt ishte në gojën e tyre dhe në bishtrat e tyre; sepse bishtrat e tyre ishin të ngjashëm me gjarpërinj, që kanë koka dhe me anë të tyre dëmtonin. ¹⁹ Dhe njerëzit e tjerë, ata që nuk u vranë nga këto plagë, nuk u penduan nga veprat e duarve të tyre që të mos nderojnë demonët dhe idhujt prej ari, argjendi, bronzi, guri dhe druri, që nuk mund të shohin, as të dëgjojnë, as të ecin; ²⁰ dhe ata nuk u penduan nga vrasjet e tyre, as nga magjia e tyre, as nga kurvërimi i tyre dhe as nga vjedhjet e tyre. ²¹ Pastaj pashë një engjell tjetër të fuqishëm që zbriste nga qielli, i mbështjellë në një re dhe me ylber mbi krye; dhe fytyra e tij ishte si diell dhe këmbët e tij si shtylla zjarri.

10

¹ Ai kishte në dorë një libërth të hapur dhe vuri këmbën e tij të djathtë mbi det dhe të majtin mbi dhe, ² dhe thirri me zë të madh si një luan që vrumbullon; dhe, si bërtiti, të shtatë bubullima bënë të dëgjohej ushtrimi e tyre. ³ Dhe kur të shtatë bubullimat bënë të dëgjohej ushtrimi e tyre, u gatita të shkruaj, por dëgjova një zë nga qielli që më thoshte: “Vulosi gjërat

që thonin të shtatë bubullimat dhe mos i shkruaj”. ⁴ Atëherë engjëlli që unë pashë që rrinte në këmbë mbi det e mbi dhe, ngriti dorën e djathtë drejt qiellit, ⁵ dhe bëri be për atë që rron në shekuj të shekujve, që krijoj qiellin dhe gjërat që janë në të, tokën dhe gjërat që janë në të, detin dhe gjërat që janë në të, se nuk do të vonohet më. ⁶ Por në ditët kur engjëlli i shtatë të bëjë të dëgjohet zëri i tij, kur ai t’i bjerë borisë do të zbatohet misteri i Perëndisë, ashtu si ai e ua shpalli shërbëtorëve të tij, profetëve. ⁷ Dhe zëri që kisha dëgjuar nga qielli më foli përsëri dhe tha: “Shko, merr libërthin e hapur që ndodhet në dorën e engjëllit që rri mbi det e mbi dhe”. ⁸ Dhe shkova tek engjëlli dhe i thashë: “Më jep libërthin”. Dhe ai më tha: “Merre dhe gllabëroje atë dhe ai do ta hidhërojë të brëndëshmet e tua, por në gojën tënde do të jetë i ëmbël si mjaltë”. ⁹ Dhe e mora libërthin nga dora e engjëllit, dhe si e gllabërova; dhe ishte në gojën time i ëmbël si mjaltë; dhe, mbasi e gllabërova, barku im u hidhërua. ¹⁰ Dhe ai më tha: “Të duhet përsëri të profetizosh mbi shumë popuj, kombe, gjuhë dhe mbretër”. ¹¹ Dhe m’u dha një kallam që i ngjante një shufre. Dhe engjëlli duke qëndruar në këmbë tha: “Çohu dhe mat tempullin e Perëndisë, altarin dhe ata që adhurojnë atje,

11

¹ dhe oborrit që është jashtë tempullit lëre dhe mos e mat, sepse u është dhënë johebrenjve; dhe ata do ta shkelin qytetin e shenjtë për dyzet e dy muaj. ² Dhe unë do t’u jap të dy dëshmitarëve të mi për të profetizuar, dhe ata do të profetizojnë një mijë e dyqind e gjashtëdhjetë ditë, të veshur me thasë. ³ Këta janë të dy drurët e ullirit dhe të dy shandanët që rrijnë përpara Perëndisë së dheut. ⁴ Dhe, nëse ndokush dëshiron t’u bëjë keq atyre, nga goja e tyre del zjarr dhe i gllabëron armiqtë e tyre; dhe kushdo që dëshëron t’u bëjë keq atyre, në këtë mënyrë duhet vvarë. ⁵ Ata kanë pushtet të mbyllin qiellin, që të mos bjerë shi në ditët e profecisë së tyre; ata kanë edhe pushtet mbi ujërat t’i kthejnë në gjak dhe për të goditur dheun me çdo plagë, sa herë të duan. ⁶ Dhe kur ta kryejnë dëshminë e tyre, bisha që ngjitet nga humnera do të bëjë luftë kundër tyre, edhe do t’i mundë ata, dhe do t’i vrasë. ⁷ Dhe kufomat e tyre do të dergjen në sheshin e qytetit të madh, i cili frymërisht quhet Sodomë dhe Egjipt, ku është kryqëzuar edhe Zoti ynë. ⁸ Dhe njerëz nga popuj, dhe fise, dhe gjuhë, dhe kombe do të shohin kufomat e tyre për tri ditë e gjysmë, dhe nuk do të lënë që kufomat e tyre të shtihen në varr. ⁹ Dhe banorët e dheut do të ngazëllojnë për ata dhe do të bëjnë festë; dhe do t’i dërgojnë njeri tjetrit dhurata, sepse këta dy profetë i munduan ata që banojnë mbi dhe”. ¹⁰ Por mbas tri ditë e gjysmë, fryma e jetës që buron nga Perëndia hyri në ta; edhe qëndruan në këmbët e tyre, dhe një tmerr e madh ra mbi ata që i shikonin. ¹¹ Edhe dëgjuan një zë të madh nga qielli duke u thënë atyre: “Ngjituni këtu lart”. Dhe u ngjitën në qiell në një re; dhe armiqtë e tyre i panë. ¹² Dhe në atë orë ra një tërmet i madh, dhe e dhjeta pjesë e qytetit u rrëzua, dhe në tërmet u vranë shtatë mijë njerëz; dhe të tjerët u tmerruan dhe i dhanë lavdi Perëndisë së qiellit. ¹³ Mjerimi i dytë kaloi, por ja, mjerimi i tretë do vijë së shpejti. ¹⁴ Dhe engjëlli i shtatë i ra borisë dhe u bënë zëra të mëdhenj në qiell që thoshnin: “Mbretëritë e botës u bënë mbretëri të Zotit tonë dhe të Krishtit të tij, dhe ai do të mbretërojë në shekuj të shekujve”. ¹⁵ Atëherë të njëzet e katër pleqtë që

rrinin përpara Perëndisë mbi fronet e tyre, ranë përmbys mbi fytyrat e veta dhe adhuruan Perëndinë,¹⁶ duke thënë: “Ne të falënderojmë, o Zot, Perëndi i Plotfuqishmi, që je, që ishe dhe që do të vish, sepse more në dorë pushtetin tënd të madh, dhe mbretëron. ¹⁷ Kombet ishin zemëruar, por erdhi mëria jote, dhe erdhi koha që të gjykohen të vdekurit dhe t’u jepet paga shërbëtorëve të tu, profetëve, dhe shenjtorëve, dhe atyre që druajnë emrin tënd, të vegjëlve dhe të mëdhenjve, dhe të shkatërrosh ata që shkatërrojnë dheun”. ¹⁸ Atëherë u hap tempulli i Perëndisë në qiell dhe u duk arka e besëlidhjes së tij, dhe ndodhnin vetëtima, dhe zëra, dhe bubullima, dhe tërmet, dhe një rebesh i fortë breshëri. ¹⁹ Pastaj një shenjë e madhe u duk në qiell: një grua e veshur me diellin, dhe me hënën poshtë këmbëve të saj, dhe mbi krye të saj një kurorë me dymbëdhjetë yje.

12

¹ Ishte shtatzënë e bërtiste nga dhembjet dhe mundimet e lindjes. ² Dhe u duk një shenjë tjetër në qiell: dhe ja, një dragua i madh i kuq që kishte shtatë kokë dhe dhjetë brirë, dhe mbi kokat e tij kishte shtatë kurora. ³ Dhe bishti i tij tërhiqte pas vetes të tretën pjesë të yjeve të qiellit dhe i hodhi mbi tokë. Dhe dragoi qëndroi përpara gruas që ishte gati për të lindur, për të gllabëruar birin e saj kur ta kishte lindur. ⁴ Dhe ajo lindi një bir mashkull, i cili duhet të qeverisë gjithë kombet me skeptër të hekurt; dhe biri i saj u rrëmbye pranë Perëndisë dhe fronit të tij. ⁵ Dhe gruaja iku në shkretëtirë, ku kishte vend të përgatitur nga Perëndia, që të ushqehet atje një mijë e dyqind e gjashtëdhjetë ditë. ⁶ Edhe u bë luftë në qiell: Mikaeli dhe engjëjt e tij luftuan kundër dragoit; edhe dragoi dhe engjëjt e tij luftuan, ⁷ por nuk fituan, e nuk u gjet më për ta vend në qiell. ⁸ Kështu dragoi i madh, gjarpëri i lashtë, që është quajtur djall, edhe Satan, që mashtron gjithë dheun, u hodh mbi tokë; me të u hodhën edhe engjëjt e tij. ⁹ Atëherë dëgjova një zë të madh në qiell që thoshte: “Tani arriti shpëtimi, fuqia dhe mbretëria e Perëndisë tonë, dhe pushteti i Krishtit të tij; sepse u hodh poshtë paditësi i vëllezërve tanë, ai që i padiste përpara Perëndisë tonë ditë e natë. ¹⁰ Dhe ata e fituan atë me anë të gjakut të Qengjit, dhe me anë të fjalës së dëshmisë së tyre; dhe nuk e deshën jetën e tyre deri në vdekje. ¹¹ Prandaj gëzohuni, o qiej, dhe ju që rrini në ta. Mjerë ju banorë të tokës e të detit, sepse zbriti djalli drejt jush duke pasur zemërim të madh, duke ditur se ka pak kohë”. ¹² Dhe, kur dragoi pa se u hodh për tokë, përdoqi gruan që lindi birin mashkull. ¹³ Dhe iu dhanë gruas dy krahët e shqiponjës së madhe, që të fluturojë në shkretëtirë në vendin e saj, ku të ushqehet një kohë, disa kohë dhe gjysmën e një kohe, larg pranisë së gjarpërit. ¹⁴ Atëherë gjarpëri qiti nga goja e tij ujë si një lumë prapa gruas, që atë ta merrte lumi, ¹⁵ dhe toka e ndihmoi gruan, dhe toka hapi gojën e vet dhe përpiu lumin që dragoi kishte nxjerrë nga goja e vet. ¹⁶ Dhe dragoi u zemërua kundër gruas dhe shkoi të bëjë luftë me të tjerët, pasardhjes së saj, të atyre që i ruajnë urdhërimet e Perëndisë dhe që kanë dëshminë e Jezu Krishtit. ¹⁷ Dhe u ndala mbi rërën e detit.

13

¹ Dhe pashë të ngjitej nga deti një bishë, që kishte dhjetë brirë dhe shtatë krerë, dhe mbi brirë dhjetë kurora dhe mbi krerë emra blasfemie.

² Dhe bisha që pashë i ngjante një leopardi; këmbët e saj ishin si të ariut dhe goja e saj si ajo e luanit; dhe dragoi i dha asaj fuqinë e vet, fronin e vet dhe autoritet të madh. ³ Edhe pashë një nga krerët e saj si të plagosur për vdekje; por plaga e saj vdekjeprurëse u shërua; dhe gjithë dheu u mrekullua pas bishës. ⁴ Dhe adhuruan dragoin që i dha autoritet bishës dhe adhuruan bishën duke thënë: “Kush i ngjan bishës? Kush mund të luftojë kundër saj?”. ⁵ Dhe iu dha një gojë që flet gjëra të mëdha dhe blasfemi; dhe iu dha pushtet të veprojë për dyzet e dy muaj. ⁶ Dhe ajo hapi gojën e vet për të blasfemuar kundër Perëndisë, për të blasfemuar emrin e tij, tabernakullin e tij dhe ata që banojnë në qiell. ⁷ Dhe iu dha t’u bëjë luftë kundër të shenjtorëve dhe t’i mundë; dhe iu dha pushtet mbi çdo fis, gjuhë dhe komb. ⁸ Dhe do ta adhurojnë të gjithë banorët e dheut, emrat e të cilëve nuk janë shkruar në librin e jetës së Qengjit, që ishte vlarë që nga krijimi i botës. ⁹ Kush ka veshë, le të dëgjojë. ¹⁰ Kush e çon tjetrin në robëri, në robëri do të bjerë; kush vret me shpatë, duhet edhe ai të vritet me shpatë. Këtu është qëndrueshmëria dhe besimi i shenjtorëve. ¹¹ Pastaj pashë një bishë tjetër, që ngjitej nga dheu, dhe kishte dy brirë që u ngjanin atyre të qengjit, por fliste si një dragua. ¹² Ajo ushtronte gjithë pushtetin e bishës së parë përpara saj dhe bënte që dheu dhe banorët e tij të adhurojnë bishën e parë, së cilës iu shërua plaga vdekjeprurëse. ¹³ Edhe bënte shenja të mëdha, sa që edhe zjarr bënte të zbresë nga qielli mbi dhe në prani të njerëzve, ¹⁴ dhe i mashtronte banorët e dheut me anë të shenjave që i ishin dhënë për të bërë përpara bishës, duke u thënë banorëve të dheut t’i bëjnë një figurë bishës, që kishte plagën e shpatës dhe u kthye në jetë. ¹⁵ Dhe iu dha t’i japë një frymë figurës së bishës, aq sa figura e bishës të flasë, edhe të bëjë që të gjithë ata të cilët nuk e adhuronin figurën e bishës, të vriteshin. ¹⁶ Veç kësaj bëri që të gjithëve, të vegjël e të mëdhenj, dhe të pasur dhe të varfër, dhe të lirë dhe skllëvër, t’u vihët një damkë mbi dorën e tyre të djathtë ose mbi ballin e tyre, ¹⁷ dhe që askush të mos mund të blinte ose të shiste, po të mos kishte damkën ose emrin e bishës ose numrin e emrit të saj. ¹⁸ Këtu është urtia. Ai që ka mend, le të bëjë llogari numrin e bishës, sepse është numër njeriu; dhe numri i tij është gjashtëqind e gjashtëdhjetë e gjashtë.

14

¹ Pastaj pashë Qengjin që rrinte në këmbë në mal të Sionit, dhe bashkë me të ishin njëqind e dyzet e katër mijë njerëz, që e kishin të shkruar mbi ballin e tyre emrin e tij dhe emrin e Atit të tij. ² Dhe dëgjova pastaj një zë nga qielli si ushtrimi i shumë ujërave dhe si gjëmimi i një bubullime të madhe; dhe zëri që dëgjova ishte si ai i kitaristëve që u bien qesteve së tyre. ³ Ata këndonin një këngë të ri përpara fronit, përpara katër qenjeve të gjalla dhe përpara pleqve; dhe asnjë nuk mund ta mësonte kantikun përveç të njëqind e dyzet e katër mijëve, që ishin shpënguar nga toka. ⁴ Këta janë ata që nuk janë ndotur me femra; janë në fakt të virgjër. Këta janë ata që ndjekin Qengjit, kudo që të shkojë ai; këta u shpënguan ndër njerëzit, që të jenë të parat fruta për Perëndinë dhe Qengjin. ⁵ Edhe në gojë të tyre nuk u gjet gënjeshtëri, sepse janë të paqortueshëm përpara fronit të Perëndisë. ⁶ Pastaj pashë një engjëll tjetër që fluturonte në mes të qiellit dhe që kishte ungjillin e përjetshëm, që t’ua fluturojë banorëve të dheut dhe çdo kombi, dhe fisi, dhe gjuhe, dhe populli, ⁷ dhe thoshte

me zë të madh: “Druani Perëndinë dhe i jepni lavdi, sepse ora e gjyqit të tij erdhi; adhuroni atë që bëri qiellin, dheun, detin dhe burimet e ujërave”.⁸ Pastaj një tjetër engjëll shkoi pas tyre, duke thënë: “Ra, ra Babilona, qyteti i madh që u ka dhënë të pinë të gjithë kombeve verën e zemërimit të kurvërimit të saj”.⁹ Një engjëll i tretë shkoi pas tyre duke thënë me zë të madh: “Nëse ndokush adhuron bishën dhe figurën e saj dhe merr damkën mbi ballin e vet ose mbi dorën e vet,¹⁰ do të pijë edhe ai nga vera e zemërimit të Perëndisë, që është derdhur e papërzier në kupën e zemërimit të tij dhe do të mundohet me zjarr e squfur përpara engjëjve të shenjtë dhe përpara Qengjit. ¹¹ Dhe tymi i mundimit të tyre ngjitet në shekuj të shekujve, dhe nuk do të kenë prehje ditë e natë ata që adhurojnë bishën dhe figurën e saj dhe kushdo që merr damkën e emrit të saj”.¹² Këtu është qëndrueshmëria e shenjtoreve; këtu janë ata që zbatojnë urdhërimet e Perëndisë dhe besimin e Jezusit. ¹³ Pastaj dëgjova nga qielli një zë që më thoshte: “Shkruaj: Lum të vdekurit që këtej e tutje vdesin në Zotin; po, thotë Fryma, që të prehen nga mundimet e tyre; dhe veprat e tyre t’i ndjekin”. ¹⁴ Pastaj pashë një re të bardhë, dhe ja, mbi re po rrinte i ulur një i ngjashëm me një Bir njeriu, i cili kishte mbi krye një kurorë të artë dhe në dorë një drapër të mprehtë. ¹⁵ Një engjëll tjetër doli nga tempulli, duke i thirrur me zë të madh atij që ulej mbi re: “Vër dorë mbi drapërin tënd dhe korr, sepse ora e të korrurit ka ardhur dhe të korrat e dheut janë pjekur”. ¹⁶ Atëherë ai që ulej mbi re e lëshoi drapërin e tij mbi tokë dhe dheu u korr. ¹⁷ Pastaj një engjëll tjetër doli nga tempulli që është në qiell, duke mbajtur dhe ai një drapër të mprehtë. ¹⁸ Dhe një engjëll tjetër, që kishte pushtet mbi zjarrin, doli nga altari dhe i thirri me zë të madhe atij që kishte drapërin e mprehtë, duke thënë: “Vëre në punë drapërin tënd të mprehtë dhe vil bistakët e vreshtit të dheut, sepse rrushi i tyre është pjekur”. ¹⁹ Atëherë engjëlli e lëshoi drapërin e tij mbi tokë dhe voli vreshtin e dheut dhe hodhi rrushin në vozën e madhe të zemërimit të Perëndisë. ²⁰ Dhe voza u shtrydh jashtë qytetit dhe nga voza doli gjak deri te frerët e kuajve, për njëmijë e gjashtëqind stade.

15

¹ Pastaj pashë në qiell një shenjë tjetër të madhe dhe të mrekullishme: shtatë engjëj që kishin shtatë plagët e fundit, sepse me to u krye zemërimi i Perëndisë. ² Dhe pashë një si det të qelqtë, të përzier me zjarr dhe në këmbë mbi detin e qelqtë, ata që kishin mundur bishën, figurën e saj, dhe damkën e saj edhe numrin e emrit të saj. Ata kishin qestet e Perëndisë, ³ dhe këndonin këngën e Moisiut, shërbëtorit të Perëndisë, dhe këngën e Qengjit, duke thënë: “Të mëdha dhe të mrekullueshme janë veprat e tua, o Zot, Perëndi i plotfuqishëm; të drejta dhe të vërteta janë udhët e tua, o Mbret i kombeve. ⁴ Kush nuk do të të druajë, o Zot, dhe nuk do të lëvdojë emrin tënd? Sepse vetëm ti je i Shenjtë; sepse të gjitha kombet do të vijnë dhe do të adhurojnë përpara teje, sepse gjykimet e tua u shfaqën”. ⁵ Dhe pas këtyre gjërave unë pashë dhe ja, u hap në qiell tempulli i tabernakullit të dëshmisë. ⁶ Dhe të shtatë engjëjt, që kishin të shtatë plagët, dolën nga tempulli, të veshur me lin të pastër dhe të shndritshëm, dhe të ngjeshur përreth gjoksit me breza ari. ⁷ Një nga të katër qeniet e gjalla u dha të shtatë engjëjve shtatë kupa ari, plot me zemërimi i Perëndisë, që rron në shekuj të shekujve. ⁸ Dhe tempulli u mbush me tym nga lavdia e

Perëndisë dhe nga fuqia e tij; dhe askush nuk mund të hynte në tempull, derisa të mbaroheshin të shtatë plagët e të shtatë engjëjve.

16

¹ Pastaj dëgjova një zë të madh nga tempulli që u thoshte të shtatë engjëjve: “Shkoni dhe derdhni mbi dhe kupat e zemërimit të Perëndisë”.
² I pari shkoi dhe e derdhi kupën e vet mbi tokë, dhe një ulçerë e ligë dhe e dhimbshme goditi njerëzit që kishin damkën e bishës dhe ata që adhuronin figurën e saj.
³ Pastaj engjëlli i dytë e derdhi kupën e tij në det; dhe u bë gjak si i një të vdekuri dhe çdo qenie e gjallë në det vdiq.
⁴ Edhe engjëlli i tretë e derdhi kupën e tij në lumenj dhe në burimet e ujërave; dhe u bë gjak.
⁵ Dhe dëgjova engjëllin e ujërave duke thënë: “Ti je i drejtë, o Zot, që je që ishe dhe që do të vish, i Shenjti që gjykoji këto gjëra.
⁶ Ata kanë derdhur gjakun e shenjtorëve dhe të profetëve, dhe ti u dhe atyre të pijnë gjak, sepse është shpërblimi që ata meritojnë”.
⁷ Dhe dëgjova një tjetër që thoshte nga altari: “Po, o Zot, Perëndi i plotfuqishëm, gjykimet e tua janë të vërteta dhe të drejta”.
⁸ Dhe engjëlli i katërt e derdhi kupën e tij mbi dielli; dhe iu dha atij të djegë njerëzit me zjarr.
⁹ Dhe njerëzit u dogjën nga një nxehtësi e madhe dhe ata blasfemuan emrin e Perëndisë që ka pushtet mbi këto plagë, dhe nuk u penduan që t’i japin lavdi atij.
¹⁰ Dhe engjëlli i pestë e derdhi kupën e tij mbi fronin e bishës; dhe mbretëria e tij u mbulua me terr; dhe njerëzit kafshonin gjuhët e tyre nga dhembja,
¹¹ dhe blasfemuan Perëndinë e qiellit për shkak të dhembjeve të tyre dhe ulçerët e tyre, por nuk u penduan për veprat e tyre.
¹² Pastaj engjëlli i gjashtë e derdhi kupën e tij në lumin e madh Euftrat dhe uji i tij u tha për të bërë gati udhën e mbretërve që vijnë nga lindja e diellit.
¹³ Dhe pashë të dilte nga goja e dragoit, nga goja e bishës dhe nga goja e profetit të rremë, tri frymë të ndyra, që u ngjanin bretkosave.
¹⁴ Sepse në fakt janë fryma të demonëve që bëjnë mrekulli, që shkojnë te mbretërit e dheut dhe të gjithë botës, që t’i mbledhin për luftën e ditës së madhe të Perëndisë së Plotfuqishëm.
¹⁵ “Ja, unë po vij si vjedhës; lum ai që rri zgjuar dhe ruan rrobat e veta që të mos ecë i zhveshur dhe të duket turpi i tij”.
¹⁶ Dhe i mbloodhën në një vend që hebraisht quhet “Armagedon”.
¹⁷ Pastaj engjëlli i shtatë e derdhi kupën e tij në erë; dhe doli një zë i madh nga tempulli i qiellit, nga fronti, duke thënë: “U bë”.
¹⁸ Atëherë shkrepën zëra bubullima dhe vetëtima, dhe u bë një tërmet i madh, që i tillë nuk ishte bërë qëkurse u bënë njerëzit mbi tokë, një tërmet kaq fort i madh.
¹⁹ Dhe qyteti i madh u nda në tri pjesë dhe qytetet e kombeve ranë, Babilona e madhe u kujtua përpara Perëndisë, që t’i japë kupën e verës së zemërimit të tij të tërbuar.
²⁰ Dhe çdo ishull iku, edhe malet nuk u gjetën më.
²¹ Dhe një breshër i madh, me peshë prej një talenti, ra nga qielli mbi njerëzit; edhe njerëzit blasfemuan Perëndinë për plagën e breshërit; sepse plaga e tij ishte me të vërtetë e madhe.

17

¹ Dhe erdhi një nga të shtatë engjëjt që kishin të shtatë kupat, dhe foli me mua dhe më tha: “Eja, do të të tregoj gjyqin e kurvës së madhe që është ulur në ujëra të shumta,
² më të cilën u kurvëruan mbretërit e dheut, dhe banorët e dheut u dehën me verën e kurvërisë së saj”.
³ Dhe më çoi në Frymë në një shkretëtirë, dhe pashë një grua që rrinte mbi një bishë

të kuqe, plot me emra blasfemie dhe që kishte shtatë krerë dhe dhjetë brirë. ⁴ Edhe gruaja ishte veshur me purpur dhe me të kuq të ndezur, e stolitur me ar, gurë të çmuar dhe me margaritarë; kishte në dorë një kupë ari plot me neveritë dhe ndyrësitë e kurvërimit të saj. ⁵ Dhe mbi ballin e saj ishte shkruar një emër: “Misteri, Babilona e madhe, nëna e lavirave dhe e neverive të dheut”. ⁶ Dhe e pashë gruan duke u dehur nga gjaku i shenjtorëve dhe nga gjaku i martirëve të Jezusit. Dhe, kur e pashë, u çudita me çudi të madhe. ⁷ Dhe engjëlli më tha: “Përse çuditësh? Unë do të të tregoj misterin e gruas dhe të bishës që e mban atë, e cila ka shtatë krerë dhe dhjetë brirë. ⁸ Bisha, që pe, ishte, edhe nuk është, dhe do të ngjitet nga humnera dhe do të vejë në përhumbje; dhe banorët e dheut, emrat e të cilëve nuk janë shkruar në librin e jetës që nga krijimi i botës, do të çuditen kur të shohin bishën që ishte, dhe nuk është, ndonëse është. ⁹ Këtu është mendja që ka dituri: të shtatë krerët janë shtatë male, ku ulet gruaja, ¹⁰ dhe mbretër janë shtatë; pesë kanë rënë, një është dhe tjetri nuk ka ardhur ende; dhe, kur të vijë, pak kohë do të mbetet. ¹¹ Dhe bisha që ishte, dhe nuk është më, është edhe ajo i teti mbret, dhe është nga të shtatët dhe shkon në përhumbje. ¹² Të dhjetë brirët, që pe, janë dhjetë mbretër, të cilët nuk kanë marrë ende mbretërinë, por do të marrin pushtet si mbretër, një orë, bashkë me bishën. ¹³ Këta kanë një qëllim, dhe do t’ia japin fuqinë dhe pushtetin e tyre bishës. ¹⁴ Ata do të luftojnë kundër Qengjit dhe Qengji do t’i mundë, sepse ai është Zot i zotërve dhe Mbret i mbretërve; dhe ata që janë me të janë të thirrur, të zgjedhur dhe besnikë”. ¹⁵ Pastaj më tha: “Ujërat që ke parë, ku ulet lavirja, janë popuj dhe turma, dhe kombe, dhe gjuhë. ¹⁶ Dhe të dhjetë brirët që ke parë mbi bishën, këta do të urrejnë laviren, do ta bëjnë të shkretë dhe lakuriq, dhe do të hanë mishrat e saj dhe do ta djegin në zjarr. ¹⁷ Sepse Perëndia u dha në zemër atyre të kryejnë mendjen e tij, të bëhen në një mendje, edhe t’i japin bishës mbretërinë e tyre, gjersa të plotësohen fjalët e Perëndisë. ¹⁸ Dhe gruaja që pe është qyteti i madh, që mbretëron mbi mbretëritë e dheut”.

18

¹ Edhe pas këtyre pashë një engjell tjetër që zbriste nga qielli, që kishte pushtet të madh; dhe dheu u ndriçua nga lavdia e tij. ² Ai bërtiti me forcë dhe me zë të madh, duke thënë: “Ra, ra Babilona e madhja, dhe u bë vendbanimi i demonëve, dhe streha e çdo fryme të ndyrë, dhe streha e çdo shpendi të ndyrë dhe neveritshëm. ³ Sepse nga vera e mërisë së kurvërimit të saj kanë pirë të gjitha kombet, dhe mbretërit e dheut me të u kurvëruan, dhe tregtarët e dheut u pasuruan për shkak të luksit të saj të shfrenuar”. ⁴ Pastaj dëgjova një zë tjetër nga qielli, duke thënë: “Dilni prej saj, o populli im, që të mos bëheni pjestarë të mëkateve të saj, dhe të mos merrni nga plagët e saj, ⁵ sepse mëkatet e saj janë grumbulluar dhe kanë arritur deri në qiell, dhe Perëndia kujtoi paudhësitë e saj. ⁶ Shpërblejani atë që ajo ju ka bërë juve, përkundrazi, shpërblejani dyfish sipas veprave të saj; në kupën që ajo derdhi derdhini dyfishin. ⁷ Në masën që u vetlavrërua ajo dhe shfreu në epshe, në atë masë i jepni asaj mundim dhe brenga, sepse ajo në zemër të vet thotë: “Unë rri posi mbretëreshë, e ve nuk jam dhe brengë nuk do të shoh”. ⁸ Prandaj në një ditë të vetme do të vijnë plagët e saj: vdekja, vaji dhe zia e bukës; edhe do të digjet

krejt në zjarr, sepse i fuqishëm është Zoti Perëndia, ai që e gjykon atë”.⁹ Dhe do ta qajnë atë dhe do të vajtojnë për të mbretërit e dheut, ata që u kurvëruan me të dhe u dhanë pas epsheve me të, kur të shohin tymin e zjarrit të saj;¹⁰ ata do të qëndrojnë larg nga frika e mundimit të saj, duke thënë: “Mjerë, mjerë Babilona, qyteti i madh, qyteti i fuqishëm, sepse në një moment erdhi gjyqi yt!”.¹¹ Edhe tregtarët e dheut do të qajnë dhe do të vajtojnë për të, sepse askush nuk do të blejë më mallrat e tyre:¹² mallra prej ari dhe argjendi, gurë të çmuar dhe margaritarë, pëlhura liri dhe purpri, mendafshi e të kuqeje, dhe gjithfarë drurësh erëmirë, e gjithfarë sendesh fildishi dhe druri shumë të çmuar, bronzi, hekuri dhe mermeri,¹³ dhe kanellë, dhe parfume, vajra erëmirë, temian, verë, vaj, majë mielli, grurë, gjë e gjallë, dhen, kuaj, qerre, trupa e shpirtra njerëzish.¹⁴ Dhe fryti i dëshirës së shpirtit tënd ikën prej teje, dhe të gjitha gjërat e pasura dhe të shkëlqyerat ikën prej teje dhe ti nuk do t'i gjesh më kurrë.¹⁵ Tregtarët e këtyre gjërave, që u pasuruan prej saj, do të rrijnë larg për shkak të frikës së mundimit të saj, dhe do të qajnë dhe do të vajtojnë,¹⁶ duke thënë: “Ah! Ah! Qyteti i madh, që ishte veshur me li të hollë, me të purpurta e të kuqe të ndezur, dhe e stolisur me ar, dhe me gurë të çmuar dhe me margaritarë! Sepse në një moment u shkatërrua një pasuri kaq e madhe!”.¹⁷ Të gjithë kapitenët, të gjithë pasagjerët dhe detarët, dhe të gjithë ata që tregtojnë nëpërmjet detit do të qëndrojnë nga larg¹⁸ dhe, duke parë tymin e zjarrit të saj, do të klithin: “Cili qytet i përngjante këtij qyteti të madh?”.¹⁹ Dhe do të hedhin pluhur mbi kryet, do të bërtasin, duke qarë e duke vajtuar, duke thënë: “Ah! Ah! Qyteti i madh, në të cilën u pasuruan të gjithë ata që kishin anije në det nga mrekullia e saj, sepse për një moment u shkretua!²⁰ Gëzohu përmbi të, o qiell, dhe ju apostuj të shenjtë dhe profetë, sepse Perëndia duke e gjykuar vuri në vend drejtësinë”.²¹ Dhe një engjëll i fuqishëm ngriti një gur të madh me përmasat sa një mokër dhe e hodhi në det, duke thënë: “Me të njëjtin vrull do të hidhet Babilona, qyteti i madh, dhe nuk do të gjendet më;²² dhe zëri i harpistëve, i muzikantëve, i fyellitëve dhe borizanëve nuk do të dëgjohet më te ti; dhe çdo mjeshër i çfarëdo eksperti i arteve nuk do të gjendet më te ti, dhe nuk do të dëgjohet më te ti zëri i gurit të mullirit.”²³ Dhe dritë llambe nuk do të ndriçojë më në ty; edhe zë dhëndri dhe nuseje nuk do të dëgjohet më te ti; sepse tregtarët e tu ishin të mëdhenjtë e dheut, sepse gjithë kombet u mashtruan me magjinë tënde.²⁴ Sepse në të u gjet gjak profetësh dhe shenjtorësh, dhe i gjithë atyre që janë vrrarë mbi dhe”.

19

¹ Dhe pas këtyre dëgjova në qiell zërin e madh të një turme të shumtë, duke thënë: “Aleluja! Shpëtimi, dhe lavdia, dhe nderimi, dhe fuqia i përkasin Zotit, Perëndisë sonë,² sepse të vërteta dhe të drejta janë gjykimet e tij! Ai në fakt gjykoi laviren e madhe, që e prishi dheun me kurvërinë e saj, dhe mori hak për gjakun e shërbëtorëve të vet të derdhur prej dorës së saj”.³ Dhe thanë për të dytën herë: “Aleluja! Dhe tymi i saj ngjitet në shekuj të shekujve”.⁴ Dhe ranë përmbys të njëzet e katër pleqtë, dhe të katër qeniet e gjalla, dhe adhuruan Perëndinë, që ulej mbi fron, duke thënë: “Amen, Aleluja!”.⁵ Dhe nga fronti erdhi një zë, duke thënë: “Lëvdoni Perëndinë tonë, gjithë ju shërbëtorë të tij dhe ju që e druani, dhe të vegjlit dhe të mëdhenjtë”.⁶ Dhe dëgjova një si zë i

një turme të madhe, dhe si zë shumë ujërash dhe si zë bubullimash të forta, që thoshte: “Aleluja, sepse filloi të mbretërojë Zoti, Perëndia ynë, i Plotfuqishmi!.”⁷ Le të gëzohemi dhe të ngazëllohemi dhe le t’i japim atij lavdi, sepse erdhi dasma e Qengjit dhe nusja e tij është përgatitur!⁸ Dhe i është dhënë të vishet me li të hollë, të pastër dhe të shkëlqyeshëm, sepse liri i hollë janë veprat e drejta të shenjtoreve.”⁹ Dhe më tha: “Shkruaj: Lum ata që janë ftuar në gostinë e dasmës së Qengjit”. Dhe më tha: “Këto janë fjalët e vërteta të Perëndisë”.¹⁰ Edhe rashë përpara këmbëve të tij për ta adhuruar, por ai më tha: “Ruaju se e bën, unë jam bashkëshërbëtori yt si dhe i vëllezërve të tu që kanë dëshminë e Jezusit. Perëndinë adhuroje! Sepse dëshmia e Jezusit është frymë e profecisë”.¹¹ Dhe pashë qiellin e hapur, dhe ja, një kalë i bardhë, dhe ai që e kalëronte quhet Besniku dhe i Vërteti; dhe ai gjykon dhe lufton me drejtësi.¹² Dhe sytë e tij ishin si flakë zjarri dhe mbi kryet e tij ishin shumë kurora; edhe kishte një emër të shkruar, që askush nuk e di përveç atij;¹³ Dhe ishte i veshur me një rrobe të ngjyer në gjak; dhe emri i tij quhet: “Fjala e Perëndisë”.¹⁴ Dhe ushtritë që janë në qiell e ndiqnin mbi kuaj të bardhë, të veshur me rroba liri të hollë, të bardhë dhe të pastër.¹⁵ Dhe nga goja e tij dilte një shpatë e mprehtë për të goditur me të kombet; dhe ai do të qeverisë me skeptër prej hekuri dhe ai vet do të shkelë vozën e verës së mërisë dhe të zemërimit të Perëndisë së plotfuqishëm.¹⁶ Dhe mbi rroben e vet dhe mbi kofshën ishte shkruar një emër: MBRETI I MBRETËRVE dhe ZOTI I ZOTËRVE.¹⁷ Dhe pashë një engjell që qëndronte në këmbë në diell; dhe bërtiti me zë të madh duke u thënë gjithë shpendëve që fluturojnë në mes të qiellit: “Ejani, mblihduni në gostinë e madhe të Perëndisë,¹⁸ që të hani mish mbretërisht, dhe mish kapitenësh, dhe mish njerëzish të fuqishëm, dhe mish kuajsh dhe kalorësish, dhe mishin e të gjithë njerëzve, të të lirëve dhe të skllëvërve, dhe të të vegjëlve dhe të të mëdhenjve”.¹⁹ Dhe pashë bishën, dhe mbretërit e dheut, dhe ushtritë e tyre të mbledhura që të bënin luftë kundër atij që kalëronte kalin dhe kundër ushtrisë së tij.²⁰ Dhe bisha u kap, dhe bashkë me të profeti i rremë që kishte bërë shenja përpara saj, me të cilat i mashtroi ata që morën damkën e bishës, dhe ata që adhuruan figurën e saj; që të dy i hodhën të gjallë në liqenin e zjarrit që digjet me sqfur;²¹ dhe të tjerët u vranë me shpatë, që dilte nga goja e atij që kalëronte kalin, dhe të gjitha shpendët u ngopën me mishrat e tyre.

20

¹ Dhe pashë një engjell që zbriste nga qielli, duke pasur çelësin e humnerës, dhe një zinxhir të madh në dorë.² Ai e kapi dragoin, gjarpërin e lashtë, që është djalli dhe Satani, dhe e lidhi për një mijë vjet,³ dhe e hodhi atë në humnerë, dhe e mbylli atë dhe vulosi mbi të, që të mos i mashtrojë më kombet, deri sa të mbushen një mijë vjet; dhe pas këtyre ai duhet zgjidhur për pak kohë.⁴ Dhe pashë frone, dhe ata u ulën mbi to dhe atyre iu dha pushteti që të gjykojnë edhe pashë shpirtat e atyre që u ishin prerë kokat për dëshminë e Jezusit dhe për fjalën e Perëndisë, dhe të cilët nuk e kishin adhuruar bishën, dhe as figurën e saj dhe nuk kishin marrë damkë mbi ballin e tyre dhe në duart e tyre. Këta u kthyen në jetë e mbretëruan me Krishtin për një mijë vjet.⁵ Por të vdekurit e tjerë nuk u kthyen në jetë deri sa të mbusheshin një mijë vjet. Kjo është ringjallja e parë.⁶ I lum dhe i shenjtë është ai që ka pjesë në ringjalljen e

parë. Mbi ata vdekja e dytë nuk ka pushtet, por ata do të jenë priftërinj të Perëndisë dhe të Krishtit dhe do të mbretërojnë me të një mijë vjet. ⁷ Dhe kur të kryhen të një mijë vjetët, Satani do të zgjidhet nga burgu i tij, ⁸ dhe do të dalë të mashtrëjë kombet që janë në të katër anët e dheut, Gogun e Magogun, që t'i mbledhë ata për luftë; numri i tyre do të jetë si rëra e detit. ⁹ Dhe ata do të lëvizin në të gjithë sipërfaqen e dheut dhe do ta rrethojnë fushën e shenjtorëve dhe qytetin e dashur. Por nga qielli do të zbresë zjarr, i dërguar nga Perëndia, dhe do t'i përpijë. ¹⁰ Atëherë djallin që i kishte mashtruar, do ta hedhin në liqenin e zjarrit e të squfurit, ku janë bisha dhe profeti i rremë; dhe do të mundohen ditë e natë në shekuj të shekujve. ¹¹ Pastaj pashë një fron të madh të bardhë dhe atë që ulej mbi të, nga prania e të cilit iku dheu dhe qielli, dhe nuk u gjet vënd për ata. ¹² Dhe pashë të vdekurit, të mëdhenj e të vegjël, që rrinin në këmbë përpara Perëndisë, edhe librat u hapën; dhe u hap një libër tjetër, që është libri i jetës; dhe të vdekurit u gjykuan në bazë të gjërave të shkruara në libra, sipas veprave të tyre. ¹³ Dhe deti i dorëzoi të vdekurit që ishin në të, dhe vdekja dhe Hadesi dorëzuan të vdekurit që ishin në ta; dhe ata u gjykuan secili sipas veprave të veta. ¹⁴ Pastaj vdekja dhe Hadesi u flakën në liqenin e zjarrit. Kjo është vdekja e dytë. ¹⁵ Dhe, nëse ndokush nuk u gjet i shkruar në librin e jetës, u flak në liqenin e zjarrit.

21

¹ Dhe pashë një qiell të ri dhe një dhe të ri; sepse qielli i parë dhe dheu i parë kishin shkuar, dhe deti nuk ishte më. ² Dhe unë, Gjoni, pashë qytetin e shenjtë, Jeruzalemin e ri, që zbriste nga qielli, nga Perëndia, që ishte bërë gati si nuse e stolitur për burrin e vet. ³ Dhe dëgjova një zë të madh nga qielli që thoshte: “Ja tabernakulli i Perëndisë me njerëzit! Dhe ai do të banojë me ta; edhe ata do të jenë populli i tij dhe vetë Perëndia do të jetë bashkë me ta, Perëndi e tyre. ⁴ Dhe Perëndia do të thajjë çdo lot nga sytë e tyre; dhe vdekja nuk do të jetë më; as brengë, as klithma, as mundim, sepse gjërat e mëparshme shkuan”. ⁵ Dhe ai që rrinte mbi fron tha: “Ja, unë i bëj të gjitha gjërat të reja”. Dhe më tha: “Shkruaj, sepse këto fjalë janë të vërteta dhe besnike”. ⁶ Edhe më tha: “U bë! Unë jam Alfa dhe Omega, fillimi dhe mbarimi! Atij që ka etje unë do t'i jap si dhuratë nga burimi i ujit të jetës. ⁷ Kush fiton do t'i trashëgojë të gjitha gjërat; dhe do të jem për të Perëndi dhe ai do të jetë për mua bir. ⁸ Kurse për frikacakët dhe të pabesët, dhe të neveritshmit dhe vrasësit, dhe kurvëruesit, dhe magjistarët, dhe idhujtarët, dhe gjithë gënjeshtarët, pjesa e tyre do të jetë në liqenin që digjet me zjarr dhe squfur, që është vdekja e dytë”. ⁹ Pastaj erdhi drejt meje një nga të shtatë engjëjt që kishin të shtatë kupat plot me shtatë plagët e fundit, dhe foli me mua, duke thënë: “Eja, do të të tregoj nusen, gruan e Qengjit”. ¹⁰ Dhe më çoi në Frymë mbi një mal të madh dhe të lartë, dhe më tregoi qytetin e madh, Jeruzalemin e shenjtë, që zbriste nga qielli, nga Perëndia, ¹¹ duke pasur lavdinë e Perëndisë. Dhe shkëlqimi i saj i ngjante me një gur shumë të çmuar, si gur diaspri kristalor. ¹² Ai kishte një mur të madh dhe të lartë me dymbëdhjetë porta, dhe te portat dymbëdhjetë engjëj, dhe emra të shkruar mbi to, të cilat janë emrat e të dymbëdhjetë fiseve të bijve të Izraelit. ¹³ Nga lindja ishin tri porta, nga veriu tri porta, nga jugu tri porta dhe nga perëndimi tri porta. ¹⁴ Dhe muri i qytetit kishte

dymbëdhjetë themele dhe mbi to ishin emrat e dymbëdhjetë apostujve të Qengjit. ¹⁵ Dhe ai që fliste me mua kishte një kallam ari, për të matur qytetin, dyert e tij dhe murin e tij. ¹⁶ Dhe qyteti kishte formë katërkëndësh, dhe gjatësia e tij është sa gjerësia; ai e mati qytetin me kallamin deri në dymbëdhjetë mijë stade; gjatësia, gjerësia dhe lartësia e tij janë të barabartë. ¹⁷ Mati edhe murin, që ishte njëqind e dyzet e katër kubitë, me matje njeriu, domethënë engjëllit. ¹⁸ Muri ishte bërë ishte prej diaspri; dhe qyteti ishte prej ari të kulluar, i ngjashëm me kristal transparent. ¹⁹ Themelet e murit të qytetit ishin stolisur me gjithfarë gurësh të çmuar; themeli i parë ishte prej diaspri, i dyti prej safiri, i treti prej kalcedoni, i katërti prej smeraldi, ²⁰ i pesti prej sardoniku, i gjashti prej sardi, i shtati prej krizoliti, i teti prej berili, i nënti prej topazi, i dhjeti prej krizopazi, i njëmbëdhjeti prej hiacinti, i dymbëdhjeti prej ametisti. ²¹ Dhe të dymbëdhjetë portat ishin dymbëdhjetë margaritarë, secila portë ishte bërë prej një margaritari të vetëm, edhe sheshi i qytetit ishte prej ari të kulluar, si kristal i transparent. ²² Dhe nuk pashë asnjë tempull në të; sepse Zoti Perëndi i plotfuqishëm dhe Qengji janë tempulli i tij. ²³ Dhe qyteti nuk ka nevojë për diell, as për hënë që të ndriçojnë në të, sepse lavdia e Perëndisë e ndriçon atë, dhe llamba e tij është Qengji. ²⁴ Dhe kombet e të shpëtuarve do të ecin në dritën e tij; dhe mbretërit e dheut do të sjellin lavdinë dhe nderin e tyre në të. ²⁵ Dhe portat e tij nuk do të mbyllen asnjëherë gjatë ditës, sepse nuk do të ketë asnjëherë natë. ²⁶ Edhe në të do të sjellin lavdinë dhe nderin e kombeve. ²⁷ Edhe nuk do të hyjë asgjë e papastër dhe askush që kryen neveri e gënjeshtëri, por vetëm ata që janë të shkruar në librin e jetës të Qengjit.

22

¹ Dhe më tregoi lumin e pastër të ujit të jetës, te kthjellët si kristali, që dilte nga fronti i Perëndisë dhe i Qengjit. ² Në mes të sheshit të qytetit, këtej e andej lumit, ishte druri i jetës që jep dymbëdhjetë fruta, dhe që nxjerr frutin e saj në çdo muaj; dhe gjethet e drurit janë për shërim të kombeve. ³ Dhe asnjë mallkim nuk do të ketë më; dhe në të do të jetë fronti i Perëndisë dhe i Qengjit, dhe shërbëtorët e tij do t'i shërbejnë; ⁴ ata do të shohin fytyrën e tij; dhe emri i tij do të jetë mbi ballin e tyre. ⁵ Dhe atje natë nuk do të ketë; edhe nuk kanë nevojë për llambë, as për dritë dielli, sepse Zoti Perëndi i ndriçon; dhe ata do të mbretërojnë në shekuj të shekujve. ⁶ Dhe më tha: “Këto fjalë janë besnike dhe të vërteta; dhe Zoti, Perëndi i profetëve të shenjtë, dërgoi engjëllin e tij, për t’u treguar shërbëtorëve të tij gjërat që duhet të ndodhin për së shpejti. ⁷ Ja, unë vij shpejt; lum ai që i ruan fjalët e profecisë së këtij libri”. ⁸ Dhe unë, Gjoni, jam ai që kam parë dhe dëgjuar këto gjëra; dhe kur dëgjova dhe pashë, rashë për ta adhuruar përpara këmbëve të engjëllit që m’i tregonte këto gjëra. ⁹ Dhe ai më tha: “Ruaju se e bën! Sepse unë jam bashkëshërbëtori yt dhe i vëllezërve të tu, profetë, dhe të atyre që i ruajnë fjalët e këtij libri. Adhuro Perëndinë!”. ¹⁰ Pastaj më tha: “Mos i vulos fjalët e profecisë së këtij libri, sepse koha është afër. ¹¹ Kush është i padrejtë, le të vazhdojë të jetë i padrejtë, kush është i ndyrë le të vazhdojë të jetë i ndyrë, kush është i drejtë le të vazhdojë të praktikojë drejtësinë, dhe kush është i shenjtë le të vazhdojë të shenjtërohet. ¹² Dhe ja, unë vij shpejt, dhe shpërblymi im është me mua, për t’i dhënë gjithsecilit sipas veprave që ai ka bërë. ¹³ Unë

jam Alfa dhe Omega, fillimi dhe mbarimi, i pari dhe i fundit”. ¹⁴ Lum ata që i kryejnë urdhërimet e tij, që të kenë të drejtën për drurin e jetës dhe për të hyrë në portat e qytetit. ¹⁵ Jashtë janë qentë, magjistarët, kurvarët, vrasësit, idhujtarët dhe kushdo që do dhe zbaton gënjeshtëri. ¹⁶ “Unë, Jezusi, dërgova engjëllin tim për t’ju dëshmuar për këto gjëra nëpër kisha. Unë jam Rrënja dhe pasardhja e Davidit, ylli i ndritshëm i mëngjesit”. ¹⁷ Dhe Fryma dhe nusja thonë: “Eja!”. Dhe ai që dëgjon le të thotë: “Eja!”. Dhe ai që ka etje, le të vijë; dhe ai që do, le të marrë si dhuratë ujin e jetës. ¹⁸ Unë i deklaroj kujtdo që dëgjon fjalët e profecisë së këtij libri, se nëse ndokush do t’i shtojë këtyre gjërave, Perëndia do të dërgojë mbi të plagët e përshkuara në këtë libër. ¹⁹ Dhe nëse dikush heq nga fjalët e librit të kësaj profecie, Perëndia do t’i heqë pjesën e tij nga libri i jetës nga qyteti i shenjtë, dhe nga gjërat që janë përshkruar në këtë libër. ²⁰ Ai që dëshmon për këto gjëra, thotë: “Po, unë vij shpejt. Amen”. Po, eja, Zoti Jezus. ²¹ Hiri i Zotit Jezu Krisht qoftë me ju të gjithë. Amen.

Psalmet

1

- ¹ Lum njeriu që nuk ecën sipas këshillës të të pabesëve, që nuk ndalet në rrugën e mëkatarëve dhe nuk ulet bashkë me tallësit,
- ² por që gjen kënaqësinë e tij në ligjin e Zotit, dhe që mendon thellë ditë e natë mbi ligjin e tij.
- ³ Ai do të jetë si një pemë e mbjellë gjatë brigjeve të ujit, që jep frytin e tij në stinën e tij dhe të cilit gjethet nuk i fishken; dhe gjithçka bën do të ketë mbarësi.
- ⁴ Të tillë nuk janë të pabesët; janë si byku që era e shpërndan.
- ⁵ Prandaj të pabesët nuk do të përballojnë gjykimin, as mëkatarët në kuvendin e të drejtëve.
- ⁶ Sepse Zoti njeh rrugët të drejtëve, por rruga e të pabesëve të çon në shkatërrim.

2

- ¹ Pse ziejnë kombet dhe pse popujt kurdisin gjëra të kota?
- ² Mbretërit e dheut mblidhen dhe princat këshillohen bashkë kundër Zotit dhe të vajosurit të tij,
- ³ duke thënë: “Le t’i këputim prangat e tyre dhe t’i heqim qafe litarët e tyre”.
- ⁴ Ai që ulet në qiejtë do të qeshë, Zoti do të tallet me ta.
- ⁵ Atëherë do t’u flasë në zemërimin e tij dhe do t’i trembë në indinjatën e tij të madhe,
- ⁶ dhe do të thotë: “E vendosa mbretin tim mbi Sion, malin tim të shenjtë.
- ⁷ Do të shpallë dekretin e Zotit. Ai më ka thënë: “Ti je biri im, sot më linde.
- ⁸ Më kërkoi dhe unë do të jap kombet si trashëgimi për ty dhe mbarë dheun si zotërim tëndin.
- ⁹ Ti do t’i copëtosh me një shufër hekuri, do t’i bësh copë-copë si një enë prej argjile”.
- ¹⁰ Tani, pra, o mbretër, tregohuni të urtë; pranoni ndreqjen, o gjyqtarë të dheut.
- ¹¹ Shërbeni me frikë Zotin dhe gëzohuni me drithma.
- ¹² Nënshtröhuni Birit, që të mos zemërohet dhe të mos vdisni rrugës, sepse zemërimi i tij mund të ndizet në një çast. Lum ata që gjejnë strehë tek ai.

3

- ¹ O Zot, sa të shumtë janë armiqtë e mi! Shumë ngrihen kundër meje.
- ² Shumë thonë për mua: “Nuk ka shpëtim për të pranë Perëndisë”. (Sela)
- ³ Por ti, o Zot, je një mburoje rreth meje; ti je lavdia ime dhe ai më lartoi kokën.
- ⁴ Me zërin tim i thirra Zotit dhe ai m’u përgjigj nga mali i tij i shenjtë. (Sela)
- ⁵ Unë rashë e fjeta; pastaj u zgjova, sepse Zoti më përkras.
- ⁶ Unë do të kem frikë nga mizëri njerëzish që kanë fushuar rreth e qark kundër meje.
- ⁷ Çohu, o Zot, më shpëto, o Perëndia im; sepse ti i ke goditur tërë armiqtë e mi në nofull; u ke thyer dhëmbët të pabesëve.
- ⁸ Shpëtimi i përket Zotit, bekimi yt qoftë mbi popullin tënd. (Sela)

4

- ¹ Kur thërras, përgjigjmu, o Perëndi i drejtësisë sime; kur isha në fatkeqësi, ti më ke ndihmuar; ki mëshirë për mua dhe plotësoje lutjen time.
- ² Deri kur, o bij të njerëzve, do të fyhet rëndë lavdia ime? Deri kur do të jepeni pas kotësisë dhe do të shkoni pas gënjeshtërs? (Sela)
- ³ Por dijeni se Zoti ka zgjedhur një që është i shenjtë; Zoti do të më plotësojë dëshirën kur do t'i thërras atij.
- ⁴ Zemërohuni dhe mos mëkatoni; në shtratin tuaj mendohuni shumë në zemër tuaj dhe qëndroni në heshtje. (Sela)
- ⁵ Ofroni flijime drejtësie dhe kini besim te Zoti.
- ⁶ Shumë thonë: “Kush do të na tregojë të mirën?”. O Zot, bëj që të shkëlqejë drita e fytyrës sate mbi ne.
- ⁷ Ti më ke shtënë në zemër më tepër gëzim nga sa ndjejnë ata, kur kanë grurë dhe musht me shumicë.
- ⁸ Në paqe do të bie dhe në paqe do të fle, sepse ti vetëm, o Zot, më mban në siguri.

5

- ¹ Vëru veshin fjalëve të mia, o Zot; dëgjo me vëmendje ankimin tim.
- ² Dëgjo zërin e britmës sime, o mbreti im dhe Perëndia im, sepse ty të drejtoj lutjen time.
- ³ O Zot, ti në mëngjes dëgjon zërin tim; në mëngjes do ta lartoj drejt teje lutjen time dhe do të pres,
- ⁴ sepse ti nuk je një Perëndi që kënaqet në pabesinë; te ti nuk mund të zërë vend e keqja.
- ⁵ Ata që lëvdojnë vetveten, nuk do të mund të qëndrojnë para syve të tua; ti i urren të gjithë ata që kryejnë padrejtësi.
- ⁶ Ti do të zhdukësh gjithë ata që thonë gënjeshtër; Zoti urren njerëzit gjakatarë dhe mashtrues.
- ⁷ Por unë, për shkak të mirësisë sate të madhe, do të hyj në shtëpinë tënde dhe do të adhuroj me frikë të madhe, duke u drejtuar në tempullin tënd të shenjtë.
- ⁸ O Zot, më udhëhiq për drejtësinë tënde, për shkak të armiqve të mi; bëje të drejtë para meje rrugën tënde,
- ⁹ sepse në gojën e tyre nuk ka asnjë drejtësi; zemra e tyre nuk mendon gjë tjetër veç shkatërrimit; gryka e tyre është një varr i hapur; me gjuhën e tyre bëjnë lajka.
- ¹⁰ Dënoji ata, o Perëndi; mos u realizofshin synimet e tyre; përsëri për të këqijat e shumta që kanë kryer sepse kanë ngritur krye kundër teje.
- ¹¹ Por le të gëzohen tërë ata që kanë strehë te ti, le të nxjerrin klithma gëzimi përjetë, sepse ti i mbron; le të ngazëllohen ata që duan emrin tënd,
- ¹² sepse ti, o Zot, do të bekosh të drejtin; do ta rrethosh me hirin tënd si me mburojë.

6

- ¹ O Zot, mos më ndreq në zemërimin tënd dhe mos më dëno në zjarrin e indinjatës sate.
- ² Ki mëshirë për mua, o Zot; sepse jam i sflitur nga e keqja; shëromë, o Zot, sepse kockat e mia po vuajnë.

- ³ Edhe shpirti im po vuan shumë; po ti, o Zot, deri kur?
⁴ Sillu nga unë, o Zot, çliroje shpirtin tim; shpëtomë, për hir të mirësisë sate.
⁵ Sepse në vdekje nuk do të kujtoj njeri; kush do të të kremtojë në Sheol?
⁶ Unë jam sflitur duke psherëtirë; çdo natë e lag shtratin me vajin tim dhe bëj që të rrjedhin lotë mbi shtrojen time.
⁷ Syri im ligështohet nga dhembja dhe plaket për shkak të tërë armiqve të mi.
⁸ Largohuni nga unë, ju të gjithë shkaktarë të padrejtësisë, sepse Zoti ka dëgjuar zërin e vajit tim.
⁹ Zoti ka dëgjuar lutjen time; Zoti e ka pranuar lutjen time.
¹⁰ Tërë armiqtë e mi do të shushaten dhe do të hutohen; do të kthejnë krahët dhe do të shushaten në çast.

7

- ¹ O Zot, Perëndia im, po kërkoj strehim te ti; shpëtomë nga tërë ata që më përndjekin dhe çliromë,
² që armiku të mos e shqyejë shpirtin tim si një luan, duke copëtuar pa mundur njeri të më çlirojë.
³ O Zot, Perëndia im, në rast se e kam bërë këtë, në qoftë se ka ligësi në duart e mia,
⁴ në rast se së mirës i jam përgjigjur me të keqen atij që jetonte në paqe me mua, ose në rast se e kam zhveshur armikun tim pa arësye,
⁵ le të më përndjekë armiku dhe të më arrijë, le ta marrë nëpër këmbë jetën time dhe ta zvarritë në pluhur lavdinë time. (Sela)
⁶ Çohu, o Zot, në zemërimin tënd; çohu kundër tërbimit të armiqve të mi dhe në favorin tim; ti ke vendosur gjykimin.
⁷ Kuvendi i popujve do të të rrethojë; kthehu mbi të në një vend të ngritur.
⁸ Zoti do të gjykojë popujt; gjykomë, o Zot, sipas drejtësisë sime dhe ndershmërisë sime.
⁹ Jepi fund ligësisë së njerëzve të këqij, por vendos njeriun e drejtë, sepse ti je Perëndia i drejtë, që provon zemrat dhe mendjet.
¹⁰ Mbuaroja ime është te Perëndia, që shpëton ata që janë të drejtë nga zemra.
¹¹ Perëndia është një gjykatës i drejtë dhe një Perëndi që zemërohet çdo ditë me keqbërësit.
¹² Në qoftë se keqbërësi nuk ndryshon, ai do të mprehë shpatën e tij; e ka shtrirë harkun e tij dhe e ka përgatitur.
¹³ Ai ka përgatitur kundër tij armë vdekjeprurëse, i mban gati shigjetat e tij të zjarra.
¹⁴ Ja, keqbërësi lind padrejtësinë; ai ka konceptuar ligësinë dhe ka për të pjellë mashtrimin.
¹⁵ Ai gërmon një gropë dhe e bën të thellë, por bie vetë në gropën që ka bërë.
¹⁶ Ligësia e tij do të kthehet mbi kryet e vet dhe dhuna e tij do të bjerë mbi çafkën e kokës.
¹⁷ Unë do ta falenderoj Zotin për drejtësinë e tij, dhe do të këndoj lëvdime në emër të Zotit, Shumë të Lartit.

8

- ¹ Sa i mrekullueshëm është emri yt mbi gjithë rruzullin, o Zot, Zoti ynë, që vure madhëstsinë tënde mbi qiejtë!

- 2 Nga goja e të vegjëlve dhe foshnjave në gji ke vendosur lëvdimin për shkak të armiqve të tu, për t'i mbyllur gojën armikut dhe hak-marrësit.
- 3 Kur mendoj çiejtë e tu, që janë vepër e gishtërinjve të tu, hënën dhe yjet që ti ke vendosur,
- 4 çfarë është njeriu, që ta mbash mend, dhe biri i njeriut, që ta vizitosh?
- 5 Megjithatë ti e bërë pak më të ulët se Perëndia, dhe e kurorëzove me lavdi dhe me nder.
- 6 E bërë të mbretërojë mbi veprat e duarve të tua dhe vure çdo gjë nën këmbët e tij!
- 7 Dhentë dhe bagëtitë e tjera, madje bishat e egra,
- 8 zogjtë e qiellit dhe peshqit e detit, tërë ato që kalojnë nëpër shtigjet e detit.
- 9 O Zot, Zoti ynë, sa i mrekullueshëm është emri yt në të gjithë dheun!

9

- 1 Unë do të të kremtoj, o Zot, me gjithë zemër, do të tregoj tërë mrekullitë e tua.
- 2 Unë do të gëzohem dhe do të kënaqem me ty; do t'i këndoj lëvdime në emrin tënd, o Shumë i Larti.
- 3 Sepse armiqtë e mi tërhiqen, bien dhe vdesin para teje.
- 4 Ti në fakt ke përkrahur ndershmërinë time dhe çështjen time; je ulur mbi fronin si një gjyqtar i drejtë.
- 5 Ke qortuar kombet, ke shkatërruar të pabesin, ke fshirë emrat e tyre për gjithnjë.
- 6 Armiku është zhdukur, i kapur nga një pikëllim i përjetshëm! Dhe qyteteve që ti ke shkatërruar i është zhdukur edhe kujtimi.
- 7 Por Zoti mbetet përjetë; ai ka vendosur fronin e tij për të gjykuar.
- 8 Ai do ta gjykojë botën me drejtësi, do t'i gjykojë popujt me paanësi.
- 9 Zoti do të jetë strehim i papushtueshëm për të shtypurin, një strehim i papushtueshëm në kohë ngushtice.
- 10 Dhe ata që e njohin emrin tënd do të kenë besim te ti, sepse ti, o Zot, nuk i braktis ata që të kërkojnë.
- 11 Këndojini lavde Zotit që banon në Sion; u njoftoni popujve veprat e tij.
- 12 Sepse ai që kërkon arësyen e gjakut i mban mend ata; ai nuk e harron britmën e të pikëlluarve.
- 13 Ki mëshirë për mua, o Zot, ti që më ke rilartuar nga portat e vdekjes, shiko pikëllimin që më shkaktojnë ata që më urrejnë,
- 14 me qëllim që unë të kem mundësi të tregoj të gjitha lavdet e tua dhe në portat e bijës së Sionit të mund të kremtoj për çlirimin tënd.
- 15 Kombet janë zhytur në gropën që kishin hapur; këmba e tyre është kapur në rrjetën që kishin fshehur.
- 16 Zoti u bë i njohur me anë të gjykimit që ka dhënë; i pabesi u kap në lakun e veprës së duarve të tij. (Interlud. Sela)
- 17 Të pabesët do të zbresin në Sheol; po, të gjitha kombet që harrojnë Perëndinë.
- 18 Sepse nevojitari nuk do të harrohet përjetë; shpresa e të shtypurve nuk do të zhduket përjetë.
- 19 Çohu, o Zot, mos lejo që vdekatarit të ketë epërsi; kombet të gjykohen para teje.

20 O Zot, kallu frikën; bëj që kombet të pranojnë se janë vetëm vdekatarë.
(Sela)

10

- 1 O Zot, pse qëndron larg? Pse fshihesh në kohë fatkeqësish?
 2 I pabesi me kryelartësinë e tij ndjek me dhunë të mjerin; ata do të kapen nga vetë kurthet që ata kanë kurdisur,
 3 sepse i pabesi mburret me dëshirat e shpirtit të tij, bekon grabitqarin dhe përbuz Zotin.
 4 I pabesi, me arrogancën e fytyrës së tij, nuk e kërkon Zotin; tërë mendimet e tij janë: “Perëndia nuk ekziston”.
 5 Rrugët e tij lulëzojnë në çdo kohë; gjykimet e tua për të janë shumë të larta, larg kuptimit të tyre nga ana e tij; ai përqesh gjithë armiqtë e tij.
 6 Ai thotë në zemër të tij: “Mua askush nuk më tund dot kurrë; nuk do të më ndodhë kurrë ndonjë e keqe”.
 7 Goja e tij është plot mallkime, hile dhe mashtrime; nën gjuhën e tij ka ligësi dhe paudhësi.
 8 Ai rri në pritë në fshatra, vret të pafajshmin në vende të fshehta; sytë e tij përgjojnë fatkeqin.
 9 Ai rri në pritë në vende të fshehta si luani në strofkën e tij; rri në pritë për të kapur të mjerin; ai e rrëmben të mjerin duke e tërhequr në rrjetën e tij.
 10 Ai rri i struktur dhe i mbledhur, dhe fatzinjtë mposhten para forcës së tij.
 11 Ai thotë në zemër të tij: “Perëndia harron, fsheh fytyrën e tij, nuk do ta shohë kurrë”.
 12 Çohu, o Zot; o Perëndi, ngre dorën tënde; mos i harro të mjerët.
 13 Pse i pabesi përcmon Perëndinë? Ai thotë në zemër të tij: “Ti nuk do t'i kërkosh llogari”.
 14 Por ti e ke parë, sepse ti vëren me kujdes ligësinë dhe pikëllimin, për ta larë më pas me dorën tënde; fatkeqi i ka shpresat te ti; ti je ai që ndihmon jetimin.
 15 Thyeya krahun të pabesit dhe të ligut; në rast se ti do të kërkosh ligësinë e tij, nuk do ta gjesh më.
 16 Zoti është mbret përjetë; kombet janë zhdukur nga toka e tij.
 17 O Zot, ti dëgjon dëshirën e njerëzve të përlulur; ti e fortëson zemrën e tyre, veshët e tu janë të vëmendshëm,
 18 për t'i dhënë të drejtë jetimit dhe të pikëlluarit, me qëllim që njeriu i krijuar nga dheu të mos kallë më tmerr.

11

- 1 Unë gjej strehë te Zoti; si mund t'i thoni shpirtit tim: “Ik në malin tënd, si një zog i vogël”?
 2 Sepse ja, të pabesët nderin harkun e tyre, rregullojnë shigjetat mbi kordhëz, për t'i gjuajtur në errësirë kundër atyre që kanë të drejtë nga zemra.
 3 Kur themelet janë shkatërruar, çfarë mund të bëjë i drejti?
 4 Zoti është në tempullin e tij të shenjtë; Zoti ka fronin e tij në qiejtë; sytë e tij shohin, qepallat e tij vëzhgojnë bijtë e njerëzve,

- ⁵ Zoti vë në provë të drejtin, por shpirti i tij urren të pabesin dhe atë që do dhunën.
- ⁶ Ai do të bëjë që të bien mbi të pabesët leqe, zjarr, sqfukur dhe erëra zhuritëse; kjo do të jetë pjesa nga kupa e tyre.
- ⁷ Sepse Zoti është i drejtë; ai e do drejtësinë; njerëzit e drejtë do të sodisin fytyrën e tij.

12

- ¹ Na shpëto, o Zot, sepse njerëz të devotshëm ka më pak, dhe ata që thonë të vërtetën janë zhdukur në mes të bijve të njerëzve.
- ² Secili gënjen të afërmin e tij dhe flet me buzë lajkatare dhe me zemër të zhdyzuar.
- ³ Zoti i preftë të gjitha buzët lajkatare dhe gjuhën që flet me krenari,
- ⁴ të atyre që thonë: “Me gjuhën tonë do të sundojmë; buzët tona na përkasin neve; kush është zot mbi ne?”.
- ⁵ “Për shkak të shtypjes së të mjerëve dhe të britmës së nevojtarëve, tani do të çohem”, thotë Zoti, “dhe do t'i shpëtoj nga ata që u zënë pusi”.
- ⁶ Fjalët e Zotit janë fjalë të pastra, si argjend i rafinuar në një furrë prej dheu, i pastruar shtatë herë.
- ⁷ Ti, o Zot, do t'i mbrosh dhe do t'i ruash, duke filluar nga ky brez përjetë.
- ⁸ Të pabesët sillen pa u ndëshkuar kudo, kur midis bijve të njerëzve lavdërohet e keqja.

13

- ¹ Deri kur do të më harrosh, o Zot? Vallë kështu do të jetë përjetë? Deri kur do të më fshehësh fytyrën tënde?
- ² Deri kur do të marr vendime në shpirtin tim dhe do të kem pikëllim në zemrën time tërë ditën? Deri kur do të ngrihet armiku im mbi mua?
- ³ Shiko me vëmendje dhe përgjigjmu, o Zot, Perëndia im, ndriço sytë e mi, që të mos më zërë gjumi në gjumin e vdekjes,
- ⁴ dhe armiku im të mos thotë: “E munda”, dhe armiqtë e mi të mos gëzohen kur unë lëkundem.
- ⁵ Por unë kam besim në mirësinë tënde dhe zemra ime do të ngazëllojë në çlirimin tënd;
- ⁶ unë do t'i këndoj Zotit, sepse ai më ka trajtuar me shumë shpirtmadhësi.

14

- ¹ I pamendi ka thënë në zemër të tij: “Nuk ka Perëndi”. Janë të korruptuar, bëjnë gjëra të neveritshme; nuk ka asnjë që të bëjë të mirën.
- ² Zoti shikon nga qielli bijtë e njerëzve për të parë në se ndonjeri prej tyre ka arsye dhe kërkon Perëndinë.
- ³ Të gjithë kanë devijuar, janë korruptuar; asnjeri nuk bën të mirën, as edhe një.
- ⁴ Nuk kanë fare arsye të gjithë ata që kryejnë paudhësi, që hanë popullin tim si të hanin bukë dhe nuk kërkojnë ndihmën e Zotit?
- ⁵ Atje do t'i zërë një frikë e madhe, sepse Perëndia është me njerëzit e drejtë.
- ⁶ Ju kërkoni të prishni planet e të mjerit, sepse Zoti është streha e tij.

⁷ Oh! Le të vijë, pra, nga Sioni shpëtimi i Izraelit! Kur Zoti do ta kthejë popullin e tij nga robëria, Jakobi do të ngazëllojë, Izraeli do të gëzohet.

15

¹ O Zot, kush do të banojë në çadrën tënde? Kush do të banojë në malin tënd të shenjtë?
² Ai që ecën me ndershmëri dhe bën atë që është e drejtë dhe thotë të vërtetën që ka në zemër,
³ që nuk shan me gjuhën e tij, nuk i bën asnjë të keqë shokut të tij, dhe nuk shpif të afërmin e tij.
⁴ Në sytë e tij përçmohet njeriu pa vlerë, por ai ndërton ata që kanë frikë nga Zoti; edhe sikur të jetë betuar në dëm të tij, ai nuk tërhiqet;
⁵ nuk i jep paratë e tij me kamatë dhe nuk pranon dhurata kundër të pafajshmit. Ai që bën këto gjëra nuk do të hiqet kurrë.

16

¹ Më mbro, o Perëndi, sepse unë po kërkoj strehë te ti.
² I thashë Zotit: “Ti je Zoti im; nuk kam asnjë të mirë veç teje”.
³ Gjithë dashuria ime është vendosur te njerëzit e shenjtë dhe të nderuar që janë mbi tokë.
⁴ Dhembjet e atyre që turren pas perëndive të tjera do të shumëzohen; unë nuk do t’i derdh libacionet e tyre të gjakut dhe nuk do të shqiptoj me buzët e mia emrat e tyre.
⁵ Zoti është pjesa ime nga trashëgimia dhe kupa ime; ti, o Zot, ruaje fort atë që më ka rënë në short.
⁶ Mua fati më ka rënë në vende të këndshme; po, një trashëgimi e bukur më ka rënë.
⁷ Unë do të bekoj Zotin që më këshillon; zemra ime më mëson edhe natën.
⁸ Unë e kam vënë vazhdimisht Zotin përpara syve të mi; duke qenë se ai rri në të djathtën time, unë nuk do të hiqem kurrë nga vendi.
⁹ Prandaj zemra ime gëzohet dhe shpirti im ngazëllon për lavdinë e trashëgimisë sime; edhe mishi im do të qëndrojë tërë besim dhe në siguri,
¹⁰ sepse ti nuk do ta lësh shpirtin tim në Sheol dhe nuk do të lejosh që i Shenjti yt të shohë korrupsionin.
¹¹ Ti do të më tregosh shtegun e jetës; ka shumë gëzim në praninë tënde; në të djathtën tënde ka kënaqësi në përjetësi.

17

¹ O Zot, dëgjo një çështje të drejtë, dëgjo me vëmendje britmën time, dëgjo lutjen time, që nuk vjen nga buzë mashtruese.
² Ardhtë mbrojtja ime nga prania jote; sytë e tu pafshin atë që është e drejtë.
³ Ti e ke hetuar zemrën time, e ke vizituar natën; më ke vënë në provë dhe nuk ke gjetur asgjë; kam vendosur të mos mëkatoj me gojën time.
⁴ Përsa u përket veprave të njerëzve, për fjalën e buzëve të tua, jam ruajtur nga rrugët e njerëzve të furishëm.
⁵ Hapat e mia kanë qëndruar të sigurt në shtigjet e tua dhe këmbët e mia nuk janë lëkundur.

- 6 Unë të drejtohem ty, o Perëndi, sepse ti m'i plotëson, zgjat veshët e tu ndaj meje, dëgjo fjalët e mia.
- 7 Tregomë mirësinë tënde të mrekullueshme, ti, që me të djalhtën tënde i shpëton nga kundërshtarët e tyre ata që gjejnë strehë pranë teje.
- 8 Më ruaj si beben e syrit; më mbulo, nën hijen e krahëve të tu,
- 9 nga të pabesët që më shtypin dhe nga armiqtë për vdekje që më rrethojnë.
- 10 Zemrat e tyre janë fortësuar, goja e tyre flet me arrogancë.
- 11 Tani në kanë rrethuar, ndjekin hapat tona; na ngulin sytë e tyre për të na rrëzuar.
- 12 Armiku im i përngjan një luani që digjet nga dëshira që të shqyejë, dhe të një luani të vogël që rri në pritë në vënde të fshehta.
- 13 Çohu, o Zot, përballoje, rrëzoje; çliro shpirtin tim nga i pabesi me shpatën tënde.
- 14 O Zot, më çliro me dorën tënde nga njerëzit, nga njerëzit e kësaj bote që bën pjesë në këtë jetë, dhe barkun e të cilëve ti e mbush me thesaret e tua të fshehta; bijtë e tyre ngopen dhe u lënë fëmijëve të tyre ato që mbetet nga pasuritë e tyre.
- 15 Sa për mua, për hir të drejtësisë do të shoh fytyrën tënde; do të ngopem nga prania jote kur të zgjohem.

18

- 1 "Të dua, o Zot, forca ime.
- 2 Zoti është kështjella ime, fortesa ime dhe çliruesi im, Perëndia im, shkëmbi im ku gjej strehë, mburoja ime, fuqia e shpëtimit tim, streha ime e i lartë.
- 3 Unë i kërkoj ndihmë Zotit, që është i denjë për t'u lëvduar, dhe kështu shpëtoj nga armiqtë e mi.
- 4 Dhembje vdekjeje më kishin pushtuar dhe përrenj njerëzish të kobshëm më kishin tmerruar.
- 5 Ankthet e Sheolit më kishin rrethuar dhe leqet e vdekjes më rrinin përpara.
- 6 Në ankthin tim kërkova Zotin dhe i klitha Perëndisë tim; ai e dëgjoj zërin tim nga tempulli i tij dhe zëri im arriti para tij, në veshët e tij.
- 7 Atëherë dheu u trondit dhe u drodh; edhe themelet e maleve luajtën dhe ranë, sepse ai ishte zemëruar shumë.
- 8 Një tym i dilte nga flegrat e tij dhe një zjarr shkatërrimtar dilte nga goja e tij; nga ai shpërthenin thëngjij.
- 9 Ai i uli qiejtë dhe zbriti me një mjegull të dendur poshtë këmbëve të tij;
- 10 i kishte hipur një kerubini dhe fluturonte; fluturonte shpejt mbi krahët e erës.
- 11 Me terrin ai kishte bërë velin e tij dhe si shatorre rreth vetes kishte vënë errësirën e ujërave dhe retë e dendura të qiellit.
- 12 Nga shkëlqimi që e paraprinte dilnin re të dendura, brësher dhe thëngjij.
- 13 Zoti gjëmoi në qiejtë dhe Shumë i Larti bëri që të dëgjohet zëri i tij me breshër dhe me thëngjij.
- 14 Hodhi shigjetat e tij dhe i shpërndau armiqtë; lëshoi një numër të madh rrufesh dhe i bëri të ikin me vrap.
- 15 Në qortimin tënd, o Zot, në shfryrjen e erës nga flegrat e tua, shtretërit e lumenjve u dukën dhe themelet e botës u zbuluan.

- 16 Ai nga lart shtriu dorën, më mori dhe më nxori jashtë ujërave të shumta.
- 17 Më çliroi nga armiku im i fuqishëm dhe nga ata që më urrenin, sepse ishin më të fortë se unë.
- 18 Ata u vërsulën kundër meje ditën e fatkeqësisë sime, por Zoti mbajti anën time,
- 19 dhe më nxori jashtë, larg; më çliroi sepse më do.
- 20 Zoti më ka shpërblyer sipas drejtësisë sime dhe më ka dhënë sipas pastërtisë së duarve të mia,
- 21 sepse kam ndjekur rrugët e Zotit dhe nuk jam larguar pabesisht nga Perëndia im,
- 22 sepse kam mbajtur para meje tërë ligjet e tij dhe nuk u jam shmangur statuteve të tij.
- 23 Kam qenë i ndershëm me të dhe i jam ruajtur paudhësisë.
- 24 Sepse Zoti më ka dhënë sipas drejtësisë sime, sipas pastërtisë së duarve të mia përpara syve të tij.
- 25 Ti tregohesh i dhimbshëm ndaj njeriut besimtar dhe i drejtë me njeriun e drejtë.
- 26 Ti tregohesh i pastër me atë që është i pastër dhe i dinak me të ligun,
- 27 sepse ti je ai që shpëton njerëzit e pikëlluar dhe ul sytë që janë krenarë;
- 28 ti je në fakt je ai që bën të shkëlqejë llambën time; o Zot, Perëndia im, ti ndriçon errësirën time,
- 29 sepse me ty mund të sulmoj një aradhe dhe me Perëndinë tim mund të kërcej mbi një mur.
- 30 Rruga e Perëndisë është e përsosur; fjala e Zotit është pastruar me anë të zjarrit; ai është mburoja e të gjithë atyre që gjejnë strehë tek ai.
- 31 Në fakt kush është Perëndi përveç Zotit? Kush është kështjellë përveç Perëndisë tim?
- 32 Perëndia është ai që më rrethon me forcë dhe që e bën jetën time të përsosur.
- 33 Ai i bën këmbët e mia të ngjashme me ato të sutave dhe më bën të fortë në vendet e mia të larta;
- 34 ai i mëson duart e mia për betejë, dhe me krahët e mi mund të nderë një hark prej bakri.
- 35 Ti më ke dhënë gjithashtu mburojën e shpëtimit tënd; dora jote e djathtë më ka mbajtur dhe mirësia jote më ka bërë të madh.
- 36 Ti ke zgjeruar hapat e mi nën veten time dhe këmbët e mia nuk janë penguar.
- 37 I kam ndjekur armiqtë e mi dhe i kam arritur; nuk jam kthyer prapa para se t'i shkatërroj.
- 38 I kam goditur vazhdimisht dhe ata nuk kanë mundur të ngrihen përsëri; ata kanë rënë nën këmbët e mia.
- 39 Ti më ke dhënë forcë për betejën dhe ke bërë të përuken ata që ngriheshin kundër meje;
- 40 ti ke bërë të kthejnë kurrizin armiqtë e mi, dhe unë kam shkatërruar ata që më urrenin.
- 41 Ata klithën, por nuk pati njeri që t'i shpëtonte; ata i klithën Zotit, por ai nuk u dha përgjigje.
- 42 I kam shkelur deri sa i bëra si pluhuri para erës; i kam fshirë si balta e rrugëve.

- 43 Ti më ke çliruar nga grindjet e popullit; ti më ke bërë udhëheqës të kombeve; një popull që nuk e njihja më ka shërbyer.
- 44 Me të dëgjuar emrin tim, ata më dëgjuan dhe m'u bindën; të huajt m'u nënshtruan.
- 45 Të huajt u ligështuan dhe dolën duke u dridhur nga fortesat e tyre.
- 46 Rroftë Zoti, qoftë e bekuar Kështjella ime dhe lëvduar qoftë Perëndia i shpëtimit tim!
- 47 Ai është Perëndia që hakmerret për mua dhe që më nënshtron popujt;
- 48 ai më çliron nga armiqtë e mi. Ti më lartoi mbi ata që ngrihen kundër meje dhe më çliron nga njeriu që përdor dhunën.
- 49 Prandaj, o Zot, unë do ta kremtoj midis kombeve emrin tënd me këngë.
- 50 Çlirime të mëdha ai i jep mbretit të tij dhe tregohet dashamirës me Davidin, të vajosurin e tij, dhe me fisin e tij përjetë”.

19

- 1 Qiejtë tregojnë lavdinë e Perëndisë dhe kupa qiellore shpall veprën e duarve të tij.
- 2 Një ditë i flet ditës tjetër dhe një natë ia tregon tjetrës.
- 3 Nuk kanë gojë, as fjalë; zëri i tyre nuk dëgjohej;
- 4 por harmonia e tyre përhapet mbi gjithë dheun dhe mesazhi i tyre arrin deri në skajin e botës; në qiejtë Perëndia ka vënë një çadër për diellin;
- 5 dhe ai është si një dhëndër që del nga dhoma e tij e martesës; ngazëllon si një trim që përshkon rrugën e tij.
- 6 Ai del nga një skaj i qiejve dhe rrotullimi e tij arrin deri në skajin tjetër; asgjë nuk mund t'i fshihet nxehtësisë së tij.
- 7 Ligji i Zotit është i përsosur, ai e përtërin shpirtin; dëshmia e Zotit është e vërtetë dhe e bën të ditur njeriun e thjeshtë.
- 8 Porositë e Zotit janë të drejta dhe e gëzojnë zemrën; urdhërimet e Zotit janë te pastra dhe ndriçojnë sytë.
- 9 Frika e Zotit është e pastër, mbetet përjetë; gjykimet e Zotit janë të vërteta, të gjitha janë të drejta;
- 10 janë më të dëshirueshme se ari, po, më tepër se shumë ari i kulluar; janë më të ëmbla se mjalti, nga ai që del nga hojet.
- 11 Edhe shërbëtori yt mëson prej tyre; ke një shpërblim të madh duke i parë.
- 12 Kush i njeh gabimet e tij? Pastromë nga ato që nuk i shoh.
- 13 Përveç kësaj ruaje shërbëtorin tënd nga mëkatet e vullnetit, dhe bëj që ato të mos më sundojnë mua; atëherë unë do të jem i ndershëm dhe i pastër nga shkelje të mëdha.
- 14 U miratofshin para teje fjalët e gojës sime dhe përsiatjet e zemrës sime, o Zot, kështjella ime dhe shpëtimtari im.

20

- 1 Zoti të dhënte përgjigje ditën e fatkeqësisë; emri i Perëndisë të Jakobit të mbroftë me siguri lart.
- 2 Të dërgoftë ndihmë nga shenjtorja dhe të dhëntë përkrahje nga Sioni;
- 3 Mos i harroftë të gjitha ofertat e tua dhe pranofte olokaustin tënd. (Sela)
- 4 Të dhëntë atë që zemra jote dëshëron dhe plotësoftë të gjitha planet e tua.

- ⁵ Ne do të këndojmë tërë gaz në çlirimin tënd dhe do të lartojmë flamuret tona në emër të Perëndisë tonë. Zoti i plotësoftë të gjitha kërkesat e tua.
- ⁶ Tani e di që Zoti shpëton të vajosurin e tij; do t'i përgjigjet nga qielli i tij i shenjtë me forcën shpëtimtare të dorës së tij të djathtë.
- ⁷ Disa kanë besim te qerret dhe të tjerë te kuajt, por ne do të kujtojmë emrin e Zotit, Perëndisë tonë.
- ⁸ Ata u përkulën dhe ranë; por ne u ngritëm përsëri dhe mbahemi në këmbë.
- ⁹ Shpëtomë, o Zot; mbreti le të na përgjigjet ditën në të cilën do të këlthasim.

21

- ¹ O Zot, mbreti do të gëzohet me forcën tënde dhe do të ngazëllojë për shpëtimin tënd!
- ² Ti ia plotësove dëshirën e zemrës së tij dhe nuk hodhe poshtë kërkesën e buzëve të tij. (Sela)
- ³ Sepse ti i dole para me bekime begatie, i vure mbi kokë një kurorë prej ari shumë të kulluar.
- ⁴ Ai të kishte kërkuar jetë dhe ti i dhe ditë të gjata në përjetësi.
- ⁵ E madhe është lavdia e tij për shpëtimin tënd; ti i dhe madhështi dhe lavdi,
- ⁶ sepse ti e bën shumë të bekuar përjetë, e mbush me gëzim në praninë tënde.
- ⁷ Duke qenë se mbreti ka besim te Zoti dhe në mirësinë e Shumë të Lartit, ai nuk do të hiqet kurrë.
- ⁸ Dora jote do të arrijë tërë armiqtë e tu, dora jote e djathtë do të veprojë kundër atyre që të urrejnë.
- ⁹ Ti do t'i bësh si një furrë të zjarrtë kur do të dukesh i zemëruar; në zemërimin e tij Zoti do t'i hedhë në humnerë dhe zjarri do t'i përpijë.
- ¹⁰ Ti do të zhdukësh frytin e tyre nga toka dhe pasardhësit e tyre midis bijve të njerëzve,
- ¹¹ sepse kanë kurdisur të keqen kundër teje dhe kanë përgatitur plane të këqija, por nuk do t'ia dalin.
- ¹² Sepse ti do të bësh që ata të kthejnë kurrizin dhe do të drejtosh shigjetat e harkut tënd kundër fytyrës së tyre.
- ¹³ Çohu, o Zot, me forcën tënde; ne do të këndojmë dhe do të kremtojmë lëvdimet e fuqisë sate.

22

- ¹ Perëndia im, Perëndia im, pse më ke braktisur? Pse më rri kaq larg dhe nuk vjen të më çlirosh, duke dëgjuar fjalët e ofshamës sime?
- ² O Perëndia im, unë bërtas ditën, por ti nuk përgjigjesh, edhe natën unë nuk rri në heshtje.
- ³ Megjithatë ti je i Shenjti, që banon në lëvdimet e Izraelit.
- ⁴ Etërit tonë kanë pasur besim te ti; kanë pasur besim te ti dhe ti i ke çliruar.
- ⁵ Të klithën ty dhe u çliruan; patën besim te ti dhe nuk u zhgënjyen.
- ⁶ Por unë jam një krimb dhe jo një njeri; turpi i njerëzve dhe përçmimi i popullit.
- ⁷ Tërë ata që më shohin më përqeshin, zgjatin buzën dhe tundin kokën,

- 8 duke thënë: “Ai i ka besuar Zotiit; le ta çlirojë, pra, ta ndihmojë, mbasi e do”.
- 9 Me siguri ti je ai që më nxori nga barku i nënes; bëre që të kem besim te ti qysh nga koha kur pushoja mbi sisët e nënes sime.
- 10 Unë u braktisa te ti qysh nga lindja ime; ti je Perëndia im qysh nga barku i nënes sime.
- 11 Mos u largo nga unë, sepse ankthi është i afërt, dhe nuk ka asnjë që të më ndihmojë.
- 12 Dema të mëdhenj më kanë rrethuar, dema të fuqishëm të Bashanit më rrinë përqark;
- 13 ata hapin gojën e tyre kundër meje, si një luan grabitqar që vrumbullit.
- 14 Më derdhin si ujë dhe tërë kockat e mia janë të ndrydhura; zemra ime është si dylli që shkrihet në mes të zorrëve të mia.
- 15 Forca ime është tharë si një enë balte dhe gjuha ime është ngjitur te qiellza; ti më ke vënë në pluhurin e vdekjes.
- 16 Sepse qentë më kanë rrethuar, një grup keqbërësish më rri rrotull; më kanë shpuar duart dhe këmbët.
- 17 Unë mund t'i numëroj gjithë kockat e mia; ato më shikojnë dhe më këqyrin.
- 18 Ndajnë midis tyre rrobat e mia dhe hedhin në short tunikën time.
- 19 Por ti, o Zot, mos u largo; ti që je forca ime, nxito të më ndihmosh.
- 20 Çliroje jetën time nga shpata, jetën time të vetme nga këmba e qenit.
- 21 Shpëtomë nga gryka e luanit dhe nga brirët e buajve. Ti m'u përgjigje.
- 22 Unë do t'u njoftoj emrin tënd vëllezërve të mi, do të të lëvdoj në mes të kuvendit.
- 23 Ju që keni frikë nga Zoti, lëvdojeni; dhe ju të gjithë, pasardhës të Jakobit, përlëvdojeni; dhe ju të gjithë, o fis i Izraelit, kini frikë nga ai.
- 24 Sepse ai nuk ka përçmuar as nuk ka hedhur poshtë vuajtjen e të pikëlluarit, dhe nuk i ka fshehur fytyrën e tij; por kur i ka klithur atij, ai e ka kënaqur.
- 25 Shkaku i lëvdimit tim në kuvendin e madh je ti; unë do t'i plotësoj zotimet e mia në prani të të gjithë atyre që kanë frikë nga ti.
- 26 Nevojtarët do të hanë dhe do të ngopen; ata që kërkojnë Zotin do ta lëvdojnë; zemra juaj do të jetojë përjetë.
- 27 Të gjitha skajet e tokës do ta mbajnë mend Zotin dhe do të kthehen tek ai; dhe të gjitha familjet e kombeve do të adhurojnë përpara teje.
- 28 Sepse Zotit i përket mbretëria dhe ai sundon mbi kombet.
- 29 Gjithë të pasurit e dheut do të hanë dhe do të të adhurojnë; të gjithë ata që zbresin në pluhur dhe që nuk arrijnë të mbahen gjallë do të përkulen para teje.
- 30 Pasardhësit do t'i shërbejnë; do t'i flitet për Zotin brezit të ardhshëm.
- 31 Ata do të vijnë dhe do t'i shpallin drejtësinë e tij një populli që nuk ka lindur akoma, dhe që ai vetë e ka krijuar.

23

- 1 Zoti është bariu im, asgjë nuk do të më mungojë.
- 2 Ai më çon në kullota me bar të njomë, më drejton pranë ujërave që të çlodhin.
- 3 Ai ma përtërin shpirtin, më çon nëpër shtigjet e drejtësisë, nga dashuria që ka për emrin e tij.

- ⁴ Edhe sikur të ecja në luginën e hijes së vdekjes, nuk do të kisha frikë nga asnjë e keqe, sepse ti je me mua; shkopi yt dhe thupra jote janë ato që më japin zemër.
- ⁵ Ti shtron para meje tryezën në prani të armiqve të mi; ti vajos kokën time me vaj; kupa ime po derdhet.
- ⁶ Me siguri pasuri dhe mirësi do të më shoqërojnë në gjithë ditët e jetës ime; dhe unë do të banoj në shtëpinë e Zotit ditë të gjata.

24

- ¹ Zotit i përket toka dhe të gjitha gjërat që janë mbi të, bota dhe banorët e saj.
- ² Sepse ai e ka themeluar mbi detet dhe e ka vendosur mbi lumenjtë.
- ³ Kush do t'i ngjitet malit të Zotit? Kush do të qëndrojë në vendin e tij të shenjtë?
- ⁴ Njeriu i pafajshëm nga duart dhe i pastër nga zemra, që nuk e ngre shpirtin për t'u dukur dhe nuk betohet në mënyrë të rreme.
- ⁵ Ai do të marrë bekimet e Zotit dhe drejtësinë nga Perëndia e shpëtimit të tij.
- ⁶ I tillë është brezi i atyre që e kërkojnë, që kërkojnë fytyrën tënde, o Perëndi e Jakobit. (Sela)
- ⁷ O ju porta, çoni kokat tuaja; dhe ju, porta të përjetshme, hapuni krejt dhe Mbreti i lavdisë do të hyjë.
- ⁸ Kush është ky Mbret i lavdisë? Është Zoti i fortë dhe i fuqishëm, Zoti i fortë në betejë.
- ⁹ O porta, çoni kokat tuaja; hapuni krejt, o porta të përjetshme, dhe Mbreti i lavdisë do të hyjë.
- ¹⁰ Kush është ky Mbret i lavdisë? Është Zoti i ushtrive; ai është Mbreti i lavdisë. (Sela)

25

- ¹ Te ti, o Zot, e lartoj shpirtin tim.
- ² O Perëndia im, kam besim te ti; bëj që të mos mbetem i zhgënjyer dhe që armiqtë e mi të mos triumfojnë mbi mua.
- ³ Po, bëj që asnjë nga ata që kanë besim te ti të mos zhgënjehet; u turpëroshin ata që sillen pabesisht pa shkak.
- ⁴ O Zot, më trego rrugët e tua, më mëso shtigjet e tua.
- ⁵ Më udhëhiq në të vërtetën tënde dhe më mëso, sepse ti je Perëndia i shpëtimit tim; unë shpresoj shumë te ti gjatë gjithë ditës.
- ⁶ Kujto, o Zot, mëshirën tënde dhe miresinë tënde, sepse janë të përhershme.
- ⁷ Mos i kujto mëkatet e rinisë sime, as shkeljet e mia; por në dashamirësinë tënde më kujto, o Zot, për hir të mirësisë sate.
- ⁸ Zoti është i mirë dhe i drejtë, prandaj ai do t'u mësojë rrugën mëkatarëve.
- ⁹ Ai do të udhëheqë njerëzit zemërbutë në drejtësi dhe do t'u mësojë të përlulurve rrugën e tij.
- ¹⁰ Të gjitha rrugët e Zotit janë mirësi dhe vërtetësi për ata që respektojnë besëlidhjen e tij dhe porositë e tij.
- ¹¹ Për hir të emrit tënd, o Zot, fale paudhësinë time, sepse ajo është e madhe.
- ¹² Kush është njeriu që ka frikë nga Zoti? Ai do t'i tregojë rrugën që duhet të zgjedhë.

- 13 Ai do të jetojë në bollëk dhe pasardhësit e tij do të trashëgojnë tokën.
 14 Sekretet e Zotit u tregohet atyre që kanë frikë prej tij, dhe ai u bën të njohur atyre besëlidhjen e tij.
 15 Sytë e mi drejtohen vazhdimisht te Zoti, sepse ai do të m'i nxjerrë këmbët nga rrjeta.
 16 Kthehu nga unë dhe ki mëshirë për mua, sepse jam vetëm dhe i dëshpëruar.
 17 Ankthet e zemrës sime janë shtuar; më çliro nga fatkeqësitë e mia.
 18 Shiko pikëllimin tim dhe ankthin tim, dhe fali të gjitha mëkatet e mia.
 19 Këqyr armiqtë e mi, sepse janë të shumtë dhe më urrejnë me një urrejtje plot dhunë.
 20 Ruaje jetën time dhe më çliro; bëj që të mos jem i pështjelluar, sepse unë po gjej strehë te ti.
 21 Pastërtia dhe ndershmëria më mbrofshin, sepse unë shpresoj te ti.
 22 O Perëndi, liroje Izraelin nga të gjitha mundimet e tij.

26

- 1 Sigurorë drejtësi, o Zot, sepse kam ecur në ndershmërinë time dhe kam pasur besim te Zoti pa u lëkundur.
 2 Më heto, o Zot, dhe më vër në provë; pastro me zjarr trurin dhe zemrën time.
 3 Sepse mirësia jote më rri përpara syve dhe unë po eci në vërtetësinë tënde.
 4 Nuk ulem me njerëz gënjeshtarë dhe nuk shoqërohem me njerëz hipokritë.
 5 Unë urrej tubimin e njerëzve të këqij dhe nuk bashkohem me të pabesët.
 6 Unë i laj duart e mia në çiltërsi dhe i shkoi rrotull altarit tënd, o Zot,
 7 për të shpallur me zë të lartë lavdinë tënde dhe për të treguar tërë mrekullitë e tua.
 8 O Zot, unë e dua selinë e shtëpisë sate dhe vendin ku qëndron lavdia jote.
 9 Mos e vër shpirtin tim bashkë me atë të mëkatarëve dhe mos më bashko me njerëzit gjakatarë,
 10 sepse ata kanë në duart e tyre plane të këqija dhe dora e tyre e djathtë është plot dhurata.
 11 Por unë do të eci në ndershmërinë time; më shpengo dhe ki mëshirë për mua.
 12 Këmba ime është e qëndrueshme në vënd të sheshtë. Në kuvende unë do të bekoj Zotin.

27

- 1 Zoti është drita ime dhe shpëtimi im; nga kush do të kem frikë? Zoti është kështjella e jetës sime; nga kush do të kem frikë?
 2 Kur njerëzit e këqij, armiqtë dhe kundërshtarët e mi më sulmuan për të ngrënë mishin tim, ata vetë u lëkundën dhe ranë.
 3 Edhe sikur një ushtri të dilte kundër meje, zemra ime nuk do të kishte frikë; edhe sikur një luftë të pëlciste kundër meje, edhe atëherë do të kisha besim.
 4 Një gjë i kërkova Zotit dhe atë kërkoi: të banoj në shtëpinë e Zotit tërë ditët e jetës sime, për të soditur bukurinë e Zotit dhe për të admiruar tempullin e tij.

- ⁵ Sepse ditën e fatkeqësisë ai do të më fshehë në çadrën e tij, do të më fshehë në një vend sekret të banesës së tij, do të më lartojë mbi një shkëmb.
- ⁶ Dhe tani koka ime do të ngrihet mbi armiqtë e mi që më rrethojnë, dhe do të ofroj në banesën e tij flijime me britma gëzimi; do të këndojs dhe do të kremtoj lëvdimet e Zotit.
- ⁷ O Zot, dëgjo zërin tim, kur të këlthas ty; ki mëshirë për mua dhe përgjigjmu.
- ⁸ Zemra ime më thotë nga ana jote: “Kërkoni fytyrën time”. Unë kërkoj fytyrën tënde, o Zot.
- ⁹ Mos ma fshih fytyrën tënde, mos e hidh poshtë me zemërim shërbëtorin tënd; ti ke qenë ndihma ime; mos më lër dhe mos më braktis, o Përendi e shpëtimit tim.
- ¹⁰ Edhe sikur babai im dhe nëna ime të më kishin braktisur, Zoti do të më pranonte.
- ¹¹ O Zot, më mëso rrugën tënde dhe më udhëhiq në një shteg të sheshtë, për shkak të armiqtve të mi.
- ¹² Mos më braktis në dëshirat e armiqtve të mi, sepse kanë dalë kundër meje dëshmitarë të rremë, njerëz që duan dhunën.
- ¹³ Oh, sikur të mos isha i sigurt të shoh mirësinë e Zotit në dheun e të gjallëve!
- ¹⁴ Ki besim të madh te Zoti; ji i fortë, ki zemër; ki besim të madh te Zoti.

28

- ¹ Ty të këlthas, o Zot, o kështjella ime; mos rri në heshtje, sepse po të mos flasësh ti, unë bëhem njëlloj si ata që zbresin në gropë.
- ² Dëgjo zërin e lutjeve të mia kur të këlthas ty për ndihmë, kur ngre duart në drejtim të vendit tënd shumë të shenjtë.
- ³ Mos më tërhiq bashkë me të pabesët dhe ata që kryejnë paudhësi, të cilët flasin për paqe me të afërmit e tyre, por kanë shpirtligësi në zemër.
- ⁴ Jepu atyre sipas veprave që kanë kryer dhe sipas ligësisë së veprimeve të tyre; jepu atyre sipas veprës së duarve të tyre; jepu atyre hakun që meritojnë.
- ⁵ Duke qenë se ata nuk i çmojnë veprat e Zotit dhe atë që duart e tij kanë bërë, ai do t'i mposhtë dhe nuk do t'i lërë të begatohen.
- ⁶ I bekuar qoftë Zoti, sepse ka dëgjuar zërin e lutjeve të mia.
- ⁷ Zoti është forca ime dhe mburoja ime; zemra ime ka pasur besim tek ai dhe unë u ndihmova; prandaj zemra ime ngazëllen dhe unë do ta kremtoj këtë me këngën time.
- ⁸ Zoti është forca e popullit të tij, dhe streha e shpëtimit për të vajosurin e tij.
- ⁹ Shpëto popullin tënd dhe beko trashëgiminë tënde; ushqeji dhe përkrahi përjetë.

29

- ¹ I jepni Zotit, o bij të të fuqishmëve, i jepni Zotit lavdi dhe forcë.
- ² I jepni Zotit lavdinë që i përket emrit të tij; adhuroni Zotin në shkëlqimin e shenjtërisë së tij.
- ³ Zëri i Zotit është mbi ujërat; Perëndia i lavdisë gjëmon; Zoti është mbi ujërat e mëdha.
- ⁴ Zëri i Zotit është i fuqishëm, zëri i Zotit është i madhërishëm.
- ⁵ Zëri i Zotit thyen kedrat; po, Zoti thyen kedrat e Libanit;

- 6 i bën të hidhen si një viç, Libanin dhe Sirionin, si një buall i ri.
 7 Zëri i Zotit çan flakët e zjarrit.
 8 Zëri i Zotit e bën shkretëtirën të dridhet; Zoti bën që të dridhet shkretëtira e Kadeshit.
 9 Zëri i Zotit bën që të lindin sutat dhe i lë pyjet pa gjethe; dhe në tempullin e tij çdo gjë thotë: “Lavdi!”
 10 Zoti rrinte ulur në fron përmbi përmytjen; po, Zoti rri ulur si mbret në përjetësi.
 11 Zoti do t’i japë forcë popullit të tij; Zoti do të bekojë popullin e tij me paqe.

30

- 1 Do të të lëvdoj, o Zot, sepse ti më ngrite lart, dhe nuk i lejove armiqtë e mi të tallen me mua.
 2 O Zot, Perëndia im, unë të kam klithur ty, dhe ti më ke shëruar.
 3 O Zot, ti e ke nxjerrë shpirtin tim jashtë Sheolit, më ke mbajtur gjallë që të mos zbrisja në gropë.
 4 I këndon lavde Zotit, ju, shenjtorë të tij, dhe kremtoni shenjtërinë e tij,
 5 sepse zemërimi im mban vetëm një çast, por mirësia e tij mban një jetë të tërë. Të qarat mund të vazhdojnë një natë, por në mëngjes shpërthen një britmë gëzimi.
 6 Kur kisha bollëk thoja: “Unë nuk do të prekem kurrë”.
 7 O Zot, për hirin tënd e kishe fortësuar malin tim, ti e fshehe fytyrën tënde, dhe unë mbeta i trembur.
 8 Unë të klitha ty, o Zot, iu luta fort Zotit,
 9 duke thënë: “Çfarë dobie do të kesh nga gjaku im po të jetë se zbres në gropë? A mundet pluhuri të të kremtojë? A mundet ai të shpallë të vërtetën tënde?”
 10 Dëgjo, o Zot, dhe ki mëshirë për mua, o Zot, bëhu ti ndihma ime”.
 11 Ti e ke kthyer vajtimin tim në valle; ma ke hequr grethoren dhe më ke mbushur me gëzim,
 12 me qëllim që shpirti im të mund të të këndojë lavdi pa pushim. O Zot, Perëndia im, unë do të të kremtoj përjetë.

31

- 1 Gjeta strehë te ti, o Zot; bëj që unë të mos ngatërrohem kurrë; çliromë për drejtësinë tënde.
 2 Ma vër veshin, nxito të më çlirosh; bëhu për mua një kështjellë e fortë dhe një vend i fortifikuar që të më shpëtosh.
 3 Sepse ti je kështjella ime dhe kalaja ime; për hir të emrit tënd më udhëhiq dhe tregomë udhën.
 4 Nxirrme jashtë rrjetës që më kanë ngritur fshehurazi, sepse ti je kështjella ime.
 5 Në duart e tua unë e besoj frymën time; ti më shpengove, o Zot, Perëndi e së vërtetës.
 6 Unë i urrej ata që kanë dëshirë për t’u dukur, por kam besim te Zoti.
 7 Unë do të ngazëlloj dhe do të kënaqem me mirësinë tënde, sepse ti ke parë pikëllimin tim dhe i ke kuptuar ankthet e shpirtit tim,
 8 dhe nuk më dorëzove në duart e armikut, por m’i vure këmbët në një vend të gjerë.
 9 Ki mëshirë për mua, o Zot, sepse jam me ankth; syri im, shpirti im dhe të përbrendshmet e mia po treten nga dhembja,

- 10 sepse jeta ime po mpaket nga pikëllimi dhe vitet e mia nga të qarat; forca ime po mpaket për shkak të mëkatit tim dhe kockat e mia po treten.
- 11 Jam bërë një turp për tërë armiqtë e mi, veçanërisht për të afërmit e mi dhe një tmer për të njohurit e mi; ata që më shohin rrugës, ikin larg meje.
- 12 Zemra e tyre më ka harruar si të isha një njeri i vdekur; i përngaj një vazoje të thyer.
- 13 Sepse dëgjoji shpifjet e shumë njerëzve; rreth e qark sundon tmerri, ndërsa ata këshillohen midis tyre kundër meje dhe kurdisin komplete për të më zhdukur.
- 14 Por unë kam besim te ti, o Zot; kam thënë: “Ti je Perëndia im”.
- 15 Ditët e mia janë në dorën tëndë; çliromë nga duart e armiqtve të mi dhe të atyre që më përndjekin.
- 16 Bëj që të shkelqejë fytyra jote mbi shërbëtorin tënd; shpëtomë për hir të mirësisë sate.
- 17 O Zot, bëj që unë të mos jem i pështjelluar, pse të kam kërkuar; u pështjellofshin të pabesët dhe rënçin në heshtje në Sheol.
- 18 Mbeçin pa fjalë buzët gënjeshtare, që flasin pa turp kundër të drejtit, me mëndjemadhësi dhe përçmim.
- 19 Sa e madhe është mirësia jote që ti u rezervon atyre që kanë frikë nga ti, dhe që ti përdor në prani të bijve të njerëzve ndaj atyre që gjejnë strehë te ti!
- 20 Ti i fsheh në strehën e fshehtë të pranisë sate nga grackat e njerëzve, ti i ruan në një çadër të mbrojtur nga grindjet me fjalë.
- 21 Qoftë i bekuar Zoti, sepse më është treguar shumë dashamirës, duke më vendosur si në një vend të fortifikuar.
- 22 Kurse unë, në hutimin tim, thoja: “Më kanë larguar nga prania jote”; por ti dëgjove zërin e lutjeve të mia kur të klitha ty.
- 23 Duajeni Zotin, ju, gjithë shenjtorë të tij! Zoti i mbron besnikët dhe i shpague gjerësisht ata që veprojnë me kryelartësi.
- 24 Qofshi të fortë, mbarë ju që shpresoni tek Zoti, dhe ai do ta bëjë të patundur zemrën tuaj.

32

- 1 Lum ai të cilit i kanë falur shkeljen, ai të cilit i kanë mbuluar mëkatit!
- 2 Lum ai njeri të cilin Zoti nuk e padit për paudhësi dhe në frymën e të cilit nuk ka vend mashtrimi.
- 3 Ndërsa po heshtja, kockat e mia treteshin midis rënkimeve që kisha tërë ditën.
- 4 Sepse ditë e natë dora jote rëndonte mbi mua, fuqia ime i përngjante thatësisë së verës. (Sela)
- 5 Para teje pranova mëkatit tim, nuk e fsheha paudhësinë time. Thashë: “Do t’ia rrëfej shkeljet e mia Zotit”, dhe ti e ke falur paudhësinë e mëkatit tim. (Sela)
- 6 Prandaj çdo njeri i përshtirshëm do të të thërrase në kohën që mund të gjendesh; edhe sikur ujërat e mëdha të vërshojnë, ato nuk do të arrijnë deri tek ai.
- 7 Ti je vendi im i strehimit, ti do të më ruash nga fatkeqësia, ti do të më rrethosh me këngë çlirimi. (Sela)
- 8 Unë do të të edukoj dhe do të të mësoj rrugën, nëpër të cilën duhet të ecësh; unë do të të këshilloj dhe do ta mbaj syrin tim mbi ty.

- 9 Mos u bëni si kali dhe si mushka që nuk kanë mend, goja e të cilëve duhet të mbahet me fre dhe me kapistër, përndryshe nuk të afrohen.
 10 Të shumta janë dhembjet e të pabesit, por ai që ka besim tek Zoti do të rrethohet nga mirësia e tij.
 11 Gëzohuni tek Zoti dhe ngazëlloni, o njerëz të drejtë; lëshoni britma gëzimi, ju të gjithë, o njerëz me zemër të drejtë.

33

- 1 Ngazëlloni, o njerëz të drejtë, tek Zoti; lëvdimi u shkon për shtat njerëzve të drejtë.
 2 Kremtojeni Zotin me qeste; këndojini atij me harpën me dhjetë tela.
 3 Këndojini një kantik të ri, bjerini me mjeshtëri veglës dhe brohoritni.
 4 Sepse fjala e Zotit është e drejtë dhe të gjithë veprat e tij janë bërë me saktësi.
 5 Ai e do drejtësinë dhe barazinë; toka është e mbushur nga mirësitë e Zotit.
 6 Qiejtë u bënë me anë të fjalës së Zotit dhe tërë ushtria e tyre me anë të frymës së gojës së tij.
 7 Ai mblodhi ujërat në një tog dhe vendosi thellësitë e tyre të mëdha si rezervuare.
 8 Tërë toka le të ketë frikë nga Zoti dhe le të dridhen para tij tërë banorët e botës.
 9 Sepse ai foli dhe gjëja u bë; ai udhëroi dhe gjëja u shfaq.
 10 Zoti e bën të dështojë planin e kombeve dhe asgjëson synimet e popujve.
 11 Plani i Zotit mbetet përjetë dhe qëllimet e zemrës së tij për çdo brez.
 12 Lum ai komb që ka Perëndinë Zotin; lum populli që ai ka zgjedhur për trashëgim të tij.
 13 Zoti shikon nga qielli; ai shikon tërë bijtë e njerëzve.
 14 Nga vendi i banimit të tij ai këqyr tërë banorët e tokës.
 15 Ai e ka formuar zemrën e të gjithëve, që kupton tërë veprat e tyre.
 16 Mbreti nuk shpëtohet nga një ushtri e madhe; trimi nuk shpëton për shkak të forcës së tij të madhe.
 17 Kali është një shpresë e kotë shpëtimi, dhe me forcën e tij të madhe nuk mund të shpëtojë asnjeri nga rreziku.
 18 Ja, syri i Zotit është mbi ata që kanë frikë para tij, mbi ata që shpresojnë në mirësinë e tij,
 19 për ta çliruar shpirtin e tyre nga vdekja dhe për t'i mbajtur të gjallë në kohë urie.
 20 Shpirti ynë pret Zotin; ai është ndihma jonë dhe mburoja jonë.
 21 Po, zemra jonë do të gëzohet tek ai, sepse kemi besim, në emrin e tij të shenjtë.
 22 Mirësia jote qoftë mbi ne, o Zot, sepse kemi pasur shpresë te ti.

34

- 1 Unë do ta bekoj Zotin në çdo kohë; lëvdimi i tij do të jetë gjithnjë në gojën time.
 2 Shpirti im do të krenohet me Zotin; njerëzit e përlulur do ta dëgjojnë dhe do të gëzohen.
 3 Lartojeni Zotin bashkë me mua, dhe të lëvdojnë të gjithë emrin e tij.
 4 Unë e kërkova Zotin, dhe ai m'u përgjigj dhe më çliroi nga të gjitha tmerret e mia.

- 5 Ata e shikuan atë dhe u ndriçuan, dhe fytyrat e tyre nuk u turpëruan.
 6 Ky i pikëlluar klithi dhe Zoti e plotësoi, e shpëtoi nga të gjitha fatkeqësitë e tij.
 7 Engjëlli i Zotit zë vend rreth atyre që kanë frikë prej tij dhe i çliron.
 8 Provojeni dhe shihni sa i mirë është Zoti; lum ai njeri që gjen strehë tek ai.
 9 Kini frikë nga Zoti, ju shenjtorë të tij, sepse asgjë nuk u mungon atyre që kanë frikë prej tij.
 10 Luanët e vegjël vuajnë nga mungesa e madhe dhe nga uria, por atyre që kërkojnë Zotin nuk u mungon asgjë.
 11 Ejanë, o bij, dëgjomëni; unë do t'ju mësoj frikën e Zotit.
 12 Cili është ai njeri që dëshiron jetën dhe do ditë të gjata për të parë të mirën?
 13 Mbaje gjuhën tënde larg së keqes dhe buzët e tua të mos thonë gënjeshtra.
 14 Largohu nga e keqja dhe bëj të mirën, kërko paqen dhe siguroje.
 15 Sytë e Zotit janë mbi të drejtët dhe veshët e tij janë të vëmendshëm të kapin britmën e tyre.
 16 Fytyra e Zotit është kundër atyre që sillen keq, për të çrrënjësuar kujtimin e tyre nga faqja e dheut.
 17 Të drejtët bërtasin dhe Zoti i dëgjon dhe i çliron nga të gjitha fatkeqësitë e tyre.
 18 Zoti qëndron afër atyre që e kanë zemrën të thyer dhe shpëton ata që e kanë frymën të dërmuar.
 19 Të shumta janë vuajtjet e njeriut të drejtë, por Zoti e çliron nga të gjitha.
 20 Ai i ruan tërë kockat e tij, dhe asnjë prej tyre nuk copëtohet.
 21 Ligësia do të vrasë të keqin, dhe ata që urrejnë të drejtin do të shkatërrohen.
 22 Zoti shpengon jetën e shërbëtorëve të tij, dhe asnjë nga ata që gjejnë strehë te ai nuk do të shkatërrohet.

35

- 1 O Zot, përleshu me ata që përleshën me mua; lufto me ata që luftojnë kundër meje.
 2 Merr mburojën dhe parzmoren dhe çohu të më ndihmosh.
 3 Nxirre shtizën dhe zëru rrugën atyre që më përndjekin; thuaji shpirtit tim: “Unë jam shpëtimi yt”.
 4 Mbetshin të shushatur dhe të turpëruar ata që kërkojnë jetën time; kthefshin kurrizin dhe mbetshin të shushatur ata që kurdisin të keqen kundër meje.
 5 U shpërndafshin si byku nga era dhe engjëlli i Zotit i dëboftë.
 6 Qoftë rruga e tyre e errët dhe me shkarje, dhe Engjëlli i Zotit i përndjektiv.
 7 Sepse pa pasur arsye më kanë ngritur fshehurazi rrjetën e tyre; pa pasur arsye ma kanë hapur gropën.
 8 Një shkatërrim i papritur u rëntë mbi krye, i zëntë rrjeta që kanë fshehur dhe rënçin në gropën që kanë përgatitur për shkatërrimin tim.
 9 Atëherë shpirti im do të ngazëllej tek Zoti dhe do të gëzohet për shpëtimin e tij.
 10 Të gjitha kockat e mia do të thonë: “O Zot, kush është si ti, që e çliron të mjerin nga ai që është më i fortë se ai, të mjerin dhe nevojtarin nga ai që plaçkit?”.

- 11 Dëshmitarë të pamëshirshëm ngrihen kundër meje dhe më pyesin për gjëra për të cilat unë nuk di asgjë.
- 12 Të mirën e shpërblejnë me të keqen, duke e lënë kështu të pangushëlluar jetën time.
- 13 Megjithatë, kur ishin të sëmurë, unë vesha grathoren dhe e mundova shpirtin tim me agjerim, dhe lutesha me kokën e përkulur mbi gjoks.
- 14 Shkoja rreth e rrotull, sikur të ishte fjala për një shok o për vëllanë tim; shkoja fort i kërrusur nga dhembja, ashtu si një njeri që mban zi për të emën.
- 15 Por kur u pengova, ata u gëzuan dhe u mblodhën bashkë; u mblodhën kundër meje disa shpifës, të cilët nuk i njihja; më kanë shqyer pa pushim.
- 16 Bashkë me disa palaço zemërkatranë kërcëlljnë dhëmbët kundër meje.
- 17 O Zot, deri kur do të vazhdosh të shikosh? Shpëto jetën time nga shkatërrimet e kurdisura prej tyre, të vetmen pasuri që kam nga dhëmbët e luanëve.
- 18 Unë do të të kremtoj në kuvendin e madh, do të lavdëroj në mes të një populli të shumtë.
- 19 Mos u gëzofshin me mua ata që pa hak më janë bërë armiq, mos e shkelshin syrin ata që më urrejnë pa arsye,
- 20 sepse nuk flasin kurrë për paqe, por kurdisin mashtrime kundër njerëzve paqësorë të vendit.
- 21 Po, e hapin gojën e tyre kundër meje dhe thonë: “Ah, ah! E kemi parë me sytë tanë”.
- 22 O Zot, ti i ke parë këto gjëra, mos hesht; o Zot, mos u largo nga unë.
- 23 Zgjohu dhe çohu, për të më siguruar drejtësi dhe për të mbrojtur çështjen time, o Perëndi dhe Zoti im.
- 24 Gjykomë sipas drejtësisë sate, o Zot, Perëndia im, dhe bëj ata të mos kënaqen me mua,
- 25 dhe të mos thonë në zemër të tyre: “Ah, pikërisht ashtu siç e donim”; dhe të mos thonë: “E gëlltitëm”.
- 26 U turpërofshin dhe u pështjellofshin gjuhë ata që gezohen nga e keqja ime; u mbulofshin me turp dhe me fyerje ata që ekzaltohen kundër meje.
- 27 Këndofshin dhe gëzofshin ata që kanë në zemër çështjen time të drejtë dhe thëncin vazhdimisht: “Lëvduar qoftë Zoti, që e do paqen e shërbëtorit të tij”.
- 28 Gjuha ime do të kremojë drejtësinë tënde dhe do të këndojë lëvdimin tënd tërë ditën.

36

- 1 Mëkati i të pabesit i thotë zemrës sime: “Nuk ekziston asnjë frikë nga Perëndia përpara syve të tij.
- 2 Sepse ai gënjen veten e tij në kërkimin e fajit që ka kryer në urrejtjen ndaj tij.
- 3 Fjalët e gojës së tij janë paudhësi dhe mashtrim; ai ka pushuar së qeni i urtë dhe nuk bën më të mira.
- 4 Ai thur paudhësi në shtratin e tij; vihet në një rrugë që nuk është e mirë dhe që nuk e dënon të keqen”.
- 5 O Zot, mirësia jote arrin deri në qiell dhe besnikëria jote deri te retë.

- 6 Drejtësia jote është si malet e Perëndisë, dhe gjykimet e tua janë si një humnerë e madhe. O Zot, ti ruan njerëz dhe kafshë.
- 7 O Perëndi, sa e çmuar është mirësia jote! Prandaj bijtë e njerëzve gjejnë strehë nën hijen e krahëve të tu;
- 8 ata ngopen me bollëkun e shtëpisë sate, dhe ti u heq etjen në përroin e kënaqësive të tua.
- 9 Sepse pranë teje është burimi i jetës, dhe me anë të dritës sate ne shohim dritën.
- 10 Zgjate mirësinë tënde ndaj atyre që të njohin dhe drejtësinë tënde ndaj atyre që janë të drejtë nga zemra.
- 11 Mos më vëntë këmbën kryelarti dhe dora e të pabesit mos më marrtë me vete.
- 12 Ja, ata që kryejnë paudhësi kanë rënë; i kanë rrëzuar për tokë dhe nuk mund të ringjallen përsëri.

37

- 1 Mos u dëshpëro për shkak të njerëzve të këqij; mos ki smirë ata që veprojnë me ligësi,
- 2 sepse ata shpejt do të kositen si bari dhe do të thahen si bari i blertë.
- 3 Ki besim tek Zoti dhe bëj të mira; bano vendin dhe shto besnikërinë.
- 4 Gjej kënaqësinë tënde në Zotin dhe ai do të plotësojë dëshirat e zemrës sate.
- 5 Vendose fatin tënd tek Zoti, ki besim tek ai dhe ai ka për të vepruar.
- 6 Ai do të bëjë të shkëlqejë drejtësia jote si drita dhe ndershmëria e saj si mesdita.
- 7 Rri në heshtje para Zotit dhe prite atë; mos u hidhëro për atë që i shkojnë mbarë punët e veta, për njeriun që ndjek planet e këqija të tij.
- 8 Hiq dorë nga zemërimi dhe lëre përbuzjen; mos u dëshpëro; kjo do të të çonte edhe ty të bëje të keqen.
- 9 Sepse njerëzit e këqij do të shfarosen, por ata që shpresojnë tek Zoti do të bëhen zotër të tokës.
- 10 Edhe pak dhe i pabesi nuk do të jetë më; po, ti do të kërkosh me kujdes vendin e tij dhe ai nuk do të jetë më.
- 11 Por zemërbutët do të zotërojnë tokën dhe do të gëzojnë një paqe të madhe.
- 12 I pabesi komploton kundër të drejtit dhe kërcëllin dhembët kundër tij.
- 13 Zoti qesh me të, sepse e sheh që vjen dita e tij.
- 14 Të pabesët kanë nxjerrë shpatën dhe kanë nderur harkun e tyre për të rrëzuar të mjerin dhe nevojtarin, për të vrarë ata që ecën drejt në rrugën e tyre.
- 15 Shpata e tyre do të hyjë në zemrën e tyre dhe harqet e tyre do të thyhen.
- 16 Vlen më tepër e pakta e të drejtit se sa bollëku i shumë të pabesëve.
- 17 Sepse krahët e të pabesëve do të thyhen, por Zoti i përkrah të drejtët.
- 18 Zoti i njeh ditët e njerëzve të ndershëm dhe trashëgimia e tyre do të vazhdojë përjetë.
- 19 Ata nuk do të ngatërrohen në kohën e fatkeqësisë dhe në ditët e zisë do të ngopen.
- 20 Por të pabesët do të vdesin dhe armiqtë e Zotit do të konsumohen dhe do të bëhen tym si dhjami i qengjave.
- 21 I pabesi merr hua dhe nuk e kthen, por i drejti ka mëshirë dhe dhuron.
- 22 Sepse të bekuarit nga Zoti do të trashëgojnë tokën, por ata që janë mallkuar prej tij do të shfarosen.

- 23 Hapat e njeriut i drejton Zoti, kur atij i pëlqejnë rrugët e tij.
- 24 Por kur njeriu rrëzohet, nuk shtrihet për tokë, sepse Zoti e mban për dore.
- 25 Unë kam qenë fëmijë dhe tani jam plakur, por nuk e kam parë kurrë të drejtin të braktisur dhe pasardhësit e tij të lypin bukë.
- 26 Ai ka mëshirë dhe jep kurdoherë hua; dhe pasardhësit e tij janë në bekim.
- 27 Largohu nga e keqja dhe bëj të mirën, dhe do të kesh një banesë të përjetshme.
- 28 Sepse Zoti e do drejtësinë dhe nuk ka për t'i braktisur kurrë shenjtorët e tij; ata do të ruhen përjetë, ndërsa pasardhësit e të pabesëve do të shfarosen.
- 29 Të drejtët do të trashëgojnë tokën dhe do të banojnë gjithnjë mbi të.
- 30 Nga goja e të drejtit del dituri dhe gjuha e tij flet për drejtësi.
- 31 Ligji i Perëndisë të tij është në zemrën e tij; hapat e tij nuk do të lëkunden.
- 32 I pabesi spiunon të drejtin dhe përpiqet ta vrasë.
- 33 Zoti nuk do ta lërë në duart e tij dhe nuk do të lejojë që të dënohet, kur të gjykohe.
- 34 Ki shpresë të patundur tek Zoti dhe ndiq rrugën tij, dhe ai do të të lartojë me qëllim që ti të trashëgosh tokën; kur të pabesët të jenë të shfarosur, ti do ta shikosh.
- 35 E pashë njeriun e pushtetshëm dhe të furishëm të begatohet si një pemë e gjelbër në tokën e tij të lindjes,
- 36 por pastaj u zhduk; dhe ja, nuk është më; e kërkova, por nuk e gjeta më.
- 37 Ki kujdes për njeriun e ndershëm dhe këqyr njeriun e drejtë, sepse e ardhmja e këtij njeriu do të jetë paqja.
- 38 Por shkelësit do të shkatërrohen të gjithë; në fund të pabesët do të dërmohen.
- 39 Por shpëtimi i të drejtëve vjen nga Zoti; ai është kështjella e tyre në kohën e fatkeqësisë.
- 40 Dhe Zoti i ndihmon dhe i çliron; i çliron nga të pabesët dhe i shpëton, sepse kanë gjetur strehë tek ai.

38

- 1 O Zot, mos më shaj në indinjatën tënde dhe mos më dëno në zemërimin tënd.
- 2 Sepse shigjtat e tua më kanë shpuar dhe dora jote më shtyp.
- 3 Nuk ka asgjë të shëndoshë në mishin tim për shkak të zemërimit tënd; nuk ka qetësi në kockat e mia për shkak të mëkatit tim.
- 4 Paudhësitë e mia e kalojnë në fakt kohën time, janë si një barrë e madhe, shumë e rëndë për mua.
- 5 Plagët e mia janë të fëlliqura dhe të qelbëzuara nga marrëzia ime.
- 6 Jam krejt i kërrusur dhe i dëshpëruar; sillem tërë ditën rreth e qark duke mbajtur zi,
- 7 sepse ijet e mia janë të pezmatuara dhe nuk ka asgjë të shëndoshë në mishin tim.
- 8 Jam i sflitur dhe i vrarë; vrumbulloj nga drithma e zemrës sime.
- 9 O Zot, çdo dëshirë që kam është para teje dhe psherëtimat e mia nuk të janë fshehur.
- 10 Zemra ime rreh, fuqia po më lë; vetë drita e syve të mi ka ikur.

- 11 Miqtë e mi dhe shokët e mi rrinë larg plagës sime, dhe fqinjët e mi ndalojnë larg meje.
- 12 Ata që kërkojnë jetën time më ngrejnë kurthe dhe ata që duan të më bëjnë të keqen flasin për shkatërrimin dhe mendojnë mashtrime tërë ditën.
- 13 Por unë jam si një i shurdhër që nuk dëgjon dhe një memec që nuk e hap gojën.
- 14 Po, jam si një njeri që nuk dëgjon dhe që nuk mund të përgjigjet me gojën e tij.
- 15 Sepse shpresoj te ti, o Zot, ti do të përgjigjesh, o Zot, Perëndia im.
- 16 Sepse kam thënë: “U gëzofshin me mua, dhe kur këmba ime pengohet, mos u çofshin kundër meje”.
- 17 Ndërsa jam duke rënë dhe dhembja ime është vazhdimisht para meje,
- 18 ndërsa rrëfej mëkatin tim dhe jam tepër i shqetësuar për mëkatin,
- 19 armiqtë e mi janë tërë gjallëri dhe janë të fortë, dhe ata që më urrejnë pa shkak shumohen.
- 20 Edhe ata që ma shpërblejnë të mirën me të keqen më përndjekin, sepse unë ndjek rrugën e së mirës.
- 21 O Zot, mos më braktis; Perëndia im, mos u largo nga unë.
- 22 Nxito të më ndihmosh, o Zot, o shpëtimi im.

39

- 1 Unë thoja: “Do të kujdesem për sjelljen time që të mos kryej mëkate me gjuhën time; do t'i vë një fre gojës sime, sa kohë që i pabesi rri para meje”.
- 2 Kam qëndruar i heshtur dhe i qetë, i jam përmbajtur pikërisht së mirës, dhe dhembja ime është ashpërsuar.
- 3 Zemra më digjte përbrenda; ndërsa mendohesha, një zjarr u ndez; atëherë fola me gjuhën time:
- 4 “O Zot, bëmë të njohur fundin tim dhe cila është masa e ditëve të mia; vepro në mënyrë që unë të di sa i brishtë jam.
- 5 Ja, ti i ke pakësuar ditët e mia aq sa është e gjatë një pëllëmbë, dhe zgjatja e jetës sime është si asgjë para teje; po, çdo njeri në gjendjen e tij më të mirë nuk është veçse avull. (Sela)
- 6 Po, njeriu sillet rreth e qark si një hije; po më kot lodhen të gjithë dhe grumbullojnë pasuri pa ditur kush do t'i mbledhë!
- 7 Por tani, o Zot, çfarë pres? Shpresa ime është te ti.
- 8 Çliromë nga të gjitha fajet e mia; bëj që të mos jem objekt i talljes nga njeriu pa mend.
- 9 Do të qëndroj në heshtje, nuk kam për të hapur gojën, sepse ti je ai që vëpron.
- 10 Largo nga unë fshikullin tënd; unë po marr fund nën goditjet e dorës sate.
- 11 Ti e korrigjon njeriun duke dënuar mëkatin e tij dhe konsumon si një krimb atë që për të është e çmuar. Po, çdo njeri nuk është veçse kotësi. (Sela)
- 12 O Zot, dëgjo lutjen time dhe vëri veshin britmës sime; mos u trego i shurdhër ndaj lotëve të mi, sepse para teje unë jam një i huaj dhe një shtegtar si të gjithë etërit e mi.
- 13 Hiqe shikimin tënd nga unë, me qëllim që unë të marr përsëri fuqi para se të iki dhe të mos jem më”.

40

- 1 Unë kam pritur me ngulm dhe me durim Zotin, dhe ai u përkul mbi mua dhe dëgjoi britmën time.
- 2 Më nxorri jashtë një grope shkatërrimi, nga balta e moçalit, i vendosi këmbët e mia mbi një shkëmb dhe i ka bërë të qëndrueshme hapat e mia.
- 3 Ai vuri në gojën time një kantik të ri për të lëvduar Perëndinë tonë; shumë njerëz kanë për ta parë këtë, do të dridhen dhe do t'i besojnë Zotit.
- 4 Lum ai njeri që i beson Zotit dhe nuk u drejtohet krenarëve dhe as atyre që marrin rrugë të keqe duke u dhënë pas gënjeshtërisë.
- 5 O Zot, Perëndia im, të shumta janë mrekullitë që ke bërë, dhe askush nuk mund të numërojë gjërat që ke menduar për ne. Po të duhej t'i shpallja dhe t'i tregoja, do të ishin tepër për t'i radhitur.
- 6 Ti nuk kënaqesh as me flijime as me oferta; më ke shpuar veshët. Ti nuk ke kërkuar as olokauste as flijime për mëkatin.
- 7 Atëherë unë thashë: "Ja, po vij. Në rrotullin e librit shkruhet për mua.
- 8 Perëndia im, unë gëzohem kur zbatoj vullnetin tënd dhe ligji yt është në zemrën time".
- 9 E shpalla drejtësinë tënde në kuvendin e madh; ja, unë nuk i mbaj buzët të mbyllura, o Zot, ti e di këtë.
- 10 Nuk e kam fshehur drejtësinë tënde në zemrën time; kam shpallur besnikërinë tënde dhe shpëtimin tënd; nuk e kam fshehur mirësinë tënde as të vërtetën tënde para kuvendit të madh.
- 11 Mos më mohoj, o Zot, mëshirën zemërbutë; mirësia jote dhe e vërteta jote më mbroftshin gjithnjë.
- 12 Sepse të këqija të panumërta më rrethojnë; paudhësitë e mia më kanë zënë dhe nuk mund të shikoj; janë më të shumta se flokët e kokës sime, dhe zemra po më ligështohet.
- 13 Prano, o Zot, të më çlirosh. O Zot, nxito të më ndihmosh.
- 14 U turpërofshin dhe u pështjellofshin ata që duan të shkatërrojnë jetën time. Rënçin poshtë të mbuluar nga turpi ata që gëzohen me fatkeqësitë e mia.
- 15 U trëmbshin për turp të tyre ata që më thonë: "Ah, ah...!".
- 16 U gëzofshin dhe ngazëllofshin te ti të gjithë ata që të kërkojnë, ata që duan shpëtimin tënd thëncin: "Lëvduar qoftë Zoti".
- 17 Sa për mua, unë jam i varfër dhe nevojtar, por Zoti kujdeset për mua. Ti je mbështetja ime dhe çlirimtari im; Perëndia im, mos u vono.

41

- 1 Lum ai që kujdeset për të varfërin; Zoti do ta çlirojë ditën e fatkeqësisë.
- 2 Zoti do ta ruajë dhe do ta mbajë të gjallë; ai do të jetë i lumtur mbi tokë dhe ti nuk do ta lësh në duart e armiqve të tij.
- 3 Zoti do ta ndihmojë në shtratin e sëmundjes; gjatë sëmundjes së tij, o Zot, ti do ta transformosh plotësisht shtratin e tij.
- 4 Unë kam thënë: "O Zot, ki mëshirë për mua, ma shëro shpirtin, sepse kam mëkatuar kundër teje".
- 5 Armiqët e mi ndjellin të keqen, duke thënë: "Kur do të vdesë dhe kur do të zhduket emri i tij?".
- 6 Në rast se dikush prej tyre vjen të më shikojë, gënjen, ndërsa zemra e tij mbledh paudhësi; pastaj del jashtë dhe e përhap rreth e rrotull.

- 7 Të gjithë ata që më urrejnë, pëshpëritin bashkë kundër meje; kundër meje kurdisin të keqen,
- 8 duke thënë: “Një e keqe e tmerrshme e ka zënë dhe ai nuk do të ngrihet kurrë më nga vendi ku dergjet”.
- 9 Madje edhe miku im i ngushtë, tek i cili kisha besim dhe që hante bukën time, ka ngritur kundër meje thembrën e tij.
- 10 Por ti, o Zot, ki mëshirë për mua dhe më ço në këmbë që të mund t’ua shpaguaj.
- 11 Nga kjo e di që ti më pëlqen, në rast se armiku im nuk triumfon mbi mua.
- 12 Sa për mua, më ke përkratur në ndershmërinë time dhe më ke vendosur në praninë tënde për gjithnjë.
- 13 Qoftë i bekuar Zoti, Perëndia i Izraelit, përjetë. Amen, amen.

42

- 1 Ashtu si suta ka një dëshirë të madhe për rrëketë e ujit, kështu shpirti im ka një dëshirë të zjarrtë për ty, o Perëndi.
- 2 Shpirti im ka një etje të madhe për Perëndinë, për Perëndinë e gjallë. Kur do të vij dhe do të paraqitem para Perëndisë?
- 3 Lotët e mia janë bërë ushqimi im ditë e natë, ndërsa më thonë vazhdimisht: “Ku është Perëndia yt?”.
- 4 Duke kujtuar këto gjëra, brenda vetes sime i jap shfrim të lirë shpirtit tim, sepse kisha zakon të shkoja me turmën, duke e udhëhequr në shtëpinë e Perëndisë, në mes të këngëve të gëzimit dhe të lëvdimit të një turme në festë.
- 5 Pse ligështohesh, o shpirti im, pse vajton brënda trupit tim? Shpresë te Perëndia, sepse unë do ta kremtoj akoma për çlirimin e pranisë së tij.
- 6 O Perëndia im, shpirti më është ligështuar përbrenda; prandaj më kujtohesh ti nga vendi i Jordanit dhe nga majat e Hermonit, nga mali i Mitsarit.
- 7 Një hon thërret një hon tjetër në zhurmën e ujërave të tua; të gjitha dallgët e tua dhe valët e tua kanë kaluar përmbi mua.
- 8 Ditën Zoti më jep mirësinë e tij, dhe natën i ngre atij një kantik, një lutje Perëndisë të jetës sime.
- 9 Unë do t’i them Perëndisë, kështjellës sime: “Pse më harrove? Pse endem i veshur me rroba zie për shkak të shtypjes nga ana e armikut?”.
- 10 Kockat e mia po vuajnë për vdekje për shkak të fyerjeve nga ana e armive të mi, që më thonë vazhdimisht: “Ku është Perëndia yt?”.
- 11 Pse ligështohesh, shpirti im, pse rënkon përbrenda meje? Shpresë te Perëndia, sepse unë do ta kremtoj akoma; ai është shpëtimi im dhe Perëndia im.

43

- 1 Siguromë drejtësi, o Perëndi, dhe mbro çështjen time nga njerëzit e këqij; më çliro nga njeriu i rremë dhe i lig.
- 2 Mbasi ti je Perëndia që më jep forcë, pse më ke kthyer? Pse shkoj i veshur me rroba zie për shkak të shtypjes nga ana e armikut?
- 3 Dërgo dritën tënde dhe të vërtetën tënde; këto le të më udhëheqin dhe të më çojnë në malin tënd të shenjtë dhe në vendin e banesës sate.

- 4 Atëherë un do të vij tek altari i Perëndisë, te Perëndia, që është gëzimi im dhe kënaqësia ime; do të të kremtoj me qeste, o Perëndi, Perëndia im.
- 5 Pse ligështohesh, shpirti im, pse rënkon brenda meje? Ki shpresë te Perëndia, sepse unë do ta kremtoj akoma, sepse ai është shpëtimi im dhe Perëndia im.

44

- 1 O Perëndi, e kemi dëgjuar me veshët tona, etërit tanë na kanë treguar veprën që ti ke bërë në ditët e tyre në kohërat e lashta.
- 2 Për t'i vendosur me dorën tënde ti ke shpronësuar kombet, ke çrrënjësuar popuj për t'u bërë vend atyre. Në fakt nuk e pushtuan vendin me shpatën e tyre dhe nuk qe krahu i tyre që i shpëtoi, por ishte dora jote e djathtë, krahu yt dhe drita e fytyrë.
- 3 Ës sate, sepse të pëlqenin.
- 4 Ti je mbreti im, o Perëndi, që vendos fitoret për Jakobin.
- 5 Me anën tënde do të përmbysim armiqtë tanë; në emër tënd do të shkelim ata që ngrihen kundër nesh.
- 6 Sepse nuk kam besim tek harku im dhe nuk do të jetë shpata ime ajo që do të më shpëtojë.
- 7 Por je ti ai që na shpëton nga armiqtë tanë dhe që i mbulon me turp ata që na urrejnë.
- 8 Ne do të lëvdojmë çdo ditë Perëndinë dhe do të kremtojmë emrin tënd përjetë. (Sela)
- 9 Por ti na dëbove dhe na mbulove me turp, dhe nuk del më me ushtritë tona.
- 10 Ti ke bërë të kthejmë kurrizin përpara armikut, dhe ata që na urrejnë na kanë grabitur.
- 11 Ti na ke dhënë si dele për therje dhe na ke shpërndarë midis kombeve.
- 12 Ti e ke shitur popullin tënd për asgjë dhe nuk ke nxjerrë asnjë fitim nga shitja e tij.
- 13 Ti na bërë për turp me fqinjët tanë, u bëmë gazi dhe tallja e atyre që rrijnë rreth nesh.
- 14 Ti na ke bërë të jemi gazi i kombëve; përsa na përket neve, popujt tundin kokën.
- 15 Turpi im më rri gjithmonë përpara, dhe fytyra ime është e mbuluar nga turpi,
- 16 për shkak të atij që më fyen dhe më poshtëron, për shkak të armikut dhe atij që kërkon hakmarrje.
- 17 Të tëra këto na kanë rënë mbi kurriz, por ne nuk kemi harruar dhe nuk kemi tradhëtuar besëlidhjen tënde.
- 18 Zemra jonë nuk është kthyer prapa dhe hapat tona nuk janë larguar nga rruga jote,
- 19 por ti na ke copëtuar, duke na futur në vende çakejsh dhe duke na mbuluar me hijen e vdekjes.
- 20 Po të kishim harruar emrin e Perëndisë tonë dhe po t'i kishim shtrirë duart tona drejt një perëndie të huaj,
- 21 a nuk do ta kishte zbuluar Perëndia këtë gjë? Në fakt ai i njeh sekretet e zemrës.
- 22 Po, për shkakun tënd ne vritemi çdo ditë dhe konsiderohemi si dele.
- 23 Zgjuhu! Pse fle, o Zot? Çohu, mos na kthe për gjithnjë.

- 24 Pse e fsheh fytyrën tënde, dhe harron pikëllimin tonë dhe shtypjen tonë?
 25 Sepse shpirtërat tona janë ulur deri te pluhuri dhe trupi ynë i është ngjitur tokës.
 26 Çohu të na ndihmosh dhe na shpëto për hir të mirësisë sate.

45

- 1 Më burojnë nga zemra fjalë shumë të ëmbla; unë i këndoj mbretit poemën time. Gjuha ime do të jetë si pena e një shkruesi të shpejtë.
 2 Ti je shumë i bukur ndër të gjithë bijtë e njerëzve; buzët e tua janë plot nur, prandaj Perëndia të ka bekuar në përjetësi.
 3 Ngjeshe shpatën në brezin tënd, o trim, i rrethuar nga shkëlqimi yt dhe nga madhështia jote,
 4 dhe në madhësinë tënde shko përpara mbi qerren fitimtare për çështjen e së vërtetës, të shpirtmadhësisë dhe të drejtësisë, dhe dora jote e djathtë do të të tregojë vepra të tmerrshme.
 5 Shigjetat e tua janë të mprehta; popujt do të bien poshtë teje; ato do të hyjnë në zemërën e armiqtve të mbretit.
 6 Froni yt, o Perëndi, vazhdon në përjetësi; skeptri i mbretërisë sate është një skeptër drejtësie.
 7 Ti e do drejtësinë dhe urren mbrapshtinë; prandaj Perëndia, Perëndia yt, të ka vajosur me vaj gëzimi përmbi shokët e tu.
 8 Tërë rrobat e tua mbajnë erë mirre, aloe dhe kasie; nga pallatet e fildishta veglat muzikore me tela të gëzojnë.
 9 Midis zonjave të nderit që të rrethojnë ka bija mbretërisë; në të djathtën tënde është mbretëresha, e zbukuruar me ar Ofiri.
 10 Dëgjo, vashë, shiko dhe vër veshin; harro popullin tënd dhe shtëpinë e atit tënd,
 11 dhe mbreti do të dëshirojë me të madhe bukurinë tënde; bjer përmbys para tij, sepse ai është Zoti yt.
 12 Bija e Tiros do të të sjellë disa dhurata dhe të pasurit e popullit do të kërkojnë favorin e tua.
 13 Tërë shkëlqim është brenda e bija e mbretit; rrobat e saj janë të qëndisura me ar.
 14 Atë do ta çojnë te mbreti me rroba të qëndisura, të shoqëruar nga virgjëresha shoqe të saj, që do të të paraqiten ty.
 15 Ato do t'i çojnë me gëzim dhe hare dhe do të hyjnë në pallatin e mbretit.
 16 Bijtë e tu do të zënë vendin e etërve të tu; ti do t'i bësh princa për tërë tokën.
 17 Unë do të shpall kujtimin e emrit tënd për të gjitha brezat; prandaj popujt do të të kremtojnë në përjetësim, përjetë.

46

- 1 Perëndia është për ne një streh dhe një forcë, një ndihmë gjithnjë e gatshme në fatkeqësi.
 2 Prandaj ne nuk do të kemi frikë edhe sikur toka të luajë dhe malet të hidhen në mes të detit,
 3 dhe ujërat e tij të tërbohen dhe të shkumojnë, dhe malet të dridhen në fryerjen e tij. (Sela)
 4 Është një lumë brigjet e të cilit mbushin me gëzim qytetin e Perëndisë, vendin e shenjtë ku banon shumë i Larti.

- 5 Perëndia është në mes të tij, ai nuk do të luajë nga vendi; Perëndia do ta ndihmojë në dritat e para të mëngjesit.
- 6 Kombet do të ziejnë, mbretëritë do të tronditen; ai dërgoi jashtë zërin e tij, toka u shkri.
- 7 Zoti i ushtrive është me ne; Perëndia i Jakobit është streha jonë. (Sela)
- 8 Ejani dhe admironi veprat e Zotit, që ka bërë mrekulli mbi tokë.
- 9 Ai bën që të pushojnë luftërat deri në skajet e tokës; ai prish harqet dhe thyen shtizat, dhe djeg qerret me zjarr.
- 10 Ndaluni dhe pranoni që jam Perëndi; do të ngrihem lart midis kombeve, do të ngrihem lart mbi tokë.
- 11 Zoti i ushtrive është me ne; Perëndia i Jakobit është streha jonë. (Sela)

47

- 1 Duartrokisni, o popuj; kremtojeni Perëndinë me britma triumfi.
- 2 Sepse Zoti, Shumë i Larti, është i tmerrshëm, një mbret i madh mbi gjithë dheun.
- 3 Ai do të na nënshtrojë popujt dhe kombet do t'i vërë nën këmbët tona.
- 4 Ai do të zgjedhë për ne trashëgiminë tonë, lavdinë e Jakobit që ai e do. (Sela)
- 5 Perëndia është ngritur në mes brohoritjesh gëzimi, Zoti me tingujt e borive.
- 6 Këndojini lavde Perëndisë tonë, këndojini lavde! Këndojini lavde mbretit tonë, këndojini lavde!
- 7 Sepse Perëndia është mbreti i gjithë dheut, këndojini lavde me zotësi.
- 8 Perëndia mbretëron mbi kombet; Perëndia ulet mbi fronin e tij të shenjtë.
- 9 Princat e popujve, populli i Perëndisë të Abrahamit, janë mbledhur bashkë; sepse Perëndisë i përkasin mburojat e tokës; atë e lëvdojnë me të madhe.

48

- 1 I madh është Zoti dhe meriton të lëvdohet në kulm në qytetin e Perëndisë tonë, në malin e tij të shenjtë.
- 2 I bukur për nga lartësia e tij, gëzimi i gjithë dheut është mali i Sionit, nga ana e veriut, qyteti i Mbretit të madh.
- 3 Në pallatet e tij Perëndia u bë i njohur si një kala e papushtueshme.
- 4 Ja, mbretërit ishin mbledhur dhe shikonin përpara bashkarisht,
- 5 por sa e panë, mbetën të shushatur dhe ikën të tmerruar.
- 6 Atje i zunë drithmat dhe si të prerat e lindjes,
- 7 në të njëjtën mënyrë si era e lindjes që i bën copë-copë anijet e Tarshishit.
- 8 Siç e kishim dëgjuar, ashtu pamë në qytetin e Zotit disa ushtri, në qytetin e Perëndisë tonë; Perëndia do ta bëjë të qëndrueshëm përjetë.
- 9 Në tempullin tënd, o Perëndi, ne kemi rënë në mendime mbi mirësinë tënde.
- 10 Ashtu si emri yt, o Perëndi, kështu lëvdimi yt arrin deri në skajet e tokës; dora jote e djathtë është tërë drejtësi.
- 11 Le të gëzohet mali Sion, le të ngazëllojnë vajzat e Judës për gjykimet e tua.
- 12 I bini rrotull Sionit, vizitojeni, numëroni kullat e tij,
- 13 këqyrni fortesat e tij, admironi pallatet e tij, me qëllim që të mund t'ia tregoni brezave që do të vijnë.
- 14 Sepse ky Perëndi është Perëndia ynë në përjetësi, përjetë, gjithnjë; ai do të jetë udhëheqësi ynë deri në vdekje.

49

- ¹ Dëgjoni gjithë popujt, vini veshin, o banorë të botës,
² qofshin njerëz të popullit dhe fisnikë, të pasur dhe të varfër tok.
³ Nga goja ime do të dalin fjalë diturie dhe kredhja në mendime e zemrës sime do të sjellë mirëkuptim.
⁴ Unë do ta ndjek një proverb, do ta paraqes enigmën time me harpë.
⁵ Pse duhet të kem frikë nga ditët e fatkeqësisë, kur më rrethon ligësia e kundërshtarëve të mi,
⁶ ata që kanë besim në pasuritë e tyre dhe mburren me bollëkun e pasurisë së tyre?
⁷ Asnjëri nuk mund të shpengojë kurrsesi vëllanë e tij, as t'i japë Perëndisë çmimin e shpengimit të tij,
⁸ sepse shpengimi i shpirtit të tij është shumë i shtrenjtë, dhe çmimi i saj nuk do të mjaftonte kurrë,
⁹ për të bërë që ai të jetojë përjetë dhe të mos shohë gropën.
¹⁰ Në fakt të gjithë shohin që njerëzit e urtë vdesin dhe që po në atë mënyrë vdesin njerëzit e pamend a mendjeshkurtër, duke ua lënë të tjerëve pasuritë e tyre.
¹¹ Me mendjen e tyre ata pandehin se shtëpitë e tyre do të qëndrojnë për gjithnjë, që banesat e tyre janë të përjetshme; dhe kështu u vënë tokave emrin e tyre.
¹² Megjithatë edhe njeriu që jeton në mes të pasurive nuk e ka të gjatë; ai është njëlloj si kafshët që mbarojnë.
¹³ Kjo është sjellja e njerëzve pa mend dhe e atyre që u shkojnë dhe miratojnë fjalimet e tyre. (Sela)
¹⁴ Shtyhen si dele në drejtim të Sheolit; vdekja do t'i përpijë dhe në mëngjes njerëzit e drejtë do të sundojnë mbi ta. Luksi i tyre do të marrë fund në Sheol, larg banesës së tyre.
¹⁵ Por Perëndia im do ta shpengojë shpirtin tim nga pushteti i Sheolit, sepse ai do të më pranojë. (Sela)
¹⁶ Mos kij frikë kur dikush pasurohet, kur lavdia e shtëpisë së tij rritet,
¹⁷ sepse kur do të vdesë, nuk do të marrë asgjë me vete; lavdia e tij nuk do të zbrësë pas tij.
¹⁸ Edhe në se në jetë e ndjente veten të lumtur (në fakt njerëzia të lavdëron kur pasurohesh),
¹⁹ ai do të arrijë brezin e etërve të tij, që nuk do ta shohin kurrë më dritën.
²⁰ Njeriu që jeton në mes të pasurive pa pasur gjykim është njëlloj si kafshët që zhduken.

50

- ¹ Perëndia i plotfuqishëm, Zoti ka folur dhe ka thirrur në mbledhje gjithë dheun, nga lindja në perëndim.
² Nga Sioni, përsosmëri e bukurisë, Perëndia shkëlqen.
³ Perëndia ynë do të vijë dhe nuk do të rijë në heshtje; do të paraprihet nga një zjarr shkatërrimtar dhe rreth tij do të ketë një furtunë të madhe.
⁴ Ai do të thërrisë qiejtë nga lart dhe tokën për të gjykuar popullin e tij,
⁵ dhe do të thotë: “Mblidhni shenjtorët e mi, që kanë lidhur një besëlidhje me mua me anë të flijimit”.

- 6 Dhe qiejtë do të shpallin drejtësinë e tij, sepse vetë Perëndia është gjykatësi. (Sela)
- 7 “Dëgjo, o populli im, dhe unë do të flas; dëgjo, o Izrael, dhe unë do të dëshmoj kundër teje. Unë jam Perëndia, Perëndia yt.
- 8 Nuk do të të qortoj për flijimet e tua as për olokaustet e tua që më rrijnë gjithnjë përpara.
- 9 Nuk do të marr asnjë dem nga shtëpia jote dhe asnjë cjan nga vathët e tua.
- 10 Të mia janë në fakt tërë kafshët e pyllit; imja është bagëtia që ndodhet me mijëra ndër male.
- 11 I njohim tërë zogjtë e maleve; dhe të gjitha ato që lëvizin në fushat janë të miat.
- 12 Po të kisha uri, nuk do ta thoja; sepse bota dhe sa ajo përmban janë të miat.
- 13 A ha unë vallë mish demi ose a pi gjak cjapi?
- 14 Dhuroji Perëndisë flijime lëvdimi dhe plotëso zotimet e tua që i ke bërë Shumë të Lartit.
- 15 Kërkomë ditën e fatkeqësisë, unë do të të çliroj dhe ti do të më lëvdosh”.
- 16 Por të pabesit Perëndia i thotë: “Çfarë të drejte ke ti të përmëndësh statutet e mia dhe të kesh mbi buzët e tua besëlidhjen time,
- 17 ti që e urren korrigjimin dhe i hedh pas kurrizit fjalët e mia?
- 18 Në rast se sheh një vjedhës, bashkohesh me të me gjithë qejf, dhe bëhesh shok i atyre që shkelin kurorën.
- 19 Ti gojën ia lë së keqes dhe gjuha jote kurdis mashtrime.
- 20 Ti ulesh, flet kundër vëllait tënd dhe shpif kundër birit të nënës sate.
- 21 Ti i ke bërë këto gjëra dhe unë kam heshtur; ti ke menduar që unë jam krejt i ngjashëm me ty. Por unë do të të përgjigjem dhe do të vë çdo gjë para syve të tu.
- 22 Tani kuptoni këtë gjë ju që harroni Perëndinë, që unë të mos ju bëjë copë-copë dhe askush të mos ju çlirojë dot.
- 23 Ai që ofron flijime lëvdimi më përlëvdon dhe atij që sillet drejt do t'i tregoj shpëtimin e Perëndisë”.

51

- 1 Ki mëshirë për mua, o Perëndi, sipas mirësisë sate; për dhembshurinë e madhe që ke fshiji të ligat që kam bërë.
- 2 Më pastro tërësisht nga paudhësia ime dhe më pastro nga mëkati im,
- 3 Sepse i pranoh të ligat që kam bërë, dhe mëkati im më rri gjithnjë përpara.
- 4 Kam mëkatuar kundër teje, vetëm kundër teje, dhe kam bërë atë që është e keqe për sytë e tu, me qëllim që ti të njihesh i drejtë kur flet dhe i ndershëm kur gjykon.
- 5 Ja, unë jam mbrauatur në paudhësi, dhe nëna ime më ka lindur në mëkat.
- 6 Por ty të pëlqen e vërteta që qëndron në thelb, dhe më mëson diturinë në sekretin e zemrës.
- 7 Më pastro me hisop dhe do të jem i pastruar; më laj dhe do të jem më i bardhë se bora.
- 8 Bëj që të ndjej gëzim dhe ngazëllim; bëj që kockat që ke thyer të kremtojnë edhe ato.
- 9 Fshih fytyrën tënde nga mëkatet e mia dhe fshi të tëra paudhësitë e mia.
- 10 O Perëndi, krijo tek unë një zemër të pastër dhe përtëri tek unë një frymë të patundur.

- 11 Mos më largo nga prania jote dhe mos më hiq Frymën tënde të shenjtë.
 12 Kthemë gëzimin e shpëtimit dhe përkahmë me frymë dashamirës.
 13 Atëherë do t'u mësoj rrugët e tua shkelësve dhe mëkatarët do të kthehen drejt teje.
 14 Çliromë nga gjaku i derdhur, o Perëndi, Perëndi i shpëtimit tim, dhe gjuha ime do të kremtojë tërë gaz drejtësinë tënde.
 15 O Zot, hap buzët e mia, dhe goja ime do të shpallë lëvdimin tënd.
 16 Ti në fakt nuk ndjen ndonjë kënaqësi në flijim, përndryshe do ta ofroja, nuk të pëlqen as olokausti.
 17 Flijimet e Perëndisë janë frymë e thyer; o Perëndi, ti nuk e përçmon zemrën e thyer dhe të penduar.
 18 Bëj të mirën Sionit për dashamirësinë tënde, ndërto muret e Jeruzalemit.
 19 Atëherë do të gëzohesh në flijimet e drejtësisë, në olokaustet dhe në ofertat që digjen tërësisht; atëherë do të ofrohen dema të rinj mbi altarin tënd.

52

- 1 Pse mburrësh me të keqen, o njeri i fuqishëm? Mirësia e Perëndisë është e përjetshme.
 2 Gjuha jote shkakton rrënim; ajo është si një brisk i mprehur, o veprues mashtrimësh.
 3 Ty të pëlqen e keqja ndaj së mirës, gënjeshtër më tepër se e folura drejt. (Sela)
 4 Ty të pëlqen çdo fjalë shkatërrimi, o gjuhë hileqare.
 5 Prandaj Perëndia do të të shkatërrojë për gjithnjë; ai do të të kapë, do të të heqë nga çadra jote dhe do të të shkulë nga toka e të gjallëve. (Sela)
 6 Të drejtët do ta shohin, do të kenë frikë dhe do ta përqeshin atë, duke thënë:
 7 "Ky është njeriu që nuk e kishte bërë Perëndinë kështjellë të tij; por kishte besim në bollëkun e pasurive të tij dhe bëhej i fortë nga ligësia e tij".
 8 Por unë jam si një dru ulliri që gjelbëron në shtëpinë e Perëndisë; kam besim gjithnjë në mirësinë e Perëndisë.
 9 Do të të kremtoj gjithnjë për sa ke bërë, dhe në prani të shenjtorëve të tu do të kem shpresë të patundur në emrin tënd, sepse ai është i mirë.

53

- 1 Njeriu i pamend në zemër të vet ka thënë: "Perëndi nuk ka". Janë të korruptuar, bëjnë gjëra të neveritshme; s'ka njeri që të bëjë të mirën.
 2 Perëndia shikon nga qielli bijtë e njerëzve, për të parë në se ndonjë prej tyre ka mend dhe kërkon Perëndinë.
 3 Të gjithë janë shmangur, të gjithë janë prishur; nuk ka njeri që të bëjë të mirën, as edhe një.
 4 Nuk kanë asnjë dije këta veprues të paudhësisë që gllabërojnë popullin tim sikur të hanin bukë, dhe nuk kërkojnë Perëndinë?
 5 Sepse i ka zënë një frikë e madhe, aty kur nuk kishte arsye për frikë, sepse Perëndia i ka shpërndarë eshtrat e atyre që ngrihen kundër teje. Ti e mbulove me turp, sepse Perëndia i ka hedhur poshtë.
 6 Kush do të dërgojë nga Sioni shpëtimin e Izraelit? Kur Perëndia do të rivendosë fatin e popullit të tij në robëri, Jakobi do të ngazëllojë, Izraeli do të gëzohet.

54

- 1 O Perëndia im, më shpëto me emrin tënd dhe siguromë drejtësi me fuqinë tënde.
- 2 O Perëndia im, dëgjo lutjen time dhe vëru veshin fjalëve të gojës sime.
- 3 Sepse disa të huaj janë ngritur kundër meje dhe njerëz të furishëm kërkojnë jetën time, njerëz që nuk e kanë Perëndinë para syve të tyre. (Sela)
- 4 Ja, Perëndia është ndihma ime, Zoti e përkrah jetën time.
- 5 Ai do t'i ndëshkojë armiqtë e mi për të keqen që më kanë bërë; në besnikërinë tënde shkatërroji.
- 6 Me gjithë zemër do të ofroj flijime; do të kremtoj emrin tënd, o Zot, sepse është i mirë;
- 7 sepse më ke çliruar nga çdo ankth, sytë e mi kanë parë mbi armiqtë e mi atë që unë dëshiroja.

55

- 1 O Perëndi, vëri veshin lutjes sime dhe ki parasysh kërkesën time.
- 2 Dëgjo kërkesën time dhe përgjigjimi; ankohe vazhdimisht dhe rënkoj,
- 3 për zërin e armikut, për shtypjen e të pabesit; sepse më bien mbi kurriz disa fatkeqësi dhe në zemërimin e tyre më ndjekin këmba këmbës.
- 4 Zemra ime është e shqetësuar në trupin tim dhe tmerre që shkaktojnë vdekjen kanë rënë mbi mua.
- 5 Frika dhe të drithma më kanë sulmuar dhe tmerri më ka mposhtur.
- 6 Prandaj kam thënë: “Ah, sikur të kisha krahë si një pëllumb! Do të fluturoja larg për të gjetur prehje.
- 7 Ja, do të ikja larg dhe do të qëndroja në shkretëtirë. (Sela)
- 8 Do të shpejtoja për të gjetur një strehë nga era e furishme dhe nga furtuna”.
- 9 Shkatërroji, o Zot, ngatërro gjuhët e tyre, sepse kam parë dhunë dhe kacafytje në qytet.
- 10 Ditën dhe natën sillen mbi muret e tij; brenda tij sundojnë e keqja dhe çoroditja.
- 11 Në mes të tij është lakmia; shtypja dhe gënjeshtra janë të zakonshme në rrugët e tij.
- 12 Sepse nuk ka qenë një armiku im që tallej me mua, përndryshe do ta kisha duruar; nuk ka qenë një që më urrente ai që u ngrit kundër meje, ndryshe do t'i isha fshehur atij.
- 13 Por ke qenë ti, një njeri si unë, shoku im dhe miku im i ngushtë.
- 14 Bënim bashkë biseda të këndshme dhe shkonim bashkë në shtëpinë e Perëndisë.
- 15 I zëntë befas vdekja, u ulshin të gjallë në Sheol, sepse në banesat e tyre dhe në mes tyre nuk ka veçse ligësi.
- 16 Sa për mua, do t'i kërkoj ndihmë Perëndisë, dhe Zoti do të më shpëtojë.
- 17 Në mbrëmje, në mëngjes dhe në mesditë do të ankohe dhe do të rënkoj, dhe ai do të dëgjojë zërin tim.
- 18 Ai do ta shpengojë jetën time dhe do ta sigurojë nga lufta që bëhet kundër meje, sepse janë të shumtë ata që janë ngritur kundër meje.
- 19 Perëndia do të më dëgjojë dhe ka për t'i poshtëruar, ai që ulet si sovran gjithnjë, sepse ata nuk ndryshojnë dhe nuk kanë frikë nga Perëndia. (Sela)

- 20 Ai ka shtrirë duart kundër atyre që jetonin në paqe me të, ka shkelur besëlidhjen e tij.
- 21 Goja e tij ishte më e ëmbël se gjalpi, por në zemër ai kishte luftën; fjalët e tij ishin më të buta se vaji, por ishin shpata të zhveshura.
- 22 Hidh mbi Zotin barrën tënde, dha ai do të të mbajë; ai nuk do të lejojë kurrë që i drejti të lëkundet.
- 23 Por ti, o Perëndi, do t'i zbresësh këta në pusin e humbjes; njerëzit gjakatarë dhe hileqarë nuk do të arrijnë në gjysmën e ditëve të tyre; por unë do të kem besim te ti.

56

- 1 Ki mëshirë për mua, o Perëndi, sepse njerëzit do të donin të më përpijnë; më luftojnë vazhdimisht me sulmet e tyre.
- 2 Armiqtë e mi do të donin vazhdimisht të më përpijnë. Po, janë të shumtë ata që më luftojnë në kryelartësinë e tyre.
- 3 Kur të kem frikë, do të mbështetem te ti.
- 4 Me ndihmën e Perëndisë do të kremtoj fjalën e tij; kam vënë besimin tim te Perëndia, nuk do të kem frikë. Çfarë mund të më bëjë njeriu?
- 5 Ata i shtrëmbërojnë vazhdimisht fjalët e mia; gjithë mendimet e tyre synojnë të më bëjnë të keq.
- 6 Mblidhen tok, rrinë në pritë; ruajnë hepat e mia, në pritje që të më marrin jatën.
- 7 Ata mendojnë të shpëtojnë me anë të ligësisë; në zemërimin tënd, o Perëndi, hidhi për tokë popujt.
- 8 Ti i ke numëruar hapat e bredhjes sime; vendosi lotët e mia në calikun tënd; a nuk i ke regjistruar në librin tënd?
- 9 Ditën që do të të thërrasë ty, armiqtë e mi do të kthejnë krahët. Këtë e di, sepse Perëndia është për mua.
- 10 Me ndihmën e Perëndisë do të kremtoj fjalën e tij; me ndihmën e Zotit do të kremtoj fjalën e tij.
- 11 Kam vënë besimin tim te Perëndia, nuk do të kem frikë. Çfarë mund të më bëjë njeriu?
- 12 Kushtet që kam lidhur me ty, o Perëndi, më detyrojnë. Do të të lëvdoj.
- 13 Sepse ti ke çliruar shpirtin tim nga vdekja dhe ke ruajtur këmbët e mia nga rënia, në mënyrë që unë të eci përpara Perëndisë në dritën e të gjallëve.

57

- 1 Ki mëshirë për mua, o Perëndi, ki mëshirë për mua, sepse shpirti im gjen strehë te ti; gjej strehë në hijen e krahëve të tu deri sa të kalojnë fatkeqësitë.
- 2 Unë do t'i thërras Perëndisë, Shumë të Lartit, Perëndisë që kryen çdo gjë për mua.
- 3 Ai do të dërgojë nga qielli për të më shpëtuar, ai qorton ashpër atë që dëshiron të më përpijë. (Sela) Perëndia do të dërgoj mirësinë e tij dhe të vërtetën e tij.
- 4 Shpirti im është si në mes të luanëve; banoj midis njerëzve që vjellin zjarr; midis njerëzve dhëmbët e të cilëve janë shtiza dhe shigjeta, dhe gjuha e tyre është një shpatë e mprehur mirë.
- 5 U lartofsh mbi qiejtë, o Perëndi; shkëlqeftë lavdia jote mbi të gjithë tokën.

- 6 Ata kanë shtrirë një rrjetë mbi hapat e mia; unë jam i tëri i kërrusur; kanë hapur një gropë para meje, por ata vetë ranë brenda. (Sela)
- 7 Zemra ime është e prirur mirë, o Perëndi, zemra ime është e prirur mirë; unë do të këndoju dhe do të lëvdoj.
- 8 Rizgjohu, fryma ime; rizgjohuni, psaltir dhe qeste; unë do të rizgjoj agimin.
- 9 Do të të kremtoj midis popujve, o Zot, do të këndoju lavdet e tua midis kombeve,
- 10 sepse e madhe deri në qiell është mirësia jote, dhe e vërteta jote arrin deri në retë.
- 11 U lartofsh mbi qiejtë, o Perëndi; lavdia jote shkëlqeftë mbi të gjithë tokën.

58

- 1 A flisni pikërisht sipas drejtësisë ju, o të fuqishëm? A gjykoni ju drejt, o bij të njerëzve?
- 2 Në zemrën tuaj ju bluani përkundrazi të keqen; duart tuaja përhapin dhunën mbi tokë.
- 3 Këta të pabesë janë prishur që në barkun e nënës; këta gënjeshtarë kanë marrë rrugë të keqe që në lindje.
- 4 Helmi i tyre i ngjan helmit të gjarprit; janë si gjarpri helmues i shurdhër që i zë veshët e vet,
- 5 për të mos dëgjuar zërin e magjistarëve apo të atij që është i aftë të bëjë magji.
- 6 O Perëndi, thyej dhëmbët e tyre në gojë; o Zot, thyej dhëmbët e luanëve.
- 7 U shkriqshin si uji që rrjedh. Kur gjuan shigjetat e tij, ato u bëfshin si shigjeta pa majë.
- 8 U bëfshin si kërmilli që shkrihet ndërsa po shkon; si dështimi i gruas mos pafshin diellin.
- 9 Para se tenxheret tuaja të ndjejnë zjarrin e ferrishteve, qofshin këto të blerta apo të ndezura, ai do t'i heqë tutje si një vorbull.
- 10 I drejti do të gëzohet duke parë hakmarrjen; do të lajë këmbët në gjakun e të pabesit.
- 11 Dhe njerëzia do të thotë: "Me siguri ka një shpërblim për të drejtin; me siguri ka një Perëndi që gjykon mbi tokë".

59

- 1 Më çliro nga armiqtë e mi, o Perëndia im; më vër në një vend të sigurt aty lart, larg atyre që ngrihen kundër meje.
- 2 Më çliro nga ata që bëjnë paudhësi dhe më shpëto nga njerëzit gjakatarë.
- 3 Sepse, ja, ata më ngrej në prita; njerëz të fuqishëm mblidhen kundër meje pa ekzistuar, o Zot, ndonjë faj apo mëkat nga ana ime.
- 4 Megjithëse nuk ekziston ndonjë gabim nga ana ime, ata nxitojnë dhe përgatiten; zgjohu që të më vish në ndihmë dhe shiko.
- 5 Prandaj ti, o Zot, Perëndia i ushtrive, Perëndia i Izraelit, zgjohu, për të ndëshkuar tërë kombet; mos fal asnjë prej atyre që veprojnë në mënyrë të pabesë. (Sela)
- 6 Ata kthehen në mbrëmje, ulërijnë si qentë dhe sillen nëpër qytet.
- 7 Ja, ata nxjerrin fyerje nga goja e tyre; kanë shpata mbi buzët e tyre dhe thonë: "Kush na dëgjon?".
- 8 Por ti, o Zot, do të qeshësh me ta; do të tallesh me të gjitha kombet.

- 9 O forca ime, do të shikoj ty, sepse Perëndia është kështjella ime.
 10 Perëndia im i dhembshur do të më dalë përballë; Perëndia im do të më bëjë të shoh atë që dëshiroj mbi armiqtë e mi.
 11 Mos i vrit, që populli im të mos harrojë; në sajë të fuqisë sate lëri të enden dhe rrëzoji, o Zot, mburoja jonë.
 12 Për mëkatim e gojës së tyre dhe për fjalët e buzëve të tyre i zëntë laku i kryelartësisë së tyre, për shkak të mallkimeve dhe të gënjeshtreve që thonë.
 13 Asgjesoji në zemërimin tënd, asgjesoji dhe mos qofshin më; dhe le të dinë që Perëndia mbretëron te Jakobi dhe deri në kufijtë e tokës.
 (Sela)
 14 Në mbrëmje ata kthehen, ulërijnë si qentë dhe sillen nëpër qytet.
 15 Enden për të kërkuar ushqim dhe po të jetë se nuk e gjejnë për të ngrënë, e kalojnë natën duke u ankuar.
 16 Por unë do të kremtoj fuqinë tënde dhe në mëngjes do të lëvdoj me zë të lartë mirësinë tënde, sepse ti ke qenë për mua një kështjellë dhe një strehë ditën e fatkeqësisë.
 17 O forca ime, ty do të këndoju lavdet, sepse ti, o Perëndi, je kështjella ime, Perëndia që ka mëshirë për mua.

60

- 1 O Perëndi, ti na ke prapsur, na ke shpërndarë, je zemëruar; tani na rivendos.
 2 Ti ke bërë që të dridhet toka, e ke çarë; shëro thyerjet e saj, sepse ajo lëkundet.
 3 Ti e ke ngarkuar popullin tënd me gjëra të rënda; na ke dhënë të pimë verë që të trullos.
 4 Por tani u ke dhënë atyre që të kanë frikë një flamur, që ta ngrenë në favor të së vërtetës. (Sela)
 5 Shpëto me dorën tënde të djathtë dhe përgjigjmu, me qëllim që ata që ti i do të çlirohen.
 6 Perëndia ka folur në shenjtërinë e tij: “Unë do të triumfoj, do të ndaj Sikemin dhe do të mas luginën e Sukothit.
 7 Imi është Galaadi, imi është Manasi, Efraimi është forca e kokës sime, Juda është ligjëvënësi im;
 8 Moabi është legeni në të cilin lahem; mbi Edomin do të hedh sandalin tim; mbi Filistejtë do të ngre britma fitoreje”.
 9 Kush do të më çojë në qytetin e fortë? Kush do të më çojë deri në Edom?
 10 A nuk do të jesh pikërisht ti, o Perëndi, që na ke prapsur? Nuk do të dalësh më, o Perëndi, me ushtritë tona?
 11 Na ndihmo kundër armikut, sepse është e kotë ndihma e njeriut.
 12 Me Perëndinë do të kryejmë trimëri, dhe ai do të shkelë armiqtë tanë.

61

- 1 O Perëndi, dëgjo britmën time; dëgjo me vëmendje lutjen time.
 2 Nga skaji i tokës unë të bërtas ty, ndërsa zemra ime po shkrihet; më çon në shkëmbin që është më i lartë se unë,
 3 sepse ti ke qenë një strehë për mua dhe një kështjellë e fortifikuar para armikut.
 4 Unë do të banoj në çadrën tënde për gjithnjë, do të kërkoh strehë në hijen e krahëve të tu. (Sela)

- ⁵ Sepse ti, o Perëndi, ke plotësuar kërkesat e mia, më ke dhënë trashëgiminë e atyre që kanë frikë nga emri yt.
- ⁶ Ti do t'i shtosh ditë të tjera jetës së mbretit; vitet e tij vazhdoreshin për shumë breza.
- ⁷ Ai do të qëndrojë për gjithnjë në prani të Perëndisë; jepi urdhër mirësisë dhe së vërtetës ta ruajnë.
- ⁸ Kështu do t'i këndoj përjetë lavde emrit tënd dhe do t'i plotësoj zotimet e mia ditë për ditë.

62

- ¹ Shpirti im gjen prehje vetëm te Perëndia; nga ai vjen shpëtimi im.
- ² Vetëm ai është kështjella ime dhe shpëtimi im, ai është streha ime e lartë; unë nuk do të luaj kurrë.
- ³ Deri kur do të vërtiteni kundër një njeriu, për të kërkuar të gjithë së bashku ta vrisni, ashtu si bëhet me një mur që bën bark dhe një gardh që lëkundet?
- ⁴ Ata mendojnë vetëm ta rrëzojnë nga lartësia e tij, gjejnë kënaqësi në gënjeshtëri, bekojnë me gojën e tyre, por në zemrat e tyre mallkojnë. (Sela)
- ⁵ Shpirti im, gjej prehje vetëm te Perëndia, sepse shpresa ime vjen nga ai.
- ⁶ Vetëm ai është kështjella ime dhe shpëtimi im; ai është streha ime e lartë; unë nuk do të luaj kurrë.
- ⁷ Te Perëndia është shpëtimi im dhe lavdia ime; kështjella ime e fortë dhe streha ime janë te Perëndia.
- ⁸ Ki besim tek ai vazhdimisht, o popull, hap zemrën tënde para tij; Perëndia është streha jonë. (Sela)
- ⁹ Me siguri, njerëzit e shtresës së ulët nuk janë veçse avull dhe njerëzit e shtresës së lartë nuk janë veçse gënjeshtarë; po t'i vësh mbi peshore të gjithë së bashku janë më të lehtë se vetë avulli.
- ¹⁰ Mos kini besim te zhatja dhe mos ushqeni shpresa të kota te grabitja; mos shkoni mbas kotësisë; në rast se pasuritë janë të bollshme, mos u kushtoni zemrën.
- ¹¹ Perëndia ka folur një herë; dy herë kam dëgjuar këtë, që fuqia i përket Perëndisë;
- ¹² edhe ty, o Zot, të përket mirësia, sepse do të shpërblesh cilindo sipas veprave të tij.

63

- ¹ O Perëndi, ti je Perëndia im, unë të kërkoj në mëngjes; shpirti im është i etur për ty; ty të dëshiron mishi im në tokë të thatë dhe të djegur, pa ujë.
- ² Kështu të admirova në shenjtërore, duke soditur forcën tënde dhe lavdinë tënde.
- ³ Me qenë se mirësia jote vlen më tepër se jeta, buzët e mia do të të lëvdojnë.
- ⁴ Kështu do të të bekoj deri sa të jetoj dhe në emrin tënd do të ngrë duart e mia.
- ⁵ Shpirti im do të ngopet si të kishte ngrënë palcë dhe dhjamë, dhe goja ime do të të lëvdojë me buzë të gëzuara.
- ⁶ Të kujtoj në shtratin tim, të mendoj kur rri zgjuar natën.

- 7 Duke qenë se ti ke qenë ndihma ime, unë këndoj tërë gëzim në hijen e krahëve të tu.
- 8 Shpirti im mbahet ngushtë te ti; dora jote e djabatë më mban.
- 9 Por ata që kërkojnë jetën time për ta shkatërruar, do të zbresin në pjesët më të ulta të tokës.
- 10 Ata do t'i dorëzohen pushtetit të shpatës dhe do të bëhen pre e çakejve.
- 11 Por mbreti do të gëzohet te Perëndia; kushdo që betohet për të do të përlehtëhet, sepse goja e gënjeshtreve do të detyrohet të mbyllet.

64

- 1 Dëgjo zërin tim, o Perëndi, në vajtimin që të drejtoj ty; ruaje jetën time nga tmerri i armikut.
- 2 Më fshih nga dredhitë e njerëzve të këqij dhe nga turma zhurmëmadhe e atyre që kryejnë paudhësi.
- 3 Këta e mprehin gjuhën e tyre si një shpatë, dhe në vend të shigjetave lëshojnë fjalë të hidhura
- 4 për të goditur fshehurazi të pafajmin; e godasin papritur pa asnjë frikë.
- 5 I japin zemër njeri tjetrit në veprime të liga; flasin si të na vënë kurthe dhe thonë: “Kush ka për t'i parë?”.
- 6 Kurdisin gjëra të këqija dhe thonë: “Kemi përgatitur një plan të përsosur”. Mendimet e fshehura dhe zemra e njeriut janë të panjohëshme.
- 7 Por Perëndia do të hedhë kundër tyre shigjetat e tij dhe ata do të rrëzohen papritur.
- 8 Ata do të bien dhe e keqja që kanë bërë gjuhët e tyre do të bjerë mbi ta; kushdo që ka për t'i parë do të tundë kokën.
- 9 Atëherë tërë njerëzit do të kenë frikë dhe do të tregojnë veprën e Perëndisë, dhe do të njohin atë që ai ka bërë.
- 10 I drejti do të gëzohet tek Zoti dhe do të kërkojë strehë tek ai, dhe të gjithë të drejtët nga zemra do të përlehtëhen.

65

- 1 Ty, o Perëndi, të përket lëvdimi në Sion; dhe do të kryhen zotimet para teje.
- 2 Te ti, që plotëson lutjen, do të vijë çdo krijesë.
- 3 Mëkatet më kishin mundur, por ti siguron faljen për shkeljet tona.
- 4 Lum ai njeri që ti e zgjedh dhe e afron pranë vetes, që të banojë në oborret e tua; ne do të ngopemi me të mirat e shtëpisë sate, me gjërat e shenjta të tempullit tënd.
- 5 Në drejtësinë tënde, ti na përgjigjesh me vepra të tmerrshme, o Perëndia i shpëtimit tonë, ti që je shpresa e skajeve të tokës dhe e deteve të largëta.
- 6 Me fuqinë tënde i ke bërë malet të patundshëm dhe i ke ngjeshur me forcë.
- 7 Ti qetëson zhurmën e deteve, zhurmën e valëve të tyre dhe trazirën e popujve.
- 8 Dhe ata që banojnë në skajet e tokës kanë frikë nga mrekullitë e tua; ti bën që të shpërthejnë britma gëzimi nga lindja dhe nga perëndimi.
- 9 Ti e viziton tokën dhe bën që ajo të prodhojë më tepër, e pasuron në një masë të madhe; lumi i Perëndisë është plot ujë; ti u siguron njerëzve grurin e tyre, mbasi e ke përgatitur tokën.

- 10 Ti i mbush me ujë brazdat e saj, sheshon plisat, e zbut me shirat dhe bekon filizat.
 11 Ti e kurorëzon motin me bujarinë tënde të madhe dhe gjurmët e tua dallohen me bollëkun e të mirave.
 12 Kullotat e shkretëtirës janë plot me ujë, dhe kodrinat janë mbuluar me gëzim.
 13 Kullotat mbulohen me kope dhe luginat mbulohen me grurë; ato lëshojnë britma gëzimi dhe këndojnë.

66

- 1 Lëshoni klithma gëzimi Perëndisë, ju të gjithë banorë të tokës;
 2 i këndonit himne lavdisë së emrit të tij; bëjeni zulmëmadh lëvdimin e tij.
 3 I thoni Perëndisë: “Sa të tmerrshme janë veprat e tua! Për shkak të madhësisë së fuqisë sate armiqtë e tu do të të nënshtrohen ty.
 4 Tërë toka do të të adhurojë dhe do të këndojë për ty, do të këndojë lëvdimet e emrit tënd. (Sela)
 5 Ejani dhe admironi atë që Perëndia ka bërë; ai është i tmerrshëm në veprat tija për bijtë e njerëzve.
 6 Ai e ndryshoi detin në tokë të thatë; populli i tij e kaloi lumin me këmbë të thata; le të gëzohemi, pra, bashkë me të.
 7 Me fuqinë e tij ai mbretëron në përjetësi; sytë e tij këqyrin kombet. Mos lejoni që rebelët të ngrënë krye. (Sela)
 8 Ju o popuj, bekonit Perëndinë tonë; dhe shpallni me zë të lartë lëvdimin e tij.
 9 Ai na mban gjallë dhe nuk lejon që këmbët tona të pengohen.
 10 Sepse ti na ke vënë në provë, o Perëndi, na ke pastruar ashtu si pastrohet argjendi.
 11 Na ke bërë të biem në rrjetë, ke vënë një barrë të rëndë mbi kurrizet tona.
 12 Ke bërë që njerëzit të ecin me kalë mbi kokën tonë; kemi kaluar nëpër zjarr dhe nëpër ujë, por ti na ke nxjerrë jashtë në një vend të freskët.
 13 Unë do të hyj në shtëpinë tënde me olokauste; do të plotësoj zotimet e mia,
 14 që buzët e mia kanë formuluar dhe që goja ime ka shqiptuar kur kaloja fatkeqësi.
 15 Do të të ofroj olokauste kafshësh të majme, me erën e këndshme të deshve; do të flijoj që dhe cjep. (Sela)
 16 Ejani dhe dëgjoni, ju të gjithë që i trëmbeni Perëndisë, dhe unë do t’ju tregoj atë që ai bëri për shpirtin tim.
 17 I thirra atij me gojën time dhe e përlëvdova me gjuhën time.
 18 Po të kisha ruajtur të keqen në zemrën time, Zoti nuk do të më kishte dëgjuar.
 19 Por Perëndia më dëgjoi dhe i kushtoi kujdes zërit të lutjes sime.
 20 Qoftë i bekuar Perëndia, që nuk e hodhi poshtë lutjen time dhe nuk më mohoi mirësinë e tij.

67

- 1 Perëndia pastë mëshirë për ne dhe na bekoftë; Perëndia e bëftë fytyrën e tij të shkëlqejë mbi ne, (Sela)
 2 me qëllim që mbi tokë të njihet rruga jote dhe shpëtimi yt midis gjithë kombeve.

- ³ Popujt do të të kremtojnë, o Perëndi, të gjithë popujt do të të kremtojnë.
⁴ Kombet do të gëzohen dhe do të ngazëllojnë, sepse ti do t'i gjykosh drejt popujt dhe do t'i udhëheqësh kombet mbi tokë. (Sela)
⁵ Le të të lëvdojnë popujt, o Perëndi, le të të lëvdojnë tërë popujt.
⁶ Toka do të prodhojë frytin e vet; Perëndia, Perëndia ynë, do të na bekojë.
⁷ Perëndia do të na bekojë dhe tërë skajet e tokës do ta kenë frikë.

68

- ¹ Perëndia u çoftë dhe u shpërndafshin armiqtë e tij, dhe ata që e urrejnë ikshin para tij.
² Ti do t'i shpërndash ashtu si zhदारaritet tymi, ashtu si shkrihet dylli para zjarrit; kështu do të vdesin të pabesët përpara Perëndisë.
³ Por të drejtët do të gëzohen, do të ngazëllohen përpara Perëndisë dhe do të galdojnë me këngë gëzimi.
⁴ Këndojini Perëndisë, këndojini lavde emrit të tij; përgatitini rrugën atij që kalon me kalë në shkretëtirë; emri i tij është Zoti; ngazëlloni para tij.
⁵ Perëndia në banesën e tij të shenjtë është babai i jetimëve dhe mbrojtësi i të vejave.
⁶ Perëndia bën që i vetmuari të banojë në një familje, çliron të burgosurit dhe siguron begatinë; por rebelët mbeten në tokë të djegur.
⁷ O Perëndi, kur dole përpara popullit tënd, kur marshove nëpër shkretëtirë. (Sela)
⁸ toka u drodh; edhe qiejtë lëshuan ujë në prani të Perëndisë, vetë Sinai u drodh në prani të Perëndisë, Perëndisë të Izraelit.
⁹ Ti ke derdhur një shi të bollshëm, o Perëndi, dhe i ke dhënë përsëri fuqi trashëgimisë sate.
¹⁰ Kopeja jote gjeti një banesë dhe në mirësinë tënde, o Perëndi, je kujdesur për të varfërit.
¹¹ Zoti shpalli fjalën dhe i madh ishte numri i atyre që e kanë shpallur:
¹² “Mbretërit e ushtrive ikin me ngut, ndërsa kush ka mbetur në shtëpi ndan plaçkën.
¹³ Edhe në se keni mbetur për të pushuar ndër vatha, ju jeni si krahët e pëllumbeshës të mbuluara me argjend dhe si pendët e saj të arta që shkëlqejnë”.
¹⁴ Kur i Plotfuqishmi i shpërndau mbretërit në vend, Tsalmoni u mbulua me borë.
¹⁵ Një mal i Perëndisë është mali i Bashanit, një mal me shumë maja është mali i Bashanit.
¹⁶ O male me shumë maja pse shikoni me zili malin që Perëndia ka zgjedhur për banesë të tij? Po, Zoti do të banojë atje përjetë.
¹⁷ Qerret e Perëndisë janë një mori, mijëra e mijëra, Zoti është midis tyre ashtu si në Sinai, në shenjtërinë e tij.
¹⁸ Ti je ngjitur lart, ke burgosur robërinë, ke marrë dhurata nga njerëzit edhe nga rebelët, me qëllim që ti, o Zot Perëndi të mund të qëndrosh atje.
¹⁹ I bekuar qoftë Zoti, që për ditë mbart barrat tona; ai është Perëndia i shpëtimit tonë. (Sela)
²⁰ Perëndia është për ne Perëndia që çliron, dhe Zotit, Zotit, i përket çlirimi nga vdekja.

- 21 Po, Perëndia do të shtypë kokën e armiqve të tij, kokën me flokë të gjata të atyre që ecin në mëkat të tij.
- 22 Zoti ka thënë: “Do t’i kthej nga Bashani, do t’i kthej nga humnerat e detit,
- 23 me qëllim që ti të dërrmosh armiqtë e tu, duke futur thellë këmbën tënde në gjakun e tyre, dhe gjuha e qenve të tu të ketë pjesën që i takon”.
- 24 Ata kanë parë varganin tënd, o Perëndi, varganin e Perëndisë tim, e Mbretit tim në shenjtërore.
- 25 Këngëtarët ecnin përpara, ata që u binin veglave vinin në fund, dhe në mes qëndronin vajzat që u binin dajreve.
- 26 Bekoni Perëndinë në kuvendet; beconi Zotin ju që jeni nga gurra e Izraelit.
- 27 Ja, Beniamini, më i vogli, por udhëheqësi i tyre, princat e Judës me trupat e tyre, princat e Zabulonit, princat e Neftalit.
- 28 Perëndia yt ka vendosur forcën tënde; forco, o Perëndi, sa ke bërë për ne.
- 29 Për shkak të tempullit tënd në Jeruzalem, mbretërit do të të sjellin dhurata.
- 30 Shaj kafshën e kallamishteve, tufën e demave me viçat e popujve, deri sa të poshtërohen duke sjellë shufra argjendi; shpërndaji popujt që kënaqen duke bërë luftë.
- 31 Nga Egjipti do të sjellin metal që shkëlqen, Etiopia do të nxitojë t’i shtrijë Perëndisë duart e saj.
- 32 O mbretëri të tokës, këndojini Perëndisë; këndojini lavde Zotit, (Sela)
- 33 atij që shkon me kalë mbi qiejtë e qiejve të përjetshme, ai nxjerr zërin e tij, një zë të fuqishëm.
- 34 Pranon fuqinë e Perëndisë, madhështia e tij qëndron mbi Izraelin dhe fuqia e tij është në qiejtë.
- 35 O Perëndi, ti je i tmerrshëm nga shenjtoria jote; Perëndia i Izraelit është ai që i jep forcë dhe fuqi popullit. I bekuar qoftë Perëndia!

69

- 1 Shpëtomë, o Perëndi, se ujërat më kanë arritur deri në grykë.
- 2 Jam zhytur në një batak të thellë dhe nuk gjej asnjë pikë mbështetjeje; kam arritur në ujëra të thella dhe rryma më rrëmben me vete.
- 3 Jam lodhur duke bërë titur, gryka më është tharë; sytë e mi konsumohen në pritje të Perëndisë tim.
- 4 Ata që më urrejnë pa shkak janë më të shumtë se flokët e mi; janë të fuqishëm ata që duan të më shkatërrojnë dhe që janë pa të drejtë armiq të mi; jam i detyruar të kthej atë që nuk kam vjedhur.
- 5 O Perëndi, ti e di marrëzinë time dhe fajet e mia nuk të janë fshehur.
- 6 Mos u ngatërrofshin për shkakun tim ata që kanë shpresë te ti, o Zot, Zoti i ushtrive; mos u turpërofshin për shkakun tim ata që të kërkojnë, o Perëndi i Izraelit.
- 7 Për hir të dashurisë sate unë po heq një poshtërim dhe turpi më mbulon fytyrën.
- 8 Unë jam i bërë një i huaj për vëllezërit e mi dhe për bijtë e nënes sime.
- 9 Sepse zelli i shtëpisë sate më ka përpirë dhe fyerjet e rënda të atij që të fyen kanë rënë mbi mua.
- 10 Kam qarë duke pikëlluar shpirtin tim me agjërim, por kjo më ka sjellë çnderim.
- 11 Kam veshur madje si rroba një thes, por u bëra për ta objekt talljeje.

- 12 Ata që ulen te porta flasin për mua, dhe u bëra kënga e pijanecëve.
- 13 Por sa për mua, o Zot, lutja ime të drejtohet ty, o Zot, në kohë të pranueshme; në dhembshurinë tënde të madhe përgjigjmu, o Perëndi, në shpëtimin tënd të siguruar.
- 14 Më nxirr nga batakua që të mos fundosem në të, dhe bëj që të çlirohem nga ata që më urrejnë dhe nga ujërat e thella.
- 15 Mos më mbuloftë rryma e ujërave, mos më përpiftë humnera dhe mos u mbylltë gryka e pusit mbi mua.
- 16 Përgjigjmu, o Zot, sepse mirësia jote është e çmuar; në dhembshuritë e tua të mëdha sillu nga unë.
- 17 Mos e fshih fytyrën tënde nga shërbëtori yt, sepse jam në ankth; nxito të më përgjigjesh.
- 18 Afrohu te unë dhe më shpjego; çliromë nga armiqtë e mi.
- 19 Ti e njuh poshtërsinë time, turpin tim dhe çnderimin tim; armiqtë e mi janë të gjithë para teje.
- 20 Fyerja e rëndë më ka copëtuar zemrën dhe jam plot hidhërim; prita dikë që të më përdëllentë por më kot; prita dikë që të më ngushëllonte, por nuk u paraqit asnjë.
- 21 Më dhanë përkundrazi vrer në vend të ushqimit dhe për të ma shuar etjen më dhanë për të pirë uthull.
- 22 U bëftë tryeza e tyre një lak para tyre, dhe begatia e tyre një kurth.
- 23 Ju errshin sytë atyre kështu që të mos shohin më, dhe bëj që ijët e tyre të lëkunden vazhdimisht.
- 24 Zbraz mbi ta zemërimin tënd dhe i zëntë zjarri i indinjatës sate.
- 25 Banesa e tyre u shkretuftë dhe askush mos banoftë në çadrat e tyre,
- 26 sepse përndjekin atë që ti ke goditur dhe flasin me kënaqësi për dhembjen e atyre që ti ke plagosur.
- 27 Shto këtë faj fajit të tyre dhe mos arrifshin kurrë të kenë pjesë në drejtësinë tënde.
- 28 U shofshin nga libri i jetës dhe mos u shkroftshin midis të drejtëve.
- 29 Tani jam i hidhëruar dhe i dëshpëruar; shpëtimi yt, o Perëndi, më lartoftë.
- 30 Unë do ta kremtoj emrin e Perëndisë me një këngë, dhe do ta madhështoj me lavde.
- 31 Dhe kjo do t'i pëlqejë Zotit më tepër se një ka o një dem me brirë dhe thonj.
- 32 Njerëzit e përulur do të shohin dhe do të gëzohen; dhe për ju që kërkoni Perëndinë, u përtëritë zemra juaj.
- 33 Sepse Zoti kënaq nevojtarët dhe nuk përçmon robërit e tij.
- 34 E mburrshin qiejtë dhe toka, detet dhe gjithçka lëviz në to.
- 35 Sepse Perëndia do të shpëtojë Sionin dhe do të rindërtojë qytetet e Judës; atëherë ata do të banojnë në to dhe do t'i zotërojnë.
- 36 Dhe pasardhësit e shërbëtorëve të tij do të kenë trashëgiminë dhe ata që e duan emrin e tij do të banojnë aty.

70

- 1 O Perëndi, nxito të më çlirosh. O Zot, nxito të më ndihmosh.
- 2 U turpërofshin dhe u hutofshin ata që kërkojnë jetën time; kthefshin kurrizin dhe u mbulofshin me turp ata që kërkojnë të keqen time.
- 3 Kthefshin kurrizin për shkak të turpit të tyre ata që thonë: "Ah, ah!".

- 4 U gëzofshin dhe ngazëllofshin te ti të gjithë ata që të kërkojnë, dhe ata që duan shpëtimin tënd thëncin vazhdimisht: “U përlëvdoftë Perëndia!”.
- 5 Por unë jam i varfër dhe nevojtar; o Perëndi, nxito të më vish në ndihmë; ti je ndihma ime dhe çlirimtari im; o Zot, mos vono.

71

- 1 Unë po gjej strehë te ti, o Zot, bëj që të mos hutohem kurrë.
- 2 Në emër të drejtësisë sate, më çliro dhe më shpëto; zgjate veshin tënd ndaj meje dhe më shpëto.
- 3 Ti je për mua një kështjellë shpëtimi, ku unë mund të shkoj gjithnjë; ti ke urdhëruar shpëtimin tim, sepse je shkëmbi dhe kështjella ime.
- 4 Perëndia im, më çliro nga dora e të pabesit, nga dora e të çoroditurit dhe të atij që përdor dhunën.
- 5 Sepse ti je shpresa ime, o Zot, o Zot, besimi im që kurse isha fëmijë.
- 6 Ti ke qenë përkrahja ime qysh në bark të nënes sime; ti më nxore nga barku i nënes sime; ty do të drejtohet gjithnjë lëvdimi im.
- 7 Jam bërë për shumë njerëz si një mrekulli, por ti je streha e fortë.
- 8 Goja ime është plot me lëvdimet e tua dhe shpall lavdinë tënde tërë ditën.
- 9 Mos më hidh poshtë në kohën e pleqërisë; mos më braktis kur forca ime po pakësohet.
- 10 Sepse armiqtë e mi flasin kundër meje, dhe ata që kanë ngritur pusi kundër jetës sime thurrrin komplete bashkë,
- 11 duke thënë: “Perëndia e ka braktisur; ndiqeni dhe kapeni, sepse nuk ka njeri që ta çlirojë”.
- 12 O Perëndi, mos u largo nga unë; Perëndia im, nxito të më ndihmosh.
- 13 U ngatërrofshin dhe u asgjesofshin kundërshtarët e jetës sime; u mbulofshin me poshtërsi dhe me turp ata që dëshërojnë të më bëjnë të keqen.
- 14 Por unë do të kem shpresa gjithnjë dhe do të të lëvdoj gjithnjë e më tepër.
- 15 Goja ime do të tregojë tërë ditën drejtësinë tënde dhe çlirimet e tua, sepse nuk njoh numrin e tyre.
- 16 Do të thellohem në veprat e fuqishme të Zotit, të Zotit, dhe do të kujtoj drejtësinë tënde, vetëm tënden.
- 17 O Perëndi, ti më ke mësuar që në fëmijëri; dhe deri më sot unë kam shpallur mrekullitë e tua.
- 18 Edhe tani që jam plakur dhe jam thinjur, o Perëndi, mos më braktis deri sa t'i kem treguar këtij brezi fuqinë tënde dhe mrekullitë e tua gjithë atyre që do të vijnë.
- 19 Edhe drejtësia jote, o Perëndi, arrin deri në lartësitë e qiejve; ti ke bërë gjëra të mëdha. O Perëndi, kush të përngjan ty?
- 20 Ti, që më bërë të provoj shumë fatkeqësira, të rënda, do të më japësh përsëri jetën dhe do të më bësh të ngrihem lart nga humnerat e tokës.
- 21 Ti do të rritesh madhëstsinë time dhe do të kthehesh të më ngushëllosh.
- 22 Dhe unë do të lëvdoj me harpe për besnikërinë tënde, o Perëndia im, dhe do të këndoj lavdet e tua me qeste, o i Shenjti i Izraelit.
- 23 Buzët e mia do të ngazëllojnë kur do të këndoj lavdet e tua bashkë me shpirtin tim, që ti ke shpenguar.

24 Edhe gjuha ime do të flasë tërë ditën për drejtësinë tënde, sepse janë turpëruar dhe janë hutuar ata që kërkonin të më bënin të keqen.

72

- 1 O Perëndi, paraqit mendimet e tua mbretit dhe drejtësinë tënde birit të mbretit,
 2 dhe ai do të gjykojë popullin tënd me drejtësi dhe të pikëlluarit e tu me saktësi.
 3 Malet do t'i sjellin paqen popullit dhe kodrat drejtësinë.
 4 Ai do t'u sigurojë drejtësi të pikëlluarve të popullit, do të shpëtojë bijtë e nevojtarëve dhe do të dërrmojë shtypësin.
 5 Ata do të të kenë frikë deri sa të ketë diell dhe hënë, për të gjitha brezat.
 6 Ai do të zbresë si shiu mbi barin e kositur, si një rrebesh që vadit tokën.
 7 Në ditët e tij i drejti do të lulëzojë dhe ka për të patur shumë paqe deri sa të mos ketë më hënë.
 8 Ai do të mbretërojë nga një det te tjetri dhe nga lumi deri në skajet e tokës.
 9 Banorët e shkretëtirës do të përkulen para tij, dhe armiqtë e tij do të lëpjnë pluhurin.
 10 Mbretërit e Tarshishit dhe të ishujve do t'i paguajnë haraçin, mbretërit e Shebas dhe ai i Sabas do t'i ofrojnë dhurata.
 11 Po, gjithë mbretërit do ta adhurojnë dhe gjithë kombet do t'i shërbejnë.
 12 Sepse ai do ta çlirojë nevojtarin që bërtet dhe të mjerin që nuk ka se kush ta ndihmojë.
 13 Atij do t'i vijë keq për të dobëtin dhe për nevojtarin dhe do të shpëtojë jetën e nevojtarëve.
 14 Ai do të çlirojë jetën e tyre nga shtypja dhe nga dhuna, dhe gjaku i tyre do të jetë i çmuar para syve të tij.
 15 Dhe ai do të jetojë; dhe do t'i jepet ari i Shebas, do të bëhen vazhdimisht lutje për të dhe do të bekohet tërë ditën.
 16 Do të ketë bollëk gruri mbi tokë, në majat e maleve; kallinjtë e tij do të valëviten si drurët e Libanit, dhe banorët e qyteteve do të lulëzojnë si bari i tokës.
 17 Emri i tij do të vazhdojë përjetë, emri i tij do të përhapet deri sa të ketë diell; dhe tërë kombet do të bekohen në të dhe do ta shpallin të lumtur.
 18 I bekuar qoftë Zoti Perëndia, Perëndia i Izraelit; vetëm ai bën mrekulli.
 19 Qoftë i bekuar përjetë emri i tij i lavdishëm, dhe tërë toka qoftë e mbushur me lavdinë e tij. Amen, amen.
 20 Këtu mbarojnë lutjet e Davidit, birit të Isait.

73

- 1 Me siguri Perëndia është i mirë me Izraelin, me ata që janë të pastër nga zemra.
 2 Por, sa për mua, gati gati po më pengoheshin këmbët dhe për pak hapat e mia do të shkisnin.
 3 Sepse i kisha zili mburravecët, duke parë mirëqënien e njerëzve të këqij.
 4 Sepse nuk ka dhembje në vdekjen e tyre, dhe trupi i tyre është i majmë.
 5 Ata nuk po heqin si vdekatarrët e tjerë, as pësojnë goditje si njerëzit e tjerë.
 6 Prandaj kryelartësia i rrethon si një gjerdan dhe dhuna i mbështjell si një rrobe.

- 7 Sytë u dalin jashtë nga dhjami dhe përfytyrimet e çoroditura të zemrës së tyre vërshojnë.
- 8 Ata tallen dhe kurdisin me pabesi shtypjen, flasin me arrogancë.
- 9 E drejtojnë gojën e tyre kundër qiellit dhe gjuha e tyre përshton tokën.
- 10 Prandaj njerëzit e tyre kthehen nga ajo anë dhe pijnë me të madhe ujërat e tyre,
- 11 dhe thonë: “Si është e mundur që Perëndia të dijë çdo gjë dhe të ketë njohuri te Shumë i Larti?”.
- 12 Ja, këta janë të pabesë; megjithatë janë gjithnjë të qetë dhe i shtojnë pasuritë e tyre.
- 13 Më kot, pra, pastrova zemrën time dhe i lava duart në pafajësinë time.
- 14 Sepse jam goditur tërë ditën dhe jam ndëshkuar çdo mëngjes.
- 15 Sikur të kisha thënë: “Do të flas edhe unë kështu”, ja, do të kisha mohuar brezin e bijve të tu.
- 16 Atëherë kërkova ta kuptoj këtë gjë, por ajo m’u duk shumë e vështirë.
- 17 Deri sa hyra në shenjtoren e Perëndisë dhe mora parasysh fundin e tyre.
- 18 Me siguri, ti i vë në vënde të rrëshqitshme dhe kështu i bën që të bien në shkatërrim.
- 19 Si u shkatërruan në një çast! Ata vdiqën të konsumuar nga tmerri!
- 20 Ashtu si në një ëndërr, kur zgjohesh, kështu edhe ti, o Zot, kur të zgjohesh, do të përbuzësh pamjen e tyre të kotë.
- 21 Kur zemra ime acarohet dhe e ndjeja veten sikur më shponin nga brenda,
- 22 unë isha pa mend dhe pa kuptim; para teje isha si një kafshë.
- 23 Por megjithatë unë jam gjithnjë me ty; ti më ke kapur nga dora e djathtë.
- 24 Ti do të më udhëheqësh me këshillën tënde dhe do të më çosh pastaj në lavdi.
- 25 Cilin kam në qiell veç teje? Dhe mbi tokë nuk dëshiroj tjetër njeri veç teje.
- 26 Mishi im dhe zemra ime nuk mund të ligështohen, por Perëndia është kështjella e zemrës sime dhe pjesa ime në përjetësi.
- 27 Sepse ja, ata që largohen prej teje do të vdesin; ti shkatërron tërë ata që, duke kurvëruar, largohen prej teje.
- 28 Por sa për mua, e mira është t’i afrohem Perëndisë; e kam bërë Zotin tim, Zotin, strehën time, për të treguar gjithë veprat e tua.

74

- 1 O Perëndi, pse na ke hedhur poshtë për gjithnjë? Pse vlon zemërimi yt kundër kopesë së kullotës sate?
- 2 Kujto popullin tënd, që dikur e more, që ti e shpengove që të ishte fisi i trashëgimisë sate, të këtij mali të Sionit, mbi të cilin ke banuar.
- 3 Drejto hapat e tua në këto rrënoja të pandreqshme; armiku i ka prishur të gjitha në shenjtërore.
- 4 Armiqtë e tu vrumbullojnë në vendin e kuvendeve të tua; kanë vënë aty shenjat e tyre si flamuj.
- 5 Duke sikur godisnin me sëpata në pjesën e dëndur të një pylli.
- 6 Dhe tani me sqeparë dhe çekane po prishin tërë skulpturat e tij.
- 7 I kanë vënë zjarrin shenjtërores sate; kanë përdhosur banesën që mban emrin tënd, duke e hedhur poshtë.

- 8 Kanë thënë në zemër të tyre: “T’i shkatërrojmë të gjithë”; kanë djegur tërë qendrat e kuvendeve të shenjta në vend.
- 9 Ne nuk i shohim më shenjat tona; nuk ka më profet dhe midis nesh nuk ka asnjë që të dijë deri kur.
- 10 Deri kur, o Perëndi, kundërshtari do të fyejë? Armiku vallë, do ta përçmojë emrin tënd përjetë?
- 11 Pse e tërheq dorën tënde, pikërisht të djathtën? Nxirre nga gjiri yt dhe shkatërroji.
- 12 Por Perëndia është mbreti im qysh prej kohëve të lashta; ai sjell shpëtimin mbi tokë.
- 13 Me forcën tënde ndave detin dhe shtype kokën e përbindëshve të detit në ujërat.
- 14 Copëtove kokat e Levitanëve dhe ia dhe për të ngrënë popullit të shkretëtirës.
- 15 Bëre që të dalin burime dhe përrenj dhe thave lumenj të përhershëm.
- 16 Jotja është dita, jotja është edhe nata; ti ke vendosur dritën dhe diellin.
- 17 Ti ke caktuar tërë kufijtë e tokës dhe ke bërë verën dhe dimrin.
- 18 Mbaje mend këtë, o Zot, që armiku të ka fyer dhe që një popull i pamend ka përbuzur emrin tënd.
- 19 Mos ia braktis bishave jetën e turtulleshës sate; mos harro përjetë jetën e të përvojaturve të tu.
- 20 Respekto besëlidhjen, sepse vendet e errëta të tokës janë plot me strofka dhune.
- 21 Mos lejo që i shtypuri të kthehet i turpëruar; bëj që i përvojaturit dhe nevojtarit të lëvdojnë emrin tënd.
- 22 Çohu o Perëndi, mbro kauzën tënde! Mos harro që i pamendi të fyen tërë ditën.
- 23 Mos harro britmën e armiqve të tu; zhurma e tyre që ngrihen kundër teje ngjitet vazhdimisht në qiell.

75

- 1 Ne të lëvdojmë, o Perëndi, ne të lëvdojmë, sepse emri yt na është i afërt; njeriu tregon mrekullitë e tua.
- 2 Kur do të vijë koha e caktuar, unë do të gjykoj me drejtësi.
- 3 Toka dhe tërë banorët e saj shkrihen, por unë i bëj të qëndrueshme shtyllat e saj. (Sela)
- 4 U kam thënë fodullëve: “Mos u mburrni!”, dhe të pabesëve: “Mos u bëni hundëpërpjetë!”
- 5 Mos e ngrini lart kokën, mos flisni me qafë të fortë”.
- 6 Sepse lëvdimi nuk vjen as nga lindja, as nga perëndimi, as edhe nga shkretëtira.
- 7 Sepse Perëndia është ai që gjykon; ai ul njerin dhe ngre tjetrin.
- 8 Sepse Zoti ka në dorë një kupë vere që shkumon dhe plot me erëza, që ai e zbraz. Me siguri tërë të pabesët e dheut do ta kullojnë dhe do të pinë deri lllumin.
- 9 Por unë do të shpall përjetë dhe do t’i këndo lavde Perëndisë të Jakobit.
- 10 Dhe do të dërrmoj tërë fuqinë e të pabesëve, por fuqia e të drejtëve do të përlëvdohet.

76

- 1 Perëndia njihet mirë në Judë, emri i tij është i madh në Izrael.

- 2 Tabernakulli i tij është në Salem dhe ai banon në Sion.
 3 Këtu ai ka copëtuar shigjetat e zjarrta të harkut, mburojën dhe shpatën e luftës. (Sela)
 4 Ti dukesh i lavdishëm dhe i fuqishëm mbi malet e presë.
 5 Trimat i kanë zhveshur, i ka zënë gjumi, dhe asnjë prej atyre trimave nuk ka mundur të përdorë duart e tij.
 6 Mbas qortimit tënd, o Perëndia i Jakobit, qerret dhe kuajt mbetën të shushatur.
 7 Nga ti, pikërisht nga ti, duhet të kenë frikë; dhe kush mund të rezistojë para teje kur zemërohesh?
 8 Ti ke bërë që të dëgjohet nga qielli vendimi yt, tokën e zuri frika dhe heshti,
 9 kur Perëndia u ngrit për të gjykuar, për të çliruar tërë nevojtarët e tokës. (Sela)
 10 Edhe zemërimi i njerëzve do të shndërrohet në lavdi për ty, dhe ti do të rrethohesh me vetë mbeturinat e zemërimi të tyre.
 11 Bëjini zotime Zotit, Perëndisë tuaj, dhe plotësojini; tërë ata që rinë rreth tij t'i çojnë dhurata të Tmerrshmit.
 12 Ai u heq frymën qeveritarëve, nga ai druhen mbretërit e tokës.

77

- 1 Zëri im lartohet te Perëndia dhe unë bërtas; zëri im lartohet te Perëndia dhe ai ka për të më dëguar.
 2 Ditën e fatkeqësisë sime kërkova Zotin; gjatë natës dora ime mbeti e nderur pa u lodhur dhe shpirti im nuk pranoi të ngushëllohet.
 3 Më kujtohet Perëndia dhe rrënktoj; vajtoj dhe fryma ime dobësohet. (Sela)
 4 Ti m'i mban të hapura qepallat; jam aq i turbulluar sa nuk mund të flas.
 5 Sjell ndërmend përsëri ditët e lashta, vitet e kohëve të shkuara.
 6 Gjatë natës më kthehet në mendje kënga ime, mendoj thellë në zemrën time dhe fryma ime bën kërkime.
 7 A do të më hedhë poshtë për gjithnjë Zoti? E nuk do të më pëlqejë më kurrë?
 8 Dhe mirësia e tij ka marrë fund për gjithnjë dhe falja e tij ka munguar për brezat e ardhshme?
 9 Vallë Perëndia e ka harruar mëshirën dhe në zemërimin e tij u ka dhënë fund dhembshurive të tij? (Sela)
 10 Unë kam thënë: "Shkaku i hidhërimit tim është se dora e djathtë e Shumë të Lartit ka ndryshuar".
 11 Do t'i kujtoj veprat e Zotit; po, do të kujtoj mrekullitë e tua të kohëve të kaluara,
 12 do të mendohem thellë për gjithë veprat e tua dhe do të kem parasysh bëmat e tua.
 13 O Perëndi, jeta jote është e shenjtë; cili Perëndi është i madh si Perëndia?
 14 Ti je Perëndia që kryen mrekulli; ti ke bërë të njihet forca jote midis popujve.
 15 Me krahun tënd ke shpenguar popullin tënd, bijtë e Jakobit dhe të Jozefit. (Sela)
 16 Ujërat të panë, o Perëndi, ujërat të panë dhe u trëmbën; edhe humnerat u drithtuan.
 17 Retë derdhën përmytje uji, qiejtë gjëmuan dhe shigjetat e tua vepruan.

- 18 Gjëmimi i bubullimës sate ishte në vorbullën, vetëtimat ndriçuan botën dhe toka u tund dhe u drodh.
 19 Ti e hape rrugën tënde në mes të detit, shtegun tënd në mes të ujërave të mëdha, dhe gjurmët e tua nuk u njohën.
 20 Ti e udhëheq popullin tënd si një kope me dorën e Moisiut dhe të Aaronit.

78

- 1 Kushtoji kujdes, o populli im, ligjit tim; dëgjo fjalët e gojës sime.
 2 Do të hap gojën time për të thënë shëmbëlltyra, dhe kam për të paraqitur misteret e kohërave të lashta.
 3 Atë që ne kemi dëgjuar dhe kemi njohur, dhe që etërit tanë na kanë treguar,
 4 nuk do t'ua fshehim bijve të tyre, por do t'i tregojmë brezit të ardhshëm lavdet e Zotit, fuqinë e tij dhe mrekullinë që ai ka bërë.
 5 Ai ka vendosur një dëshmi te Jakobi dhe ka vënë një ligj në Izrael, dhe ka urdhëruar etërit tanë që t'ua bëjnë të njohura bijve të tyre,
 6 me qëllim që brezi i ardhshëm t'i njohë së bashku me bijtë që do të lindin; dhe këta nga ana e tyre t'ua tregojnë bijve të tyre,
 7 dhe të vendosin te Perëndia besimin e tyre dhe të mos harrojnë veprat e Perëndisë, por të respektojnë urdhërimet e tij;
 8 dhe të mos jenë si etërit e tyre, një brez kokëfortë dhe rebel, një brez me zemër të paqëndrueshme dhe me një frymë jo besnike ndaj Perëndisë.
 9 Bijtë e Efraimit, njerëz të luftës, harkëtarë të zotë, kthyen shpinën ditën e betejës,
 10 nuk respektuan besëlidhjen e Perëndisë dhe nuk pranuan të ecnin sipas ligjit të tij,
 11 harruan veprat e tij dhe mrekullitë që u kishte treguar.
 12 Ai bëri mrekulli në prani të etërve të tyre, në vendin e Egjiptit dhe në fushën e Tsoanit.
 13 Ai e ndau detin dhe i bëri të kalojnë në mes të tij, dhe i mbloodhi ujërat si një grumbull.
 14 Ditën drejtoi me anë të resë dhe tërë natën me një dritë zjarri.
 15 I çau shkëmbinjtë në shkretëtirë dhe i bëri të pijnë boll, si të ishte uji i humnerës së madhe.
 16 Nxori rrëket nga shkëmbi dhe bëri që të rridhnin ujëra si lumenj.
 17 Por ata vazhduan të mëkatojnë kundër tij dhe të ngrejnë krye kundër Shumë të Lartit në shkretëtirë,
 18 dhe e tunduan Perëndinë në zemër të tyre, duke kërkuar ushqim sipas dëshirave të tyre.
 19 Dhe folën kundër Perëndisë, duke thënë: "A mund të shtrojë Perëndia një sofër në shkretëtirë?
 20 Ja, ai e goditi shkëmbin dhe prej tij dolën ujëra dhe vërshuan përrenj. A mund t'i japë bukë dhe mish popullit të tij?
 21 Dhe kështu Zoti i dëgjoj dhe u zemërua fort, dhe një zjarr u ndez kundër Jakobit dhe zemërimi kundër Izraelit u ndez,
 22 sepse nuk i kishin besuar Perëndisë dhe nuk kishin pasur besim në shpëtimin prej tij.
 23 Megjithatë ai i urdhëroi retë e sipërme dhe hapi dyert e qiellit,

- 24 dhe bëri që mbi ta të binte mana për të ngrënë dhe u dha atyre grurin e qiellit.
- 25 Njeriu hëngri bukën e engjëjve; ai u dërgoi atyre ushqime sa të ngopeshin.
- 26 Ai bëri të ngrihet në qiell era e lindjes dhe në sajë të fuqisë së tij bëri të ngrihet era e jugut,
- 27 bëri të binin mbi ta mish si pluhuri dhe zogj si rëra e detit.
- 28 Bëri që këto të binin në mes të kampit të tyre, rreth çadrave të tyre.
- 29 Kështu ata hëngrën sa u ngopën, sepse Perëndia u kishte siguruar atyre atë që ata kishin dëshiruar.
- 30 Ata nuk kishin akoma kënaqur pangopësinë e tyre dhe kishin akoma ushqim në gojë,
- 31 kur zemërimi i Perëndisë shpërtheu kundër tyre, vrau më të fuqishmit prej tyre dhe rrëzoi më të mirët e Izraelit.
- 32 Megjithatë ata vazhduan të mëkatojnë dhe nuk u besuan mrekullive të tij.
- 33 Atëherë ai harxhoi ditët e tyre në kotësi dhe vitet e tyre në tmerre të papritura.
- 34 Kur i vriste, ata e kërkonin dhe ktheheshin të kërkonin Perëndinë me zell.
- 35 Kujtoheshin që Perëndia ishte Kështjella e tyre dhe që Perëndia shumë i larti ishte Shpëtimtari i tyre.
- 36 Por ata e mashtronin me gojën e tyre dhe e gënjenin me gjuhën e tyre.
- 37 Në fakt zemra e tyre nuk ishte e qëndrueshme ndaj tij dhe ata nuk ishin besnikë ndaj besëlidhjes së tij.
- 38 Por ai, që është i mëshirshëm, ua fali paudhësinë e tyre dhe nuk i shkatërroi, dhe shumë herë përmbajti zemërimin e tij dhe nuk e la indinjatën e tij të shpërthejë,
- 39 duke mbajtur mend që ata ishin mish, një frymë që kalon dhe nuk kthehet më.
- 40 Sa herë provokuan indinjatën e tij në shkretëtirë dhe e hidhëruar në vetmi!
- 41 Po, ata iu drejtuan Perëndisë shumë herë dhe përsëri e provokuan të Shenjtin e Izraelit.
- 42 Nuk e kujtuan më fuqinë e tij as ditën që i kishte çliruar nga armiku,
- 43 kur ai kishte bërë mrekullitë e tij në Egjipt dhe në fushën e Tsoanit;
- 44 i kishte shndërruar lumenjtë dhe rrjedhat e ujit të Egjiptasve në gjak, me qëllim që të mos pinin dot.
- 45 Kishte dërguar kundër tyre mizëri mizash që t'i hanin dhe bretkosa që t'i shkatërronin.
- 46 Ua kishte dhënë të korrat e tyre krimbave dhe frytin e mundit të tyre karkalecave.
- 47 I kishte shkatërruar vreshtat e tyre me breshër dhe fiqtë e tyre të Egjiptit me ngrica.
- 48 Kishte braktisur bagëtinë e tyre në mëshirë të breshërit dhe kopetë e tyre në mëshirë të rrufeve.
- 49 Kishte lëshuar mbi ta zjarrin e zemërimit të tij, indinjatën, inatin dhe fatkeqësinë, një turmë lajmëtarësh të fatkeqësisë.
- 50 I kishte hapur udhën zemërimit të tij dhe nuk i kishte kursyer nga vdekja, por ia kishte braktisur jetën e tyre murtajës.
- 51 I kishte goditur në Egjipt gjithë të parëlindurit dhe prodhimet e para në çadrat e Kamit.

- 52 Por e kishte bërë popullin e tij të ikte si bagëtia dhe e kishte çuar nëpër shkretëtirë sikur të ishte një kope.
- 53 I kishte udhëhequr me siguri dhe ata nuk patën frikë, por deti i kishte përrpirë armiqtë e tyre.
- 54 Dhe ai i solli kështu në tokën e tij të shenjtë, në malin që dora e djathtë e tij kishte pushtuar.
- 55 I dëboi kombet para tyre dhe u caktoi atyre me short trashëgiminë, dhe bëri që fiset e Izraelit të banonin në çadrat e tyre.
- 56 Por ata u orvatën dhe provokuan indinjatën e Perëndisë shumë të lartë dhe nuk respektuan statutet e tij.
- 57 U tërhoqën madje prapa dhe u suallën në mënyrë të pabesë ashtu si etërit e tyre, dhe devijuan si një hark që gabon;
- 58 provokuan zemërimin e tij me vendet e tyre të larta dhe e bënë ziliqar me skulpturat e tyre.
- 59 Perëndia dëgjoi dhe u zemërua, dhe ndjeu një neveri të madhe për Izraelin.
- 60 Kështu ai braktisi tabernakullin e Shilohut, çadrën që kishte ngritur midis njerëzve;
- 61 dhe e la forcën e tij të bjerë rob dhe lavdinë e tij në dorë të armikut.
- 62 Ia braktisi popullin e tij shpatës dhe u zemërua shumë kundër trashëgimisë së tij.
- 63 Zjarri i konsumoi të rinjtë e tyre dhe virgjëreshat e tyre nuk patën asnjë këngë dasme.
- 64 Priftërinjtë e tyre u vranë nga shpata dhe gratë e reja nuk mbajtën zi.
- 65 Pastaj Zoti u zgjua si nga gjumi, ashtu si një trim që bërtet nën ndikimin e verës.
- 66 I goditi armiqtë e tij në kurriz dhe i mbuloi me një turp të përjetshëm.
- 67 Hodhi poshtë çadrën e Jozefit dhe nuk zgjodhi fisin e Efraimit,
- 68 por zgjodhi fisin e Judës, malin e Sionit, që ai e do.
- 69 Ndërtoi shenjtëroren e tij, ashtu si vëndet shumë të larta, ashtu si tokat që ka krijuar përjetë.
- 70 Dhe zgjodhi Davidin, shërbëtorin e tij, dhe e mori nga vatha e dhenve,
- 71 dhe e mori nga delet që mëndnin për të kullotur Jakobin, popullin e tij dhe Izraelin, trashëgiminë e tij.
- 72 Dhe ai bëri që të kullosnin me ndershmërinë e zemrës së tyre dhe i udhëhoqi me shkathtësinë e duarve të tij.

79

- 1 O Perëndi, kombet kanë hyrë në trashëgiminë tënde, kanë përdhosur tempullin tënd të shenjtë, e kanë katandisur Jeruzalemin në një grumbull gërmadhash.
- 2 Trupat e vdekur të shërbëtorëve të tu ua dhanë për të ngrënë shpendëve të qiellit dhe mishin e shenjtorëve të tu bishave të fushave.
- 3 Kanë derdhur gjakun e tyre si ujë rreth Jeruzalemit, në mënyrë që asnjeri të mos i varroste.
- 4 Jemi bërë një turp për fqinjët tanë, tallja dhe gazi i atyre që na rrinë rreth e qark.
- 5 Deri kur, o Zot? A do të jesh i zemëruar përjetë? A do të flakërojë smira jote si një zjarr?

- 6 Lësho zemërimin tënd mbi kombet që nuk të njohin dhe mbi mbretëritë që nuk përmendin emrin tënd,
 7 sepse kanë gllabëruar Jakobin dhe kanë shkretuar banesën e tij.
 8 Mos kujto kundër nesh fajet e të pabesëve tanë; nxito të na dalësh para me dhembshuritë e tua, sepse jemi shumë të vuajtur.
 9 Na ndihmo, o Perëndi i shpëtimit, për lavdinë e emrit tënd, dhe na çliro dhe na fal mëkatet tona për hir të emrit tënd.
 10 Sepse kombet do të thonin: “Ku është Perëndia i tyre?”. Para syve tona bëju të njohur kombeve hakmarrjen e gjakut të derdhur të shërbëtorëve të tu.
 11 Le të arrijë deri tek ti rrënkimi i robërve; sipas fuqisë së krahut tënd, shpëto ata që janë të dënuar me vdekje.
 12 Dhe ktheju fqinjëve tonë shtatëfish të zezën që të kanë bërë o Zot.
 13 Dhe ne populli yt dhe kopeja e kullotës sate, do të të kremtojmë përjetë dhe do të shpallim lavdinë tënde brez pas brezi.

80

- 1 Dëgjo, o bari i Izraelit, që udhëheq Jozefin si një kope; ti që rrin mbi Kerubinët, shkëlqej në lavdinë tënde.
 2 Rizgoje fuqinë tënde përpara Efraimit, Beniaminit dhe Manasit, dhe eja të na çlirosh.
 3 O Perëndi, na përtëri fuqitë, bëje fytyrën tënde të shkëlqejë dhe ne do të shpëtojmë.
 4 O Zot, Perëndi i ushtrive, deri kur do të jesh i zemëruar kundër lutjes së popullit tënd?
 5 Ti u ke dhënë për të ngrënë bukë të njomur me lot, dhe u ke dhënë për të pirë lot me shumicë.
 6 Ti na ke bërë objekt mosmarëveshjeje për fqinjët tanë, dhe armiqtë tanë geshin njeri me tjetrin.
 7 O Perëndi i ushtrive, na përtëri forcat tona; bëje fytyrën tënde të shkëlqejë përsëri dhe do të shpëtojmë.
 8 Ti çove jashtë Egjiptit një hardhi; i dëbove kombet dhe e mbolle.
 9 Ti e pastrove dheun para saj dhe ajo lëshoi rrënjë dhe e mbushi dheun.
 10 Malet u mbuluan nga hija e saj dhe kedrat e Perëndisë me degët e saj.
 11 I zgjati degët e saj deri në det dhe llastarët deri te lumi.
 12 Pse i prishe gjerdhet e saj dhe kështu tërë kalimtarët kanë mundësi të korrin frytet e saj?
 13 Derri i egër i pyllit e shkretën dhe egërsirat e fushës kullotin aty.
 14 O Perëndi i ushtrive, të lutemi kthehu; shiko nga qielli, vështro dhe vizito këtë vresht
 15 dhe drurët që mbolli e djathta jote dhe filizin që e ke forcuar për ty.
 16 Ajo u dogj nga zjarri dhe është prerë; ata vdesin para kërcënimit të fytyrës sate.
 17 Dora jote qoftë mbi njeriun e të djathtë tënde, mbi njeriun që ti e ke bërë të fortë për ty.
 18 Kështu ne nuk do të largohemi më prej teje. Na ngjall dhe ne do të kërkojmë emrin tënd.
 19 O Zot, Perëndia i ushtrive, na përtëri; bëje fytyrën tënde të shkëlqejë dhe do të shpëtojmë.

81

- 1 I këndonni me gëzim Perëndisë, forcës sonë; lëshoni britma gëzimi për Perëndinë e Jakobit.
- 2 Lartoni një këngë dhe i bini dajres, harpës melodioze bashkë me lirën.
- 3 I bini borisë ditën e hënës së re, ditën e hënës së plotë, ditën e festës sonë.
- 4 Sepse ky është një statut për Izraelin, një ligj i Perëndisë të Jakobit.
- 5 Ai e caktoi si një dëshmi te Jozefi, kur doli kundër vendit të Egjiptit. Atëherë unë dëgjova një gjuhë që nuk e kuptoja;
- 6 “O Izrael, unë e hoqa barrën nga shpatullat e tua; duart e tua e kanë lënë shportën.
- 7 Kur ishe keq ti më klithe mua dhe unë të çlirova; t’u përgjigja i fshehur në bubullimë, të vura në provë në ujërat e Meribas. (Sela)
- 8 Dëgjo, o populli im, dhe unë do të qortoj. O Izrael, sikur ti të më dëgjoje!
- 9 Mos pastë në mesin tënd asnjë perëndi të huaj dhe mos adhuro asnjë perëndi të huaj.
- 10 Unë jam Zoti, Perëndia yt, që të nxori nga vendi i Egjiptit; hap gojën tënde dhe unë do të ta mbush.
- 11 Por populli im nuk e ka dëgjuar zërin tim dhe Izraeli nuk më është bindur.
- 12 Prandaj i braktisa në ashpërsinë e zemrës së tyre, me qëllim që të ecnin sipas bindjeve të tyre.
- 13 Ah, sikur populli im të më dëgjonte, sikur Izraeli të ecte në rrugët e mia!
- 14 Do të poshtëroja menjëherë armiqtë e tij dhe do ta ktheja dorën time kundër kundërshtarëve të tij.
- 15 Ata që urrejnë Zotin do t’i nënshtroheshin dhe fati i tyre do të caktohej përjetë.
- 16 Dhe unë do ta ushqeja (Izraelin) me grurin më të mirë dhe do ta ngopja me mjaltin që pikon nga shkëmbi”.

82

- 1 Perëndia rri në kuvendin e Perëndisë, ai gjykon në mes të perëndive.
- 2 Deri kur do të gjykoni padrejtësisht dhe do të mbani anët e të pabesëve? (Sela)
- 3 Mbroni të dobëtin dhe jetimin, sigurojini drejtësi të vuajturit dhe të varfërit.
- 4 Çlironi të mjerin dhe nevojtarin; shpëtojeni nga dora e të pabesit.
- 5 Ata nuk dinë asgjë dhe nuk kuptojnë asgjë, dhe ecin në terr; të gjitha themelet e tokës po luajnë.
- 6 Unë kam thënë: “Ju jeni perëndi, jeni të gjithë bijtë e Shumë të Lartit.
- 7 Megjithatë ju do të vdisni si njerëzit e tjerë dhe do të bini si çdo i fuqishëm tjetër”.
- 8 Çohu, o Perëndi, gjyko tokën, sepse ti do të trashëgosh tërë kombet.

83

- 1 O Perëndi, mos rri në heshtje! Mos mbyll gojën, mos rri i qetë, o Perëndi!
- 2 Sepse, ja, armiqtë e tu po ziejnë dhe ata që të urrejnë ngrenë kokën.
- 3 Thurrin gracka kundër popullit tënd dhe bëjnë komplete kundër atyre që ti mbron.
- 4 Ata thonë: “Ejani t’i shkatërrojmë si komb, emri i Izraelit të mos kujtohet më”.

- 5 Sepse kanë komplotuar së bashku me një mendje dhe kanë lidhur një besëlidhje kundër teje.
- 6 Çadrat e Edomit dhe Ismaelitët, Moabi dhe Hagarenët,
7 Gebali, Amoni dhe Amaleku, Filistia me banorët e Tiros;
8 dhe Asiria është bashkuar me ta për të ndihmuar bijtë e Lotit. (Sela)
- 9 Vepro me ta ashtu si bëre me Madianin, me Siseran dhe me Jabinin pranë përroit të Kishonit,
10 të cilët u shkatërruan në Endor dhe u bënë si pleh për tokën.
- 11 Bëj që krerët e tyre të jenë si Orebi dhe Zeebi, dhe tërë princat e tyre si Zebahu dhe Tsalmuna,
12 sepse ata thanë: “Të shtiem në dorë kullotat e Perëndisë”.
- 13 O Perëndia im, bëji njëlloj si pluhuri i vorbullës, si kashta në mëshirë të erës.
- 14 Ashtu si zjarri djeg pyllin dhe flaka gllabëron malet,
15 kështu ndiqi me furtunën tënde dhe trëmbi me uraganin tënd.
- 16 Mbulo fytyrat e tyre me turp, me qëllim që të kërkojnë emrin tënd, o Zot.
17 U turpërofshin dhe u tmerrofshin përjetë, u ngatërrofshin dhe vdekshin;
18 dhe ta dijnë se ti vetëm, që quhesh Zoti, je Shumë i Larti mbi gjithë dheun.

84

- 1 Oh, sa të dashura janë banesat e tua, o Zot i ushtrive!
- 2 Shpirti im dëshiron me zjarr dhe shkrihet për oborret e Zotit; zemra ime dhe mishi im i dërgojnë britma gëzimi Perëndisë të gjallë.
- 3 Edhe rabecka gjen një shtëpi dhe dallëndyshja një fole, ku të vërë të vegjëlit e saj pranë altarëve të tu, o Zot i ushtrive, Mbreti im dhe Perëndia im.
- 4 Lum ata që banojnë në shtëpinë tënde dhe të lëvdojnë vazhdimisht. (Sela)
- 5 Lum ata që e vënë forcën e tyre te ti dhe kanë në zemër rrugët e tua!
- 6 Kur kalojnë luginën e Bakas, e shndërrojnë atë në një vend burimesh, dhe shiu i parë e mbulon me bekime.
- 7 Ata kalojnë nga një forcë te tjetra dhe në fund paraqiten para Perëndisë në Sion.
- 8 O Zot, Perëndi i ushtrive, dëgjo lutjen time; vëri veshin, o Perëndi i Jakobit. (Sela)
- 9 Shiko, o Perëndi, mburojën tonë, dhe shiko fytyrën e të vajosurit tënd.
- 10 Po, një ditë në oborret e tua vlen më tepër se një mijë gjetiu; mua më pëlqen më tepër të qëndroj në pragun e shtëpisë së Perëndisë tim, se sa të banoj në çadrat e të pabesëve.
- 11 Sepse Zoti Perëndi është diell dhe mburojë; Zoti do të japë hir dhe lavdi; ai nuk u refuzon asnjë të mirë atyre që ecin drejt.
- 12 O Zot i ushtrive, lum njeriu që ka besim te ti!

85

- 1 O Zot, ti ke qenë i mbarë për tokën tënde dhe e ke kthyer Jakobin nga robëria.
- 2 Ti ke falur paudhësinë e popullit tënd dhe ke mbuluar tërë mëkatet e tyre. (Sela)
- 3 Ti ke larguar gjithë indinjatën tënde dhe ke lënë mënjane zemërimin tënd të zjarrtë.

- 4 Na përtëri, o Perëndi i shpëtimit tonë, dhe jepi fund indinjatës sate kundër nesh.
- 5 A do të mbetesh i zemëruar me ne përjetë? A do ta vazhdosh zemërimin tënd brez pas brezi?
- 6 A nuk do të na japësh përsëri jetën, me qëllim që populli yt të mund të gëzohet te ti?
- 7 Tregona, o Zot, mirësinë tënde dhe falna shpëtimin tënd.
- 8 Una kam për të dëgjuar atë që Perëndia, Zoti, ka për të thënë; me siguri ai do t'i flasë për paqe popullit të tij dhe shenjtoreve të tij, por nuk do të lejojë që ata të jetojnë përsëri si njerëz pa mend.
- 9 Me siguri shpëtimi i tij është afër atyre që kanë frikë prej tij, sepse lavdia e tij mund të banojë në vendin tonë.
- 10 Mirësia dhe e vërteta u takuan; drejtësia dhe paqja janë puthur njera me tjetrën.
- 11 E vërteta do të mbijë nga toka dhe drejtësia do të shikojë nga qielli.
- 12 Po, Zoti do të japë atë që është e mirë, dhe toka jonë do të prodhojë frytin e saj.
- 13 Drejtësia do të ecë para tij dhe do të përgatisë udhën për hapat e tij.

86

- 1 Vëri veshin, o Zot, dhe përgjigjimi, sepse jam i dëshpëruar dhe nevojtar.
- 2 Ruaje jetën time sepse jam i shenjtë; ti je Perëndia im; shpëtoje shërbëtorin tënd që ka besim te ti.
- 3 Ki mëshirë për mua, o Zot, sepse të këlthas ty tërë ditën.
- 4 Gëzoje shërbëtorin tënd, sepse te ti, o Zot e lartoj shpirtin tim.
- 5 Sepse ti, o Zot, je i mirë dhe i gatshëm të falësh, dhe tregon mirësi të madhe ndaj gjithë atyre që të kërkojnë.
- 6 Vëri veshin, o Zot, lutjes time, dhe trego kujdes për britmën e përgjërimeve të mia.
- 7 Unë të kërkoj në ditën e fatkeqësisë sime, sepse ti do të më përgjigjesh.
- 8 Nuk ka asnjë të barabartë me ty midis perëndive, o Zot, as ka vepra të njëllojta me të tuat.
- 9 Tërë kombet që ti ke krijuar do të vinë të bien përmbys para teje, o Zot, dhe do të përlëvdojnë emrin tënd.
- 10 Sepse ti je i madh dhe kryen mrekulli; vetëm ti je Perëndia.
- 11 Mësomë rrugën tënde, o Zot, dhe unë do të ec në të vërtetën tënde; bashkoje zemrën time me frikën e emrit tënd.
- 12 Unë do të të lëvdoj, o Zot, Perëndia im, me gjithë zemër, dhe do ta përlëvdoj emrin tënd përjetë.
- 13 Sepse e madhe është mirësia jote ndaj meje; ti ke shpëtuar shpirtin tim nga Sheoli.
- 14 O Perëndi, njerëz kryelartë kanë dalë kundër meje dhe një turmë njerëzish të dhunës kërkojnë jetën time dhe nuk të vë ty para syve të tyre.
- 15 Por ti, o Zot, je një Perëndi i mëshirshëm dhe i dhembshur që zemërohet ngadalë dhe që ka shumë mirësi dhe të vërtetë.
- 16 Kthehu nga unë dhe ki mëshirë për mua; jepi forcën tënde shërbëtorit tënd dhe shpëto birin e shërbëtores sate.

17 Tregomë një shenjë të dashamirësisë sate, me qëllim që ata që më urrejnë ta shohin dhe të mbeten të shushatur, duke parë që ti, o Zot, më ke ndihmuar dhe më ke ngushëlluar.

87

- 1 Ai i vuri themelet e tij mbi malet e shenjta.
 2 Zoti i do portat e Sionit më tepër se të gjitha banesat e Jakobit.
 3 Gjëra të lavdishme thuhën për ty, o qytet i Perëndisë. (Sela)
 4 Do të përmend Egjiptin dhe Babiloninë ndër ata që më njohin. Ja Filistia dhe Tiro, së bashku me Etiopinë: “Ky ka lindur atje”.
 5 Dhe do të thuhet për Sionin: “Ky dhe ai kanë lindur tek ai; dhe vetë Shumë i Larti do ta bëjë të qëndrueshëm”.
 6 Zoti duke shqyrtuar popujt, do të regjistrojë: “Ky ka lindur atje”. (Sela)
 7 Dhe këngëtarët dhe ata që u bien veglave do të thonë: “Të gjitha burimet e mia të jetës dhe të gëzimit janë te ti”.

88

- 1 O Zot, Perëndi i shpëtimit tim, unë bërtas ditë e natë para teje.
 2 Arriftë deri te ti lutja ime, vëri veshin britmës time,
 3 sepse shpirti im është ngopur me të keqen, dhe jeta ime ka arritur deri në Sheol.
 4 Tanimë përfshihem ndër ata që do të zbresin në gropë, jam si një njeri që nuk ka më forcë.
 5 Jam braktisur midis të vdekurve ashtu si të vvarët që janë në varr, të cilët ti nuk i mban mend dhe që janë prerë e janë larguar nga dora jote.
 6 Ti më ke shtënë në gropën më të thellë, në vënde të errëta, në humnerat.
 7 Mbi mua ka shpërthyer zemërimi yt, dhe ti më ke marrë me vete megjithë valët tua. (Sela)
 8 Ti më ke lënë pa miqtë e mi; më ke bërë për ta një objekt të neveritshëm; jam mbyllur dhe nuk mund të dal.
 9 Syri im venitet nga dhembja; të kërkoj çdo ditë, o Zot, dhe i zgjat drejt teje duart e mia.
 10 A do të bësh vallë mrekulli për të vdekurit? A do të ringjallen të vdekurit për të të lëvduar? (Sela)
 11 A do të kremtohet mirësia jote në varr dhe besnikëria jote në vendin e shkatërrimit?
 12 A do të njihen mrekullitë e tua në terr dhe drejtësia jote mbi tokën e harrësës?
 13 Por unë të këlthas ty, o Zot, dhe lutja ime të drejtohet në mëngjes.
 14 Pse më refuzon, o Zot, pse më fsheh fytyrën tënde?
 15 Kam qenë i pikëlluar dhe duke vdekur qysh në rini; kam vuajtur nga tmerret e tua dhe e kam humbur.
 16 Mbi mua ka kaluar zemërimi yt i zjarrtë; tmerret e tua më kanë asgjesuar,
 17 më kanë rrethuar si ujërat gjatë gjithë ditës dhe të gjitha së bashku më kanë mbytur.
 18 Ke larguar nga unë miqtë dhe të njohurit e mi; miku im më i ngushtë është errësira.

89

- 1 Unë do të këndoj përjetë mirësitë e Zotit, me gojën time do t'u shpall besnikërinë tënde të gjitha brezave.
- 2 Sepse kam thënë: "Mirësia jote do të ekzistojë përjetë, ti do të vendosësh besnikërinë tënde në vetë qiejtë".
- 3 "Unë kam lidhur një besëlidhje me të zgjedhurin tim, i jam betuar Davidit, shërbëtorit tim, duke thënë:
- 4 "Do t'i vendos pasardhësit e tu përjetë dhe do të ndërtoj fronin tënd për të gjitha brezat"". (Sela)
- 5 Dhe qiejtë do të kremtojnë mrekullitë e tua, o Zot, dhe besnikërinë tënde në kuvendin e shenjtorëve.
- 6 Sepse kush mund të krahasohet në qiell me Zotin? Dhe kush është i njëjlojtë me Zotin midis bijve të të Fuqishmit?
- 7 Perëndisë ia kanë frikën shumë në kuvendin e shenjtorëve, dhe respektohet thellë nga tërë ata që e rrethojnë.
- 8 O Zot, Perëndi i ushtrive, kush është i fuqishëm si ti, o Zot? Besnikëria jote të rrethon kudo.
- 9 Ti e sundon tërbimin e detit; kur valët e tij ngrihen, ti i qetëson.
- 10 Ti e ke bërë copë-copë Egjiptin, duke e plagosur për vdekje; me krah të fuqishëm ke shpërndarë armiqtë e tu.
- 11 Qiejtë janë të tutë, edhe toka është jotja; ti e ke krijuar botën dhe të gjitha atë që janë në të.
- 12 Ti ke krijuar veriun dhe jugun; Tabori dhe Hermoni lëshojnë britma gëzimi kur dëgjojnë emrin tënd.
- 13 Ti ke krah të fuqishëm; dora jote është e fortë, e djathta jote ngrihet në qiell.
- 14 Drejtësia dhe e drejta përbëjnë bazën e fronit tënd; mirësia dhe e vërteta shkojnë përpara fytyrës sate.
- 15 Lum ai popull që njeh britmën e gëzimit, o Zot, sepse ai do të ecë në dritën e fytyrës sate;
- 16 do të ngazëllojë tërë ditën me emrin tënd dhe do të gëzohet shumë në drejtësinë tënde.
- 17 Po, ti je mburrja e forcës së tyre, dhe me favorin tënd ti e shton fuqinë tonë.
- 18 Sepse mburoja jonë i përket Zotit dhe mbreti ynë të Shenjtit të Izraelit.
- 19 Ti i fole atëherë në vegim të dashurit tënd dhe the: "Ndihmova një të fuqishëm, përlëvdova një të zgjedhur nga populli.
- 20 Gjeta Davidin, shërbëtorin tim, dhe e vajosa me vajin tim të shenjtë.
- 21 Dora ime do ta përkrahë me vendosmëri dhe krahu im do ta forcojë.
- 22 Armiku nuk do ta shtypë dhe i ligu nuk do ta pikëllojë.
- 23 Do të asgjesoj para tij armiqtë e tij dhe do të godas ata që e urrejnë.
- 24 Besnikëria ime dhe mirësia ime do të jenë me të, dhe me emrin tim do të bëhet i fuqishëm.
- 25 Do ta shtrij dorën e tij mbi detin dhe dorën e djathtë të tij mbi lumenjtë.
- 26 Ai do të kërkojë ndihmën time, duke thënë: "Ti je Ati im, Perëndia im dhe Kështjella ime e shpëtimit".
- 27 Do ta bëj gjithashtu të parëlindurin tim, më të shkëlqyerin ndër mbretërit e dheut.
- 28 Do të përdor mirësi ndaj tij përjetë, dhe besëlidhja ime me të do të mbetet e qëndrueshme.

- 29 Do t'i bëj gjithashtu pasardhësit e tij të përjetshëm dhe fronin e tij si ditët e qiejve.
- 30 Në rast se bijtë e tij braktisin ligjin tim dhe nuk ecin, sipas urdhërimeve të mia,
- 31 në rast se shkelin statutet e mia dhe nuk respektojnë urdhërimet e mia,
- 32 unë do ta dënoj shkeljen e tyre me shufër dhe paudhësinë e tyre me të rrahura,
- 33 por nuk do ta heq mirësinë time prej tij dhe nuk do të lë që besnikëria ime të jetë e mangët.
- 34 Nuk do të shkel besëlidhjen time dhe nuk do t'i ndryshoj fjalët që kanë dalë nga goja ime.
- 35 Jam betuar një herë për shenjtërinë time dhe nuk do ta gënjej Davidin;
- 36 pasardhësit e tij do të jenë përjetë dhe froni i tij do të jetë si dielli para meje,
- 37 do të jenë të qëndrueshëm si hëna, dhe dëshmitari në qiell është besnik".
(Sela)
- 38 Por ti na ke braktisur dhe na ke kthyer; je zemëruar shumë kundër të vajosurin tënd.
- 39 Ti ke përçmuar besëlidhjen e lidhur me shërbëtorin tënd dhe ke përdhosur kurorën e tij, duke bërë që të bjerë për tokë.
- 40 Ke shembur gjithë mbrojtjet e tij dhe i ke katandisur në gërmadha kalatë e tij.
- 41 Tërë kalimtarët e kanë plaçkitur dhe ai është bërë gazi i fqinjëve të tij.
- 42 Ke lavdëruar dorën e djathtë të kundërshtarëve të tij dhe ke bërë të gëzohen tërë armiqtë e tu.
- 43 Ke prishur tehun e shpatës së tij dhe nuk e ke ndihmuar në betejë.
- 44 I ke dhënë fund madhësisë së tij dhe ke hedhur për tokë fronin e tij.
- 45 Ke shkurtuar ditët e rinisë së tij dhe e ke mbuluar me turp. (Sela)
- 46 Deri kur, o Zot? A do të fshihesh ti përjetë? A do të flakërojë si zjarr zemërimi yt?
- 47 Kujto sa e shkurtër është jeta ime. Për çfarë kotësie ke krijuar gjithë bijtë e njerëzve?
- 48 Cili është njeriu që jeton, pa parë vdekjen dhe që mund ta shkëputë jetën e tij nga pushteti Sheolit? (Sela)
- 49 Ku janë, o Zot, mirësitë e tua të lashta, për të cilat iu betove Davidit në besnikërinë tënde?
- 50 Kujto, o Zot, fyerjen që iu bë shërbëtorëve të tu, dhe si unë mbaj në zemër fyerjen e rëndë të të gjitha kombeve,
- 51 me të cilën armiqtë e tu kanë fyer, o Zot, me të cilën kanë fyer hapat e të vajosurit tënd.
- 52 I bekuar qoftë Zoti përjetë. Amen, po, amen!

90

- 1 O Zot, ti ke qenë për ne një strehë brez pas brezi.
- 2 Para se të kishin lindur malet dhe para se ti të kishe formuar tokën dhe botën, madje nga mot dhe përjetë ti je Perëndia.
- 3 Ti e kthen njeriun në pluhur dhe thua: "Kthehuni, o bij të njerëzve".
- 4 Sepse një mijë vjet në sytë e tu janë si dita e djeshme që ka kaluar, ose sikur të gdhish një natë.

- 5 Ti i përlan si një përmbytje. Ato janë si një ëndërr, janë si barr që gjelbëron në mëngjes.
- 6 Në mëngjes ai lulëzon dhe gjelbëron, në mbrëmje kositet dhe thahet.
- 7 Sepse jemi të konsumuar nga zemërimi yt dhe jemi të tmerruar nga tërbimi yt.
- 8 Ti i vë fajet tona para teje, mëkatet tona të fshehta në dritën e fytyrës sate.
- 9 Sepse tërë ditët tona zhduken në zemërimin tënd; ne po i mbarojmë vitet tona si një psherëtimë.
- 10 Ditët e viteve tona shkojnë deri në shtatëdhjetë vjet dhe për më të fortët në tetëdhjetë, por ajo që përbën krenarinë e tyre nuk është veçse mundim dhe dëshirë për t'u dukur, sepse kalon me të shpejtë dhe ne fluturojmë tutje.
- 11 Kush e njeh forcën e zemërimit tënd dhe mërinë tënde sipas frikës që duhet pasur prej teje?
- 12 Na mëso, pra, të numërojmë ditët tona për të pasur një zemër të urtë.
- 13 Kthehu, o Zot! Deri kur? Dhe ki mëshirë për shërbëtorët e tu.
- 14 Na ngop në mëngjes me mirësinë tënde, dhe ne do të ngazëllojmë dhe do të kënaqemi në të gjitha ditët tona.
- 15 Na gëzo në përpjestim me ditët që na ke pikëlluar dhe në kompensim të viteve që kemi vuajtur nga fatkeqësitë.
- 16 Qoftë e qartë vepra jote shërbëtorëve të tu dhe lavdia jote bijve të tyre.
- 17 Hiri i Zotit Perëndisë tonë qoftë mbi ne dhe e bëftë të qëndrueshme veprën e duarve tona; po, bëje të qëndrueshme veprën e duarve tona.

91

- 1 Kush banon në strehën e Shumë të Lartit, pushon në hijen e të Plot-fuqishmit.
- 2 Unë i them Zotit: “Ti je streha ime dhe kështjella ime, Perëndia im, të cilit i besoj”.
- 3 Me siguri ai do të të çlirojë nga laku i gjuetarit të shpendëve dhe nga murtaja vdekjeprurëse.
- 4 Ai do të të mbulojë me pendët e tij dhe do të gjesh strehë nën krahët e tij; besnikëria e tij do të të shërbejë si mburojë dhe parzmorë.
- 5 Ti nuk do të kesh frikë nga tmerrri i natës, sa nga shigjeta që fluturon ditën,
- 6 as nga murtaja që endet në terr, as nga shfarosja që bën kërdrinë në mesditë.
- 7 Një mijë do të bien në krahun tënd dhe dhjetë mijë në të djathtë tënde, por aty nuk do të të afrohet.
- 8 Mjafton që ti të këqyrësh me sytë e ty dhe do të shikosh shpërblimin e të pabesëve.
- 9 Duke qenë se ke thënë: “O Zot, ti je streha ime, dhe e ke bërë Shumë të Lartin strehën tënde,
- 10 nuk do të të gjejë asnjë e keqe, asnjë plagë nuk do t'i afrohet çadrës sate.
- 11 Sepse ai do të urdhëroi Engjëjt e tij të të ruajnë në të gjitha rrugët e tua.
- 12 Ata do të të mbajnë në duart e tyre, me qëllim që këmba jote të mos pengohet nga ndonjë gur.
- 13 Ti do të ecësh mbi luanin dhe gjarpërin helmues, do të shkelësh luanin e vogël dhe kuçedrën.

- 14 Duke qenë se ai ka vënë mbi mua dashurinë e tij, unë do ta çliroj dhe do ta çoj lart në vend të sigurt, sepse ai njuh emrin tim.
 15 Ai do të më kërkohë dhe unë do t'i përgjigjem; do të jem me të në fatkeqësi; do ta çliroj dhe do ta përlëvdoj.
 16 Do ta ngop me jetë të gjatë dhe do t'i tregoj shpëtimin tim.

92

- 1 Është bukur të kremtosh Zotin, dhe të këndosh lavdet në emrin tënd, o Shumë i Larti;
 2 të shpallësh në mëngjes mirësinë tënde dhe çdo natë besnikërinë tënde,
 3 me një harp me dhjetë tela, me lirën dhe me melodinë e qestes.
 4 Duke qenë se ti më ke gëzuar me atë që ke bërë, unë ngazëllohem për veprat e duarve të tua.
 5 Sa të mëdha janë veprat e tua, o Zot, sa të thella janë mendimet e tua!
 6 Njeriu pa mend nuk i njuh dhe budallai nuk kupton këtë:
 7 që të pabesët mbijnë si bari, dhe gjithë ata që kryejnë paudhësi lulëzojnë për t'u shkatërruar përjetë.
 8 Por ti, o Zot, mbetesh i Shkëlqyeri përjetë.
 9 Sepse ja, armiqtë e tu, o Zot, sepse ja armiqtë e tu do të vdesin dhe gjithë ata që kryejnë paudhësi do të shpërndahen.
 10 Por ti më ke dhënë forcë të barabartë me atë të buallit, ti me ke vajosur me vaj të freskët.
 11 Dhe sytë e mi kanë për të parë disfatën e armiqtve të mi dhe veshët e mi kanë për të dëgjuar disfatën e njerëzve të këqij që ngrihen kundër meje.
 12 I drejti do të lulëzojë si palma, do të rritet si kedri i Libanit.
 13 Ata që janë mbjellë në shtëpinë e Zotit do të lulëzojnë në kopshtet e Perëndisë tonë.
 14 Do të japin fryte edhe në pleqëri, do të jenë të lulëzuar dhe të blertë,
 15 për të shpallur që Zoti është i drejtë; ai është Kështjella ime dhe nuk ka asnjë padrejtësi tek ai.

93

- 1 Zoti mbretëron; ai është veshur me madhësi; Zoti është mbuluar me mantel, është ngjeshur me forca. Po, bota është e qëndrueshme nuk do të tundet kurrë.
 2 Froni yt është nga përjetësia i qëndrueshëm; ti je i tillë nga përjetësia.
 3 Lumenjtë kanë ngritur, o Zot, lumenjtë kanë ngritur zërin e tyre; lumenjtë kanë ngritur valët e tyre plot zhurmë;
 4 por Zoti në vëndet shumë të larta është më i fuqishëm së zërat e ujërave të mëdha, më i fuqishëm se baticat e detit.
 5 Statutet e tua janë jashtëzakonisht të qëndrueshme. Shenjtëria i shkon shtëpisë sate, o Zot, përjetë.

94

- 1 O Perëndi i hakmarrjes, o Zot, Perëndi i hakmarrjeve, shkëlqej.
 2 Çohu, o gjykatës i tokës, dhe jepu shpërblimin mëndjemëdhenjve.
 3 Deri kur të pabesët, o Zot, deri kur të pabesët do të triumfojnë?
 4 Ata vjellin fjalë dhe mbajnë fjalime të paturpshme; të gjithë ata që kryejnë paudhësi flasin me arrogancë.

- 5 Ata marrin nëpër këmbë popullin tënd, o Zot, dhe shtypin trashëgiminë tënde.
- 6 Vrasin gruan e ve dhe të huajin, dhe vrasin jetimët,
- 7 dhe thonë: “Zoti nuk shikon, Perëndia i Jakobit nuk kupton”.
- 8 Kërkoni të kuptoni, o njerëz të pamend midis popullit; dhe ju budallenj, kur do të bëheni të zgjuar?
- 9 Ai që ka vënë veshin, a nuk dëgjon? Ai që ka formuar syrin, a nuk shikon?
- 10 Ai që ndreq kombet, a nuk do t’i dënojë ata, ai që i mëson diturinë njeriut?
- 11 Zoti i njeh mendimet e njeriut dhe e di që nuk janë veçse kotësi.
- 12 Lum ai njeri që ti ndreq, o Zot, dhe që ti mëson sipas ligjit tënd,
- 13 për t’i dhënë prehje në ditët e fatkeqësisë, deri sa t’i hapet gropa të pabesit.
- 14 Sepse Zoti nuk ka për të hedhur poshtë popullin e tij dhe nuk ka për të braktisur trashëgiminë e tij.
- 15 Gjykimi do të mbështetet përsëri mbi drejtësinë, dhe tërë ata që janë të drejtë nga zemra do t’i shkojnë pas.
- 16 Kush do të ngrihet në favorin tim kundër njerëzve të këqij? Kush do të më dalë krah kundër atyre që kryejnë paudhësi?
- 17 Në qoftë se Zoti nuk do të më kishte ndihmuar, do të kisha përfunduar shpejt në vendin e heshtjes.
- 18 Kur thashë: “Këmba ime ngurron”, mirësia jote, o Zot, më ka përkrahur.
- 19 Kur një numër i madh shqetësimesh më mbysnin, përdëllimet e tua më jepnin zemër.
- 20 Do të jetë vallë aleati yt gjykata e padrejtë, që thur padrejtësi në emër të ligjit?
- 21 Ata mblidhen tok kundër të drejtit dhe dënojnë gjakun e pafajshëm.
- 22 Por Zoti është kështjella ime dhe Perëndia im është kalaja në të cilën gjej strehë.
- 23 Ai do të lëshojë mbi ta ligësinë e tyre dhe do t’i bëjë të vdesin për shkak të paudhësisë së tyre; Zoti, Perëndia ynë, do t’i shkatërrojë.

95

- 1 Ejani, t’i këndojmë me gëzim Zotit; t’i dërgojmë britma gëzimi kalasë së shpëtimit tonë.
- 2 Le të shkojmë në prani të tij me lavde, ta kremtojmë me këngë.
- 3 Sepse Zoti është një Perëndi i madh dhe një Mbret i madh mbi gjithë perënditë.
- 4 Në duart e tij janë thellësitë e tokës dhe të tijat janë majat e larta të maleve.
- 5 I tij është deti, sepse ai e ka bërë, dhe dheu i thatë që duart e tij kanë modeluar.
- 6 Ejani, të adhurojmë dhe të përkulemi; të gjunjëzohemi përpara Zotit që na ka bërë.
- 7 Sepse ai është Perëndia ynë dhe ne jemi populli i kullotës së tij dhe kopeja për të cilën ai kujdeset. Sot, po të jetë se dëgjoni zërin e tij,
- 8 “mos e fortësoni zemrën tuaj si në Meriba, si ditën e Masas në shkretëtirë,
- 9 ku etërit tuaj më tunduan dhe më vunë në provë, edhe pse i kishin parë veprat e mia.

- 10 Për dyzet vjet e pata neveri atë brez dhe thashë: “Janë një popull me zemër të përdalë dhe nuk i njohin rrugët e mia.
11 Prandaj u betova në zemërimin tim: Nuk do të hyjnë në prehjen time”.

96

- 1 Këndojini Zotit një këngë të re, këndojini Zotit, o banorë të të gjithë tokës!
2 Këndojini Zotit, bekoni emin e tij; lajmëroni çdo ditë shpëtimin e tij.
3 Shpallni lavdinë e tij midis kombeve dhe mekullitë e tij midis tërë popujve.
4 Sepse Zoti është i madh dhe i denjë për lëvdimin më të lartë; nga ai duhet të kemi frikë përmbi gjithë perënditë e tjera.
5 Sepse gjithë perënditë e kombeve janë idhuj, por Zoti ka bërë qiejtë.
6 Shkëlqimi dhe madhështia janë para tij, forca dhe bukuria janë në shenjtëroren e tij.
7 Jepini Zotit, o familje të popujve, jepini Zotit lavdi dhe forcë.
8 Jepini Zotit lavdinë që i takon emrit të tij, çojini oferta dhe ejani në oborret e tij.
9 Bini përmbys përpara Zotit në shkëlqimin e shenjtërisë së tij, dridhuni para tij, o banorë të të gjithë tokës.
10 U thoni gjithë kombeve: “Zoti mbretëron; bota është vendosur mirë dhe nuk do të luajë nga vendi; ai do t’i gjykojë popujt me drejtësi”.
11 Le të gëzohen qiejtë dhe të gëzohet toka; le të zhurmojë deti dhe gjithçka gjindet në të.
12 Le të ngazëllohet fusha dhe gjithçka gjindet në të. Atëherë tërë drurët e pyllit do të lëshojnë britma gëzimi përpara Zotit,
13 sepse ai vjen, vjen për të gjykuar tokën. Ai do ta gjykojë botën me drejtësi dhe popujt në besnikërinë e tij.

97

- 1 Zoti mbretëron; le të gëzohet toka dhe le të ngazëllohen ishujt e mëdhenj.
2 Re dhe terr e mbështjellin; drejtësia dhe e drejta janë në themel të fronit të tij.
3 Një zjarr i shkon përpara dhe i zhduk armiqtë e tij rreth e qark.
4 Vetëtimat e tij ndriçojnë botën, toka i shikon dhe dridhet.
5 Malet shkrihen si dylli përpara Zotit, përpara Zotit të të gjithë tokës.
6 Qiejtë shpallin drejtësinë e tij dhe tërë popujt shohin lavdinë e tij.
7 U ngatërrofshin të gjithë ata që u shërbejnë skulpturave dhe ata që mburren me idhujt; rënçin përmbys përpara atij të gjitha perënditë.
8 Sioni ka dëgjuar dhe është gëzuar për to, dhe bijat e Judës janë gëzuar me gjykimet e tua, o Zot.
9 Sepse ti, o Zot, je Shumë i Larti mbi tërë tokën, ty të përlëvdojmë mbi gjithë perënditë e tjera.
10 Ju që e doni Zotin urreni të keqen! Ai ruan jetën e shenjtoreve të tij dhe i çliron nga dora e të pabesëve.
11 Drita ka dalë për të drejtin dhe gëzimi për ata që janë të drejtë nga zemra.
12 Ngazëllohuni tek Zoti, o njerëz të drejtë, dhe lëvdoni emrin e tij të shenjtë.

98

- ¹ Këndojini Zotit një himn të ri sepse ka bërë mrekulli; dora e tij e djathtë dhe krahu i tij i shenjtë i kanë siguruar shpëtimin.
- ² Zoti ka bërë të njohur shpëtimin e tij dhe ka shprehur drejtësinë e tij përpara kombeve.
- ³ Ai ka mbajtur mend mirësinë e tij dhe besnikërinë e tij për shtëpinë e Izraelit; të tëra skajet e tokës kanë parë shpëtimin e Perëndisë tonë.
- ⁴ Dërgojini britma gëzimi Zotit, o banorë të të gjithë tokës, shpërtheni në këngë gëzimi, ngazëlloni dhe këndonit lavde.
- ⁵ Këndojini lavde Zotit me qeste, me qesten dhe me zërin e këngës.
- ⁶ Dërgoni britma gëzimi me boritë dhe me zërin e bririt përpara Zotit, Mbretit.
- ⁷ Le të zhurmojë deti dhe gjithçka ndodhet në të, bota dhe banorët e saj.
- ⁸ Lumenjtë le të rrahin duart dhe malet le të ngazëllohen tok nga gëzimi përpara Zotit,
- ⁹ sepse ai vjen të gjykojë tokën; ai do të gjykojë botën me drejtësi dhe popujt me paanësi.

99

- ¹ Zoti mbretëron, popujt le të dridhen. Ai është ulur mbi Kerubinët, toka le të dridhet.
- ² Zoti është i madh në Sion dhe i shkëlqyeshëm mbi të gjithë popujt.
- ³ Ata do të kremtojnë emrin tënd të madh dhe të tmerrshëm. Ai është i shenjtë.
- ⁴ Mbreti është i fuqishëm dhe e do drejtësinë. Ti e ke vendosur të drejtën dhe e ushtrave Jakobin në gjykim dhe drejtësi.
- ⁵ Përlëvdoni Zotin, Perëndinë tonë, dhe bini përmbys përpara stolit të këmbëve të tij. Ai është i shenjtë.
- ⁶ Moisiu dhe Aaroni qenë ndër priftërinjtë e tij, dhe Samueli ndër ata që përmendën emrin e tij; ata iu drejtuan Zotit dhe ai iu përgjigj atyre.
- ⁷ Ai u foli atyre nga kolona e resë, dhe ata respektuan dëshmitë e tij dhe statutet që u dhe atyre.
- ⁸ Ti plotësove dëshirën e tyre, o Zot, Perëndia ynë. Ti ishe për ata një Perëndi që fal, dhe kur dënon prapësitë e tyre.
- ⁹ Përlëvdoni Zotin, Perëndinë tonë, dhe adhurojeni në malin e tij të shenjtë, sepse Zoti, Perëndia ynë, është i shenjtë.

100

- ¹ Dërgojini klithma gëzimi Zotit, o banorë të të gjithë tokës!
- ² I shërbeni Zotit me gaz, ejani para tij me këngë gëzimi.
- ³ Pranoni që Zoti është Perëndia; na ka bërë ai dhe jo ne vetë; ne jemi populli i tij dhe kopeja e kullotës së tij.
- ⁴ Hyni në portat e tij me falenderim dhe në oborret e tij me lavde; kremtojeni, bekoni emrin e tij.
- ⁵ Sepse Zoti është i mirë; mirësia e tij është e përjetshme dhe besnikëria e tij vlen për të gjitha brezat.

101

- ¹ Unë do të këndoj mirësinë tënde dhe drejtësinë tënde; do të këndoj lavdet e tua, o Zot.

- 2 Do të kujdesem të bëj një jetë të ndershme. Kur do të vish tek unë? Do të ec me zemër të pastër brenda shtëpisë sime.
- 3 Nuk do të vë para syve të mi asgjë të keqe; unë e urrej sjelljen e atyre që dënojnë; nuk do lejoj të bëhem si ata.
- 4 Zemra e çoroditur do të largohet nga unë; nuk dua t'ia di për të keqen.
- 5 Do të shfaros atë që shpif tinëz kundër të afërmit; nuk do të duroj njeriun hundëpërpjetë dhe zemërkrenar.
- 6 Sytë e mi do të jenë mbi besnikët e vendit dhe do t'i mbaj afër vetes; ai që do të ecë me ndershmëri do të jetë shërbëtori im.
- 7 Kush vepron me mashtrim, nuk ka për të banuar në shtëpinë time; kush thotë gënjeshtër nuk do të qëndrojë para syve të mi.
- 8 Çdo mëngjes do të asgjesoj gjithë të pabesët e vendit, për të çrrënjësuar nga qyteti i Zotit të gjithë ata që kryejnë paudhësi.

102

- 1 O Zot, dëgjo lutjen time dhe britma ime arriftë tek ty.
- 2 Mos ma fshih fytyrën tënde ditën e fatkeqësisë sime. Zgjate ndaj meje veshin tënd; kur unë të kërkoj, nxito të më përgjigjesh.
- 3 Sepse ditët e mia davariten si tymi dhe kockat e mia digjen si urë zjarri.
- 4 Zemra ime është goditur dhe thahet si bari, dhe unë harroj madje të ha ushqim.
- 5 Duke vajtuar vazhdimisht, lëkura ime po u ngjitet kockave të mia.
- 6 I ngjaj pelikanit të shketëtirës dhe jam bërë si bufi i vendeve të shkretuara.
- 7 Jam pa gjumë dhe si harabeli i vetmuar mbi çati.
- 8 Armiqtë e mi tallen me mua tërë ditën; ata që më përqeshin flasin kundër meje.
- 9 Sepse e ha hirin si buka dhe përzjej lotët me atë që pi.
- 10 Po, për shkak të indinjatës sate dhe të zemërimit tënd, më ngrite dhe më hodhe larg.
- 11 Ditët e mia janë si hija që zgjatet, dhe unë po thahem si bari.
- 12 Por ti, o Zot, mbetesh përjetë, dhe kujtimi yt zgjat brez pas brezi.
- 13 Ti do të ngrihesh dhe do të të vijë keq për Sionin, sepse erdhi koha të tregosh dhembshuri ndaj tij; dhe koha e caktuar erdhi.
- 14 Sepse shërbëtorët e tu i duan edhe gurët e tij dhe u vjen keq për pluhurin e tij.
- 15 Po, kombet do të kenë frikë nga emri i Zotit dhe gjithë mbretërit e dheut nga lavdia jote,
- 16 kur Zoti do të rindërtojë Sionin dhe do të duket në lavdinë e tij.
- 17 Ai do të dëgjojë lutjen e njerëzve të braktisur dhe nuk do ta përbuzë lutjen e tyre.
- 18 Kjo do të shkruhet për brezin e ardhshmëm, dhe populli që do të krijohet do të lëvdtojë Zotin,
- 19 sepse ai shikon nga lartësia e shenjtërores së tij; nga qielli Zoti këqyr dheun,
- 20 për të dëgjuar vajtimin e robërve, për të çliruar të dënuarit me vdekje;
- 21 me qëllim që në Sion të shpallin emrin e Zotit dhe në Jeruzalem lavdinë e tij,
- 22 kur popujt dhe mbretëritë do të mblidhen bashkë për t'i shërbyer Zotit.
- 23 Rrugës ai ka pakësuar fuqinë time dhe ka shkurtuar ditët e mia.

- 24 Kam thënë: “O Perëndia im, mos më merr në mes të ditëve të mia. Vitet e tua zgjasin brez pas brezi.
 25 Së lashti ti ke vendosur tokën dhe qiejtë janë vepër e duarve të tua;
 26 ata do të zhduken, por ti do të mbetesh; do të konsumohen të gjithë si një rrobe; ti do t’i ndërrosh si një rrobe dhe ata do të ndryshohen.
 27 Por ti je gjithnjë po ai dhe vitet e tua nuk do të kenë kurrë fund.
 28 Bijtë e shërbëtorëve të tu do të kenë një vendbanim dhe pasardhësit e tyre do të jenë të qëndrueshëm para teje”.

103

- 1 Beko, shpirti im, Zotin, dhe të gjitha ato që janë tek unë të bekojnë emrin e tij të shenjtë.
 2 Beko, shpirti im, Zotin dhe mos harro asnjë nga të mirat që ka bërë.
 3 Ai fal të gjitha paudhësitë e tua dhe shëron të gjitha sëmundjet e tua,
 4 shpengon jetën tënde nga shkatërrimi dhe të kurorëzon me mirësi dhe dhembshuri;
 5 ai ngop me të mira gojën tënde dhe të bën të ri si shqiponja.
 6 Zoti vepron me drejtësi dhe mbron çështjen e të shtypurve.
 7 Ai i tregon Moisiut rrugët e tij dhe bijve të Izraelit veprat e tij.
 8 Zoti është i mëshirshëm dhe zemërbutë, i ngadalshëm në zemërim dhe i madh në mirësi.
 9 Ai nuk grindet përjetë dhe nuk e ruan zemërimin gjithnjë.
 10 Ai nuk na trajton siç e meritojnë mëkatet tona dhe nuk na dënon në bazë të fajeve tona.
 11 Sepse sa të lartë janë qiejtë mbi tokën, aq e madhe është mirësia e tij ndaj atyre që kanë frikë prej tij.
 12 Sa larg është lindja nga perëndimi, aq shumë ai ka larguar nga ne fajet tona.
 13 Ashtu si një baba është i mëshirshëm me bijtë e tij, kështu është i mëshirshëm Zoti me ata që kanë frikë prej tij.
 14 Sepse ai e njeh natyrën tonë dhe nuk harron që ne jemi pluhur.
 15 Ditët e njeriut janë si bari; ai lulëzon si lulja e fushës;
 16 në qoftë se era i kalon sipër, ai nuk është më dhe vendi i tij nuk njihet më.
 17 Por mirësia e Zotit vazhdon nga përjetësia në përjetësi për ata që kanë frikë prej tij, dhe drejtësia e tij për bijtë e bijve,
 18 për ata që respektojnë besëlidhjen e tij dhe mbajnë në mendje urdhërimet e tij për t’i zbatuar në praktikë.
 19 Zoti e ka vendosur fronin e tij në qiejtë, dhe mbretërimi i tij sundon mbi gjithçka.
 20 Bekoni Zotin ju, engjëj të tij të pushtetshëm dhe të fortë, që bëni atë që thotë ai, duke iu bindur zërit të fjalës së tij.
 21 Bekoni Zotin, ju, tërë ushtritë e tij, ju, tërë ministrat e tij, që zbatoni vullnetin e tij.
 22 Bekoni Zotin, ju, të gjitha veprat e tij, në të tëra vendet e sundimit të tij. Shpirti im, beko Zotin!

104

- 1 Beko, o shpirti im, Zotin! O Zot, Perëndia im, ti je jashtëzakonisht i madh; je veshur me shkëlqim dhe madhështi.

- 2 Ai të mbështjell me dritë si të ishte një mantel dhe i shtrin qiejtë si një çadër;
- 3 ai ndërton mbi ujërat dhomat e tij të larta, i bën retë si qerren e tij dhe ecën mbi krahët erës.
- 4 I bën erërat lajmëtarë të tij dhe flakët e zjarrit shërbëtorë të tij.
- 5 Ai e ka krijuar tokën mbi themelet e saj; kjo nuk do të luajë kurrë përjetë.
- 6 Ti e kishe mbuluar me humnerë si me një rrobe; ujërat ishin ndalur mbi malet.
- 7 Në qortimin tënd ato ikën, në zërin e gjëmimit tënd u larguan me nxitim.
- 8 Dolën malet dhe luginat u ulën në vendin që ti kishe caktuar për to.
- 9 Ti u vure ujërave një kufi që nuk duhet ta kapërxenin; ato nuk do të kthehen më të mbulojnë tokën.
- 10 Ai bën që të dalin burime në luginat; ato rrjedhin midis maleve,
- 11 dhe u japin për të pirë tërë kafshëve të fushës; gomarët e egër shuajnë etjen e tyre.
- 12 Pranë tyre banojnë shpendët e qiellit; midis gjelbërimeve lartojnë këngën e tyre.
- 13 Nga dhomat e sipërme të tij ai u jep ujë maleve; toka ngopet me frytin e veprave të tua.
- 14 Ai bën që të rritet bari për bagëtinë dhe bimësia në shërbim të njeriut, duke nxjerrë nga toka ushqimin e tij,
- 15 dhe verën që gëzon zemrën e njeriut, vajin që bën të shkëlqejë fytyra tij dhe bukën që i jep forcë zemrës së njeriut.
- 16 Kështu ngopen drurët e Zotit dhe kedrat e Libanit që ai ka mbjellë;
- 17 aty bëjnë folenë e tyre zogjtë, ndërsa lejleku bën nëpër selvitë banesën e tij.
- 18 Malet e larta janë për dhitë e egra, shkëmbinjtë janë streha e lepujve.
- 19 Ai ka bërë hënën për stinët, dielli e di orën e perëndimit të tij.
- 20 Ti dërgon terrin dhe bëhet natë; gjatë asaj shkojnë rreth e qark gjithë kafshët e pyllit.
- 21 Luanët e vegjël vrumbullojnë duke kërkuar gjahun dhe i kërkojnë Perëndisë ushqimin e tyre.
- 22 Por, kur lind dielli, ata tërhiqen dhe rrinë në strofkat e tyre.
- 23 Atëherë njeriu del për të punuar dhe punon deri në mbrëmje.
- 24 Sa të shumta janë veprat e tua, o Zot! Ti i ke bërë të gjitha me dituri; toka është plot me pasuritë e tua.
- 25 Ja deti, i madh dhe i gjerë, ku gëlojnë krijesa të panumërta;
- 26 e përshkojnë anijet dhe Leviathani, që ti ke formuar për t'u tallur në të.
- 27 Të gjithë presin që ti t'u japësh ushqimin në kohën e duhur.
- 28 Ti ua jep atyre dhe ata e mbledhin; ti hap dorën dhe ngopen me të mira.
- 29 Ti fsheh fytyrën tënde dhe ata e humbasin fare; ti heq frymën, dhe ata vdesin duke u kthyer përsëri në pluhurin e tyre.
- 30 Ti dërgon frymën tënde dhe ata krijohen, kështu ti ripërtërin faqen e dheut.
- 31 Lavdia e Zotit të rrojë përjetë; le të gëzohet Zoti me veprat e tij;
- 32 ai shikon tokën dhe kjo dridhet; ai prek malet dhe ato nxjerrin tym.
- 33 Unë do t'i këndoj Zotit deri sa të kem jetë; do t'i këndoj lavde Perëndisë tim deri sa të jem.
- 34 Le të jetë mendimi im i pëlqyer prej tij; unë do të ngazëllohem tek Zoti.

35 Le të zhduken mëkatarët nga toka dhe të pabesët mos qofshin më.
Shpirti im, bekoje Zotin! Aleluja.

105

- 1 Kremtoni Zotin, lutjuni për ndihmë emrit të tij, bëni të njohura veprat e tij midis popujve.
- 2 Këndojini atij, këndojini lavde atij, mendoni thellë tërë mrekullitë e tij.
- 3 Mburruni me emrin e tij të shenjtë; le të kënaqet zemra e tërë atyre që kërkojnë Zotin.
- 4 Kërkoni Zotin dhe forcën e tij; kërkoni vazhdimisht fytyrën e tij.
- 5 Mbani mend çuditë që ai ka bërë, mrekullitë dhe gjykimet e gojës së tij,
- 6 ju, o pasardhës së Abrahamit, shërbëtorit të tij, o bij të Jakobit, të zgjedhur të tij.
- 7 Ai është Zoti, Perëndia ynë; gjykimet e tij janë mbi gjithë tokën.
- 8 Ai mban mend përjetë besëlidhjen e tij dhe për një mijë breza fjalën e komanduar prej tij,
- 9 besëlidhjen që lidhi me Abrahamin dhe betimin që i bëri Isakut,
- 10 që i konfirmoi Jakobit si statut të tij dhe Izraelit si një besëlidhje të përjetshme,
- 11 duke thënë: “Unë do të të jap vendin e Kanaanit si pjesë e trashëgimisë suaj”,
- 12 kur nuk ishin veçse një numër i vogël, shumë të pakët dhe të huaj në vend,
- 13 dhe shkonin nga një komb te tjetri, nga një mbretëri te një popull tjetër.
- 14 Ai nuk lejoi që t’i shtypte njeri; përkundrazi ndëshkoi disa mbretër për hir të tyre,
- 15 dhe tha: “Mos prekni të vajosurit e mi dhe mos bëni asnjë të keqe profetëve të mi”.
- 16 Pastaj solli zinë e bukës në vend dhe shkatërroi çdo burim ushqimesh.
- 17 Dërgoi para tyre një njeri, Jozefin, që u shit si skllav.
- 18 I shtrënguan këmbët me pranga dhe u rëndua me zinxhirë hekuri.
- 19 Fjala e Zotit e vuri në provë, deri sa u plotësua ajo që kishte thënë.
- 20 Atëherë mbreti dërgoi ta zgjidhnin, sunduesi i popujve dërgoi ta çlironin,
- 21 dhe e bëri zot të shtëpisë së tij dhe qeveritar mbi të gjitha pasuritë e tij,
- 22 për t’i lidhur princat e tij me gjykimin e tij dhe për t’u mësuar pleqve të tij diturinë.
- 23 Edhe Izraeli erdhi në Egjipt dhe Jakobi qëndroi për ca kohë në vendin e Kamit.
- 24 Dhe Perëndia e shumëzoi shumë popullin e tij dhe e bëri më të fuqishëm se armiqtë e tij.
- 25 Pastaj ndryshoi zemrën e tyre, me qëllim që të urrenin popullin e tij dhe të kurdisnin mashtrime kundër shërbëtorëve të tij.
- 26 Atëherë ai dërgoi Moisiun, shërbëtorin e tij, dhe Aaronin që ai kishte zgjedhur.
- 27 Ata kryen midis tyre mrekullitë e urdhëruara prej tij dhe bënë çudira në tokën e Kamit.
- 28 Dërgoi terrin dhe e bëri vendin të binte në errësi, dhe ata nuk kundërshtuan fjalën e tij.
- 29 I ndryshoi ujërat e tij në gjak dhe bëri që të ngordhnin peshqit e tij.

- 30 Vendi i tyre u mbush me bretkosa të cilat hynë deri në dhomat e mbretërve të tyre.
- 31 Me fjalën e tij erdhën një shumicë e madhe insektesh dhe mushkonjash në të gjithë territorin e tyre.
- 32 U dërgoi breshër në vend të shiut dhe flakë zjarri në vendin e tyre;
- 33 goditi edhe vreshtat e tyre dhe drurët e fikut, shkatërroi drurët e territorit të tyre.
- 34 Ai foli, dhe erdhën karkaleca dhe vemje në numër të madh,
- 35 që përpinë tërë bimësinë e vendit të tyre dhe hëngrën frytin e tokës së tyre.
- 36 Ai goditi edhe të gjithë të parëlindurit në vendin e tyre, prodhimet e para në tërë fuqinë e tyre;
- 37 dhe e nxori popullin e tij me argjend dhe me ar, dhe nuk pati asnjeri ndër fiset e tij që të tronditej.
- 38 Egjiptasit u gëzuan nga ikja e tyre, sepse tmerri i Izraelit kishte rënë mbi ta.
- 39 Ai shpalosi një re për t'i mbuluar dhe ndezi një zjarr për t'i ndriçuar natën.
- 40 Me kërkesën e tyre ai solli shkurtat dhe i ngopi me bukën e qiellit.
- 41 Çau shkëmbin dhe dolën prej tij ujëra; këto rridhnin në shketëtirë si një lumë.
- 42 Sepse atij iu kujtua premtimi i shenjtë që i kishte bërë Abrahamit, shërbëtorit të tij;
- 43 pastaj nxori popullin e tij me gëzim dhe njerëzit e tij të zgjedhur me britma gëzimi,
- 44 dhe u dha atyre vendet e kombeve, dhe ata trashëguan frytin e mundit të popujve,
- 45 me qëllim që të respektonin statutet e tij dhe t'u bindeshin ligjeve të tij. Aleluja.

106

- 1 Aleluja. Kremtoni Zotin, sepse ai është i mirë, sepse mirësia e tij vazhdon përjetë.
- 2 Kush mund të përshkruajë bëmat e Zotit ose të shpallë tërë lavdinë e tij?
- 3 Lum ata që respektojnë drejtësinë, që bëjnë atë që është e drejtë në çdo kohë.
- 4 Mos më harro mua, o Zot, sipas mirësisë sate që tregon ndaj popullit tënd, dhe më vizito me shpëtimin tënd,
- 5 me qëllim që të shoh mirëqënien e të zgjedhurve të tu, të kënaqem në gëzimin e kombit tënd dhe të mbushem me lavdi për trashëgiminë tënde.
- 6 Ne dhe etërit tanë kemi mëkatuar, kemi bërë paudhësi dhe të këqija.
- 7 Etërit tanë në Egjipt nuk i kuptuan mrekullitë e tua, nuk kujtuan numrin e madh të mirësive të tua dhe ngritën krye pranë detit, Deti i Kuq.
- 8 Megjithatë Zoti i shpëtoi për hir të emrit të tij, për të bërë të njohur fuqinë e tij.
- 9 I bërtiti Detit të Kuq dhe ai u tha, dhe i udhëhoqi nëpër humnerat si nëpër një shkretëtirë.
- 10 I shpëtoi nga dora e atij që i urrente dhe i shpengoi nga dora e armikut.

- 11 Dhe ujërat i mbuluan armiqtë e tyre, dhe nuk shpëtoi as edhe një prej tyre.
- 12 Atëherë u besuan fjalëve të tij dhe kënduan lavdinë e tij.
- 13 Por shpejt i harruan veprat e tij dhe nuk pritën me besim plotësimin e planit të tij.
- 14 U ndezën nga lakmia në shkretëtirë dhe e tunduan Perëndinë në vetmi.
- 15 Dhe ai u dha atyre sa i kërkonin, por dërgoi midis tyre një lëngatë që pakësoi numrin e tyre.
- 16 Kur në kamp patën smirë Moisiun dhe Aaronin, i shenjt i Zotit,
- 17 toka u hap dhe përpiu Dathanin dhe groposi grupin e Abiramit.
- 18 Një zjarr shpërtheu në mes të tyre dhe flaka i përpiu të pabesët.
- 19 Bënë një viç në Horeb dhe adhuruan një shëmbëllyrë prej metali të shkrirë,
- 20 dhe e ndërruan lavdinë e tyre me shëmbëllytrën e një kau që ha bar.
- 21 Harruan Perëndinë, Shpëtimtarin e tyre, që kishte bërë gjëra të mëdha në Egjipt,
- 22 mrekullitë në vendin e Kamit, gjëra të tmerrshme në Detin e Kuq.
- 23 Prandaj ai foli t'i shfarosë, por Moisiu, i zgjedhuri i tij, u paraqiti mbi të çarën përpara tij për të penguar që zemërimi i tij t'i shkatërronte.
- 24 Ata e përçmuan akoma vendin e mrekullueshëm, nuk i besuan fjalës së tij,
- 25 por murmuritën në çadrat e tyre dhe nuk dëgjuan zërin e Zotit.
- 26 Prandaj ai ngriti dorën kundër tyre, duke u betuar se do t'i rrëzonte në shkretëtirë,
- 27 dhe se do t'i zhdukte pasardhësit e tyre midis kombeve dhe se do t'i shpërndante në të gjitha vendet.
- 28 Ata i shërbyen edhe Baal-Peorit dhe hëngrën fljijimet e të vdekurve.
- 29 E zemëruan Perëndinë me veprimet e tyre dhe në mes tyre plasi murtaja.
- 30 Por Finehasi u ngrit dhe bëri drejtësi; dhe murtaja pushoi.
- 31 Dhe kjo iu vu në llogari të drejtësisë, brez pas brezi, përjetë.
- 32 Ata e provokuan përsëri në ujërat e Meribas, dhe Moisiu pësoi të keqen për shkak të tyre,
- 33 sepse e ashpërsoi frymën e tij (të Moisiut) dhe ai foli pa u menduar me buzët e tij.
- 34 Ata nuk shkatërruan popujt, siç i kishte porositur Zoti;
- 35 por u përzien midis popujve dhe mësuan veprat e tyre;
- 36 u shërbyen idhujve të tyre, dhe këta u bënë një lak për ta;
- 37 ua flijuan demonëve bijtë dhe bijat e tyre,
- 38 dhe derdhën gjak të pafajshëm, gjakun e bijve të tyre dhe të bijave të tyre, që u flijuan për idhujtë e Kanaanit; dhe vendi u ndot nga gjaku i derdhur.
- 39 Kështu ata u ndotën me veprat e tyre dhe u kurvëruan me aktet e tyre.
- 40 Dhe zemërimi i Zotit u ndez kundër popullit të tij, dhe ai ndjeu një neveri për trashëgiminë e tij.
- 41 I la në dorë të kombeve, dhe u sunduan nga ata që i urrenin.
- 42 Armiqtë e tyre i shtypën dhe ata iu nënshtruan pushtetit të tyre.
- 43 Ai i çliroi shumë herë, por ata vazhduan të ngrenë krye dhe të zhyten në paudhësinë e tyre.
- 44 Megjithatë ai i kushtoi kujdes ankthit të tyre, kur dëgjoi britmat e tyre,

- 45 dhe iu kujtua besëlidhja e lidhur me ta dhe në dhemshurinë e madhe të tij u qetësua.
- 46 Bëri që ata të fitojnë përkrahje ndër të gjithë ata që i kishin çuar në robëri.
- 47 Na shpëto, o Zot, Perëndia ynë, dhe na mblidh midis kombeve, me qëllim që të kremtojmë emrin tënd të shenjtë dhe të lumturohemi duke të lëvduar.
- 48 I bekuar qoftë Zoti, Perëndia i Izraelit, nga përjetësia në përjetësi. Dhe tërë populli le të thotë: "Amen". Aleluja.

107

- 1 Kremtoni Zotin, sepse ai është i mirë, sepse mirësia e tij vazhdon përjetë.
- 2 Kështu thonë të shpenguarit prej Zotit që ai i ka çliruar nga dora e kundërshtarit,
- 3 add dhe që ka mbledhur nga vende të ndryshme, nga lindja dhe perëndimi, nga veriu dhe nga jugu.
- 4 Ata endeshin nëpër shkretëtirë, në vende të shkretuara, dhe nuk gjenin asnjë qytet ku të banonin.
- 5 Të uritur e të etur, jeta e tyre po ligështohet.
- 6 Por në fatkeqësitë e tyre ata i thirrën Zotit dhe ai i çliroi nga ankthet e tyre;
- 7 dhe i çoi në rrugën e drejtë, me qëllim që të arrinin në një qytet ku të banonin.
- 8 Le të kremtojmë Zotin për mirësinë e tij dhe për mrekullitë e tij në dobi të bijve të njerëzve.
- 9 Sepse ai ka ngopur shpirtin e etur dhe e ka mbushur me të mira shpirtin e uritur.
- 10 Të tjerë rrinin në terr dhe në hijen e vdekjes, robër të pikëlluar dhe në zinxhira,
- 11 sepse ishin rebeluar kundër fjalëve të Perëndisë dhe i kishin përçmuar këshillat e Shumë të Lartit;
- 12 prandaj ai rrëzoi zemrën e tyre me shqetësime; ata ranë poshtë dhe asnjëri nuk u vajti në ndihmë.
- 13 Por në fatkeqësinë e tyre ata i thirrën Zotit, dhe ai i shpëtoi nga ankthet e tyre,
- 14 i nxori nga terri dhe nga hija e vdekjes dhe i këputi lidhjet e tyre.
- 15 Le të kremtojmë Zotin për mirësinë e tij dhe për mrekullitë e tij në dobi të bijve të njerëzve,
- 16 sepse ai ka shembur portat prej bronzi dhe ka këputur shufrat prej hekuri.
- 17 Disa njerëz pa mend vuanin për sjelljen e tyre rebele dhe për mëkatet e tyre;
- 18 ata urrenin çdo ushqim dhe kishin arritur në prag të vdekjes,
- 19 por në fatkeqësinë e tyre i thirrën Zotit, dhe ai i shpëtoi nga ankthet e tyre.
- 20 Ai dërgoi fjalën e tij dhe i shëroi, i shpëtoi nga gropa.
- 21 Le ta kremtojmë Zotin për mirësinë e tij dhe për mrekullitë e tij në dobi të bijve të njerëzve;
- 22 le të ofrojnë fljime lëvdimi dhe le të tregojnë veprat e tij me këngë gëzimi.
- 23 Ata që zbresin në det me anije dhe që bëjnë tregëti mbi ujërat e mëdha,
- 24 shohin veprat e Zotit dhe mrekullitë e tij në humnerat e detit.

- 25 Sepse ai urdhëron dhe shkakton një erë furtune, që i ngre përpjetë valët e detit.
- 26 Ata ngjiten deri në qiell dhe bien në humnera; shpirti i tyre ligështohet nga ankthi.
- 27 Atyre u merren këmbët dhe lëkunden si të dehur, dhe nuk dinë më ç'të bëjnë.
- 28 Por në fatkeqësitë e tyre i këlthasin Zotit, dhe ai i shpëton nga ankthet e tyre.
- 29 Ai e fashit furtunën në një murmurim dhe valët e saj pushojnë.
- 30 Kur ato qetësohen, ata gëzohen, dhe ai i çon në portin e dëshiruar prej tyre.
- 31 Le të kremtojmë Zotin për mirësinë e tij dhe për mrekullitë që bën në dobi të bijve të njerëzve;
- 32 le ta lëvdojnë në kuvendin e popullit dhe le ta lavdojnë në këshillin e pleqve.
- 33 Ai i shndërroni lumenjtë në shkretëtirë dhe burimet e ujit në vende të thata;
- 34 tokën pjellore në vend të thatë për shkak të sjelljes së keqe të banorëve të saj.
- 35 Ai e shndërron shkretëtirën në liqen dhe tokën e thatë në burime uji.
- 36 Atje ai strehon të uriturit, dhe këta ndërtojnë një qytet për të banuar,
- 37 mbjellin arat dhe kultivojnë vreshta që prodhojnë një korrje të bollshme.
- 38 Ai i bekon dhe ata shumëzohen fort, dhe ai nuk e pakëson bagëtinë e tyre.
- 39 Por pastaj pakësohen në një numër të vogël dhe dobësohen për shkak të shtypjes, të fatkeqësisë dhe të ankthit.
- 40 Ai hedh përbuzjen mbi princat dhe i bën që të enden nëpër vende të shkreta, ku nuk ekziston asnjë rrugë.
- 41 Por e ngre nevojtarin nga varfëria dhe i shton familjet e tyre si një kope.
- 42 Njerëzit e drejtë e shohin këtë dhe kënaqen, por tërë njerëzit e këqij e mbajnë gojën të mbyllur.
- 43 Ai që është i urtë le t'i këqyrë këto gjëra dhe le të çmojë mirësinë e Zotit.

108

- 1 Zemra ime është e prirur për mirë, o Perëndi, unë do të këndoj dhe do të kremtoj lëvdimet e tua me gjithë forcën time.
- 2 Zgjuhuni, o harpa dhe qeste, unë dua të zgjoj agimin.
- 3 Unë do të të kremtoj midis popujve, o Zot, dhe do të këndoj lëvdimet e tua midis kombeve.
- 4 Sepse mirësia jote është e madhe, arrin deri mbi qiejtë, dhe e vërteta jote deri te retë.
- 5 Qofsh i përlëvduar, o Perëndi, përmbi qiejtë dhe lavdia jote shkëlqeftë mbi gjithë tokën,
- 6 me qëllim që të dashurit e tu të çlirohen; shpëtomë me të djathtën tënde dhe përgjigjmu.
- 7 Perëndia ka folur në shenjtërinë e tij: "Unë do të triumfoj, do ta ndaj Sikemin dhe do të mas luginën e Sukothit.
- 8 Imi është Galaadi, imi është Manasi, Efraimi është forca e kokës sime, Juda është ligjvënësi im;

- 9 Moabi është legeni ku unë lahem; mbi Edomin do të hedh sandalen time, mbi Filisti do të dërgoj britma triumfi”.
- 10 Kush do të më çojë në qytetin e fortë? Kush do të më çojë deri në Edom?
- 11 A nuk je ti, o Perëndi, që na ke kthyer, dhe nuk del më, o Perëndi, me ushtritë tona?
- 12 Na ndihmo ti kundër kundërshtarëve, sepse ndihma e njeriut është e kotë.
- 13 Me Perëndinë do të kryejmë trimëri, dhe do të jetë ai që do t'i shtypë armiqtë tanë.

109

- 1 O Perëndi i lëvdimit tim, mos hesht,
- 2 sepse njerëz të pabesë dhe të pandershëm kanë hapur gojën e tyre kundër meje dhe kanë folur kundër meje me një gjuhë gënjeshtare;
- 3 më kanë sulmuar me fjalë urrejtjeje dhe më kanë luftuar pa shkak.
- 4 Në këmbim të dashurisë sime më akuzojnë, por unë i drejtohem lutjes.
- 5 Ata më kanë larë të mirën me të keqen dhe dashurinë time me urrejtje.
- 6 Vendos një njeri të keq mbi të dhe një akuzues le të jetë në të djathtë të tij.
- 7 Kur të gjykohet, bëj që të gjendet fajtor dhe lutja e tij të bëhet mëkat.
- 8 Qofshin të pakta ditët e tij dhe një tjetër zëntë vendin e tij.
- 9 Bijtë e tij mbetshin jetimë dhe gruaja e tij e ve.
- 10 U bëfshin endacakë dhe lypsarë bijtë e tij dhe e kërkofshin ushqimin larg shtëpive të tyre të rrënuara.
- 11 Fajdexhiu i marrtë të gjitha pasuritë e tij dhe të huajtë i vjedhshin frytin e mundit të tij.
- 12 Askush mos pastë mëshirë për të dhe askujt mos i ardhhtë keq për jetimët e tij.
- 13 U shkatërrofshin pasardhësit e tij; në brezin e dytë emri i tyre u shoftë.
- 14 U kujtoftë para Zotit paudhësia e etërve të tij dhe mëkati i nënës së tij mos u shoftë.
- 15 U dalshin gjithnjë mëkatet e tyre para Zotit, me qëllim që ai të zhdukë nga toka kujtimin e tyre.
- 16 Sepse atij nuk i shkoi ndër mend të kishte dhemshuri, por e ka përndjekur të varfërin, nevojtarin dhe atë që ishte zemërthyer deri sa t'u shkaktonte vdekjen.
- 17 Mbasi e ka dashur mallkimin, rëntë ai mbi të; dhe mbasi nuk është kënaqur me bekimin, ky u largoftë prej tij.
- 18 Mbasi u mbulua me mallkim si me një rrobe, i hyftë ai si ujë në trupin e tij dhe si vaj në kockat e tij;
- 19 Qoftë për të si një rrobe që e mbulon dhe si një brez që e lidh përjetë.
- 20 Qoftë ky nga ana e Zotit shpërblimi për kundërshtarët e mi dhe për ata që flasin keq kundër meje.
- 21 Por ti, o Zot, o Zot, vepro në favorin tim për hir të emrit tënd, çliromë me dhemshurinë dhe mirësinë tënde,
- 22 sepse unë jam i varfër dhe nevojtar, dhe zemra ime është plagosur brenda meje.
- 23 Unë iki si një hije që zgjatet, jam i tronditur si një karkalec.
- 24 Gjunjët e mi dridhen nga të pangrënët dhe trupi im është dobësuar për mungesë të dhjamit.
- 25 Jam bërë një faqezi për ta; kur më shohin, tundin kokën.

- 26 Ndhimmomë, o Zot, Perëndia im, shpëtomë për dhemshurinë tënde,
 27 dhe ta dinë që kjo është vepër e duarve të tua, dhe që ti, o Zot, e ke bërë.
 28 Ata do të mallkojnë, por ti do të bekosh; kur të ngrihen, do të mbeten të hutuar, por shërbëtori yt do të gëzohet.
 29 U mbulofshin me turp kundërshtarët e mi dhe u mbështjellshin me turp si me mantel,
 30 Unë do të kremtoj me të madhe Zotin me gojën time dhe do ta lëvdoj në mes të një turme të madhe,
 31 sepse ai rri në të djathtë të të varfërit për ta shpëtuar nga ata që e dënojnë me vdekje.

110

- 1 Zoti i thotë Zotërisë time: “Ulu në të djathtën time deri sa t’i bëj armiqtë e tu stol të këmbëve të tua”.
 2 Zoti do ta shtrijë nga Sioni skeptrin e fuqisë sate. Ai sundon në mes të armiqve të tu.
 3 Populli yt do të afrohet vullnetarisht ditën e pushtetit tënd; në madhësinë e shenjtërisë, nga gjiri i agimit, ti do të kesh vesën e rinisë sate.
 4 Zoti është betuar dhe nuk do të pendohet: “Ti je prift përjetë sipas urdhërit të Melkisedekut”.
 5 Zoti është në të djathtën tënde. Ai ka për të zhdukur disa mbretër ditën e zemërimit të tij.
 6 Ai do të gjykojë kombet, do t’i mbushë me kufoma dhe do të zhdukë geveritarët e pjesës më të madhe të tokës.
 7 Rrugës do të pijë ujë nga përroi dhe si pasojë do të ngrerë kokën.

111

- 1 Aleluja. Unë do të kremtoj Zotin me gjithë zemër në këshillën e të drejtëve dhe në kuvend.
 2 Të mëdha janë veprat e Zotit, të kërkuara nga të gjithë ata që kënaqen me to.
 3 Veprat e tij janë madhështore dhe drejtësia e tij vazhdon përjetë.
 4 Ai bën që mrekullitë e tij të kujtohen; Zoti është i dhemshur dhe plot mëshirë.
 5 Ai u jep ushqime atyre që kanë frikë prej tij dhe do ta mbajë mend gjithnjë besëlidhjen e tij.
 6 Ai i tregoi popullit të tij fuqinë e veprave të tij, duke i dhënë trashëgiminë e kombeve.
 7 Veprat e duarve të tij janë e vërteta dhe drejtësia; tërë urdhërimet e tij janë të qëndrueshme,
 8 të patundura përjetë, për gjithnjë, të kryera me vërtetësi dhe drejtësi.
 9 Ai i dërgoi popullit të tij shpëtimin, ka vendosur besëlidhjen e tij përjetë; i shenjtë dhe i tmerrshëm është emri i tij.
 10 Frika e Zotit është zanafilla e diturisë; kanë dituri të madhe ata që zbatojnë në praktikë urdhërimet e tij; lëvdimi i tij vazhdon në përjetësi.

112

- 1 Aleluja. Lum njeriu që ka frikë nga Zoti dhe gjen një gëzim të madh në urdhërimet e tij.

- 2 Pasardhësit e tij do të jenë të fuqishëm mbi tokë, brezat e njerëzve të drejtë do të jenë të bekuar.
- 3 Në shtëpinë e tij ka bollëk dhe pasuri dhe drejtësia e tij vazhdon përjetë.
- 4 Drita lind në terr për ata që janë të drejtë, për njeriun e dhemshur, të mëshirshëm dhe të drejtë.
- 5 Do të jetë i lumtur njeriu që ka dhemshuri dhe jep hua, dhe i drejton punët e tij me drejtësi,
- 6 sepse nuk do të lëvizet kurrë; i drejti do të kujtohet gjithnjë.
- 7 Ai nuk do t'u trëmbet lajmeve të këqia; zemra e tij është e fortë, me besim tek Zoti.
- 8 Zemra e tij është e sigurt; ai nuk do të ketë fare frikë, deri sa të mos shikojë triumfues mbi armiqtë e tij.
- 9 Ai ka shpërndarë lirisht, u ka dhënë nevojtarëve, drejtësia e tij vazhdon përjetë dhe fuqia e tij do të ngrihet në lavdi.
- 10 I pabesë do ta shohë dhe do të zemërohet, do të kërcëllijë dhëmbët dhe do të konsumohet; dëshira e të pabesëve nuk do të realizohet kurrë.

113

- 1 Aleluja. Lëvdoni, o shërbëtorë të Zotit, lëvdoni emrin e Zotit.
- 2 Qoftë i bekuar emri i Zotit tani dhe përjetë.
- 3 Nga lindja e diellit deri në perëndim të tij u lëvdofte emri i Zotit.
- 4 Zoti shkëlqen mbi tërë kombet, lavdia e tij ndodhet përmbi qiejtë.
- 5 Kush i përngjan Zotit, Perëndisë tonë, që banon në vende shumë të larta,
- 6 kush ulet për të parë gjërat që ndodhen në qiejtë dhe mbi tokë?
- 7 Ai e ngre të mjerin nga pluhuri dhe nevojtarin nga plehrat,
- 8 për ta bërë të ulet me princat, me princat e popullit të tij.
- 9 Ai bën që gruaja shterpe të banojë në familje, si nënë e lumtur e fëmijëve.
- Aleluja.

114

- 1 Kur Izraeli doli nga Egjipti dhe shtëpia e Jakobit nga një popull që fliste një gjuhë të huaj,
- 2 Juda u bë shenjtorja e tij dhe Izraeli zotërimi i tij.
- 3 Deti e pa dhe iku, Jordani u kthye prapa.
- 4 Malet u hodhën si desh dhe kodrat si qengja.
- 5 Ç'pate ti, o det, që ike, dhe ti, o Jordan, që u ktheve prapa?
- 6 Dhe ju, o male, që u hodhët si desh, dhe ju, o kodra, si qengja?
- 7 Dridhu, o tokë, në prani të Zotit, në prani të Perëndisë të Jakobit,
- 8 që e shndërroi shkëmbin në liqen, shkrepin në një burim uji.

115

- 1 Jo neve, o Zot, jo neve, por emrit tënd jepi lavdi, për mirësinë tënde dhe për besnikërinë tënde.
- 2 Sepse do të thonë kombet: "Ku është tani Perëndia i tyre?"
- 3 Por Perëndia ynë është në qiejtë dhe bën tërë atë që i pëlqejnë.
- 4 Idhujt e tyre janë argjend dhe ar, vepër e duarve të njeriut.
- 5 kanë gojë por nuk flasin, kanë sy por nuk shohin,
- 6 kanë veshë por nuk dëgjojnë, kanë hundë por nuk nuhasin,
- 7 kanë duar por nuk prekin, kanë këmbë por nuk ecin; me grykën e tyre nuk nxjerrin asnjë zë.
- 8 Njëlloj si ata janë ata që i bëjnë, tërë ata që u besojnë atyre.

- ⁹ O Izrael, ki besim tek Zoti! Ai është ndihma e tyre dhe mburoja e tyre.
¹⁰ O shtëpi e Aaronit, ki besim tek Zoti! Ai është ndihma e tyre dhe mburoja e tyre.
¹¹ O ju që keni frikë nga Zoti; kini besim tek Zoti! Ai është ndihma e tyre dhe mburoja e tyre.
¹² Zoti na kujtoi dhe do të na bekojë; po, ai do të bekojë shtëpinë e Izraelit dhe do të bekojë shtëpinë e Aaronit.
¹³ Ai do të bekojë ata që kanë frikë nga Zoti, të vegjël dhe të mëdhenj.
¹⁴ Zoti ju bëftë të rriteni, ju dhe bijtë tuaj.
¹⁵ Qofshin të bekuar nga Zoti, që ka bërë qiejtë dhe tokën.
¹⁶ Qiejtë janë qiejtë e Zotit, por tokën ai ua ka dhënë bijve të njerëzve.
¹⁷ Nuk janë të vdekurit ata që lëvdojnë të Zotin, as ata që zbresin në vendin e heshtjes.
¹⁸ Por ne do ta bekojmë Zotin, tani dhe përjetë. Aleluja.

116

- ¹ Unë e dua Zotin, sepse ai dëgjoi zërin tim dhe lutjet e mia.
² Duke qenë se e ka kthyer ndaj meje veshin e tij, unë do ta kërkoj në gjithë ditët e jetës sime.
³ Vargonjtë e vdekjes më kishin rrethuar dhe ankthet e Sheolit më kishin pushtuar; fatkeqësia dhe dhembja më kishin vënë përfund.
⁴ Atëherë i kërkova ndihmë Zotit: “O Zot, të lutem, më shpëto”.
⁵ Zoti është i dhemshur dhe i drejtë, Perëndia ynë është i mëshirshëm.
⁶ Zoti mbron njerëzit e thjeshtë; unë isha katandisur në një gjendje të mjeruar, dhe ai më shpëtoi.
⁷ Kthehu, o shpirti im, në prehjen tënde, sepse Zoti të mbushi me të mira.
⁸ Po, sepse ti ke çliruar jetën time nga vdekja, sytë e mi dhe lotët dhe këmbët e mia nga rrëzimi.
⁹ Unë do të eci në prani të Zotit në tokën e të gjallëve.
¹⁰ Unë kam besuar dhe prandaj flas. Unë isha shumë i pikëlluar,
¹¹ dhe thoja gjatë përhumbjes sime: “Çdo njeri është gënjeshtar”.
¹² Ç’do t’i jap Zotit në këmbim të të gjitha të mirave që më ka bërë?
¹³ Unë do të ngre kupën e shpëtimit dhe do të thërres emrin e Zotit.
¹⁴ Do të plotësoj zotimet e mia ndaj Zotit në prani të të gjithë popullit të tij.
¹⁵ Është e çmueshme në sytë e Zotit vdekja e të shenjtëve të tij.
¹⁶ Unë jam me të vërtetë shërbëtori yt, o Zot, jam shërbëtori yt, bir i shërbëtores sate; ti i këpute lidhjet e mia.
¹⁷ Unë do të ofroj një flijim falenderimi dhe do të përmend emrin e Zotit.
¹⁸ Do t’i plotësoj zotimet e mia Zotit në prani të të gjithë popullit të tij,
¹⁹ në oborret e shtëpisë së Zotit, në mesin tënd, o Jeruzalem. Aleluja.

117

- ¹ Lëvdoni Zotin, ju gjithë kombet! Kremtojini, ju gjithë popujt!
² Sepse e madhe është dhemshuria e tij ndaj nesh, dhe besnikëria e Zotit vazhdon përjetë. Aleluja.

118

- ¹ Kremtojeni Zotin sepse ai është i mirë, sepse mirësia e tij vazhdon përjetë.

- 2 Po, Izraeli le të thotë tani: “Dhemshuria e tij vazhdon përjetë”.
- 3 Po, tani shtëpia e Aaronit le të thotë: “Dhemshuria e tij vazhdon përjetë”.
- 4 Po, le të thonë tani ata që kanë frikë nga Zoti: “Dhemshuria e tij vazhdon përjetë”.
- 5 Në anktë kërkova Zotin, dhe Zoti m’u përgjigj dhe më çoi larg.
- 6 Zoti është për mua; unë nuk do të kem fare frikë; çfarë mund të më bëjë njeriu?
- 7 Zoti është për mua nga ata që më ndihmojnë, dhe unë do t’i shikoj triumfues armiqtë e mi.
- 8 Është më mirë të gjesh strehë tek Zoti se sa t’i kesh besim njeriut.
- 9 Është më mirë të gjesh strehë tek Zoti se sa t’u kesh besim princave.
- 10 Tërë kombet më kishin rrethuar, por në emër të Zotit unë do t’i zhduk ato.
- 11 Më kishin rrethuar, po, më kishin rrethuar, por në emër të Zotit unë do t’i shkatërroj.
- 12 Më kishin rrethuar si bleta, por u shuan si zjarr ferrishtash; në emër të Zotit unë do t’i shkatërroj.
- 13 Ti më kishe shtyrë me dhunë për të më rrëzuar, por Zoti më ndihmoi.
- 14 Zoti është forca ime dhe kënga ime, ai ka qenë shpëtimi im.
- 15 Një britmë gëzimi dhe fitoreje jehon në çadrat e të drejtëve; dora e djathtë e Zotit bën çudi.
- 16 E djathta e Zotit u ngrit; e djathta e Zotit bën çudi.
- 17 Unë nuk do të vdes, por do të jetoj dhe do të tregoj veprat e Zotit.
- 18 Zoti më ka ndëshkuar rëndë, por nuk më ka lënë në dorë të vdekjes.
- 19 Më hapni portat e drejtësisë; unë do të hyj dhe do të kremtoj Zotin.
- 20 Kjo është porta e Zotit, të drejtët do të kalojnë nëpër të.
- 21 Unë do të të kremtoj, sepse më je përgjigjur dhe ke qenë shpëtimi im.
- 22 Guri, që ndërtesit kishin hedhur, u bë guri i qoshes.
- 23 Kjo është vepër e Zotit, dhe është një gjë e mrekullueshme në sytë tona.
- 24 Kjo është dita që Zoti ka bërë; le të gëzohemi dhe të ngazëllojmë në të.
- 25 O Zot, na ndihmo tani; o Zot, bëj që tani të kemi mbarësi.
- 26 I bekuar qoftë ai që vjen në emër të Zotit; ne ju bekojmë nga shtëpia e Zotit.
- 27 Zoti është Perëndia dhe ka bërë që mbi ne të shkëlqejë drita e tij; lidhni viktimmën e flijimit në brirët e altarit.
- 28 Ti je Perëndia im, unë do të të kremtoj; ti je Perëndia im, unë do të të përlëvdoj.
- 29 Kremtoni Zotin, sepse ai është i mirë, sepse mirësia e tij vazhdon përjetë.

119

- 1 Lum ata që kanë një rrugë pa njollë dhe që ecin me ligjin e Zotit.
- 2 Lum ata që respektojnë mësimet e tij, që e kërkojnë me gjithë zemër dhe nuk kryejnë të keqen, por ecin në rrugët e tij.
- 4 Ti na ke urdhëruar të respektojmë urdhërimet e tua me kujdes.
- 5 Oh, rrugët e mia qofshin të qëndrueshme në respektimin e statuteve të tua.
- 6 Atëherë nuk do të turpërohem, kur të kem parasysh të gjitha urdhërimet e tua.
- 7 Do të të kremtoj me zemër të drejtë ndërsa mësoj dekretet e tua të drejta.
- 8 Do të respektoj statutet e tua, mos më braktis plotësisht.

- 9 Si mundet një i ri të bëjë rrugën e tij të pastër? Duke e ruajtur me fjalën tënde.
- 10 Të kam kërkuar me gjithë zemër; mos më lër të devijoj nga urdhërimet e tua.
- 11 E kam ruajtur fjalën tënde në zemrën time, që të mos mëkatoj kundër teje.
- 12 Ti je i bekuar, o Zot, më mëso statutet e tua.
- 13 Me buzët e mia kam numëruar të gjitha dekretet e gojës sate.
- 14 Gëzohem duke ndjekur porositë e tua, ashtu sikur të zotëroja tërë pasuritë.
- 15 Do të mendoj thellë mbi urdhërimet e tua dhe do të marrë në konsideratë shtigjet e tua.
- 16 Do të kënaqem me statutet e tua dhe nuk do ta harroj fjalën tënde.
- 17 Bëji të mirë shërbëtorit tënd, dhe unë do të jetoj dhe do të respektoj fjalën tënde.
- 18 Hapi sytë e mi dhe unë do të sodit mrekullitë e ligjit tënd.
- 19 Unë jam i huaji mbi dhe; mos m'i fshih urdhërimet e tua.
- 20 Shpirti im tretet nga dëshira e dekretëve të tua në çdo kohë.
- 21 Ti i qorton kryelartët, që janë të mallkuar, sepse largohen nga urdhërimet e tua.
- 22 Hiq prej meje turpin dhe përbuzjen, sepse unë i kam respektuar porositë e tua.
- 23 Edhe sikur princat të ulen dhe të flasin kundër teje, shërbëtori yt do të mendohet thellë mbi ligjet e tua.
- 24 Porositë e tua janë gëzimi im dhe këshilltarët e mi.
- 25 Unë bie përmbys në pluhur; më ringjall sipas fjalës sate.
- 26 Të kam treguar rrugët e mia, dhe ti më je përgjigjur; më mëso statutet e tua.
- 27 Më bëj që të kuptoj rrugën e urdhërimeve të tua, dhe unë do të mendohem thellë mbi mrekullitë e tua.
- 28 Jeta ime tretet në dhimbje; më jep forcë sipas fjalës sate.
- 29 Mbamë larg nga gënjeshtër dhe, në hirin tënd, bëmë të njohur ligjin tënd.
- 30 Kam zgjedhur rrugën e besnikërisë; i kam vënë dekretet e tua para vetes.
- 31 Jam i lidhur me porositë e tua; o Zot, mos lejo që unë të hutohem.
- 32 Do të veproj në rrugën e urdhërimeve të tua, sepse ti do të më zgjerosh zemrën.
- 33 Më mëso, o Zot, rrugën e statuteve të tu dhe unë do ta ndjek deri në fund.
- 34 Më jep mënçuri dhe unë do ta ruaj ligjin tënd; po, do ta respektoj me gjithë zemër.
- 35 Më bëj të ec në rrugën e urdhërimeve të tua, sepse në to gjej kënaqësinë time.
- 36 Përkule zemrën time parimeve të tua dhe jo lakmisë.
- 37 Largoji sytë e mi nga gjërat e kota dhe gjallëromë në rrugët e tua.
- 38 Mbaje fjalën tënde shërbëtorit tënd, që ka frikë nga ty.
- 39 Largo nga unë fyerjet e rënda, që më trëmbin, sepse dekretet e tua janë të mira.
- 40 Ja, unë dëshiroj me zjarr urdhërimet e tua; gjallëromë në drejtësinë tënde.
- 41 Le të më arrijë shpirtmadhësia jote, o Zot, dhe shpëtimi yt sipas fjalës sate.

- 42 Kështu do të mund t'i përgjigjem atij që më fyen, sepse kam besim te fjala jote.
- 43 Mos hiq plotësisht nga goja ime fjalën e së vërtetës, sepse unë kam shpresë te dekretet e tua.
- 44 Kështu do të respektoj ligjin tënd vazhdimisht, përjetë.
- 45 Do të ec në liri, sepse kërkoj urdhërimet e tua.
- 46 Do të flas për porositë e tua para mbretërve dhe nuk do të turpërohem.
- 47 Do të kënaqem me urdhërimet e tua, sepse i dua.
- 48 Do të ngre duart e mia drejt urdhërimeve të tua, sepse i dua, dhe do të mendohem thellë mbi statutet e tua.
- 49 Mbaje mend fjalën që i ke dhënë shërbëtorit tënd, me të cilën me ke bërë të kem shpresa.
- 50 Ky është përdëllimi im në pikëllim, që fjala jote më ka dhënë jetë.
- 51 Kryelartët më mbulojnë me tallje, por unë nuk largohem nga ligji yt.
- 52 Mbaj mend dekretet e tua të lashta, o Zot, dhe kjo më ngushëllon.
- 53 Një indinjatë e madhe më pushton për shkak të të pabesëve që braktisin ligjin tënd.
- 54 Statutet e tua kanë qenë kantikët e mi në shtëpinë e shtegëtimit tim.
- 55 O Zot, unë kujtoj emrin tënd natën dhe respektoj ligjin tënd.
- 56 Kjo ndodh sepse respektoj urdhërimet e tua.
- 57 Ti je pjesa ime, o Zot, kam premtuar të respektoj fjalët e tua.
- 58 Të jam lutur shumë, me gjithë zemër; ki mëshirë për mua sipas fjalës sate.
- 59 Kam shqyrtuar rrugët e mia dhe i kam kthyer hapat e mia ndaj urdhërave të tua.
- 60 Pa asnjë mëdyshje nxitova të respektoj urdhërimet e tua.
- 61 Litarët e të pabesëve më kanë mbështjellë, por unë nuk e kam harruar ligjin tënd.
- 62 Në mes të natës ngrihem që të të kremtoj, për shkak të dekreteve të tua të drejta.
- 63 Unë jam shok i gjithë atyre që kanë frikë prej teje dhe i atyre që respektojnë urdhërimet e tua.
- 64 O Zot, toka është e mbushur me mirësinë tënde; më mëso statutet e tua.
- 65 Ti i ke bërë të mira shërbëtorit tënd, o Zot, sipas fjalës sate.
- 66 Më mëso të gjykoj drejt dhe të kem njohje, sepse u besoj urdhërimeve të tua.
- 67 Para se të pikëllohem endesha sa andej e këndeje, por tani ndjek fjalën tënde.
- 68 Ti je i mirë dhe bën të mira; më mëso statutet e tua.
- 69 Kryelartët kanë trilluar kundër meje, por unë do të respektoj urdhërimet e tua me gjithë zemër.
- 70 Zemra e tyre është e pandjeshme si dhjami; por unë kënaqem me ligjin tënd.
- 71 Ka qenë një e mirë për mua të jem pikëlluar, që kështu të mësoja statutet e tua.
- 72 Ligji i gojës sate për mua është më i çmuar se mijëra monedha ari dhe argjendi.
- 73 Duart e tua më kanë bërë dhe më kanë dhënë trajtë; më jep zgjuarësi që të mund të mësoj urdhërimet e tua.
- 74 Ata që kanë frikë prej teje do të më shohin dhe do të kënaqen, sepse pata shpresë në fjalën tënde.

- 75 Unë e di, o Zot, që dekretet e tua janë të drejta, dhe që ti më ke hidhëruar në besnikërinë tënde.
- 76 Mirësia jote qoftë përdëllimi im, sipas fjalës që i ke dhënë shërbëtorit tënd.
- 77 Ardhshin tek unë dhemshuritë e tua të mëdha dhe kështu paça mundësi të jetoj, sepse ligji yt është kënaqësia ime.
- 78 U ngatërrofshin mëndjemëdhenjtë, sepse më trajtojnë në mënyrë të padrejtë dhe pa arsye; por unë mendohem shumë mbi urdhërimet e tua.
- 79 Le të drejtohen tek unë ata që kanë frikë nga ti dhe ata që njohin urdhërat e tua.
- 80 Le të jetë zemra ime e paqortueshme lidhur me statutet e tua, me qëllim që unë të mos ngatërrohem.
- 81 Shpirti im shkrihet nga dëshira e zjarrtë e shpëtimit tënd; unë kam shpresë në fjalën tënde.
- 82 Sytë e mi dobësohen duke pritur të shkojë në vend fjala jote, ndërsa them: “Kur do të më ngushëllosh?”.
- 83 Ndonëse jam bërë si një calik i ekspozuar në tym, nuk i kam harruar statutet e tua.
- 84 Sa janë ditët e shërbëtorit tënd? Kur do t’u vish hakut atyre që më ndjekin?
- 85 Mëndjemëdhenjtë kanë hapur gropa për mua; ata nuk veprojnë sipas ligjit tënd.
- 86 Tërë urdhërimet e tua meritojnë besim; më përndjekin pa të drejtë; ndihmomë.
- 87 Më kanë eliminuar gati gati nga toka, por unë nuk i kam braktisur urdhërimet e tua.
- 88 Gjallëromë sipas mirësisë sate, dhe unë do të respektoj porositë e gojës sate.
- 89 Gjithnjë, o Zot, fjala jote është e qëndrueshme në qiejtë.
- 90 Besnikëria jote vazhdon brez pas brezi; ti e ke vendosur tokën dhe ajo ekziston.
- 91 Qielli dhe toka ekzistojnë deri në ditën e sotme, sepse çdo gjë është në shërbimin tënd.
- 92 Në qoftë se ligji yt nuk do të kishte qenë kënaqësia ime, do të isha zhdukur në pikëllimin tim.
- 93 Nuk do t’i harroj kurrë urdhërimet e tua, sepse me anë të tyre ti më ke dhënë jetën.
- 94 Unë jam yti; shpëtomë, sepse kam kërkuar urdhërimet e tua.
- 95 Të pabesët më zënë pusi që unë të vdes, por unë do të mbështetem në parimet e tua.
- 96 Pashë caqet e çdo gjëje të përsour, por urdhërimi yt nuk ka asnjë cak.
- 97 Oh, sa shumë e dua ligjin tënd! Ai është përsiatja ime gjithë ditën.
- 98 Urdhërimet e tua më bëjnë më të urtë se armiqtë e mi, sepse janë gjithnjë me mua.
- 99 Kuptoj më shumë se të gjithë mësuesit e mi, sepse urdhërimet e tua janë përsiatja ime.
- 100 Kam më tepër zgjuarësi se pleqtë, sepse respektoj urdhërimet e tua.
- 101 Kam përmbajtur hapat e mia nga çdo shteg i keq, për të respektuar fjalën tënde.
- 102 Nuk jam larguar nga dekretet e tua, sepse ti vetë më ke mësuar.

- 103 Sa të ëmbla janë fjalët e tua në gojën time! Janë më të ëmbla se mjalti në gojën time.
- 104 Me anë të urdhërimeve të tua unë përfitoj zgjuarësinë; prandaj urrej çdo shteg falsiteti.
- 105 Fjala jote është një llambë në këmbën time dhe një dritë në shtegun tim.
- 106 Unë jam betuar dhe do ta mbaj betimin që të respektoj dekretet e tua të drejta.
- 107 Unë jam shumë i pikëlluar, gjallëromë, o Zot, sipas fjalës sate.
- 108 O Zot, prano ofertat spontane të gojës sime dhe mësomë dekretet e tua.
- 109 Ndonëse e kam gjithnjë shpirtin në pëllëmbë të dorës, nuk e harroj ligjin tënd.
- 110 Të pabesët më kanë ngritur kurthe, por unë nuk jam larguar nga udhërimet e tua.
- 111 Porositë e tua janë trashëgimia ime përjetë; ato janë gëzimi i zemrës sime.
- 112 Jam zotuar me gjithë zemër për t'i zbatuar në praktikë statutet e tua përjetë, deri në fund.
- 113 Unë i urrej njerëzit që gënjejnë, por e dua ligjin tënd.
- 114 Ti je streha ime dhe mburoja ime; unë shpresoj në fjalën tënde.
- 115 Largohuni, o njerëz të këqij, sepse unë dua të respektoj urdhërimet e Perëndisë tim.
- 116 Më ndihmo sipas fjalës sate, që unë të jetoj, dhe të mos lejoj të ketë hutim në shpresën time.
- 117 Përforcomë dhe unë do të shpëtoj, dhe do t'i kem gjithnjë statutet e tua përpara syve të mi.
- 118 Ti i hedh poshtë të gjithë ata që largohen nga statutet e tua, sepse mashtrimi i tyre është gënjeshtër.
- 119 Ti zhduk si fundërrina tërë të pabesët e tokës; prandaj unë i dua porositë e tua.
- 120 Mishi im dridhet i tëri nga frika jote, dhe unë kam frikë nga dekretet e tua.
- 121 Unë kam bërë atë që është e ndershme dhe e drejtë; mos më braktis në duart e shtypësve të mi.
- 122 Jepi siguri dhe mbarësi shërbëtorit tënd, dhe mos lejo që mëndjemëdhentë të më shtypin.
- 123 Sytë e mi dobësohen duke kërkuar shpëtimin tënd dhe fjalën e drejtësisë sate.
- 124 Kujdesu për shërbëtorin tënd sipas mirësisë sate dhe mësomë statutet e tua.
- 125 Unë jam shërbëtori yt; më jep mendje, që të mund të njoh porositë e tua.
- 126 Është koha, o Zot, që të veprosh; ata kanë anuluar ligjin tënd.
- 127 Për këtë arsye unë i dua urdhërimet e tua më tepër se ari; po, më tepër se ari i kulluar.
- 128 Për këtë arsye i konsideroj të drejta urdhërimet e tua dhe urrej çdo shteg të gënjeshtër.
- 129 Porositë e tua janë të mrekullueshme, prandaj shpirti im i respekton.
- 130 Zbulimi i fjalëve të tua ndriçon dhe u jep mendje njerëzve të thjeshtë.
- 131 Unë hap gojën time dhe psherëtim, nga dëshira e madhe e porosive të tua.

- 132 Kthehu nga unë dhe ki mëshirë për mua, ashtu si bën me ata që e duan emrin tënd.
- 133 Stabilizoi hapat e mia sipas fjalëve të tua dhe mos lejo që asnjë paudhësi të më sundojë.
- 134 Më çliro nga shtypja e njerëzve dhe unë do të respektoj urdhërimet e tua.
- 135 Bëj që të shkëlqejë fytyra jote mbi shërbëtorin tënd dhe më mëso statutet e tua.
- 136 Rrëke lotësh zbresin nga sytë e mi, sepse nuk respektohet ligji yt.
- 137 Ti je i drejtë, o Zot, dhe dekretet e tua janë të drejta.
- 138 Ti i ke përcaktuar porositë e tua me drejtësi dhe me besnikëri të madhe.
- 139 Zelli im të tret, sepse armiqtë e mi kanë harruar fjalët e tua.
- 140 Fjala jote është e pastër nga çdo zgjyrë; prandaj shërbëtori yt e do.
- 141 Jam i vogël dhe i përbuzur, por nuk i harroi udhërimet e tua.
- 142 Drejtësia jote është një drejtësi e përjetshme dhe ligji yt është i vërtetë.
- 143 Ankthi dhe shqetësimi më kanë pushtuar, por urdhërimet e tua janë gëzimi im.
- 144 Porositë e tua janë të drejta përjetë; më jep mendje dhe unë do të jetoj.
- 145 Unë bërtas me gjithë zemër; përgjigjimi, o Zot, dhe unë do të respektoj statutet e tua.
- 146 Unë të kërktoj; shpëtomë, dhe do të respektoj porositë e tua.
- 147 Unë zgjohem para agimit dhe bërtas; unë kam shpresë te fjala jote.
- 148 Sytë e mi paraprijnë natën për të menduar thellë fjalën tënde.
- 149 Dëgjo zërin tim sipas mirësisë sate; o Zot, gjallëromë sipas dekretit tënd të drejtë.
- 150 Kam afër vetes ata që ndjekin të keqen, por ata janë larg ligjit tënd.
- 151 Ti je afër, o Zot, dhe të gjitha urdhërimet e tua janë të vërteta.
- 152 Prej shumë kohe kam mësuar urdhërimet e tua, të cilat i ke vendosur përjetë.
- 153 Merr parasysh pikëllimin tim dhe më çliro, sepse nuk e kam harruar ligjin tënd.
- 154 Mbro çështjen time dhe më shpengo; më gjallëro sipas fjalës sate.
- 155 Shpëtimi është larg nga të pabesët, sepse ata nuk kërkojnë statutet e tua.
- 156 Dhemshuritë e tua janë të mëdha, o Zot; më gjallëro sipas dekretëve të tua të drejta.
- 157 Persekutuesit e mi dhe armiqtë e mi janë të shumtë; por unë nuk largohem nga porositë e tua.
- 158 I pashë të pabesët dhe i urrej, sepse nuk respektojnë fjalën tënde.
- 159 Ki parasysh sa i dua urdhërimet e tua! O Zot, gjallëromë sipas mirësisë sate.
- 160 Shuma e fjalës sate është e vërteta; dhe të gjitha dekretet e tua të drejta qëndrojnë përjetë.
- 161 Princat më përndjekin pa arësye, por zemra ime ka shumë frikë nga fjala jote.
- 162 Unë ndjej një gëzim të madh në fjalën tënde, ashtu si ai që gjen një plaçkë të madhe.
- 163 Urrej dhe s'e shoh dot me sy gënjeshtërën, por e dua ligjin tënd.
- 164 Të lëvdoj shtatë herë në ditë për dekretet e tua të drejta.
- 165 Paqe të madhe kanë ata që e duan ligjin tënd, dhe nuk ka asgjë që mund t'i rrëzojë.

- 166 O Zot, unë shpresoj në shpëtimin tënd dhe i zbatoj në praktikë urdhërimet e tua.
- 167 Unë kam respektuar porositë e tua dhe i dua me të madhe.
- 168 Kam respektuar urdhërimet e tua dhe porositë e tua, sepse të gjitha rrugët janë para teje.
- 169 Le të arrijë deri te ti britma ime, o Zot; me jep mendja sipas fjalës sate.
- 170 Le të arrijë deri te ti lutja ime, çliromë sipas fjalës sate.
- 171 Buzët e mia do të përhapin lavde, me qëllim që ti të më mësosh statutet e tua.
- 172 Gjuha ime do të shpallë fjalën tënde, sepse tërë urdhërimet e tua janë të drejta.
- 173 Dora jote më ndihmoftë, sepse unë kam zgjedhur urdhërimet e tua.
- 174 Unë dëshiroj me zjarr shpëtimin tënd, o Zot, dhe ligji yt është gëzimi im.
- 175 Le të kem mundësi të jetoj që të të lëvdoj, dhe le të më ndihmojnë dekretet e tua.
- 176 Unë po endem si një dele e humbur. Kërko shërbëtorin tënd, sepse unë nuk i harroi urdhërimet e tua.

120

- 1 Në ankthin tim i klitha Zotit, dhe ai m'u përgjigj.
- 2 O Zot, më çliro nga buzët gënjeshtare dhe nga gjuha mashtruese.
- 3 Çfarë do të të japin ose çfarë do të të shtojnë, o gjuhë gënjeshtare?
- 4 Shigjeta të mprehta të një trimi, me gymyr dëllinje.
- 5 I mjeri unë, që banoj në Meshek dhe që strehohem në çadrat e Kedarit!
- 6 Tepër gjatë kam banuar me ata që e urrejnë paqen.
- 7 Unë jam për paqen; ata përkundrazi, kur unë flas, janë për luftën.

121

- 1 Unë i ngre sytë nga malet; nga do të më vijë ndihma?
- 2 Ndhima me vjen nga Zoti, që ka bërë qiejtë dhe tokën.
- 3 Ai nuk do të lejojë që të të merren këmbët, ai që të mbron nuk do të dremitë.
- 4 Ja, ai që mbron Izraelin nuk dremit dhe nuk fle.
- 5 Zoti është ai që të mbron, Zoti është hija jote, ai ndodhet në të djathtën tënde.
- 6 Dielli nuk ka për të të goditur ditën, as hëna natën.
- 7 Zoti do të të ruajë nga çdo e keqe; ai do të ruajë jetën tënde.
- 8 Zoti do të ruajë daljet dhe hyrjet e tua, tani dhe përjetë.

122

- 1 U gëzova kur më thanë: "Shkojmë në shtëpinë e Zotit".
- 2 Këmbët tona u ndalën brenda portave të tua, o Jeruzalem.
- 3 Jeruzalemi është ndërtuar si një qytet i bashkuar mirë,
- 4 ku ngjiten fiset, fiset e Zotit, për të kremtuar emrin e Zotit.
- 5 Sepse aty janë vënë fronet për gjykimin, fronet e shtëpisë së Davidit.
- 6 Lutuni për paqen e Jeruzalemit, le të begatohen ata që të duan.
- 7 Pastë paqe brenda mureve të tua dhe begati në pallatet e tua.
- 8 Për hir të vëllezërve të mi dhe të miqve të mi tani do të them: "Paqja goftë te ti".
- 9 Për hir të shtëpisë së Zotit, Perëndisë tonë, unë do të kërkoj të mirën tënde.

123

- ¹ Drejt teje i ngre sytë e mi, drejt teje që je ulur në qiejtë.
² Ja, ashtu si sytë e shërbëtorëve drejtohen te dora e zotërve të tyre dhe sytë e shërbëtores te dora e zonjës së saj, kështu sytë tona drejtohen te Zoti, Perëndia ynë deri sa ai të ketë mëshirë për ne.
³ Ki mëshirë për ne, o Zot, ki mëshirë për ne, sepse jemi velur jashtë mase me përçmimin.
⁴ Shpirti ynë është velur jashtë mase me talljen e arrogantëve dhe me përçmimin e krenarëve.

124

- ¹ Në qoftë se Zoti nuk do të kishte mbajtur anën tonë, le të thotë Izraeli:
² “Në qoftë se Zoti nuk do të kishte mbajtur anën tonë, kur njerëzit u ngritën kundër nesh,
³ ata do të na kishin përpirë të gjallë, aq shumë shpërtheu zëmërimi i tyre kundër nesh;
⁴ atëherë ujërat do të na kishin mbuluar dhe përroi do të kishte kaluar mbi ne,
⁵ atëherë ujërat e fryra do të kishin kaluar mbi ne”.
⁶ Bekuar qoftë Zoti, që nuk na la si pre të dhëmbëve të tyre.
⁷ Shpirti ynë shpëtoi si zogu nga laku i gjuetarit; laku u këput dhe ne shpëtuan.
⁸ Ndhima jonë është te emri i Zotit, që ka krijuar qiejtë dhe tokën.

125

- ¹ Ata që kanë besim tek Zoti janë si mali i Sionit, që nuk mund të lëvizet, por qëndron përjetë.
² Ashtu si Jeruzalemi është rrethuar nga male, kështu Zoti rri përreth popullit të tij, tani dhe përjetë.
³ Sepse skepri i të pabesëve nuk do të pushojë përjetë mbi trashëgiminë e të drejtëve, që të drejtët të mos i shtyjnë duart e tyre për të bërë të keqen.
⁴ O Zot, bëju të mirë njerëzve të mirë dhe atyre që kanë zemër të ndershme.
⁵ Por ata që ndjekin rrugë dredha-dredha, Zoti do t'i bëjë që të ecin bashkë me ata që bëjnë paudhësi. Paqja qoftë mbi Izrael.

126

- ¹ Kur Zoti i bëri robërit e Sionit të kthehen, na u duk si ëndërr.
² Atëherë goja jonë u mbush me qeshje dhe gjuha jonë me këngë gëzimi, atëherë thuhej midis kombeve: “Zoti ka bërë gjëra të mëdha për ta”.
³ Zoti ka bërë gjëra të mëdha për ne, dhe jemi tërë gëzim.
⁴ Bëj të rikthehen robërit tanë, o Zot, ashtu si përrenjtë në jug.
⁵ Ata që mbjellin me lotë, do të korrin me këngë gëzimi.
⁶ Vërtetë ecën duke qarë ai që mban farën që do të mbillet, por ai do të kthehet me këngë gëzimi duke sjellë duajt e tij.

127

- ¹ Në qoftë se Zoti nuk ndërton shtëpinë, me kot lodhen ndërtuesit; në qoftë se Zoti nuk ruan qytetin, më kot e ruanë rojet.

- ² Është e kotë që ju të çoheni herët dhe të shkoni vonë për të pushuar dhe për të ngrënë bukën e nxjerrë me punë të rëndë, sepse ai u jep pushim atyre që do.
- ³ Ja, bijtë janë një trashëgimi që vjen nga Zoti; fryti i barkut është një shpërblim.
- ⁴ Si shigjeta në duart e një trimi, kështu janë bijtë e rinisë.
- ⁵ Lum ai njeri që ka kukurën e tij plot! Ata nuk do të ngatërrohen kur të diskutojnë me armiqtë e tyre te porta.

128

- ¹ Lum kushdo që ka frikë nga Zoti dhe që ecën në rrugët tij.
- ² Atëherë ti do të hash me mundin e duarve të tua, do të jesh i lumtur dhe do të gëzosh begatinë.
- ³ Gruaja jote do të jetë si një hardhi prodhimtare në intimitetin e shtëpisë sate, bijtë e tu si drurë ulliri rreth tryezës sate!
- ⁴ Ja, kështu do të bekohet njeriu që ka frikë nga Zoti.
- ⁵ Zoti të bekoftë nga Sioni dhe ti pafsh begatinë e Jeruzalemit tërë ditët e jetës sate.
- ⁶ Po, pafsh bijtë e bijve të tu. Paqja qoftë mbi Izraelin.

129

- ¹ Shumë më kanë shtypur që në rininë time, le ta thotë Izraeli:
- ² “Shumë më kanë shtypur qysh prej rinisë sime, por nuk kanë mundur të më mposhtin.
- ³ Lëruesit kanë lëruar mbi kurrizin tim dhe kanë bërë aty brazda të gjata”.
- ⁴ Zoti është i drejtë; ai i preu litarët e të pabesëve.
- ⁵ U turpërofshin të gjithë dhe kthefshin krahët ata që urrejnë Sionin!
- ⁶ U bëfshin si bari i çative, që thahet para se të rritet;
- ⁷ nuk ia mbush dorën korrësit, as krahët atyre që lidhin duajt;
- ⁸ dhe kalimtarët mos thëncin: “Bekimi i Zotit qoftë mbi ju; ne ju bekojmë në emër të Zotit”.

130

- ¹ Nga vënde të thella unë të këllthas ty, o Zot.
- ² O Zot, dëgjo klithmën time; veshët e tu dëgjoreshin me vëmendje zërin e lutjeve të mia.
- ³ Në rast se ti do të merrje parasysh fajet, o Zot, kush mund të rezistonte, o Zot?
- ⁴ Por te ti ka falje, me qëllim që të kenë frikë prej teje.
- ⁵ Unë pres Zotin, shpirti im e pret; unë kam shpresë në fjalën e tij.
- ⁶ Shpirti im pret Zotin, më tepër se rojet mëngjesin; po, më tepër se rojet mëngjesin.
- ⁷ O Izrael, mbaj shpresa tek Zoti, sepse pranë tij ka dhemshuri dhe shpëtim të plotë.
- ⁸ Ai do ta çlirojë Izraelin nga të gjitha paudhësitë e tij.

131

- ¹ O Zot, zemra ime nuk është mendjemadhe dhe sytë e mi nuk janë krenarë, dhe unë nuk merrem me gjëra tepër të mëdha dhe tepër të larta për mua.

- ² E kam qetësuar dhe e kam tulatur me të vërtetë shpirtin tim, si një fëmijë i zvjerdhur në gjirin e nënes së tij; shpirti im brenda meje është si një foshnje e zvjerdhur.
- ³ O Izrael, shpreso tek Zoti, tani dhe përjetë.

132

- ¹ Mbage mend, o Zot, Davidin dhe të gjitha mundimet e tij,
- ² ashtu si ai iu betua Zotit dhe lidhi kusht me të Fuqishmin e Jakobit, duke thënë:
- ³ “Nuk do të hyj në çadrën e shtëpisë sime, nuk do të hipi mbi shtratin tim;
- ⁴ nuk do t’i jap gjumë syve të mi as pushim qepallave të mia,
- ⁵ deri sa të kem gjetur një vend për Zotin, një banesë për të Fuqishmin e Jakobit”.
- ⁶ Ja, dëgjuam të flitet për të në Efratah, e gjetëm në fushat e Jaarit.
- ⁷ Le të shkojmë në banesën e tij, le ta adhurojmë përpara fronit të këmbëve të tij.
- ⁸ Çohu, o Zot, dhe eja në vendin ku pushon ti dhe arka e forcës sate.
- ⁹ Priftërinjtë e tu le të vishen me drejtësi, dhe le të këndojnë nga gëzimi shenjtorët e tu.
- ¹⁰ Për hir të Davidit, shërbëtorit tënd, mos e dëbo fytyrën e të vajosurit tënd.
- ¹¹ Zoti iu betua Davidit në të vërtetë dhe nuk do të ndryshojë: “Unë do të vë mbi fronin tënd një fryt të të përbrendëshmeve të tua.
- ¹² Në rast se bijtë e tu do të respektojnë besëlidhjen time dhe porositë e mia, që unë do t’u mësojë atyre, edhe bijtë e tyre do të ulen përjetë mbi fronin tënd”.
- ¹³ Duke qenë se Zoti e ka zgjedhur Sionin, ai e ka dashur atë për banesën e tij:
- ¹⁴ “Ky është vendi im i pushimit përjetë; këtu do të banoj, sepse e kam dashur.
- ¹⁵ Do të bekoj fort zahiretë e tij, do t’i ngop me bukë të varfërit e tij;
- ¹⁶ do t’i vedh priftërinjtë e tij me shpëtim, do të ngazëllojnë shenjtorët e tij me britma gëzimi.
- ¹⁷ Këtu do ta rris fuqinë e Davidit dhe do t’i jap një llambë të vajosurit tim.
- ¹⁸ Do t’i mbuloj me turp armiqtë e tij, por mbi të do të lulëzojë kurora e tij”.

133

- ¹ Ja, sa e mirë dhe e kënaqshme është që vëllezërit të banojnë bashkë në unitet!
- ² Është si vaji i çmuar i shpërndarë mbi krye, që zbret mbi mjekrën e Aaronit, që zbret deri në cep të rrobave të tij.
- ³ Është si vesa e Hermonit, që zbret mbi malet e Sionit, sepse atje Zoti ka vënë bekimin, jetën në përjetësi.

134

- ¹ Ja, bekoni Zotin, ju, të gjithë shërbëtorët e Zotit, që e kaloni natën në shtëpinë e Zotit.
- ² Ngrini duart në drejtim të shenjtores dhe bekoni Zotin.
- ³ Të bekoftë Zoti nga Sioni, ai që ka krijuar qiejtë dhe tokën.

135

- 1 Aleluja. Lëvdoni emrin e Zotit, lëvdoheni, o shërbëtorë të Zotit,
 2 që rrini në shtëpinë e Zotit, në oborret e shtëpisë së Perëndisë tonë.
 3 Lëvdoni Zotin, sepse Zoti është i mirë; i këndon lavde emrit të tij, sepse ai është i dashur.
 4 Sepse Zoti ka zgjedhur për vete Jakobin, dhe Izraelin si thesar të tij të veçantë.
 5 Po, unë pranoj që Zoti është i madh dhe që Zoti ynë është përmbi të gjitha perënditë.
 6 Zoti bën ç'të dojë në qiell dhe në tokë, në dete dhe në të gjitha humnerat.
 7 Ai i lartoi avujt nga skajet e tokës, prodhon vetëtimat për shiun, e nxjerr erën nga depozitat e tij.
 8 Ai i goditi të parëlindurit e Egjiptit, si të njerëzve ashtu edhe të kafshëve,
 9 dërgoi shenja dhe mrekulli në mes teje, o Egjipt, mbi Faraonin dhe mbi të gjithë shërbëtorët e tij.
 10 Ai goditi kombe të mëdha dhe vrau mbretër të fuqishëm:
 11 Sionin, mbretin e Amorejve, Ogun, mbretin e Bashanit, dhe tërë mbretëritë e Kanaanit.
 12 Dhe vendet e tyre ua dhe në trashëgimi, në trashëgimi Izraelit, popullit të tij.
 13 O Zot, emri yt rron përjetë; kujtimi yt, o Zot, brez pas brezi.
 14 Sepse Zoti do t'i sigurojë drejtësinë popullit të tij dhe do të ketë mëshirë për shërbëtorët e tij.
 15 Idhujt e kombeve janë argjendi dhe ari, vepra të dorës së njeriut;
 16 kanë gojë por nuk flasin, kanë sy por nuk shohin,
 17 kanë veshë por nuk dëgjojnë; nuk kanë frymë në gojën e tyre.
 18 Të ngjashëm me ta janë ata që i bëjnë, kushdo që ka besim tek ata.
 19 Shtëpi e Izraelit, bekoje Zotin; shtëpi e Aaronit, bekoje Zotin.
 20 Shtëpi e Levit, bekoje Zotin; ju që keni frikë nga Zoti, bekojeni Zotin.
 21 Nga Sioni u bekoftë Zoti, që banon në Jeruzalem. Aleluja.

136

- 1 Kremtoni Zotin, sepse ai është i mirë dhe mirësia e tij vazhdon përjetë.
 2 Kremtoni Perëndinë e perëndive, sepse mirësia e tij vazhdon përjetë.
 3 Kremtoni Zotin e zotërive, sepse mirësia e tij vazhdon përjetë,
 4 atë që vetëm bën mrekulli të mëdha, sepse mirësia e tij vazhdon përjetë,
 5 atë që ka bërë qiejtë me dituri, sepse mirësia e tij vazhdon përjetë,
 6 atë që ka shtrirë tokën mbi ujërat, sepse mirësia e tij vazhdon përjetë,
 7 atë që ka bërë ndriçuesit e mëdhenj, sepse mirësia e tij vazhdon përjetë,
 8 diellin për të sunduar mbi ditën, sepse mirësia e tij vazhdon përjetë,
 9 hënën dhe yjet për të sunduar mbi natën, sepse mirësia e tij vazhdon përjetë.
 10 Ai që goditi Egjiptasit në parëbirnitë e tyre, sepse mirësia e tij vazhdon përjetë,
 11 dhe e nxori Izraelin nga mjedisi i tyre, sepse mirësia e tij vazhdon përjetë,
 12 me dorë të fuqishme dhe krah të shtrirë, sepse mirësia e tij vazhdon përjetë.
 13 Atë që ndau Detin e Kuq në dy pjesë, sepse mirësia e tij vazhdon përjetë,

- 14 dhe e bërë Izraelin të kalojë në mes të tij, sepse mirësia e tij vazhdon përjetë,
 15 por fshiu Faraonin dhe ushtrinë e tij në Detin e Kuq, sepse mirësia e tij vazhdon përjetë.
 16 Atë që e çoi popullin e tij nëpër shkretëtirë, sepse mirësia e tij vazhdon përjetë,
 17 atë që goditi mbretër të mëdhenj, sepse mirësia e tij vazhdon përjetë,
 18 dhe vrau mbretër të fuqishëm, sepse mirësia e tij vazhdon përjetë;
 19 Sihonin, mbretin e Amorejve, sepse mirësia e tij vazhdon përjetë,
 20 dhe Ogun, mbretin e Bashanit, sepse mirësia e tij vazhdon përjetë.
 21 Dhe u dha atyre si trashëgimi vendin e tyre, sepse mirësia e tij vazhdon përjetë,
 22 në trashëgimi Izraelit, shërbëtorit të tij, sepse mirësia e tij vazhdon përjetë.
 23 Ai u kujtua për ne në kushtet tona të këqija, sepse mirësia e tij vazhdon përjetë,
 24 dhe na çliroi nga armiqtë tanë, sepse mirësia e tij vazhdon përjetë.
 25 Ai i jep ushqim çdo krijese, sepse mirësia e tij vazhdon përjetë.
 26 Kremtoni Perëndinë e qiellit, sepse mirësia e tij vazhdon përjetë.

137

- 1 Atje, pranë lumenjve të Babilonisë, rrinim ulur dhe qanim, duke kujtuar Sionin;
 2 mbi shelgjet e kësaj toke kishim varur qestet tona.
 3 Atje, ata që na kishin çuar në robëri, na kërkonin fjalët e një kënge, po, ata që na shtypnin kërkonin këngë gëzimi, duke thënë: “Na këndonin një këngë të Sionit”.
 4 Si mund të këndonim këngët e Zotit në një vend të huaj?
 5 Në rast se të harroj ty, o Jeruzalem, e harroftë dora ime e djathtë çdo shkathtësi;
 6 m’u lidhtë gjuha me qiellzën, në rast se nuk të kujtoj ty, në rast se nuk e vë Jeruzalemin përmbi gëzimin tim më të madh.
 7 Mbaji mënd, o Zot, bijtë e Edomit, që ditën e Jeruzalemit thonin: “Shkatërrojini, shkatërrojini që nga themelet”.
 8 O bijë e Babilonisë, që duhet të shkatërrohesh, lum ai që do ta lajë të kegen që na ke bërë!
 9 Lum ai që merr foshnjët e tua dhe i përplas kundër shkëmbit!

138

- 1 Unë do të të kremtoj me gjithë zemër, përpara perëndive do të këndoju lavdet e tua.
 2 Do të adhuroj i kthyer nga tempulli yt i shenjtë dhe do të kremtoj emrin tënd për mirësinë tënde dhe vërtetësinë tënde, sepse ti ke përlevduar fjalën tënde dhe emrin tënd përmbi çdo gjë tjetër.
 3 Ditën në të cilën të kërkova, ti m’u përgjigje dhe e rrite fuqinë e shpirtit tim.
 4 Tërë mbretërit e tokës do të të kremtojnë, o Zot, kur të dëgjojnë fjalët e gojës sate,
 5 dhe do të këndojnë rrugët e Zotit, sepse e madhe është lavdia e Zotit.
 6 Ndonëse Zoti është i shkëlqyeshëm, ai tregon kujdes për njerëzit e thjeshtë, por mëndjemadhin e njeh nga larg.

- ⁷ Edhe sikur unë të eci në mes të fatkeqësisë, ti do të më ruash të gjallë; ti do të zgjatësh dorën kundër zemërimit të armiqtve të mi, dhe dora jote e djathtë do të më shpëtojë.
- ⁸ Zoti do të kryejë veprën e tij tek unë; o Zot, mirësia jote vazhdon përjetë; mos i braktis veprat e duarve të tua.

139

- ¹ Ti më ke hetuar, o Zot, dhe më njeh.
- ² Ti e di kur ulem dhe kur ngrihem, ti e kupton nga larg mendimin tim.
- ³ Ti e shqyrton me kujdes ecjen time dhe pushimin tim dhe i njeh thellë të gjitha rrugët e mia.
- ⁴ Sepse, edhe para se të jetë fjala mbi gojën time ti, o Zot, e di atë plotësisht.
- ⁵ Ti më rrethon nga pas dhe përpara dhe vë dorën tënde mbi mua.
- ⁶ Njohja jote është shumë e mrekullueshme për mua, aq e lartë sa unë nuk mund ta arrij.
- ⁷ Ku do të mund të shkoja larg Frymës sate, ose ku do të mund të ikja larg pranisë sate?
- ⁸ Në rast se ngjitem në qiell, ti je atje; në rast se shtrij shtratin tim në Sheol, ti je edhe aty.
- ⁹ Në rast se marr krahët e agimit dhe shkoj të banoj në skajin e detit,
- ¹⁰ edhe aty dora jote do të më udhëheqë dhe dora jote e djathtë do të më kapë.
- ¹¹ Po të them: “Me siguri terri do të më fshehë”, madje edhe nata do të bëhet dritë rreth meje:
- ¹² terri vetë nuk mund të të fshehë asgjë, madje nata shkëlqen si dita; terri dhe drita janë të barabarta për ty.
- ¹³ Po, ti ke formuar të përbrëndëshmet e mia, ti më ke endur në barkun e nënes sime.
- ¹⁴ Unë do të të kremtoj, sepse jam krijuar në mënyrë të mrekulluar; veprat e tua janë të mrekullueshme, dhe unë e di shumë mirë këtë gjë.
- ¹⁵ Kockat e mia nuk ishin një e fshehtë për ty kur u formova në fshehtësi duke u endur në thellësitë e tokës.
- ¹⁶ Dhe sytë e tu panë masën pa trajtë të trupit tim, dhe në librin tënd ishin shkruar ditët që ishin caktuar për mua, megjithëse asnjë prej tyre nuk ekzistonte ende.
- ¹⁷ Oh, sa të çmuara janë për mua mendimet e tua, o Perëndi! Sa i madh është gjithë numri i tyre!
- ¹⁸ Po të doja t’i numëroja, do të ishin më të shumtë se rëra; kur zgjohem jam ende me ty.
- ¹⁹ Me siguri, ti do vrasësh të pabesin, o Perëndi; prandaj ju, njerëz gjakatarë largohuni nga unë.
- ²⁰ Ata flasin me pabesi kundër teje; armiqtë e tu përdorin më kot emrin tënd.
- ²¹ A nuk i urrej vallë ata që të urrejnë, o Zot, dhe a nuk i urrej ata që ngrihen kundër teje?
- ²² Unë i urrej me një urrejtje të përsosur; ata janë bërë armiqtë e mi.
- ²³ Më heto, o Perëndi, dhe njihe zemrën time; më provo dhe njihi mendimet e mia.
- ²⁴ dhe shiko në se ka tek unë ndonjë rrugë të keqe dhe më udhëhiq nëpër rrugën e përjetshme.

140

- ¹ Më çliro, o Zot, nga njerëzit e këqij; më mbro nga njerëzit e furishëm,
² që thurrin ligësi në zemër të tyre; ata mblidhen vazhdimisht për të bërë luftë.
³ Mprehin gjuhën e tyre si gjarpëri dhe kanë helm gjarpëri nën buzët e tyre. (Sela)
⁴ Më mbro, o Zot, nga duart e të pabesit dhe më mbro nga njeriu i dhunës, që komplotojnë për të më rrëzuar.
⁵ Kryelartët kanë fshehur për mua një lak dhe litarë, më kanë ngritur një rrjetë buzë shtegut, kanë vënë kurthe për mua. (Sela)
⁶ Unë i thashë Zotit: “Ti je Perëndia im; dëgjo, o Zot, britmën e lutjeve të mia.
⁷ O Zot Perëndi, ti je forca e shpëtimit tim, ti e ke mbuluar kokën time ditën e betejës.
⁸ O Zot, mos u jep të pabesëve atë që dëshirojnë; mos favorizo planet e tyre, që të mos lavdërohen. (Sela)
⁹ Bëj që koka e atyre që më rrethojnë të mbulohet nga çoroditja e vetë buzëve të tyre.
¹⁰ Rënçin mbi ta qymyre të ndezur; i hedhshin në zjarr; në gropa të thella, nga ku të mos mund të ngrihen.
¹¹ Njeriu gojëkeq mos qoftë i qëndrueshëm mbi tokë; fatkeqësia përndjektë njeriun e dhunës deri në shkatërrim”.
¹² Unë e di që Zoti do të mbrojë çështjen e të pikëlluarit dhe do t’i sigurojë drejtësi të tyre.
¹³ Sigurisht të drejtët do të kremtojnë emrin tënd, dhe njerëzit e ndershëm do të banojnë të praninë tënde.

141

- ¹ O Zot, unë të këlthas ty; nxito të më përgjigjesh. Vëri veshin zërit tim, kur të këlthas ty.
² Le të arrijë lutja ime para teje si temjani, ngritja e duarve të mia si flijimi i mbrëmjes.
³ O Zot, vër një roje para gojës sime.
⁴ Mos lejo që zemra ime të priret nga asgjë e keqe dhe kështu të kryejë veprime të këqija bashkë me ata që bëjnë paudhësi; dhe bëj që unë të mos ha ushqimet e tyre të shijshme.
⁵ Le të më rrahë madje i drejti, do të jetë një mirësjellje nga ana e tij; le të më qortojë ai, do të jetë si vaji mbi kokë; koka ime nuk ka për ta refuzuar. Por lutja ime vazhdon të jetë kundër veprimeve të tyre të këqija.
⁶ Princat e tyre i hodhën nga skërkat dhe ata do t’i dëgjojnë fjalët e mia, sepse ato janë të këndshme.
⁷ Ashtu si ai që lëron dhe çan tokën, kështu kockat tona janë të përhapura në hyrje të Sheolit.
⁸ Por sytë e mia janë drejtuar te ti, o Zot, Zoti im; unë strehohem te ti, mos më lër të pambrojtur.
⁹ Më ruaj nga laku që më kanë përgatitur dhe nga kurthet e njerëzve që kryejnë paudhësi.
¹⁰ Të pabesët rënçin vetë në rrjetat e tyre, ndërsa unë do të kaloj tutje.

142

- 1 Unë i këlthas me zërin tim Zotit; me zërin tim i lutem Zotit.
- 2 Para tij paraqes vajtimin tim, para tij parashetroj fatkeqësinë time.
- 3 Kur fryma po më dobësohej, ti e dije ecjen time. Ata kanë përgatitur një lak për mua te shtegu që po kaloja.
- 4 Vështroj në të djathtën time dhe ja: nuk ka njeri që të më njohë; çdo rrugë shpëtimi është e mbyllur; asnjeri nuk kujdeset për jetën time.
- 5 Unë të këlthas ty, o Zot, dhe të them: “Ti je streha ime, pjesa ime në tokën e të gjallëve.
- 6 Dëgjo me vëmendje klithmën time, sepse jam katandisur si mos më keq; më çliro nga përndjekësit e mi, sepse janë më të fortë se unë.
- 7 Më nxirr nga burgu që të mund të kremtoj emrin tënd. Të drejtët do të mblidhen tok rreth meje, sepse ti do të më mbushësh me të mira”.

143

- 1 Dëgjo lutjen time, o Zot, vëru veshin lutjeve të mia; përgjigjmu me besnikërinë dhe drejtësinë tënde.
- 2 Dhe mos hyr në gjyq me shërbëtorin tënd, sepse asnjë i gjallë nuk do të jetë i drejtë para teje.
- 3 Sepse armiku më përndjek, ai e ka rrëzuar deri për tokë jetën time; më detyron të banoj në vende të errëta, ashtu si ata që kanë vdekur prej një kohe të gjatë.
- 4 Prandaj fryma ime dobësohet brenda meje, dhe zemra ime e ka humbur krejt brenda trupit tim.
- 5 Kujtoj ditët e lashta; bie në mendime të thella mbi tërë veprat e tua; reflektoj mbi gjëra që kanë bërë duart e tua.
- 6 I zgjas duart e mia drejt teje; shpirti im është i etur për ty, si një tokë e thatë. (Sela)
- 7 Nxito të më përgjigjesh, o Zot, fryma ime po dobësohet; mos më fshih fytyrën tënde, që të mos bëhem i ngjashëm me ata që zbresin në gropë.
- 8 Më bëj të ndjej mirësinë tënde në mëngjes, sepse unë kam besim te ti; më trego rrugën nëpër të cilën duhet të eci, sepse unë e lartoj shpirtin tim drejt teje.
- 9 Më çliro nga airmiqtë e mi, o Zot, te ti unë fshihem.
- 10 Më mëso so ta plotësoj vullnetin tënd, sepse ti je Perëndia im; Fryma jote e mirë le të më udhëheqë në tokë të shenjtë.
- 11 Gjallëromë, o Zot, për hir të emrit tënd; me drejtësinë tënde më shpëto nga fatkeqësia.
- 12 Në mirësinë tënde shkatërro armiqtë e mi dhe zhduki tërë ata që e pikëllojnë shpirtin tim, sepse unë jam shërbëtori yt.

144

- 1 Bekuar qoftë Zoti, kështjella ime, që i mëson duart e mia për luftë dhe gishtërinjtë e mi për betejë.
- 2 Ai është hiri im dhe kështjella ime, streha ime e lartë dhe çliruesi im, mburoja ime në të cilën gjej strehë, ai që ma nënshtron mua popullin tim.
- 3 O Zot, çfarë është njeriu që ti të kujdesesh për të, ose biri i njeriut që ti ta përfillësh?
- 4 Njeriu është si një frymë dhe ditët e tij janë si hija që kalon.

- 5 Uli qiejtë e tu, o Zot, dhe zbrit, dhe ata do të nxjerrin tym.
 6 Hidh rrufetë dhe shpërndaji, lësho shigjetat e tua dhe bëji të ikin.
 7 Shtrije dorën tënde nga lart, më shpëto dhe më çliro nga ujërat e mëdha dhe nga dora e të huajve,
 8 goja e të cilëve thotë gënjeshtër dhe dora e djathtë e tyre është një e djathtë mashtrimi.
 9 O Perëndi, do të këndoj një kantik të ri, do të këndoj lavdet e tua me një harpë me dhjetë tela.
 10 Ti, që u jep fitoren mbretërve dhe që çliron shërbëtorin tënd David nga shpata e kobshme,
 11 më shpëto dhe më çliro nga dora e të huajve, goja e të cilëve thotë gënjeshtër dhe dora e djathtë e tyre është një e djathtë mashtrimi.
 12 Bijtë tanë në rininë e tyre qofshin si një bimë e harlisur, dhe bijat tona qofshin si shtylla qosheje, të gdhendura mirë për të zbukuruar një pallat.
 13 Hambaret tona qofshin plot dhe paçin nga të gjitha të mirat; kopetë tona u shtofshin me mijëra dhe dhjetra mijëra në fushat tona;
 14 qetë tanë tërheqshin ngarkesa të rënda dhe mos pastë asnjë sulm të papritur, dalje të papritur as britmë në sheshet tona.
 15 Lum ai popull që është në gjendje të tillë, lum ai popull që ka për Perëndi Zotin.

145

- 1 Unë do të të përlëvdoj, o Perëndia im dhe Mbreti im, dhe do të bekoj emrin tënd përjetë.
 2 Do të të bekoj çdo ditë dhe do të lëvdoj emrin tënd përjetë.
 3 Zoti është i madh dhe i denjë për lëvdimin më të lartë dhe madhështia e tij është e panjohshme.
 4 Një brez do t'i shpallë lëvdimet e veprave të tua tjetrit dhe do t'i njoftojë mrekullitë e tua.
 5 Do të mendohem thellë mbi shkëlqimin e lavdishëm të madhështisë sate dhe mbi veprat e tua të mrekullueshme.
 6 Këto do të flasin për fuqinë e veprave të tua të tmerrshme, dhe unë do të tregoj madhësinë tënde.
 7 Ata do të shpallin kujtimin e mirësisë sate të madhe dhe do të këndojnë me gëzim drejtësinë tënde.
 8 Zoti është i dhemshur dhe mëshirplot, i ngadalshëm në zemërim dhe i madh në mirësi.
 9 Zoti është i mirë me të gjithë dhe plot dhemshuri për të gjitha veprat e tij.
 10 Tërë veprat e tua do të të kremtojnë, o Zot, dhe shenjtorët e tu do të të bekojnë.
 11 Ata do të flasin për lavdinë e mbretërisë sate dhe do të tregojnë për fuqinë tënde,
 12 për t'u bërë të njohura bijve të njerëzve mrekullitë e tua dhe shkëlqimin e madhërisë sate.
 13 Mbretëria jote është një mbretëri përjetë dhe sundimi yt vazhdon brez pas brezi.
 14 Zoti përkrah tërë ata që rrëzohen dhe ngre përsëri në këmbë tërë ata që janë rrëzuar.

- 15 Sytë e të gjithëve shikojnë drejt teje duke pritur, dhe ti u jep atyre ushqimin në kohën e duhur.
- 16 Ti e hap dorën tënde dhe plotëson dëshirën e çdo qenieje të gjallë.
- 17 Zoti është i drejtë në të gjitha rrugët e tij dhe dashamirës në të gjitha veprat e tij.
- 18 Zoti është pranë gjithë atyre që kërkojnë, pranë gjithë atyre që e kërkojnë në të vërtetë.
- 19 Ai kënaq dëshirën e atyre që kanë frikë prej tij, dëgjon britmën dhe i shpëton.
- 20 Zoti mbron të gjithë ata që e duan dhe do të shkatërrojë të gjithë të pabesët.
- 21 Goja ime do të tregojë lëvdimin e Zotit, dhe çdo qenie do të bekojë emrin e tij të shenjtë përjetë.

146

- 1 Aleluja. Shpirti im, lëvdo Zotin.
- 2 Unë do ta lëvdoj Zotin deri sa të kem jetë, do të këndoj lavde për Perëndinë tim gjatë gjithë jetës sime.
- 3 Mos kini besim te princat dhe as te ndonjë bir njeriu, që nuk mund të shpëtojë.
- 4 Kur fryma e tij ikën, ai kthehet përsëri në tokë dhe po atë ditë planet e tij zhduken.
- 5 Lum ai që ka Perëndinë e Jakobit si ndihmë, shpresa e të cilit është tek Zoti, Perëndia i tij,
- 6 që ka krijuar qiejtë dhe tokën, detin dhe gjithçka është në to, që ruan besnikërinë përjetë,
- 7 që u jep të drejtë të shtypurve dhe ushqim të uriturve. Zoti çliron të burgosurit.
- 8 Zoti u hap sytë të verbërve, Zoti ngre ata që janë rrëzuar, Zoti i do të drejtët.
- 9 Zoti mbron të huajt, ndihmon jetimin dhe gruan e ve, por përmbys udhën e të pabesëve.
- 10 Zoti mbretëron përjetë, Perëndia yt, o Sion, brez pas brezi. Aleluja.

147

- 1 Lëvdoni Zotin, sepse është një gjë e mirë t'i këndosh lavde Perëndisë tonë, sepse është e kënaqshme dhe e leverdishme ta lëvdosh.
- 2 Zoti ndërton Jeruzalemin, dhe mbledh të humburit e Izraelit.
- 3 Ai shëron ata që e kanë zemrën të thyer dhe lidh plagët e tyre.
- 4 Llogarit numrin e yjeve dhe i thërret të gjitha sipas emrit të tyre.
- 5 I madh është Zoti ynë, e pamasë është fuqia e tij dhe e pafund zgjuarësia e tij.
- 6 Zoti lartoi njerëzit e përlulur, por ul deri në tokë njerëzit e këqij.
- 7 Këndojini Zotit me falenderim, këndojini me qeste lavde Perëndisë tonë,
- 8 që mbulon qiellin me re, përgatit shiun për tokën dhe bën që të rritet bari në malet.
- 9 Ai i jep ushqime bagëtisë dhe zogjve të korbeve që thërresin.
- 10 Ai nuk kënaqet në forcën e kalit, dhe nuk gjen ndonjë gëzim në këmbët e njeriut.
- 11 Zoti kënaqet me ata që kanë frikë prej tij, me ata që shpresojnë në mirësinë e tij.

- 14 Lëvdo Zotin, o Jeruzalem, kremto Perëndinë tënd, o Sion.
 15 Sepse ai ka përforcuar shufrat e portave të tua dhe ka bekuar bijtë e tu në mes teje.
 16 Ai e ruan paqen brenda kufijve të tu dhe të ngop me grurin më të mirë.
 17 Dërgon mbi tokë urdhërin e tij, fjala e tij merr dheun.
 18 Dërgon borën si lesh dhe përhap brymën si hi.
 19 Hedh breshërin e tij si me copa; kush mund t'i bëjë ballë të ftohtit të tij?
 20 Dërgon fjalën e tij dhe i shkrin ato; bën që të fryjë era e tij, dhe ujërat rrjedhin.
 21 Ai ia ka bërë të njohur Jakobit fjalën e tij, dhe Izraelit statutet e tij dhe dekretet e tij.
 22 Ai nuk e ka bërë këtë me asnjë komb tjetër; dhe ato nuk i njohin dekretet e tij. Aleluja.

148

- 1 Aleluja. Lëvdoni Zotin nga qiejtë, lëvdojeni në vendet shumë të larta.
 2 Lëvdojeni, ju të gjithë engjëjt e tij, lëvdojeni ju mbarë ushtritë e tij.
 3 Lëvdojeni, o diell dhe hënë, lëvdojeni, ju mbarë yje të ndritshme.
 4 Lëvdojeni, ju qiej të qiejve, dhe ju ujëra përmbi qiejtë.
 5 Tërë këto gjëra le të lëvdojnë emrin e Zotit, sepse ai dha urdhër dhe ato u krijuan.
 6 Ai i ka vendosur përjetë, në përjetësi; por ka bërë një statut që nuk do të kalojë kurrë.
 7 Lëvdojeni Zotin nga toka, ju përbindësh të detit dhe mbarë oqeanë,
 8 zjarr dhe breshër, borë dhe re, ajër i shtrëngatës që zbaton urdhërat e tij,
 9 mbarë male dhe kodra, mbarë dru frutorë dhe kedra;
 10 ju mbarë kafshë të egra dhe shtëpiake, rrëshqanorë dhe zogj me krahë;
 11 ju mbretër të dheut dhe mbarë popuj, princa dhe gjyqtarë të tokës;
 12 të rinj dhe vajza, pleq dhe fëmijë.
 13 Le të lëvdojnë emrin e Zotit, sepse vetëm emri i tij përlëvdohet. Lavdia e tij qëndron përmbi tokën dhe qiejtë.
 14 Ai e ka rritur forcën e popullit të tij, një arsye kjo lëvdimi për të gjithë shenjtorët e tij, për bijtë e Izraelit, një popull i afërt për të. Aleluja.

149

- 1 Aleluja. Këndojni Zotit një këngë të re, këndon lavdinë e tij në kuvendin e shenjtorëve.
 2 Le të ngazëllohet Izraeli tek ai që e ka bërë, le të ngazëllohen bijtë e Sionit të Mbreti i tyre.
 3 Le të lëvdojnë emrin e tij me valle, të këndojnë lavdet e tij me dajre dhe me qeste,
 4 sepse Zoti kënaqet me popullin e tij; ai i kurorëzon me shpëtim njerëzit e përlulur.
 5 Le të ngazëllohen shenjtorët në lavdi, le të këndojnë nga gëzimi mbi shtretërit e tyre.
 6 Le të kenë në gojën e tyre lavdet e Perëndisë dhe në dorën e tyre një shpatë që pret nga të dy anët;
 7 për t'u hakmarrë me kombet dhe për t'u dhënë ndëshkime popujve,
 8 për t'i lidhur mbretërit e tyre me zinxhirë dhe fisnikët e tyre me pranga hekuri,

⁹ për të zbatuar mbi ta gjykimin e shkruar. Ky është nderi që u rezervohet mbarë shenjtorëve të tij. Aleluja.

150

¹ Aleluja, lëvdoni Perëndinë në shenjtoren e tij, lëvdojeni në kupën qiellore të pushtetit të tij.

² Lëvdojeni për mrekullitë e tij, lëvdojeni sipas madhësisë e tij.

³ Lëvdojeni me tingullin e burive, lëvdojeni me tingullin e harpës dhe me qeste.

⁴ Lëvdojeni me dajre dhe me valle, lëvdojeni me vegla me tela dhe me frymë.

⁵ Lëvdojeni me cembale tingëlluese, lëvdojeni me cembale kumbuese.

⁶ Çdo gjë që merr frymë le të lëvdojë Zotin. Aleluja.